SARAH J. MAAS

TĂRÂMUL DE CENUȘĂ

SERIA
TRONUL DE CLEȘTAR
VOLUMUL 7

SERIILE SAREI J. MASS

Seria *Tronul de cleştar*

Tronul de cleștar
Diamantul de la miezul nopții
Moștenitoarea focului
Regina umbrelor
Imperiul furtunilor
Turnul zorilor

Seria *Regatul spinilor şi al trandafirilor*

Regatul spinilor și al trandafirilor
Regatul ceții și al furiei
Regatul aripilor și al pieirii
Regatul ghețurilor și al înstelării

SARAH J. MAAS

TĂRÂMUL DE CENUȘĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAAS, SARAH J
Tărâmul de cenuşă / Sarah J. Maas. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2020
Romanul constituie vol. 7 din seria Tronul de cleştar.
ISBN 978-606-006-473-2

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
Kingdom of Ash
Copyright text © Sarah J. Maas 2018
Copyright hartă © Kelly de Groot 2016
Toate drepturile rezervate

Tărâmul de cenuşă
© RAO Distribuţie, 2020
pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiţei
prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-473-2

Pentru părinții mei,
care m-au învățat să cred că
fetele pot să salveze lumea

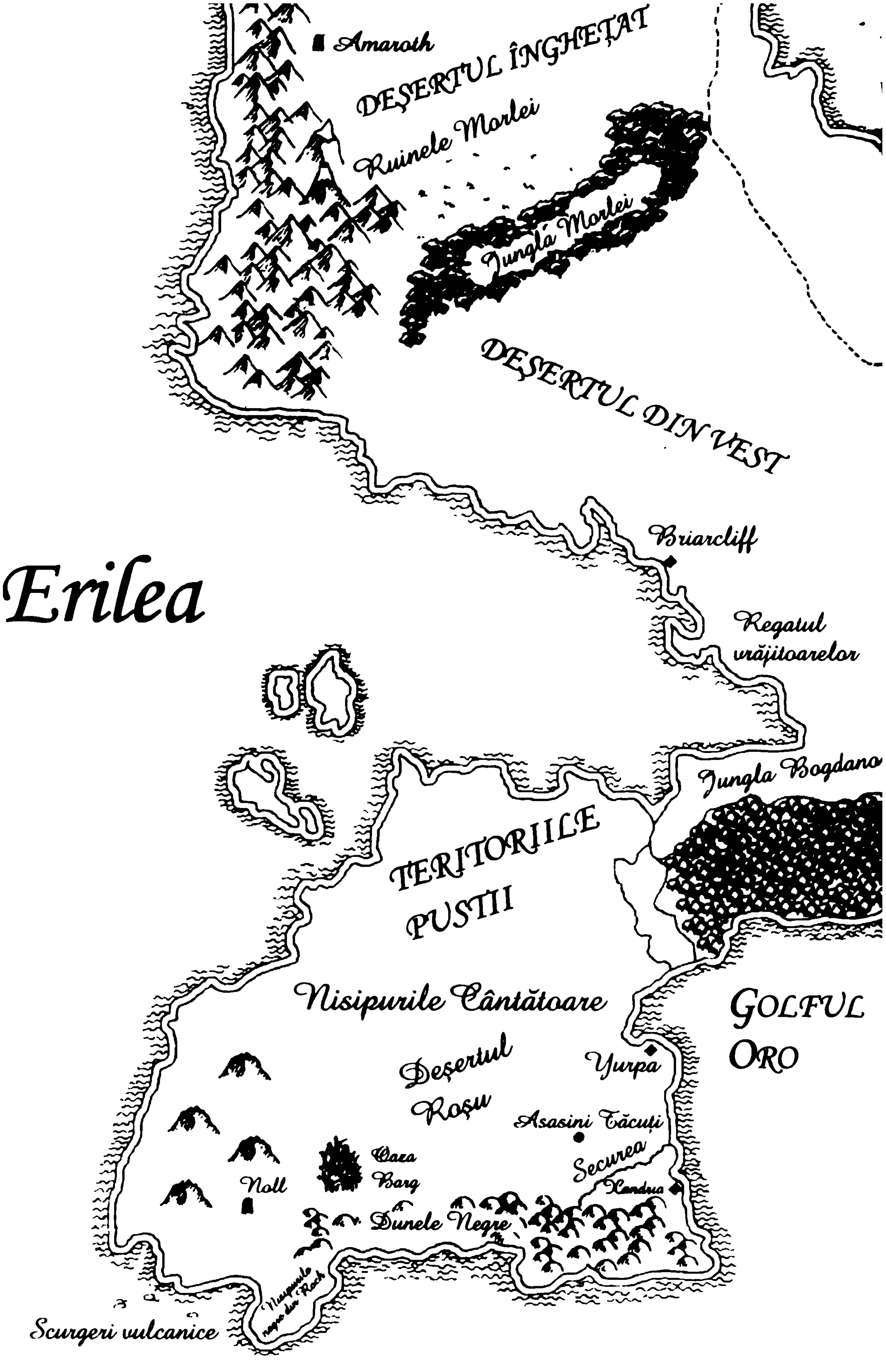
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Ruinele Morlei
Junglă Morlei
DEȘERTUL DIN VEST
Briarcliff
Erilea
Regatul vrăjitoarelor
Jungla Bogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile Cântătoare
GOLFUL ORO
Deșertul Roșu
Yurpa
Asasini Tăcuți
Securea
Xandua
Oaza Barg
Noll
Dunele Negre
Nisipurile negre din Roch
Scurgeri vulcanice

Terrasen
Marea din Nord
N
Tribul Wolf
Munții Staghorn
Allsbrook
Rosamel
Orynth
Suria
Munții Anascaul
Munții Ferianth
Perranth
Râul Florine
Cidrys
Deșertul Înghețat
Illium
Endovier
Minele de sare
Meah
MARELE OCEAN
Munții Ruhnn
Adarlan
Pădurea Oakwald
Munții Ararat
Omega
Colțul din Nord
Locul de argint
Rifthold
Anielle
Către Wendlyn
Râul Avery
Munții Colț Alb
Râul Acanthus
Morath
Fenharrow
Bellhaven
Melisande
Punctul Terminus
Insulele Morții
Innuah
Golful Craniului
Calaculla
Lenda
Eyllwe
Pășunile Eyllwe
Banjali
Mlaștinile Stâncoase
Către Continentul din Sud
Marea Îngustă

PRINȚUL

El o căutase din clipa în care îi fusese luată.

Partenera lui.

Abia își amintea propriul nume, și asta pentru că tovarășii lui îl tot rosteau în timp ce o căutau pe mările violente și întunecate, prin pădurile vechi și adormite, prin munții măturați de furtuni, deja îngropați în zăpadă.

Se oprea îndeajuns încât să se hrănească și să le permită tovarășilor lui să doarmă preț de câteva ore. Dacă n-ar fi fost ei, și-ar fi luat zborul, înălțându-se tot mai mult.

Însă înainte ca totul să se termine, urma să aibă nevoie de puterea săbiilor și a magiei lor, de șiretenia și înțelepciunea lor.

Înainte să o înfrunte pe regina întunecată care-și făcuse loc în adâncul sufletului său și-i furase partenera cu mult înainte să fi fost închisă într-un coșciug de fier. Și după ce ar fi terminat cu asta, s-ar fi luptat și cu zeii nemiloși, hotărâți să distrugă ce-ar mai fi putut să rămână din partenera lui.

Așa că rămăsese alături de însoțitorii lui, în ciuda trecerii zilelor, a săptămânilor.

A lunilor.

O căuta în continuare. O tot căuta pe fiecare drum prăfuit și uitat.

Și uneori îi vorbea prin legătura dintre ei, trimițându-și sufletul pe vânt spre oriunde ar fi fost închisă, îngropată.

„Am să te găsesc."

PRINŢESA

Fierul o sufoca. Îi stinsese focul din vene, ca şi cum i-ar fi domolit flăcările.

Chiar şi în cutia de fier, în ciuda măştii şi a lanţurilor care o împodobeau ca nişte fâşii de mătase, auzea apa. Vuietul nesfârşit al apei ce trecea peste pietre umplea clipele de tăcere dintre strigătele ei.

Pe o insuliţă din mijlocul unui râu învăluit de ceaţă, pe o lespede netedă de piatră printre râuri şi cascade – acolo o lăsaseră, acolo o ţineau. Într-un templu de piatră construit pentru cine ştie ce zeu uitat.

Aşa cum, probabil, şi ea avea să fie uitată. Era mai bine decât să fie ţinută minte pentru eşecul ei total. Dacă ar mai fi rămas cineva care să-şi aducă aminte de ea. Dacă ar mai fi supravieţuit careva.

Nu avea de gând să permită un asemenea eşec.

Nu intenţiona să le spună ce îşi doreau să afle, indiferent cât de des i se înecau ţipetele în vuietul râului, indiferent cât de des răsuna peste curenţii rapizi pocnetul oaselor ei.

Încercase să numere zilele, dar nu ştia câtă vreme o ţinuseră ei în cutia de fier, cât timp o forţaseră să doarmă, ameţită de dulcele fum cu care o sufocaseră cât călătoriseră până aici, spre templul durerii care era această insulă.

Nu ştia cât trecea între ţipetele ei şi momentele în care era trează, între clipa în care durerea înceta şi apoi reîncepea.

Zilele, lunile şi anii se scurgeau parcă la fel, în timp ce adeseori sângele-i şiroia pe podeaua de piatră şi în apa râului.

O prințesă care trebuia să trăiască mii de ani. Mai mult.

Ceea ce fusese cândva darul ei era, acum, un blestem.

Încă un blestem de suportat, la fel de greu precum cel aruncat asupra ei cu mult înainte de a se naște: acela de a-și sacrifica propria ființă ca să îndrepte o veche greșeală, ca să plătească datoria altcuiva față de zeii care le găsiseră lumea, rămăseseră prinși în aceasta, iar apoi o luaseră în stăpânire.

Nu simțea mâna caldă a zeiței care o binecuvântase și o condamnase cu o putere atât de mare. Se întreba dacă acelei zeițe a luminii și focului îi păsa măcar că ea zăcea acum prinsă în cutia de fier - sau dacă nemuritoarea își îndreptase atenția spre altcineva, spre regele care ar fi putut să se ofere în locul ei și să renunțe la viața sa, cruțând lumea lor.

Zeilor nu le păsa cine plătea datoria, așadar știa că nu aveau să vină după ea și să o salveze. Așa că nu se deranja să se roage la ei.

Dar încă își spunea povestea, încă își imagina câteodată că râul i-o cânta, că și întunericul ce sălășluia în coșciugul închis i-o cânta.

„Odată ca niciodată, într-un ținut demult ars din temelii, trăia o tânără prințesă care își iubea regatul..."

Se cufunda tot mai mult în acel întuneric, în marea de flăcări; atât de mult încât atunci când biciul pocnea, când osul se rupea, nu simțea câteodată.

Dar, de multe ori, simțea - în orele interminabile în care își fixa cu privirea tovarășul.

Nu era vânătorul reginei, care putea să cauzeze durere așa cum făcea un muzician un instrument să cânte, ci lupul alb și mare, înlănțuit de legături invizibile și forțat să privească totul.

Erau unele zile când nu suporta să se uite la lup, când aproape ceda nervos, iar povestea era singura care o împiedica să se piardă cu firea.

„Odată ca niciodată, într-un ținut demult ars din temelii, trăia o tânără prințesă care își iubea regatul..."

Cuvinte pe care le rostise unui prinț. Cândva... cu mult timp în urmă.

Unui prinţ al gheţii şi vântului. Unui prinţ care fusese al ei şi căruia ea îi aparţinuse. Cu mult timp înainte ca legătura dintre sufletele lor să le devină cunoscută.

Sarcina de a proteja regatul cândva măreţ îi revenea acum lui. Prinţul al cărui parfum mirosea a pin şi zăpadă, parfumul regatului pe care ea îl iubise cu inima ei de foc sălbatic.

Prinţesa se gândea la el chiar şi când regina întunecată îi spunea vânătorului ce să facă. Se agăţa de amintirea lui ca şi când ar fi fost o piatră în râul învolburat.

Regina întunecată cu zâmbet de păianjen încerca să folosească asta împotriva ei. În pânzele de obsidian pe care le ţesea, iluziile şi visele pe care le torcea în apogeul fiecărui punct-limită, regina căuta să răsucească amintirea lui ca pe o cheie în mintea ei.

Minciunile, adevărurile şi amintirile deveneau neclare, ca somnul şi întunericul din coşciugul de fier. Zilele petrecute-n robie pe altarul din piatră din mijlocul camerei, atârnând de un cârlig de tavan sau întinsă între lanţuri ancorate de zidul de piatră... toate începeau să se şteargă, ca tuşul care dispărea în apă.

Aşadar, îşi spunea povestea. Întunericul şi flăcările din adâncul ei şopteau la rândul lor, iar ea le răspundea cântând. Închisă în sicriul ascuns pe insula din mijlocul unui râu, prinţesa spunea povestea de nenumărate ori şi îi permitea să dezlănţuie o durere eternă în trupul ei.

„Odată ca niciodată, într-un ţinut demult ars din temelii, trăia o tânără prinţesă care îşi iubea regatul..."

PARTEA ÎNTÂI

ARMATE ȘI ALIAȚI

CAPITOLUL 1

Zăpezile veniseră devreme.

Chiar şi pentru Terrasen, primele ninsori de toamnă sosiseră mult prea devreme.

Aedion Ashryver nu era pe deplin convins că vremea aceasta era o binecuvântare, dar dacă ar fi ţinut legiunile Morathului departe de uşa lor încă puţin timp, ar fi îngenuncheat ca să mulţumească zeilor, deşi aceiaşi zei ameninţau tot ce iubea el – asta dacă fiinţele din altă lume puteau fi cosiderate zeităţi.

Oricum Aedion considera că avea lucruri mai importante la care să se gândească.

În cele două săptămâni de când se reunise cu legiunea Bane, ei nu văzuseră nici urmă de armatele lui Erawan – nici terestre, nici aeriene. Zăpada groasă începuse să se aşeze la trei zile de la întoarcerea lui, îngreunând procesul lent al transportării trupelor de soldaţi din flota lor spre tabăra vastă a legiunii Bane, situată în câmpia Theralis.

Corăbiile navigaseră pe Florine, chiar până-n pragul Orynthului, stindardele de toate culorile fluturând în vântul rece din munţii Staghorn: cobaltul şi auriul din Wendlyn, negrul şi stacojiul lui Ansel din Briarcliff, argintiul strălucitor al nobililor Whitethorn şi al nenumăraţilor veri ai acestora. Asasinii Tăcuţi, împrăştiaţi prin flotă, nu aveau niciun steag, deşi nu le trebuia unul ca să fie identificaţi, cu hainele lor deschise la culoare şi armele minunate.

Corăbiile aveau să se alăture din nou ariergardei lăsate la gura de vărsare a râului Florine şi să patruleze coasta de la Illium până la Suria, dar soldaţii – majoritatea din armata prinţului coroanei, Galan Ashryver – urmau să se ducă pe front.

Pe frontul care era acum îngropat sub zăpada de câţiva centimetri şi care se tot aşeza.

Ascuns deasupra unei trecători din munţii Staghorn, dincolo de ţinutul Allsbrook, Aedion se încruntă privind cerul plin de nori.

Blănurile lui gălbui îl ajutau să se piardă în peisajul colorat în gri şi alb al aflorimentului stâncos, o glugă ascunzându-i părul blond şi ţinându-i de cald. Mulţumită climei temperate din Wendlyn, mulţi dintre soldaţii lui Galan nu mai văzuseră zăpadă. Nici nobilii din Whitethorn şi armata lor mai mică nu se descurcau mai bine. Aşadar, Aedion îl însărcinase pe Kyllian, comandantul său cel mai de încredere, să se asigure că avea să le fie cât de cât cald.

Departe de casă, ei luptau pentru o regină pe care nu o cunoşteau şi în care probabil nu aveau încredere. Gerul le-ar fi doborât moralul şi ar fi semănat discordie mai repede decât vântul care şuiera furtunos printre aceste piscuri.

Vizibilă doar pentru că ştia unde să se uite, o mişcare uşoară din partea cealaltă a trecătorii îi atrase atenţia lui Aedion.

Lysandra se camuflase mai bine decât el, dar o avantaja faptul că purta o haină croită special pentru a fi îmbrăcată în aceşti munţi.

Nu că i-ar fi spus el asta – nici măcar nu-i aruncase o privire când plecaseră în misiunea de recunoaştere.

După toate aparenţele, *Aelin* avea treburi secrete în Eldrys, iar lui Galan şi noilor ei aliaţi le lăsase un bilet prin care le explica lipsa ei, fapt ce îi permitea Lysandrei să îi însoţească în misiunea asta.

În cele aproape două luni de când tot apelau la acest truc, nimeni nu observase că Regina Focului nu-şi arătase deloc puterea sau că ea şi femeia metamorfică nu apăreau niciodată în acelaşi loc. Şi nimeni – nici măcar Asasinii Tăcuţi din Deşertul Roşu, Galan Ashryver sau soldaţii trimişi de Ansel din Briarcliff cu flota înaintea armatei ei mari – nu observase micile gesturi care nu o caracterizau deloc pe Aelin, cum nu sesizase nici semnul de pe încheietura mâinii reginei pe care Lysandra nu îl putea schimba, indiferent ce înfăţişare ar fi luat.

Se descurca de minune ascunzând semnul cu mănuşi sau mâneci lungi şi dacă vreodată se zărea o urmă de piele cu cicatrici, putea să dea vina pe cătuşele purtate cândva.

Cicatricile erau false, create chiar acolo unde le avea Aelin. În plus, împrumutase de la ea râsetul şi zâmbetul viclean, umbletul şi calmul.

Aedion abia suporta să o privească, să discute cu ea. O făcea doar pentru că şi el trebuia să păstreze aparenţele, să pretindă că era vărul ei credincios, comandantul ei neînfricat care avea să o conducă, alături de Terrasen, spre victorie – oricât de puţin probabil ar fi fost.

Aşadar, îşi juca rolul, unul din multele pe care le jucase la viaţa lui.

Totuşi, în clipa în care Lysandra îşi schimba părul auriu cu buclele negre şi ochii neamului Ashryver cu cei de smarald, el nu îi mai recunoştea existenţa. În unele zile, nodul Terrasenului tatuat pe pieptul său, împodobit cu numele reginei sale şi al curţii nou create, i se părea un însemn. Mai ales numele ei.

O luase în misiunea asta doar ca să simplifice situaţia, să o facă mai sigură. Risca şi alte vieţi în afară de a lui şi, chiar dacă ar fi putut ceda misiunea de cercetare unei unităţi din legiunea Bane, avea nevoie de acţiune.

Durase mai mult de o lună să navigheze din Eyllwe cu noii lor aliaţi, ferindu-se de flota Morathului din jurul Riftholdului, iar apoi să înainteze spre partea continentală în ultimele două săptămâni.

Nu prea văzuseră lupte, ci doar câteva bande de soldaţi adarlanieni rătăcite, fără valgi printre ei, de care se ocupaseră repede.

Aedion se îndoia că Erawan aştepta până la primăvară şi că liniştea avea vreo legătură cu vremea. El discutase despre asta cu oamenii lui şi cu Darrow şi ceilalţi lorzi în urmă cu câteva zile. Era foarte probabil ca Erawan să aştepte până în mijlocul iernii, când armatei din Terrasen i-ar fi fost extrem de greu să se deplaseze şi soldaţii lui Aedion ar fi fost slăbiţi din cauza lunilor petrecute prin zăpadă, înţepeniţi de frig. Nici măcar averea regelui, pe care Aelin le-o câştigase prin uneltiri primăvara trecută, nu putea împiedica asta.

Da, mâncarea, păturile şi hainele puteau fi cumpărate, dar când rutele de aprovizionare erau îngropate sub zăpadă, la ce mai foloseau? Tot aurul din Erilea nu putea să pună capăt puterilor care se tot sleiau, lent, din cauza lunilor petrecute într-o tabără de iarnă, expuşi vremii nemiloase din Terrasen.

Darrow şi ceilalţi lorzi nu credeau ce spunea Erawan, şi anume că avea să atace în mijlocul iernii - sau pe Ren, când lordul din Allsbrook îl susţinuse. Spuneau că Erawan nu era nesăbuit. Cu tot ajutorul legiunii lui aeriene de vrăjitoare, nici măcar soldaţii valgi nu puteau traversa zăpada când era înaltă de trei metri. Ajunseseră la concluzia că Erawan ar fi aşteptat până la primăvară.

Totuşi, Aedion nu risca. Şi nici prinţul Galan, care rămăsese tăcut la acea întâlnire, dar căutase apoi sprijinul lui Aedion. Ei trebuiau să le ofere soldaţilor hrană şi căldură şi să facă în aşa fel încât să fie instruiţi şi gata să mărşăluiască imediat.

Această misiune de cercetare, dacă informaţiile lui Ren se dovedeau corecte, le-ar fi fost de ajutor.

În apropiere, abia auzindu-se din cauza vântului, coarda unui arc scârţâi. Vârful şi tija fuseseră vopsite în alb, iar acum, aţintite cu o precizie mortală spre deschiderea trecătorii, erau greu de văzut.

Aedion surprinse privirea lui Ren Allsbrook din locul în care tânărul lord stătea ascuns printre pietre, cu săgeata gata să zboare. Cu o mantie albă, blănuri gri ca ale lui Aedion şi un fular galben peste gură, doar ochii lui negri şi urma unei cicatrici îl dădeau de gol.

Lui Aedion i se făcu semn să aştepte. Abia aruncând o privire spre creatura metamorfică din partea cealaltă a trecătorii, transmise la rândul lui acelaşi ordin.

Trebuiau să le permită inamicilor să se apropie.

Scârţâitul zăpezii însoţea respiraţia greoaie.

Exact la timp.

Aedion îşi potrivi săgeata în arc şi se ghemui mai mult pe afloriment.

Erau şase, aşa cum afirmase cercetaşa lui Ren când intrase-n grabă în cortul de război al lui Aedion în urmă cu cinci zile.

Nu se deranjau să se ascundă printre pietre şi zăpadă. Blănurile lor negre, aspre şi ciudate, ar fi putut fi la fel de bine un far în zăpada orbitoare din munţii Staghorn. Însă mirosul lor, purtat de un vânt rapid, îi spunea destule lui Aedion.

Erau valgi. În micul grup, niciunul nu purta vreun colier sau un inel ascuns pe sub mănuşile groase. Până şi scursorile infestate de demoni puteau să îngheţe – sau gazdele lor umane o făceau.

Inamicii lor se tot apropiau de zona îngustă a trecătorii. Săgeata lui Ren era nemişcată.

„Să laşi unul în viaţă", îi ordonase Aedion înainte să îşi ocupe poziţiile.

Avuseseră noroc să presupună că urmau să aleagă trecătoarea asta, o cale aproape uitată de acces către câmpiile Terrasenului. Armatele cuceritoare şi negustorii care căutau să îşi vândă mărfurile în interiorul ţării, dincolo de munţii Staghorn, ignorau drumul care permitea ca doar doi călăreţi să treacă unul lângă celălalt.

Aedion nu ştia ce sălăşluia acolo, cine îndrăznea să îşi câştige existenţa dincolo de orice graniţă recunoscută. La fel cum nu ştia nici de ce aceşti soldaţi se aventuraseră atât de departe în munţi.

Dar avea să afle destul de curând.

Compania de demoni trecu pe sub ei, iar Aedion şi Ren se mişcară ca să îşi repoziţioneze arcurile.

Alegându-şi ţinta, săgeata nimeri direct craniul.

Mişcarea din cap a lui Aedion fu singurul semn înainte ca săgeata să-i zboare din arc.

~

Sângele negru încă fumega în zăpadă când lupta încetă.

Durase doar câteva minute. Doar câteva, după ce săgeata lui Ren şi cea a lui Aedion îşi găsiseră ţintele, iar Lysandra sărise de unde se cocoţase ca să sfâşie alţi trei şi să smulgă muşchii gambelor celui de-al şaselea membru supravieţuitor al companiei.

Demonul gemu când Aedion se îndreptă spre el, zăpada de la picioarele bărbatului fiind acum neagră, iar membrele lui inferioare sfâşiate, ca bucăţile unui steag în vânt.

Lysandra stătea aproape de capul său, cu botul pătat de negreală şi cu ochii verzi aţintiţi asupra chipului palid al bărbatului. Ghearele ascuţite ca nişte ace licăreau din vârful labelor imense.

În spatele lor, Ren verifică semnele vitale ale celorlalţi şi îi decapită înainte ca aerul rece să îi îngheţe şi să nu îngreuneze despicarea lor.

– Gunoi trădător! îi spuse printre dinţi demonul lui Aedion, faţa scobită schimonosindu-i-se de ură.

Mirosul pe care îl emana se înălţa spre nările lui Aedion, acoperindu-i simţurile ca uleiul.

Aedion îşi scoase cuţitul de la centură – pumnalul lung şi extraordinar dăruit de Rowan Whitethorn – şi zâmbi macabru.

– Dacă eşti isteţ, totul se poate sfârşi repede.

Soldatul valg scuipă pe cizmele acoperite de zăpadă ale lui Aedion.

~

De mai bine de cinci sute de ani, castelul Allsbrook era cu spatele la munţii Staghorn şi cu pădurea Oakwald la poale.

Plimbându-se prin faţa focului aprins într-unul dintre multele şemineuri uriaşe, Aedion putea număra semnele fiecărei ierni grele pe pietrele gri şi, în plus, simţea şi apăsarea trecutului legendar al castelului pe acele pietre – anii de vitejie, când aceste holuri erau pline de cântece, războinici şi anii lungi de tristeţe care urmaseră.

Ren ocupase un fotoliu cu ciucuri uzat şi poziţionat într-o parte a focului, sprijinindu-şi antebraţele pe coapse în timp ce se uita la flăcări. Cu o seară în urmă, sosiseră la o oră târzie, iar călătoria prin pădurea înzăpezită îl sleise până şi pe Aedion prea mult ca să facă marele tur. Şi după cele petrecute în după-amiaza asta, se îndoia că ar fi avut energia să o facă acum.

În sala cândva măreaţă era linişte şi prea puţină lumină, în afară de cea a flăcărilor, iar deasupra lor, tapiseriile decolorate și blazoanele de pe stindardul familiei Allsbrook se legănau în curentul care se furișa pe ferestrele înalte ce ocupau un perete al camerei. Ghemuite din cauza frigului mortal de dincolo de zidurile vechi ale fortăreței, o varietate de păsări își aveau cuibul pe căpriori.

Și printre ele, un șoim cu ochi verzi asculta fiecare cuvânt.

– Dacă Erawan caută o cale de intrare în Terrasen, ar fi nesăbuit s-o ia prin munți, spuse Ren în cele din urmă și se încruntă cu ochii la tăvile aruncate care, în urmă cu câteva minute, fuseseră pline cu tocană consistentă de oaie și legume rădăcinoase coapte pe care le devoraseră – în mare parte fără gust, dar fierbinți. Ținutul de aici nu este prea primitor. Și-ar pierde nenumărați soldați doar din cauza vremii.

– Erawan nu face nimic fără motiv, răspunse Aedion. Cea mai ușoară cale spre Terrasen ar fi prin terenurile agricole, pe drumurile nordice. Toți s-ar aștepta să mărșăluiască pe acolo... sau să își lanseze armata de pe coastă.

– Sau și pe pământ, și pe apă.

Aedion dădu din cap. Erawan își întinsese mult plasa din dorința de a reprima rezistența ce se ridicase pe continentul acesta. Paravanul imperiului Adarlan dispăruse: din Eyllwe până la granița nordică a Adarlanului, de la țărmurile Marelui Ocean până la munții înalți care le împărțeau continentul în două, umbra regelui valg creștea în fiecare zi. Aedion se îndoia că Erawan avea să se oprească înainte să le pună tuturor coliere negre la gât.

Iar dacă Erawan ar fi pus mâna pe celelalte două chei Wyrd, dacă ar fi putut să deschidă poarta Wyrd când dorea și să dezlănțuie hoardele de valgi din propriul ținut, poate chiar să înrobească armate din alte lumi și să le folosească pentru a fi cuceritor... Nu ar fi existat nicio șansă să fie oprit – nici în lumea asta, nici în oricare alta.

Toată speranța de a împiedica această soartă îngrozitoare era în Dorian Havilliard și Manon Cioc-Negru. Aedion nu auzise nimic – nici unde dispăruseră în ultimele luni, nici ce pățiseră – și se gândea că e semn bun. Discreția era esențială supraviețuirii lor.

– Aşadar, nu pare o mişcare înţeleaptă ca Erawan să risipească un grup de cercetaşi ca să găsească o mică trecătoare montană, spuse Aedion şi-şi scărpină barba scurtă ce-i acoperea obrazul. Cu o zi în urmă, plecaseră înainte de răsărit, iar el alesese să doarmă în loc să se bărbierească. Strategic vorbind, nu are sens. Vrăjitoarele pot să zboare, deci nu-i ajută la mai nimic să trimită cercetaşi ca să afle capcanele terenului. Dar dacă informaţiile sunt pentru armatele terestre... Ar dura câteva luni să-şi strecoare armata prin nişte mici trecători ca asta, ca să nu mai spun c-ar risca să se supună intemperiilor.

– Cercetaşul lor n-a făcut decât să râdă, zise Ren clătinând din cap, iar părul negru şi lung până la umeri se mişcă odată cu el. Ce ne scapă aici? Ce nu vedem?

În lumina focului, cicatricea de pe faţa lui ieşea şi mai mult în evidenţă. Era o aducere aminte a ororilor la care fusese supus Ren şi a celor cărora familia lui nu supravieţuise.

– S-ar putea să acţioneze aşa ca să ne tot facă să avem îndoieli, să ne oblige să repoziţionăm armata.

Aedion se sprijini cu o mână de poliţa de deasupra şemineului, căldura pietrei pătrunzând în pielea-i rece.

Ren pregătise într-adevăr legiunea Bane în lunile în care Aedion fusese plecat, lucrând îndeaproape cu Kyllian ca să îi posteze cât mai la sud de Orynth ar fi permis lesa lui Darrow – limită care se dovedise a fi nu departe de poalele dealurilor care flancau extremitatea sudică a câmpiei Theralis.

De atunci, Ren îi cedase controlul lui Aedion, deşi întâlnirea lordului din Allsbrook cu *Aelin* fusese rece – la fel de rece precum zăpada care biciuia în afara fortăreţei, ca descrierea să fie exactă.

Lysandra jucase bine rolul, însuşindu-şi vinovăţia şi nerăbdarea lui Aelin. Şi de atunci evitase cu înţelepciune orice situaţie în care ei ar fi putut discuta despre trecut. Nu că Ren şi-ar fi manifestat dorinţa de a-şi aminti de anii de dinaintea căderii Terrasenului sau de evenimentele de iarna trecută.

Aedion putea doar să spere că nici Erawan nu ştia că nu o mai aveau pe Aducătoarea-Focului printre ei. Nici măcar nu voia să se gândească la ce ar fi făcut sau spus armata Terrasenului când şi-ar fi dat seama că flacăra lui Aelin nu avea să-i apere în luptă.

– S-ar putea să fie şi o manevră adevărată pe care am fost destul de norocoşi să o descoperim, spuse gânditor Ren. Aşadar, riscăm să mutăm armata în trecători? O parte este deja în munţii Staghorn din spatele Orynthului şi în câmpiile nordice de dincolo de oraş.

Era o mişcare inteligentă din partea lui Ren, ca să îl convingă pe Darrow să îl lase să posteze o parte din legiunea Bane în spatele Orynthului, în caz că Erawan ar fi navigat spre nord şi ar fi atacat de acolo. Îl credea în stare de orice pe ticălos.

– Nu vreau ca legiunea Bane să se împrăştie prea mult, spuse Aedion, studiind focul. Atât de diferită era această flacără... atât de diferită de focul lui Aelin, ca şi când cea din faţa lui ar fi fost o fantomă în comparaţie cu fiinţa vie care era magia reginei lui. Şi tot nu avem destui soldaţi.

În ciuda uneltirilor disperate şi curajoase ale lui Aelin, aliaţii pe care îi câştigase nu erau nici pe departe la fel de puternici precum Morathul, iar tot acel aur pe care îl adunase ea nu îi ajuta să cumpere mai mulţi. Rămăseseră puţini pe care măcar să-i atragă să se alăture cauzei lor.

– Aelin nu părea prea îngrijorată când a fugit spre Eldrys, şopti Ren.

Pentru o clipă, Aedion se trezi pe un banc de nisip îmbibat cu sânge.

O cutie de fier. Maeve o biciuise, o închisese într-un sicriu adevărat şi plecase cu ea pe mare cine ştie încotro, împreună cu un sadic nemuritor.

– Aelin, spuse Aedion, străduindu-se să vorbească tărăgănat, chiar dacă minciuna îl gâtuia, are propriile planuri pe care ni le va spune doar la momentul potrivit.

Ren nu zise nimic. Şi chiar dacă regina pe care Ren o credea revenită era o iluzie, Aedion adăugă:

– Tot ce face este pentru Terrasen.

În ziua în care ea îi doborâse pe ilkeni, el îi spuse nişte vorbe îngrozitoare. „Unde sunt aliaţii noştri?“ o întrebase atunci. Încă încerca să se ierte pentru asta... pentru toate lucrurile. Ca să îndrepte situaţia, nu avea decât această singură şansă de a face aşa cum îi ceruse ea şi a le salva regatul.

Ren se uită la cele două săbii pe care le aruncase pe masa veche din spatele lor.

– Ea tot a plecat.

Se referea la plecarea din urmă cu zece ani, nu la cea spre Eldrys de acum.

– Toţi am făcut greşeli în ultimii zece ani.

Zeii ştiau că Aedion avea multe pentru care să se căiască.

Ren se încordă de parcă alegerile care îl bântuiau l-ar fi muşcat de spate.

– Nu i-am zis niciodată, spuse încet Aedion, astfel încât şoimul care stătea pe căpriori să nu audă. Despre vizuina cu opiu din Rifthold.

Despre faptul că Ren o cunoscuse pe proprietară şi că frecventase des stabilimentul înainte de seara în care Aedion şi Chaol îl aduseseră acolo aproape inconştient, ca să îl ascundă de oamenii regelui.

– Ştii că poţi să fii ticălos, nu? i se adresă Ren cu o voce aspră.

– N-aş folosi asta niciodată împotriva ta. Aedion se uită în ochii întunecaţi şi furioşi ai tânărului lord şi îl lăsă pe Ren să simtă dominaţia fierbând în propria-i privire. Ceea ce am vrut să spun înainte să-ţi pierzi cumpătul, adăugă el când Ren deschise din nou gura, este că Aelin ţi-a oferit un loc la curtea asta fără să ştie acea parte a trecutului tău. Lui Ren îi tresări uşor maxilarul. Dar chiar dacă ar fi ştiut, Ren, tot ţi-ar fi făcut oferta.

Ren studie podeaua de piatră de sub cizmele lor.

– Nu există nicio curte.

– Darrow poate să urle cât vrea, dar te contrazic.

Aedion se aşeză pe fotoliul din faţa lui Ren. Dacă Ren o susţinea cu adevărat pe Aelin, acum că Elide Lochan se întorsese, iar Sol şi Ravi din Suria o sprijineau probabil la rândul lor, regina lui avea trei voturi în favoarea ei... împotriva celor patru care i se opuneau.

Erau puține șanse ca votul Lysandrei, în calitate de Lady din Caraverre, să fie recunoscut.

Femeia metamorfică nu ceruse să vadă ținutul care urma să-i fie cămin dacă supraviețuiau acestui război. Se transformase pur și simplu într-un șoim în drum spre aici și zburase un timp. Când revenise, nu spusese nimic, deși ochii verzi îi străluciseră.

Nu, Caraverre nu avea să fie recunoscut ca teritoriu înainte ca Aelin să-și ocupe tronul.

Înainte ca Lysandra să fie încoronată regină în locul ei, dacă regina lui nu s-ar fi întors.

Urma să se întoarcă. Trebuia să o facă.

O ușă se deschise în capătul îndepărtat al sălii, urmată de pași ușori și grăbiți. El se ridică doar cu o clipă înainte ca peste pietre să răsune vesel numele lui, „Aedion!“

Evangeline radia, îmbrăcată din cap până în picioare cu haine verzi din lână, mărginite cu blană albă, părul blond-roșcat atârnându-i în două cosițe, ca fetelor de la munte din Terrasen.

Cicatricile i se întinseră mult când zâmbi, iar Aedion își întinse brațele chiar înainte să se arunce asupra lui.

– Mi-au spus că ai sosit târziu aseară, dar că ai plecat la răsărit, iar eu eram îngrijorată c-am să te scap din nou...

Aedion o sărută pe creștetul capului.

– Mi se pare că ai crescut treizeci de centimetri de când te-am văzut ultima oară.

Ochii galbeni ai lui Evangeline străluciră când se uită între el și Ren.

– Unde este...

Un licăr de lumină și... iat-o!

Lysandra păru să scânteieze când își acoperi trupul gol cu o mantie lăsată pe un scaun din apropiere exact pentru asta. Evangeline se aruncă în brațele femeii metamorfice, aproape suspinând de bucurie. Umerii îi tremurau, iar Lysandra zâmbi sincer și afectuos, mângâind-o pe cap.

– Ești bine?

În fața tuturor, femeia metamorfică părea calmă, liniștită, dar Aedion o cunoștea – îi cunoștea toanele și ticurile care o dădeau de gol. Ştia că tremurul slab din cuvintele ei era dovada agitaţiei din spatele înfăţişării frumoase.

– O, da! spuse Evangeline, retrăgându-se ca să radieze spre Ren. El şi lordul Murtaugh m-au adus aici la scurt timp după aceea. Apropo, Fleetfoot este cu el. Cu Murtaugh, vreau să zic. Îl place mai mult decât mă place pe mine pentru că-i dă pe furiş bunătăţi toată ziua. Acum este mai grasă şi mai leneşă decât o pisică domestică.

Lysandra râse, iar Aedion zâmbi. Fata fusese bine îngrijită.

Ca şi când abia şi-ar fi dat seama, Lysandra îi şopti cu blândeţe lui Ren:

– Mulţumesc.

Obrajii lui Ren căpătară o nuanţă roşie când se ridică în picioare.

– M-am gândit că ar fi în mai multă siguranţă aici decât în tabăra de război; că i-ar fi mai comod, cel puţin.

– O, este cel mai minunat loc, Lysandra! spuse Evangeline şi-i cuprinse Lysandrei mâna cu ambele mâini. Într-o după-amiază, Murtaugh m-a dus chiar la Caraverre – înainte să înceapă ninsoarea. Trebuie să vezi peisajul! Dealurile, râurile şi copacii frumoşi... toate lângă munţi. Mi s-a părut că am văzut un leopard-fantomă ascunzându-se în vârful stâncilor, dar Murtaugh mi-a zis că mintea-mi joacă feste. Dar jur că era unul – chiar mai mare decât al tău! Iar casa! Este cea mai minunată casă pe care am văzut-o vreodată, cu o grădină înconjurată de ziduri în spate, şi Murtaugh spune c-o să fie plină de legume şi trandafiri la vară.

Pentru o clipă, Aedion nu suportă emoţia de pe chipul Lysandrei cât Evangeline trăncăni despre planurile ei măreţe pentru casă. Era suferinţa năzuinţei la o viaţă care foarte probabil avea să-i fie luată înainte să aibă şansa să o revendice.

Aedion se întoarse spre Ren care o fixa cu privirea pe Lysandra, lucru ce se întâmpla ori de câte ori ea îşi lua forma umană.

Luptând cu impulsul de a-şi încleşta maxilarul, Aedion spuse:

– Aşadar, recunoşti ţinutul Caraverre.

Evangeline continuă cu bolboroseala ei veselă, dar Lysandra îşi îndreptă privirea spre ei.

– Darrow nu este lordul din Allsbrook, fu tot ce spuse Ren.

Într-adevăr. Şi cine nu şi-ar fi dorit un vecin atât de chipeş?

Adică, atunci când nu locuia în Orynth într-o altă formă şi supusă unei alte coroane, folosindu-l pe Aedion ca să dea naştere unui fals urmaş nobil. Nu era cu mult mai important decât un armăsar de prăsilă.

Lysandra dădu din nou din cap în semn de mulţumire, iar Ren roşi mai mult, ca şi când ei nu şi-ar fi petrecut toată ziua croindu-şi cu greu drum prin zăpadă şi ucigând valgi, ca şi când n-ar fi mirosit încă a sânge.

Într-adevăr, Evangeline adulmecă mantia în care era înfăşurată Lysandra şi se încruntă.

– Mirosiţi îngrozitor! Toţi!

– Fii politicoasă! o mustră Lysandra, dar râse.

Evangeline îşi puse mâinile-n şolduri aşa cum Aedion o văzuse de atât de multe ori pe Aelin făcând, aşa că îl duru inima să o privească.

– *Tu* mi-ai cerut să îţi spun dacă miroşi vreodată urât. Mai ales dacă-ţi miroase gura.

Lysandra zâmbi, iar Aedion reuşi să-şi înăbuşe zâmbetul.

– Aşadar, am făcut-o.

Evangeline o apucă de mână pe Lysandra, încercând s-o tragă pe femeia metamorfică în hol.

– Putem să împărţim camera mea; am şi baie. Lysandra cedă un pas.

– Este o cameră bună pentru un musafir, îi mormăi Aedion lui Ren, ridicând o sprânceană. Trebuie să fi fost una dintre cele mai bune de acolo, de vreme ce avea propria baie.

Ren îşi plecă fruntea.

– I-a aparţinut lui Rose.

Rose era sora lui mai mare care fusese ucisă împreună cu Rallen, mijlociul familiei Allsbrook, la academia de magie pe care o frecventau. În apropierea graniţei cu Adarlanul, şcoala se aflase taman în calea trupelor invadatoare.

Chiar şi înainte de prăbuşirea magiei, ei ar fi avut puţine linii de apărare împotriva a zece mii de soldaţi. Aedion îşi dădea voie rareori să îşi amintească de măcelul din Devellin – de acea şcoală celebră, câţi copii fuseseră acolo şi cum nu scăpase niciunul.

Ren fusese apropiat de ambele surori mai mari, dar cel mai mult de Rose cea curajoasă.

– Ea ar fi plăcut-o, zise Ren, făcând semn din bărbie spre Evangeline.

Avea cicatrici, își dădu seama Aedion, la fel ca Ren. Ren se alesese cu tăietura de pe față când fugise de eșafod, prețul diversiunii care îi scăpase pe el și pe Mortaugh fiind viața părinților lui. Evangeline se alesese cu ale ei altfel, evitând la mustață viața infernală pe care o îndura stăpâna ei.

Aedion nu își permitea să își amintească nici de asta.

Evangeline continuă să o tragă după ea pe Lysandra, neatentă la conversație.

– De ce nu m-ai trezit când ai sosit?

Aedion nu auzi răspunsul Lysandrei când se lăsă condusă afară din sală și când privirea femeii metamorfice o întâlni pe a lui.

Ea încercase să discute cu el în ultimele două luni. De multe ori. De zeci de ori. El o ignorase. Iar când ajunseseră în sfârșit pe țărmurile Terrasenului, renunțase să mai încerce.

Îl mințise. Îl amăgise atât de profund încât orice clipă de intimitate, orice conversație... Aedion nu știa ce fusese real și nu voia să știe; nu voia să știe dacă ea vorbise serios când el i se destăinuise pe deplin și cu sinceritate.

Crezuse că aceasta era ultima lui vânătoare, că putea să nu se grăbească și să îi arate tot ce avea de oferit Terrasenul. Să îi arate și ce avea el de oferit.

O făcuse „cățea mincinoasă". Îi strigase cuvintele astea.

Își recăpătase luciditatea suficient cât să-i fie rușine, dar furia nu dispăruse.

Precauția se citea în ochii Lysandrei, de parcă l-ar fi întrebat: „Nu putem, în clipa asta rară de fericire, să vorbim ca prieteni?"

Aedion doar se întoarse la foc, ferindu-se de ochii de culoarea smaraldului, de chipul ei superb.

Ren putea s-o aibă, chiar dacă gândul îl făcea să-și dorească să spargă ceva.

Lysandra și Evangeline dispărură din sală, fata vorbind în continuare.

Greutatea dezamăgirii Lysandrei zăbovea ca o atingere-fantomă.

Ren îşi drese vocea.

– Vrei să-mi spui ce se petrece între voi?

Aedion îi aruncă o privire inexpresivă care pe oamenii mai slabi i-ar fi făcut să fugă.

– Adu o hartă! Vreau să cercetez din nou trecătorile.

Ren, spre meritul său, plecă în căutarea uneia.

Aedion se uită la foc, atât de slab fără scânteia de magie a reginei lui.

Cât ar fi durat ca vântul care şuiera pe lângă castel să fie înlocuit de hămăitul bestiilor lui Erawan?

~

Aedion îşi primi răspunsul la răsăritul zilei următoare.

Aşezat la un capăt al mesei lungi din Marea Sală, Lysandra şi Evangeline luând în linişte micul dejun în celălalt, Aedion îşi stăpâni tremurul degetelor când deschise scrisoarea adusă de mesager cu câteva clipe în urmă. Ren şi Murtaugh, aşezaţi în jurul lui, se abţinuseră să-i ceară răspunsuri în timp ce o citea. O dată. De două ori.

Aedion lăsă în sfârşit scrisoarea din mână şi inspiră prelung când se încruntă spre lumina apoasă şi gri care pătrundea prin rândul de ferestre înalte din perete.

Din partea cealaltă a mesei, greutatea privirii Lysandrei îl apăsa. Totuşi, ea rămase pe loc.

– Este de la Kyllian, spuse răguşit Aedion. Trupele Morathului au debarcat pe coastă – la Eldrys.

Ren înjură. Murtaugh rămase tăcut, iar Aedion aşezat, de vreme ce genunchii nu păreau capabili să-l susţină.

– A distrus oraşul. L-a transformat în moloz fără să dezlănţuie vreo trupă de soldaţi.

Aedion putea doar să presupună de ce aşteptase regele întunecat atât de mult.

– Şi turnurile vrăjitoarelor? întrebă Ren.

Aedion îi povestise tot ce îi dezvăluise Manon Cioc-Negru în călătoria lor prin Mlaştinile Stâncoase.

- Nu scrie. Era puţin probabil ca Erawan să fi folosit turnurile, de vreme ce erau destul de mari încât să fie transportate pe uscat, iar cercetaşii lui Aedion cu siguranţă ar fi observat un turn de treizeci de metri cărat pe teritoriul lor. Dar exploziile au nimicit oraşul.

- Aelin?

Vocea lui Murtaugh era aproape o şoaptă.

- Este bine, minţi Aedion. S-a întors în tabăra din Orynth cu o zi înainte să se întâmple.

Bineînţeles, în scrisoarea lui Kyllian nu se menţiona unde era ea, dar primul lui comandant speculase că, de vreme ce nu exista niciun cadavru sau vreun duşman care să sărbătorească, regina scăpase.

Murtaugh se înmuie pe scaun, iar Fleetfoot îşi lăsă capul auriu pe coapsa lui.

- Slavă Malei pentru îndurare!

- Nu îi mulţumi încă. Aedion vârî scrisoarea în buzunarul hainei groase pe care o purta din cauza curentului de aer din sală. „Nu îi mulţumi deloc", aproape adăugă el. În drum spre Eldrys, Morathul a scufundat zece nave de-ale Wendlynului în apropiere de Ilium şi a trimis restul flotei înapoi pe Florine, împreună cu a noastră.

Murtaugh se scărpină în barbă.

- De ce nu i-au urmărit... în amonte?

- Cine ştie? Aedion avea să se gândească mai târziu la asta. Erawan a pus ochii pe Eldrys şi acum a cucerit oraşul. Pare înclinat să îşi trimită o parte din armată de acolo. Dacă nu întâmpină niciun obstacol, va ajunge în Orynth într-o săptămână.

- Trebuie să ne întoarcem în tabără, spuse Ren, cu chipul întunecat. Să vedem dacă putem să ne aducem flota înapoi pe Florine şi să atacăm cu Rolfe dinspre mare, în timp ce noi bombardăm cu artileria de pe uscat.

Aedion nu avea chef să le reamintească faptul că, în afară de mesajele vagi despre căutarea mycenienilor împrăştiaţi şi a legendarei lor flote, nu mai primiseră nicio veste de la Rolfe. Şansele ca el să apară ca să le salveze pielea erau la fel de mici ca tribul ireal al Lupilor din capătul îndepărtat al Munţilor Anascaul ce se înălţau în interiorul ţării sau ca Spiriduşii care fugiseră din Terrasen în urmă cu zece ani, întorcându-se de unde plecaseră ca să se alăture armatei lui Aedion.

Calmul calculat care îl ghidase pe Aedion în luptă şi măcel puse stăpânire pe el, devenind o certitudine ca mantia de blană pe care o purta. Acum, aliaţii lor aveau să fie viteza şi claritatea.

„Fronturile trebuie să reziste! ordonase Rowan înainte să se despartă. Trage de timp cât poţi de mult!"

El avea să-şi respecte acea promisiune.

Evangeline tăcu în clipa în care Aedion îşi îndreptă atenţia spre femeia metamorfică din partea cealaltă a mesei.

- Câţi oameni poţi să cari dacă te transformi în balaur?

CAPITOLUL
2

Elide Lochan sperase cândva să călătorească departe, într-un loc unde nimeni să nu fi auzit de Adarlan sau Terrasen, atât de îndepărtat încât Vernon să nu aibă posibilitatea să o găsească.

Nu anticipase că aşa ceva chiar s-ar fi putut întâmpla.

Stând pe aleea veche şi prăfuită dintr-un oraş la fel de prăfuit din regatul sudic Doranelle, Elide se miră de clopotele de amiază care răsunau în văzduh, de soarele ce ardea pietrele albe ale clădirilor, de vântul uscat care sufla pe străzile înguste dintre ele. De trei ori aflase numele oraşului şi tot nu îl putea pronunţa.

Presupunea că asta nu conta. Nu aveau să stea mult timp aici, tot aşa cum nu zăboviseră în niciunul dintre oraşele pe care le străbătuseră în grabă, şi nici în păduri, munţi sau câmpii. Ritmul neînduplecat al prinţului care abia părea să îşi aducă aminte să vorbească – ca să nu mai spunem, să se hrănească – îi purtase prin regat după regat.

Elide se strâmbă uitându-se la hainele decolorate din piele pe care încă le purta, la mantia gri destrămată şi cizmele zgâriate şi apoi se uită la cei doi însoţitori ai ei de pe alee. Într-adevăr, toţi avuseseră zile mai bune.

– Nu mai durează mult, şopti Gavriel cu un ochi roşiatic la intrarea pe alee.

O siluetă înaltă şi întunecată se pierdu în puţinele umbre ale bolţii pe jumătate dărâmate, supraveghind strada aglomerată de dincolo de ea.

Elide nu se uită prea mult timp la siluetă. În săptămânile nesfârşite, nu fusese în stare să o facă. Nu reuşise să îl suporte pe el sau durerea de nedescris din piept.

Elide se încruntă la Gavriel.

- Ar fi trebuit să ne oprim ca să luăm prânzul.

El îi făcu semn din bărbie spre sacul uzat care stătea rezemat de zid.

- Ai un măr acolo.

Uitându-se la clădirea care se ridica deasupra lor, Elide oftă şi se întinse după sac, scotocind printre hainele de schimb, funii, arme şi diverse provizii până ce scoase un măr mare roşu cu verde. Era ultimul dintre cele multe culese dintr-o livadă din regatul vecin. Fără să scoată o vorbă, i-l întinse lordului Fae.

Gavriel ridică o sprânceană blondă.

Elide îi imită gestul.

- Aud cum îți ghiorăie stomacul.

Gavriel râse şi luă mărul plecându-şi capul înainte să îl curețe de mâneca jachetei lui albe.

- Chiar aşa este.

Elide fu convinsă că silueta întunecată înțepeni. Ea nu îl luă în seamă.

Gavriel muşcă din măr, caninii lui licărind. Tatăl lui Aedion Ashryver - asemănarea era incredibilă, deşi numai în privința înfăţişării. În cele câteva zile pe care ea şi le petrecuse cu Aedion, el se dovedise a fi opusul masculului gânditor, care vorbea cu blândeţe.

După ce Asterin şi Vesta îi lăsaseră la bordul corăbiei cu care ajunseseră aici, pe Elide o îngrijorase posibilitatea de a fi greşit alegând să călătorească împreună cu trei masculi nemuritori şi de a fi călcată în picioare.

Însă Gavriel fusese amabil de la început, asigurându-se că Elide mânca suficient şi avea pături în nopţile friguroase, învăţând-o să încalece caii pe care cheltuiseră mulţi bani pentru că ea nu ar fi avut nicio şansă să ţină pasul cu ei pe jos, cu sau fără glezna rănită. Iar când fuseseră nevoiţi să îşi mâne caii pe terenuri accidentate, Gavriel îi sprijinise piciorul cu magia, Elide simţindu-i puterea ca o briză caldă de vară.

Cu siguranţă nu îi permitea lui Lorcan să facă asta pentru ea. Nu avea să uite cum îl văzuse târâindu-se după Maeve de îndată ce regina desfăcuse jurământul de sânge. Se târâise după Maeve ca un iubit respins, ca un câine distrus şi disperat după stăpânul său. Aelin fusese brutalizată, Lorcan îi divulgase lui Maeve locul în care se aflau, iar el tot încerca să o urmeze – chiar prin nisipul încă îmbibat cu sângele lui Aelin.

Gavriel mâncă jumătate de măr şi îi oferi restul lui Elide.

– Şi tu ar trebui să mănânci.

Ea se încruntă văzând vânătaia de sub ochii lui Gavriel. Asemenea vânătăi erau şi sub ochii ei, fără îndoială. Măcar luna trecută sângerase, în ciuda călătoriei grele care-i consumase toate rezervele de mâncare din stomac, iar să le explice celor trei războinici care deja simţeau mirosul sângelui că avea nevoie de anumite lucruri şi să se oprească mai des o înfricoşase în mod deosebit.

Nu spusese nimic de crampele care îi săgetau stomacul şi spatele şi-i coborau spre coapse, ci călărise în continuare, ţinându-şi capul plecat. Ştia că ei s-ar fi oprit; chiar şi Rowan s-ar fi oprit ca să-i permită să se odihnească. Dar de fiecare dată când se opreau, Elide vedea cutia de fier; vedea biciul, lucind de sânge, în timp ce pocnea prin aer şi o auzea pe Aelin ţipând.

Ea plecase ca Elide să nu fie luată; nu ezitase să se ofere în locul fetei.

Doar acest gând o ajuta pe Elide să călărească. Fâşiile de pânză oferite de Gavriel şi Rowan, fără îndoială din propriile cămăşi, îi uşuraseră oarecum acele câteva zile, deşi habar n-avea când le tăiaseră cei doi.

Elide muşcă din măr, savurând prospeţimea dulce-acrişoară. Ca să plătească fructele luate, Rowan lăsase pe o buturugă nişte bănuţi din economiile care se împuţinau rapid.

Curând aveau să fie nevoiţi să fure ca să aibă ce mânca sau să îşi vândă caii.

Din spatele ferestrelor închise de la un etaj superior se auziră un bocănit şi strigătele înăbuşite ale unui bărbat.

– Crezi c-o să avem mai mult noroc de data asta? întrebă încetişor Elide.

Gavriel studie obloanele vopsite în albastru, cioplite într-o reţea complicată de zăbrele.

– Sper că aşa o să fie.

Zilele astea chiar nu prea aveau noroc. N-avuseseră prea mult de când cu plaja aia blestemată din Eyllwe, când Rowan simţise o smucitură în legătura dintre el şi Aelin – legătura de împerechere – şi îi urmase chemarea peste ocean. Totuşi, odată ajunşi pe aceste ţărmuri după câteva săptămâni îngrozitoare petrecute pe ape agitate de furtună, nu mai avuseseră ce să urmărească.

Nici urmă de flota rămasă a lui Maeve. Nici urmă de nava reginei, *Nightingale*, acostată în vreun port. Nicio ştire despre întoarcerea ei la tronul din Doranelle.

Doar zvonurile îi mânaseră mai departe, ducându-i peste munţii îngropaţi în zăpadă, prin păduri dese şi câmpii uscate.

Până în regatul anterior, oraşul anterior, unde străzile erau pline cu petrecăreţii ieşiţi să sărbătorească Samhuinn, ca să-i onoreze pe zei când vălul dintre lumi era cel mai subţire.

Ei nu ştiau că aceşti zei nu erau decât nişte fiinţe din altă lume; că orice ajutor oferit de zei, orice ajutor primit vreodată de Elide de la vocea şoptită peste umărul ei avusese un singur scop: acela de a se întoarce acasă.

Pioni – asta erau Elide, Aelin şi ceilalţi pentru ei, realitate confirmată de faptul că, din acea zi îngrozitoare din Eyllwe, Elide n-o mai auzise pe Anneith călăuzind-o în şoaptă; simţise doar câteva ghionturi în zilele lungi, ca şi când ar fi vrut să-i aducă aminte de prezenţa ei, să nu uite că îi supraveghea cineva. Că dacă ar fi reuşit să o găsească pe Aelin, tânăra regină tot ar fi trebuit să plătească preţul suprem acestor zei. Asta dacă Dorian Havilliard şi Manon Cioc-Negru reuşeau să recupereze cea de-a treia şi ultima cheie Wyrd. Dacă tânărul rege nu se jertfea în locul lui Aelin.

Aşadar, Elide suporta ghionturile ocazionale, refuzând să se gândească la ce fel de fiinţă ar fi putut să se arate interesată de ea, de ei toţi. Alungase acele gânduri când mergeau pe străzi, ascultând orice zvon despre locul în care se afla Maeve. Soarele apusese, Rowan mârâind cu fiecare oră care trecea şi nu le dezvăluia nimic, aşa cum nici din celelalte oraşe nu aflaseră mare lucru.

Tânăra îi făcuse să meargă în continuare pe străzile vesele, neobservaţi, amintindu-i lui Rowan de fiecare dată când îşi dezgolea dinţii că erau spioni în toate regatele şi ţinuturile. Şi, dacă se afla că un grup de războinici Fae terorizau oraşele în căutarea lui Maeve, cu siguranţă vestea ar fi ajuns imediat la urechile reginei Fae.

Noaptea se lăsase, iar pe dealurile aurii de dincolo de zidurile oraşului se aprinseseră focuri de tabără.

Rowan încetase în sfârşit să mai mârâie când zări priveliştea asta, ca şi când i-ar fi amintit de ceva dureros.

Dar apoi, trecuseră pe lângă un grup de soldaţi Fae ieşiţi la băut, iar Rowan rămăsese nemişcat, studiindu-i pe războinici în maniera rece şi calculată care îi spunea lui Elide că el făcuse un plan.

Odată intraţi pe o alee, prinţul Fae i-l expusese în termeni clari şi brutali.

Trecuse o săptămână şi iată-i. Strigătele se auzeau din ce în ce mai răsunător în clădirea de deasupra.

Elide se strâmbă când lemnul care trosnea acoperi clopotele oraşului.

– Ar trebui să-l ajutăm?

Gavriel îşi trecu o mână tatuată prin părul blond. Erau numele războinicilor căzuţi sub comanda lui, îi explicase când ea îndrăznise în sfârşit să-l întrebe cu o săptămână în urmă.

– El aproape a terminat.

Într-adevăr, chiar şi Lorcan se încrunta acum de nerăbdare la fereastra de deasupra lui Elide şi Gavriel.

Când clopotele de la amiază nu se mai auziră, obloanele se deschiseră brusc.

„Spulberate“ ar fi fost un cuvânt mai potrivit să descrie acţiunea când doi masculi Fae zburară prin ele.

Unul din ei, cu părul castaniu şi însângerat, ţipă în cădere.

Prinţul Rowan Whitethorn nu spuse nimic în timp ce el căzu odată cu acesta şi se ţinu de mascul, dezgolindu-şi dinţii.

Elide se dădu la o parte, lăsându-le destul loc să cadă pe grămada de lăzi de pe alee, aşchiile şi resturile zburând prin aer.

Ea ştia că o rafală de vânt făcuse căderea să nu fie fatală pentru masculul cu umeri laţi, pe care Rowan îl ridică din dărâmături de gulerul tunicii lui albastre.

Mort nu le era de folos.

Gavriel scoase un cuţit, rămânând lângă Elide când Rowan îl izbi pe străin de zidul aleii. Pe chipul prinţului nu se citea nici urmă de blândeţe, de prietenie.

Era doar un prădător cu sânge rece hotărât să găsească regina care îi furase inima.

– Te rog! spuse masculul în limba obişnuită.

Aşadar, Rowan îl găsise. De Samhuinn, Rowan îşi dăduse seama că nu puteau să spere să îi dea de urmă lui Maeve. Totuşi, puteau să-i găsească pe comandanţii care o serviseră, împrăştiaţi în diverse regate, împrumutaţi conducătorilor muritori.

Iar masculul la care mârâia Rowan cu buza însângerată *era* un comandant. Un războinic, după lăţimea umerilor lui şi coapsele musculoase. Rowan tot era mai voluminos decât el. Şi Gavriel şi Lorcan la fel. Ca şi când, chiar şi printre Fae, ei trei erau o specie cu totul diferită.

– Uite cum stă treaba, îi spuse Rowan comandantului smiorcăit, cu o voce mortal de blândă şi cu sângele şiroindu-i din buza spartă, din cauza rânjetului feroce. Mai întâi îţi rup picioarele şi poate o parte de coloană, ca să nu te poţi târî, zise şi îndreptă un deget însângerat spre alee, spre Lorcan. Ştii cine este, nu-i aşa?

De parcă i-ar fi răspuns, Lorcan ieşi de sub boltă. Comandantul începu să tremure.

– Picioarele, spinarea şi corpul au să ţi se vindece în cele din urmă, continuă Rowan în timp ce Lorcan se apropia. Dar ce-o să-ţi facă Lorcan Salvaterre..., spuse şi apoi râse încetişor, fără să se amuze. Prietene, din asta n-o să-ţi mai revii!

Comandantul aruncă priviri frenetice spre Elide, spre Gavriel.

Prima dată când se întâmplase asta – în urmă cu două zile – Elide nu reuşise să privească. Comandantul acela nu avusese nicio informaţie importantă şi, având în vedere bordelul de nedescris în care îl găsiseră, Elide chiar nu regretase că Rowan îi lăsase trupul într-un capăt al aleii şi capul în celălalt.

Dar azi, de data asta... „Priveşte! Vezi! îi şoptea o voce înceată la ureche. Ascultă!"

În ciuda căldurii şi a soarelui, Elide tremură şi strânse din dinţi, fără să dea glas tuturor cuvintelor care se adunau înăuntrul ei. „Găseşte pe altcineva! Găseşte o cale să îţi foloseşti puterile ca să făureşti Lacătul! Găseşte o cale să accepţi ca sorţii tăi să fie prinşi în lumea asta, ca să nu fim nevoiţi să plătim o datorie care de la bun început nu a fost a noastră."

Totuşi, dacă Anneith îi vorbea acum, când în ultimele luni doar o înghiontise... Elide înghiţi acele cuvinte pline de furie, aşa cum trebuiau să facă toţi muritorii. Pentru Aelin, ea se putea supune, tot aşa cum şi Aelin avea să se supună în cele din urmă.

Când îl privi pe comandantul care se legăna tremurând în prinsoarea de fier a lui Rowan, Gavriel nu afişă nici urmă de milă, ci doar un simț practic macabru.

– Spune-i ce vrea să ştie! Altfel nu faci decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia.

Lorcan aproape ajunsese la ei, un vânt întunecat învăluindu-i degetele lungi.

Chipul său dur nu mai semăna cu al masculului pe care ajunsese să îl cunoască. Cel puțin nu cu al masculului care fusese înainte de acea plajă. Nu, aceasta era masca pe care o văzuse prima dată în Oakwald – a insensibilității, aroganței şi cruzimii.

Comandantul văzu puterea care se aduna în mâna lui Lorcan, dar reuşi să rânjească la Rowan, sângele pătându-i dinții.

– O să vă ucidă pe toţi! Ochiul i se învineţise deja, pleoapa umflată acoperindu-l complet. Când Rowan ridică un scut de vânt în jurul lor, izolând toate sunetele, lui Elide îi pulsă aerul în urechi. Maeve o să vă ucidă pe toţi, trădătorilor!

– Poate să încerce, îi răspunse Rowan cu blândeţe.

„Uită-te“, îi şopti din nou Anneith.

Când comandantul începu să ţipe de data asta, Elide nu îşi întoarse privirea.

Iar în clipa în care Rowan şi Lorcan făcură ceea ce fuseseră instruiţi să facă, tânăra nu îşi dădu seama dacă Anneith îi poruncise să privească doar ca să o ajute sau să-i aducă aminte ce ar fi putut să facă zeii dacă nu li se dădea ascultare.

CAPITOLUL
3

Munţii Staghorn şi pădurea Oakwald erau în flăcări.

Copacii mari şi vechi erau doar nişte coji arse, cenuşa groasă plutind spre pământ.

Tăciuni dansau prin aer, o parodie a celor care se înălţaseră cândva în urma ei ca nişte licurici când trecuse printre focurile de tabără din Beltane.

Flacăra atât de înaltă şi căldura înăbuşitoare, aerul pârjolindu-i plămânii.

„Tu ai făcut asta, tu ai făcut asta, tu ai făcut asta!"

Copacii muribunzi mormăiau pârâind cuvintele, strigându-le.

Lumea era scăldată în flăcări – în foc, nu întuneric.

Mişcarea dintre copaci îi atrase atenţia.

Lordul Nordului era agitat şi înnebunit de durere în timp ce galopa spre ea şi fumul se înălţa din haina lui albă, iar focul îi devora coarnele puternice – nu era flacăra nemuritoare agăţată între ele pe sigiliul ei, flacăra veşnică a cerbilor sacri din Terrasen şi, înaintea lor, a Malei, ci flăcări adevărate şi urâte.

Lordul Nordului trecu zgomotos mai departe, arzând la nesfârşit.

Ea întinse o mână spre el, invizibilă şi lipsită de importanţă, dar cerbul mândru trecu mai departe zbierând.

Ţipetele erau oribile şi necruţătoare, ca şi când centrul lumii ar fi fost sfâşiat.

Nu putu face nimic atunci când cerbul se aruncă în zidul de foc întins ca o plasă între doi stejari în flăcări.

El nu ieşi.

* * *

Lupul alb o privea din nou.

Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius îşi trecu un deget îmbrăcat în fier peste marginea altarului de piatră pe care stătea întinsă.

Era singura mişcare pe care o putea face.

Cairn o lăsase aici de data asta. Nu se obosise să o mute în cutia de fier lipită de zidul alăturat.

Era un rar moment de răgaz. Ca să nu se trezească în întuneric, ci în lumina pâlpâitoare a focului.

Cuptoarele se stingeau, chemând frigul umed care i se lipea de piele, de orice nu era acoperit de fier.

Trăsese deja de lanţuri cât de încet posibil, dar erau bine fixate.

O împovăraseră cu şi mai mult fier, începând cu mănuşile de metal.

Nu îşi amintea când făcuseră asta. Unde fusese. Atunci nu existase decât cutia, adică sicriul sufocanţt de fier ale cărui slăbiciuni i le încercase de nenumărate ori, înainte ca ei să trimită acel fum cu miros dulceag care s-o lase inconştientă. Nu ştia cât de mult dormise după aceea.

Când se trezise aici, nu mai era fum.

Aşadar, îl încercase din nou, cât îi permiteau lanţurile – împingând cu picioarele, coatele şi mâinile în metalul neiertător. Nu avea suficient loc să se întoarcă şi să aline durerea provocată de lanţurile care îi intrau în carne şi o iritau.

Rănile adânci lăsate de bici pe spatele ei dispăruseră. Cele care îi spintecaseră pielea până la os. Sau şi asta fusese un vis?

Se scufundase în amintiri, în anii de antrenament din fortăreaţa unui asasin, în lecţiile în care fusese lăsată înlănţuită, în propriile fecale, până ce-şi dăduse seama cum să scape de ele.

Dar fusese legată în ciuda acelei sesiuni de instruire. Nimic din ce încercase în întunericul inconfortabil nu funcționase.

Metalul mănușii zgârie piatra neagră, abia auzindu-se în șuieratul cuptoarelor și al râului care vuia de dincolo de ele, oriunde s-ar fi aflat.

Ea și lupul.

Fenrys.

El nu era legat în lanțuri. Nu era nevoie.

Maeve îi ordonase să rămână și să stea locului, iar el o ascultase.

Câteva minute lungi, ei se uitară unul la celălalt.

Aelin nu se gândi la durerea care o făcuse să-și piardă cunoștința, chiar dacă amintirea oaselor rupte îi făcu piciorul să tresară. Lanțurile zăngăniră.

Însă acolo unde agonia ar fi trebuit să fie violentă, nu licări nimic. Nu simți nicio durere în picioare. Își alungă din minte imaginea în care acel mascul - Cairn - i le distrusese, iar ea țipase până când rămăsese fără voce.

Ar fi putut fi un vis, unul dintre nenumăratele care o bântuiau în întuneric: un cerb în flăcări, fugind printre copaci, ore petrecute pe acest altar, cu picioarele strivite de unelte vechi, un prinț cu păr argintiu al cărui parfum îi aducea aminte de „acasă“.

Imaginile se încețoșau și se amestecau și chiar și momentul acesta, în care se uita la lupul alb rezemat de zidul din fața altarului, putea fi o parte dintr-o iluzie.

Cu unghia, Aelin zgârie din nou marginea rotunjită a altarului.

Lupul clipi la ea de trei ori. În zilele, lunile și anii de început, creaseră un cod al tăcerii, profitând de puținele clipe în care reușise să vorbească, șoptind prin găurile aproape invizibile ale sicriului din fier.

Un clipit pentru „da“. Două pentru „nu“. Trei pentru „Ești bine?“ Patru pentru „Sunt aici, sunt cu tine“. Cinci pentru „E real, ești trează“.

Fenrys clipi din nou de trei ori. „Ești bine?“

Aelin își înghiți nodul din gât, dezlipindu-și limba de cerul gurii, și clipi o dată. „Da.“

Ea numără de câte ori clipi el.

De șase ori.

Era o invenție de-a lui, probabil ca să-i spună „Mincinoaso!“ sau așa ceva, dar Aelin refuză să recunoască acel cod și clipi din nou o dată. „Da.“

Ochii negri o scrutară. El văzuse totul, fiecare mișcare. Dacă i-ar fi fost permis să se transforme, ar fi putut să-i spună ce era născocit și ce era real... dacă fusese ceva real.

Se trezi fără să aibă vreo rană și fără să simtă vreo durere, ci doar cu amintirea rămasă în urma nenumăratelor momente în care, zâmbind, Cairn îi tăiase pielea.

Probabil o lăsase pe altar pentru că plănuia să revină curând.

Aelin se mișcă suficient cât să tragă de lanțuri, încuietoarea măștii intrându-i în ceafă. Nici nu mai știa de câtă vreme nu-i mai mângâiase vântul obrajii sau o mare parte din piele...

Ce nu era îmbrăcat în fier era acoperit cu o cămașă albă fără mâneci care-i ajungea până la mijlocul coapselor, lăsându-i picioarele și brațele goale pentru chinurile lui Cairn.

Erau zile în care-și aducea aminte de cămașă dispărută, de cuțitele care îi zgâriau abdomenul, dar ori de câte ori se trezea, cămașa rămânea intactă. Neatinsă. Nepătată.

Fenrys își ciuli urechile, tresărind, atrăgându-i atenția lui Aelin.

Ea ura tremurul care începu să-i cuprindă oasele când pașii scârțâiră dincolo de încăperea pătrată și ușa de fier de la singura intrare în camera fără ferestre. Holul de piatră pe care-l zărea câteodată era la fel de ermetic. Doar sunetul apei răzbătea până aici.

Sunetul se intensifică în clipa în care ușa de fier fu descuiată și cineva o împinse cu un scârțâit.

Ea își impuse să nu tremure când masculul cu păr șaten se apropie.

– Te-ai trezit atât de devreme! Cred că nu te-am torturat destul...

Acea voce... Ura acea voce, înceată și rece, mai mult decât pe toate celelalte.

El purta veșminte de războinic, dar nicio armă specifică nu-i atârna la centura taliei subțiri.

Cairn observă unde-i căzu privirea şi atinse uşor ciocanul greu care se legăna la şoldul lui.

– Ce nerăbdătoare eşti să-l simţi din nou!

Nicio flacără nu venea spre ea, niciun tăciune.

El se apropie de mica grămadă de buşteni de lângă un cuptor şi puse câţiva în focul care se stingea, dar care mai apoi se roti şi pârâi, devorând lemnul cu limbi lacome.

Magia ei nu-i răspunse nici măcar cu un licăr. Tot ce mânca şi bea prin gura măştii avea gust de fier.

La început, refuzase. Gustase fierul şi îl scuipase.

Mai că ajunsese să moară de sete când ei o forţaseră să bea şi apoi o lăsaseră să flămânzească – până ce ea cedase şi devorase orice îi puseseră în faţă, cu sau fără fier.

Nu se gândea des la acel moment, la acea slăbiciune, la cât de mult se entuziasmase Cairn văzând-o că mânca şi la cum se înfuria când nu ceda la ce voia el.

Cairn puse lemne pe foc în celelalte cuptoare înainte să pocnească din degete la Fenrys.

– Poţi să-ţi faci nevoile pe hol şi să revii aici imediat.

Ca şi când l-ar fi ridicat o fantomă, lupul imens ieşi din încăpere.

Maeve se gândise până şi la asta, dându-i lui Cairn puterea de a-i ordona lui Fenrys când să mănânce, să bea şi să îşi facă nevoile pentru că ştia că, în mod voit, Cairn uita câteodată. Scheunatul de durere canină ajunsese la ea, în ciuda faptului că se afla într-o cutie.

Real. Asta fusese real.

Masculul din faţa ei, un războinic instruit în toate în afară de onoare şi spirit, îi studie corpul.

– Cum o să ne jucăm în seara asta, Aelin?

Ea ura să-l audă pronunţându-i numele.

Ridicându-şi o buză, îşi dezgoli dinţii.

Rapid ca o viperă, Cairn o apucă de gât destul de puternic încât să-i lase urme.

– Atâta furie, chiar şi acum.

Nu avea să renunţe niciodată la furie. Chiar şi când se scufunda în acea mare fierbinte lăuntrică şi când cânta întunericului şi focului, furia o călăuzea.

Degetele lui Cairn îi intrară în gât, iar ea nu reuşi să nu scoată un suspin înecat.

– Toate astea pot să înceteze cu doar câteva cuvinte, prinţesă, spuse el mieros, plecându-se destul de mult încât respiraţia lui să-i atingă buzele. Câteva cuvinte, iar noi doi o să ne despărţim pentru totdeauna.

Ea nu le spusese. Nu-i făcuse niciodată jurământul de sânge lui Maeve.

Dacă l-ar fi făcut, ar fi renunţat la tot ce ştia, la tot ce era, devenind o sclavă pentru totdeauna şi aducând osânda lumii.

Cairn îşi mai relaxă un pic prinsoarea, iar ea inspiră profund, dar degetele lui zăboviră în partea dreaptă a gâtului ei.

Aelin cunoştea bine acel punct, cicatricea peste care el îşi trecu degetele, cele două mici semne dintre gât şi umăr.

– Interesant, şopti Cairn.

Aelin îşi smuci capul, arătându-şi din nou dinţii.

Cairn o lovi.

Nu-i dădu una peste faţa acoperită cu fier care i-ar fi distrus monturile, ci în stomacul neprotejat.

Aerul îi ieşi din plămâni, iar fierul zăngăni când încercă şi nu reuşi să se ghemuiască într-o parte.

Păşind în linişte, Fenrys se întoarse şi îşi ocupă locul de lângă zid. Îngrijorarea şi furia sclipiră în ochii negri ai lupului când ea respiră sacadat şi încercă să îşi cuprindă abdomenul cu mâinile înlănţuite, însă Fenrys nu putu decât să se întindă din nou pe podea.

Clipi de patru ori. „Sunt aici, sunt cu tine.“

Rânjind la micile muşcături de pe gâtul ei, vindecate de apa sărată din Golful Craniului, Cairn nu văzu cum ea îi răspunse clipind o dată.

Erau urmele lăsate de Rowan. Un semn al partenerului.

Ea nu îşi permise să se gândească prea mult la el când Cairn scoase ciocanul greu şi îl ţinu în mâinile uriaşe.

– Dacă Maeve n-ar fi ordonat să-ţi punem un căluş, spuse gânditor masculul, studiindu-i corpul ca un pictor care evalua o pânză goală, mi-aş fi înfipt dinţii în tine! Să văd dacă semnele lui Whitethorn ar mai fi rezistat.

Groaza i se răsuci în stomac. Ea văzuse cum se purta în orele lungi petrecute împreună aici. Cu degetele îndoite, zgârie piatra ca şi când ar fi fost faţa lui Cairn.

Cairn îşi mută ciocanul într-o mână.

– Presupun că o să fim nevoiţi să ne descurcăm aşa, spuse şi îşi trecu cealaltă mână de-a lungul toracelui ei, iar ea se smuci în lanţuri când o atinse de parcă i-ar fi fost stăpân. El zâmbi. Ce sensibilă eşti! Apucându-i genunchiul gol, i-l strânse uşor. Mai devreme, am început de la picioare. Hai să urcăm un pic de data asta.

Aelin îşi adună puterile şi inspiră profund ca să plece departe de aici, din corpul ei.

N-avea să le permită niciodată să o distrugă şi n-avea să depună jurământul de sânge.

Pentru Terrasen, pentru poporul ei, pe care îl lăsase să îndure propriul chin zece ani lungi. Le datora măcar atât.

Se afundă tot mai mult în sinea sa, ca şi când ar fi putut scăpa de ce urma, ca şi când s-ar fi putut ascunde de asta.

Ciocanul licări în lumina focului când, inspirând, Cairn îl ridică deasupra genunchiului ei, anticiparea şi încântarea amestecându-se pe chipul său.

Fenrys clipi de nenumărate ori. „Sunt aici, sunt cu tine."

Însă gândurile lui nu împiedicară ciocanul să cadă sau ţipătul care îi cutremură gâtul să umple încăperea.

CAPITOLUL
4

– Tabăra asta este abandonată de câteva luni bune.

Manon se întoarse de pe piscul acoperit de zăpadă de unde monitorizase marginea vestică a munților Colți Albi. Spre Pustiuri.

Asterin rămase ghemuită deasupra rămășițelor pe jumătate îngropate ale unei gropi de foc, blana de capră aruncată pe umeri zburlindu-se în vântul rece.

– De la începutul toamnei n-a fost nimeni aici, continuă aghiotanta ei.

Manon bănuise același lucru. Umbrele reperaseră locul în urmă cu o oră, patrulând terenul în avans și observând cumva neregulile ascunse cu pricepere în valea piscului stâncos. Mama știa că Manon ar fi putut zbura chiar pe deasupra ei.

Asterin se ridică în picioare, scuturându-și zăpada de pe genunchii pantalonilor de piele. Nici măcar materialul gros nu putea să țină departe gerul și, astfel, ajunseseră să poarte blănurile caprelor de munte.

„Sunt bune ca să ne ascundem în zăpadă“, afirmase Edda, Umbra lăsând chiar și negrul preferat să i se ducă din păr în ultimele săptămâni, ca să-și dezvăluie albul natural. Nuanța lui Manon. Briar păstrase vopseaua. Una din ele trebuia să cerceteze noaptea, afirmase cealaltă Umbră.

Manon le supraveghe cu atenție pe cele două Umbre care mergeau prin tabără. Poate că nu mai erau Umbre, ci mai degrabă două fețe ale lunii. Una întunecată, una luminoasă.

Era una dintre multele schimbări ale Celor Treisprezece.

Manon expiră, vântul alungând aburii calzi.

– Sunt acolo, șopti Asterin astfel încât celelalte să nu audă din locul în care se adunaseră lângă bolovanul proeminent care le proteja de vânt.

– Trei tabere, spuse Manon la fel de încet. Toate abandonate de multă vreme. Vânăm fantome.

Părul auriu al lui Asterin se desprinse din cosiță, fluturând spre vest, către patria pe care poate n-aveau s-o mai vadă vreodată.

– Taberele sunt dovada că sunt vii. Ghislaine crede că s-ar putea să fi fost ridicate pentru vânătorile de la sfârșitul verii.

– Ar putea fi și ale sălbaticilor din munții ăștia.

Deși Manon știa că nu erau. În ultimele sute de ani, vânase destule vrăjitoare Crochan ca să identifice stilul în care făceau focul și taberele lor mici și ordonate. Toate Cele Treisprezece o făcuseră. Și, în plus, anul acesta toate urmăriseră și uciseseră suficient de mulți sălbatici din Colții Albi pentru Erawan încât să le cunoască obiceiurile.

Ochii negri cu puncte aurii ai lui Asterin se opriră asupra orizontului cețos.

– O să le găsim.

Curând. Ele trebuiau să găsească în curând măcar pe câteva dintre vrăjitoarele Crochan. Manon știa că aveau metode de comunicare, așa împrăștiate cum erau, moduri de a cere ajutor.

Timpul nu era de partea lor. Trecuseră aproape două luni de la acea zi de pe plaja din Eyllwe, de când ea aflase prețul îngrozitor pe care trebuia să îl plătească regina Terrasenului ca să pună capăt acestei nebunii. Prețul pe care îl putea plăti și altcineva din descendența Malei, dacă era nevoie.

Manon rezistă impulsului de a arunca o privire peste umăr spre locul în care stătea regele Adarlanului printre celelalte dintre Cele Treisprezece ale ei, amuzând-o pe Vesta invocând focul, apa și gheața în palma lui făcută căuș. Era o mică prezentare a magiei formidabile, minunate. El creă trei spirale de elemente ce dansau lent dându-și târcoale, iar Vesta ridică impresionată o sprânceană. Manon văzuse cum santinela cu păr roșcat se uita la el, observase că Vesta se abținea cu înțelepciune să dea curs dorinței sale.

Manon nu îi dăduse, totuși, asemenea ordine. Nu le spusese Celor Treisprezece ce era mai exact regele uman pentru ea.

„Nimic“, voia Manon să spună. Cineva la fel de nesigur ca și ea. La fel de furios în tăcere. Și la fel de presat de timp. Găsirea celei de-a treia și ultime chei Wyrd se dovedise imposibilă. Cele două pe care regii le purtau în buzunar nu le ofereau nicio îndrumare, ci doar mirosul lor nepământesc. Habar n-aveau unde o păstra Erawan. Să o caute prin Morath sau oricare dintre celelalte avanposturi ale lui ar fi însemnat să se sinucidă.

Așadar, după săptămâni de căutări eșuate, ele abandonaseră căutarea în favoarea găsirii vrăjitoarelor Crochan. Regele protestase inițial, dar cedase. Aliații și prietenii lui din nord aveau nevoie de cât de mulți războinici puteau aduna. Găsirea vrăjitoarelor Crochan... Manon nu plănuia să-și încalce promisiunea.

Poate că era moștenitoarea renegată a clanului Cioc-Negru și acum avea sub comandă doar câteva vrăjitoare, dar tot se putea ține de cuvânt.

Așadar, avea să le găsească și să le convingă să zboare în luptă cu Cele Treisprezece. Cu ea. Ultima lor regină Crochan în viață.

Chiar dacă asta le-ar fi condus direct în îmbrățișarea Întunericului.

Soarele se înălță mai mult, lumina lui reflectată din zăpadă fiind aproape orbitoare.

Zăbovirea era o imprudență. Ele supraviețuiseră în ultimele luni cu forță și voință, căci în timp ce le căutau pe vrăjitoare, erau vânate la rândul lor. În mare parte, de Picioare-Galbene și Sânge-Albastru, de toate patrulele de cercetași.

Manon dăduse ordin să nu atace, să nu ucidă. O patrulă Dinți-de-fier dispărută n-ar fi făcut decât să dezvăluie locul în care se aflau, deși Dorian ar fi putut să le rupă gâturile fără să ridice un deget.

Era păcat că el nu se născuse vrăjitor, dar ea acceptase bucuroasă un asemenea aliat mortal. La fel și Cele Treisprezece.

– Ce-ai să spui, rosti gânditoare Asterin, când le vom găsi pe vrăjitoarele Crochan?

Manon se gândise de nenumărate ori dacă ele ştiau cine era Lothian Cioc-Negru, că ea îl iubise pe tatăl lui Manon – un prinţ Crochan cum nu era altul, că părinţii ei visaseră şi *crezuseră* că zămisliseră un copil care să rupă blestemul aruncat asupra sabatului Dinţi-de-fier şi să le unească poporul.

Un copil al păcii, nu al războiului.

Dar acele cuvinte-i erau străine pe limbă. „Dragoste. Pace."

Manon îşi trecu un deget înmănuşat peste fâşia de material roşu care-i lega cosiţa, o fâşie din mantia surorii ei vitrege, Rhiannon, numită după ultima Regină-Vrăjitoare şi al cărei chip îl purta, cumva, Manon.

– Presupun c-am să le spun să nu tragă.

Gura lui Asterin zvâcni într-un zâmbet.

– Mă refeream la identitatea ta.

Ea arareori dădea înapoi de la ceva. Arareori se temea de ceva. Dar să spună cuvintele, *acele* cuvinte...

– Nu ştiu, recunoscu Manon. O să vedem dacă o să ajungem până acolo.

Demonul Alb. Aşa îi ziceau vrăjitoarele Crochan. Era în capul listei lor negre. O vrăjitoare pe care toate din sabatul Crochan trebuiau să o ucidă pe loc. Doar acest fapt spunea că nu ştiau ce reprezenta ea pentru ele.

Totuşi, sora ei vitregă îşi dăduse seama, iar apoi Manon îi tăiase gâtul.

„Manon Ucigaşa de Neamuri", o tachinase bunica ei. Matroana savurase probabil fiecare inimă de Crochan pe care i-o adusese Manon la fortăreaţa Cioc-Negru în ultimele sute de ani.

Manon închise ochii, ascultând şuieratul pustiitor al vântului.

În spatele lor, Abraxos scoase un geamăt nerăbdător şi flămând. Da, toţi erau flămânzi în acea zi.

– O să te urmăm, Manon, spuse încet Asterin.

Manon se întoarse spre verişoara ei.

– Merit onoarea asta?

Gura lui Asterin se strânse într-o linie. Din cauza lui Manon se alesese cu mica umflătură de pe nas. I-l rupsese în sala de mese din Omega pentru că se încăierase cu o vrăjitoare Picioare-Galbene vorbăreaţă. Asterin nu se plânsese niciodată de asta, părând să poarte acea amintire a bătăii pe care i-o dăduse Manon ca pe un semn de mândrie.

– Doar tu poţi să decizi ce meriţi, Manon.

Manon se gândi la cuvintele astea când îşi mută privirea spre orizontul vestic. Poate că ar fi meritat acea onoare dacă ar fi reuşit să le aducă înapoi la un cămin pe care nu îl văzuseră niciodată.

Dacă ar fi supravieţuit acestui război şi tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care trebuiau să le facă înainte să se termine totul.

~

Nu era uşor să se ferească de treisprezece vrăjitoare adormite şi de balaurii lor.

Însă Dorian Havilliard le studiase şi ştia când stăteau de veghe, cine dormea cel mai profund, cine ar fi putut să raporteze că îl văzuse plecând de lângă focul lor mic şi cine ar fi tăcut. Trecuseră săptămâni bune de când alesese ideea, planul acesta.

Ridicaseră tabăra pe micul afloriment unde găsiseră urme vechi ale vrăjitoarelor Crochan, adăpostindu-se sub piatra suspendată, balaurii fiind un zid de piele încălzită în jurul lor.

Avea câteva minute la dispoziţie să facă asta. Se antrena deja de câteva săptămâni – se trezea în miezul nopţii, ca un adormit nemulţumit că trebuia să înfrunte vremea geroasă ca să îşi facă nevoile, permiţându-le vrăjitoarelor să se familiarizeze cu mişcările lui nocturne.

Permiţându-i şi lui Manon să se obişnuiască, treptat, cu asta.

Deşi nu-şi declaraseră nimic, saltelele lor tot ajungeau una lângă cealaltă în fiecare seară. Nu că o tabără plină de vrăjitoare i-ar fi oferit vreo ocazie să se culce cu ea. Nu, pentru asta, recurseseră la pădurea pustie şi la trecătorile viscolite de zăpadă, căutând cu mâinile pielea pe care îndrăzneau să o expună la aerul rece.

Împreunările lor erau scurte şi sălbatice, un amalgam de dinţi, unghii şi mârâituri. Şi nu doar din partea lui Manon.

Dar după o zi de căutări inutile, o simplă încercare de a se păzi de duşmanii care îi căutau în timp ce prietenii lui sângerau ca să-şi salveze ţinuturile, el simţea nevoia să se detensioneze la fel de mult ca ea. Ei doi nu discutau niciodată despre ce îi hăituia, lucru care lui îi convenea.

Dorian nu ştia în ce fel de om îl transformase asta.

În majoritatea zilelor, dacă era sincer, era insensibil. Fusese insensibil cu lunile, în afară de momentele sălbatice cu Manon, de clipele în care se antrena cu Cele Treisprezece şi de furia care îl făcea să lovească în continuare cu sabia şi să se ridice din nou când îl doborau.

Ele îl învăţaseră tot ce le ceruse el: cum să se dueleze, să tragă cu arcul, să mânuiască un cuţit şi să ia urma. Pe lângă sabia lui grea, Damaris, un cuţit de vrăjitoare îi atârna acum la centură. Îi fusese dăruit de Sorrel când reuşise prima dată să o ţintuiască pe aghiotanta cu chip de piatră. În urmă cu două săptămâni.

Dar când lecţiile se terminau, când ei stăteau în jurul micului foc pe care îndrăzneau să îl facă în fiecare noapte, el se întreba dacă vrăjitoarele puteau să simtă neliniştea care îi dădea ghes.

Dacă puteau să simtă că nu voia să-şi facă nevoile în noaptea friguroasă când merse încet printre saltelele lor şi apoi traversă spaţiul mic dintre Narene, balaurul albastru ca văzduhul al lui Asterin, şi Abraxos. Dorian dădu din cap spre locul unde stătea de pază Vesta, iar vrăjitoarea roşcată, în ciuda gerului cumplit, îi aruncă un zâmbet şiret înainte ca el să ocolească stânca proeminentă şi să dispară din câmpul vizual.

Alesese intenţionat straja ei. Printre Cele Treisprezece erau unele care nu îi zâmbeau deloc. Lin tot părea să se gândească dacă să îl spintece şi să îi studieze intestinele, iar Imogen era introvertită şi nu zâmbea *nimănui*. Thea şi Kaya îşi zâmbeau de obicei una celeilalte, iar când zâmbeau Faline şi Fallon – gemenele demonice cu ochi verzi, aşa cum le spuneau celelalte – însemna că iadul era pe cale să se dezlănţuie.

Toate ar fi putut fi bănuitoare dacă Dorian ar fi dispărut prea mult timp. Dar Vesta, care flirta fără ruşine cu el, îl lăsa să zăbovească în afara taberei, probabil de frica a ceea ce ar fi putut să-i facă Manon dacă ar fi fost văzută urmându-l în întuneric.

Era un ticălos pentru că se folosea astfel de ele; pentru că le evalua și monitoriza când vrăjitoarele riscau acum totul ca să găsească sabatul Crochan.

Dar nu conta dacă îi păsa de ele, de propria persoană, se gândea el. Afecțiunea nu îi făcuse nicio favoare, tot așa cum nu-i făcuse nici Sorschăi.

Iar asta nu ar mai fi contat de îndată ce ar fi renunțat la tot ca să închidă poarta Wyrd.

Damaris îi atârna greu la șold, dar nu se compara cu cele două obiecte ascunse în buzunarul jachetei lui groase. Din fericire, învățase repede să le ignore șoaptele, chemările nepământești. În cea mai mare parte a timpului.

Nicio vrăjitoare nu se întrebase de ce fusese atât de ușor de convins să renunțe să mai caute a treia cheie Wyrd. El știa că nu trebuia să își piardă timpul certându-se. Așadar, plănuise și le lăsă pe ele și pe Manon să creadă că se mulțumea cu rolul său, și anume acela de a le păzi cu magia lui.

Ajungând la poiana înconjurată de bolovani pe care o cercetase mai devreme pretinzând a hoinări fără rost prin zonă, Dorian se pregăti în grabă.

Nu uitase nicio mișcare a mâinilor lui Aelin în Golful Craniului, când mânjise cu propriul sânge podeaua camerei ei de la TRANDAFIRUL OCEANULUI.

Dar nu pe Elena plănuia el să o invoce cu sângele lui.

După ce zăpada se înroși și se asigură că vântul încă-i împrăștia mirosul în direcția opusă taberei, Dorian o scoase din teacă pe Damaris și o înfipse în cercul de semne Wyrd.

Și apoi așteptă.

Magia lui era un zdrăngănit constant care îl străbătea, mica flacără pe care îndrăzni să o invoce fiind suficientă ca să îi încălzească trupul, ca să nu moară de frig pe măsură ce minutele treceau.

Gheața fusese prima manifestare a magiei lui, iar el se gândea că ar fi trebuit să o prefere sau măcar să-i ofere un soi de imunitate. Nu era cazul. Și decisese că, dacă ar fi supraviețuit suficient de mult timp ca să suporte arșița verii, nu s-ar mai fi plâns niciodată de asta.

Își folosise magia cât mai bine posibil în ultimele săptămâni de căutări neobosite și inutile. Niciuna dintre vrăjitoare nu avea altă putere în afară de Supunere, despre care îi spuseseră că putea fi invocată o singură dată, cu un efect îngrozitor și devastator. Dar Cele Treisprezece îl urmăriseră cu un oarecare interes în timp ce își continuase lecțiile începute de Rowan. Gheață. Foc. Apă. Vindecare. Vânt. Cu prezența zăpezii, încercările de a smulge viața din pământul înghețat se dovediseră imposibile, dar el tot încerca.

Singura magie care răspundea întotdeauna invocărilor lui rămânea acea forță invizibilă, capabilă să rupă oase. Pe aceea o preferau vrăjitoarele, mai ales de vreme ce asta îl transforma în cea mai bună linie de apărare împotriva inamicilor. Moartea – acela era darul său. Tot ce părea să poată oferi celor din jurul său. În privința asta, era un pic mai priceput decât tatăl lui.

Flacăra îl cuprinse, invizibilă și echilibrată.

Ei nu aflaseră nicio veste despre Aelin. Nici Rowan și însoțitorii lor. Niciun zvon care să le confirme sau nu că regina era încă prizoniera lui Maeve.

Ea fusese dispusă să renunțe la tot ca să salveze Terrasenul, ca să îi salveze pe toți. El nu putea face mai puțin. Aelin cu siguranță avea mai multe de pierdut: un partener și un soț care o iubea, o curte care ar fi urmat-o în iad, un regat care aștepta de multă vreme întoarcerea ei.

El nu avea decât mormântul nemarcat al unei vindecătoare de care nu avea să-și amintească nimeni, un imperiu distrus și un castel dărâmat.

Dorian închise ochii o clipă, blocând priveliștea castelului de sticlă care exploda, imaginea tatălui său care întindea mâna spre el, implorând iertare. Un monstru – bărbatul fusese un monstru în toate felurile posibile, concepându-l pe Dorian în timp ce era posedat de un demon valg.

Asta în ce îl transforma pe el? Sângele lui Dorian era roșu, iar prințul valg care îl posedase se înfruptase cu încântare din el, obligându-l să se *bucure* de tot ce făcuse cât purtase colierul. Dar oare mai însemna că era pe deplin uman?

Expirând prelung, Dorian deschise ochii.

Un bărbat stătea în partea cealaltă a poienii înzăpezite.

Dorian făcu o plecăciune adâncă.

- Gavin.

~

Primul rege al Adarlanului avea ochii lui.

Sau mai degrabă Dorian avea ochii lui Gavin, moşteniţi în mia de ani dintre ei.

În rest, înfăţişarea regelui antic era străină: părul lung şi castaniu-închis, trăsăturile dure, buzele rigide.

- Ai învăţat semnele.

Dorian îşi îndreptă spatele.

- Învăţ repede.

Gavin nu zâmbi.

- Invocarea nu este un dar pe care să îl foloseşti uşor. Rişti mult, tinere rege, chemându-mă aici, având în vedere ceea ce porţi cu tine.

Dorian atinse uşor buzunarul în care ţinea cele două chei Wyrd, ignorând puterea ciudată şi teribilă care pulsă în mâna lui drept răspuns.

- Totul este un risc în ziua de azi. Am nevoie de ajutorul tău.

Gavin nu-i răspunse, ci îşi îndreptă privirea spre Damaris, încă înfiptă în zăpadă printre semne - un obiect personal al regelui, la fel cum Aelin folosise Ochiul Elenei ca să o invoce pe regina antică.

- Cel puţin ai avut grijă de sabia mea, zise şi-l privi pe Dorian în ochii la fel de tăioşi ca sabia. Deşi nu pot spune acelaşi lucru despre regatul meu.

Dorian îşi încleştă maxilarul.

- Mă tem că am moştenit un mic haos de la tatăl meu.

- Ai fost prinţ al Adarlanului înainte să-i devii regele.

Magia lui Dorian se agită şi se transformă în gheaţă, mai rece decât noaptea din jurul lui.

- Atunci, consideră că încerc să plătesc pentru anii în care nu m-am purtat cum trebuie.

Gavin se uită o clipă în ochii lui şi, apoi, în gol. Un adevărat rege, asta era bărbatul din faţa lui. Un rege nu doar cu titlul, ci şi în spirit, cum puţini se dovediseră a fi de când Gavin fusese îngropat sub fundaţia castelului pe care îl construise de-a lungul râului Avery.

Dorian suportă greutatea privirii lui Gavin şi-i permise regelui să vadă ce rămăsese din el, să observe semnul gălbui din jurul gâtului său.

Apoi Gavin clipi o dată, singurul semn că îl lăsa să continue.

Dorian înghiţi.

– Unde este cea de-a treia cheie?

Gavin înţepeni.

– Nu am voie să spun.

– Nu ai voie sau nu vrei?

Se gândi că ar fi trebuit să îngenuncheze, să-i vorbească respectuos. Câte legende despre Gavin citise când era copil? De câte ori alergase prin castel, prefăcându-se că e rege înaintea lui?

Dorian scoase Amuleta din Orynth din jachetă, lăsând-o să se legene în vântul rece. Un cântec tăcut, fantomatic se auzi din medalionul cu auriu şi albastru, în limbi care nu existau.

– Brannon Galathynius a sfidat zeii punând cheia înăuntru cu avertisment pentru Aelin. Ai putea măcar să mă îndrumi.

Silueta lui Gavin se înceţoşă, dar nu dispăru. Niciunul din ei nu avea mult timp la dispoziţie.

– Brannon Galathynius a fost un ticălos arogant. Am văzut ce produce amestecul în planurile zeilor. Nu se va sfârşi bine.

– Nu zeii, ci soţia ta a provocat asta.

Gavin îşi dezgoli dinţii. Şi chiar dacă bărbatul era mort de multă vreme, magia lui Dorian sclipi din nou, pregătindu-se să lovească.

– Partenera mea, mârâi Gavin, este preţul acestui lucru. Dacă vor fi recuperate cheile, partenera mea va dispărea *pentru totdeauna*. Ştii cum este, tinere rege? Să ai veşnicia, iar apoi să ţi se ia?

Dorian nu se deranjă să-i răspundă.

– Nu vrei să găsesc cea de-a treia cheie pentru că asta ar însemna sfârşitul Elenei.

Gavin nu spuse nimic.

Dorian scoase un mormăit.

– Nenumăraţi oameni *vor muri* în cazul în care cheile nu vor fi puse înapoi în poartă. El vârî Amuleta din Orynth înapoi în jachetă şi ignoră din nou murmurul nepământesc ce-i pulsa în oase. Nu poţi fi atât de egoist!

Gavin rămase tăcut, vântul fluturându-i părul negru, însă ochii îi pâlpâiră – doar puţin.

– Spune-mi unde, şopti Dorian. Avea doar câteva minute înainte ca Vesta să vină să îl caute. Spune-mi unde este cea de-a treia cheie!

– Ai să-ţi pierzi şi tu viaţa dacă recuperezi cheia şi făureşti Lacătul. Şi sufletul tău o să fie revendicat. Nicio fărâmă din tine n-o să trăiască în Lumea de Dincolo.

– Oricum nimănui nu-i pasă cu adevărat de asta.

Lui cu siguranţă nu îi păsa. Şi fără îndoială merita să moară astfel, când eşuase de atât de multe ori în toate privinţele.

Gavin îl studie un moment lung. Dorian rămase nemişcat sub privirea aprigă. Era un războinic care supravieţuise celui de-al doilea război al lui Erawan.

– Elena a ajutat-o pe Aelin, insistă Dorian, respiraţia lui rotindu-se în spaţiul dintre ei. Nu a şovăit, chiar dacă ştia ce însemna pentru soarta ei. Nici Aelin, care nu va avea nicio viaţă lungă cu propriul partener, nici veşnicia cu el. „Cum nici eu nu voi avea.“ Inima începu să-i bată cu putere, magia sporind odată cu aceasta. Şi totuşi, ai face-o. Ai fugi.

Dinţii lui Gavin licăriră.

– Erawan poate fi înfrânt fără încuierea porţii.

– Spune-mi cum şi-am să găsesc o cale să o fac.

Totuşi, Gavin tăcu, strângându-şi pumnii pe lângă corp.

Dorian pufni încet.

– Dacă ai fi ştiut, s-ar fi rezolvat cu mult timp în urmă. Gavin scutură din cap, dar Dorian continuă. Prietenii tăi au murit luptându-se cu hoardele lui Erawan. Ajută-mă să evit ca ai mei să aibă aceeaşi soartă. Deja s-ar putea să fie prea târziu pentru unii dintre ei.

Stomacul i se agită.

Oare ajunsese Chaol pe continentul sudic? Poate ar fi fost mai bine ca prietenul lui să nu se mai întoarcă vreodată, să rămână în siguranţă în Antica, deşi Chaol nu ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Dorian se uită spre colţul stâncos pe care îl ocolise. Nu mai avea timp.

- Şi cum rămâne cu Adarlanul? întrebă Gavin. Ai să-l laşi fără rege? Întrebarea arăta clar părerea lui Gavin despre Hollin. Aşa ai să plăteşti pentru anii petrecuţi în mod inutil ca prinţ moştenitor?

Dorian încasă lovitura verbală. Nu era decât adevărul, spus de un bărbat care-şi servise zeul fără nume.

- Chiar mai contează? Adarlan era mândria mea.

- Nu mai merită! izbucni Dorian. Nu mai este de foarte mult timp. Poate că merită să ajungă în ruine!

Gavin îşi înclină capul.

- Vorbeşti ca un băieţandru nesăbuit şi arogant. Crezi că eşti singurul care a suferit pierderi?

- Şi totuşi, propria-ţi frică de a pierde te face să alegi o femeie, şi nu soarta lumii.

- Dacă ai fi avut de ales între femeia ta şi Erilea, ai fi procedat altfel?

Sorscha sau lumea. Întrebarea răsună înăuntrul lui. O parte din focul lui interior se stinse. Totuşi, Dorian îndrăzni să spună:

- Te amăgeşti în privinţa viitorului şi totuşi l-ai servit pe zeul adevărului. Chaol îi povestise ce descoperiseră ei în catacombele de sub canalizarea din Rifthold în primăvara trecută: templul uitat al oaselor unde fusese scrisă mărturia lui Gavin de pe patul de moarte. *El* ce are de spus despre rolul Elenei în asta?

- Cel Atotvăzător nu pretinde înrudirea cu acele creaturi fără coloană vertebrală, mârâi Gavin.

Dorian ar fi putut jura că un vânt uscat şi prăfuit zornăi prin trecătoare.

- Atunci ce este el?

- Nu pot fi mulţi zei, din multe locuri? Unii născuţi în lumea asta, unii născuţi în altă parte?

– Asta e o întrebare de dezbătut cu altă ocazie, mormăi Dorian. Când n-o să fim în război, spuse și inspiră prelung de două ori. Te rog, șopti el. Te rog să mă ajuți să îmi salvez prietenii! Ajută-mă să îndrept lucrurile!

Această sarcină era tot ce îi mai rămăsese de fapt.

Gavin îl privi din nou, evaluându-l, iar Dorian nu se împotrivi, ci îl lăsă să afle ce adevăr era scris în sufletul său.

Chipul regelui se tulbură de durere și regret când Gavin spuse în cele din urmă:

– Cheia este în Morath.

Lui Dorian i se uscă gura.

– Unde în Morath?

– Nu știu. Dorian îl crezu, iar groaza din ochii lui Gavin îi confirmă spusele. Regele antic dădu din cap spre Damaris. Sabia aia nu este de ornament. Las-o să te îndrume, dacă nu poți avea încredere în tine.

– Chiar spune adevărul?

– A fost binecuvântată de Cel Atotvăzător, după ce i-am jurat credință. Gavin ridică din umeri, un gest aproape reținut, ca și când bărbatul n-ar fi părăsit niciodată cu adevărat pustiul Adarlanului, unde se ridicase de la conducător de război la mare rege. Tot trebuie să afli singur ce este adevărat și ce este minciună.

– Dar Damaris mă va ajuta să găsesc cheia în Morath? Să pătrund în fortăreața lui Erawan, unde se făuresc toate colierele alea...

Gavin strânse din buze.

– Nu știu, dar am să-ți spun un lucru: nu te aventura încă spre Morath. Nu înainte să fii pregătit.

– Sunt pregătit acum.

Era o minciună prostească, iar Gavin știa asta. Fu un efort să nu își atingă gâtul, unde fâșia palidă îi însemna pielea pentru totdeauna.

– Morathul nu este doar o fortăreață, spuse Gavin. Este un iad și nu e blând cu tinerii nesăbuiți. Dorian înțepeni, dar Gavin continuă: Ai să-ți dai seama când ai să fii cu adevărat pregătit. Rămâi în tabăra asta, dacă poți să-ți convingi însoțitoarele. Calea o să te găsească aici.

Conturul siluetei lui Gavin se deformă mai mult, iar chipul i se întunecă.

Dorian îndrăzni să facă un pas înainte.

- Sunt om?

Ochii de safir ai lui Gavin se îmblânziră - doar puţin.

- Nu sunt persoana care să poată să-ţi răspundă la întrebarea asta.

Şi apoi regele dispăru.

CAPITOLUL

5

Comandantul de pe alee spusese că ultimele ordine fuseseră date din Doranelle.

Niciunul dintre ei nu ştia dacă să îl creadă.

Spălându-şi de multă vreme mâinile pătate de sânge şi stând în jurul micului foc pe un câmp prăfuit de la marginea unui oraş în ruine, Lorcan Salvaterre se gândi din nou la logica situaţiei.

Să fi trecut cumva cu vederea cea mai simplă opţiune? Ca Maeve să fi fost în Doranelle în tot acest timp, ascunzându-se de supuşii ei?

Dar acel comandant fusese un gunoi mincinos, scuipându-l în faţă pe Lorcan înainte ca ei să îl ucidă.

Totuşi, celălalt comandant pe care îl găsiseră astăzi, după o săptămână în care îl urmăriseră până la cel mai apropiat port, afirmase că primise ordine dintr-un regat îndepărtat pe care ei îl cercetaseră în urmă cu trei săptămâni. În direcţia opusă oraşului Doranelle.

Lorcan mişcă praful cu vârful piciorului.

Niciunul dintre ei nu avusese chef să vorbească de când comandantul din după-amiaza asta contrazisese afirmaţia celui dinaintea sa.

– Doranelle este fortăreaţa lui Maeve, spuse Elide în cele din urmă, vocea ei hotărâtă umplând tăcerea apăsătoare. Pe cât de simplu este, ar avea sens ca ea să o aducă acolo pe Aelin.

Whitethorn doar se uită la foc. El nu își spălase jacheta de un gri-închis pătată de sânge.

- Chiar și lui Maeve i-ar fi imposibil să o țină ascunsă în Doranelle, replică Lorcan. Am fi aflat până acum.

Nu era sigur când vorbise ultima dată cu femeia din fața lui.

Totuși, ea nu dăduse înapoi când îl văzuse distrugându-i pe comandanții lui Maeve. Da, se crispase în cele mai grave momente, dar ascultase fiecare cuvânt pe care Rowan și Lorcan îl scoseseră de la ei. Lorcan presupunea că tânăra văzuse lucruri mai rele în Morath și că ura că le văzuse. Ura că monstrul care era unchiul ei încă respira.

Însă pe el aveau să-l vâneze mai târziu, după ce o găseau pe Aelin sau ce mai rămăsese din ea.

Ochii lui Elide deveniseră reci, atât de reci, când spuse:

- În Golful Craniului, Maeve a reușit să îi ascundă pe Gavriel și Fenrys de Rowan. Și, cumva, și-a ascuns și și-a transportat toată flota.

Lorcan nu răspunse. Elide continuă, fără ca ezitarea să i se citească în privire:

- Maeve știe că Doranelle ar fi alegerea evidentă - alegerea pe care cel mai probabil am respinge-o pentru că este *prea* simplă. A anticipat că o să credem că a târât-o pe Aelin în cel mai îndepărtat colț din Erilea, în loc să o ducă direct înapoi acasă.

- Maeve *ar avea* avantajul unei armate ușor de chemat, adăugă Gavriel, gâtul lui tatuat înălțându-se. Ceea ce ar îngreuna operațiunea de salvare.

Lorcan se abținu să îi spună lui Gavriel să își țină gura. Observase cât de des se dăduse Gavriel peste cap ca să o ajute pe Elide, să discute cu ea. Și da, o mică parte din el era recunoscătoare pentru asta, de vreme ce zeii știau că Elide nu ar fi acceptat niciun ajutor din partea lui.

Hellas să îl osândească; fusese nevoit să apeleze la Whitethorn și Gavriel ca să îi dea cămașa tăiată pentru sângerările ei și îi amenințase c-avea să-i jupoaie de vii dacă i-ar fi spus că era a lui, iar Elide, cu simțul ei olfactiv omenesc, nu-i sesizase mirosul.

Nu ştia de ce se deranja. Nu uitase cuvintele ei din acea zi de pe plajă.

„Sper să îţi petreci tot restul vieţii tale mizerabile şi nemuritoare în suferinţă. Sper să ţi-l petreci singur. Sper să trăieşti cu regretul şi vinovăţia în inima ta şi să nu găseşti niciodată o cale să le suporţi."

Jurământul sau blestemul ei, orice ar fi fost, se adeverise cuvânt cu cuvânt.

El stricase ceva. Ceva incredibil de preţios. Nu îi păsase niciodată... până acum.

Deşi jurământul de sânge la care renunţase se căsca încă în sufletul lui, nu se apropia de gaura pe care o simţea în piept când o privea.

Elide îi oferise un cămin în Perranth ştiind că avea să fie un mascul dezonorat. Îi oferise un cămin alături de ea.

Dar nu Maeve rupsese jurământul care anulase acea ofertă, ci o trădare atât de gravă încât el nu ştia cum să îndrepte situaţia.

„Unde este Aelin? Unde este soţia mea?"

Soţia lui Whitethorn – şi partenera lui. Doar misiunea asta a lor, această căutare nesfârşită pentru a o găsi pe ea, îl împiedica pe Lorcan să se arunce într-un puţ din care ştia că nu ar mai fi ieşit.

Poate dacă ar fi găsit-o, dacă ar mai fi rămas ceva din Aelin după torturile lui Cairn, el ar fi găsit o cale să se accepte. Să suporte această... persoană care devenise. Şi poate i-ar mai fi luat cinci sute de ani ca să reuşească.

Nu-şi dădu voie să se gândească la faptul că până atunci Elide avea să fie doar oale şi ulcele, însă ideea în sine fu suficient să îi întoarcă în stomac cina frugală – pâinea veche şi brânza tare.

Un nesăbuit – era un nesăbuit nemuritor că pornise cu ea pe calea asta, că uitase că, deşi l-ar fi iertat, moartea ei îi făcea semne.

– Ar avea sens şi ca Maeve să meargă la akkadieni, aşa cum a afirmat azi comandantul, spuse Lorcan în cele din urmă. Maeve păstrează de multă vreme legăturile cu acel regat. El, Whitethorn şi Gavriel fuseseră la război şi în acel teritoriu bătut de nisip. Nu îşi dorea să mai calce pe acolo. Armatele lor ar proteja-o.

Pentru că ar fi fost nevoie de o armată ca să îl împiedice pe Whitethorn să ajungă la partenera lui.

El se întoarse spre prinţ, care nu dădea niciun semn că ascultase. Lorcan nu voia să se gândească dacă Whitethorn ar fi avut curând nevoie să-şi tatueze şi cealaltă parte a feţei.

– Comandantul de azi a fost prea prietenos, a continuat Lorcan să-i vorbească prinţului alături de care luptase multe secole şi care fusese la fel de nemilos şi ticălos ca Lorcan până primăvara trecută. Abia l-ai ameninţat şi ne-a spus tot. Cel care a afirmat că Maeve este în Doranelle a rânjit până la sfârşit.

– Cred că este în Doranelle, interveni Elide. Anneith mi-a spus să ascult în ziua aia, spre deosebire de celelalte două ocazii.

– Da, este ceva de luat în seamă, spuse Lorcan, iar ochii lui Elide scânteiară de furie. Nu am niciun motiv să cred că zeii ar fi atât de clari.

– Zice masculul care simte atingerea unui zeu care-i spune când să fugă sau să lupte! izbucni Elide.

Lorcan o ignoră, odată cu adevărul pe care-l rostise. Nu mai simţise atingerea lui Hellas de la Mlaştinile Stâncoase. Ca şi când l-ar fi dezgustat până şi pe zeul morţii.

– Graniţa cu Akkadia este la trei zile de mers de aici, iar capitala la alte trei zile distanţă. Dacă o să călătorim fără să ne odihnim, ajungem în Doranelle în trei săptămâni.

Și timpul nu era de partea lor. Cu cheile Wyrd, cu Erawan, cu războiul care sigur se dezlănţuia pe continentul lui Elide, fiecare întârziere avea un preţ. Ca să nu mai spunem ce aducea fiecare zi asupra reginei din Terrasen.

Elide deschise gura, dar Lorcan o întrerupse:

– Iar apoi, dacă sosim în fortăreaţa lui Maeve epuizaţi şi flămânzi... Nu vom avea nicio şansă. Ca să nu mai spun că am putea la fel de bine să trecem pe lângă Aelin fără să ne dăm seama, cu vălul pe care poate să-l folosească.

Elide îşi umflă nările, dar se întoarse spre Rowan.

– Tu hotărăşti, prinţe.

Nu mai era doar un prinţ, ci consortul reginei din Terrasen.

În cele din urmă, Whitethorn îşi ridică fruntea. Când acei ochi verzi se opriră asupra lui, Lorcan nu se feri de greutatea privirii sale, a stăpânirii înnăscute. Aşteptase ca Rowan să ceară răzbunarea pe care o merita, aşteptase acea lovitură. Sperase s-o primească, dar degeaba.

– Am ajuns atât de departe în sud, spuse Rowan în cele din urmă pe un ton grav. E mai bine mergem în Akkadia decât să riscăm să ne aventurăm tocmai până în Doranelle ca să aflăm că ne-am înşelat.

Și asta fu tot.

Elide doar se încruntă furioasă spre Lorcan şi se ridică, murmurând că trebuia să îşi facă nevoile înainte să se ducă la culcare şi merse ferm prin iarbă – mulțumită protezei pe care Gavriel i-o păstra în jurul gleznei.

Magia lui ar fi trebuit să fie cea care să o ajute, să-i atingă pielea.

Paşii ei deveniră distanţi, aproape tăcuți. De obicei se ducea mai departe decât era necesar, ca ei să nu audă nimic. Lorcan îi lăsă câteva minute înainte să o urmeze în întuneric.

El o găsi pe Elide întorcându-se deja, iar ea se opri pe un mic deal, nu cu mult mai înalt decât un dâmb de pământ.

– Ce vrei?

Lorcan continuă să meargă până ce ajunse la poalele dealului şi se opri.

– Akkadia este alegerea mai înțeleaptă.

– Şi Rowan a hotărât asta. Cred că eşti foarte mulţumit.

Ea încercă să treacă pe lângă el, dar Lorcan păşi în calea ei. Elide îşi lăsă capul pe spate ca să îi vadă faţa şi totuşi, el niciodată nu se simţise mai mic. Mai scund.

– Nu am insistat să aleagă varianta cu Akkadia ca să îţi fac în ciudă, reuşi să spună.

– Nu-mi pasă!

Tânăra încercă să îl ocolească, Lorcan rămânând cu uşurinţă înaintea ei.

– Nu am... Cuvintele îl gâtuiau. Nu am vrut să se întâmple asta.

Elide râse încet şi răutăcios.

– Bineînțeles că nu ai vrut! De ce ai fi vrut ca minunata ta regină să rupă legământul de sânge?

– Nu-mi pasă de asta! Nu îi păsa. Niciodată nu rostise cuvinte mai adevărate. Vreau doar să îndrept lucrurile.

Ea zâmbi.

– Aş fi înclinată să te cred, dacă nu te-aş fi văzut *târându-te* după Maeve pe plajă.

Cuvintele şi ura din ele îl făcură pe Lorcan să clipească, destul de uluit încât să o lase să treacă pe lângă el de data asta. Elide nici măcar nu se uită în urmă înainte ca Lorcan să spună:

– Nu m-am târât după Maeve.

Ea se opri, părul legănându-i-se. Încet, privi peste umăr poruncitor şi rece precum stelele de deasupra.

– M-am târât... Înghiți. M-am târât după Aelin.

El alungă amintirea nisipului însângerat, a țipetelor reginei şi ultimele ei rugăminți finale pentru Elide. Le alungă pe toate şi spuse:

– Când Maeve a rupt jurământul, nu am putut să mă mişc; abia respiram.

Agonia fusese atât de intensă încât Lorcan nu îşi putea imagina cum ar fi fost să rupă jurământul de unul singur, fără să i se poruncească. Nu era genul de durere de care puteai scăpa.

Jurământul putea fi lungit, modificat. Faptul că Vaughan, ultimul dintre oamenii lor, mai hoinărea fără îndoială prin sălbăticia nordului în căutarea lui Lorcan era o dovadă suficientă că limitele jurământului de sânge puteau fi evitate. Dar să îl rupă direct din propria voință, să găsească o cale să rupă firul, ar fi însemnat să accepte moartea.

În ultimele luni, se întrebase dacă ar fi trebuit să o facă.

Lorcan înghiți în sec.

– Am încercat să ajung la ea. La Aelin. Am încercat să ajung la cutia aia. Jur, adăugă încet, ca doar Elide să poată auzi.

Cuvântul lui era de încredere, singura valoare pe care o prețuia, şi-i spusese asta cândva, în ultimele luni de călătorie. Nimic nu licări în ochii ei ca să îi spună că ea îşi amintea.

Elide pur şi simplu se întoarse în tabără. Lorcan rămase pe loc.

El o făcuse. El adusese asta asupra ei, asupra lor.

Elide ajunse la focul de tabără, iar Lorcan o urmă în sfârşit, apropiindu-se la timp de inelul de lumină ca să o vadă aşezându-se lângă Gavriel, strângând din buze.

– Să ştii că nu minţea, îi şopti Leul.

Lorcan îşi încleştă maxilarul, fără să încerce să mascheze sunetul paşilor săi. Dacă urechile lui Gavriel erau destul de fine încât să fi auzit fiecare cuvânt din conversaţia lor, Leul ştia cu siguranţă că el se apropia. Şi cu siguranţă ştia că nu trebuia să îşi bage nasul în treaba lor.

Totuşi, Lorcan încă se trezi studiind chipul lui Elide, aşteptându-i răspunsul.

Iar când ea îi ignoră pe amândoi, el îşi dori să nu fi spus nimic.

~

Prinţul Rowan Whitethorn Galathynius, consort, soţ şi partener al reginei din Terrasen, ştia că visa.

Ştia pentru că o putea vedea.

Aici era doar întuneric. Şi vânt. Şi o prăpastie mare între ei.

Acea prăpastie, crăpătura din lume, nu avea fund, dar auzea şoapte şerpuind prin ea, la mare adâncime.

Ea stătea cu spatele la el, părul fluturându-i ca o perdea aurie, mai lung decât îl văzuse ultima dată.

El încercă să se mişte, să traverseze prăpastia în zbor. Magia înnăscută a corpului său îl ignora. Blocat în corpul său Fae şi cu saltul prea mare, putea doar să se uite spre ea, să îi simtă parfumul – de iasomie, verbină şi tăciuni aprinşi – ce plutea spre el adus de vânt. Vântul nu îi spuse niciun secret, nu-i cântă nicio melodie.

Era un vânt al morţii, al frigului şi al nimicului.

„Aelin.“

Aici nu avea voce, dar îi rosti numele, proiectându-l peste abisul dintre ei.

Încet, ea se întoarse spre el.

Era chipul ei... sau avea să fie peste câţiva ani, după Stabilire.

Însă nu trăsăturile un pic mai îmbătrânite îi tăiară respiraţia.

Mâna de pe pântecul împlinit îl lăsă fără aer.

Ea se uită spre el, părul încă fluturându-i. Din spatele ei se iviră patru siluete mici.

Rowan căzu în genunchi.

Cea mai înaltă: o fată cu păr blond şi ochi verzi ca pinul, cu un chip serios şi la fel de mândru ca al mamei ei. Băiatul de lângă ea, aproape la fel de înalt, îi zâmbi radios şi cu afecţiune, ochii neamului Ashryver aproape strălucind sub părul argintiu. Băiatul de alături, cu păr argintiu şi ochi verzi, ar fi putut fi la fel de bine geamănul lui Rowan. Iar fata cea mai mică şi care se ţinea de picioarele mamei sale... Era o copiliţă cu osatură fragilă şi păr argintiu, dar ai cărei ochi albaştri nu-i aduceau aminte de nimeni.

Copii. Copiii lui. Copiii lor.

Cu încă unul care urma să se nască peste doar câteva săptămâni.

Familia lui.

Era familia pe care ar fi putut să o aibă, viitorul pe care ar fi putut să-l trăiască şi cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

„Aelin.“

Copiii se apropiară de ea, fata cea mai mare ridicându-şi privirea la Aelin ca s-o avertizeze.

Atunci simţi Rowan vântul mortal şi puternic suflând în direcţia lor.

El încercă să ţipe; încercă să se ridice din genunchi şi să găsească o cale spre ei.

Dar vântul negru veni, distrugând totul în calea sa.

Ei tot îl mai priveau în timp ce rafalele îi măturau, lăsând în urmă doar praf şi umbre.

~

Rowan se trezi tresărind, inima bătându-i repede când trupul său voi să se *mişte*, să *lupte*.

Dar nu era nimic şi nimeni cu care să se lupte aici, pe acest câmp prăfuit de sub stele.

Un vis. Acelaşi vis.

Îşi frecă faţa, ridicându-se în şezut pe saltea. Caii dormeau fără să pară deranjaţi de vreun pericol. Gavriel era de strajă în trupul său de leu de munte chiar dincolo de lumina focului, ochii licărindu-i în întuneric. Elide şi Lorcan nu se treziră din somnul lor profund.

Rowan cercetă poziţia stelelor. Mai erau doar câteva ore până la răsărit.

Iar apoi trebuiau să se îndrepte spre Akkadia, ţinutul tufişurilor şi al nisipului.

Deşi Elide şi Lorcan dezbătuseră încotro să meargă, se gândise şi el la asta: dacă să zboare singur spre Doranelle şi să rişte să piardă nişte zile preţioase pentru ceea ce s-ar fi putut dovedi o căutare inutilă.

Dacă Vaughan i-ar fi însoţit, dacă ar fi fost eliberat, ar fi putut să-l trimită pe războinic în forma sa de egretă spre Doranelle cât ei şi-ar fi continuat călătoria spre Akkadia.

Rowan se gândi din nou la asta. Dacă îşi forţa magia, dacă aduna vânturile la el, cele două săptămâni de care ar fi avut nevoie ca să ajungă în Doranelle ar fi putut fi câteva zile. Dar dacă o găsea cumva pe Aelin... Purtase destule lupte ca să ştie că ar fi avut nevoie de forţa lui Lorcan şi a lui Gavriel înainte ca lucrurile să se termine, c-ar fi putut s-o pună în pericol pe Aelin încercând să o elibereze fără ajutorul lor. Ceea ce ar fi însemnat să zboare înapoi spre ei şi, apoi, să plece într-o călătorie lentă şi agonizantă spre nord.

Iar Akkadia fiind atât de aproape, alegerea mai înţeleaptă era să caute acolo mai întâi, în cazul în care comandantul de astăzi spusese adevărul. Iar în cazul în care ceea ce aflau în Akkadia îi conducea spre Doranelle, atunci acolo aveau să meargă. Împreună.

Chiar dacă asta se împotrivea instinctelor de partener al ei. De soţ al ei. Chiar dacă fiecare zi şi fiecare oră pe care Aelin şi le petrecea în mâinile lui Maeve îi aduceau, probabil, mai multă suferinţă decât putea suporta.

Aşadar, urmau să se îndrepte spre Akkadia. În câteva zile, aveau să intre în câmpii, iar apoi pe dealurile uscate îndepărtate de dincolo de acestea. După începutul ploilor de iarnă, câmpia ar fi fost verde, luxuriantă - dar după vara arzătoare, câmpurile erau încă maro şi galbene, iar apa nu era suficientă.

La râul următor avea să se asigure că-şi luau destulă apă şi pentru ei, şi pentru cai. Poate că mâncarea era puţină, dar ar fi găsit ceva de vânat la câmpie: iepuri mici şi slabi, fiinţe blănoase care se ascundeau în pământul crăpat. Exact soiul de mâncare pe care Aelin ar fi consumat-o crispându-se.

Gavriel observă mişcarea din tabăra lor şi se apropie, labele imense nescoţând niciun zgomot pe iarba uscată. Ochii roşii, iscoditori clipiră la el.

Rowan scutură din cap la întrebarea nerostită.

– Du-te la culcare! Preiau eu.

Gavriel îşi înclină capul într-un gest a cărui semnificaţie Rowan o cunoştea: „Eşti bine?“

Ciudat – încă era ciudat să lucreze cu Leul şi cu Lorcan, fără ca legăturile jurămintelor lui Maeve să îi oblige să facă asta, să ştie că erau aici de bunăvoie.

Rowan nu ştia exact ce însemna şi ce-i făcea asta să fie.

Ignoră întrebarea tăcută a lui Gavriel şi fixă cu privirea focul pipernicit.

– Odihneşte-te cât mai poţi!

Gavriel nu obiectă când se îndreptă spre salteaua lui, pe care se trânti cu un oftat felin.

Rowan îşi reprimă sentimentul de vinovăţie. Îi solicitase prea mult. Ei nu se plânseseră, şi nici nu îi ceruseră să încetinească ritmul istovitor pe care îl stabilise.

Din acea zi de pe plajă, el nu simţise nimic prin legătură. Nimic.

Ea nu era moartă, pentru că legătura încă exista, şi totuşi... era tăcută.

Se gândise la asta în orele lungi de călătorie, în orele de strajă, şi chiar şi în orele când ar fi trebuit să doarmă.

Nu simţise durerea în legătură în acea zi din Eyllwe. O simţise când Dorian Havilliard o înjunghiase în castelul de sticlă, simţise legătura – pe care o crezuse cu atâta nesăbuinţă a fi legătura *carranam* dintre ei – întinzându-se până aproape de rupere când ea se apropiase atât de mult de moarte.

Totuşi, în acea zi de pe plajă, când Maeve o atacase, iar apoi o *biciuise* Cairn...

Rowan îşi încleştă maxilarul destul de mult încât să îl doară, chiar dacă stomacul i se agita, şi se uită spre Goldryn, care-i zăcea alături, pe saltea.

Uşor, lăsă sabia în faţa lui, fixând cu privirea rubinul din centrul mânerului, piatra mocnind în lumina focului.

Aelin simţise săgeata care-l nimerise în lupta cu Manon la templul lui Temis sau un şoc destul de puternic încât să ştie, în acea clipă, că erau parteneri.

Totuşi, el nu simţise nimic în ziua de pe plajă.

Avea sentimentul că ştia răspunsul. Ştia că Maeve era, foarte probabil, cauza acestui lucru, cea care le şubrezea legătura. Ea îi intrase în minte ca să îl facă să creadă că Lyria era partenera lui; îi păcălise chiar instinctele care îl făceau să fie un mascul Fae. Nu i-ar fi fost peste puteri să găsească o cale să înăbuşe ce era între el şi Aelin, să îl împiedice să afle ce mare pericol o păscuse şi, acum, să îl împiedice să o găsească.

Dar ar fi trebuit să îşi dea seama ce era cu Aelin. Nu ar fi trebuit să aştepte să ia balaurii şi pe ceilalţi, ci ar fi trebuit să zboare direct spre plajă şi să nu piardă acele minute preţioase.

Parteneră. Era partenera lui.

Ar fi trebuit să îşi dea seama şi de asta. Chiar dacă furia şi suferinţa îl transformaseră într-un ticălos nefericit, ar fi trebuit să ştie cine era ea, ce era, din clipa în care o muşcase la Mistward, incapabil să se opună impulsului de a o revendica; din clipa în care-i simţise sângele pe limbă şi acesta îi *cântase*, iar apoi refuzase să îi dea pace, gustul bântuindu-l multe luni după aceea.

În schimb, se certaseră. Atât de pierdut în furia şi răceala lui, permisese ca ei să se certe. Se înfuriase la fel de mult ca el şi-i spusese un lucru atât de cumplit şi plin de ură, încât o tratase ca pe oricare dintre masculii şi femelele care se aflaseră sub comanda lui şi îi răspunsese urât, dar acele prime zile încă îl bântuiau. Totuşi, Rowan ştia că dacă ar fi adus vorba de certurile lor câtuşi de puţin ruşinat, Aelin l-ar fi blestemat, ca pe un nesăbuit ce era.

Nu ştia ce să facă în privinţa tatuajului de pe faţa, gâtul şi braţul său, a minciunii pe care o spunea despre pierderea lui şi a adevărului care îi dezvăluia neştiinţa.

Era adevărat că ajunsese să o iubească pe Lyria, iar vinovăţia provocată de asta îl mânca de viu ori de câte ori se gândea la lucrul acesta, dar acum înţelegea de ce ea se temuse atât de mult de el în primele luni, de ce-i fusese atât de al naibii de greu să o curteze, chiar şi cu acea legătură dintre parteneri despre care nici ea n-avusese habar. Fusese blândă, tăcută şi amabilă. Era un altfel de putere, da, dar nu ceea ce ar fi ales de unul singur.

Se dispreţui pentru că se gândise la asta, deşi furia îl mistuia amintindu-şi ce li se furase lui şi Lyriei. Aelin fusese a lui, iar el fusese al ei, de la început, ba chiar de mai mult timp. Iar Maeve se gândise să îi despartă, să *o* distrugă ca să obţină ce-şi dorea.

Nu intenţiona s-o lase să scape nepedepsită, la fel cum nu putea uita că Lyria, indiferent ce existase cu adevărat între ei, îi purtase copilul când Maeve trimisese acea armată spre casa lui din munţi. N-avea s-o ierte niciodată.

„Am să te ucid", spusese Aelin auzind de fapta lui Maeve, de cât de mult îl manipulase şi îl distrusese... pe el, dar şi pe Lyria. Elide îi povestise întâlnirea de-a fir a păr, de nenumărate ori. „Am să te ucid."

Rowan se uită în centrul aprins al rubinului sabiei Goldryn şi se rugă ca acel foc, acea furie să nu fi fost distruse. Ştia câte zile trecuseră, ştia cui promisese Maeve că avea să supravegheze tortura. Ştia că şansele nu erau de partea ei. Îşi petrecuse două săptămâni legat de masa inamicului. Încă avea pe braţ cicatricea lăsată de unul dintre dispozitivele lor mai ingenioase.

Să se grăbească. Ei trebuiau să se grăbească.

Rowan se aplecă înainte, sprijinindu-şi fruntea de mânerul sabiei şi simţi metalul cald, ca şi când arma ar mai fi păstrat o rămăşiţă din flacăra purtătorului său.

Nu mai fusese în Akkadia de la acel ultim război îngrozitor. Deşi îi condusese pe soldaţii Fae şi pe cei muritori spre victorie, n-avusese niciodată dorinţa de a revedea ţinutul.

Însă către Akkadia urmau să plece.

Şi dacă o găsea, dacă o elibera... Rowan nu-şi dădu voie să se gândească şi la altceva.

La celălalt adevăr pe care l-ar fi înfruntat, la cealaltă povară. „Spune-i lui Rowan că îmi pare rău că am minţit, dar că, oricum, totul a fost o amânare. Chiar şi înainte de ziua de azi, am ştiut că totul este doar o amânare, dar că încă îmi doresc să fi avut mai mult timp împreună.“

El refuza să accepte asta şi n-avea să accepte niciodată ca ea să fie preţul suprem care să pună capăt tuturor lucrurilor, să le salveze lumea.

Rowan se uită cu atenţie la pătura de stele de deasupra.

Deşi toate celelalte constelaţii se rotiseră în văzduh, Lordul Nordului rămase, steaua nemuritoare dintre coarnele sale arătând calea spre casă. Spre Terrasen.

„Spune-i că trebuie să lupte. El trebuie să salveze Terrasenul şi să-şi aducă aminte ce mi-a jurat.“

Timpul nu era de partea lor, nici a lui Maeve, şi nici a războiului care se dezlănţuia iarăşi pe continentul lor. Dar el nu intenţiona să se întoarcă fără ea, cu sau fără cererea de despărţire, indiferent de jurămintele pe care le depusese căsătorindu-se cu ea, de a păzi şi conduce Terrasenul.

„Şi spune-i... că îi mulţumesc pentru că a mers pe calea întunecată cu mine, spre lumină.“

Fusese onoarea lui. Chiar de la început, fusese cea mai mare onoare a vieţii lui de nemuritor.

O viaţă de nemuritor pe care urmau s-o ducă împreună – cumva. Nu ar fi acceptat o altă alternativă.

În tăcere, Rowan le promise asta stelelor şi ar fi putut jura că Lordul Nordului licări drept răspuns.

CAPITOLUL

6

Vântul de iarnă ce sufla dinspre valurile agitate îl înghețase pe Chaol Westfall din clipa în care ieșise din cabina lui de sub punte. Chiar și cu haina groasă și albastră, frigul umed îi pătrundea în oase, iar acum, când scruta apa, părea că norii încărcați erau pe cale să se rupă în orice clipă. Iarna se furișa pe continent, la fel de sigur ca legiunile Morathului.

Răsăritul înviorător nu dezvăluise nimic în afară de marea agitată și marinarii stoici și soldații care îndreptaseră repede această navă spre nord. În spatele lor, flancându-i, urma jumătate din flota khaganului. Cealaltă jumătate încă zăbovea pe continentul sudic, în timp ce restul flotei puternicului imperiu se aduna. Dacă nu se schimba vremea, rămâneau în urmă cu doar câteva săptămâni.

Chaol trimise o rugăciune pe vântul sărat și înghețat, cu speranța că vremea avea să fie de partea lor, căci altfel, flota mare adunată în urma lui și miile de călăreți ruk ce tocmai țâșneau spre cer din cuiburile lor de pe nave pentru vânătoarea de dimineață de deasupra valurilor tot nu ar fi fost de ajuns împotriva Morathului.

Și oricum era posibil să nu ajungă suficient de repede încât acea armată să facă o diferență.

Cele trei săptămâni petrecute pe ape nu le aduseseră multe vești despre armata pe care o adunaseră prietenii lui și care trebuia dusă în Terrasen, iar ei rămăseseră destul de departe de coastă ca să evite corăbiile inamicilor - sau balaurii. Dar asta avea să se schimbe astăzi.

Un braţ delicat şi cald îl cuprinse pe al lui şi un cap cu păr şaten-auriu se rezemă de umărul său.

- Este frig aici, şopti Yrene, încruntându-se la valurile biciuite de vânt.

Chaol o sărută pe creştetul capului.

- Frigul îţi întăreşte caracterul.

Ea râse, vântul împrăştiindu-i aburii respiraţiei.

- Ai vorbit ca un bărbat din nord.

Chaol îi cuprinse umerii cu braţul, trăgând-o lângă el.

- Nu-ți ţin de cald suficient zilele astea, nevastă?

Yrene roşi şi îl înghionti în coaste.

- Bădăranule!

Trecuse o lună, iar el încă se minuna la cuvântul „nevastă" când îl adresa femeii ce-i stătea alături şi care îi vindecase sufletul frânt şi obosit.

Coloana lui vertebrală era pe locul al doilea. Zilele lungi de pe corabie şi le petrecuse antrenându-se pentru posibilele lupte - fie pe cal, fie cu un baston, fie din scaunul cu rotile - când Yrene era suficient de sleită de puteri încât legătura vieţii dintre ei să se estompeze, iar rana să preia din nou controlul.

Coloana nu i se vindecase, nu cu adevărat, şi n-avea s-o facă niciodată. Fusese preţul salvării vieţii sale după ce o prinţesă valgă îl adusese în pragul morții. Totuşi, nu părea un preţ prea mare.

Scaunul şi rana nu fuseseră niciodată o povară şi nu ar fi fost nici acum.

Dar cealaltă parte a înțelegerii cu zeiţa care o îndrumase pe Yrene toată viața, care o adusese pe ţărmurile din Antica, iar acum din nou pe continentul lor... acea parte îl speria de moarte.

Dacă murea el, murea şi Yrene.

Ca să îi transmită puterea vindecătoare astfel încât să poată merge când magia ei nu era prea obosită, le fuseseră împletite chiar vieţile.

Aşadar, dacă ar fi căzut în lupta împotriva legiunilor Morathului... Nu doar propria viață s-ar fi pierdut.

– Te gândeşti prea mult. Yrene îl privi încruntată. Ce este?

Chaol făcu semn din bărbie spre corabia cea mai apropiată de a lor. La pupa acesteia, două păsări ruk, una aurie şi una maro-roşcat, stăteau drepte. Amândouă erau deja înşeuate, deşi călăreţul Kadarei şi al lui Salkhi nu se vedeau pe nicăieri.

– Nu-mi dau seama dacă-mi faci semn să mă uit la păsări sau dacă-mi atragi atenţia că Nesryn şi Sartaq sunt destul de isteţi încât să rămână în pat într-o dimineaţă ca asta. „Cum ar trebui să facem şi noi“, citi el vorbele caustice în ochii ei căprui-aurii.

Fu rândul lui Chaol să o înghiontească.

– Ştii, tu eşti cea care *m*-a trezit în dimineaţa asta. El o sărută pe gât, ca să-i aducă aminte cum îl trezise şi cum îşi petrecuseră o oră pe la răsărit.

Căldura pielii ei mătăsoase pe buzele lui fu suficientă să îi încălzească oasele îngheţate.

– Ne putem întoarce în pat, dacă vrei, şopti el.

Yrene scoase un sunet firav care îl făcu să vrea să îi mângâie corpul încotoşmănat. Chiar dacă timpul îi presa, grăbindu-i spre nord, lui îi plăcuse să îi afle toate sunetele şi s-o provoace să le scoată.

Dar Chaol îşi retrase capul de pe gâtul ei ca să facă semn din nou spre păsările ruk.

– Curând vor pleca într-o misiune de cercetare. Ar fi pus pariu că Nesryn şi noul moştenitor încoronat al khaganului se îmbrăcau şi se înarmau acum. Am navigat destul de departe spre nord şi trebuie să ştim unde să acostăm.

Era necesar să poată hotărî unde să acosteze şi să mărşăluiască pe uscat cât mai repede posibil.

Dacă Riftholdul era încă sub controlul lui Erawan şi al legiunilor Dinţi-de-fier, atunci ar fi fost o imprudenţă să aducă flota pe Avery şi să mărşăluiască spre nord în Terrasen. Însă regele valg ar fi putut la fel de bine să-şi lase armata în aşteptare în orice loc din faţă. Ca să nu mai vorbim de flota reginei Maeve, care dispăruse după lupta ei cu Aelin şi, din fericire, rămăsese dispărută.

După calculele căpitanului lor, ei abia se apropiau de granița dintre Fenharrow și Adarlan. Așadar, trebuiau să decidă încotro, mai exact, să navigheze. Cât mai repede posibil.

Deja pierduseră timp prețios ocolind Insulele Moarte, în ciuda veștii că-i aparțineau din nou căpitanului Rolfe. Era posibil ca în Morath să se fi auzit de călătoria lor, dar nu era necesar să-și dezvăluie locul în care se aflau cu exactitate.

Dar discreția lor îi costase: nu primise nicio veste despre locul în care se afla Dorian. Nu auzise dacă el se dusese în nord cu Aelin și flota adunată de ea din câteva regate. Chaol putea doar să se roage ca Dorian să o fi făcut și ca regele lui să fi rămas în siguranță.

Yrene se uită cu atenție la cele două păsări ruk de pe corabia din apropiere.

– Câți cercetași merg?

– Doar ei.

Yrene căscă ochii în semn de avertisment.

– Dacă sunt mai puțini, le este mai ușor să se ascundă. Chaol arătă spre cer. Și norii de azi fac ideală cercetarea. Când îngrijorarea de pe chipul ei nu se risipi, el adăugă: Va trebui să luptăm în războiul ăsta la un moment dat, Yrene.

Câte vieți lua Erawan pentru fiecare zi în care ei întârziau?

– Știu, zise și-și apucă medalionul argintiu de la gât pe care el i-l oferise după ce rugase un gravor să încrusteze munții și mările pe suprafața acestuia. Înăuntru, încă se afla biletul pe care Aelin Galathynius i-l lăsase în urmă cu mulți ani, când soția lui servea la barul din portul unui râu, iar regina trăia ca asasin, sub alt nume. Eu doar... Știu că este prostesc, dar, cumva, nu am crezut c-o să vină asupra noastră atât de repede.

N-ar fi spus că ultimele săptămâni pe mare trecuseră repede, dar înțelegea ce voia ea să spună.

– Aceste ultime zile vor fi cele mai lungi de până acum.

Yrene se lipi de el, cuprinzându-i talia cu brațul.

– Trebuie să verific proviziile. Am să o rog pe Borte să mă ducă în zbor pe corabia lui Hasar.

Arcas, rukul lui feroce, încă moțăia în locul lui de dormit, la pupă.

– S-ar putea să fii nevoită să aştepţi o vreme pentru asta.

Într-adevăr, în ultimele săptămâni, amândoi învăţaseră să *nu* deranjeze rukul sau călăreţul când dormeau. Zeii să îi ajute dacă Borte şi Aelin s-ar fi întâlnit vreodată.

Yrene zâmbi şi îşi ridică mâinile ca să îi cuprindă faţa. Ochii ei limpezi îi studiară pe ai lui.

– Te iubesc, spuse ea încetişor.

Chaol îşi coborî fruntea până ce se sprijini de a ei.

– Să mi-o spui când o să fim în noroi, îngheţaţi până la genunchi, da?

Ea pufni, dar nu făcu nicio mişcare ca să se retragă. Nici el.

Aşadar, cu frunţile şi sufletele lipite, ei rămaseră acolo în vântul rece şi printre valurile agitate şi aşteptară să vadă ce ar fi putut să descopere păsările ruk.

* * *

Ea uitase cât de al naibii de frig era în nord.

Deşi trăise printre călăreţi ruk din munţii Tavan, Nesryn Faliq nu îngheţase niciodată atât de mult.

Iar iarna încă nu se instalase complet.

Totuşi, Salkhi nu dădu niciun semn că frigul îl afecta în timp ce se grăbiră pe deasupra norilor şi a mării, dar asta se putea datora şi faptului că lângă el zbura Kadara, rukul auriu neşovăind în vântul aspru.

O slăbiciune – rukul ei ajunsese să îndrăgească şi să admire vădit pasărea lui Sartaq. Deşi Nesryn ştia că acelaşi lucru se putea spune despre ea şi călăreţul rukului.

Nesryn îşi mută privirea de la norii gri şi se uită spre călăreţul din stânga ei.

Părul său tuns crescuse – puţin. Suficient cât să şi-l împletească la spate ca să nu i se zburlească în vânt.

Simţindu-i atenţia, moştenitorul khaganatului îi făcu semn: „Totul este bine?“

Nesryn roşi în ciuda frigului, dar îi răspunse la rândul său, degetele ei amorţite făcând simbolurile cu neîndemânare. „Totul este bine.“

O școlăriță îmbujorată. Asta devenea în preajma prințului, chiar dacă în ultimele săptămâni dormiseră în același pat și îi făcuse promisiuni pentru viitorul lor.

Să conducă alături de el, ca viitoare împărăteasă a khaganatului.

Bineînțeles că era absurd. Ideea ca ea să se îmbrace precum mama lui, cu rochii lungi și frumoase și să poarte diademe mari... Nu, ei i se potriveau mai bine hainele de piele ale rukhinilor și greutatea oțelului, nu bijuteriile. Îi spusese asta lui Sartaq. De multe ori.

El o ignorase râzând, zicând că putea să umble goală prin palat dacă voia, căci nu îi păsa ce ar fi purtat sau nu.

Dar tot era o noțiune ridicolă, una pe care prințul părea să o creadă singurul curs al viitorului lor. El își riscase coroana pentru asta, spunându-i tatălui său că dacă a fi prinț însemna să nu fie cu ea, atunci avea să renunțe la tron. Khaganul îi oferise în schimb titlul de moștenitor.

Înainte să plece, frații lui nu păruseră supărați din cauza asta, deși își petrecuseră toată viața concurând să fie încoronați moștenitori de tatăl lor. Chiar și Hasar, care navigase cu ei, se abținuse de la obișnuitele-i comentarii tăioase. Nesryn nu știa dacă Arghun, Kashin sau Duva – toți încă în Antica, Kashin promițând să navigheze cu restul armatei tatălui lor – se răzgândiseră în privința numirii lui Sartaq.

Activitatea din dreapta ei o făcu să îl întoarcă pe Salkhi într-acolo.

Falkan Ennar, bărbatul metamorfic și negustorul devenit spion, luase forma unui uliu în dimineața asta și se folosise de viteza remarcabilă a creaturii ca să zboare înainte. Probabil văzuse ceva, pentru că acum se înclină și zbură pe lângă ei, apoi se ridică din nou spre continent, părând să spună „Urmați-mă!“

Să navigheze spre Terrasen era încă o posibilitate, în funcție de ce găseau pe coastă. Dacă Lysandra ar mai fi fost pe acolo, dacă ar mai fi fost în viață, era o problemă cu totul diferită.

Falkan jurase că ea avea să-i moștenească averea și proprietățile cu mult înainte să știe că supraviețuise copilăriei sau că primise darurile familiei lui, o familie ciudată din Pustiuri, care se răspândise pe continent, fratele lui ajungând în Adarlan cu mult timp înainte să o conceapă pe Lysandra și să o abandoneze pe mama ei.

Dar Falkan nu vorbise de acele dorințe de când părăsiseră munții Tavan, hotărând în schimb să ajute cum putea: în mare parte, cercetând. Dar curând ei urmau să aibă nevoie de ajutorul lor, așa cum o făcuseră împotriva *kharankuilor* din mlaștinile Dagul.

Probabil la fel de importante ca armata pe care o aduseseră cu ei erau informațiile aflate acolo: că Maeve nu era o regină Fae, ci un impostor valg. O regină antică valgă, care se infiltrase în Doranelle la începuturile timpului, pătrunzând în mințile celor două surori regine și convingându-le că aveau o soră mai mare.

Poate că informațiile nu ar fi contribuit cu nimic la acest război, dar l-ar fi putut schimba cumva, știind că un alt inamic pândea în spatele lor. Și că Maeve fugise spre Erilea ca să scape de regele valg cu care se căsătorise, fratele altor doi care, la rândul lor, predaseră cheile Wyrd ale porții și pătrunseseră prin lumi ca să o găsească.

Faptul că trei regi valgi intraseră în lumea asta doar ca să fie opriți aici, neștiind că prada lor pândea acum pe un tron din Doranelle, fusese o schimbare ciudată a sorții. Doar Erawan rămăsese aici din cei trei regi, frate cu Orcus, soțul lui Maeve. Ce ar fi plătit ca să afle cine era ea cu adevărat?

Probabil era o întrebare la care alții să mediteze și să analizeze cum să o folosească.

Falkan coborî într-un plonjon rapid prin nori, iar Nesryn îl urmă.

Aerul rece și umed suflă pe lângă ea, dar Nesryn se aplecă în plonjon, Salkhi urmându-l pe Falkan fără să i se comande. Un minut, doar norii trecură pe lângă tânără, iar apoi...

Piscuri albe se ridicau din valurile gri, iar dincolo de acestea iarba uscată se întindea pe ultimele câmpii nordice din Fenharrow.

Falkan se ridică spre țărm, încetinind astfel încât să nu îi piardă.

Kadara păstră ușor ritmul cu ei și toți zburară în liniște odată ce coasta se văzu din ce în ce mai clar.

Iarba de pe câmpii nu era uscată de frig, ci fusese arsă, iar copacii, lipsiţi de frunze, erau doar nişte coji.

La orizont, fuioarele de fum pătau cerul iernii. Erau prea multe şi prea mari ca să fie făcute de fermierii care ardeau rămăşiţele culturilor ca să fertilizeze solul.

„Mă uit mai de-aproape", îi făcu Nesryn semn lui Sartaq.

Prinţul îi răspunse prin semne: „Rămâi lângă nori, dar nu coborî sub ei".

Nesryn dădu din cap, iar ea şi rukul dispărură în stratul subţire de nori, zărind pământul ars de dedesubt.

Satele şi fermele: dispărute. Ca şi când dinspre mare ar fi venit o forţă care distrusese totul în cale.

Dar nu acostase nicio flotă lângă mal. Nu, această armată fusese terestră.

Rămânând în vălul norilor, Nesryn şi Sartaq traversară ţinutul.

Inima îi bătea cu putere, tot mai repede, cu fiecare kilometru de teren ars şi pustiu peste care zburau. Nici urmă de armată inamică sau de lupte în desfăşurare.

Arseseră totul pentru propriul amuzament bolnav.

Nesryn reţinu terenul, caracteristicile pe care le zărea. Într-adevăr, abia traversaseră graniţa din Fenharrow, Adarlanul văzându-se spre nord.

Dar pe uscat, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare kilometru, mărşăluia o armată. Se întindea la nesfârşit, neagră şi agitată.

Armata Morathului. Sau o parte teribilă a acesteia, trimisă ca să terorizeze şi să distrugă înainte de ultimul val.

Sartaq făcu semn: „Dedesubt este un grup de soldaţi".

Nesryn se uită peste aripa lui Salkhi, distanţa fiind mare, şi văzu un mic grup de soldaţi cu armuri negre ce mergeau printre copaci – o ramificaţie a mulţimii agitate din faţă. Ca şi când ar fi fost trimişi să caute supravieţuitori.

Nesryn îşi încleştă maxilarul şi-i răspunse prin semne prinţului: „Să mergem!"

Nu înapoi spre corăbii, ci spre cei şase soldaţi care-şi începeau lungul drum de întoarcere spre armata lor.

Nesryn și Salkhi plonjară din cer, fără ca Sartaq să se vadă clar în stânga ei.

Grupul de soldați nu avu ocazia să strige înainte ca Nesryn și Sartaq să îi atace.

~

Doamna Yrene Westfall, fostă Yrene Towers, numărase proviziile de șase ori deja. Toate corăbiile erau pline de provizii, și totuși, cea a prințesei Hasar, escorta personală a Marii Vindecătoare, transporta cel mai important amestec de tonice și alifii. Multe fuseseră făcute înainte de a naviga din Antica, dar Yrene și celelalte vindecătoare care însoțiseră armata își petrecuseră multe ore pregătindu-le cât mai bine la bord.

În cala slab luminată, Yrene își găsi echilibrul când valurile legănară corabia și închise capacul lăzii în care se aflau cutiile de alifie, notând numărul pe o bucată de hârtie pe care o adusese cu ea.

– Același număr ca acum două zile, se auzi de pe scări vocea unei bătrâne. Hafiza, Marea Vindecătoare, stătea pe treptele de lemn, cu mâinile pe fusta groasă din lână care îi acoperea genunchii slabi. Ce crezi c-o să se întâmple cu ele, Yrene?

Yrene își dădu cosița peste un umăr.

– Voiam să mă asigur că am numărat corect.

– Din nou.

Yrene puse în buzunar bucata de pergament și își luă mantia cu margini de blană din locul în care o aruncase pe o ladă.

– Când o să fim pe câmpul de luptă, inventarierea proviziilor...

– O să fie importantă, da, dar și imposibilă. Când o să fim pe câmpul de luptă, fato, ai să fii norocoasă dacă ai să *găsești* măcar una dintre cutiile astea în mijlocul haosului.

– Asta încerc să evit.

Marea Vindecătoare oftă înțelegătoare.

– Vor muri oameni, Yrene. Vor avea morți groaznice și dureroase, și nici măcar noi două n-o să putem să îi salvăm.

Yrene înghiți în sec.

– Știu.

Dacă nu se grăbeau, dacă nu acostau curând şi nu descopereau unde era bine să mărşăluiască armata khaganului, câţi alţii aveau să moară?

Bătrâna continuă să se uite la ea cu înţeles. Dintotdeauna, din prima clipă în care Yrene o văzuse pe Hafiza, ea emanase acest calm, această linişte. Gândul că Marea Vindecătoare avea să fie pe câmpurile de luptă însângerate îi agita stomacul lui Yrene. Chiar dacă exact din motivul acesta veniseră şi se instruiseră de la bun început.

Dar asta fără problema valgilor, care se ascundeau în gazdele umane ca nişte paraziţi, valgii care i-ar fi ucis imediat dacă ar fi ştiut ce plănuiau să facă vindecătoarele.

Ce plănuise Yrene să facă oricărui valg pe care l-ar fi întâlnit.

- Alifiile sunt gata, Yrene. Hafiza mormăi când se ridică de pe scări şi îşi aranjă reverele jachetei groase de lână - croite şi brodate în stilul călăreţilor Darghan -, un dar de la ultima vizită a Marii Vindecătoare în stepe, când o luase pe Yrene cu ea. Sunt numărate. Nu mai există alte provizii din care să le preparăm. Trebuie să ajungem pe uscat şi să vedem ce am putea folosi acolo.

Yrene îşi strânse mantia la piept.

- Trebuie să fac *ceva.*

Marea Vindecătoare atinse uşor balustrada.

- Ai să faci, Yrene. Destul de curând.

Spunând asta, Hafiza urcă scările, lăsând-o pe Yrene în cală printre teancurile de lăzi.

Ea nu îi zise Marii Vindecătoare că nu era sigură cât timp avea să mai fie de ajutor - nu încă. Nu spusese niciun cuvânt despre asta nimănui, nici măcar lui Chaol.

Yrene îşi atinse pântecul cu mâna.

CAPITOLUL
7

Morath. Ultima cheie era în Morath.

Dorian se gândi la asta toată noaptea și când reuși în cele din urmă să ațipească, se trezi cu mâna la gât, apucând colierul care nu era acolo.

Trebuia să găsească o cale de a pleca. O cale să ajungă la cheie, de vreme ce Manon ar fi fost cu siguranță dispusă să îl ducă, deși ea fusese cea care sugerase că el ar fi putut să-i ia locul lui Aelin ca să făurească Lacătul.

Cele Treisprezece abia scăpaseră din Morath și nu se grăbeau să se întoarcă, acum când sarcina lor de a găsi vrăjitoarele Crochan devenise vitală și Erawan ar fi putut la fel de bine să le simtă sosirea înainte să se apropie de fortăreață.

Gavin afirmase că drumul avea să-l găsească aici, în tabăra asta. Dar găsirea unei căi de a le convinge pe Cele Treisprezece să rămână, când instinctul și graba le forțau să meargă mai departe... s-ar fi putut dovedi la fel de dificilă ca obținerea ultimei chei Wyrd.

Tabăra lor se agită în lumina gri a răsăritului, iar Dorian renunță la somn. Ridicându-se, văzu salteaua lui Manon strânsă, iar pe vrăjitoare stând cu Asterin și Sorrel lângă balaurii lor. Erau cele trei pe care, cumva, trebuia să le convingă să rămână.

Așteptând deja la gura trecătorii, ceilalți balauri se mișcară ca și când s-ar fi pregătit pentru zborul în frigul insuportabil.

Era o altă zi în care căutau clanul de vrăjitoare care nu voiau să fie găsite și care, foarte probabil, nu voiau să se alăture acestui război.

– Plecăm în cinci minute!

Vocea insensibilă a lui Sorrel străbătu tabăra.

Așadar, trebuia să lase pe altă dată încercarea de a le convinge.

În trei minute, focul fu stins, armele puse, saltelele fixate pe șei și nevoile satisfăcute înainte de ziua lungă de zbor.

Punându-și sabia Damaris, Dorian se îndreptă spre Manon, vrăjitoarea fiind nefiresc de calmă. Era frumoasă, chiar și aici în zăpada viscolită, cu o blană de capră zburlită pe umeri. Când se apropie, ea se uită în ochii lui cu un licăr auriu.

Aelin îi zâmbi șiret.

– 'Neața, Alteță!

Dorian își înclină capul.

– Încotro mergem azi?

El știa că vorbele sale nu prea se potriveau cu expresia feței.

– Tocmai ne gândeam la asta, îi răspunse Sorrel, locțiitoarea cu un chip împietrit, dar deschis.

În spatele lor, Vesta înjură când catarama șeii sale se desfăcu. Dorian nu îndrăzni să privească, pentru a nu confirma că mâinile invizibile ale magiei lui lucraseră.

– Deja am cercetat tot ce e la nord, spuse Asterin. Să ne ducem spre sud – să ajungem la capătul Colților înainte să ne întoarcem.

– S-ar putea nici să nu fie în munți, replică Sorrel. În zecile de ani care au trecut, le-am căutat prin câmpii.

Manon ascultă cu o expresie calmă și senină. Așa cum făcea în fiecare dimineață, cântărindu-le cuvintele și ascultând vântul care îi cânta.

Desaga lui Imogen se desfăcu din legătură, iar vrăjitoarea șuieră când descălecă să o lege din nou. El nu știa cât timp le puteau ține aici aceste mici întârzieri. Nu la infinit.

– Dacă plecăm din munții ăștia, argumentă Asterin, atunci vom fi mai ușor de urmărit în câmp deschis. Inamicii și vrăjitoarele Crochan au să ne zărească înainte să îi găsim.

– Ar fi mai cald, mormăi Sorrel. În Eyllwe o să fie mult mai cald.

Până şi vrăjitoarele nemuritoare cărora le curgea oţel prin vene puteau să se sature de frigul epuizant.

Dar să meargă atât de departe în sud, în Eyllwe, când erau încă destul de aproape de Morath... Şi Manon părea să se gândească la asta. Se uită la jacheta lui, la cheile din buzunar, ca şi când le-ar fi putut simţi pulsul, mişcându-se în contrast cu puterea lui. Tot ce era între Erawan şi stăpânirea sa peste Erilea. Să îi aducă la două sute de kilometri de Morath... Nu, ea nu ar fi permis niciodată aşa ceva.

Dorian continuă să afişeze o expresie amabilă, cu o mână pe măciulia în formă de ochi a sabiei Damaris.

– În tabăra asta nu e niciun indiciu despre direcţia în care au plecat?

Ştia că ele nu aveau nici cea mai mică idee. Ştia, dar aşteptă oricum răspunsul lor, încercând să nu apuce prea strâns măciulia sabiei.

– Nu, spuse Manon aproape mârâind.

Totuşi, căldura slabă a metalului fu singurul răspuns al lui Damaris. El nu ştia la ce se aşteptase: la un zumzet care să-i verifice puterea, la o voce care să-i confirme în mintea lui.

Cu siguranţă nu semnul deloc impresionant al căldurii.

Căldură pentru adevăr, probabil răceală pentru minciuni. Dar... cel puţin Gavin spusese adevărul despre sabie. El nu ar fi trebuit să se îndoiască de asta, având în vedere zeul pe care Gavin încă îl onora.

Uitându-se în ochii lui cu acea concentrare neînduplecată de prădător, Manon dădu ordinul de plecare. Spre nord.

Departe de Morath. Dorian deschise gura, gândindu-se să spună ceva care să amâne plecarea. În afară de a rupe aripa vreunui balaur, nu putea să facă nimic...

Vrăjitoarele se întoarseră spre balauri, unde Dorian avea să parcurgă următoarea parte a acestei căutări nesfârşite împreună cu una dintre santinele, dar Abraxos urlă şi se întinse către Manon muşcând.

Când Manon se întoarse, magia lui Dorian se înălţă, deja lovind inamicul nevăzut.

Un urs alb şi mare se ridicase din zăpada din spatele ei.

Arătându-şi colţii, îşi lăsă pe pământ laba imensă. Manon se feri, rostogolindu-se într-o parte, iar Dorian aruncă un zid de magie... de vânt şi gheaţă.

Ursul dădu înapoi, căzând pe zăpadă cu un zgomot surd, dar se ridică imediat şi fugi spre Manon. Doar spre Manon.

Dorian reacţionă repede, întinzând nişte mâini invizibile ca să oprească animalul tocmai când fiara se izbi de magia lui, zăpada împrăştiindu-se, iar lumina licărind.

Cunoştea acea lumină. Era a unei creaturi metamorfice.

Dar nu Lysandra fu cea care ieşi din camuflajul perfect al ursului.

Nu, creatura care ieşi din urs era de coşmar.

Un păianjen. Un păianjen stygian uriaş, mare cât un cal şi negru ca noaptea.

Ochii lui mulţi mijiră la Manon, cleştii ţăcănind când şuieră „Cioc-Negru!"

~

Păianjenul stygian o găsise cumva. După atâtea luni, după mii de kilometri parcurşi de Manon prin aer, pe pământ şi mare, păianjenul de la care furase mătasea ca să întărească aripile lui Abraxos o găsise.

Dar păianjenul nu se aşteptase să aibă de-a face cu Cele Treisprezece sau cu puterea regelui Adarlanului.

Manon scoase Tăietoarea-de-vânt cât timp Dorian ţinu locului păianjenul cu magia lui, fără să arate semne de slăbiciune. Devenea mai puternic în fiecare zi.

Cele Treisprezece se apropiară, armele licărind în zăpadă şi soarele orbitor, balaurii formând un zid de piei aspre şi gheare în spatele lor.

Manon se apropie câţiva paşi de acei cleşti care zvâcneau.

– Eşti departe de munţii Ruhnn, soro!

Păianjenul şuieră.

– Şi totuşi, nu mi-a fost greu să te găsesc.

– Cunoşti bestia asta? întrebă Asterin, venind lângă Manon.

Manon schiţă un zâmbet.

– Mi-a donat mătasea de păianjen pentru aripile lui Abraxos.

Păianjenul mormăi.

– Mi-ai *furat* mătasea şi m-ai împins împreună cu ţesătoarele mele de pe stânci...

– Cum de poţi să te transformi? întrebă Dorian, încă ţintuind păianjenul cât veni lângă Manon, cu o mână pe mânerul sabiei antice. În legende nu se zice nimic de asta.

Curiozitatea îi lumina într-adevăr chipul. Ea presupuse că linia albă de pe pielea aurie a gâtului era dovada că înfruntase lucruri mai rele şi că orice legătură ar fi fost între ei era şi dovada că nu se temea de durere sau moarte.

Da, o trăsătură bună pentru o vrăjitoare. Dar pentru un muritor? Era foarte probabil să îi aducă moartea.

Poate nu era lipsa fricii, ci mai degrabă lipsa... oricărui lucru pe care muritorii îl considerau vital pentru sufletele lor. Smuls lui de tatăl său şi de acel demon valg.

Păianjenul spuse furios:

– Am luat douăzeci de ani din viaţa unui tânăr negustor în schimbul mătăsii mele. Darul metamorfozării curgea prin forţa vieţii lui – cel puţin parţial. Toţi acei ochi mijiţi se îndreptară spre Manon. *El* a plătit de bunăvoie preţul.

– Ucide-o şi să terminăm odată, şopti Asterin.

Păianjenul se retrase cât îi permise lesa invizibilă a regelui.

– Nu ştiam că surorile noastre au devenit atât de laşe, dacă acum au nevoie de magie ca să ne înjunghie ca pe nişte porci.

Manon ridică Tăietoarea-de-vânt, gândindu-se unde să înfigă sabia între ochii mulţi ai păianjenului.

– Să vedem dacă guiţi ca unul când am s-o fac?

– Laşo! zise cu obidă păianjenul. Eliberează-mă şi-o să punem capăt situaţiei după vechile căi.

Manon se gândi şi apoi ridică din umeri.

– Nu o să te doară. Consideră că e datoria mea faţă de tine.

Inspirând, Manon se pregăti să lovească...

– Stai! Păianjenul şopti cuvântul. *Aşteaptă.*

– De la insulte la rugăminţi, şopti Asterin. Cine este laş acum?

Păianjenul o ignoră pe aghiotantă, ochii lui goi devorând-o pe Manon şi apoi pe Dorian.

– Ştii ce se mişcă în sud? Ce orori se adună?

– Ştirea-i veche, zise Vesta, pufnind.

– Cum crezi că te-am găsit? întrebă păianjenul. Manon rămase nemişcată. În Morąth au rămas foarte multe obiecte învăluite de parfumul tău.

Dacă păianjenul le găsise aici atât de uşor, trebuiau să plece. Acum.

– Să îţi spun ce am văzut la doar o sută de kilometri spre sud? întrebă păianjenul. Pe cine am văzut, Cioc-Negru? Manon înțepeni. Pe vrăjitoarele Crochan, spuse păianjenul şi oftă profund. Lacom.

Manon clipi. Doar o dată. Cele Treisprezece înțepeniseră la rândul lor. Asterin întrebă:

– Le-ai văzut?

Păianjenul îşi mişcă în semn de confirmare capul înainte să ofteze din nou.

– Mereu au avut gustul pe care mi-l imaginez că îl are vinul de vară. *De ciocolată,* aşa cum îi spuneți voi.

– Unde? voi Manon să afle.

Păianjenul îi spuse unde – era un loc vag şi necunoscut.

– Am să ţi-l arăt, spuse ea. Am să te îndrum.

– Ar putea fi o capcană, rosti Sorrel.

– Nu este, zise Dorian, cu mâna încă pe mânerul sabiei lui. Manon studie limpezimea ochilor lui, umerii drepţi, chipul nemilos şi înclinarea întrebătoare a capului său. Haideți să vedem dacă informația ei este adevărată şi să îi decidem soarta după aceea.

– Ce? zise Manon fără să gândească.

Cele Treisprezece rămaseră nemişcate când îl auziră pe Dorian păsuind păianjenul.

Dorian făcu semn din bărbie spre creatura care tremura.

– Nu o ucide. Nu încă. S-ar putea să ştie mai multe decât pe unde umblă vrăjitoarele Crochan.

– Nu am nevoie de mila unui băiat..., şuieră păianjenul.

– Primeşti mila unui rege, spuse cu răceală Dorian, şi ţi-aş sugera să taci suficient de mult încât să o primeşti.

Foarte rar auzea Manon acea voce a lui, tonul care-i trimitea şi ei un fior prin sânge şi oase. Vocea unui rege.

Dar el nu era regele ei. Nu era liderul sabatului Celor Treisprezece.

– Dacă o lăsăm să trăiască, ne va vinde cui o să plătească mai mult.

Ochii de safir ai lui Dorian se întunecară, iar el apucă mai bine sabia. Manon se încordă la acea privire rece şi gânditoare care dezvăluia prădătorul calculat ascuns în spatele chipului frumos al regelui.

– Se pare c-ai învăţat cum să te transformi în doar câteva luni, îi zise el păianjenului.

~

O cale avea să-l găsească aici, spusese Gavin.

O cale spre Morath. Nu un drum fizic, nu un traseu, ci asta.

Oroarea păgână rămase tăcută o clipă înainte să spună:

– Darurile noastre sunt lucruri ciudate şi lacome. Nu ne hrănim doar cu viaţa voastră, ci şi cu puterile voastre, dacă le aveţi. Odată ce magia a fost eliberată, am învăţat să folosesc abilităţile pe care mi le-a transferat creatura metamorfică.

Damaris se încălzi în mâna lui. Adevărul. Fiecare cuvânt pe care îl spusese păianjenul fusese adevărat. Iar asta... Era o cale spre Morath complet diferită. În pielea altcuiva.

Poate a unui sclav uman ca Elide Lochan. Poate în pielea unui om a cărui prezenţă ar fi trecut neobservată.

Puterea lui brută se transformase în toate celelalte forme de magie, capabilă să treacă de la foc la gheaţă şi vindecare. La transformare... ar fi putut şi el să înveţe să facă asta?

– Ai un nume? întrebă Dorian pur şi simplu creatura.

– Un rege fără coroană întreabă care-i numele unui păianjen neînsemnat, şopti ea, ochii săi goi oprindu-se asupra lui. Nu poţi să-l pronunţi în limba ta, dar poţi să-mi spui Cyrene.

Manon scrâşni din dinţi.

- Nu contează cum îţi spunem de vreme ce ai să mori în curând.

Însă Dorian îi aruncă o privire piezişă.

- Munţii Ruhnn fac parte din regatul meu. Ca atare, Cyrene este unul dintre supuşii mei. Cred că asta îmi dă dreptul să decid dacă trăieşte sau moare.

- *Amândoi* sunteţi la mila sabatului meu, mârâi Manon. Dă-te la o parte!

Dorian îi schiţă un zâmbet.

- Sunt?

Un vânt mai rece decât aerul de munte umplu trecătoarea.

Putea să le omoare pe toate, fie sufocându-le, fie rupându-le gâturile. Putea să le ucidă pe toate, cu tot cu balauri, iar faptul că ştia asta săpă încă un gol în el. Un alt loc gol. Oare pe tatăl său şi pe Aelin îi deranjase să aibă asemenea putere?

- Adu-o cu noi, ca s-o iei mai bine la întrebări în tabăra următoare.

- Plănuieşti să iei chestia *asta* cu noi? izbucni Manon.

Drept răspuns, păianjenul se mişcă, luând forma unei femei cu piele albă şi păr brunet. Fragilă şi neremarcabilă, în afară de acei ochi negri descurajatori. Nu frumoasă, dar cu un soi de farmec vechi şi mortal pe care nici măcar noua formă nu îl putea ascunde. Şi complet goală. Ea tremură, frecându-şi mâinile de braţele subţiri.

- E de-ajuns trupul ăsta ca să nu vă deranjez?

Manon ignoră păianjenul.

- Şi când o să se transforme noaptea ca să ne sfâşie?

Dorian doar îşi înclină capul, gheaţa dansând în vârful degetelor lui.

- Nu o s-o facă.

Cyrene inspiră.

- Un dar magic rar, spuse ea, iar lăcomia i se citi în privire când îl studie pe Dorian. Pentru un rege rar.

Dorian se încruntă dezgustat.

Manon se uită la Asterin. Ochii aghiotantei ei erau precauţi, iar buzele strânse descriau o linie dreaptă. Sorrel, la câţiva paşi în urmă, se încruntă la păianjen, dar îşi luase mâna de pe sabie.

Cele Treisprezece, la un semnal nerostit, se îndreptară spre balaurii lor. Doar Cyrene le privi, ochii oribili şi nemiloşi clipind ocazional când dinţii începură să îi clănţăne.

Manon îşi înclină capul spre el.

– Eşti... diferit azi.

Dorian ridică din umeri.

– Dacă vrei pe cineva care să îţi încălzească patul, care se ploconeşte la fiecare cuvânt al tău şi îţi respectă toate ordinele, caută în altă parte!

Privirea îi alunecă spre banda albă din jurul gâtului său.

– Încă nu sunt convinsă, prinţişorule, spuse ea, că nu ar trebui să o ucid.

– Şi ce ar trebui să fac, vrăjitoareo, ca să te conving?

El nu se deranjă să ascundă promisiunea senzuală din cuvintele lui, şi nici tonul.

Un muşchi al maxilarului lui Manon tresări. Creaturi de legendă – astea îl înconjurau pe el. Vrăjitoarele, păianjenul... Ar fi putut fi la fel de bine un personaj dintr-o carte pe care o împrumutase lui Aelin toamna trecută. Deşi niciunul din ei nu suferise vreodată din cauza unui hău care se căsca înăuntrul lor.

Încruntându-se la picioarele ei goale din zăpadă, mâinile lui Cyrene zvâcniră pe lângă corp, un ecou al colţilor pe care îi avusese în urmă cu câteva clipe.

Dorian încercă să nu tremure. Era o sinucidere să se furişeze în Morath... imediat ce ar fi aflat ce-i trebuia de la creatura asta.

Greutatea privirii lui Manon căzu din nou asupra lui, iar Dorian nu dădu înapoi. Nu dădu înapoi de la cuvintele lui Manon când ea spuse:

– Dacă nu îţi preţuieşti existenţa şi eşti convins că ai încredere în creatura asta, atunci adu-o! Era o provocare să privească nu spre Morath sau păianjen, ci în sinea sa. Vedea exact ce rodea în pieptul gol, fie şi numai pentru că o bestie asemănătoare o rodea şi pe ea. O să aflăm destul de curând dacă a spus adevărul despre vrăjitoarele Crochan.

Păianjenul spusese adevărul. Sabia Damaris se încălzise în mâna lui când Cyrene vorbise.

Şi când le-ar fi găsit pe vrăjitoare, când Cele Treisprezece ar fi fost distrase, ar fi aflat şi ce avea nevoie de la păianjen.

Manon se întoarse spre Cele Treisprezece, vrăjitoarele vibrând de nerăbdare.

- Zburăm acum. Putem să ajungem la sabatul Crochan până la căderea nopţii.

- Şi după aceea? întrebă Asterin, singura dintre ele care avea permisiune să facă asta.

Manon se îndreptă spre Abraxos, iar Dorian o urmă, aruncându-i lui Cyrene o mantie în timp ce magia lui o trăgea după el.

- Iar apoi acţionăm, evită Manon răspunsul.

Şi pentru prima dată nu se uită în ochii nimănui. Nu făcu decât să se uite spre sud.

Şi vrăjitoarea avea secrete. Dar să fi fost la fel de înfricoşătoare ca ale lui?

CAPITOLUL
8

Întunericul o întâmpină pe Aelin când își recăpătă cunoștința. Un întuneric strâmt și limitat.

Mișcându-și coatele, se lovi de laturile cutiei, lanțurile răsunând în spațiul mic. Cu picioarele goale putea atinge capătul dacă le bâțâia un pic.

Își ridică mâinile legate spre peretele solid din fier aflat la doar câțiva centimetri de fața ei și contură spiralele și sorii încrustați pe suprafața acestuia. Chiar și pe interior, Maeve ordonase ca simbolurile să fie încrustate astfel încât Aelin să nu uite că această cutie fusese creată pentru ea cu mult înainte să se nască.

Dar... degetele ei goale erau cele care atingeau metalul rece și aspru.

El îi scosese mănușile din fier sau uitase să i le pună la loc după ceea ce făcuse. Felul în care le ținea deasupra cuptorului deschis, până ce metalul se înroșea în jurul mâinilor ei, iar ea țipa neîncetat...

Aelin lipi palmele de capacul de metal și împinse.

Brațul nu-i mai era fracturat, iar așchiile de os ce-i ieșeau prin piele dispăruseră.

Sau nu existaseră niciodată. Dar totul i se păruse real, mai mult decât alte amintiri care reveneau acum, cerându-i să le recunoască, să le accepte.

Aelin împinse cu palmele în fier, încordându-și mușchii.

Nici măcar nu se mișcă.

Încercă din nou. Faptul că avea puterea să facă asta se datora altor *servicii* pe care i le oferiseră vindecătoarele lui Maeve: să îi împiedice muşchii să se atrofieze cât timp zăcea întinsă aici.

Un mic scâncet răsună în cutie. Un avertisment.

Aelin îşi coborî mâinile tocmai când încuietoarea hârâi, iar uşa se deschise scârţâind.

Paşii lui Cairn erau mai rapizi de data asta. Mai grăbiţi.

– Fă-ţi nevoile pe hol şi aşteaptă lângă uşă! izbucni el la Fenrys.

Aelin se pregăti când paşii se opriră. Un scârţâit şi un şuierat metalic se auziră şi lumina focului pătrunse înăuntru. Ea clipi în lumină, dar rămase nemişcată.

Fixaseră lanţurile de cutie. Aflase asta pe pielea ei.

Cairn nu spuse nimic în timp ce desfăcu lanţurile din cârlig.

Era cel mai periculos moment pentru el, chiar înainte să o mute spre cârligele de pe altar. Chiar şi cu mâinile şi picioarele legate, nu risca.

Nu o făcu nici azi.

Poate că mănuşile se topiseră deasupra cuptorului împreună cu pielea ei.

Cairn o ridică smucind-o când şase străjeri apărură tăcuţi în pragul uşii, fără să afişeze vreo urmă de groază în faţa a ceea ce i se făcuse ei.

Ea îi mai văzuse pe aceşti masculi. Pe bucata de plajă însângerată.

– Varik, spuse Cairn, iar unul dintre străjeri înaintă, Fenrys, la fel de înalt ca un ponei, aflându-se acum lângă el la uşă. Sabia lui Varik era la gâtul lui Fenrys.

Cairn o apucă de lanţuri, trăgând-o la pieptul lui când se îndreptară spre străjeri şi lup.

– Dacă faci o mişcare, el moare.

Aelin nu îi spuse că nu era sigură că avea puterea să încerce ceva, cu atât mai puţin să fugă.

O cuprinse amorţeala.

Nu se opuse sacului negru care-i acoperi capul când trecură prin uşa boltită. Nu se opuse când merseră pe hol, deşi numără paşii şi cotiturile.

Nu îi păsa dacă era suficient de isteţ Cairn încât să mai adauge câţiva ca să o dezorienteze. Ea oricum îi numără. Ascultă sunetul râului, mai puternic cu fiecare cotitură, ceaţa tot mai densă care îi răcea pielea expusă făcând ca pietrele să fie alunecoase sub tălpi.

Apoi se trezi în aer liber. Nu îl simţea, dar îi atingea pielea cu degete umede, şoptindu-i despre lumea care se deschidea.

„Fugi! Acum!"

Cuvintele erau o şoaptă îndepărtată.

Nu se îndoia că străjerul încă-şi ţinea sabia la gâtul lui Fenrys, că avea să verse sânge. Ordinul de restricţie al lui Maeve îl lega prea bine pe Fenrys – împreună cu acel dar ciudat al lui de a sări pe distanţe scurte, ca şi când s-ar fi mişcat dintr-o cameră în alta.

Îşi pierduse demult speranţa că el avea să găsească o cale să îl folosească, să îi ducă pe amândoi departe de aici. Se îndoia că şi-ar fi folosit miraculos abilitatea, dacă sabia străjerului l-ar fi lovit.

Totuşi, dacă lua în seamă acea voce, dacă fugea, merita viaţa lui s-o plătească pe a ei?

– Te gândeşti, nu-i aşa? îi şopti Cairn la ureche, iar ea îi simţi zâmbetul în ciuda sacului de pe cap. Dacă viaţa lupului este un preţ corect ca să scapi, spuse şi râse ca un îndrăgostit. Încearcă! Să vezi cât de departe ajungi! Mai avem de mers câteva minute.

Ea îl ignoră. Ignoră acea voce care îi şoptea *să fugă, să fugă, să fugă.*

Merseră pas cu pas. Picioarele îi tremurau de efort, iar asta îi spunea destule despre timpul petrecut aici, despre câtă vreme nu reuşise să se mişte corespunzător, în ciuda vindecătoarelor care îi împiedicau muşchii să se atrofieze.

Cairn o conduse pe o scară spiralată care o făcu să gâfâie, ceaţa dispărând în aerul rece al nopţii. Mirosuri dulci. Flori.

Florile încă existau. În această lume, în acest iad, florile răsăreau undeva.

Sunetul apei amuţi în urma lor, înlocuit curând de susurul vesel din faţă. Fântâni. Pietre netede şi reci îi amorţeau picioarele şi prin glugă, pâlpâitul focului arunca unduiri aurii. Lămpi.

Aerul se calmă, devenind nemişcat. Probabil se afla într-o curte.

Fulgerul îi pulsă prin coapse şi gambe, avertizând-o să încetinească, să se odihnească.

Aerul liber se deschise din nou în jurul ei, apa vuind iarăşi.

Cairn se opri, lipind-o de corpul lui înalt cu o smucitură, diversele lui arme intrându-i în lanţuri şi piele. Hainele celorlalţi străjeri foşniră când se opriră şi ei. Ghearele lui Fenrys ţăcăniră pe piatră, sunetul fiind fără îndoială menit să îi semnaleze că rămânea în apropiere.

Ea îşi dădu seama de ce simţise el nevoia să facă asta când o voce de femeie care era şi tânără şi bătrână, şi amuzată şi nemiloasă, spuse mieros:

- Scoate-i gluga, Cairn!

Aelin trebui să clipească doar de câteva ori ca să studieze totul. Mai fusese aici.

Fusese pe veranda lată cu priveliște spre râul mare şi spre cascade, mersese prin oraşul vechi din piatră despre care ştia că se înălţa în spatele ei.

Stătuse chiar în locul acesta, înfruntând-o pe regina brunetă tolănită pe un tron de piatră de pe podium, înconjurată de ceaţă, cu o bufniţă albă cocoţată pe spătarul scaunului ei.

Un singur lup stătea întins la picioarele ei de data asta. Negru ca noaptea, negru ca ochii reginei, care se opriră asupra lui Aelin mijind de plăcere.

Maeve părea mulţumită să o lase pe Aelin să privească. Să o lase să studieze.

Rochia de un mov-închis a lui Maeve lucea precum ceaţa în spatele ei, trena lungă coborând cele câteva trepte ale podiumului. Coborând spre...

Aelin văzu ce sclipea la baza treptelor şi rămase nemişcată.

Buzele roşii ale lui Maeve descriseră un zâmbet când flutură o mână albă.

- Dacă vrei, Cairn!

Masculul nu ezită când o împinse pe Aelin spre ceea ce zăcea pe pământ.

Sticlă spartă, adunată şi aranjată într-un cerc perfect.

El se opri chiar în faţă, primele cioburi groase fiind la câţiva centimetri de degetele goale ale picioarelor lui Aelin.

Maeve făcu semn lupului negru de la picioarele sale, iar acesta se ridică, luând ceva de pe cotiera lată a tronului înainte să se îndrepte spre Cairn.

- M-am gândit că poziţia ta ar trebui cel puţin recunoscută, spuse Maeve, acel zâmbet de păianjen neşovăind când Aelin văzu ce-i oferi lupul gardianului de lângă Cairn. Pune-i-o! ordonă regina.

O coroană veche şi strălucitoare radia în mâinile străjerului. Făurită din argint şi perle, modelată cu aripi ridicate care se întâlneau în centrul înălţat, împresurat cu ţepi de diamant pur, aceasta luci ca şi când razele lunii ar fi fost prinse înăuntru când străjerul i-o puse pe cap lui Aelin.

Greutatea mare o surprinse, metalul rece intrându-i în scalp. Era mult mai grea decât părea, ca şi când ar fi avut un miez de fier.

O altfel de cătuşă. Asta fusese întotdeauna.

Aelin se abţinu să se retragă, să scuture din cap ca să-şi dea jos coroana.

- E coroana lui Mab, spuse Maeve. Coroana ta, după descendenţă şi drept din naştere. Adevărata ei moştenitoare.

Aelin ignoră cuvintele, holbându-se la cercul de cioburi din sticlă.

- O, aia, spuse Maeve, observând la ce era atentă. Cred că ştii cum o să decurgă lucrurile, Aelin a Focului Sălbatic.

Aelin nu spuse nimic.

Maeve dădu din cap.

Cairn o împinse înainte, direct în sticla care-i tăie tălpile goale, pielea nouă ţipând când se sfâşie.

Ea inspiră brusc printre dinţi, înghiţindu-şi ţipătul când Cairn o forţă să stea în genunchi.

Respiraţia i se tăie la impact, la fiecare ciob care tăia adânc.

Să respire - respiraţia era cheia, era importantă.

Îşi distrase atenţia inspirând şi expirând, ca un val care se retrăgea de la mal şi apoi revenea.

Căldura se adună sub genunchii, gambele şi gleznele ei, mirosul de cupru al sângelui ridicându-se ca să se amestece în ceaţă.

Respirația îi deveni sacadată când începu să tremure, iar un țipăt clocoti în sinea ei.

Își mușcă buza, caninii străpungând carnea.

Nu voia să țipe. Nu încă.

„Respiră!“

Gustul sângelui îi învălui gura când mușcă mai puternic.

– Ce păcat că nu avem spectatori care să vadă asta! spuse Maeve, vocea părându-i îndepărtată și prea aproape totodată. Aelin Aducătoarea-Focului poartă în sfârșit coroana potrivită pentru o regină a Spiridușilor. Îngenuncheată la picioarele mele!

Tremurul care o străbătu pe Aelin îi scutură trupul suficient cât sticla să găsească noi unghiuri, noi intrări.

Ea se îndepărtă mai mult. Fiecare respirație o trăgea spre mare, spre un loc unde cuvintele, sentimentele și durerea deveneau un țărm distant.

Maeve pocni din degete.

– Fenrys!

Lupul trecu pe lângă ea și se așeză lângă tron, dar nu înainte să se uite la cel negru, întorcând doar puțin capul. Lupul negru îi întoarse privirea, inexpresiv și cu răceală, iar gestul fu suficient încât Maeve să rostească:

– Connall, ai putea să îi spui în sfârșit geamănului tău ce vrei.

Un licăr de lumină.

Aelin inspiră pe nas și expiră pe gură de nenumărate ori, abia observând masculul frumos cu păr brunet care stătea acum în locul lupului. Cu pielea bronzată ca a geamănului său, dar fără ca ferocitatea și viclenia să-i strălucească pe chip. Purta mai multe rânduri de haine de războinic, negre, spre deosebire de obișnuitul gri al lui Fenrys, două cuțite atârnându-i pe lângă corp.

Lupul alb își ridică privirea la geamănul său, țintuit de acea legătură invizibilă.

– Vorbește liber, Connall! spuse Maeve, schițând în continuare un zâmbet. Bufnița de hambar cocoțată pe spătarul tronului ei privi cu ochi solemni, fără să clipească. Lasă-l pe fratele tău să știe că aceste cuvinte sunt ale tale, și nu din ordinul meu.

Un picior încălțat cu o cizmă o împunse subtil pe Aelin în spate, ca să înainteze, ca sticla să-i intre mai mult în piele.

Indiferent cât ar fi respirat, exercițiul acesta n-ar fi distras-o suficient de mult încât să-și stăpânească scâncetul înăbușit.

Ea ura asta – acel sunet, la fel cum o ura pe regina din fața sa și pe sadicul din spatele ei. Dar tot reuși să iasă, abia auzit, acoperit de vuietul cascadei.

Ochii negri ai lui Fenrys se îndreptară spre ea. El clipi de patru ori.

Aelin nu reuși să-i răspundă clipind, strângându-și și desfăcându-și pumnul în poală.

– Din cauza ta ai pățit asta! îi spuse Connall lui Fenrys, atrăgând din nou atenția fratelui său. Vocea lui era la fel de rece ca a lui Maeve. Aroganța și nesăbuința ta – asta voiai? Fenrys nu răspunse. Nu m-ai lăsat să am asta – să fac și eu parte din asta. Ai depus jurământul de sânge nu ca să o servești pe regina noastră, ci ca să nu fii învins de mine pentru prima dată în viața ta.

Fenrys își dezgoli dinții, deși ceva asemănător suferinței îi întunecă privirea.

Un alt val fierbinte îi străbătu genunchii și coapsele, iar Aelin închise ochii.

Avea să suporte totul și să facă față situației.

Poporul ei suferise timp de zece ani. Probabil că suferea și acum. De dragul lui, avea să reziste și să supraviețuiască.

Vocea puternică a lui Connall se undui pe lângă ea.

– Ești o rușine pentru familia noastră, pentru acest regat. Te-ai vândut unei regine străine, și pentru ce? Te-am implorat să te controlezi când ai fost trimis să îl vânezi pe Lorcan. Te-am implorat să fii *isteț*. Ai fi putut la fel de bine să mă scuipi în față.

Fenrys mârâi, iar sunetul trebuie să fi fost un limbaj secret de-al lor, deoarece Connall pufni.

– Să plec? De ce aș vrea să plec? Și pentru ce? Pentru *asta*? Chiar și cu ochii închiși, Aelin știa că arăta spre ea. Nu, Fenrys! N-am să plec! Și nici tu.

Un scheunat spintecă aerul umed.

- Destul, Connall! spuse Maeve, iar lumina licări, străpungând chiar şi întunericul din spatele pleoapelor lui Aelin.

Ea respiră şi tot respiră.

- Ştii cât de repede se poate termina asta, Aelin, spuse Maeve. Aelin îşi ţinu ochii închişi. Spune-mi unde ai ascuns cheile Wyrd, depune jurământul de sânge... Presupun că ordinea nu contează.

Aelin deschise ochii şi-şi ridică mâinile legate în faţă.

Şi îi arătă lui Maeve un gest obscen, mai urât ca niciodată.

Maeve se crispă uşor.

- Cairn.

Înainte ca Aelin să se poată pregăti inspirând, mâinile se izbiră de umerii ei şi o împinseră în jos.

Atunci ea nu mai reuşi să-şi oprească ţipătul.

El o împinse în puţul aprins de agonie care îi furnica picioarele şi coloana.

O, zeilor - o, zeilor!

Foarte departe, mârâitul lui Fenrys îi sfâşie ţipătul, urmat de vocea vioaie a lui Maeve:

- Foarte bine, Cairn!

Apăsarea de pe umerii ei se domoli.

Aelin se aplecă pe genunchi. O respiraţie completă - trebuia să respire profund.

Nu reuşi, plămânii şi pieptul ei ridicându-se doar în respiraţii superficiale, sacadate.

Vederea i se înceţoşă, umezindu-se, sângele care i se răspândise dincolo de genunchi clipocind.

Trebuia să suporte, să supravieţuiască...

- Spionii mi-au zis ceva interesant în dimineaţa asta, spuse tărăgănat Maeve. Cum că ai fi acum în Terrasen, pregătind mica armată pe care ai adunat-o pentru război. Tu şi prinţul Rowan şi cei doi războinici compromişi ai mei. Împreună cu grupul tău obişnuit.

Aelin nu-şi dăduse seama că încă avea o urmă de speranţă, prostească şi jalnică. Acea urmă de speranţă că el avea să vină după ea.

La urma urmei, îi spusese să nu o facă. Îi spusese să protejeze Terrasenul. Aranjase totul ca el să reziste împotriva Morathului.

– E util să ai o creatură metamorfică şi aceasta să joace rolul tău de regină, spuse gânditoare Maeve. Deşi mă întreb cât timp poate să dureze farsa asta, fără darurile tale speciale cu care să incinerezi legiunile Morathului; cât timp ai înainte ca aliaţii pe care i-ai adunat să înceapă să întrebe de ce Aducătoarea-Focului nu arde.

Nu era o minciună. Detaliile, planul ei cu Lysandra... Era imposibil ca Maeve să le cunoască, dacă nu erau adevărate. Ar fi putut Maeve să mintă şi să presupună toate astea? Da, şi totuşi...

Rowan plecase cu ei. Plecaseră cu toţii spre nord şi ajunseseră în Terrasen.

O mică îndurare. O mică îndurare, şi totuşi...

Sticla din jurul ei străluci în ceaţă şi în lumina lunii, sângele ei străbătând-o ca o pată densă.

– Nu vreau să distrug lumea asta, aşa ca Erawan, spuse Maeve, ca şi când ar fi fost două prietene care stăteau de vorbă la una dintre cele mai bune ceainării din Rifthold. Dacă ar mai fi existat, după ce legiunea Dinţi-de-fier devastase oraşul. Îmi place Erilea exact cum este. Întotdeauna mi-a plăcut.

Sticla, sângele, veranda şi lumina lunii se rotiră în ochii ei.

– Am văzut multe războaie. Mi-am trimis războinicii să le poarte, să le încheie. Am văzut cât de distructive sunt. Ştii, chiar sticla pe care stai e dintr-unul dintre acele războaie. De la munţii de sticlă din Sud. Cândva erau dune de nisip, dar dragonii le-au transformat în sticlă în timpul unui conflict vechi şi sângeros. Scoase un zumzet amuzat. Unii pretind că este cea mai dură sticlă din lume. Cea mai rezistentă. M-am gândit că i-ai putea aprecia provenienţa, având în vedere moştenirea ta de scuipătoare de flăcări.

Maeva scoase un ţâţâit, iar apoi Cairn fu din nou acolo, cu mâinile pe umerii ei, apăsându-i tot mai puternic. Pe toţi zeii, pe toţi zeii...

Niciun zeu nu o salva. Nu cu adevărat.

Ţipetele lui Aelin răsunară din piatră şi apă.

Singură. Era singură în situaţia asta. Ar fi fost inutil să implore lupul alb să o ajute.

Mâinile de pe umerii ei se retraseră.

Gâfâind şi cu fierea arzându-i gâtul, Aelin se ghemui din nou pe genunchi.

Trebuia să suporte, să supravieţuiască...

Maeve doar continuă:

- Dragonii nu au supravieţuit acelui război. Şi nu s-au mai ridicat. Buzele i se strâmbară într-un zâmbet, iar Aelin îşi dădu seama că Maeve se asigurase de asta.

Alţi mânuitori ai focului - vânaţi şi ucişi.

Nu ştia de ce simţise atunci o urmă de tristeţe pentru creaturile care nu mai existau de nenumărate secole şi care n-aveau să mai fie văzute vreodată pe acest pământ şi de ce asta o întristase atât de mult. De ce conta măcar, când sângele ei ţipa de agonie.

Maeve se întoarse spre Connall, tot în forma sa Fae lângă tron, cu ochii furioşi aţintiţi încă la fratele lui.

- Gustări.

Aelin îngenunche pe cioburile de sticlă în timp ce mâncarea şi băutura fură aduse. Îngenunche când Maeve luă prânzul cu brânză şi struguri, zâmbind tot timpul la ea.

Aelin nu reuşi să oprească tremurul care o cuprinse, amorţeala puternică.

Alunecă tot mai mult în sinea ei.

Nu conta dacă Rowan nu venea şi ceilalţi îi respectaseră dorinţele de a lupta pentru Terrasen.

Şi ea avea să-l salveze în felul ei. Cât de mult timp posibil. Măcar atât îi datora Terrasenului. Nu ar fi plătit niciodată complet acea datorie.

Cuvintele răsunară de departe, amintirea licări, iar ea îi permise să o tragă înapoi, să o scoată din corp.

Stătea lângă tatăl ei pe cele câteva trepte care coborau spre ringul de luptă în aer liber al castelului.

Era mai mult un templu decât un ring de lupte, flancat de coloane uzate şi albe care timp de secole fuseseră martore la naşterea *celor mai puternici războinici ai Terrasenului. Era gol atât de târziu în după-amiaza de vară, scăldat în lumina aurie.*

Rhoe Galathynius își trecu o mână peste scutul rotund, metalul negru fiind zgâriat și îndoit de la ororile demult învinse.

– Cândva, spuse el când ea contură o zgârietură lungă de pe suprafața veche, acest scut îți va reveni. Așa cum mi-a revenit mie și fratelui tatălui tău, înaintea mea.

Încă respira sacadat din cauza antrenamentului abia încheiat. Fuseseră doar ei doi – așa cum îi promisese el, în acea oră o dată pe săptămână pe care o rezervase pentru ea.

Tatăl lăsă scutul pe treapta de piatră de sub ei, zgomotul surd al acestuia răsunând prin picioarele ei în sandale. Cântărea aproape la fel de mult ca ea, și totuși, el îl purta ca și când ar fi fost doar o prelungire a brațului său.

– Iar tu, continuă tatăl ei, ca mulți bărbați și ca multe femei importante din casa asta, ai să-l folosești ca să ne aperi regatul.

Ea își ridică privirea spre chipul lui, frumos și fără riduri. Solemn și regal. Asta este obligația ta, singura ta datorie. El își sprijini o mână de marginea scutului, atingându-l ca să sublinieze ce voia să spună. Să aperi, Aelin. Să protejezi.

Ea dăduse din cap, fără să înțeleagă, iar tatăl ei o sărutase pe frunte, ca și când aproape ar fi sperat să nu fie nevoită să o facă vreodată.

Cairn o apăsă din nou în sticlă.

Nu mai avea puterea să țipe.

– M-am plictisit de asta, spuse Maeve, uitând de tava ei de argint cu mâncare. Se aplecă înainte pe tron, bufnița din spatele ei foșnind din aripi. Aelin Galathynius, crezi că n-am să fac sacrificiile necesare ca să obțin ce caut?

Ea uitase să vorbească. Oricum nu rostise niciun cuvânt aici.

– Dă-mi voie să-ți demonstrez, spuse Maeve, îndreptându-se.

Ochii lui Fenrys se aprinseră în semn de avertisment.

Maeve flutură o mână albă spre Connall, înțepenit lângă tronul ei, unde rămăsese de când adusese mâncarea reginei.

– Fă-o!

Connall scoase un cuțit de la centură și înaintă spre Fenrys.

„Nu!“

Cuvântul zăngăni rece prin ea. Buzele ei chiar îl rostiră când se smuci în lanțuri, șiroaie de lichid fierbinte țâșnindu-i pe picioare.

Connall mai înaintă un pas.

Sticla scârțâi și se crăpă sub ea. Nu, nu...

Connall păși peste Fenrys, cu mâna tremurândă. Fenrys doar mârâi la el.

Connall ridică, în aerul dintre ei, cuțitul.

Ea nu se putea ridica în picioare. Nu se putea ridica din cauza lanțurilor și a sticlei. Nu putea face nimic, *nimic*...

Cairn o apucă de gât, degetele intrându-i destul de puternic în piele încât să o rănească și să o împingă din nou în cioburile ude de sânge. Un țipăt răgușit și spart îi scăpă printre buze.

Fenrys. Singurul ei fir spre viață, spre realitatea asta...

Lama lui Connall licări. El venise să ajute în Mistward. O sfidase atunci pe Maeve; poate c-avea s-o facă și acum, poate că vorbele lui pline de ură fuseseră o înșelătorie...

Lama coborî.

Nu în Fenrys.

Ci în inima lui Connall.

Fenrys se mișcă - sau încercă să o facă. Deschizând botul într-un țipăt mut, încercă de mai multe ori să sară spre fratele său în timp ce Connall se prăbuși spre veranda acoperită cu gresie, iar sângele începu să curgă.

Bufnița de pe tronul lui Maeve bătu o dată din aripi, ca și când ar fi fost îngrozită, dar Cairn râse încet, sunetul vuind pe lângă capul lui Aelin.

Real. Asta era real. Trebuia să fie.

Ceva rece și uleios se mișcă spre ea. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Lumina părăsi ochii negri ai lui Connall, părul lui brunet împrăștiindu-se pe podeaua din jurul său ca o oglindire neagră a sângelui care curgea.

Fenrys tremura. Probabil că și Aelin.

- Ai întinat ceva ce îmi aparținea, Aelin Galathynius, spuse Maeve. Iar acum trebuie curățat.

Fenrys scheuna, încercând încă să se târască spre fratele său mort pe pământ. Masculul Fae se putea vindeca; probabil inima lui Connall ar fi putut să-şi revină...

Pieptul lui Connall se ridică odată cu o suflare superficială şi sacadată.

Nu se mai mişcă.

Urletul lui Fenrys spintecă noaptea.

Cairn îşi luă mâinile, iar Aelin se lăsă pe sticlă, mâinile şi încheieturile usturând-o.

Rămase acolo, pe jumătate întinsă. Lăsă coroana să i se rostogolească de pe cap şi să alunece pe podea, sticla dragonului împrăştiindu-se unde sări. Sări, apoi se rostogoli, arcuindu-se pe verandă, tocmai până la balustrada de piatră.

Şi în râul care vuia dedesubt.

- Nu mai are cine să te ajute! Vocea lui Maeve era goală ca spaţiile dintre stele. Şi nu vine nimeni după tine.

Aelin îşi strânse pumnul în sticla veche.

- Gândeşte-te la asta! Gândeşte-te la noapte, Aelin! Maeve pocni din degete. Am terminat aici!

Cairn apucă lanţurile.

Picioarele i se clătinară, tăindu-se din nou la tălpi, dar ea abia simţi în furia şi marea de foc din adâncul ei.

Dar când Cairn o ridică, pipăind-o brutal, ea îl atacă.

Două lovituri.

Un ciob de sticlă îi intră în gât. El se clătină înapoi, înjurând când sângele împroşcă.

Aelin se roti, sticla tăindu-i tălpile, şi aruncă din cealaltă mână ciobul direct spre Maeve.

Acesta o rată la milimetru, zgâriindu-i obrazul alb înainte să zăngăne în tronul din spatele ei. Bufniţa cocoţată deasupra ţipă.

Mâini aspre o apucară, Cairn strigând, ţipând furios „Căţea ce eşti“, dar ea nu îl auzi. O picătură de sânge şerpui pe obrazul lui Maeve.

Sânge negru. La fel de întunecat ca noaptea.

La fel de întunecat ca ochii reginei care, ducând o mână la obraz, o ţintui cu privirea.

Lui Aelin îi cedară picioarele şi nu se opuse străjerilor care o luau de acolo.

O clipă trecu, iar sângele curse roşu, mirosind a cupru ca al ei.

Era o iluzie optică. O halucinaţie, un alt vis...

Maeve privi pata roşie care îi colora degetele albe.

Un vânt întunecat izbucni spre Aelin, strângând-o de gât, iar ea leşină.

CAPITOLUL
9

Cairn o legă de altar şi o părăsi.

Fenrys nu intră decât la mult timp după ce ea se trezi.

Sângele curgea încă din locul în care Cairn îi lăsase sticla în picioare şi tălpi.

Dar nu un lup se furişă în camera de piatră, ci un mascul.

Fiecare dintre paşii lui Fenrys îi spuse suficient înainte să îi vadă privirea goală, paloarea pielii lui de obicei aurie. El se uită în gol, chiar dacă se opri în faţa locului în care stătea înlănţuită.

Rămasă fără cuvinte, nesigură că ar fi putut să vorbească, Aelin clipi de trei ori. „Eşti bine?"

Două clipiri. „Nu."

Urme sărate îi brăzdară obrajii.

Lanţurile ei zăngăniră când întinse un deget tremurând spre el.

Tăcut, el o luă de mână.

Ea şopti cuvintele, chiar dacă el probabil nu le înţelegea prin fanta măştii. „Îmi pare rău!"

El doar o strânse mai cu putere.

Jacheta lui gri era descheiată în partea de sus, îndeajuns de mult încât să dezvăluie uşor pieptul musculos de dedesubt. Ca şi când nu s-ar fi deranjat să o încheie în graba de a pleca.

Ei i se întoarse stomacul pe dos. Ce fusese nevoit să facă după aceea, fără îndoială, cu trupul geamănului său zăcând încă pe gresia verandei din spatele lui...

– Nu ştiam că mă ura atât de mult, spuse răguşit Fenrys.

Aelin îi strânse mâna.

Fenrys închise ochii, inspirând sacadat.

– Ea m-a lăsat să plec doar ca să strâng sticla. După ce-o scot, eu... eu mă întorc acolo, zise şi arătă cu bărbia spre zidul unde stătea de obicei. Îşi dori să îi examineze picioarele, dar ea îi strânse din nou mâna şi clipi de două ori. „Nu."

Să mai rămână un timp în trupul acesta, să îl plângă ca un mascul, nu ca un lup. Să rămână în forma asta, ca să poată auzi o voce prietenoasă, să simtă o atingere blândă...

Ea începu să plângă.

Nu se putu abţine. Nu se putu opri odată ce începu. Ura fiecare lacrimă şi respiraţie sacadată, fiecare smucitură a corpului care-i săgeta picioarele şi tălpile.

– Am să le scot, zise el, iar ea nu îi putea spune, nu putea să-i explice că nu plângea din cauza sticlei, a pielii sfâşiate până la os.

El nu venea. El nu venea să o ia.

Ar fi trebuit să se bucure. Ar fi trebuit să fie uşurată. *Era* uşurată. Şi totuşi... şi totuşi...

Fenrys scoase o pensetă din trusa lăsată de Cairn pe o masă din apropiere.

– Am să mă mişc cât pot de repede.

Muşcându-şi buza destul de puternic încât să îi dea sângele, Aelin întoarse capul când prima bucată de sticlă ieşi din genunchiul ei. Carnea şi tendonul se tăiară din nou.

Sarea copleşi gustul sângelui, iar ea îşi dădu seama că el plângea. Mirosul lacrimilor lor umplu cămăruţa în timp ce masculul îşi văzu de ale lui.

Niciunul nu spuse un cuvânt.

CAPITOLUL

10

Lumea se transformase în noroi îngheţat, sânge roşu şi negru şi ţipete ale muribunzilor care se înălţau spre cerul rece.

În ultimele luni, Lysandra aflase că lupta nu era ceva ordonat. Era haos şi durere, şi nu aveau loc dueluri măreţe şi eroice; era sfâşiatul ghearelor şi împunsătura colţilor, zăngănitul scuturilor îndoite şi săbii însângerate. Armura cândva uşor de recunoscut era împroşcată cu sânge, iar dacă nu ar fi fost negrul stindardului inamicului ei, Lysandra nu ar fi ştiut cum să îi deosebească pe aliaţi de inamici.

Măcar rândurile lor rezistau.

Scut lângă scut şi umăr la umăr pe un câmp înzăpezit care devenise o groapă de noroi, ei întâlniseră legiunea adusă de Erawan prin Eldrys.

Aedion alesese câmpul, momentul şi abordarea acestei bătălii. Ceilalţi insistaseră să atace imediat, dar el intenţiona să lase Morathul să mărşăluiască destul de departe pe continent – chiar spre locul unde îşi dorea. Locul era la fel de important ca numărul, fusese tot ce le spusese.

Nu şi Lysandrei, bineînţeles. Abia dacă-i adresa vreun cuvânt zilele astea.

Acum cu siguranţă nu era timpul să se gândească la asta sau să îi pese.

Aliaţii şi soldaţii lor credeau că Aelin Galathynius rămăsese cu ei, permiţându-i Lysandrei să ia forma leopardului-fantomă.

Ren Allsbrook oferise chiar o platoșă pentru pieptul și coastele leopardului; ușoară încât să nu o încurce, dar destul de solidă încât cele trei lovituri pe care fusese prea lentă să le oprească - o săgeată în coaste, apoi două tăieturi ale săbiilor inamice - să fie deviate.

Puține răni o usturau. În urma măcelului pe care îl făcuse în primele rânduri și fiind lovită cu sabia și ținta săgeților, sângele îi păta labele.

Dar ea mergea mai departe, legiunea Bane rezistând împotriva a ceea ce fusese trimis să îi înfrunte.

Doar cinci mii.

„Doar" părea un cuvânt ridicol, dar așa se exprimaseră Aedion și ceilalți.

Abia suficienți încât să fie o armată, având în vedere toată armata Morathului, dar destui încât să prezinte o amenințare.

„Pentru ei", gândi Lysandra când sări între doi războinici Bane și se aruncă spre cei mai apropiați infanteriști valgi.

Bărbatul ținea sabia ridicată, gata să lovească soldatul Bane din fața lui. Cu o înclinare a capului când ridică sabia, soldatul valg nu văzu moartea iminentă înainte ca fălcile ei să-i cuprindă gâtul expus.

După câteva ore de luptă, mușca din instinct, carnea rupându-se ca o bucată de fruct copt.

Ea se mișca din nou înainte ca victima să atingă pământul, scuipându-i gâtul în noroi, lăsând soldații Bane care avansau să decapiteze cadavrul. Cât de îndepărtată părea acum viața la curte! În ciuda morții din jurul ei, nu putea spune că îi lipsea.

Mai departe pe linia frontului, Aedion striga ordine flancului stâng. Lăsaseră o parte din soldații Bane să se odihnească auzind cât de puțini trimisese Erawan, și îngroșaseră rândurile cu soldați din micile armate ale lorzilor Terrasenului cu cei ai prințului Galan Ashryver și ai reginei Ansel din Pustiuri, ambii așteptând ca alții să sosească.

Nu era nevoie să dezvăluie că aveau un mic batalion de soldați Fae, mulțumită amabilității prințului Endymion și a prințesei Sellene Whitethorn, sau că printre ei se numărau și Asasinii Tăcuți din Deșertul Roșu. Urma să vină o vreme când surpriza prezenței lor ar fi fost necesară, argumentase Aedion în timpul consiliului rapid de război pe care îl ţinuseră la întoarcerea în tabără. Lysandra, obosită pentru că îi cărase pe el, Ren şi Murtaugh fără oprire din Allsbrook până la marginea Orynthului, abia ascultase dezbaterea. Oricum, Aedion câştigase.

Aşa cum câştiga tot, prin voinţă şi aroganţă.

Ea nu îndrăzni să se uite de-a lungul rândurilor ca să vadă cum se descurca, umăr la umăr în noroi cu oamenii lui. Ren conducea flancul drept, unde fusese postată Lysandra. Galan şi Ansel ocupaseră flancul stâng, Ravi şi Sol din Suria luptând printre ei.

Nu îndrăzni să vadă cine-şi mai flutura sabia.

Acum nu mai erau mulţi inamici. O mie, dacă nu mai puţini. Soldaţii din spatele ei erau mult mai numeroşi.

Aşadar Lysandra continuă să ucidă, sângele inamicilor fiind ca vinul stricat pe limba ei.

~

Câştigaseră, deşi Aedion era foarte conştient că victoria împotriva a cinci mii de soldaţi era probabil trecătoare, având în vedere că întreaga armată a Morathului nu ajunsese încă.

Adrenalina luptei încă nu se risipise, şi de aceea ajunsese Aedion în cortul său de război la o oră după ce ultimul valg fusese doborât. S-a aşezat la masa acoperită de hărţi, cu Ren Allsbrook şi Ravi şi Sol din Suria.

Nu ştia unde plecase Lysandra. Supravieţuise, ceea ce el presupunea că era suficient.

Nu spălaseră sângele sau noroiul care îi acoperea atât de complet încât se întărise pe sub căştile şi armurile lor. Armele erau aruncate într-o grămadă în apropierea clapelor cortului. Totul trebuia să fie curăţat, dar mai târziu.

– Pierderi de partea voastră? îi întrebă Aedion pe Ravi şi Sol.

Cei doi fraţi blonzi conduceau împreună Suria, deşi Sol era, practic, lordul ţinutului. Ei nu mai luptaseră în război, în ciuda faptului că erau cam de vârsta lui Aedion, dar făcuseră faţă destul de bine azi, ca şi soldaţii lor.

Lorzii din Suria îşi pierduseră tatăl pe eşafodul din Adarlan în urmă cu câteva zeci de ani, mama lor supravieţuind războaielor şi ocupării Adarlanului datorită şireteniei sale şi a faptului că oraşul ei port prosper era prea valoros pentru ruta comercială a imperiului încât să fie distrus.

Sol părea să semene cu mama lor echilibrată şi isteaţă.

Ravi, timid şi nesăbuit, semăna cu răposatul lor tată.

Totuşi, amândoi urau Adarlanul cu o intensitate arzătoare dezvăluită de ochii lor albaştri.

Sol, al cărui chip firav era pătat de noroi, expiră pe nas. Era nasul unui aristocrat, crezuse Aedion când erau copii. Lordul fusese întotdeauna mai mult un dascăl decât un războinic, dar părea să fi învăţat câteva lucruri de atunci, în anii grei.

– Nu mulţi, slavă zeilor! Cel mult două sute.

Vocea blândă era înşelătoare – Aedion învăţase asta în ultimele săptămâni. Poate era şi asta o armă – să facă oamenii să îl creadă blând şi slab, să mascheze mintea ascuţită şi instinctele şi mai ascuţite din spatele ei.

– Şi flancul tău? îl întrebă Aedion pe Ren.

Ren îşi trecu o mână prin părul negru, noroiul căzând.

– O sută cincizeci, dacă nu mai puţini.

Aedion dădu din cap. Situaţia era mult mai bună decât anticipase. Rândurile rezistaseră, mulţumită legiunii Bane pe care o amestecase printre ei. Valgii încercaseră să menţină ordinea, totuşi, imediat ce sângele uman începuse să curgă, se avântaseră însetaţi de luptă şi pierduseră controlul, în ciuda ţipetelor comandanţilor lor.

Toţi erau soldaţi valgi, niciun prinţ printre ei. El ştia că nu era o binecuvântare.

Ştia că acei cinci mii de soldaţi pe care îi trimisese Erawan, prinzând într-o ambuscadă navele lui Galan Ashryver lângă Ilium înainte să se îndrepte spre Eldrys, aveau doar rolul de a-i epuiza. La luptă nu participase niciun ilken, nicio vrăjitoare Dinţi-de-fier, niciun câine Wyrd.

Şi tot fuseseră greu de ucis. Luptaseră mai mult decât majoritatea oamenilor.

Ravi privi harta.

– Acum ne retragem în Orynth? Sau ne îndreptăm spre graniță?

– Darrow ne-a ordonat să mergem spre Orynth, dacă supraviețuim, replică Sol, încruntându-se la fratele său, la strălucirea din ochii lui Ravi care exprima atât de clar unde voia să meargă.

Darrow, care era prea bătrân ca să lupte, zăbovise în a doua tabără la zece kilometri în urma lor, ca să fie următoarea linie de apărare, în caz că vreo cinci mii de soldați ar fi reușit cumva să distrugă una dintre cele mai pricepute unități văzute vreodată de Terrasen. Cu vestea care sosea acum, fără îndoială, că lupta decursese în favoarea lor, era foarte probabil ca Darrow să se îndrepte spre capitală.

Aedion se uită la Ren.

– Crezi că bunicul tău poate să-i convingă pe Darrow și pe ceilalți lorzi să înainteze spre sud?

Război prin delegare. Era absurd. Trebuia să aducă *argumente* pentru fiecare alegere pe care o făcea, pentru fiecare câmp de luptă pe care îl alegea. Să îi *convingă.*

Ca și când acești soldați nu ar fi luptat pentru regina lor, nu veniseră pentru Aelin când ea îi chemase. Ca și când legiunea Bane ar fi servit pe altcineva.

Ren expiră spre tavanul înalt al cortului. Un spațiu mare, dar gol. Nu avuseseră timp sau resurse să îl mobileze ca pe un cort de război corespunzător, punând doar un pat, câteva cuptoare și masa asta, împreună cu o cadă din cupru ascunsă după o draperie, în spate. Odată încheiată întrunirea, intenționa să găsească pe cineva să o umple.

Dacă Aelin ar fi fost aici, ar fi putut să o încălzească într-o clipă.

El ignoră nodul din piept.

Dacă Aelin ar fi fost aici, cu o singură suflare, cei cinci mii de soldați pe care se obosiseră să îi ucidă azi ar fi fost cenușă în vânt.

Niciunul dintre lorzii din jurul lui nu întrebase unde era regina lor, de ce nu fusese azi pe câmpul de luptă. Poate că nu îndrăzniseră.

– Dacă ne mișcăm armatele spre sud fără permisiunea lui Darrow și a celorlalți lorzi, vom comite un act de trădare, spuse Ren.

– Trădare, când ne salvăm propriul regat? întrebă Ravi.

– Darrow şi ceilalţi au luptat în ultimul război, îi spuse Sol fratelui său.

– Şi l-au pierdut, îl provocă Ravi. Grav. El dădu din cap spre Aedion. Ai fost în Theralis. Ai văzut măcelul.

Lorzii din Suria nu îi agreau pe Darrow şi pe ceilalţi lorzi care conduseseră armatele în acea ultimă luptă sortită pieirii. Greşelile lor provocaseră moartea majorităţii curtenilor şi prietenilor lor. Nu conta că Terrasenul fusese atât de copleşit numeric încât nici măcar nu existase vreo speranţă.

– Eu spun să mergem spre sud, continuă Ravi. Să ne adunăm armatele la graniţă în loc să lăsăm Morathul să se apropie pe furiş de Orynth.

– Şi să nu-i lăsăm pe aliaţii pe care i-am putea avea în sud să călătorească prea mult când ni se alătură, adăugă Ren.

– Galan Ashryver şi Ansel din Pustiuri au să se ducă încotro le spunem noi – şi războinicii Fae, şi asasinii, insistă Ravi. Restul armatei lui Ansel se îndreaptă acum spre nord. Am putea să-i întâlnim şi să îi facem să atace din vest în timp ce noi o facem din nord.

Era o idee bună şi una la care Aedion nu se gândise. Totuşi, ca să îl convingă pe Darrow... Avea să se îndrepte spre cealaltă tabără a doua zi, poate să îl prindă pe Darrow înainte să se întoarcă în capitală. Imediat ce se asigura că răniţii erau îngrijiţi.

Dar părea că Darrow nu voia să aştepte dimineaţa.

– Generale Ashryver! O voce de bărbat răsună de afară – tânără şi calmă.

Aedion răspunse mormăind şi nu Darrow fu cel care intră, ci un bărbat înalt, brunet şi cu ochi gri. Fără armură, deşi hainele lui negre pătate de noroi dezvăluiau un corp musculos dedesubt. În mână ţinea o scrisoare pe care i-o întinse lui Aedion când traversă cortul cu o uşurinţă graţioasă şi apoi făcu o plecăciune.

Aedion luă scrisoarea când îşi văzu numele scris de mâna lui Darrow.

– Lordul Darrow te roagă să i te alături mâine, spuse mesagerul, făcând semn din bărbie spre scrisoarea sigilată. Tu şi armata.

– Ce rost are scrisoarea, mormăi Ravi, dacă îi spui pur şi simplu ce i-a transmis?

Mesagerul îi aruncă tânărului lord o privire amuzată.

– Şi eu am întrebat asta.

– Atunci sunt surprins că eşti încă angajat, spuse Aedion.

– Nu angajat, spuse mesagerul. Doar... colaborator.

Aedion deschise scrisoarea şi, într-adevăr, aceasta transmitea ordinul lui Darrow.

– Ca să ajungi aici atât de repede, ar fi trebuit să zbori, îi spuse el mesagerului. Asta cred c-a fost scrisă înainte ca lupta să fi început măcar în dimineaţa asta.

Mesagerul zâmbi superior.

– Mi s-au dat două scrisori. Una în caz de victorie, cealaltă în caz de înfrângere.

Curajos – mesagerul era curajos şi arogant pentru cineva care asculta de Darrow.

– Cum te numeşti?

– Nox Owen. Mesagerul făcu o plecăciune adâncă. Din Perranth.

– Am auzit de tine, spuse Ren, studiind din nou bărbatul. Eşti un hoţ.

– Fost hoţ, îl corectă Nox, făcându-i semn din ochi. Acum rebel şi cel mai de încredere mesager al lordului Darrow.

Într-adevăr, un hoţ priceput ar fi fost potrivit pentru rolul de mesager isteţ, capabil să se strecoare nevăzut.

Dar lui Aedion nu îi păsa ce făcea sau nu bărbatul.

– Presupun că nu te întorci în seara asta. El scutură din cap. Aedion oftă. Darrow îşi dă seama că oamenii ăştia sunt extenuaţi şi că, deşi am câştigat lupta, nu a fost deloc o victorie uşoară?

– O, sunt sigur că da! spuse Nox, ridicând puţin amuzat sprâncenele negre.

– Aşadar, spune-i lui Darrow, interveni Ravi, că poate veni să ne întâlnească. În loc să ne facă să mutăm toată armata doar ca să îl vedem.

– Întâlnirea este o scuză, zise încet Sol. Aedion dădu din cap. La sprâncenele încruntate ale lui Ravi, fratele lui mai mare vorbi mai clar. Vrea să se asigure că nu... Sol tăcu, conştient de hoţul care asculta fiecare cuvânt, dar Nox zâmbi, ca şi când ar fi înţeles oricum ce voia să spună.

Darrow voia să se asigure că nu îşi mutau armata de aici spre sud. Îi blocase înainte să poată face asta, cu ordinul de a pleca a doua zi.

Ravi mormăi, înţelegând în sfârşit sensul cuvintelor fratelui său.

Aedion şi Ravi făcură un schimb de priviri. Lordul din Allsbrook se încruntă, dar dădu din cap.

– Odihneşte-te unde găseşti un loc lângă foc, Nox Owen, îi spuse Aedion mesagerului. Plecăm la răsărit.

~

Aedion plecă să îl găsească pe Kyllian ca să dea ordinul. Corturile erau un labirint cu soldaţi extenuaţi, răniţii gemând printre ei.

Aedion se opri suficient de mult timp ca să îi salute pe acei bărbaţi, să îi consoleze sau să îi liniştească. Unii aveau să supravieţuiască nopţii. Mulţi nu.

Se opri şi la celelalte focuri, ca să laude lupta, fie că soldaţii erau din Terrasen, Pustiuri sau Wendlyn. Cu câţiva chiar bău sau mâncă.

Rhoe îl învăţase arta de a-şi face oamenii să vrea să îl urmeze, să moară pentru el, dar mai mult decât atât, să îi considere bărbaţi, oameni cu familii şi prieteni, care aveau la fel de mult de pierdut ca şi el luptând aici. Nu era o povară, în ciuda extenuării care îl cuprindea, să le mulţumească pentru curajul şi săbiile lor.

Dar îi lua timp. Soarele apusese pe deplin, tavăra noroioasă fiind aruncată în umbre printre focuri, când el se apropie de cortul lui Kyllian.

Elgan, unul dintre căpitanii legiunii Bane, îl bătu pe umăr când Aedion trecu mai departe, afişând un zâmbet macabru pe chipul cenuşiu.

– Nu este o primă zi rea, căţeluşule, mormăi Elgan.

El îi spunea aşa lui Aedion din primele zile în rândul legiunii Bane, fiind unul dintre primii bărbaţi de acolo care îl tratase nu ca pe un prinţ care îşi pierduse regatul, ci ca pe un războinic ce lupta să îl apere. Lui Elgan îi era dator pentru tot ce învăţase pe câmpul de luptă, dar şi pentru viaţa lui, având în vedere nenumăratele dăţi în care înţelepciunea bărbatului şi sabia lui rapidă îl salvaseră.

Aedion îi zâmbi căpitanului îmbătrânit.

– Ai luptat bine pentru un bunic!

Fiica bărbatului dăduse naştere unui fiu iarna trecută.

Elgan mormăi.

– Aş vrea să te văd folosind o sabie atât de bine când ai să ai vârsta mea, băiete!

Apoi dispăru, îndreptându-se spre un foc de tabără lângă care se aflau alţi comandanţi şi căpitani în vârstă. Ei observară atenţia lui Aedion şi-şi ridicară halbele salutându-l.

Aedion doar îşi înclină capul şi merse mai departe.

– Aedion!

Ar fi recunoscut vocea aia şi dacă ar fi fost orb.

Lysandra ieşi din spatele unui cort, cu faţa curată în ciuda hainelor murdare de noroi.

El se opri, simţind în sfârşit greutatea mizeriei şi a sângelui care-l acoperea.

– Ce?

Ea îi ignoră tonul.

– Aş putea zbura la Darrow în seara asta. Să îi transmit orice mesaj vrei.

– Vrea să ne mutăm armata din nou la el, iar apoi să ne îndreptăm spre Orynth, spuse Aedion, mergând spre cortul lui Kyllian. Imediat.

Ea îi tăie calea.

– Pot să plec şi să-i spun că armata asta are nevoie de odihnă.

– Încerci cumva să-mi intri din nou în graţii?

Era prea obosit, prea epuizat ca să se deranjeze să ocolească adevărul.

Ochii ei de smarald deveniră la fel de reci precum noaptea de iarnă care-i învăluia.

- Nu mă interesează *să îţi intru în graţii*. Mă interesează ca armata asta să nu se epuizeze cu mişcări inutile.

- De unde ştii măcar ce s-a vorbit în cort? zise şi-şi dădu seama de răspuns în clipa în care rosti întrebarea.

Ea luase o formă mică, neobservată. Era exact motivul pentru care multe regate şi curţi vânaseră şi uciseseră orice creatură metamorfică. Aceste fiinţe erau spioni şi asasini nemaipomeniţi.

Lysandra îşi încrucişă braţele.

- Dacă nu vrei să particip la consiliile tale de război, atunci spune-mi!

El îi studie chipul, postura rigidă. Extenuarea o cuprinsese, pielea-i de un auriu-deschis fiind palidă, iar ochii bântuiţi. Nu ştia unde stătea ea în tabăra asta, dacă avea măcar un cort.

Vinovăţia îl roase o clipă.

- Când, mai exact, o să se reîntoarcă regina noastră?

Ea strânse din buze.

- În seara asta, dacă gândeşti cu înţelepciune.

- Ca să rateze lupta şi doar să apară ca să savureze gloria victoriei? Mă îndoiesc de faptul că gestul ăsta o să-i încurajeze pe soldaţi.

- Atunci spune-mi unde şi când şi am s-o fac.

- Aşa cum ţi-ai ascultat orbeşte regina, iar acum mă asculţi pe mine?

- Nu ascult niciun bărbat, mormăi ea. Dar nu sunt suficient de proastă să cred că ştiu mai multe decât tine despre armate şi soldaţi. Mândria mea nu e atât de uşor de rănit.

Aedion făcu un pas înainte.

- Şi a mea este?

- Ce am făcut a fost pentru ea şi pentru regatul ăsta. Uită-te la bărbaţii ăştia, la oamenii tăi - uită-te la aliaţii pe care i-am adunat şi spune-mi că dacă ar fi ştiut adevărul, ar fi fost atât de nerăbdători să lupte.

- Legiunea Bane a luptat când am crezut că ea era moartă. Nu ar fi avut nicio importanţă.

– Ar putea avea pentru aliaţii noştri. Pentru poporul Terrasenului. Ea nu a dat înapoi nicio clipă. Hai, pedepseşte-mă tot restul vieţii! O mie de ani, dacă ajungi să te Stabileşti.

Avându-l ca tată pe Gavriel, ar fi putut să o facă. El încercă să nu se gândească la această posibilitate. Abia interacţionase cu nobilii Fae sau soldaţii lor mai mult decât era necesar. Şi în mare parte, erau discreţi. Totuşi, nu-i zâmbeau superior din cauza statutului lui de semi-Fae; nu părea să le pese cu adevărat ce sânge îi curgea prin vene atâta vreme cât îl ţinea în viaţă.

– Deja avem destui inamici, continuă Lysandra. Dar dacă vrei cu adevărat să mă faci unul dintre ei, este în regulă. Nu regret ce am făcut, şi n-am să regret nicicând!

– Bine, fu tot ce se gândi să spună.

Ea îl măsură din priviri cu şiretenie, ca şi când ar fi evaluat bărbatul din el.

– A fost real, Aedion, spuse Lysandra. Totul. Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Dar pentru mine a fost real.

El nu suporta să audă asta.

– Am o întâlnire, minţi Aedion şi o ocoli. Du-te-n altă parte!

Suferinţa licări în ochii ei, dar ea o ascunse repede. El era cel mai ticălos dintre ticăloşi.

Dar Aedion merse în continuare spre cortul lui Kyllian. Ea nu veni după el.

~

Era o proastă.

O proastă că zisese ceva, iar acum simţea ceva strângându-i-se în piept.

Îi rămăsese destulă demnitate să nu-l implore. Să nu îl privească pe Aedion intrând în cortul lui Kyllian şi să se întrebe dacă într-adevăr avea o întâlnire sau dacă el căuta să îşi amintească de viaţă după multele vieţi luate azi. Să nu lase un mic spaţiu pasiunii din ochii ei.

Lysandra se îndreptă spre cortul comod pe care i-l dăduse Sol din Suria lângă cel al lui. Era un bărbat amabil şi foarte inteligent, deloc interesat de femei. Fratele mai mic, Ravi, o privise, la fel ca toţi bărbaţii. Dar el păstrase o distanţă respectabilă şi discutase cu *ea*, fără să se uite la sânii ei, aşadar îl plăcea la rândul său. Nu o deranja să aibă un cort printre ei.

De fapt, era o onoare. Trecuse de la nevoia de a se urca în paturile lorzilor, făcând cu zâmbetul pe buze ceea ce îi cereau, la lupta alături de ei. Iar acum era şi ea o lady. Una pe care lorzii din Suria şi lordul Allsbrok o recunoşteau, în ciuda faptului că Darrow o dispreţuia.

Situaţia ar fi putut să o umple de bucurie dacă lupta nu ar fi epuizat-o atât de mult încât drumul până la cort să i se pară nesfârşit. Dacă prinţul-general nu i-ar fi distrus atât de mult spiritul.

Fiecare pas era greu, noroiul lipindu-i-se de cizme.

Ea coti pe o alee de corturi, stindardele cu cerbul alb pe fondul de un verde smarald al legiunii Bane fiind înlocuite de cei doi peşti argintii pe turcoazul deschis aparţinând Casei Suria. Mai erau cincisprezece metri până la cort şi, apoi, se putea întinde. Soldaţii ştiau cine era, ce era. Niciunul, dacă se uita de două ori la ea, nu o striga cum o făcuseră bărbaţii din Rifthold.

Lysandra intră cu greu în cort, oftând uşurată când împinse clapele cu umărul, îndreptându-se spre pat.

Somnul o găsi înainte să îşi aducă aminte să îşi scoată cizmele.

CAPITOLUL
11

– Eşti sigur de asta?

Cu inima bătându-i cu putere, Chaol se sprijini într-o mână de biroul din camera pe care o împărţea cu Yrene şi arătă spre harta întinsă de Nesryn şi Sartaq în faţa lor.

– Soldaţii cărora le-am pus întrebări au primit ordine cu privire la locul întâlnirii, spuse Sartaq dintr-o parte a biroului, îmbrăcat încă în hainele de zbor ale rukhinilor. Erau destul de departe în urma celorlalţi încât să aibă nevoie de îndrumări.

Chaol îşi trecu o mână peste bărbie.

– Şi ai numărat soldaţii?

– Zece mii, spuse Nesryn, rezemându-se încă de un zid din apropiere. Dar nici urmă de legiunile Dinţi-de-fier. Doar infanterişti şi cam o mie de călăreţi.

– Din câte ai reuşit să vezi din aer, replică prinţesa Hasar, răsucind capătul cosiţei ei lungi şi brunete. Cine ştie ce ar putea pândi printre soldaţi?

Prinţesa nu fu nevoită să adauge „Câţi demoni valgi?“ Dintre toţi fraţii nobili, pe Hasar o supăraseră cel mai tare infestarea prinţesei Duva şi moartea surorii lor, Tumelun, de mâna ei. Venise aici ca să îşi răzbune ambele surori şi să se asigure că aşa ceva nu avea să se mai întâmple niciodată. Dacă războiul acesta nu ar fi fost atât de disperat, Chaol ar fi plătit bine ca să o vadă pe Hasar sfâşiindu-i pe valgi.

– Soldaţii nu au divulgat nimic în sensul ăsta, recunoscu Sartaq. Doar locul spre care se îndreptau.

Lângă el, Yrene îi cuprinse mâna lui Chaol şi o strânse. El nu-şi dăduse seama cât de rece şi tremurândă îi devenise mâna înainte să-i simtă căldura.

Pentru că ţinta vizată a acelei armate inamice care mărşăluia acum spre nord-est... era Anielle.

– Tatăl tău nu a cedat în faţa Morathului, spuse gânditoare Hasar, aruncându-şi cosiţa grea peste umărul jachetei brodate de culoare bleu. Probabil că pe Erawan îl nelinişteşte destul de mult încât să considere necesară trimiterea unei asemenea armate ca să îl distrugă.

Chaol îşi înghiţi uscăciunea din gură.

– Dar Erawan a prădat deja Riftholdul, spuse el, arătând spre capitala de pe coastă, apoi trecând un deget spre continent, de-a lungul râului Avery. Controlează o mare parte din râu. De ce să nu trimită în schimb vrăjitoarele ca să îl prade? De ce să nu navigheze direct pe Avery? De ce să ducă armata atât de departe spre coastă, şi după aceea tot drumul înapoi?

– Ca să facă loc pentru restul, zise Yrene, cu buzele strânse. Ca să insufle cât mai multă groază.

Chaol expiră.

– În Terrasen. Erawan vrea ca Terrasenul să ştie ce urmează, că el poate să nu se grăbească şi să îşi risipească armata distrugând ţinuturile.

– Oraşul Anielle are o armată? întrebă Sartaq, hotărârea citindu-se în ochii negri ai prinţului.

Chaol se îndreptă şi îşi strânse mâna în pumn, ca şi când ar fi putut stăpâni groaza care i se aduna în stomac. Era necesar ca ei să se grăbească.

– Nu una în stare să înfrunte zece mii de soldaţi. Fortăreaţa ar putea supravieţui asediului, dar nu la infinit, şi n-o să poată găzdui toată populaţia oraşului. Doar pe aleşii tatălui său, şi aceia puţini.

Se lăsă liniştea, iar Chaol ştiu că aşteptau ca el să vorbească, să rostească întrebarea. Urî fiecare cuvânt care îi ieşi din gură.

– Merită să ne trimitem armata aici și să mărșăluim ca să salvăm orașul Anielle?

Pentru că nu puteau risca să navigheze pe Avery când Riftholdul era la intrarea lui. Trebuiau să găsească o bucată de teren și să mărșăluiască spre continent, peste câmpii, peste Acanthus, în Oakland și spre poalele munților Colți Albi. Erau zile în șir de mers călare – zeii știau cât timp i-ar fi luat armatei să ajungă acolo.

– S-ar putea să nu mai rămână nimic din Anielle când o să ajungem acolo, spuse Hasar cu mai multă blândețe decât o făcea de obicei prințesa cu trăsături tăioase, suficientă încât Chaol să își reprime impulsul de a le spune că acesta era exact motivul pentru care trebuiau să plece *acum*. Dacă jumătatea sudică a Adarlanului nu mai poate fi ajutată, atunci am putea acosta în apropiere de Meah. Ea arătă spre orașul din nordul regatului. Mărșăluim în apropierea graniței și ne oprim ca să îi interceptăm.

– Sau am putea merge direct în Terrasen și să navigăm pe Florine, până la intrarea în Orynth, spuse gânditor Sartaq.

– Nici acolo nu știm ce vom găsi, replică încet Nesryn, vocea ei calmă umplând încăperea. În unele privințe, era o femeie diferită de cea care-l însoțise pe Chaol pe continentul sudic. Meah ar putea fi cucerit, iar Terrasenul s-ar putea să se confrunte cu un asediu. Zilele în care cercetașii noștri vor zbura spre nord ar fi o pierdere importantă de timp – dacă se vor întoarce măcar.

Chaol inspiră profund, dorindu-și să își potolească inima. Nu avea nici cea mai mică idee unde ar fi putut fi Dorian, dacă plecase cu Aelin în Terrasen. Soldații pe care îi interogaseră Nesryn și Sartaq nu știau. Ce ar fi ales prietenul lui? Mai că îl auzea pe Dorian strigând la el pentru că ezita, ordonându-i să nu se mai întrebe unde plecase și să se grăbească spre Anielle.

– Anielle este lângă trecătoarea Ferian, zise Hasar, care este controlată tot de Morath și e un alt avanpost pentru Dinți-de-fier și balaurii lor. Aducându-ne armata atât de mult în interiorul continentului, riscăm nu doar să întâlnim armata care merge spre Anielle, ci și să găsim o armată de vrăjitoare în spatele nostru. Ea se uită în ochii lui Chaol, cu un chip la fel de ferm precum cuvintele ei. Ne-ar folosi la ceva să salvăm orașul?

– Este patria lui, spuse încet Yrene, dar nu fără putere, refuzând să-şi plece bărbia cu măcar doi centimetri în prezenţa nobililor. Cred că ăsta ar fi un motiv suficient ca să o apărăm.

Chaol îi strânse mâna, mulţumindu-i în tăcere. Dorian ar fi spus acelaşi lucru.

Sartaq studie din nou harta.

– Râul Avery se desparte în apropiere de Anielle, şopti el, trecându-şi un deget de-a lungul lui. Coteşte spre sud spre Lacul Argintiu şi Anielle, iar celălalt braţ se îndreaptă către nord, dincolo de trecătoarea Ferian, ocoleşte munţii Ruhnn şi urcă până aproape de graniţa Terrasenului.

– Ştiu şi eu să citesc o hartă, frate, mormăi Hasar.

Sartaq o ignoră, uitându-se din nou în ochii lui Chaol, în care se aprinse o scânteie.

– Evităm Avery până la Anielle. Mărşăluim pe uscat. Iar când oraşul o să fie sigur, o să începem o campanie spre nord, de-a lungul râului Avery.

Nesryn se desprinse de zid ca să vină lângă prinţ.

– În trecătoarea Ferian? Atunci, o să înfruntăm vrăjitoarele.

Sartaq îi schiţă un zâmbet.

– Atunci este bine că avem păsările ruk.

Hasar se aplecă peste hartă.

– Dacă asigurăm trecătoarea Ferian, am putea să mărşăluim tocmai până în Terrasen, mergând pe uscat. Ea scutură din cap. Dar cum rămâne cu flota?

– Aşteaptă să intercepteze flota lui Kashin, zise Sartaq. Noi luăm soldaţii, cavaleria Draghan, păsările ruk, iar ei o să aştepte să sosească restul armatei ca să le spună oamenilor să ne întâlnim aici.

Speranţa începu să pâlpâie în pieptul lui Chaol.

– Dar asta tot ne lasă cu cel puţin o săptămână în urma armatei care mărşăluieşte spre Anielle, spuse Nesryn.

Era adevărat – nu i-ar fi ajuns din urmă la timp. Orice întârziere ar fi putut costa nenumărate vieţi.

– Trebuie să fie avertizaţi, spuse Chaol. Anielle trebuie avertizat, iar oamenilor trebuie să li se dea timp să se pregătească.

Sartaq dădu din cap.

– Pot să ajung acolo în câteva zile, în zbor.

– Nu! spuse Chaol, iar Yrene ridică o sprânceană. Dacă îmi poţi da un ruk şi un călăreţ, merg chiar eu. Rămâi aici şi pregăteşte de zbor păsările ruk. Mâine dacă se poate. În cel mult o zi sau două. Făcu semn spre Hasar. Acostează corăbiile şi condu armata pe uscat, cât de repede posibil!

Precauţia se citi în ochii lui Yrene, perfect conştientă ce anume şi pe cine avea să înfrunte el în Anielle. Era întoarcerea acasă pe care nu şi-o imaginase vreodată în condiţiile astea.

– Vin cu tine, zise soţia lui.

El îi strânse din nou mâna ca şi când ar fi spus „Nu sunt deloc surprins să te aud zicând asta“.

Şi Yrene îl strânse de mână.

Sartaq şi Hasar dădură din cap, iar Nesryn deschise gura ca şi când ar fi obiectat, dar încuviinţă şi ea dând din cap.

Urmau să plece în seara asta, la adăpostul întunericului. Regăsirea lui Dorian trebuia să aştepte. Yrene îşi muşcă buza, calculând fără îndoială ce trebuia să pună în bagaj, ce să le spună celorlalte vindecătoare.

El se rugă să fie destul de rapizi, se rugă să îşi dea seama ce naiba să îi spună tatălui său, după jurământul pe care îl încălcase, după tot ce se întâmplase între ei. Şi, mai mult de atât, ce să-i spună mamei şi fratelui nu atât de mic pe care îl lăsase în urmă când îl alesese pe Dorian în locul dreptului său din naştere.

Chaol îi dăduse lui Yrene titlul pe care i-l datora prin căsătorie: lady Westfall.

Se întrebă dacă putea suporta să fie numit lord. Dacă măcar conta, având în vedere ce se apropia de oraşul din Silver Lake.

Dacă mai conta, în caz că nu ar fi ajuns la timp.

Sartaq îşi sprijini o mână de mânerul sabiei lui.

– Ţine apărarea cât de mult poţi, lord Westfall. Păsările ruk vor fi cu o zi sau două în urma ta, iar infanteria cu o săptămână.

Chaol strânse mai întâi mâna lui Sartaq şi apoi pe a lui Hasar.

– Mulţumesc!

Hasar schiţă un zâmbet.

– Mulţumeşte-ne dacă o să-ţi salvăm oraşul.

CAPITOLUL

12

Totul. Ea dăduse totul pentru asta şi o făcuse cu bucurie.

Aelin stătea în întuneric, placa de fier fiind ca o noapte fără stele deasupra capului.

Se trezise aici, înăuntru. Era aici de... mult timp.

De destul de multă vreme încât să îşi facă nevoile fără să-i pese.

Poate că totul fusese inutil. Regina care fusese promisă.

Promisă să moară, să se predea ca să plătească datoria veche a unei prinţesei. Ca să salveze lumea asta.

N-avea să reuşească. Ar fi eşuat, chiar dacă i-ar fi supravieţuit lui Maeve.

Dacă ar fi supravieţuit în faţa a ceea ce zărise sub pielea reginei. Dacă fusese măcar real.

Împotriva lui Erawan, erau puţine speranţe. Dar şi împotriva lui Maeve...

Lacrimile i se adunară în mască.

Nu conta. Nu pleca de aici, din cutia asta.

N-avea să mai simtă niciodată căldura untoasă a soarelui în păr sau briza sărată pe obraz.

Nu se putea opri din plâns, vărsând lacrimi neîncetat, ca şi când un dig s-ar fi spart în ea în clipa în care văzuse sângele picurând pe faţa lui Maeve.

Nu îi păsa dacă îi vedea lacrimile Cairn, dacă le simţea mirosul.

Să o distrugă complet până ar fi rămas însângerată pe podea! Să o facă la nesfârşit!

Nu intenţiona să se împotrivească. Nu suporta să lupte.

O uşă se deschise şi se închise scârţâind. Cineva se apropie.

Apoi se auzi o lovitură în capacul sicriului.

– Ce-ai zice să-ţi mai petreci câteva zile aici?

Ea îşi dori să se poată învălui în întunericul din jurul ei.

Cairn îi spuse lui Fenrys să îşi facă nevoile şi să revină. Liniştea umplu camera.

Apoi se auzi un râcâit slab, de-a lungul părţii de sus a cutiei, ca şi când Cairn ar fi trecut un pumnal peste aceasta.

– M-am gândit cum să te răsplătesc atunci când am să te las să ieşi.

Aelin îi ignoră cuvintele, uitându-se pur şi simplu în întuneric.

Era atât de obosită! Foarte obosită.

Pentru Terrasen făcuse cu bucurie totul. Pentru Terrasen merita să plătească acest preţ.

Încercase să îndrepte lucrurile. Încercase şi eşuase.

Şi era foarte obosită.

„Inimă de Foc."

Cuvintele şoptite plutiră prin noaptea eternă, un licăr de sunet şi lumină.

„Inimă de Foc."

Vocea femeii era blândă, iubitoare. Er vocea mamei sale.

Aelin îşi întoarse faţa. Chiar şi acea mişcare era mai mult decât putea suporta.

„Inimă de Foc, de ce plângi?"

Aelin nu putu să răspundă.

„Inimă de Foc."

Cuvintele erau o atingere uşoară pe obrazul ei. „Inimă de Foc, de ce plângi?"

Şi de foarte departe dinăuntrul ei, Aelin şopti spre acea slabă amintire: „Pentru că m-am rătăcit. Şi nu cunosc drumul".

Cairn încă vorbea. Încă râcâia cuţitul de capacul sicriului.

Dar Aelin nu îl auzi când găsi o femeie întinsă lângă ea. O oglindă – sau o reflexie a chipului pe care urma să-l aibă peste câţiva ani. Dacă ar fi trăit atât de mult timp.

Trăgea de timp. Fiecare clipă era o tragere de timp.

Evalin Ashryver îşi trecu uşor degetele pe obrazul lui Aelin. Peste masca ei.

Aelin ar fi putut jura că le simte pe piele.

„Ai fost foarte curajoasă! spuse mama ei. Eşti foarte curajoasă de mult timp."

Aelin nu reuşi să oprească suspinul tăcut care îi urca pe gât.

„Dar trebuie să mai fii curajoasă puţin timp, Inima mea de Foc."

Ea se aplecă spre atingerea mamei ei.

„Trebuie să mai fii curajoasă puţin timp şi nu uita..."

Cu o mână fantomatică, mama îi atinse pieptul în dreptul inimii.

„Puterea inimii contează. Indiferent unde eşti, indiferent cât de departe, te va conduce acasă."

Aelin reuşi să ridice o mână spre piept, să acopere degetele mamei ei, însă întâlni doar materialul subţire şi fierul.

Dar Evalin Ashryver se uită în ochii lui Aelin, blândeţea transformându-se în duritate şi lucind ca oţelul. „Puterea ei contează, Aelin!"

Aelin îşi înfipse degetele-n piept când şopti „Puterea ei".

Evalin dădu aprobator din cap.

Ameninţările şuierate ale lui Cairn dansau prin sicriu, cuţitul lui râcâind neîncetat.

Evalin nu şovăi. „Eşti fiica mea. Te-ai născut din două familii puternice. Acea putere curge prin tine. Trăieşte în tine."

Chipul lui Evalin radia cu înverşunarea femeilor care veniseră înaintea lor, tocmai până la regina Fae ai cărei ochi îi aveau amândouă.

„Să nu cedezi!"

Apoi ea dispăru ca roua sub soarele dimineţii, dar cuvintele zăboviră.

Înfloriră în Aelin, strălucitoare ca un tăciune aprins.

„Să nu cedezi!"

Cairn râcâi pumnalul pe metal, chiar deasupra capului ei.

- Când am să te tai de data asta, căţea ce eşti, am să...

Aelin izbi cu mâinile în capac.

Cairn se opri.

Aelin lovi cu pumnii din nou în fier. Din nou.

„Să nu cedezi!“

Din nou.

„Să nu cedezi!“

Din nou. Din nou.

Până ce mişcarea o însufleţi, până ce sângele îi curse pe faţă, spălându-i lacrimile, până ce fiecare lovitură de pumn în fier fu un strigăt de luptă.

„Să nu cedezi!“

„Să nu cedezi!“

„Să nu cedezi!“

Îndemnul se învolbura în ea, arzând şi vuind, iar ea îi cedă complet. În apropiere, lemnul pocni. Ca şi când cineva s-ar fi împiedicat de ceva. Apoi se auziră strigăte.

Aelin lovi cu pumnii în metal, cântecul din ea pulsând şi crescând ca un val care se grăbea spre ţărm.

„Dă-mi gloriella aia!“

Cuvintele nu însemnau nimic. El nu însemna nimic şi nicicând n-avea să însemne ceva.

De nenumărate ori, lovi în capac. De nenumărate ori, acel cântec de foc şi întuneric o străbătu şi emană din ea, în lume.

„Să nu cedezi!“

Ceva şuieră şi pocni în apropiere, iar fumul intră prin capac.

Dar Aelin continuă să lovească. Continuă să lovească până ce fumul o înecă, până ce mirosul lui dulce o adormi.

Iar când se trezi înlănţuită de altar, privi ce făcuse cu sicriul din fier.

Partea de sus a capacului se deformase. Acum avea un dâmb mare, metalul subţiindu-se.

Ca şi când aproape s-ar fi spart complet.

~

Pe vârful întunecat al dealului de deasupra regatului adormit, Rowan înţepeni.

Ceilalţi erau deja la jumătatea dealului, conducând caii de-a lungul pantei uscate care urma să-i ducă spre graniţa cu Akkadia şi pe câmpiile aride de dedesubt.

Scăpă din mână frâiele armăsarului.

Probabil că îşi imaginase asta.

Scrută cerul înstelat şi ţinuturile adormite din depărtare, Lordul Nordului fiind deasupra.

Îl lovi o clipă mai târziu. Erupse în jurul lui şi *vui*.

De nenumărate ori, ca şi când ar fi fost un ciocan pe o nicovală.

Ceilalţi se întoarseră spre el.

Acel cântec aprins şi furios se apropie repede. Îl străbătu.

Prin legătura dintre parteneri. Prin însuşi sufletul său.

Era un strigăt de furie şi sfidare.

Din partea de jos a dealului, Lorcan spuse răguşit:

– Rowan.

Era imposibil, pe deplin imposibil şi totuşi...

– Din nord, spuse Gavriel, întorcându-şi calul. Valul a venit din nord.

Din Doranelle.

Un far în noapte. Era puterea ce se unduia în lume, la fel cum o făcuse în Golful Craniului.

Îl umplu cu sunete şi foc şi lumină, ca şi când ar fi strigat neîncetat „Sunt în viaţă, sunt în viaţă, sunt în viaţă!“

Iar apoi se lăsă liniştea, ca şi cum ceva ar fi împiedicat acea putere.

Ca şi cum ar fi stins-o.

El refuză să se gândească la motiv. Legătura dintre parteneri mai exista. Era tensionată, dar rămăsese.

Aşadar, trimise cuvintele prin ea, cu aceeaşi speranţă, furie şi dragoste inexorabilă pe care le simţise din partea ei. „Am să te găsesc!“

Nu primi niciun răspuns. Nimic în afară de bâzâitul întunericului; Lordul Nordului licărea deasupra, indicând nordul. Spre ea.

El îşi găsi tovarăşii aşteptându-i ordinele.

Deschise gura ca să le rostească, dar se opri. Se gândi.

– Trebuie să o atragem afară pe Maeve – departe de Aelin. Vocea lui răsună acoperind bâzâitul adormit al insectelor din iarbă. Doar suficient de mult timp încât să ne infiltrăm în Doranelle.

Pentru că era posibil ca nici măcar ei trei împreună să nu poată să o înfrunte pe Maeve.

– Dacă aude că venim, îi răspunse Lorcan, Maeve o s-o răpească iar pe Aelin şi n-o să vină să ne întâlnească. Nu este atât de nesăbuită.

Dar Rowan se uită la Elide, la ochii mari pe care-i avea Lady din Perranth.

– Ştiu, spuse el, făcându-şi planul, la fel de rece şi neiertător ca puterea din venele lui. Atunci, o s-o atragem afară pe Maeve cu o altă momeală.

CAPITOLUL
13

Păianjenul spunea adevărul.

Rămânând ascunse printre pietrele acoperite de gheață de pe vârful unui munte cu multe creste, Manon și Cele Treisprezece își coborâră privirea spre mica trecătoare, la tabăra vrăjitoarelor cu mantii roșii a cărei amplasare fusese confirmată de Umbre cu doar o oră în urmă.

Manon se uită peste umăr spre locul în care Dorian era aproape invizibil în zăpadă, cu păianjenul în formă umană în spatele lui.

Ochii pătrunzători ai creaturii îi întâlniră pe ai ei, strălucind triumfători.

Bine. Avea s-o lase în viață pe Cyrene sau oricum își spunea ființa și să vadă consecințele acestei decizii. Ororile pe care le menționase păianjenul în Morath...

Mai târziu.

Manon scrută cerul albastru care se întuneca. Niciunul dintre ei nu o chestionase când zburase cu Abraxos în urmă cu câteva ore. Și niciuna dintre Cele Treisprezece nu întreba unde plecase nici acum, când monitorizau vechea tabără a inamicilor lor.

– Șaptezeci și cinci pe care le putem vedea, șopti Asterin cu ochii ațintiți asupra taberei aglomerate. Ce naiba caută aici?

Manon nu știa. Umbrele nu reușiseră să afle nimic.

Corturile înconjurau micile focuri de tabără – și, la câteva clipe, siluetele plecau și soseau pe mături. Inima îi bătu cu putere în piept.

Vrăjitoarele Crochan. Cealaltă jumătate a descendenţei ei.

– Acţionăm la ordinul tău, spuse Sorrel, înghiontind-o precaută.

Manon inspiră, impunându-i viscolului să nu o lase să-şi piardă calmul în timpul următoarei întâlniri şi după aceea, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

– Fără dinţi sau gheare, le porunci Manon Celor Treisprezece şi apoi se uită din nou peste umăr spre rege şi păianjen. Puteţi rămâne aici, dacă vreţi.

Dorian îi schiţă un zâmbet.

– Și să ratăm distracția? Totuşi, zări licărul din ochii lui – lucrul pe care probabil doar el îl putea înţelege, şi anume că ea nu era pe cale să înfrunte doar inamicul, ci un posibil popor. Dorian dădu subtil din cap. Mergem cu toţii.

Manon nu făcu decât să confirme dând din cap şi se ridică. Cele Treisprezece se ridicară odată cu ea.

Era doar o chestiune de câteva minute înainte ca strigătele de avertisment să răsune.

Însă Manon îşi ţinu mâinile în aer când Abraxos ateriză la marginea taberei vrăjitoarelor Crochan, urmată de Cele Treisprezece şi balaurii lor, Vesta purtându-i pe Dorian şi pe păianjen.

Suliţele, săgeţile şi săbiile se îndreptară spre ei cu o precizie mortală.

O vrăjitoare brunetă trecu dincolo de linia înarmată a frontului, ţinând o sabie subţire cât o fixă pe Manon cu privirea.

Vrăjitoare Crochan. Poporul ei.

Acum – acum ar fi fost timpul să ţină discursul pe care îl plănuise, să dea frâu liber cuvintelor pe care le ţinuse în ea.

Asterin se întoarse spre Manon, îndemnând-o tăcută.

Totuşi, buzele lui Manon nu se mişcară.

Cea brunetă continuă s-o fixeze cu privirea pe Manon. Peste un umăr se vedea un toiag din lemn lustruit. Nu un toiag – o mătură. Dincolo de mantia umflată şi roşie a vrăjitoarei luceau beţe legate cu fir auriu.

Aşadar, era de rang înalt dacă avea asemenea legături elegante. Majoritatea vrăjitoarelor Crochan foloseau materiale simple, iar cele mai sărace doar sfoară.

- Ce înlocuitor interesant pentru măturile voastre din lemn tare! spuse vrăjitoarea Crochan. Celelalte erau la fel de inexpresive precum Cele Treisprezece. Vrăjitoarea privi spre locul în care Dorian stătea pe balaurul Vestei, probabil monitorizând totul cu acea şiretenie ageră. Şi ce companie interesantă ai acum! Vrăjitoarea strânse din buze. Dacă nu cumva lucrurile au devenit atât de rele pentru neamul tău, Cioc-Negru, încât să fii nevoită să recurgi la împărţit.

Asterin scoase un mormăit surd.

Dar vrăjitoarea o identificase - sau măcar îşi dăduse seama din ce Clan se trăgeau. Adulmecând păianjenul metamorfic, miji ochii.

- O companie cu adevărat interesantă!

- Nu avem intenţii rele, spuse Manon în cele din urmă.

Vrăjitoarea pufni.

- Nicio ameninţare din partea Demonului Alb?

O, aşadar, ştia cine era Manon, cine erau toţi.

- Sau zvonurile sunt adevărate? Că te-ai certat cu bunica ta? Vrăjitoarea o studie cu obrăznicie pe Manon, din cap până în picioare. Era o privire mai curajoasă decât le permitea de obicei Manon inamicilor să-i arunce. Se zvoneşte şi că te-a spintecat cu propriile-i mâini, dar iată-te! Sănătoasă şi vânându-ne din nou. Poate că nici zvonurile despre trădarea ta nu sunt adevărate.

- Nu mai are de-a face cu bunica ei, spuse Dorian, descălecând de pe balaurul Vestei şi mergând spre Abraxos. Vrăjitoarele Crochan se încordară, dar nu făcură nicio mişcare de atac. Am scos-o din mare în urmă cu câteva luni, când zăcea în pragul morţii. Am văzut fragmentele de fier pe care prietenii mei i le-au scos din burtă.

Vrăjitoarea Crochan ridică din sprâncenele negre, studiind din nou bărbatul frumos şi educat, observând probabil puterea care emana din el - şi cheile pe care le purta.

- Şi cine eşti tu, mai exact?

Dorian îi zâmbi fermecător vrăjitoarei şi schiţă o plecăciune.

- Dorian Havilliard, la dispoziţia ta!

– Regele, şopti una dintre vrăjitoarele Crochan din apropierea balaurilor.

Dorian făcu semn din ochi.

– Într-adevăr!

Totuşi, conducătoarea sabatului se uită cu atenţie la el şi apoi la Manon şi la păianjen.

– Se pare că sunt mai multe de explicat.

Manon avu pornirea să apuce Tăietoarea-de-vânt pe care o ţinea spate, dar Dorian spuse:

– Au trecut deja două luni de când vă căutăm. Vrăjitoarele Crochan se încordară din nou. Nu ca să vă atacăm sau de amuzament, le lămuri el, rostind cuvintele cu pricepere, ci ca să putem discuta chestiuni între popoarele noastre.

Celelalte vrăjitoare se agitară, cizmele scârţâind în zăpada înghețată.

Conducătoarea sabatului întrebă:

– Între cel al Adarlanului şi al nostru, sau între neamul Cioc-Negru şi al nostru?

Manon descălecă în sfârşit de pe Abraxos, balaurul ei forăind anxios când le zări armele strălucitoare.

– Între ale tuturor, spuse ferm Manon şi făcu semn din bărbie spre balauri. Nu au să vă atace. Asta dacă nu le făcea semn. Atunci, vrăjitoarele Crochan s-ar fi trezit cu capetele smulse înainte să scoată săbiile. Puteţi să vă relaxaţi!

Una dintre ele râse.

– Şi toţi să-şi aducă aminte de noi ca de nişte proaste, pentru că am avut încredere în voi? Nu cred.

Conducătoarea sabatului aruncă o privire tăioasă spre santinela cu păr castaniu care vorbise, o vrăjitoare frumoasă şi plinuţă. Vrăjitoarea ridică din umeri, oftând spre cer.

Conducătoarea sabatului se întoarse către Manon.

– O să ne relaxăm când o să primim ordin.

– De la cine? Dorian se uită cu atenţie la rangurile lor.

Acum era timpul ca Manon să spună cine şi ce era, să anunţe de ce venise cu adevărat.

Conducătoarea sabatului arătă spre mijlocul taberei.

– De la ea!

* * *

Chiar și de la distanță, Dorian se minunase de măturile pe care încălecaseră vrăjitoarele Crochan ca să se ridice spre cer. Dar acum, înconjurat de ele... Nu erau doar niște legende, ci adevărate războinice. Unele foarte bucuroase să îi ucidă.

Mantii roșii ca sângele fluturară peste tot, contrastând cu zăpada și piscurile gri. Deși multe vrăjitoare aveau chipuri tinere și frumoase, la fel de multe păreau de vârstă mijlocie, unele chiar bătrâne. Dorian nu pricepea cât de bătrâne trebuie să fi fost ca să aibă atât de multe riduri. Nu se îndoia că ele îl puteau ucide cu ușurință.

Conducătoarea sabatului arătă spre rândul ordonat de corturi, iar războinicele adunate se dădură la o parte, zidul de mături și arme strălucind în lumina apusului.

– Așadar, se auzi o voce bătrână când rândurile se retraseră ca să o dezvăluie pe cea spre care arătaseră vrăjitoarele Crochan. Nu era încă încovoiată de vârstă, dar părul îi era alb, iar ochii ei albaștri erau limpezi ca un lac de munte. Vânătorii au devenit acum vânați.

Vrăjitoarea bătrână se opri lângă armata ei, studiind-o pe Manon. Dorian observă că pe chipul vrăjitoarei se citeau blândețea și înțelepciunea. Și ceva asemănător tristeții, își dădu el seama, dar asta nu îl opri să pună o mână pe măciulia sabiei Damaris, ca și când și-ar fi sprijinit-o nonșalant.

– V-am căutat ca să putem discuta, răsună peste pietre vocea calmă și rece a lui Manon. Avem intenții pașnice.

Damaris se încălzi la adevărul cuvintelor ei.

– De data asta, mormăi vrăjitoarea cu păr castaniu care vorbise mai devreme, iar conducătoarea sabatului ei o înghionti în semn de avertisment.

– Totuși, cine ești? o întrebă Manon pe bătrână. Conduci sabaturile astea.

- Sunt Glennis. Familia mea le-a servit pe nobilele Crochan cu mult timp înainte să cadă oraşul. Bătrâna vrăjitoare îşi îndreptă privirea spre fâşia de pânză roşie care lega părul lui Manon. Aşadar, Rhiannon te-a găsit.

Dorian ascultase când Manon le explicase Celor Treisprezece adevărul despre descendenţa ei şi pe cine îi ordonase bunica ei să ucidă în Omega.

Manon îşi ţinu bărbia ridicată, chiar dacă ochii ei aurii licăriră.

- Rhiannon nu a ieşit din trecătoarea Ferian.

- Căţeaua, mârâi o vrăjitoare, altele spunând la fel.

Manon ignoră momentul şi o întrebă pe bătrâna Crochan:

- Aşadar, o cunoşteai?

Vrăjitoarele tăcură.

Bătrâna îşi înclină capul, tristeţea umplându-i din nou ochii. Dorian nu avu nevoie ca Damaris să îi confirme, încălzindu-se, încât să ştie că următoarele ei cuvinte erau adevărate.

- Eram străbunica ei. Până şi şuieratul vântului încetă. Aşa cum sunt şi a ta.

CAPITOLUL
14

Vrăjitoarele Crochan se relaxară la ordinele aşa-zisei străbunici a lui Manon. Glennis.

Ea întrebase cum şi care era descendenţa, dar Glennis doar îi făcuse semn lui Manon să o urmeze în tabără.

Cel puţin două grupuri de câte douăsprezece alte vrăjitoare se ocupau de câteva focuri împrăştiate printre corturile albe, toate oprindu-se din diversele munci când Manon trecu pe lângă ele. Ea nu mai văzuse niciodată vrăjitoare Crochan făcând treburi domestice, dar iată-le: unele se ocupau de focuri, unele cărau găleţi cu apă, unele supravegheau cazanele grele care miroseau a tocană de capră de munte condimentată cu ierburi uscate.

Niciun cuvânt nu-i veni în minte când merse printre războinicele Crochan furioase. Nici Cele Treisprezece nu încercară să-i vorbească, dar Dorian o făcu.

Regele veni lângă ea, corpul lui fiind un zid solid de căldură, şi o întrebă încetişor:

– Ştiai că ai încă rude în viaţă printre vrăjitoarele Crochan?

– Nu. Bunica ei nu-i menţionase nimic în ultimele ironii.

Manon se îndoia că tabăra era un loc de şedere permanent. Ar fi fost o prostie din partea lor să dezvăluie vreodată asta. Totuşi, Cyrene îl descoperise cumva.

Poate urmărind mirosul lui Manon – părţile care revendicau înrudirea cu vrăjitoarele Crochan.

Păianjenul mergea acum între Asterin şi Sorrel, Dorian neafişând nicio urmă de efort să o ţină parţial legată, deşi îşi ţinea o mână pe mânerul sabiei, însă privirea tăioasă a lui Manon îl făcu să o coboare.

– Cum vrei să procedezi? şopti Dorian. Vrei să tac sau să stau lângă tine?

– Asterin este aghiotanta mea.

– Iar eu ce sunt, atunci?

Întrebarea subtilă era ca o mână trecută pe spatele ei, ca şi când ar fi mângâiat-o cu mâinile lui invizibile.

– Tu eşti regele Adarlanului.

– Aşadar voi lua parte la discuţii?

– Dacă vrei.

Ea îi simţi iritarea şi îşi ascunse zâmbetul superior.

Dorian îşi potoli tonul şi o întrebă mieros:

– Ştii ce am chef să fac?

Ea întoarse capul ca să se încrunte la el neîncrezătoare şi îl găsi pe rege zâmbind.

– Mi se pare că eşti pe cale s-o iei la fugă, spuse Dorian încă afişând acel zâmbet. Le-ai crea o impresie greşită.

Încerca să o supere, să o distragă ca să se mai relaxeze.

– Ele ştiu cine eşti, continuă Dorian. Nu mai trebuie să le-o dovedeşti. Problema reală este dacă au să te accepte. Aşadar, străbunica ei nu se trăgea din partea de nobilime a familiei. Astea nu-mi par vrăjitoare pe care să le câştigi prin brutalitate.

El nu ştia nici măcar jumătate de adevăr.

– Presupui că îmi poţi da sfaturi?

– Consideră-l un pont, ca de la un monarh la celălalt.

În ciuda celor care mergeau în faţa şi în spatele lor, Manon schiţă un zâmbet.

El o surprinse în continuare spunând:

– Îmi concentrez puterea de când au apărut. O singură mişcare greşită din partea lor şi-am să le distrug.

Violența rece din vocea lui o făcu să simtă un fior pe şira spinării.

– Avem nevoie de ele ca aliate.

Tot ce trebuia să facă azi, în seara asta, era să încheie o alianță.

– Atunci să sperăm că n-o să se ajungă la așa ceva, vrăjitoareo.

Manon deschise gura ca să-i răspundă, dar sunetul strident și prevestitor al unui corn răsună în noaptea care se lăsa.

Apoi, bătaia aripilor puternice din piele bubui în văzduh.

Tabăra se puse imediat în mișcare, strigătele răsunând de la cercetașele care dăduseră alarma. Cele Treisprezece se apropiară în jurul lui Manon, cu armele scoase.

Legiunea Dinți-de-fier îi găsise.

Mult mai devreme decât plănuise Manon.

~

Dorian nu știa cum îi găsise patrula Dinți-de-fier. Presupunea că focurile îi dăduseră de gol.

Își adună magia când douăzeci și șase de siluete zburară peste tabără.

Picioare-Galbene. Două sabaturi.

Bătrâna care se prezentase drept străbunica lui Manon începu să dea ordine strigând, iar vrăjitoarele Crochan o ascultară, înălțându-se pe cerul abia întunecat călare pe mături, cu arcurile încordate și săbiile scoase.

Nu era timp să întrebe cum de îi găsise, dacă păianjenul îi atrăsese într-o capcană. Vocea lui Manon răsună, ordonându-le Celor Treisprezece să ia poziții defensive.

Rapide ca umbrele, ele se grăbiră spre locul în care își lăsaseră balaurii, dinții lor de fier lucind.

Dorian așteptă ca vrăjitoarele Crochan să se dea din calea lui înainte să își dezlănțuie puterea – sulițe de gheață – ca să străpungă piepturile expuse ale inamicilor sau să le sfâșie aripile.

Un gând îl făcu să slăbească legăturile lui Cyrene, deși nu o eliberă din puterea care o împiedica să atace, dându-i doar suficient spațiu cât să se miște, să se apere. O lumină din cealaltă parte a taberei îi spuse că o făcuse.

Vremea întrebărilor avea să vină mai târziu.

Manon şi Cele Treisprezece ajunseră la balauri şi se înălţară în aer în câteva clipe, intrând în haosul de deasupra în bătăile aripilor.

Vrăjitoarele Crochan erau mici – foarte mici – în comparaţie cu balaurii, chiar şi pe măturile lor.

Şi când roiră în jurul celor două sabaturi Dinţi-de-fier, trăgând săgeţi şi lovind cu săbiile, Dorian nu reuşi să tragă. Vrăjitoarele Crochan ţâşneau în jurul bestiilor şi erau prea rapide ca să le urmărească. Unii balauri urlară şi căzură din văzduh, dar mulţi rămaseră în aer.

Glennis striga ordine de pe pământ, ţintind arcul uriaş cu mâinile zbârcite.

Un balaur zbura pe deasupra, atât de jos încât coada lui ţepoasă şi otrăvitoare dărâma cort după cort.

Glennis trase săgeata, iar Dorian trase şi el una.

O suliţă din gheaţă, înclinându-se spre pieptul expus şi pestriţ.

Săgeata şi suliţa de gheaţă îşi atinseră ţinta, iar sângele negru curse înainte ca balaurul şi călăreţul să se izbească într-un pisc şi să se răstoarne pe versant.

Glennis zâmbi, faţa îmbătrânită luminându-i-se.

– Eu l-am lovit prima! zise şi mai trase o săgeată, cu multă uşurinţă, chiar şi într-o ambuscadă.

– Aş vrea ca tu să fi fost străbunica mea, mormăi Dorian şi-şi pregăti următoarea lovitură.

Trebuia să fie atent, întrucât Cele Treisprezece semănau mult cu vrăjitoarele Picioare-Galbene de dedesubt.

Dar Cele Treisprezece nu aveau nevoie de precauţia sau ajutorul lui.

Ele plonjară în rândurile Picioarelor-Galbene, despărţindu-le, împrăştiindu-le.

Poate că Picioare-Galbene avuseseră avantajul surprizei, dar Cele Treisprezece erau maestre ale războiului.

Vrăjitoarele Crochan căzură de pe cer când fură lovite de cozi brutale şi ţepoase. Unele nici măcar nu se rostogoliră când ajunseră faţă în faţă cu boturile imense şi nu mai scăpară cu viaţă.

– Daţi-vă la o parte! Ordinul strigat de Manon acoperi vuietul. Formaţi rânduri aproape de pământ!

Nu era un ordin pentru Cele Treisprezece, ci pentru sabatul Crochan.

Glennis strigă, o magie amplificându-i vocea, fără îndoială:

– Ascultaţi-i ordinul!

Din senin, vrăjitoarele Crochan se retraseră, formând o unitate în aerul de deasupra corturilor şi urmăriră cum Abraxos sfâşie gâtul unui balaur de două ori mai mare decât el, iar Manon trase o săgeată în faţa călăreţului; urmăriră cum demonii gemeni cu ochi verzi îi ocoliră pe cei trei balauri dintre ei şi îi făcură să se prăbuşească pe versanţii muntelui; urmăriră cum balaurul albastru al lui Asterin smulse un călăreţ din şa, sfâşiind apoi spinarea balaurului care-l purta.

Toate Cele Treisprezece atinseseră o ţintă cu fiecare trecere printre atacatorii adunaţi.

Picioare-Galbene nu erau atât de organizate.

Santinelele Picioare-Galbene care încercară să scape din calea de atac a Celor Treisprezece ca să atace sabatul Crochan de dedesubt se treziră cu un zid de săgeţi în faţa lor.

Balaurii poate că ar fi supravieţuit, dar călăreţii nu.

Şi cu câteva manevre atente, bestiile fără călăreţi se treziră cu gâturile tăiate, sângele curgând în timp ce se prăbuşiră pe piscurile din apropiere.

În inima lui, mila, frica şi furia se amestecară.

Câte dintre acele bestii ar fi putut fi ca Abraxos, câte aveau călăreţi care le iubeau?

Fu surprinzător de greu să îşi arunce magia spre balaurul care reuşise să zboare pe deasupra, îndreptându-se direct spre Glennis, cu altul în urma lui.

Îl ucise repede, rupând gâtul bestiei cu o explozie de putere care îl lăsă fără suflare.

Îşi azvârli magia spre al doilea balaur care ataca, oferindu-i aceeaşi moarte rapidă, dar nu îi văzu pe al treilea şi pe al patrulea care se năpusteau acum spre tabără, stricând corturile şi muşcând tot ce le era în cale. Vrăjitoarele Crochan cădeau, ţipând.

Însă Manon ajunse acolo, Abraxos zburând repede şi aprig, iar ea tăie capul celui mai apropiat călăreţ, santinela Picioare-Galbene încă arătându-se şocată când îi zbură capul.

Magia lui Dorian se împotmoli.

Capul tăiat atinse pământul de lângă el şi se rostogoli.

Un spaţiu se văzu ca o mărgică roşie pătată cu sânge, zgomotul surd al capului pe piatră fiind singurul sunet în afară de ţipătul lui.

„Nu trebuia să te iubesc."

Capul vrăjitoarei Picioare-Galbene se opri lângă cizmele lui, sângele albastru curgând pe zăpadă şi noroi.

Nu auzea şi nu îi păsa că al patrulea balaur zbura spre el.

Manon îi strigă numele, iar vrăjitoarele Crochan traseră cu arcurile.

Ochii santinelei Picioare-Galbene se uitau în gol.

Un bot se deschidea în faţa lui, maxilarele căscându-se.

Manon îi strigă din nou numele, dar el nu se putea mişca.

Balaurul coborî, iar întunericul se mări când maxilarele se închiseră în jurul lui.

Când Dorian lăsă magia să scape din frâie.

Într-o clipă, balaurul îl înghiţea cu totul, respiraţia lui râncedă întinând aerul.

În clipa următoare, bestia fu la pământ, cadavrul aburind.

Aburind din cauza a ceea ce făcuse el.

Nu fiarei, ci lui însuşi.

Corpul i se transformase într-o flacără atât de fierbinte, încât topise maxilarele balaurului şi gâtul, iar el trecuse prin gura bestiei ca şi când ar fi fost doar o pânză de păianjen.

Călăreaţa Picioare-Galbene care supravieţuise prăbuşirii scoase sabia, dar prea târziu. Glennis îi trase o săgeată în gât.

Se lăsă liniştea, şi chiar şi lupta de deasupra încetă.

Cele Treisprezece aterizară, pătate cu sânge albastru şi negru, atât de diferit de sângele roşu al Sorschăi – şi al lui.

Apoi, de umeri îl apucară nişte mâini cu vârfurile degetelor acoperite cu fier, iar ochii aurii se încruntară la el.

– Eşti tâmpit?

El doar se uită la capul vrăjitoarei Picioare-Galbene care era încă la câţiva metri distanţă. Manon îşi îndreptă privirea spre acesta. Gura i se încordă, apoi îi dădu drumul şi se întoarse către Glennis.

– Îmi trimit Umbrele ca să le caute pe celelalte.

– Sunt inamici supravieţuitori?

Glennis scrută cerul gol. Dacă magia lui le surprinsese ori şocase, nici Glennis şi nici vrăjitoarele Crochan care se grăbeau să îşi îngrijească semenii nu lăsau să se vadă.

– Toţi sunt morţi, spuse Manon.

Dar vrăjitoarea Crochan cu păr brunet care îi întâmpinase la început veni brusc spre Manon cu sabia scoasă.

– Tu ai făcut asta!

Dorian apucă sabia Damaris, dar nu o scoase când Manon nu dădu înapoi.

– V-am salvat pielea? Da, aş spune că am făcut-o.

Vrăjitoarea fierbea de furie.

– *Tu* le-ai condus aici!

– Bronwen! o avertiză Glennis, ştergându-şi sângele albastru de pe faţă.

Tânăra vrăjitoare – Bronwen – se enervă.

– Crezi că este o coincidenţă că au sosit aici, iar apoi am fost atacate?

– Au luptat alături de noi, nu împotriva noastră, zise Glennis şi se întoarse spre Manon. Juri că aşa este?

Ochii aurii ai lui Manon străluciră în lumina focului.

– Jur! Nu le-am condus aici.

Glennis dădu din cap, dar Dorian se uita fix la Manon.

Sabia lui, Damaris, se răcise ca gheaţa. Era atât de rece încât mânerul auriu îi îngheţa pielea.

Glennis, cumva mulţumită, dădu din nou din cap.

– Atunci vom vorbi – mai târziu.

Bronwen scuipă pe pământul însângerat şi plecă.

Era o minciună. Manon minţise.

Ea ridică o sprânceană la el, dar Dorian se întoarse şi se gândi la asta, la ce făcuse ea.

Astfel, se auzi o nouă serie de ordine şi mişcări, adunarea răniţilor şi a morţilor fiind principala sarcină. Dorian ajută cât de mult reuşi, vindecându-le pe cele care aveau cea mai mare nevoie de asta. Din rănile deschise, sângele albastru îi curgea pe mâini.

Nu simţea căldura sângelui.

CAPITOLUL
15

Era o mincinoasă și o criminală și, probabil, trebuia să joace din nou ambele roluri înainte ca totul să ia sfârșit.

Dar Manon nu regreta nimic din ce făcuse. În inima ei, nu avea loc pentru regrete. Îi presau timpul și povara atât de mare de pe umerii lor.

În multele ore în care lucrară să pună pe picioare tabăra și să vindece vrăjitoarele Crochan, Manon studie cerul înghețat.

Opt morți. Ar fi putut fi mai rău. Mult mai rău. Totuși, avea să-și asume moartea celor opt vrăjitoare Crochan și să le afle numele astfel încât să și le amintească.

Manon își petrecu noaptea lungă ajutându-le pe Cele Treisprezece să care balaurii căzuți și călărețele Dinți-de-fier spre altă creastă. Pământul era prea dur ca să îi îngroape, iar rugurile ar fi ieșit prea ușor în evidență, așadar aleseră zăpada. Nu îndrăzni să îi ceară lui Dorian să își folosească puterea ca să le ajute.

Văzuse asta în ochii lui, ca și când el ar fi știut.

Manon aruncă trupul rigid al unei vrăjitoare din clanul Picioare-Galbene, buzele santinelei fiind deja albastre, gheața acoperindu-i părul blond. Asterin trase de cizme spre ea o călăreață solidă, apoi o lăsă să zacă pe pământ fără prea multe onoruri.

Dar Manon se uită la fețele morților. Și ea sacrificase ambele părți ale acestui conflict. Ambele descendențe.

Toate aveau să sângereze; prea multe aveau să moară.

Le-ar fi primit Glennis? Probabil, dar celelalte membre ale clanului Crochan nu păreau atât de înclinate să o facă.

Şi mai rămânea şi faptul că nu aveau *timp* de pierdut convingându-le. Aşadar alesese singura metodă pe care o ştia: lupta. Zburase mai devreme singură în acea zi, în apropiere de locul în care ştia că sabatul Dinţi-de-fier urma să patruleze, având răbdare ca marele vânt nordic să îi ducă mirosul spre sud. Iar apoi aşteptase.

– Le cunoşteai? întrebă Asterin când Manon se uită în continuare la trupul santinelei căzute.

Mai departe de ele, balaurii îşi foloseau aripile ca să mături nămeţi mari peste trupuri.

– Nu, spuse Manon. Nu le cunoşteam.

Se crăpa de ziuă la întoarcerea lor în tabăra Crochan. Ochii care scuipaseră foc în urmă cu câteva ore le priveau acum cu precauţie, mai puţine mâini alunecând spre arme când ele se îndreptară spre groapa mare de foc. Cea mai mare din tabără şi situată în mijlocul ei. Vatra lui Glennis.

Bătrâna stătea în faţa ei încălzindu-şi mâinile noduroase şi însângerate. Dorian stătea în apropiere, iar ochii lui de safir fură într-adevăr acuzatori când întâlniră privirea lui Manon.

Mai târziu. Acea conversaţie urma să aibă loc mai târziu.

Manon se opri la câţiva paşi de Glennis, Cele Treisprezece ajungând-o din urmă la marginea focului, studiind cele cinci corturi din jurul acestuia şi cazanul ce bolborosea în mijloc. În spatele lor, vrăjitoarele Crochan îşi vedeau de reparaţiile lor şi de leacurile pentru cele rănite şi în acelaşi timp îi ţineau pe toţi sub observaţie.

– Mănâncă, te rog, ceva! spuse Glennis, gesticulând spre cazanul care clocotea, spre ceva ce mirosea a tocană de capră.

Manon nu se obosi să obiecteze înainte să se supună, luând un castronel de lut de lângă foc. Un alt mod de a demonstra încrederea era să le mănânce mâncarea, să o accepte.

Aşadar, Manon o făcu, devorând câteva înghiţituri înainte ca Dorian să o imite. În timp ce amândoi mâncau, Glennis se aşeză pe o piatră şi oftă.

– Au trecut mai mult de cinci sute de ani de când o vrăjitoare Dinţi-de-fier şi una Crochan au împărţit mâncarea. De când au încercat să discute în pace. Întrerupţi poate doar de mama sau tatăl tău.

– Cred că aşa este, spuse prietenos Manon, oprindu-se din mâncat.

Gura bătrânei zvâcni într-un zâmbet, în ciuda luptei şi a nopţii epuizante.

– Am fost bunica tatălui tău, o lămuri ea în sfârşit. Eu l-am născut pe bunicul tău, care s-a împerecheat cu o regină Crochan înainte ca ea să moară născându-l pe tatăl tău.

Încă un lucru pe care îl moştenise de la Fae: dificultatea de a avea copii şi natura mortală a chinurilor facerii. Era o metodă prin care Zeiţa cu Trei Feţe păstra echilibrul, ca să evite ca ţinuturile să se umple cu prea mulţi copii nemuritori care i-ar fi consumat resursele.

Manon scrută totuşi tabăra pe jumătate distrusă.

Bătrâna îi citi întrebarea în ochi.

– Bărbaţii noştri locuiesc acasă la noi, unde sunt în siguranţă. Tabăra asta e un avanpost cât ne facem treburile.

Vrăjitoarele Crochan născuseră dintotdeauna mai mulţi copii de parte bărbătească decât Dinţi-de-fier şi adoptaseră obiceiul Fae de alegere a partenerilor – dacă nu printr-o legătură de parteneriat, atunci în spirit. Asta i se păruse ei dintotdeauna neobişnuit, ciudat. Inutil.

– După ce mama ta nu s-a mai întors, tatălui tău i s-a cerut să se cupleze cu o altă vrăjitoare tânără. Era singurul purtător al descendenţei Crochan, iar dacă tu şi mama ta nu aţi fi supravieţuit naşterii, s-ar fi terminat cu el. Nu ştia ce s-a întâmplat cu voi, dacă trăiaţi sau nu. Nici măcar nu ştia unde să vă caute. Aşadar, a acceptat să îşi facă datoria, să ajute acest popor pe cale de dispariţie. Străbunica ei zâmbi trist. Toţi cei care l-au cunoscut pe Tristan l-au plăcut.

Tristan. Acesta fusese numele lui. Oare bunica ei ştiuse asta înainte să îl ucidă?

– O tânără vrăjitoare a fost aleasă special pentru el, dar nu o iubea, pentru că mama ta era adevărata lui parteneră, melodia sufletului său. Totuşi, Tristan s-a străduit ca totul să fie bine, iar Rhiannon a fost rezultatul strădaniei lui.

Manon se încordă. Dacă mama lui Rhiannon era aici...

Din nou, bătrâna citi întrebarea de pe chipul lui Manon.

– Ea a fost ucisă de o santinelă Picioare-Galbene pe câmpiile cu râuri din Mesalinde. Cu mulţi ani în urmă.

Un licăr de ruşine o străbătu pe Manon când o cuprinse uşurarea; uşurarea că nu mai trebuia să evite confruntarea, să ceară iertare, aşa cum ar fi trebuit să facă.

Dorian îşi lăsă jos lingura. Un gest atât de obişnuit şi graţios, având în vedere cum doborâse acel balaur.

– Cum de a supravieţuit sabatul Crochan? Legenda spune că a fost anihilat.

Încă un zâmbet trist.

– Pentru asta îi poţi mulţumi mamei mele. Cea mai mică fiică Crochan a lui Rhiannon a dat naştere în timpul asediului Oraşului Vrăjitoarelor. Cu armata noastră ucisă şi doar cu zidurile oraşului care să reţină legiunile Dinţi-de-fier şi cu atât de mulţi dintre copiii şi nepoţii săi omorâţi şi cu partenerul tras în ţeapă pe zidurile oraşului, Rhiannon i-a pus pe crainici să anunţe că a născut un copil mort. Astfel încât Dinţi-de-fier să nu mai ştie că era posibil ca un Crochan să mai fie în viaţă. În aceeaşi noapte, chiar înainte ca Rhiannon să-şi înceapă lupta de trei zile împotriva Marilor Vrăjitoare Dinţi-de-fier, mama mea a scos pe furiş prinţesa bebeluş pe mătura ei. Rhiannon i-a fost cea mai bună prietenă, ca o soră. Mama voia să rămână, ca să lupte până la sfârşit şi totuşi, i s-a cerut să facă asta pentru poporul ei. ·Poporul nostru. Până în ziua morţii ei, mama a crezut că Rhiannon a plecat să ţină porţile împotriva Marilor Vrăjitoare ca să le distragă, ca să-şi scoată urmaşul de acolo în timp ce Dinţi-de-fier se uitau în altă parte.

Manon nu prea ştia ce să spună, cum să exprime ceea ce gândea.

– Ai să afli, continuă Glennis, că ai nişte verişoare în tabăra asta.

Asterin înţepeni când o auzi, Edda şi Briar încordându-se şi ele acolo unde zăboveau la marginea focului. Rudele lui Manon, din descendenţa Cioc-Negru, care fără îndoială erau dispuse să lupte ca să păstreze secretul.

- Bronwen, spuse bătrâna, gesticulând spre conducătoarea sabatului cu păr brunet şi mătură legată cu auriu, care le supraveghea acum pe Manon şi Cele Treisprezece din umbrele de dincolo de foc, este strănepoata mea. Cea mai apropiată verişoară a ta.

Nicio blândeţe nu-i lumina chipul lui Bronwen, aşadar nici Manon nu se deranjă să pară amabilă.

- Ea şi Rhiannon erau apropiate ca nişte surori, şopti Glennis.

Se strădui destul de mult să nu atingă fâşia de mantie roşie care-i lega cosiţa.

Dorian, cu sufletul învăluit de întuneric, interveni:

- V-am găsit cu un scop.

Glennis îşi încălzi din nou mâinile.

- Presupun că vrei să ne ceri să ne alăturăm acestui război.

Manon nu îşi domoli privirea.

- Da. Tu şi tot sabatul Crochan împrăştiat prin ţinuturi.

Una dintre vrăjitoarele Crochan din umbre izbucni în râs.

- Bună gluma!

Celelalte chicotiră împreună cu ea.

Ochii albaştri ai lui Glannis nu şovăiră.

- Nu ne-am adunat o armată de dinainte de căderea Oraşului vrăjitoarelor. S-ar putea să fie o sarcină mai grea decât te aştepţi.

- Şi dacă regina lor le-ar chema la luptă? întrebă Dorian.

Zăpada scârţâi sub paşii apăsaţi, iar apoi Bronwen ajunse acolo, ochii ei căprui arzând.

- Nu răspunde, Glennis!

Câtă lipsă de respect, câtă lipsă de politeţe faţă de o bătrână...

Bronwen o fixă pe Manon cu o privire arzătoare.

- Nu eşti regina noastră, în ciuda lucrurilor sugerate de descendenţa ta. În ciuda acestei mici lupte. Nu te vom asculta niciodată!

- Morathul v-a găsit abia acum, spuse calmă Manon, anticipându-i reacţia. O s-o facă din nou. Peste câteva luni sau un an, are să vă găsească, iar atunci n-o să aveţi nicio speranţă să îl învingeţi. Îşi ţinu mâinile pe lângă corp, rezistând impulsului de a-şi scoate ghearele de fier. Armatele multor regate se adună în Terrasen. Alăturaţi-vă lor.

- Terrasenul nu ne-a venit în ajutor în urmă cu cinci sute de ani, se auzi o altă voce, mai de aproape. Era vrăjitoarea frumoasă cu păr castaniu de mai devreme. Şi mătura ei era legată cu metal fin - cu argint, nu cu aur, ca a lui Bronwen. Nu văd de ce ar trebui să ne deranjăm să îi ajutăm acum.

- Credeam că sunteţi o grămadă de binefăcătoare cinstite, spuse Manon. Cu siguranţă aţi face aşa ceva.

Tânăra vrăjitoare se enervă, dar Glennis ridică o mână zbârcită şi totuşi, gestul nu fu suficient încât să o oprească pe Bronwen când vrăjitoarea o măsură din priviri pe Manon şi spuse:

- Nu eşti regina noastră! N-o să zburăm niciodată cu tine!

Bronwen şi vrăjitoarea mai tânără plecară în grabă, gărzile Crochan adunate dându-se la o parte ca să le lase să treacă.

Manon o văzu pe Glennis crispându-se uşor.

- Ai să-ţi dai seama că familia noastră este cam încăpăţânată.

~

Ceva nemilos.

Ce făcuse Manon în seara asta, faptul că le condusese pe Dinţi-de-fier spre tabără... „Nemilos“ era singurul cuvânt pe care Dorian îl găsea potrivit să descrie situaţia.

El le părăsi pe Manon şi pe străbunica ei, Cele Treisprezece urmărind totul, şi plecă în căutarea păianjenului.

O găsi pe Cyrene unde o lăsase, ghemuită în umbrele unui cort mai îndepărtat.

Revenise la forma umană, cu părul brunet încâlcit, învelită cu o mantie Crochan, ca şi când uneia dintre ele i s-ar fi făcut milă de ea, fără să îşi dea seama că foamea din ochii lui Cyrene nu însemna că tânjea după tocana de capră.

- De unde vine metamorfozarea? întrebă Dorian când se opri în faţa ei, cu o mână pe Damaris. Din tine?

Păianjenul metamorfic clipi la el şi apoi se ridică în picioare. Cineva îi dăduse o tunică maro uzată, pantaloni şi cizme.

– Ce moment de magie spectaculos! Ea zâmbi, dezgolindu-şi dinţii mici şi ascuţiţi. Ce rege ar putea să te facă! De necontestat; fără pereche!

Dorian nu prea voia să spună că nu era foarte sigur ce fel de rege voia să fie, dacă ar fi trăit destul de mult timp încât să îşi revendice tronul. Să nu fie ca tatăl său i se părea un început bun.

Dorian rămase relaxat, chiar dacă o întrebă din nou:

– De unde vine metamorfozarea din tine?

Cyrene îşi înclină capul ca şi când ar fi ascultat ceva.

– A fost ciudat, rege muritor, să aflu că-n mine e un nou loc din care să vină magia. Să aflu că a răsărit ceva nou, spuse şi-şi îndreptă mâna firavă spre mijloc, chiar deasupra buricului. Un mic grăunte de putere. Îmi impun schimbarea, mă gândesc la ce vreau să fiu, iar schimbarea porneşte mai întâi de aici. Căldura vine mereu de aici. Păianjenul îl fixă cu privirea. Dacă vrei să fii ceva, rege fără coroană, atunci fii acel lucru! Ăsta e secretul metamorfozării. Fii ce vrei!

El evită impulsul de a-şi da ochii peste cap, deşi Damaris se încălzi în mâna lui. „Fii ce vrei“ – un lucru mai uşor de zis decât de făcut. În special cu greutatea unei coroane.

Dorian îşi atinse stomacul cu mâna, în ciuda straturilor de haine şi a mantiei, şi dădu doar de muşchii tonifiaţi.

– Aşa invoci schimbarea? Mai întâi te gândeşti ce vrei să devii?

– Cu nişte limite. Am nevoie de o imagine clară în minte, altfel nu funcţionează deloc.

– Deci nu te poţi schimba în ceva ce nu ai văzut.

– Pot inventa anumite caracteristici – culoarea ochilor, constituţia trupului, părul – dar nu creatura în sine. Un zâmbet hidos îi înflori pe buze. Foloseşte-ţi magia aia minunată! Schimbă-ţi ochii frumoşi! îl provocă păianjenul. Schimbă-le culoarea!

Naiba să îl ia, dar încercă. Se gândi la ochi căprui. Îşi imagină ochii arămii ai lui Chaol, aprigi după unul dintre antrenamentele lor, nu cum fuseseră înainte ca prietenul lui să plece să navigheze spre continentul sudic.

Reuşise Chaol să se vindece? Oare reuşiseră el şi Nesryn să-l convingă pe khagan să trimită ajutoare? Cum avea să afle Chaol că el era aici şi ce se întâmplase cu ei toţi, când se împrăştiaseră în toate direcţiile?

- Gândeşti prea mult, tinere rege!

- Mai bine decât să gândesc prea puţin, mormăi el.

Damaris se încălzi din nou, iar el ar fi putut jura că o făcuse de amuzament.

Cyrene chicoti.

- Nu te *gândi* atât de mult la culoarea ochilor, dar *cere-o*!

- Cum de le ştii pe toate dacă nu te-a învăţat nimeni?

- Puterea este acum în mine, spuse categoric păianjenul. Am ascultat-o.

Dorian trimise un fuior de magie şerpuind spre păianjenul care se încordă, dar magia lui se atinse de ea, uşor şi iscoditor ca o pisică. Magie brută, care să fie formată după dorinţa lui.

Îl trimise către ea ca să găsească acel grăunte de putere dinăuntrul ei şi să îl studieze.

- Ce faci? şopti păianjenul, mişcându-se pe loc.

Magia lui o învălui, iar el simţi... fiecare an detestabil şi oribil al existenţei.

Fiecare...

Gura i se uscă. Fierea i se ridică în gât la mirosul detectat de magia lui. Nu uitase niciodată acel miros, acea scârboşenie al cărei însemn avea să-l poarte mereu pe gât drept dovadă.

Valg. Păianjenul era, cumva, valg. Şi nu posedat, ci *născut*.

El îşi păstră expresia neutră, neinteresată, deşi magia lui localiză acea fărâmă strălucitoare şi frumoasă de magie.

Magie furată. Aşa cum valgii furau totul.

Luau tot ce voiau.

Sângele îi deveni un vuiet slab care-i pulsa în urechi.

Dorian îi studie corpul mic, chipul obişnuit.

- N-ai zis mai nimic de dorinţa de răzbunare care te-a făcut să cauţi pe continent.

Ochii negri ai lui Cyrene se transformară în nişte puţuri fără fund.

- O, nu am uitat de asta! Deloc.

Damaris rămase caldă, în aşteptare.

El îşi lăsă magia să cuprindă cu mâini blânde grăuntele de putere prins în iadul negru din păianjen.

Nu îi păsa cum şi de ce păianjenii stygieni erau valgi, cum ajunseseră aici şi de ce zăboviseră.

Ei se hrăneau cu visuri, viaţă şi bucurie şi se bucurau s-o facă.

Grăuntele de putere schimbătoare pâlpâi în mâinile lui ca şi când ar fi fost recunoscător atingerii blânde, umane.

Tatăl lui permisese acestor creaturi să se dezvolte, să conducă. Sorscha fusese ucisă de chestiile astea, de cruzimea lor.

– Ştii, putem să cădem la învoială, şopti Cyrene. La momentul potrivit, am să mă asigur că ai să fii cruţat.

Damarisul se făcu rece ca gheaţa.

Dorian se uită în ochii ei. Îşi retrase magia şi ar fi putut jura că grăuntele de putere schimbătoare prins în ea se întinse spre el, încercând să îl roage să nu plece.

El şi păianjenul îşi zâmbiră.

Iar apoi, Dorian lovi.

Mâini invizibile îi cuprinseră gâtul şi-l suciră, tocmai când magia lui plonjă în mijlocul ei, în locul în care se afla grăuntele furat de magie umană, şi se înfăşură în jurul lui.

El îl strânse ca pe un pui de pasăre când păianjenul muri. Studie magia, fiecare aspect al ei, înainte să pară că oftează de uşurare şi dispare în vânt, eliberată în sfârşit.

Cyrene căzu la pământ, privind în gol.

După o clipă, Dorian o incineră. Nu veni nimeni să se intereseze de mirosul urât care se ridica din cenuşa ei, de pata neagră care zăbovea sub aceasta.

Valg. Probabil o cale ca el să intre în Morath şi totuşi, se trezi uitându-se la acea pată neagră de pe pământul pe jumătate dezgheţat.

El îi dădu drumul lui Damaris, sabia liniştindu-se şovăind.

Avea să găsească o cale de intrare în Morath. Imediat ce ar fi stăpânit metamorfozarea.

Păianjenul şi tot neamul lor puteau arde în iad.

* * *

Lui Dorian inima-i bătea încă repede când se trezi după o oră întins într-un cort care nu era nici măcar destul de înalt încât să poată să stea în picioare. Era pe una din cele două saltele.

Manon intră în cort tocmai când el îşi scoase cizmele şi se înveli cu nişte pături groase de lână care miroseau a cai şi fân ca şi când ar fi fost luate dintr-un grajd, dar lui nu-i păsa. Era cald şi mai bine decât nimic.

Manon studie spaţiul strâmt, a doua saltea şi pătura.

- Treisprezece este un număr impar, încercă ea să-i explice. Întotdeauna am avut un cort doar pentru mine.

- Îmi pare rău că ţi-am stricat aranjamentele!

Ea îi aruncă o privire amuzată înainte să se aşeze pe saltea şi să desfacă şireturile cizmelor, dar degetele îi înţepeniră când îşi umflă nările.

Lent, se uită peste umăr la el.

- Ce ai făcut?

Dorian se uită în ochii ei.

- Tu ai făcut azi ceea ce a trebuit să faci, spuse el categoric. Şi eu am făcut la fel. Nu se deranjă să încerce să atingă sabia Damaris care era în apropiere.

Ea adulmecă din nou.

- Ai ucis păianjenul.

Se vedea că era doar curioasă, nu că îl judeca.

- Era o ameninţare, recunoscu el. Şi un rahat de valg.

Acum ochii ei se umplură de îngrijorare.

- Ar fi putut să te ucidă!

El îi schiţă un zâmbet.

- Nu, nu ar fi putut.

Manon îl evalua din nou, iar el îi ţinu piept.

- Nu ai nimic de spus despre... alegerile mele?

- Prietenii mei luptă şi foarte probabil sunt ucişi în nord, spuse Dorian. Nu avem la dispoziţie săptămâni în şir ca să le convingem pe vrăjitoarele Crochan.

Iată, adevărul dur. Ca să fie oarecum bine primiţi aici, fuseseră nevoiţi să încalce o limită. Poate asemenea decizii dure făceau parte din îndatoririle lui de rege.

El avea să-i păstreze secretul - atâta vreme cât ar fi vrut ea să i-l păstreze.

- Fără discursuri făţarnice?

- E război, spuse el ferm. Nu ne mai încurcăm cu astfel de lucruri.

Şi nu ar fi contat, nu-i aşa, când sufletul lui etern ar fi fost preţul cerut ca să pună capăt măcelului? El deja stricase lucrurile. Dacă depăşirea limitelor i-ar fi cruţat pe ceilalţi de rău, ar fi făcut-o. Nu ştia ce fel de rege ar fi fost procedând astfel.

Manon mormăi, considerând că era un răspuns acceptabil.

- Ştii ce-i cu intrigile de la curte şi comploturile, spuse ea, degetele iscusite mişcându-se din nou deasupra şireturilor şi găicilor cizmelor ei. Cum ai... profita de asta... Cum i-ai zis mai devreme? De situaţia mea cu sabatul Crochan?

Dorian îşi puse o mână sub cap.

- Problema este că au toate avantajele. Ai nevoie de ele mai mult decât au ele nevoie de tine. Singurul avantaj pe care îl ai este descendenţa ta, deşi se pare că o resping, în ciuda luptei de azi. Aşadar, cum facem ca asta să fie ceva important pentru ele? Cum dovedeşti că au *nevoie* de ultima lor regină în viaţă, ultima din descendenţa Crochan? El se gândi la asta. Există şi posibilitatea păcii între popoarele voastre, dar tu... Tresări. Nu mai eşti recunoscută drept moştenitoare. Orice târg ai fi putut să faci drept Cioc-Negru ar fi doar din partea ta şi a Celor Treisprezece, nu şi a restului clanului Dinţi-de-fier. Nu ar fi un adevărat tratat de pace.

Manon termină de dezlegat cizmele şi se întinse pe saltea, trăgând pătura peste ea când îşi ridică privirea la tavanul jos al cortului.

- Te-au învăţat lucrurile astea în castelul tău de cleştar?

- Da.

Înainte ca el să-l transforme în cioburi şi praf.

Manon se întoarse într-o parte, sprijinindu-şi capul cu o mână, părul alb revărsându-i-se din cosiţă ca să îi încadreze faţa.

- Nu poţi să-ţi foloseşti magia ca să le... convingi pur şi simplu?

Dorian râse.

- Din câte ştiu eu, nu.

- Maeve şi-a făcut loc în mintea prinţului Rowan ca să îl convingă să-şi ia o parteneră nepotrivită.

- Nici măcar nu ştiu *ce* putere are Maeve, zise Dorian, crispându-se. Ce îi făcuse regina Fae lui Rowan, ce îi făcea acum reginei din Terrasen... Şi nu sunt foarte sigur că vreau să încep să experimentez pe posibili aliaţi.

Manon oftă pe nas.

- Chestiile astea n-au făcut parte din instrucţia mea.

El nu era surprins.

- Vrei părerea mea sinceră? Ochii ei aurii îl ţintuiră în timp ce ea dădea hotărâtă din cap. Găseşte lucrul de care au nevoie şi foloseşte-l în avantajul tău. Ce le-ar face să te susţină, să te considere regina lor Crochan? Lupta din seara asta ţi-a câştigat o oarecare încredere, dar nu o acceptare imediată. Poate ştie Glennis.

- Ar trebui să risc şi să o întreb.

- Nu ai încredere în ea.

- De ce aş avea?

- Este străbunica ta. Şi nu a ordonat să fii executată imediat.

- Nici bunica nu a făcut-o, până la sfârşit.

Nicio emoţie nu îi străbătu chipul, dar degetele îi intrară în scalp când spuse asta.

Aşadar, Dorian spuse:

- Aelin a avut nevoie de căpitanul Rolfe, iar oamenii lui au ieşit după secole din ascunzătoare ca să adune flota myceniană. Ea a aflat că au să se întoarcă în Terrasen doar când un dragon de mare o să reapară în sfârşit, unul dintre aliaţii lor pierdut demult în valuri. Aşadar, a făcut să se întâmple asta: a provocat o mică flotă valgă să atace Golful Craniului când era cel mai puţin păzit, iar apoi s-a folosit de luptă ca să le arate că un dragon de mare a sosit în ajutorul lor, invocat din aer şi magie.

- Femeia metamorfică, spuse Manon. Dorian dădu din cap. Iar mycenienii au crezut?

- Sigur, zise Dorian. Aelin a aflat de ce anume aveau *nevoie* mycenienii ca să fie convinşi să se alăture cauzei ei. De ce ar putea avea nevoie sabatul Crochan ca să facă la fel?

Manon se întinse pe saltea, la fel de graţios ca o dansatoare, şi se jucă luând în mână capătul cosiţei prins cu panglica roşie.

– Am s-o întreb mâine-dimineaţă pe Ghislaine.

– Nu cred că o să ştie răspunsul.

Acei ochi aurii se îndreptară spre ai lui.

– Chiar crezi că ar trebui să o întreb pe Glennis?

– Da. Şi cred că o să te ajute.

– De ce s-ar deranja?

El se întrebă dacă Cele Treisprezece puteau să îşi dea seama de acea urmă de dezgust care licărea câteodată pe chipul ei.

– Mama ei şi-a abandonat voit oraşul, poporul şi regina în ultimele ore astfel încât să poată proteja descendenţa regală. Descendenţa ta. Cred că ţi-a spus povestea în seara asta ca să-ţi dai seama că şi ea o să procedeze la fel.

– Atunci de ce nu a spus-o direct?

– Pentru că, în caz că nu ai observat, nu eşti chiar o persoană agreată în tabăra asta, în ciuda complotului tău cu Dinţi-de-fier. Glennis ştie cum să joace jocul. Trebuie doar să ţii pasul cu ea. Află de ce au venit aici şi plănuieşte-ţi apoi următoarea mişcare.

Ea strânse din buze, relaxându-se imediat după aceea.

– Dascălii tăi te-au instruit bine, prinţule!

– Se pare că am avut ceva de câştigat de pe urma faptului că am fost crescut de un tiran infestat de demon.

Cuvintele lui păreau monotone, chiar dacă începea să fiarbă.

Ea se uită la gâtul lui, la linia albă de pe acesta, iar el mai că-i simţi privirea ca pe o atingere-fantomă.

– Încă îl urăşti.

El ridică o sprânceană.

– Nu ar trebui să o fac?

Părul ei alb ca luna sclipi în lumina slabă.

– Mi-ai spus că era om. În adâncul lui, a rămas om şi a încercat să te protejeze cum a putut. Totuşi, îl urăşti.

– Să mă ierţi dacă nu îmi plac metodele lui de a mă *proteja*.

– Dar demonul, nu omul, este cel care ţi-a ucis vindecătoarea.

Dorian îşi încordă maxilarul.

– Nu contează!

- Nu? Manon se încruntă. Majoritatea abia suportă câteva luni să fie infestați de un valg. Tu abia ai îndurat-o. Dorian încercă să nu tresară la cuvintele sincere. Totuşi, el a rezistat câteva decenii.

Bărbatul se uită în ochii ei.

- Dacă încerci să îl transformi pe tata într-un erou nobil, îți pierzi timpul. Se gândi dacă să pună capăt conversației aici, dar întrebă: Dacă ți-ar spune cineva că bunica ta este bună în secret, că nu a vrut să îți omoare părinții şi pe mulți alții, că a fost forțată să te facă să îți ucizi propria soră, ți-ar fi uşor să crezi aşa ceva? Să o ierți?

Manon îşi coborî privirea spre abdomen - spre cicatricea ascunsă sub hainele de piele. El se pregăti pentru răspuns, însă ea spuse doar atât:

- M-am săturat de discuții.

Bun. La fel şi el.

- Ai vrea să faci în schimb altceva, vrăjitoareo? Cu vocea răguşită, ştia că ea îi putea auzi bătăile inimii când pulsul i se mări.

Îi răspunse doar venind lângă el, şuvițele din părul ei căzând în jurul lor ca o cortină.

- Am spus că nu vreau să discut, şopti ea şi-şi coborî gura spre gâtul lui, trecându-şi dinții peste acesta, chiar peste dunga albă unde fusese colierul.

Dorian gemu încet şi îşi mişcă şoldurile, împingându-se în ea. Drept răspuns, ea începu să respire sacadat, iar el îi mângâie un şold.

- Atunci, fă-mă să tac, spuse Dorian şi-şi coborî o mână ca să îi cuprindă ceafa în timp ce ea îi sărută gâtul. Nici urmă de acei dinți de fier, dar promisiunea lor zăbovi, ca o sabie splendidă deasupra capului.

Doar cu ea nu trebuia să dea explicații. Doar cu ea nu trebuia să fie rege, sau altceva în afară de ce era. Numai ea nu judeca niciodată ceea ce făcuse, pe cine dezamăgise, ce ar mai fi putut face.

Doar plăcerea şi totala uitare îi uneau.

Mâna lui Manon găsi catarama de la cureaua lui, iar Dorian întinse mâna spre a ei, şi niciunul nu vorbi o vreme după aceea.

* * *

Orgasmul pe care îl avusese în noaptea aceea – de două ori – nu reuşi să o relaxeze întru totul când zorii gri şi mohorâţi se iviră, iar Manon se apropie de cortul mai mare al lui Glennis.

Îl lăsase pe rege dormind, învelit cu păturile pe care le împărţiseră, deşi nu îi permisese să o îmbrăţişeze. Pur şi simplu se întorsese într-o parte, cu spatele la el şi închisese ochii. Lui nu păruse să îi pese, satisfăcut şi somnoros după ce îl călărise până ce avuseseră amândoi orgasm, şi adormise repede. Nu se trezise cât Manon se gândise cum trebuia să organizeze mai exact întâlnirea asta.

Poate ar fi trebuit să îl aducă pe Dorian. El ştia cu siguranţă cum să joace jocurile astea, să gândească precum un rege.

Totuşi, ucisese păianjenul ca o vrăjitoare cu sânge albastru. Fără niciun strop de milă.

Asta nu ar fi trebuit să o entuziasmeze.

Dar Manon ştia că mândria sa avea să rămână rănită şi că niciodată nu s-ar mai fi putut numi vrăjitoare dacă l-ar fi lăsat să facă asta în locul ei.

Aşadar Manon intră neanunţată prin clapele cortului lui Glennis.

– Trebuie să discut cu tine.

O găsi pe Glennis fixându-şi mantia strălucitoare în faţa unui cuptor mic de bronz.

– Înainte de micul dejun? Presupun că de la tatăl tău moşteneşti nerăbdarea. Tristan întotdeauna intra grăbit în cortul meu cu diverse probleme importante. Abia îl puteam convinge să stea nemişcat suficient timp cât să mănânc.

Manon ignoră acea informaţie. Dinţi-de-fier nu aveau taţi. Doar mame şi bunici. Întotdeauna fusese astfel. Chiar dacă îi era greu să nu întrebe despre el, cum îl cunoscuse pe Lothian Cioc-Negru, ce le făcuse să ignore ura lor veche.

– De ce ar fi nevoie ca să le conving pe vrăjitoarele Crochan să ni se alăture în război?

Glennis îşi aranjă mantia în oglindă.

– Doar o regină Crochan ar putea să aprindă Flacăra Războiului, să cheme toate vrăjitoarele din vatra ei.

Manon clipi auzind răspunsul sincer.

– Flacăra Războiului?

Glennis făcu semn din bărbie spre clapele cortului şi groapa de foc de dincolo de ele.

– Fiecare familie Crochan are o vatră care se mută odată cu ea la fiecare tabără sau cămin pe care îl clădim; focul nu se stinge niciodată. Flacăra din vatra mea e de pe vremea oraşului Crochan, când Brannon Galathynius i-a dat lui Rhiannon o scânteie din focul etern. Mama a purtat-o cu ea într-un glob de sticlă, ascunsă în mantie, când a scos-o pe furiş pe strămoaşa ta, iar aceasta a continuat să ardă în fiecare vatră regală Crochan de atunci.

– Şi când magia a dispărut zece ani?

– Clarvăzătoarele noastre au avut o viziune cum că o să dispară, iar flacăra o să se stingă. Aşadar, am aprins câteva focuri obişnuite din acea flacără magică şi am avut grijă să nu se stingă. Când magia a dispărut, flacăra într-adevăr s-a stins. Iar când magia a revenit în primăvara asta, flacăra s-a aprins din nou, chiar în vatra în care am văzut-o ultima dată. Străbunica ei se întoarse spre ea. Când o regină Crochan îşi cheamă poporul la război, se ia o flacără din vatra regală şi se dă fiecărei vetre, de la o tabără la alta şi de la un sat la altul. Sosirea flăcării este o chemare pe care doar o adevărată regină Crochan o poate face.

– Aşadar, trebuie doar să folosesc flacăra din groapa aia de acolo, iar armata o să mă însoţească?

Ea râse.

– Nu. Trebuie mai întâi să fii acceptată *ca* regină ca să faci asta.

Manon scrâşni din dinţi.

– Şi cum aş putea face *asta*?

– Nu eu trebuie să aflu, nu-i aşa?

Avu nevoie de toată înfrânarea ca să nu îşi scoată ghearele de fier şi să nu se plimbe prin cort.

– De ce sunteţi aici – de ce în tabăra asta?

Glennis ridică din sprâncene.

– Nu ţi-am spus ieri?

Manon bătu cu un picior în pământ.

Vrăjitoarea observă nerăbdarea şi chicoti.

– Eram în drum spre Eyllwe.

Manon tresări.

– Eyllwe? Dacă te gândeşti să fugi de războiul ăsta, pot să-ţi spun c-a izbucnit şi-n regatul ăla.

Eyllwe arsese demult de furia Adarlanului. În întâlnirile ei nesfârşite cu Erawan, el se concentrase mai ales asupra fragmentării regatului.

Glennis dădu aprobator din cap.

– Ştim. Dar am primit veşti de la vetrele noastre din sud că s-a ivit o ameninţare. Călătorim ca să ne întâlnim cu o parte din grupurile de războinici din Eyllwe care au reuşit să supravieţuiască până acum – să atacăm armata trimisă de Morath.

Ca să meargă spre sud, nu în nord, spre Terrasen.

– E posibil ca Erawan să-şi dezlănţuie armata în Eyllwe doar ca să vă despartă, spuse Manon. Ca să vă împiedice să ajutaţi Terrasenul. Cred că a presupus că încerc să adun vrăjitoarele Crochan. Eyllwe este deja pierdut – veniţi cu noi în nord!

Bătrâna dădu doar din cap.

– S-ar putea să fie precum zici, dar ne-am dat cuvântul, aşa că o să ne îndreptăm spre Eyllwe.

CAPITOLUL
16

Darrow aştepta pe un deal, călare pe cal când armata sosi în sfârşit la căderea nopţii, după o zi întreagă de marş, zăpada şi vântul biciuindu-i la fiecare nenorocit de kilometru.

Aedion, călare pe calul său, ieşi din coloana de soldaţi, îndreptându-se spre tabăra mică, şi galopă pe zăpada îngheţată spre lordul bătrân. El gesticulă cu o mână înmănuşată spre războinicii din spatele lui.

– Aşa cum ai cerut: am sosit!

Darrow abia se uită la Aedion în timp ce studie soldaţii care ridicau tabăra. Era o muncă grea şi extenuantă după o zi lungă şi o luptă înainte de asta, dar aveau să doarmă bine la noapte. Iar Aedion ar fi refuzat să îi mute a doua zi. Poate şi peste două zile.

– Câţi ai pierdut?

– Mai puţin de cinci sute.

– Bun!

Aedion se enervă la răspunsul aprobator. Nu era armata lui Darrow, nu era nici măcar a lui Aedion.

– Ce voiai de ne-ai cerut să venim aici atât de repede?

– Am vrut să discut lupta cu tine, să aud ce ai aflat.

Aedion scrâşni din dinţi.

– Atunci, am să-ţi scriu un raport. El luă frâiele, pregătindu-se să-şi îndrepte calul înapoi spre tabără. Oamenii mei au nevoie de adăpost.

Darrow dădu ferm din cap, ca şi când nu ar fi fost conştient de marşul extenuant pe care îl ceruse.

– Ne întâlnim la răsărit. Anunţă-i pe ceilalţi lorzi!

– Trimite-ţi mesagerii tăi!

Darrow îi aruncă o privire rece.

– Anunţă-i pe ceilalţi lorzi! El îl studie pe Aedion de la cizmele stropite cu noroi până la părul nespălat. Şi odihneşte-te!

Aedion nu se deranjă să răspundă când îşi îndemnă calul să galopeze, armăsarul fugind prin zăpadă fără să ezite. Era un animal frumos care îl servise bine.

Aedion miji ochii la zăpada viscolită care îi biciuia faţa. Trebuiau să construiască adăposturi – şi repede.

La răsărit, urma să participe la întâlnirea cu Darrow, alături de ceilalţi lorzi.

Şi, apoi, cu Aelin.

~

Cei treizeci de centimetri de zăpadă căzuţi peste noapte acoperiră corturile, stingând focurile şi făcându-i pe soldaţi să doarmă umăr la umăr ca să păstreze căldura.

Lysandra tremurase în cortul ei, în ciuda faptului că se ghemuise în forma de leopard-fantomă lângă cuptor şi se trezise înainte de răsărit doar pentru că dormitul devenise inutil.

Şi din cauza întâlnirii care trebuia să aibă loc în câteva clipe.

Cu paşi mari, se îndreptă spre cortul imens de război al lui Darrow, cu Ansel din Briarcliff lângă ea, amândoi îngrămădiţi de frig. Din fericire, dimineaţa friguroasă le limita conversaţiile. Nu avea sens să discute când aerul le îngheţa dinţii de îi dureau.

Nobilii Fae cu părul argintiu intrară chiar înaintea lor, prinţul Endymion dând din cap spre ea – spre *Aelin*.

Soţia vărului său. Asta credea el că era ea, pe lângă faptul că era regină. Endymion nu o mirosise niciodată pe Aelin, şi nu ar fi avut de unde să ştie că mirosul ciudat al femeii metamorfice era complet nepotrivit.

Slavă zeilor pentru asta!

Cortul de război era aproape plin, lorzii, prinţii şi comandanţii fiind adunaţi în centru, toţi studiind harta continentului care atârna de o clapă a cortului. Acele ieşeau din pânza groasă ca să marcheze diversele armate.

Atât de multe, prea multe adunate în sud, blocând ajutorul oricăror aliaţi de dincolo de liniile Morathului.

– S-a întors în sfârşit! spuse cu răceală o voce tărăgănată.

Lysandra schiţă un zâmbet indolent şi merse agale spre mijlocul cortului, Ansel zăbovind lângă intrare.

– Am auzit că am ratat ceva amuzant azi. M-am gândit să revin înainte să pierd şansa de a ucide şi eu nişte soldaţi valgi.

Se auziră câteva chicote, dar Darrow nu zâmbi.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat la întâlnirea asta, Înălţimea Ta!

– Eu am invitat-o, spuse Aedion, apropiindu-se de marginea grupului. De vreme ce ea practic luptă în legiunea Bane, am făcut-o locţiitoarea mea. Şi, astfel, vrednică de a fi aici.

Lysandra se întrebă dacă mai putea cineva să vadă acea urmă de suferinţă de pe chipul lui Aedion – suferinţa şi dezgustul faţă de regina impostoare care se fălea printre ei.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc! îi spuse ea lui Darrow.

Darrow doar se întoarse spre hartă când intrară Ravi şi Sol. Sol dădu din cap respectuos către Aelin, iar Ravi îi zâmbi. Aelin îi făcu semn din ochi înainte să se întoarcă spre hartă.

– După lupta noastră de ieri cu Morathul, conduşi de generalul Ashryver, spuse Darrow, cred că ar trebui să ne postăm soldaţii în Theralis şi să pregătim apărarea Orynthului pentru un asediu. Ceilalţi lorzi – Sloane, Gunnar şi Ironwood – confirmară mormăind.

Aedion scutură din cap, anticipând fără îndoială asta.

– O să-l anunţe pe Erawan că suntem pe fugă şi ne împrăştie prea departe de orice posibili aliaţi din Sud.

– În Orynth, zise lordul Gunnar, mai cărunt şi mai bătrân decât Darrow şi de două ori mai rău, avem ziduri care pot să reziste în faţa catapultelor.

– Dacă aduc turnurile vrăjitoarelor, interveni Ren Allsbrook, atunci zidurile Orynthului au să se dărâme.

– Încă nu am văzut dovada acelor turnuri ale vrăjitoarelor, replică Darrow. În afară de spusele unui inamic.

– Un inamic devenit aliat, zise Aelin–Lysandra. Darrow îi aruncă o privire dezgustată. Manon Cioc-Negru nu a mințit. Nici Cele Treisprezece ale ei nu erau aliate Morathului când au luptat alături de noi.

Nobilii Fae dădură din cap, la fel şi Ansel.

– Împotriva lui Maeve, zise zeflemitor lordul Sloane, un bărbat slab cu un chip dur şi nas coroiat. Lupta s-a dus împotriva lui Maeve, nu a lui Erawan. Ar fi făcut la fel şi împotriva speciei lor? Vrăjitoarele sunt loiale până la moarte şi mai viclene decât vulpile. Manon Cioc-Negru şi clica ei ar fi putut la fel de bine să vă considere nişte proşti disperați şi să vă dea informații greşite.

– Manon Cioc-Negru s-a întors împotriva propriei bunici, Marea Vrăjitoare a Clanului Cioc-Negru, spuse Aedion, vocea lui devenind un mormăit periculos. Nu cred că aşchiile de fier pe care le-am găsit în burta ei sunt o minciună.

– Repet, spuse lordul Sloane, vrăjitoarele alea sunt viclene. Ar face orice.

– Turnurile vrăjitoarelor sunt reale, zise Lysandra, lăsând vocea calmă să umple cortul. N-am de gând să pierd vremea dovedind că există. Şi nici nu risc să las Orynthul pradă puterii lor.

– Dar ai risca oraşele de la graniță? o provocă Darrow.

– Plănuiesc să găsesc o cale să elimin turnurile înainte să poată trece de poalele dealurilor, spuse ea tărăgănat şi se rugă ca Aedion să aibă un plan.

– Cu focul pe care l-ai arătat atât de măreț, zise Darrow la fel de lin.

Ansel din Briarcliff răspunse înainte ca Lysandra să născocească o minciună destul de arogantă.

– Lui Erawan îi place să se joace cu mintea altora, să inspire frică. Lasă-l să se întrebe şi să se îngrijoreze de ce Aelin nu şi-a folosit încă puterile. Să se gândească dacă le păstrează pentru ceva măreț. Îi făcu poznaş semn din ochi. Chiar sper să fie îngrozitor.

Lysandra îi schiță reginei un zâmbet.

– O, va fi!

Ea simţi privirea lui Aedion, agonia şi îngrijorarea bine ascunse, dar generalul spuse:

– Eldrys a fost menit să ne împuţineze, să ne facă să ne îndoim de înţelepciunea Morathului, trimiţându-şi soldaţii aici. El vrea să îl subestimăm. Dacă mergem spre graniţă, vom avea poalele dealurilor ca să îi încetinim înaintarea. Noi cunoaştem acel teren, el nu. Putem folosi asta în avantajul nostru.

– Şi dacă merge prin Oakwald? Lordul Gunnar arătă spre drumul care trece prin Endovier. Atunci, ce facem?

De data asta răspunse Ren Allsbrook.

– Atunci cunoaştem şi acel teren. Pădurea Oakwald nu-l place pe Erawan şi armata lui. Îi este loială lui Brannon şi moştenitorilor lui, zise şi-i aruncă o privire rece şi totuşi... blândă. Oarecum.

Ea îi schiţă un zâmbet tânărului lord. Ren îl ignoră, întorcându-se din nou spre hartă.

– Dacă mergem spre graniţă, spuse Darrow, riscăm să fim ucişi, lăsând astfel Perranthul şi Orynthul şi toate oraşele din regatul ăsta la mila lui Erawan!

– Ambele variante pot fi posibile, spuse prinţul Endymion, înaintând. Era cel mai vârstnic dintre ei, deşi nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi opt de ani. Armata ta rămâne prea mică pentru a risca să se împartă în două. Trebuie să mergem toţi – ori spre sud, ori înapoi spre nord.

– Eu aş vota pentru Sud, spuse prinţesa Sellene, verişoara lui Endymion. Verişoara lui Rowan. Ea fusese curioasă în privinţa lui Aelin, îşi dădea seama Lysandra, dar se ţinuse departe. Ca şi când ar fi ezitat să facă o alianţă când războiul ar fi putut să-i distrugă pe toţi. Lysandra se întrebase de mai multe ori ce experienţă din viaţa ei lungă o făcuse astfel – circumspectă şi serioasă şi totuşi nu complet distantă. Sunt mai multe căi de scăpare, dacă este nevoie. Ea îndreptă un deget bronzat spre hartă, părul ei argintiu împletit strălucind printre faldurile mantiei groase de culoarea smaraldului. În Orynth, veţi fi cu spatele la munţi.

– Sunt poteci secrete prin Staghorn, spuse lordul Sloane foarte calm. Mulţi dintre oamenii noştri le-au folosit în urmă cu zece ani.

Şi astfel, discuţia continuă. Dezbătând şi argumentând, vocile ridicându-se şi coborând.

Până ce Darrow ceru să se voteze - doar între cei şase lorzi ai Terrasenului. După câte se părea, singurii lideri oficiali ai armatei lui.

Doi dintre ei, Sol şi Ren, votară pentru graniţă.

Patru, Darrow, Sloane, Gunnar şi Ironwood, votară să plece spre Orynth.

Darrow spuse categoric după ce se făcu linişte:

- Dacă aliaţii noştri nu vor să ne rişte planul, pot să plece. Nu vă obligăm la nimic.

Lysandra aproape tresări auzind asta.

Aedion mormăi, chiar dacă îngrijorarea îi licări în ochi.

Dar prinţul Galan, care rămăsese tăcut şi atent, un ascultător în ciuda faptului că zâmbea des şi lupta cu vitejie pe mare şi pe uscat, înaintă. Se uită direct la Aelin, ochii lui - ochii lor - strălucind puternic.

- Ce aliaţi slabi suntem, spuse el, accentul lui wendlynian fiind pronunţat şi răsunător, dacă ne abandonăm prietenii când alegerea lor e diferită de a noastră. Promitem să vă ajutăm în acest război. Wendlyn nu va da înapoi.

Darrow se încordă. Nu la aceste cuvinte, ci la faptul că erau adresate ei. Lui Aelin.

Lysandra făcu o plecăciune, atingându-şi pieptul în dreptul inimii.

Prinţul Endymion îşi ridică bărbia.

- Îi jur vărului meu, consortului tău, spuse el, iar ceilalţi lorzi se enervară. De vreme ce Aelin nu era regină, titlul lui Rowan încă nu era recunoscut de ei. Doar de ceilalţi lorzi, aparent. Întrucât am dubii că vom mai fi bineveniţi în Doranelle, mi-ar plăcea să cred că asta ar putea fi probabil noua noastră casă, dacă totul va decurge bine.

Aelin ar fi confirmat.

- Sunteţi bineveniţi aici - cu toţii. Oricât vreţi.

- Nu eşti autorizată să faci asemenea invitaţii! izbucni lordul Gunnar.

Niciunul dintre ei nu se deranjă să răspundă. Dar Ilias al Asasinilor Tăcuţi dădu solemn din cap, exprimându-şi acordul de a rămâne, iar Ansel din Briarcliff doar îi făcu iarăşi semn cu ochiul lui Aelin şi spuse:

- Am venit până aici ca să te ajut să îl faci praf pe ticălosul ăla. Nu văd de ce aş pleca acum acasă.

Lysandra nu simulă recunoştinţa care o gâtuia când făcu o plecăciune spre aliaţii pe care îi adunase regina ei.

Un tânăr înalt şi brunet intră în cort, îndreptându-şi privirea gri spre grupul adunat şi făcând ochii mari când o văzu pe ea - pe Aelin. Se miră şi se uită la Aedion de parcă ar fi vrut o confirmare. El observă părul auriu, ochii familiei Ashryver şi se albi.

- Ce este, Nox? mormăi Darrow. Mesagerul se îndreptă şi se grăbi să vină lângă lord, şoptindu-i ceva la ureche. Trimite-l înăuntru! fu singurul răspuns al lui Darrow.

Nox ieşi din cort, graţios în ciuda înălţimii lui, şi intră un bărbat mai scund cu pielea albă.

Darrow întinse mâna după scrisoare.

- Ai primit un mesaj din Eldrys?

Lysandra simţi mirosul străinului odată cu Aedion, cu o clipă înainte ca străinul să zâmbească şi să spună „Erawan vă salută!" şi să dezlănţuie o rafală de vânt negru direct spre ea.

CAPITOLUL
17

Lysandra se feri, dar nu destul de repede încât să evite explozia de putere care îi lăsă o tăietură pe braţ.

Ea căzu la pământ, rostogolindu-se, aşa cum o învăţase cu grijă Arobynn, dar Aedion era deja în faţa ei, cu sabia scoasă, apărându-şi regina.

Un licăr de lumină şi frig – de la Enda şi Sellene – şi mesagerul Morathului fu ţintuit în genunchi, puterea lui întunecată lovind bariera invizibilă de vânt îngheţat.

În cort, toţi se îndepărtaseră, armele lucind. Flancându-l pe bărbatul doborât, Ilias şi Ansel îşi ţineau deja săbiile înclinate spre el, poziţiile lor defensive fiind aceleaşi. Fuseseră instruiţi de acelaşi maestru, sub acelaşi soare arzător. Totuşi, nu se uitau unul la celălalt.

Ren, Sol şi Ravi luaseră poziţii lângă Lysandra – Aelin – cu săbiile pregătite să verse sânge. O nouă curte strângea rândurile în jurul reginei sale.

Nu conta că lorzii vârstnici se retrăseseră în spatele mesei cu gustări, cu feţele ridate palide. Doar Galan Ashryver se oprise lângă ieşirea din cort, fără îndoială ca să-l intercepteze pe atacator dacă ar fi încercat să fugă. O mişcare curajoasă şi prostească totodată, având în vedere că îngenunchea în mijlocul cortului.

– N-a mirosit *nimeni* că este un demon valg? întrebă Aedion, ridicând-o pe Lysandra în picioare de braţul sănătos.

Dar străinul nu avea colier, şi nici vreun inel pe mâinile albe şi goale.

Stomacul Lysandrei se agită când îşi atinse cu o mână rana care-i zvâcnea pe braţ. Ştia ce bătea în pieptul bărbatului. O inimă de fier şi piatră Wyrd.

Mesagerul râse, spunând printre dinţi:

– Fugi spre castelul tău. Suntem...

El adulmecă aerul. Se uită direct la Lysandra. La sângele care curgea pe braţul ei stâng, prelingându-se pe tunica uzată şi albastră a lui Aelin.

Ochii lui negri se măriră de surprindere şi încântare, cuvântul născându-se pe buzele lui. „Creatură metamorfică."

– Omorâţi-l! le ordonă ea nobililor Fae cu păr argintiu, inima bătându-i cu putere.

Nimeni nu îndrăzni să îi spună să îl ardă chiar ea.

Endymion ridică o mână, iar bărbatul posedat de valg începu să suspine. Totuşi, nu înainte ca privirea să i se întunece pe deplin, înghiţind albul ochilor.

Nu din cauza morţii care îl cuprindea, ci pentru că părea să transmită un mesaj printr-o legătură lungă şi neagră.

Mesajul care i-ar fi putut osândi: Aelin Galathynius nu era aici.

– Destul! mârâi Aedion şi frica – frica adevărată îi albi chipul când şi el îşi dădu seama ce tocmai transmisese mesagerul stăpânului său.

Sabia Orynthului licări, sângele negru ţâşnind, iar capul bărbatului se rostogoli pe pământul acoperit de covoare.

În linişte, Lysandra gâfâi, luându-şi mâna de pe braţ ca să studieze rana. Tăietura nu era adâncă, dar avea s-o doară câteva ore.

Ansel din Briarcliff îşi puse în teacă sabia cu cap de lup şi o apucă pe Lysandra de umăr, părul ei roşcat legănându-se când studie rana, apoi cadavrul.

– Ticăloşi urâţi, nu-i aşa?

Aelin ar fi avut un răspuns arogant care să îi amuze, dar Lysandra nu îşi găsea cuvintele. Ea doar dădu din cap la pata neagră care păta podeaua cortului la o distanţă de câţiva centimetri. Nobilii Fae adulmecară duhoarea, strâmbându-se.

- Curăţaţi mizeria asta! ordonă Darrow. Chiar dacă mâinile îi tremurau puţin.

Lângă clapele cortului, Nox se holba la valgul decapitat. Ochii lui gri îi întâlniră căutători pe ai ei, iar apoi se uită în jos.

- Nu avea un inel, şopti Nox.

Înşfăcând o margine a bucăţii de pânză de pe masa neatinsă cu gustări, Aedion curăţă Sabia Orynthului.

- Nu avea nevoie de unul.

~

Erawan ştia că Aelin nu era cu ei, că o femeie metamorfică îi luase locul.

Aedion merse prin tabără, cu Lysandra-drept-Aelin în urma lui.

- Ştiu, spuse el peste umăr, ignorând pentru prima dată războinicii care îl salutau.

Ea îl urmă oricum.

- Ce ar trebui să facem?

El nu se opri până nu ajunse la cortul său, simţind încă în nări duhoarea acelui mesager valg. Acel bici întunecat care se îndreptase spre Lysandra încă-i ardea în spatele ochilor, strigătul ei de durere răsunând în urechile lui.

El îşi pierdu cumpătul, căutând să se descarce.

Ea îl urmă în cort.

- Ce ar trebui să facem? întrebă din nou.

- Ce ai zice să începem să ne asigurăm că nu sunt alţi mesageri care pândesc prin tabără, mârâi el, făcând paşi.

Nobilii Fae deja dăduseră acel ordin, şi îşi trimiteau cei mai buni cercetaşi.

- El ştie, şopti ea. Aedion se întoarse spre ea, văzând-o pe verişoara lui - văzând-o pe Lysandra tremurând. Nu pe Aelin, deşi fusese destul de convingătoare azi. Mai bine decât de obicei. Ştie ce sunt.

Aedion îşi frecă faţa.

- Se pare că ştie şi că mergem spre Orynth. Vrea să facem exact asta.

Lysandra se aşeză pe patul lui, ca şi când genunchii n-ar mai fi ajutat-o. Pentru o clipă, impulsul de a sta lângă ea, de a o trage spre el, fu atât de puternic încât aproape îi cedă.

Aroma sângelui ei umplu spaţiul, împreună cu parfumul său fantastic şi complex. Îl simţea ca pe un deget senzual pe piele, transformându-i furia în ceva atât de mortal, încât ar fi putut ucide următorul mascul care ar fi intrat în acest cort.

– Erawan ar putea să afle veştile şi să se îngrijoreze, spuse Aedion când reuşi din nou să gândească. S-ar putea să se întrebe *de ce* ea nu este aici şi dacă este pe cale să facă un lucru care îl va răni. L-ar putea forţa să îşi arate intenţia.

– Sau să ne atace acum, cu toată forţa, când ştie că suntem slăbiţi.

– Vom vedea.

– Orynthul o să fie un abator, şopti ea, plecându-şi umerii din cauza greutăţii poverii pe care o purta – nu doar pentru că era o femeie aruncată în conflictul ăsta, ci o femeie care juca rolul alteia, care putea să se prefacă, dar nu prea mult. Care nu avea cu adevărat puterea de a opri hoardele ce mărşăluiau spre nord. Fusese dispusă să poarte totuşi acea povară. Pentru Aelin. Pentru regatul ăsta.

Chiar dacă îl minţise în privinţa asta, fusese dispusă să accepte povara.

Aedion se aşeză lângă ea şi se uită în gol la pereţii cortului.

– Nu mergem în Orynth.

Lysandra îşi ridică fruntea. Nu pentru că auzi cuvintele, ci pentru că stătea atât de aproape de ea.

– Atunci, unde mergem?

Aedion îşi studie armura, unsă şi pregătită pe un manechin în partea cealaltă a cortului.

– Sol şi Ravi îşi vor lua o parte din oameni înapoi spre coastă ca să se asigure că nu întâlnim alte atacuri dinspre mare. Se vor întâlni cu ce a mai rămas din flota wendlyniană în timp ce Galan şi soldaţii lui vor rămâne cu noi. Vom mărşălui ca o singură armată spre graniţă.

– Ceilalţi lorzi au votat împotrivă.

Într-adevăr aşa făcuseră, bătrâni nebuni.

El se jucase cu trădarea în ultimii zeci de ani. O transformase într-o formă de artă. Aedion schiţă un zâmbet.

– Lasă asta în seama mea.

* * *

Legiunea Bane nu era loială decât lui Aelin Galathynius. Ca şi aliaţii pe care îi adunase ea şi armatele lui Ren Allsbrook şi Ravi şi Sol din Suria.

Aşa stăteau lucrurile şi cu Nox Owen – aparent.

Totuşi Lysandra, nu Aedion, făcuse posibilă fuga lor.

Ea se întorcea spre cortul ei – al lui Aelin –, potrivit mai degrabă pentru un căpitan al armatei decât pentru o regină, când Nox o ajunse din urmă. Tăcut şi graţios. Bine instruit. Şi probabil mai mortal decât părea.

– Deci Erawan ştie că nu eşti Aelin.

Ea întoarse capul spre el.

– Ce?

O întrebare rapidă şi vagă, ca să tragă de timp. Riscase Aedion să îi spună adevărul?

Nox îi schiţă un zâmbet.

– Mi-am dat şi eu seama de atâta lucru când am văzut surprinderea pe chipul demonului.

– Probabil te înşeli.

– Da? Sau nu îţi aminteşti deloc de mine?

Se strădui să se uite condescendent la el, chiar dacă hoţul-mesager era mai înalt decât ea. Aelin nu adusese niciodată vorba de un oarecare Nox Owen.

– De ce ar trebui să îmi amintesc un lacheu de-al lui Darrow?

– O încercare bună, dar Celaena Sardothien părea ceva mai amuzată când sfâşia bărbaţi.

El ştia cine era Aelin, ce fusese ea. Lysandra nu spuse nimic şi continuă să meargă spre cortul ei. Dacă i-ar fi spus lui Aedion, cât de repede ar fi putut să-l îngroape pe Nox în pământul îngheţat?

– Secretul tău este în siguranţă, şopti Nox. Celaena – Aelin era o prietenă. Încă este, sper.

– Cum?

În ceea ce privea rolul ei în toată situația, nu intenționa să recunoască mai mult.

– Am luptat împreună în competiția de la castelul de cleștar. El pufni. Nu am știut până acum. Pe toți zeii, eram acolo pentru ministrul Joval ca spion al rebelilor. Eram plecat prima dată din Perranth. Participam *prima* dată și am ajuns fără să vreau să mă antrenez împreună cu regina mea. Râse, încet și uimit. Am lucrat mulți ani cu rebelii, chiar și ca hoț. Voiau să fiu spionul lor din castel, să aflu planurile regelui. Le-am raportat întâmplările ciudate până au devenit prea periculoase. Până când Cel... Aelin m-a avertizat să fug. Am ascultat și m-am întors aici. Joval este mort. A căzut în lupta cu un grup de rebeli lângă graniță, primăvara trecută. Darrow m-a luat ca să fiu mesagerul și spionul lui personal. Așadar, iată-mă! El se uită pieziș la ea, încă uimit. Sunt la dispoziția ta, chiar dacă nu ești... știi tu. Își înclină capul. În orice caz, cine ești?

– Aelin.

Nox zâmbi cu subînțeles.

– Corect!

Lysandra se opri în fața cortului prea mic al reginei, îngrămădit între cel al lui Aedion și cel al lui Ren.

– Care e prețul tăcerii tale? Sau Darrow știe deja?

– De ce i-aș spune? Servesc Terrasenul și familia Galathynius. Am făcut-o întotdeauna.

– Unii spun că Darrow este un pretendent puternic la tron, având în vedere relația cu Orlon.

– Azi mi-am dat seama că asasina pe care am ajuns să o consider prietenă este de fapt regina pe care o credeam moartă. Cred că zeii mă îndreaptă într-un direcție anume, nu-i așa?

Ea zăbovi între clapele cortului. Căldura plăcută o chema înăuntru.

– Și dacă ți-aș spune că avem nevoie de ajutorul tău în seara asta și că riști să fii numit trădător?

Nox pur și simplu schiță o plecăciune.

– Atunci aş spune că îi datorez prietenei mele Celaena o favoare pentru avertismentul din castel, plus că mi-a salvat viaţa înainte de asta.

Nu ştia de ce avea încredere în el, dar, în timp, instinctul ei în privinţa bărbaţilor se dovedise întotdeauna corect, chiar dacă fusese incapabilă să îl folosească în trecut. Reuşise doar să se pregătească pentru ei.

Dar amabilitatea de pe chipul lui Nox Owen era sinceră. Cuvintele lui erau sincere. Încă un aliat de care Aelin le făcuse rost, de data asta neintenţionat.

Ea ştia că Aedion ar fi fost de acord cu acest plan, chiar dacă el încă o ura. Aşadar Lysandra intră, vocea ei devenind o şoaptă.

– Atunci, ascultă cu atenţie!

* * *

Totul se făcu în linişte şi fără nicio urmă.

Fiecare element complicat se desfăşură fără probleme, ca şi când înşişi zeii i-ar fi ajutat.

La cină, Nox Owen adăugase ceva în vinul pe care îl servise personal – ca scuză pentru că lăsase să intre un soldat valg – lordului Darrow, lui Sloane, Gunnar şi Ironwood. Nu ca să îi ucidă, ci ca să le ofere un somn profund şi fără vise.

„Nici măcar un urs nervos nu l-ar putea trezi pe bădăranul ăsta“, zisese Ansel din Briarcliff adulmecându-l atunci când rămăsese deasupra patului lordului Gunnar, îi ridicase braţul moale şi apoi îl lăsase să cadă.

Lordul nu se mişcase, iar Lysandra, în trupul unui şoarece şi ascunsă în umbra din spatele reginei, considerase că dovada era suficientă.

Cei patru stegari loiali adormiseră profund în noaptea aceea mulţumită vinului pe care Galan Ashryver, Ilias, Ren şi Ravi avuseseră grijă să îl trimită la focurile lor.

Iar când se treziseră toţi în ziua următoare, doar zăpadă viscolită era dincolo de corturile lor.

Tabăra dispăruse.

Şi armata odată cu ea.

CAPITOLUL
18

Nimeni din Anielle sau din fortăreața din piatră gri care se ivea spre orizontul sudic nu striga alarmat la rukul care coborî din cer și se așeză pe metereze.

Santinelele fortăreței care fuseseră de strajă doar își scoseseră armele, una fugind în interiorul puțin luminat, și le îndreptară spre Chaol și Yrene când alunecară de pe spatele măreței păsări.

Frigul din largul oceanului nu era nimic în comparație cu vântul de pe versanții munților pe care fusese construit orașul, sau cu gerul dinspre Silver Lake pe care-l ocolea și a cărui suprafață era atât de plată încât părea o mare oglindă întinsă sub cerul gri.

Yrene știa că planul orașului Anielle îi era la fel de cunoscut lui Chaol ca propriul trup – și știa, din amintirile pe care le văzuse în sufletul lui și din ce îi spusese în ultimele luni, că șindrila gri de pe acoperiș fusese cioplită din carierele de piatră din sud, lemnul caselor fiind luat din pădurea Oakwald care se ivea dincolo de câmpia care mărginea partea sudică a lacului. O ramificație a piscurilor ieșea ca un braț din trupul șerpuit al Colților, mărginind orașul între el și Silver Lake, fortăreața fiind construită pe pantele golașe.

Etaj după etaj, fortăreața Westfall se ridica de la câmpie până la vârful muntelui din spatele acesteia, partea cea mai de jos deschizându-se spre întinderea plată de zăpadă, în timp ce celelalte etaje erau orientate spre orașul din stânga ei. Fusese construită ca o fortăreață, cu nenumărate etaje, metereze și porți, toate concepute să reziste atacului inamic. Pietrele gri purtau semnele multelor evenimente la care asistaseră și cărora le supraviețuiseră, doar un zid gros încercuind fortăreața.

Intimidantă, impunătoare, neiertătoare – Chaol îi spusese că fortăreața nu fusese construită să fie frumoasă sau comodă. Într-adevăr, niciun steag colorat nu flutura în vânt. Niciun parfum sau miros de mirodenii nu plutea pe acolo. Doar umezeală rece și densă.

După turnurile superioare acoperite cu licheni, Yrene își dădu seama că puteau supraveghea orice mișcare de pe lac sau câmpie, în oraș sau în pădure, chiar și pe pantele Colților. Câte ore petrecuse soțul ei pe pasarelele turnului, privind spre Rifthold, dorindu-și să fie oriunde în afară de acest loc întunecat și friguros?

Chaol rămase aproape de Yrene, cu bărbia ridicată, în timp ce îi anunță pe cei doisprezece străjeri care își îndreptau săbiile spre ei că era lordul Chaol Westfall și că dorea să își vadă tatăl. Imediat.

Nu îl mai auzise folosind acea voce. Era o altfel de autoritate. Vocea unui lord.

Un lord – și presupunea că ea era o lady. Chiar dacă zborul o forțase să își abandoneze rochiile obișnuite în favoarea hainelor de piele ale rukhinilor, chiar dacă era sigură că părul ei împletit fusese împrăștiat în toate direcțiile și că ar fi avut nevoie de câteva ore și o baie ca să îl descâlcească.

Zăboviră pe metereze în liniște, iar mâna înmănușată a lui Chaol o apucă pe a ei, vântul zburlind blana de pe gulerul mantiei lui groase. Pe chipul lui nu se citea decât hotărârea, totuși mâna cu care o strângea pe a ei... Ea știa ce însemna această revenire acasă.

N-avea să uite niciodată că îi văzuse tatăl aruncându-l pe treptele de piatră la câteva etaje mai jos, făcându-i lui Chaol cicatricea ascunsă de lângă linia părului. Era un copil. El aruncase *un copil* pe scările alea și îl forțase să se întoarcă pe jos în Rifthold.

Se îndoia că a doua oară socrul ei i-ar fi lăsat o impresie mai bună.

Un bărbat cu fața scobită și îmbrăcat cu o tunică gri își făcu apariția și spuse:

– Veniți pe aici!

Niciun titlu, nimic onorific. Nicio primire călduroasă.

Yrene îl strânse de mână pe Chaol. Ei veniseră ca să avertizeze oamenii din acest oraș - nu pe ticălosul care lăsase cicatrici atât de urâte pe sufletul soțului ei. Acești oameni meritau să fie avertizați, protejați.

Yrene își aminti de asta când intrară în fortăreața întunecată.

Holul înalt și îngust nu era mai frumos decât exteriorul. Ferestrele înguste montate la înălțime pe ziduri ofereau puțină lumină, iar cazanele vechi aruncau umbre pâlpâitoare pe pietre. Tapiserii zdrențuite atârnau ici și colo și niciun sunet – nici muzică, nici râsete, nici conversații – nu îi întâmpină.

Această casă veche și friguroasă fusese căminul lui? În comparație cu palatul khaganului, era o cocioabă, nepotrivită pentru cuiburile păsărilor ruk.

– Tatăl meu, șopti Chaol astfel încât să nu îi audă escorta, fără îndoială văzând groaza de pe chipul lui Yrene, nu crede în golirea cuferelor pentru amenajări. Dacă nu s-a dărâmat, atunci nu e distrus.

Yrene încercă să zâmbească la tentativa de umor, încercă să o facă de dragul lui, dar se enervă tot mai mult cu fiecare pas de-a lungul holului. Escorta lor tăcută se opri în sfârșit în fața ușilor înalte de stejar, lemnul fiind la fel de vechi și putred ca restul fortăreței, și bătu o singură dată.

– Intră!

Yrene simți tremurul care îl străbătu pe Chaol auzind vocea vicleană și rece.

Ușile se deschiseră ca să dezvăluie o sală întunecată, flancată de coloane, înțesată cu raze de lumină apoasă.

Bărbatul așezat în capul mesei lungi din lemn, destul de mare pentru patruzeci de oameni, nu se deranjă să se ridice.

Fiecare pas al lor răsună prin sală, șemineul mare aprins din stânga lor abia reușind să alunge frigul. Un pocal cu ce părea a fi vin și resturile mesei de seară stăteau în fața lordului din Anielle, pe masă. Nici urmă de soția lui sau de celălalt fiu.

Dar chipul... era cel al lui Chaol, de peste câteva zeci de ani. Sau aşa avea să fie, dacă soţul ei ar fi devenit la fel de nemilos şi rece precum bărbatul din faţa lor.

Ea nu ştia cum reuşise. Cum reuşise Chaol să îşi plece capul într-o reverenţă.

– Tată!

* * *

Chaol nu se ruşinase niciodată de fortăreaţă înainte să intre în ea cu Yrene. Nu îşi dăduse niciodată seama cât de multă nevoie avea de reparaţii, cât de neglijată fusese.

Gândul că soţia lui, atât de strălucitoare şi blândă, era în acest loc mohorât îl făcu să vrea să alerge înapoi spre pasărea ruk ce aştepta pe parapeţi şi să zboare din nou spre coastă.

Iar acum, văzând-o în faţa tatălui său, care nu se deranjase să se ridice de pe scaun şi a cărui cină mâncată pe jumătate stătea aruncată în faţa lui, Chaol constată că trebuia să îşi ţină în frâu furia.

Mantia mărginită cu blană a tatălui său se revărsa în jurul lui. De câte ori îl văzuse în acest scaun, în capul acestei mese, la care stătuseră cândva unii dintre cei mai buni lorzi şi războinici din Adarlan?

Acum era goală, o urmă a ceea ce fusese cândva.

– Mergi, spuse tatăl său, studiindu-l din cap până în picioare, atenţia zăbovindu-i asupra mâinii cu care Chaol o ţinea încă pe a lui Yrene. O, cu siguranţă avea să aducă în curând vorba despre asta, când ar fi avut cel mai profund efect. Ultima dată am auzit că nu puteai decât să îţi mişti degetul mare de la picior.

– Asta îi datorez acestei femei, spuse Chaol. Totuşi, Yrene se uită la tatăl său cu o răceală pe care Chaol nu o mai văzuse, ca şi când s-ar fi gândit să îi distrugă organele interne, iar asta îl calmă pe Chaol suficient încât să spună: Soţia mea. Lady Yrene Towers Westfall.

O urmă de surprindere lumină chipul tatălui său, dar dispăru repede.

– Aşadar, o vindecătoare, spuse el gânditor, studiind-o pe Yrene cu o intensitate care îl făcu pe Chaol să vrea să înceapă să spargă lucruri. Îmi dau seama că Towers nu este o familie nobilă.

Ticălos nenorocit!

Yrene îşi ridică puţin bărbia.

– Poate că nu este, milord, dar descendenţa ei nu este mai puţin mândră sau vrednică.

– Cel puţin vorbeşte frumos, spuse tatăl său, sorbind din vin. Chaol îşi încleştă mâna liberă atât de mult, încât mănuşa scârţâi. Mai bine decât cealaltă – asasina arogantă.

Yrene ştia. Totul. Ea ştia fiecare detaliu din trecut, ştia al cui era biletul pe care îl purta în medalion. Dar asta nu îndulci lovitura când tatăl său adăugă:

– Care s-a dovedit că este regina Terrasenului. El râse fără să fie amuzat. Ce premiu ai fi avut atunci, fiule, dacă ai fi reuşit să o păstrezi!

– Yrene este cea mai bună vindecătoare din generaţia ei, spuse Chaol cu un calm mortal. Valoarea ei este mai mare decât a oricărei coroane. Iar în acest război, s-ar putea să fie aşa.

– Nu trebuie să te deranjezi să îmi dovedeşti valoarea în faţa lui, zise Yrene, ochii ei reci ţintuindu-i tatăl. Ştiu exact cât de talentată sunt. Nu am nevoie de confirmarea lui.

Vorbea serios.

Tatăl său îşi îndreptă acea privire pierdută din nou spre ea, curiozitatea umplând-o pentru o clipă.

Dacă ar fi fost întrebat, chiar şi în urmă cu câteva minute, cum credea că avea să decurgă întâlnirea asta, ideea unei Yrene complet netulburate de tatăl lui şi a unei Yrene care-i înfrunta tatăl nu s-ar fi aflat printre posibilele răspunsuri.

Tatăl său se rezemă de spătarul scaunului.

– Nu ai venit aici ca să îţi respecţi în sfârşit jurământul pe care mi l-ai făcut, nu-i aşa?

– Acea promisiune este încălcată, iar pentru asta îmi cer scuze! reuşi Chaol să spună. Yrene se enervă. Înainte să îi poată spune să nu se deranjeze din nou, Chaol continuă: Am venit să te avertizăm.

Tatăl său ridică o sprânceană.

- Morathul este pe drum, asta ştiu. Am luat măsuri de precauţie şi ţi-am mutat iubita mamă şi fratele în munţi.

- Morathul este pe drum, spuse Chaol, luptând cu dezamăgirea că n-avea să vadă pe niciunul din cei doi oameni cu care trebuia cel mai mult să discute, şi se îndreaptă direct aici.

Tatăl său, pentru prima dată, rămase nemişcat.

- Zece mii de soldaţi, zise Chaol. Vin să prade oraşul.

Ar fi putut jura că tatăl său deveni alb ca varul.

- Eşti sigur?

- Am navigat cu o armată trimisă de khagan şi o legiune din călăreţii lui ruk. Cercetaşii lor au descoperit informaţia. Rukhinii se îndreaptă chiar acum în zbor aici, dar soldaţii lor Darghan nu vor sosi decât peste cel puţin o săptămână, dacă nu mai mult. El înaintă - doar un pas. Trebuie să îţi aduni armata, să pregăteşti oraşul. Imediat!

Dar tatăl său îşi roti vinul, încruntându-se la lichidul roşu din pahar.

- Nu este nicio armată aici - nimic să facă faţă la zece mii de soldaţi.

- Atunci începe evacuarea, şi mută cât de mulţi poţi în fortăreaţă. Pregăteşte-te de asediu!

- Ultima dată când am verificat, băiete, *eu* eram încă lordul din Anielle. De două ori ai întors cu bucurie spatele acestui titlu.

- Îl ai pe Terrin.

- Terrin este un cărturar. De ce crezi că l-am trimis departe cu mama lui, ca pe un bebeluş? Tatăl său rânji superior. Aşadar, te-ai întors ca să sângerezi pentru Anielle? Să sângerezi în sfârşit pentru oraşul ăsta?

- Nu-i vorbi aşa! spuse Yrene cu un calm periculos.

Tatăl lui o ignoră.

Dar Yrene veni din nou lângă Chaol.

- Eu sunt moştenitoarea Vindecătoarei Supreme din Torre Cesme. Am venit la cererea fiului tău, întorcându-mă în ţinutul meu de baştină, ca să ajut în acest război, împreună cu două sute de vindecătoare din Torre. Fiul tău şi-a petrecut ultimele câteva luni creând o alianţă cu khaganatul, iar acum *toată* armata khaganului navighează spre continentul ăsta ca să îţi salveze poporul. Deci în timp ce stai aici, în fortăreaţa ta nenorocită, aruncându-i insulte, să ştii că el a făcut ce nimeni altcineva nu a putut face, iar dacă oraşul tău supravieţuieşte, va fi datorită lui, nu ţie!

Tatăl lui clipi la ea. Lent.

Chaol avea nevoie de toată reţinerea ca să nu o ia pe Yrene în braţe şi să o sărute, dar îi spuse tatălui său:

– Pregăteşte-te pentru asediu şi pregăteşte apărarea! Sau apa din Silver Lake o să se înroşească din nou sub ghearele bestiilor lui Erawan.

– Ştiu istoria oraşului ăstuia la fel de bine ca tine.

Chaol se gândi să se oprească aici, dar îl întrebă:

– De aceea nu i-ai cedat lui Erawan?

– Sau regelui marionetă dinaintea lui, spuse tatăl său, ciugulind din mâncare.

– Ştiai că fostul rege era posedat de un valg?

Tatălui său îi încremeniră degetele pe o coajă de pâine, singurul semn al şocului.

– Nu. Doar că îşi ridica o armată prin ţinut care nu părea... naturală. Nu sunt lacheul niciunui rege, indiferent ce crezi despre mine. Îşi coborî din nou mâna. Bineînţeles, în planurile mele de a te scoate din calea pericolului, se pare că doar te-am condus mai aproape de el.

– De ce să te fi deranjat?

– Am vorbit serios în Rifthold. Terrin nu este un războinic – nu în esenţă. Am văzut ce se construia în Morath, în trecătoarea Ferian, şi am cerut ca fiul meu cel mare să fie aici şi să ia sabia dacă voi cădea. Iar acum, te-ai întors, la ceasul la care umbra Morathului s-a furişat în jurul nostru din toate părţile.

– În toate părţile în afară de una, spuse Chaol, făcând semn spre munţii Colţi Albi care abia se vedeau prin ferestrele de la înălţime. Se spune că Erawan şi-a petrecut ultimele luni căutând sălbatici în Colţi. Dacă nu ai destui soldaţi, cheamă ajutoare!

Tatăl strânse din buze.

- Sunt nomazi aproape sălbatici care ne ucid oamenii de plăcere.

- La fel cum ne-a plăcut nouă să îi ucidem pe ei. Să îl lăsăm pe Erawan să ne unească.

- Şi ce să le ofer? Munţii ne-au aparţinut dinainte să se fi aşezat pe tron Gavin Havilliard.

- Oferă-le nenorocita de lună, dacă îi va convinge să te ajute, mormăi Yrene.

Tatăl lui rânji.

- Tu poţi să oferi aşa ceva, ca moştenitoare a Vindecătoarei Supreme?

- Ai grijă! mormăi Chaol.

Tatăl său ignoră şi asta.

- Aş prefera să mi se pună capul în ţeapă decât să le dau oamenilor din Colţi un centimetru din pământul familiei din Anielle, ca să nu mai zic să le cer ajutorul.

- Sper ca poporul tău să fie de acord, zise Yrene.

Tatăl lui râse din nou fără amuzament.

- Cred că îmi place mai mult de tine decât de regina asasină. Probabil căsătoria cu o ţărancă va aduce din nou curajul în familia noastră.

Sângele vui în urechile lui Chaol, dar Yrene zâmbi.

- Eşti exact cum mi-am imaginat! spuse ea.

Tatăl lui nu făcu decât să-şi încline capul.

- Pregăteşte oraşul şi fortăreaţa asta! reuşi Chaol să spună printre dinţi. Sau ai să meriţi orice ţi s-ar întâmpla!

CAPITOLUL
19

După cincisprezece minute, Chaol simţea că Yrene încă tremura când intrară într-un dormitor mic, dar călduros - unul dintre puţinele locuri primitoare din fortăreaţa îngrozitoare. Un pat şi un lighean pe jumătate ruginit ocupau o mare parte din spaţiu, alături aflându-se o cană cu apă din care ieşeau aburi.

Nu era chiar un dormitor potrivit pentru fiul unui lord. El încercă să-şi controleze căldura din obraji.

- Nu uita că am fost dezmoştenit, spuse Chaol rezemându-se de uşa închisă, bagajele lor fiind aruncate la picioarele lui. Dormitorul ăsta este pentru musafiri.

- Sunt sigură că tatăl tău l-a ales special pentru tine.

- Cu siguranţă a făcut-o.

Yrene mormăi.

- Este mai rău decât mi-ai povestit.

Chaol schiţă obosit un zâmbet.

- Iar tu ai fost genială! Cu adevărat genială.

Cel puţin tatăl lui fusese de acord să înceapă să-i evacueze pe cei de la marginea oraşului, iar înainte să ajungă în camera asta, fortăreaţa începuse deja să se agite cu pregătirile de asediu. Dacă tatăl său avea nevoie de ajutor să plănuiască totul, nu dăduse nimic de înţeles. A doua zi, după odihna din seara asta, avea să afle ce gândea părintele lui.

Dar, pentru moment, după aproape două zile de zbor prin aerul îngheţat, avea nevoie de odihnă.

Iar soţia lui, oricât de curajoasă şi neînfricată ar fi fost, avea şi ea nevoie să se odihnească, fie că recunoştea sau nu.

Aşadar, Chaol se dezlipi de uşă, mergând spre locul în care Yrene făcea paşi în faţa patului.

– Îmi pare rău pentru cuvintele pe care ţi le-a adresat!

Ea flutură o mână.

– Îmi pare rău că discuţia asta nu a fost singura situaţie în care ai fost obligat să ai de-a face cu el.

Starea ei de spirit, în ciuda tuturor lucrurilor care ieşeau la iveală, în ciuda ticălosului care conducea acest oraş, încălzi ceva în el – suficient cât să se apropie de ea şi să o ia de mână. Îşi trecu degetul mare peste verigheta ei.

– Aş fi vrut să o cunoşti pe mama, nu să dai ochii cu el, spuse încet.

Furia din privirea ei cedă.

– Şi eu, zise şi strâmbă din buze. Deşi mă surprinde că tatălui tău i-a păsat suficient încât să îi trimită departe la cel mai mic pericol.

– Pentru el, sunt bunuri. Nu m-ar surprinde să aflu că i-a trimis cu o bună parte din vistierie.

Yrene se uită neîncrezătoare împrejur.

– Anielle este unul dintre cele mai bogate teritorii din Adarlan, în ciuda celor sugerate de fortăreaţă. El îi sărută mâna şi inelul. În catacombe sunt săli pline de comori. Aur, bijuterii, armuri – se spune că acolo este toată bogăţia regatului.

Yrene murmură impresionată, dar spuse:

– Ar fi trebuit să le spun lui Sartaq şi Nesryn să aducă mai multe vindecătoare, nu doar pe cele cincizeci pe care le-am ales.

Hafiza urma să rămână cu soldaţii şi cavaleria, dar Eretia, locţiitoarea ei, avea să zboare cu păsările ruk şi să conducă grupul, inclusiv pe Yrene.

– Va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Am mari îndoieli că, în urmă cu vreo oră, exista prin oraş vreo vindecătoare cu daruri magice.

- Poate fortăreaţa să reziste unui asediu suficient de mult ca armata terestră să ajungă aici? Nu prea pare că poate să mai reziste o iarnă, ca să nu mai vorbim de armata care-i bate la uşă.

- Fortăreaţa rezistă de mai bine de o mie de ani - a supravieţuit celei de-a doua armate a lui Erawan, chiar dacă au prădat Anielle. O să facă faţă şi unui al treilea război.

- Unde o să fie evacuaţi oamenii? Munţii sunt deja acoperiţi de zăpadă.

- În munţi sunt trecători - periculoase, dar ar putea ajunge în Pustiuri dacă rămân uniţi şi-şi aduc suficiente provizii. Cu vrăjitoarele care controlau trecătoarea Ferian, era o capcană mortală să se îndrepte la nord de Anielle, iar dacă ar fi mers prea departe spre sud, ar fi ajuns în pragul Morathului. Dacă s-ar fi îndreptat spre est, ar fi sfârşit în calea armatei de care voiau să fugă. Ar putea să se ascundă în Oakwald, pe marginea Colţilor. El scutură din cap. Nu există alegeri bune în perioada asta a anului.

- Mulţi nu vor supravieţui, spuse ea încet.

- În Colţi vor avea o şansă mai bună decât aici, rosti el la fel de încet. Ei tot erau poporul lui şi tot îi arătaseră bunăvoinţă, chiar dacă propriul tată nu o făcuse. Am să mă asigur că tata o să trimită nişte soldaţi prea bătrâni ca să mai lupte, ca să-i însoţească - au să-şi aducă aminte drumul.

- Ştiu că nu sunt decât o ţărancă, zise Yrene, iar Chaol chicoti, dar cei care aleg să rămână, care sunt lăsaţi în fortăreaţă... Cât ne aşteptăm armata, aş putea să le găsesc un loc şi provizii, şi să văd dacă printre ei sunt vindecători care ar putea să aibă acces la plantele şi ingredientele de care avem nevoie. Să pregătesc bandajele.

El dădu din cap, mândria umplându-i pieptul până la durere. Era o lady. Dacă nu din naştere, atunci prin nobleţea caracterului. Soţia lui era mai nobilă decât orice altă persoană întâlnită la orice altă curte.

- Atunci să ne pregătim de război, soţule! spuse Yrene, tristeţea şi groaza umplându-i ochii.

Şi acel strop de teamă – nu pentru ea, ci pentru lucrurile în care fără îndoială aveau să se implice şi la care urmau să fie martori – îl făcu să o ia în braţe şi să o întindă pe pat.

– Războiul poate aştepta până dimineaţă, spuse el şi o sărută.

~

Se crăpă de ziuă, iar păsările ruk sosiră.

Erau atât de multe, încât acopereau soarele apos, vuietul aripilor şi foşnetul penelor umplând cerul.

Oamenii ţipară de data asta, vocile lor vestind strigătele viitoare când acea armată ajunse în pragul lor.

Păsările ruk se opriră pe câmpia din faţa părţii sudice a fortăreţei, care ajungea până la marginea lacului. Acolo nu mai erau aşezări demult, întinderea plată fiind presărată cu izvoare termale şi predispusă la inundaţii anuale, deşi câţiva fermieri încăpăţânaţi încercau încă să cultive pământul tare.

Cândva făcuse parte din lac, înainte ca apele Cascadelor Vestice, ascunse în Colţi, să fie îndiguite şi să devină un pârâu care alimenta lacul. Înaintaşii lui Chaol se gândiseră secole întregi dacă să spargă digul şi să elibereze din nou râul furios, acum că forjele lor vechi făcuseră loc câtorva mori alimentate de apă care puteau fi mutate în altă parte cu uşurinţă.

Totuşi, distrugerile pe care le-ar fi cauzat spargerea digului, chiar dacă i-ar fi adunat pe toţi cei din ţinut ce stăpâneau puterea apei ca să controleze curgerea, ar fi fost catastrofale. Toată câmpia s-ar fi inundat în câteva minute, unele oraşe fiind şi ele măturate. Apele s-ar fi năpustit din munţi, distrugând totul în calea lor într-un val uriaş care s-ar fi îndreptat spre Oakwald. Cele mai de jos etaje ale fortăreţei şi poarta care se deschidea spre câmpie ar fi fost complet scufundate.

Aşadar, digul rămăsese neatins, şi câmpia înverzită odată cu el.

Păsările ruk se aşezară în rânduri ordonate, iar Chaol şi Yrene priviră de pe metereze, alte santinele părăsindu-şi posturile ca să li se alăture în timp ce călăreţii începură să pregătească tabăra cu proviziile aduse-n zbor. Vindecătoarele urmau să fie aduse mai târziu, deşi era posibil ca unele să rămână în tabăra lor până la sosirea legiunii Morathului.

Două siluete întunecate se înălţară deasupra, iar santinelele se întoarseră la posturi când Nesryn şi Sartaq aterizară pe zidul meterezei, un mic uliu poposind lângă pasărea ruk. Aşadar, Falkan Ennar.

Nesryn sări de pe rukul ei cu uşurinţă, cu chipul mohorât ca orice zonă din ţinutul Hellas.

- Morathul este la trei zile distanţă, poate patru, spuse ea cu respiraţia tăiată.

Sartaq veni în spatele ei, păsările ruk neavând nevoie să fie legate.

- Am rămas la înălţime, nevăzuţi, dar Falkan a reuşit să se apropie.

Bărbatul metamorfic rămase în formă de uliu lângă Salkhi.

Yrene înaintă.

- Ce aţi văzut?

Nesryn scutură din cap, pielea ei de obicei arămie fiind acum palidă.

- Valgi şi oameni, în mare parte. Dar par cu toţii rapizi - aprigi.

Chaol îşi controlă grimasa.

- Nici urmă de vrăjitoare?

- Niciuna, spuse Sartaq, trecându-şi o mână prin părul împletit. Deşi s-ar putea să aştepte să coboare din trecătoarea Ferian când armata va sosi aici.

- Să ne rugăm să nu o facă, spuse Yrene, uitându-se cu atenţie la păsările ruk din valea de dedesubt.

O mie de păsări ruk. Păreau un dar de la zei, un număr imposibil de mare. Şi totuşi, văzându-le adunate pe câmpie...

Până şi păsările imense ar fi putut fi măturate în valul luptei.

CAPITOLUL
20

– Ştii povestea reginei care mergea prin lumi?

Aşezată pe covorul de muşchi al unei văi antice şi jucându-se cu florile mici şi albe care-l împestriţau, Aelin scutură din cap.

În stejarii înalţi care creau o cupolă deasupra poienii, stele mici pâlpâiau şi licăreau de parcă ar fi fost prinse de crengi. Dincolo de ele, scăldând pădurea într-o lumină suficient de puternică încât să vezi, luna plină răsărise. Peste tot în jurul lor, în aerul cald de vară plutea o melodie.

– Este o poveste tristă, îi spuse mătuşa ei, un colţ al gurii vopsite în roşu ridicându-se când se rezemă de spătarul scaunului cioplit într-un bolovan de granit – locul său obişnuit din timpul acestor lecţii, acestor discuţii lungi şi liniştite în nopţile calde de vară. Şi veche.

Aelin ridică o sprânceană.

– Nu sunt cam mare pentru poveşti cu spiriduşi?

Într-adevăr, de abia îşi sărbătorise cea de-a douăzecea aniversare în urmă cu trei zile, în altă poiană nu departe de aici. Jumătate din Doranelle probabil că participase, şi totuşi, partenerul ei găsise o cale să o scoată pe furiş de la petrecere, tocmai până la un lac izolat din mijlocul pădurii. Chipul încă i se încălzea gândindu-se la scăldatul în lumina lunii, la cum o făcuse Rowan să se simtă, cum o venerase în apa încălzită de soare.

„Partener." Cuvântul încă o surprindea, ca şi faptul că ajunsese aici la sfârşitul primăverii şi îl văzuse lângă tronul mătuşii ei şi, pur şi simplu, ştiuse. Iar în lunile ce urmaseră, cât îi făcuse curte... Aelin chiar roşi gândindu-se la asta. Ce făcuseră în lacul din pădure fusese apogeul acelor luni. Şi o descătuşare. Semnele împerecherii de pe gâtul ei – şi de pe al lui Rowan – dovedeau asta. La începutul toamnei, nu avea să se întoarcă singură în Terrasen.

– Nimeni nu este prea mare pentru poveşti cu spiriduşi, spuse mătuşa ei, schiţând un zâmbet. Iar cum tu eşti unul dintre ei, cred că te-ar interesa.

Zâmbi şi Aelin, plecându-şi capul.

– Ai dreptate, mătuşă!

„Mătuşă" nu era un apelativ chiar potrivit, având în vedere generaţiile şi mileniile care le separau, dar era singurul pe care regina i-l sugerase lui Aelin.

Maeve se aşeză mai bine pe scaun.

– Cu mult timp în urmă, când lumea era nouă, când nu existau regatele oamenilor, când niciun război nu strica pământul, s-a născut o tânără regină.

Aelin îşi încrucişă picioarele sub ea, înclinându-şi capul.

– Nu ştia că este regină. Printre oamenii ei, puterea nu era moştenită, ci doar înnăscută. Crescând, puterea a crescut odată cu ea. A aflat că ţinutul în care locuia este prea mic pentru puterea ei. Prea întunecat, rece şi macabru. Era înzestrată cu daruri pe care le aveau mulţi din neamul său, dar ei i s-a oferit *mai mult,* o putere mai ascuţită şi mai complicată – suficient încât să fie diferită. Poporul ei a văzut acea putere şi i s-a supus, iar ea l-a condus. Când vestea darurilor ei s-a răspândit, trei regi au venit să îi ceară mâna. Ca să formeze o alianţă între tronul lor şi cel făurit de ea singură, oricât de mic ar fi fost. O vreme, a crezut că va fi o noutate, provocarea pe care o căuta dintotdeauna. Cei trei regi erau fraţi, fiecare măreţ în felul său, cu o mare şi îngrozitoare putere. Ea l-a ales pe cel mai vârstnic dintre ei, nu pentru că era deosebit de priceput sau graţios, ci pentru nenumăratele lui biblioteci, pentru ce ar fi putut învăţa în tărâmurile lui şi ce ar fi putut *face* cu puterea ei... Tânjea după cunoaştere, nu după rege.

Era o poveste ciudată. Aelin ridică sprâncenele, dar mătuşa ei continuă.

– Aşadar, s-au căsătorit, iar ea şi-a părăsit micul teritoriu ca să i se alăture în castelul său. Pentru o vreme, soţul ei şi cunoaşterea pe care i-o oferea casa lui au mulţumit-o. El şi cei doi fraţi ai săi îşi petreceau mult timp plecaţi, cucerind noi ţinuturi pentru tronul lor comun. Pe ea acest fapt nu o deranja, pentru că îi oferea libertate să afle ceea ce voia. Dar în bibliotecile soţului ei se găseau cunoştinţe pe care nici măcar el nu ştia că le are. Învăţături şi înţelepciune din lumi transformate demult în praf. A aflat că într-adevăr există *alte* lumi. Nu ţinutul întunecat şi distrus în care locuiau ei, ci lumi dincolo de acesta, suprapuse una peste cealaltă, fără să-şi dea vreodată seama de asta. Lumi unde soarele nu era o urmă apoasă printre norii gri, ci un râu auriu de căldură. Lumi unde verdele exista. Nu auzise niciodată de o asemenea culoare, verde, şi nici de albastru – nu nuanţa cerului. Nici măcar nu putea să şi-o imagineze.

Aelin se încruntă.

– Jalnică existenţă!

Maeve dădu serioasă din cap.

– Aşa a fost. Şi cu cât mai mult citea despre celelalte lumi, unde au hoinărit cândva călători morţi demult, cu atât mai mult voia să le vadă, să simtă razele soarelui pe chip, să audă cântecele de dimineaţă ale rândunelelor şi ţipetele pescăruşilor deasupra mării. Marea – şi asta îi era străină. O întindere nesfârşită de apă, cu propriile toane şi adâncimi ascunse. În ţinuturile lor nu erau decât lacuri întunecate puţin adânci şi râuri pe jumătate secate. Aşadar, când soţul ei şi cei doi fraţi au plecat într-un alt război, ea a început să se gândească la cum ar putea găsi o cale de a intra într-una dintre aceste lumi. La cum ar putea *pleca*.

– Este măcar posibil aşa ceva?

Ceva o sâcâia, ca şi când ar fi putut fi adevărat, dar poate că îşi amintea de una dintre poveştile spuse de mama ei sau de Marion.

Maeve dădu aprobator din cap.

– Era. Folosind limbajul existenţei, uşile dintre lumi puteau fi deschise, deşi pentru puţin timp. Era interzis, ilegal cu mult timp înainte ca soţul ei şi fraţii săi să se nască. De îndată ce ultimul dintre vechii călători a dispărut, căile dintre tărâmuri au fost închise, iar metodele folosite pentru a călători între lumi s-au pierdut odată cu ei. Sau aşa au crezut toţi. Dar în adâncul bibliotecii private a soţului ei, a găsit vrăji vechi şi a început cu mici experimente. Mai întâi, a deschis o uşă spre ţinutul odihnei, ca să-l găsească pe unul dintre călătorii aceia şi să îl întrebe cum să procedeze. Mătuşa zâmbi cu subînţeles. Călătorul a refuzat să îi spună. Aşadar, regina a început să înveţe singură, deschizând şi închizând uşi demult uitate sau încuiate, privind în profunzimea mecanismului cosmosului. Lumea ei a devenit o cuşcă. Era sătulă de războaiele soţului ei, de cruzimea lui obişnuită. Iar când el a plecat din nou la război, regina şi-a adunat cele mai apropiate slujitoare, a deschis uşa spre o nouă lume şi a părăsit-o pe cea în care s-a născut.

– A plecat? spuse Aelin fără să gândească. Şi-a *părăsit* pur şi simplu lumea? Definitiv?

– Nu a fost niciodată lumea ei cu adevărat. S-a născut ca să îi conducă pe ceilalţi.

– Unde a plecat?

Mătuşa îi zâmbi mai larg.

– Într-o lume corectă şi minunată, unde nu exista niciun război, nici întuneric, ca în cea în care s-a născut. Şi acolo a fost încoronată regină. A reuşit să se ascundă într-un corp nou astfel încât să nu afle nimeni ce este ea în profunzime şi nici măcar soţul ei să nu o recunoască.

– A mai găsit-o vreodată?

– Nu, deşi a căutat-o. A aflat tot ce a învăţat ea şi le-a spus şi fraţilor lui. Ei au distrus lumi la rând ca să o găsească. Iar când au sosit în lumea în care şi-a clădit un nou cămin, nu au recunoscut-o. Nici măcar când au mers la război nu li s-a dezvăluit. Ea a câştigat, iar doi dintre regi, inclusiv soţul ei, au fost alungaţi înapoi în lumea lor. Al treilea a rămas prizonier, aproape lipsit de puteri. El s-a ascuns în adâncul pământului, iar regina victorioasă şi-a petrecut lunga existenţă pregătindu-se pentru întoarcerea lui, pregătindu-şi *poporul* pentru asta, întrucât cei trei regi depăşiseră metodele ei de a călători între lumi, găsind o cale de a *deschide* permanent o poartă între lumi, şi făurind trei chei pentru asta. Folosirea cheilor însemna că puteai să controlezi *toate* lumile, să ai puterea eternă în palmă. Ea şi-a dorit să le găsească, doar ca să aibă puterea de a alunga orice inamic, de a-l alunga pe cel mai mic dintre fraţii soţului ei în ţinutul său. Voia să-şi protejeze noua şi minunata lume. Era tot ce şi-a dorit vreodată: să locuiască în pace, fără să fie urmărită de umbra trecutului ei.

De departe, urma acelei amintiri insista, ca şi când ea ar fi uitat să stingă flacăra lăsată să ardă în camera ei.

– Şi a găsit regina cheile?

Maeve îi zâmbi cu tristeţe.

– Crezi că a făcut-o, Aelin?

Aelin se gândi. Atât de multe dintre discuţiile şi lecţiile lor din această vale erau şi mai pline de mister, de întrebări pe care să le înţeleagă şi care să o ajute când, într-o zi, avea să-şi ocupe tronul alături de Rowan.

Ca şi când l-ar fi invocat, mirosul de pin şi zăpadă al partenerului ei umplu poiana. Un foşnet de aripi şi iată-l cocoţat în formă de uliu pe unul dintre stejarii înalţi. Prinţul ei războinic.

Ea îi zâmbi, aşa cum îi zâmbea deja de câteva săptămâni, când venise să o însoţească înapoi spre camera ei din palatul de lângă râu. În timpul acelor plimbări din pădure spre oraşul învăluit în ceaţă ajunsese să îl cunoască, să îl iubească. Mai mult decât iubise vreodată ceva.

Aelin se întoarse din nou spre mătuşa ei.

– Regina era isteaţă şi ambiţioasă. Cred că putea face orice, chiar şi să găsească acele chei.

– Aşa ai crede. Şi totuşi, nu le-a găsit.

– Unde au dispărut?

Privirea întunecată a lui Maeve se opri asupra ei.

– Unde crezi că au dispărut?

Aelin deschise gura.

– Cred...

Ea clipi şi se opri.

Zâmbetul lui Maeve îi încunună iar chipul, blând şi prietenos, aşa cum fusese de la început.

– Unde crezi că sunt cheile, Aelin?

Ea deschise din nou gura. Şi din nou se opri, ca şi când un lanţ invizibil ar fi smucit-o, făcând-o să tacă.

Lanţ – un lanţ. Îşi coborî privirea la mâinile ei, la încheieturi, ca şi când s-ar fi aşteptat să fie acolo.

Nu mai simţise niciodată strânsoarea unei cătuşe. Şi totuşi, se uită la locul gol de pe încheietură unde ar fi putut jura că era o cicatrice, însă văzu doar pielea catifelată şi bronzată.

– Dacă lumea asta ar fi în pericol, în cazul în care cei trei regi îngrozitori ar ameninţa să o distrugă, unde te-ai duce să găseşti cheile?

Aelin îşi ridică privirea la mătuşa ei.

Într-o altă lume. Exista o altă lume. Ca un fragment dintr-un vis, exista o altă lume şi, în ea, avea o cicatrice pe încheietura mâinii. Avea cicatrici peste tot.

Iar partenerul ei, cocoţat deasupra... Avea un tatuaj pe faţă, pe gât şi pe braţ în acea lume. O poveste tristă – tatuajul lui spunea o poveste tristă şi îngrozitoare. Despre pierdere. Pierdere cauzată de o regină întunecată...

– Unde sunt ascunse cheile, Aelin?

Acel zâmbet calm şi tandru nu părăsi chipul lui Maeve. Şi totuşi...

Şi totuşi.

– Nu, şopti Aelin.

Ceva şerpui în profunzimea privirii mătuşii sale.

– Adică?

Asta nu era existenţa, viaţa ei. Acest loc, aceste luni fericite în care învăţa în Doranelle, găsindu-şi partenerul...

„Sânge, nisip şi valuri înspumate."

– Nu.

Vocea ei fu un tunet în valea liniştită.

Aelin îşi dezgoli dinţii, strângând muşchiul în pumni.

Maeve râse încet. Rowan zbură de pe crengi ca să aterizeze pe braţul ridicat al reginei.

El nici măcar nu se opuse când ea îi apucă gâtul cu mâinile albe şi subţiri şi i-l frânse.

Aelin ţipă. Ţipă, apucându-se de piept, de legătura de împerechere care se sfâşia...

* * *

Aelin se arcui pe altar şi toate părţile rupte şi distruse ale corpului ei ţipară odată cu ea.

Deasupra ei, Maeve zâmbea.

– Ţi-a plăcut viziunea aia, nu-i aşa?

Nu era reală. Nimic nu fusese real. Rowan era în viaţă, el era în viaţă...

Încercă să-şi mişte braţul şi ţipă din nou când o străbătu un fulger fierbinte.

Se auzi doar un ţipăt spart şi răguşit. Distrus, aşa cum era acum braţul ei...

Acum zăcea...

Osul luci, ieşind vertical în mai multe locuri decât putea număra. Era însângerată şi pielea-i era mutilată şi...

Nicio cicatrice lăsată de vreo cătuşă, în ciuda vătămărilor.

În lumea asta, în locul acesta, nu avea nicio cicatrice.

Altă iluzie, alt tărâm de vis fals...

Ţipă din nou. Ţipă la braţul distrus, la pielea fără cicatrici; ţipă la ecoul legăturii tăiate dintre parteneri, care încă răsuna.

– Ştii ce mă doare cel mai mult, Aelin? Cuvintele lui Maeve erau blânde ca ale unui iubit. Că tu crezi că eu sunt personajul negativ.

Aelin suspină printre dinţi când încercă fără succes să îşi mişte braţul. Ambele braţe. Se uită împrejur, la această cameră reală şi totuşi falsă.

Reparaseră cutia. Sudaseră altă placă de fier peste capac. Apoi pe laturi. Pe fund. Pătrundea mai puţin aer, iar acum îşi petrecea orele şi zilele într-o căldură aproape sufocantă. Se simţise uşurată când fusese înlănţuită în sfârşit de altar.

Oricând s-ar fi întâmplat asta. Dacă măcar se întâmplase.

– Nu mă îndoiesc de faptul că partenerul tău sau Elena sau chiar Brannon ţi-au umplut mintea cu minciuni despre ce voi face cu cheile. Maeve îşi trecu o mână peste marginea de piatră a altarului, chiar prin sângele ei vărsat şi aşchii de os. Am vorbit serios. Îmi place lumea asta. Nu vreau să o distrug, ci doar să o îmbunătăţesc. Imaginează-ţi un ţinut unde nu există foame şi nici durere. Nu pentru asta luptaţi tu şi grupul tău? Pentru o lume mai bună?

Cuvintele erau o parodie. O parodie a ceea ce promisese multora. A ceea ce promisese Terrasenului şi încă-i datora.

Aelin încercă să nu se mişte în lanţuri, trăgând de braţele rupte, de presiunea care îi împingea pielea dinăuntru. De-a lungul oaselor şi în capul ei, senzaţia era din ce în ce mai intensă, sporind în fiecare zi.

Maeve oftă uşor.

– Ştiu ce crezi despre mine, Aducătoarea-Focului. Ce presupui. Dar sunt nişte adevăruri care nu pot fi împărtăşite. Nici măcar de dragul cheilor.

Totuşi, încordarea tot mai mare care pârâia în ea, înăbuşind durerea... era poate ceva mai rău.

Maeve îi cuprinse obrazul peste mască.

– Regina care a fost promisă. Vreau să te *scap* de acel sacrificiu, oferit de o fată încăpăţânată. Râse încet. Te-aş lăsa chiar să îl păstrezi pe Rowan, să fiţi amândoi aici. În timp ce noi două lucrăm ca să salvăm lumea asta.

Cuvintele erau minciuni. Ea ştia asta, deşi nu îşi prea putea aminti unde se termina adevărul şi unde începea minciuna. Dacă partenerul ei aparţinea alteia înaintea ei, dacă fusese dat. Sau acesta fusese coşmarul?

Pe toţi zeii, presiunea din corpul ei... Sângele ei.

„Să nu cedezi!"

– Chiar şi acum simţi impulsul corpului tău de a spune „da", continuă Maeve. Aelin deschise ochii, iar confuzia trebuie să fi licărit în privirea ei, pentru că Maeve zâmbi. Ştii ce păţeşte un stăpân al magiei dacă este închis în fier? Nu simţi imediat, dar, cu trecerea timpului... Magia ta trebuie eliberată, Aelin. Presiunea pe care o simţi este magia ta care ţipă că vrea să se elibereze de lanţurile astea şi să scape de încordare. Chiar sângele tău îţi spune să mă asculţi.

Era adevărat. Nu partea cu supunerea, ci presiunea tot mai mare de care ştia că avea să fie mai rea decât orice durere provocată de o arsură. O simţise o dată, când plonjase cel mai mult în puterea ei.

Senzaţia nu ar fi fost nimic în comparaţie cu asta.

– Plec câteva zile, spuse Maeve.

Aelin înţepeni.

Maeve scutură din cap, prefăcându-se dezamăgită.

– Nu progresezi pe cât de repede mi-am dorit, Aelin!

În partea cealaltă a camerei, Fenrys mârâi în semn de avertisment. Maeve nici măcar nu se uită la el.

– Mi s-a spus că inamicul nostru comun a fost zărit din nou pe aceste ţărmuri. Unul dintre ei, un prinţ valg, a fost prins la distanţă de câteva zile de aici, aproape de graniţa sudică. A adus cu el câteva coliere, fără îndoială să le pună la gâtul oamenilor mei. Poate chiar şi mie.

Nu. „Nu..."

Maeve îşi trecu o mână peste gâtul lui Aelin, conturând o linie unde i-ar fi pus colierul.

– Aşa că am să mă duc personal să recuperez colierul, ca să văd ce ar spune lacheul lui Erawan. I-am sfâşiat pe prinţii valgi care m-au întâlnit în primul război, spuse ea încet. Presupun c-o să fie destul de uşor să îi fac să mi se supună, în schimb. Ei bine, să îl supun pe *unul* şi să îl eliberez de sub controlul lui Erawan, imediat ce îi pun colierul la gâtul tău.

„Nu!"

Cuvântul era un sunet monoton, un ţipăt tot mai mare în ea.

– Nu ştiu de ce nu m-am mai gândit la asta, spuse gânditoare Maeve.

„Nu!"

Maeve împunse încheietura distrusă a lui Aelin, iar Aelin îşi înghiţi ţipătul.

– Gândeşte-te la asta! Iar când am să mă întorc, hai să discutăm din nou propunerea mea. Poate toată încordarea aia din ce în ce mai intensă o să te facă să gândeşti mai clar.

Un colier. Maeve intenţiona să recupereze un colier din piatră Wyrd...

Maeve se întoarse, rochia neagră legănându-se odată cu ea. Traversă pragul, iar bufniţa ei zbură de pe uşa deschisă şi ateriză pe umărul ei.

– Sunt sigură că va găsi Cairn o modalitate să-ţi ţină de urât cât am să fiu plecată.

~

Nu ştia cât timp zăcuse pe altar după ce intraseră vindecătoarele cu fumul lor dulceag. Îi puseseră din nou mănuşile de metal.

Cu fiecare oră, presiunea de sub piele creştea, în ciuda somnului greu, indus parcă de un drog. Ca şi când imediat ce ar fi recunoscut-o, nu ar fi putut să o ignore sau să o controleze.

Ar fi fost ultima ei grijă, dacă Maeve i-ar fi pus un colier în jurul gâtului.

Fenrys stătea lângă perete, îngrijorarea scânteindu-i în ochi atunci când clipi. „Eşti bine?“

Ea clipi de două ori. „Nu.“

Nu, nu era nici pe departe bine. Maeve aşteptase asta; aşteptase să înceapă presiunea, mai rea decât orice ar fi putut să-i facă acel Cairn. Iar cu colierul pe care Maeve voia să-l recupereze personal...

Nu-şi putea permite să se gândească la o formă mai îngrozitoare de sclavie, una de care probabil nu ar fi avut cum să scape şi împotriva căreia nu ar fi putut vreodată să lupte. Colierul la gât nu însemna distrugerea Aducătoarei-Luminii, ci anihilarea ei.

Voia să-i ia tot ce era ea, puterea şi cunoaşterea, şi să i le smulgă. Să o ţină captivă înăuntru până când propria-i voce îi spunea unde se aflau cheile Wyrd şi depunea jurământul de sânge faţă de Maeve, supunându-i-se complet.

Fenrys clipi de patru ori. „Sunt aici, sunt cu tine.“

Ea îi răspunse la fel. „Sunt aici, sunt cu tine.“

Magia ei clocotea, căutând o cale de ieşire, umplând spaţiile dintre aer şi oase. Nu-i găsea loc, nu putea face nimic să o calmeze.

„Să nu cedezi!“

Se concentră la cuvinte, la vocea mamei ei.

Poate magia avea s-o devoreze înainte să revină Maeve.

Dar nu ştia cum ar fi suportat aşa ceva, cum ar fi suportat alte câteva zile, ca să nu mai spună următoarele câteva ore. Trebuie să scape de încordare, câtuşi de puţin...

Ignoră gândurile care îi şerpuiau în minte. Ale ei sau ale lui Maeve, nu-i păsa.

Fenrys clipi din nou, transmiţându-i acelaşi mesaj fără încetare. „Sunt aici, sunt cu tine."

Aelin închise ochii, rugându-se să uite.

~

– Ridică-te!

O parodie a cuvintelor pe care le auzise cândva.

Cairn stătea deasupra ei, un zâmbet schimonosindu-i chipul odios. Iar lumina sălbatică din ochii lui...

Aelin înţepeni când el începu să îi desfacă lanţurile.

Gărzile intrară. Fenrys mârâi.

Presiunea i se agită pe piele, bubuind în capul ei ca un ciocan, mai rău decât uneltele de spart care atârnau la centura lui Cairn.

– Maeve vrea să te mut, spuse el, acea lumină febrilă crescând când o ridică şi o purtă pe braţe spre cutia în care o lăsă să cadă atât de dur încât lanţurile zăngăniră pe oasele şi ţeasta ei. Ochii i se umeziră, iar ea se ridică, dar capacul se închise.

Întunericul, fierbinte şi dens, o apăsă precum ceea ce-i creştea pe sub piele.

– Pentru că Morathul se infiltrează din nou pe ţărmurile astea, vrea să fii mutată într-un loc mai *sigur* până se întoarce, spuse Cairn prin capac. Străjerii mormăiră, iar cutia fu ridicată, Aelin mişcându-se şi muşcându-şi buza în acest timp. Nu îmi pasă ce iți face după ce-ţi pune colierul ăla demonic la gât. Dar până atunci... Te am doar pentru mine, nu-i aşa? O ultimă distracţie pentru amândoi, până ai să te trezeşti cu un nou prieten în tine.

Groaza se încolăci în stomacul ei, înăbuşind presiunea.

Să o mute în altă parte - cândva, avertizase o tânără vindecătoare în privința asta. Îi spusese că dacă un atacator încerca să o mute, cu siguranță urma să o ucidă, iar ea trebuia să îl înfrunte pentru ultima dată înainte să o poată face.

Iar asta fără amenințarea unui colier din piatră Wyrd care se apropia cu trecerea fiecărei zile.

Dar Cairn nu ar fi ucis-o când Maeve avea nevoie de ea în viață.

Aelin se concentră la respirația ei, inspirând şi expirând, dar asta nu împiedică frica puternică să o cuprindă şi nici tremuratul să o zgâlțâie din toate încheieturile.

- Trebuie să ni te alături, Fenrys! spuse Cairn, cu amuzament în voce când Aelin alunecă pe cutia de metal în timp ce ei urcară scările. Nu aş vrea să ratezi vreo clipă din ce urmează!

CAPITOLUL
21

Rowan cunoştea toate potecile folosite şi ascunse din Doranelle, cât şi regatul luxuriant şi oraşul întins după care fusese numit.

La fel şi Gavriel şi Lorcan. Ei îşi vânduseră caii cu o seară înainte, Elide tocmindu-se în locul lor. Războinicii Fae erau prea uşor de recunoscut, iar dacă feţele lor ar fi trecut neobservate, prezenţa puterii lor nu ar fi reuşit. Puţini nu ar fi ştiut cine erau.

Spre deosebire de graniţa nordică spre Wendlyn, niciun lup sălbatic nu păzea drumurile sudice spre regat, dar ei tot rămăseseră ascunşi, mergând pe poteci aproape uitate în drumul lor spre nord.

Şi odată ajunşi la câteva zile distanţă de marginea oraşului, întinseseră o capcană lui Maeve, folosindu-se de ceea ce el ştia c-ar fi făcut-o pe regină să vină să le recupereze personal: coliere din piatră Wyrd.

Aelin încă nu cedase. El ştia asta, o simţea. Foarte probabil o scotea din minţi pe Maeve. Aşadar, tentaţia de a folosi un colier din piatră Wyrd, aroganţa lui Maeve – care i-ar fi permis să creadă că l-ar fi putut controla demonul dinăuntru, să îl scoată de sub influenţa lui Erawan... ar fi fost într-adevăr o ocazie prea mare ca regina să o rateze.

Aşadar, ei începuseră cu zvonuri, răspândite de Elide prin taverne şi pieţe, în locurile unde Rowan ştia că spionii lui Maeve aveau să asculte. Zvonuri despre o garnizoană Fae care prinsese un prinţ valg şi colierele ciudate pe care le găsiseră asupra lui. Locul: un avanpost la câţiva kilometri distanţă. Colierele: disponibile oricui.

El nu se deranjase să se roage zeilor ca Maeve să cadă în capcană, ca ea să nu îşi trimită în schimb spionii să recupereze colierele sau să le confirme existenţa. Era un pariu riscant, dar singurul pe care îl puteau face.

Şi în timp ce urcară pantele abrupte ale dealurilor care aveau să le ofere în sfârşit priveliştea oraşului învăluit de noapte, lui Rowan îi bătu inima cu putere. Poate că nu aveau talentele lui Maeve de a se ascunde, dar fără jurământul de sânge puteau rămâne neobservaţi, deşi spionii ei erau peste tot, influenţa sa fiind răspândită prin acest ţinut. Şi în atât de multe altele.

Târându-se spre cel mai înalt deal împădurit, respirau sacadat. Erau şi alte căi de a intra în oraş, dar niciuna care să le ofere priveliştea terenului din faţa lor. Rowan nu riscase să zboare, pentru că patrule atente căutau fără îndoială, chiar şi la adăpostul întunericului, un uliu cu coada albă.

Deja mai erau doar zece metri până în vârf.

Rowan continuă să urce, ceilalţi rămânând aproape în urma lui.

Ea era aici. Fusese tot timpul aici. Dacă ar fi venit direct în Doranelle...

El nu îşi îngădui să se gândească la asta când ajunse în vârful dealului.

Sub lumina lunii, oraşul din piatră gri era scăldat în alb, învăluit de ceaţa râurilor şi a cascadelor din jur.

– Eu... Credeam că o să fie ca în Morath, recunoscu Elide gâfâind.

Oraşul liniştit se afla în mijlocul albiei unui râu. Felinarele încă luminau în ciuda orei târzii, iar el ştia că, în unele pieţe, cânta muzica.

Acasă. Sau asta fusese. Mai erau cetăţenii poporul său, când se căsătorise cu o regină străină? Când luptase şi ucisese atât de mulţi dintre ei în apele din Eyllwe? Nu căută steagurile negre de doliu care ar fi atârnat de la multe ferestre.

Lângă el, ştia că Lorcan şi Gavriel evitau, la rândul lor, să le numere. Îi cunoşteau pe aceşti oameni şi trăiau printre ei de secole bune. Îi considerau prieteni.

Dar ştia vreunul ce era în mijlocul lor? Auzise ţipetele ei?

– Acela e palatul, îi spuse Gavriel lui Elide, arătând spre grupul de cupole şi clădiri elegante poziţionate pe marginea estică, chiar de-a lungul marginii cascadei impresionante.

Niciunul dintre ei nu vorbi cât scrutară clădirile flancate de coloane care găzduiau camerele private ale reginei. Şi camerele lor. Înăuntru nu ardea nicio lumină.

– Asta nu confirmă nimic, spuse Lorcan. Nici că Maeve a plecat, nici că Aelin a rămas.

Rowan ascultă vântul, îl mirosi, dar nu simţi nimic.

– Singura variantă să ne asigurăm este să intrăm în oraş.

– Cele două poduri sunt singura cale de intrare?

Elide se încruntă spre podurile din piatră din partea sudică şi nordică a oraşului Doranelle. Ambele deschise şi vizibile de la câţiva kilometri distanţă.

– Da, spuse Lorcan cu vocea încordată.

Râul era prea lat şi prea învolburat ca să îl treacă înot. Iar dacă existau alte căi, Rowan nu aflase de ele.

– Ar trebui să ocolim de departe albia, zise Lorcan, studiind oraşul din mijlocul câmpiei.

Spre nord, dealurile împădurite ajungeau până la versanţii înalţi ai Munţilor Cambrian. Spre vest, câmpia se întindea spre terenuri agricole, nesfârşite şi deschise, către mare. Iar spre est, dincolo de cascadă, câmpia înverzită se deschidea spre pădurile vechi în spatele cărora erau alţi munţi.

Munţii lui. Locul pe care îl numise cândva „acasă“, unde acea casă de munte rămăsese cândva în picioare, înainte să fie incendiată. Unde o îngropase pe Lyria şi se aştepta să fie îngropat într-o bună zi.

– Ne trebuie şi o strategie de ieşire, spuse Rowan, deşi se gândea deja la una, unde să fugă după aceea.

Maeve avea să-şi trimită cei mai buni supuşi ca să îi vâneze.

Cândva, şi el se numărase printre ei. Fusese trimis să caute şi să-i ucidă pe acei Fae care deveniseră prea periculoşi chiar şi pentru Maeve, nişte rebeli care nu mai trebuiau să trăiască. El îi instruise pe vânătorii pe care urma să-i trimită acum Maeve. Le arătase cărările ascunse, locurile în care preferau fiinţele Fae să se ascundă.

Nu se gândise niciodată că, într-o zi, aveau să fie folosiţi împotriva lui.

– Stăm o zi, spuse Lorcan.

Rowan se uită cu răceală în ochii lui.

– O zi este mai mult decât ne putem permite.

Aelin era acolo. Ştia – simţea că era în acel oraş. În ultimele două zile, se scufundase în puterea lui, pregătindu-se pentru masacrul pe care avea să-l dezlănţuie, pentru zborul pe care urmau să-l facă. Efortul de a o înfrâna îl epuiza, făcându-l aproape incapabil să se controleze.

– Vom plăti pentru un plan pripit, dacă ne grăbim, zise Lorcan. Şi partenera ta va plăti.

Şi înfrânarea fostului său comandant era pe muchie de cuţit. Chiar şi Gavriel, calm şi serios, făcea paşi. Cu toţii se scufundaseră în puterea lor, hrănindu-se din ce le mai rămăsese.

Dar Lorcan avea dreptate. Rowan ar fi spus acelaşi lucru dacă rolurile ar fi fost inversate.

Gavriel arătă spre un afloriment de pe panta dealului de sub ei.

– Este o zonă ferită privirii. În seara asta ridicăm tabăra aici şi ne ocupăm de evaluări mâine. Hai să ne odihnim!

Ideea era respingătoare. Să doarmă în timp ce Aelin era la doar câţiva kilometri distanţă. El îşi ciuli urechile, ca şi când i-ar fi putut auzi strigătele în vânt, dar Rowan încuviinţă.

Nu fu nevoit să afirme că nu ar fi riscat să aprindă un foc. Aerul era rece, dar suficient de blând încât să poată supravieţui.

Rowan coborî dealul, întinzându-i o mână lui Elide ca să o ajute să coboare panta periculoasă şi stâncoasă. Ea îl luă de mână cu degetele tremurânde.

Totuşi, nu dăduse înapoi de la a-i însoţi şi de la a face toate astea.

Rowan găsi încă un punct de sprijin înainte să se întoarcă pentru a o ajuta.

– Nu trebuie să mergi în oraş. Vom hotărî calea de scăpare, iar tu ne poţi întâlni acolo.

Când Elide nu răspunse, Rowan îşi ridică privirea la ea.

Nu se uita la el, ci la oraşul din faţă, cu ochi mari de groază. Frica îi întina parfumul.

Lorcan ajunse imediat lângă ea, cu o mână pe umărul ei.

– Ce este...

Rowan se întoarse spre oraş. Vârful dealului fusese o graniţă. Nu a marginii oraşului, ci a unei iluzii frumoase şi idilice pentru oricine i-ar fi cercetat hotarele ca să raporteze. Pentru că în jurul oraşului şi chiar al câmpiei vestice era...

O armată. O mare armată campată acolo.

– Și-a chemat cea mai mare parte a armatei, şopti Gavriel, vântul biciuindu-i părul peste faţă.

Rowan numără focurile de tabără care acopereau terenul întunecat ca o pătură de stele. Nu mai văzuse niciodată o asemenea armată Fae. Cele pe care el şi comandanţii le conduseseră în război nu se comparau cu aceasta nici pe departe.

Aelin putea fi oriunde în acea armată. În tabere, sau chiar în oraş.

Trebuiau să fie isteţi. Vicleni. Iar dacă Maeve nu căzuse în capcana lor...

– A adus o armată ca să ne împiedice să intrăm? întrebă Elide.

Lorcan se uită la Rowan, avertismentele plutind în ochii lui negri.

– Sau ca să o ţină înăuntru pe Aelin.

Rowan studie armata campată. Ce credeau despre armată cei care locuiau în Doranelle şi arareori vedeau vreuna, în afară de războinicii care se perindau uneori prin oraşul lor?

– Avem aliaţi în oraş, propuse Gavriel. Am putea încerca să îi contactăm. Să aflăm unde este Maeve şi de ce s-a adunat armata aici. Dacă s-a auzit ceva de Aelin.

Unchiul lui Rowan, Ellys, şeful Casei lor, rămăsese când flota lui Maeve navigase. Era un bărbat dur şi inteligent, dar loial. Îl instruise pe Enda după chipul său, ca să fie un curtean ager, dar îl instruise şi pe Rowan, când avusese ocazia, dându-i o parte din primele lecţii de luptă cu sabia. El crescuse în casa unchiului său, singurul cămin pe care îl cunoscuse înainte să găsească acel munte. Dar oare loialitatea lui Ellys s-ar fi îndreptat spre Maeve sau spre propria familie, mai ales după trădarea Casei Whitethorn, în Eyllwe?

Era posibil ca unchiul său să fie deja mort. Poate că Maeve îl pedepsise din cauza tuturor verilor pe care îi implorase Rowan să îi ajute. Sau Ellys, care căuta să reintre în graţiile lui Maeve după trădarea lor, ar fi putut să îi trădeze înainte să o poată găsi pe Aelin.

În ceea ce îi privea pe ceilalţi, cei câţiva aliaţi pe care i-ar fi putut avea...

– Maeve este în stare să îşi facă loc în mintea cuiva, spuse Rowan. Probabil ştie cine sunt aliaţii noştri şi e posibil să-i fi compromis deja, zise şi apucă mânerul sabiei Goldryn, căldura metalului fiind o atingere liniştitoare. Nu riscăm asta.

Lorcan mormăi afirmativ.

– Maeve nu mă cunoaşte – sau abia dacă mă cunoaşte, spuse Elide. Nimeni de aici nu m-ar recunoaşte, mai ales dacă pot să-mi... schimb înfăţişarea. Cum am făcut când am răspândit minciunile despre prinţul valg. Aş putea să încerc să intru în oraş mâine ca să văd dacă pot afla ceva.

– Nu! se auzi ferm răspunsul lui Lorcan.

Elide îi spuse, calmă şi liniştită:

– Nu eşti comandantul meu! Nu faci parte din curtea mea.

Se întoarse spre Rowan. Dar *el* făcea.

Era mai mare în grad decât ea. Rowan încercă să nu dea înapoi. Aelin îl pusese în situaţia asta.

– Ea nu cunoaşte oraşul, nu ştie cum să se ocupe de străjeri, şuieră Lorcan.

– Atunci învaţ-o! interveni Gavriel. În seara asta. O învăţăm ce ştim noi.

Lorcan îşi dezgoli dinţii.

– Dacă Maeve rămâne în Doranelle, o să-i simtă prezenţa!

- Ba nu! spuse Elide.

- Te-a găsit pe plaja aia! izbucni Lorcan.

Elide îşi ridică bărbia.

- Mâine mă duc în oraş!

- Şi ce ai de gând să faci? Să întrebi dacă Aelin Galathynius s-a plimbat prin oraş? Dacă Maeve vrea să vină la un ceai?

Mârâitul lui Lorcan spintecă aerul.

Elide nu se retrase nicio secundă.

- Am să întreb unde este Cairn.

Ei înţepeniră cu toţii. Rowan nu era foarte sigur că o auzise bine. Elide îi studie calmă.

- Cu siguranţă o muritoare tânără are voie să întrebe despre un mascul Fae care a părăsit-o.

Lorcan se albi ca luna de deasupra lor.

- Elide! Când ea nu răspunse, Lorcan se întoarse spre Rowan. O să plecăm în recunoaştere; există o altă cale să...

- Îl găsim pe Cairn, o găsim şi pe Aelin, îi zise Elide doar lui Rowan. Şi aflăm dacă Maeve rămâne.

Frica nu se mai citea în ochii lui Elide, şi nici nu-i mai întina parfumul.

Aşadar, Rowan dădu din cap, chiar dacă Lorcan se încordă.

- Succes la vânătoare, lady!

CAPITOLUL
22

Câmpiile acoperite de zăpadă din Terrasen se întindeau spre sud, până la poalele dealurilor a căror întindere atingea orizontul.

Mai devreme în vara aceea, Lysandra traversase poalele dealurilor împreună cu însoţitorii ei - cu regina ei. O văzuse pe Aelin urcând un deal şi mergând spre stânca de granit cioplită care ieşea din vârf. Era borna de hotar dintre Adarlan şi Terrasen. Prietena ei făcuse un pas dincolo de piatră şi ajunsese acasă.

Poate că Lysandra părea nesăbuită, dar nu îşi dăduse seama că, în clipa în care ar fi revăzut poalele dealului purtând penele unei păsări, ar fi avut loc un război. Sau în clipa în care ar fi ajuns acolo pe post de cercetaş pentru o armată de mii de soldaţi ce mărşăluiau departe în spatele ei. Îl lăsase pe Aedion să găsească un mod prin care să explice dispariţia bruscă a lui Aelin când ea plecase în a doua misiune de cercetare, ca să afle unde ar fi putut să intercepteze legiunile Morathului şi să-i expună generalului planul terenului din faţă. Şi cercetaşii Fae în formă de pasări zburaseră spre vest şi est ca să vadă ce ar fi putut afla.

Aripile-i argintii de uliu se luptau cu vântul aspru, făcând-o să se înalţe cu o viteză care-i trimitea un fulger lichid prin inimă. În afară de leopardul-fantomă, forma aceasta devenise preferata ei. Rapid, lustruit şi aprig, corpul de pasăre era făcut pentru zborul prin vânt şi pentru atac.

Ninsoarea încetase, dar griul încă păta cerul şi nicio rază de soare nu-i încălzea. Frigul era o grijă secundară şi era suportabil datorită straturilor de pene.

Parcurse kilometri în şir scrutând terenul gol. Satele prin care trecuseră în timpul verii fuseseră evacuate, locuitorii lor fugind spre nord. Se rugă ca ei să găsească un loc sigur înainte de căderea zăpezii, ca stăpânii magiei din acele sate să se îndepărteze de influenţa Morathului. Într-unul dintre acele oraşe fusese o fată binecuvântată cu un puternic dar al apei – să fi fost, oare, adusă împreună cu familia în spatele zidurilor groase ale Orynthului?

Lysandra prinse un curent ascendent şi se înălţă mai mult, orizontul dezvăluindu-se mai mult. Primele dealuri trecură pe dedesubt ca nişte margini de lumină şi umbră sub cerul înnorat. Nu ar fi fost o sarcină simplă ca armata să le traverseze, dar legiunea Bane mai luptase în apropiere de acest loc. Ei cunoşteau fără îndoială drumul pe aici, în ciuda nămeţilor înalţi în văi.

Vântul şuieră spre nord, ca şi când ar fi împiedicat-o să zboare spre sud, implorând-o să nu continue.

Dealurile cu pietre în vârf – vechile bornele de graniţă – se iviră, iar ea trecu pe deasupra lor. Mai erau câteva ore până la căderea nopţii, însă Lysandra ar fi zburat până noaptea şi frigul ar fi epuizat-o şi ar fi găsit un copac în care să se adăpostească până ar fi putut să-şi reia cercetarea, la răsărit.

Zbură mai departe spre sud, orizontul fiind mohorât şi gol.

Până când nu mai fu aşa.

Până văzu ce mărşăluia spre ei şi aproape căzu din cer.

Ren o învăţase cum să numere soldaţi şi totuşi, ea pierdu numărul de fiecare dată când încercă să numere rândurile ordonate care mergeau prin câmpiile nordice din Adarlan, direct spre poalele dealurilor care se întindeau pe ambele teritorii.

Erau mii. Cinci, zece, cincisprezece mii. Mai mulţi.

De nenumărate ori, ea se încurcă la numărătoare. Douăzeci, treizeci.

Lysandra se ridică tot mai sus. Mai sus, pentru că ilkenii înaripaţi zburau în apropierea soldaţilor, plutind la mică înălţime deasupra armatei cu armuri negre, monitorizând tot ce trecea pe dedesubt.

Patruzeci. Cincizeci.

Cincizeci de mii de soldaţi, supravegheaţi de ilkeni.

Şi printre ei, călare pe cai, mergeau tineri cu chipuri frumoase şi coliere negre la gât, deasupra armurii.

Prinţi valgi. Cinci în total, fiecare comandând o legiune.

Lysandra numără din nou armata. De trei ori.

Cincizeci de mii de soldaţi. Împotriva celor douăzeci şi cinci de mii pe care îi adunaseră ei.

Unul dintre ilkeni o reperă şi se ridică în zbor.

Lysandra se înclină brusc şi zbură înapoi spre nord, bătând puternic din aripi.

~

Cele două armate se întâlniră pe câmpiile acoperite de zăpadă din sudul Terrasenului.

Prinţul-general al Terrasenului le ordonase să aştepte în loc să se grăbească să întâmpine legiunile Morathului, ca să lase hoardele lui Erawan să se epuizeze la poalele dealurilor şi să trimită înainte o armată de Asasini Tăcuţi care să-i elimine pe soldaţii care mergeau cu greu printre dâmburi şi văi.

Doar câţiva asasini se întoarseră.

Puterea întunecată a prinţilor valgi înainta, devorând tot în calea lor.

Şi totuşi, Aducătoarea-Focului nu-i transformă pe valgi în cenuşă. Nu făcu decât să meargă lângă vărul ei.

Ilkenii coborâră noaptea în tabăra lor, dezlănţuind haosul şi groaza, sfâşiind soldaţii cu ghearele lor otrăvite înainte să se înalţe iarăşi în văzduh.

Ei smulseră vechile borne de hotar din vârfurile înverzite ale dealurilor când intrară în Terrasen.

Nu prea obosită, netulburată de zăpadă şi abia rărită, armata Morathului părăsi poalele ultimelor dealuri.

Soldaţii coborâră repede pantele dealurilor, ca un val negru care se sparge de uscat, chiar în suliţele şi scuturile legiunii Bane, magia soldaţilor Fae ţinând la distanţă puterea prinţilor valgi.

Totuşi, nu-i puteau înfrunta pe ilkenii care pătrundeau în zbor ca prin pânzele de păianjen dintr-un prag de uşă, unii scuipându-şi veninul ca să *topească* magia.

Apoi, ilkenii aterizară sau le distruseră cu totul prin apărarea lor. Şi nici măcar o creatură metamorfică în chip de balaur înarmat cu ţepi otrăviţi nu reuşi să îi doboare pe toţi.

Nici măcar un prinţ-general cu o sabie veche şi instincte Fae nu putu să le taie gâturile destul de repede.

În haos, nu observă nimeni că Aducătoarea-Focului nu apăruse, că niciun tăciune din focul ei nu strălucea în noaptea agitată.

Apoi infanteria ajunse la ei.

Iar acea armată improvizată începu să se despartă.

Flancul drept cedă primul. Un prinţ valg îşi dezlănţui puterea, bărbaţii zăcând morţi în urma lui. Ilias şi Asasinii Tăcuţi fuseseră nevoiţi să se furişeze în spatele liniilor inamice ca să îl decapiteze şi să înceteze măcelul.

Rândurile din mijloc ale legiunii Bane rezistau, totuşi pierdeau metru după metru în faţa ghearelor şi colţilor şi săbiilor şi scuturilor. Erau atât de mulţi inamici, încât nobilii Fae şi neamul lor nu reuşeau să ucidă suficient de mulţi şi destul de repede. Avansul oferit de magia Fae nu încetinise mult timp Morathul.

Bestiile Morathului îi împinseră spre nord în prima zi. Şi în noapte.

Şi la răsăritul zilei următoare.

La căderea nopţii celei de-a doua zile, până şi rândul legiunii Bane cedase.

Totuşi, Morathul nu încetase să înainteze.

CAPITOLUL
23

Elide nu mai văzuse un oraş ca Doranelle, căruia i se spunea Oraşul Râurilor.

Nu îşi imaginase vreodată că un oraş putea fi construit în mijlocul câtorva râuri care se întâlneau şi se vărsau într-o albie mare, dar nu îşi afişă uimirea când merse pe străzile întortocheate şi curate.

Frica era un alt însoţitor pe care îl ţinea la distanţă. Mirosul ascuţit al unui Fae putea detecta emoţiile. Şi chiar dacă o doză mare de frică i-ar fi fost de folos, prea multă teamă i-ar fi adus sfârşitul.

Totuşi, acest loc *părea* un paradis. Flori roz şi albastre împodobeau pervazurile; canale mici străbăteau unele străzi, pline de oameni în bărci strălucitoare şi lungi.

Nu mai văzuse atât de mulţi Fae, nu se gândise vreodată că ar fi fost pe deplin normali. Ei bine, cât de normali se putea, cu graţia, urechile şi caninii lor, însoţiţi de animalele care se grăbeau în jurul ei, fugind mai departe, sub atât de multe forme încât nu le putea urmări. Toţi erau foarte mulţumiţi să-şi vadă de treburile zilnice, cumpărând orice, de la pâini crocante, urcioare cu un fel de ulei, până la bucăţi de material viu colorat.

Totuşi, controlând totul şi ascunsă în palatul din partea estică a oraşului Doranelle era Maeve. Iar acest oraş, îi spusese Rowan lui Elide, fusese construit din piatră ca să îl împiedice pe Brannon sau pe oricare dintre descendenţii lui să îl dărâme.

Elide se împotrivi şchiopătatului tot mai evident cu fiecare pas prin oraş, mai departe de magia lui Gavriel. Ea îi lăsase la poalele dealurilor împădurite unde campaseră cu o seară în urmă, iar Lorcan încercase din nou să se opună plecării ei, însă fata scotocise prin diverşi saci până găsise cele trebuincioase: fructele de pădure adunate de Gavriel cu o zi înainte, o curea de rezervă şi o mantie de un verde-închis de la Rowan, o cămaşă albă şifonată de la Lorcan şi o mică oglindă pe care el o folosea la bărbierit.

Găsind fâşiile albe de material la fundul sacului lui Lorcan, în aşteptarea următoarei ei menstruaţii, nu zisese nimic. I se strângea inima numai gândindu-se la asta.

Elide merse cu umerii relaxaţi, deşi chipul îi rămase încordat când se opri la marginea micii pieţe drăguţe din jurul unei fântâni care susura. Vânzătorii şi clienţii se agitau, discutând în soarele amiezii. Tânăra se opri şi se rezemă de intrarea boltită a pieţei, scoţând oglinjoara din buzunarul mantiei, atentă să nu ciocnească deloc cuţitele, ascunse şi ele pe acolo.

Deschise pudriera, încruntându-se la chipul a cărui expresie nu era întru totul falsă. Cu atenţie, îşi contură ochii cu sucul fructelor de pădure strivite la răsărit, făcându-i roşii şi nefericiţi, ca şi când ar fi plâns câteva săptămâni.

Într-adevăr, chipul care o privea bosumflat era destul de chinuit.

Însă nu reflexia voia să o vadă, ci mai degrabă piaţa din spatele ei. Dacă ar fi studiat-o direct, ar fi putut ridica prea multe suspiciuni, dar dacă s-ar fi uitat în oglindă ca o fată care vrea să fie drăguţă şi încearcă să îşi ascundă extenuarea... Elide îşi netezi câteva şuviţe de păr cât monitoriză piaţa de dincolo.

Văzu un fel de punct central. Două taverne flancau laturile acestuia, judecând după butoaiele de vin care serveau drept mese în faţă şi paharele goale, încă nestrânse. Dintre cele două taverne, una părea să atragă mai mulţi masculi, unii în ţinute de războinici. Dintre cele trei pieţe pe care le vizitase şi tavernele pe care le reperase, aceasta era singura cu soldaţi.

Perfect!

Elide îşi netezi din nou părul, închise oglinda şi se întoarse spre piaţă, ridicându-şi bărbia ca o fată care încerca să fie puţin mai demnă.

Să vadă ce voiau ei să vadă, să se uite la cămaşa albă pe care o purta în locul jachetei din piele a vrăjitoarelor, cu mantia verde deasupra, încinsă la mijloc, şi s-o creadă o călătoare demodată şi din altă lume! O fată care nu-şi găsea locul în acest oraş minunat şi la modă.

Se apropie de cei şapte Fae care stăteau în faţa tavernei, măsurându-l din priviri pe cel care vorbea mai mult şi râdea mai tare, pe cel spre care cei cinci masculi şi două femele se întorceau cel mai des. Una dintre femele nu era războinică, pentru că era îmbrăcată cu pantaloni fini şi feminini şi o tunică de un albastru-deschis care se potrivea mănuşă siluetei pline.

O observă pe cea la care păreau să se uite cel mai mult, în speranţa că aveau să primească aprobarea ei. Era o femelă cu umeri laţi, păr brunet tuns scurt şi care purta o armură pe umeri şi încheieturi – mai delicată decât a altor masculi. Aşadar, era comandantul lor.

Elide zăbovi la câţiva paşi distanţă, ridicând o mână ca să apuce mantia unde îi acoperea pieptul în dreptul inimii, cu cealaltă sucindu-şi pe deget inelul de aur, moştenirea nepreţuită care nu era decât un suvenir de la un iubit. Muşcându-şi buza, aruncă priviri nesigure spre soldaţi şi tavernă, smiorcăindu-se puţin.

Cealaltă femelă – cea în haine elegante albastre – o observă prima.

Era frumoasă, îşi dădu seama Elide. Părul ei negru era împletit într-o cosiţă groasă şi lucioasă pe spate, iar o strălucire interioară îi lumina pielea arămie. În privirea blândă i se citeau bunătatea şi îngrijorarea, iar Elide consideră acea îngrijorare drept invitaţie şi se apropie de ea, plecându-şi capul.

– Îmi... p-pare rău că vă întrerup, spuse ea fără să gândească, vorbind mai mult cu frumuseţea brunetă.

Bâlbâiala îi incomodase dintotdeauna pe oameni, îi luase prin surprindere şi îi făcuse nerăbdători să plece, să îi spună ce voia să ştie.

- S-a întâmplat ceva?

Vocea femelei era răgușită - minunată, așa cum Elide își imaginase întotdeauna că o aveau frumusețile; o voce care îi făcea pe masculi să se îndrăgostească. După cum zâmbeau unii masculi din jurul ei, Elide nu se îndoia că femela avea efect și asupra lor.

Elide își impuse ca buza să-i tremure și și-o mușcă.

- E-eu căutam pe cineva. El a spus c-o să fie aici, dar... Ea privi spre războinici și se jucă din nou cu inelul de pe deget. V-am v-văzut uniformele și am crezut că s-ar putea să-l cunoașteți.

Veselia micului grup se risipi, înlocuită de precauție și milă - din partea frumuseții - fie pentru că Elide se bâlbâia, fie că vedea în mod clar o tânără în căutarea unui iubit care, foarte probabil, nu era acolo.

- Cum îl cheamă? întrebă femela mai înaltă, probabil sora celeilalte, judecând după pielea lor la fel de arămie și părul brunet.

Elide înghiți în sec destul de greu încât să pară patetică.

- Îmi... pare rău să vă deranjez, ezită ea. Dar toți mi-ați părut foarte a-a-amabili.

Unul dintre masculi mormăi că trebuia să mai aducă un rând de băutură, iar doi dintre tovarășii lui hotărâră să i se alăture. Cei doi masculi care zăboveau păreau înclinați să plece și ei, dar o privire tăioasă din partea comandantului lor îi făcu să rămână.

- Nu este niciun deranj, spuse frumusețea, fluturând o mână îngrijită. Era la fel de scundă ca Elide, deși se comporta ca o regină. Vrei să-ți aducem niște gustări?

Oamenii erau ușor de flatat, ușor de păcălit, indiferent dacă aveau urechi ascuțite sau nu.

Elide se apropie.

- Nu, mulțumesc! Nu aș vrea să vă d-deranjez.

Femela își umflă nările când Elide se opri destul de aproape încât să îi poată atinge. Fără îndoială mirosea ca și când ar fi călătorit câteva săptămâni. Dar ea, politicoasă, nu spuse nimic, deși ochii îi cercetară chipul lui Elide.

- Numele prietenului tău, o îndemnă comandantul, vocea ei răgușită fiind total diferită de cea a surorii ei.

- Cairn, șopti Elide. Îl cheamă Cairn.

Unul dintre masculi înjură; celălalt o scrută pe Elide din cap până în picioare, dar cele două femele înţepeniseră.

– E-el o serveşte pe regină, spuse Elide, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt, plină de speranţă. Îl cunoaşteţi?

– Îl cunoaştem, spuse comandantul, cu chipul întunecat. Tu... eşti iubita lui?

Elide se forţă să roşească, gândindu-se la toate clipele îngrozitoare de pe drum: menstruaţia ei, faptul că fusese nevoită să dea explicaţii atunci când trebuia să îşi facă nevoile...

– Trebuie să vorbesc cu el, fu tot ce spuse Elide.

Avea să afle mai târziu unde era Maeve.

Frumuseţea brunetă spuse puţin prea încet:

– Cum te cheamă, copilă?

– Finnula, minţi Elide, rostind numele doicii sale.

– Îţi dau un sfat, spuse tărăgănat cel de-al doilea mascul, sorbind din bere. Dacă ai scăpat de Cairn, să nu-l mai cauţi vreodată.

Comandantul lui îi aruncă o privire.

– Cairn este jurat cu sânge reginei noastre.

– Tot un ticălos rămâne, spuse masculul.

Femela mormăi destul de aprig încât masculii se întoarseră, cu înţelepciune, la băuturile lor.

Elide îşi adună umerii.

– A-aşadar – îl cunoaşteţi?

– Cairn trebuia să te întâlnească aici? întrebă, în schimb, frumuseţea.

Elide dădu aprobator din cap.

Cele două femele se priviră reciproc, iar comandantul îi zise:

– Nu ştim unde este.

Era o minciună. Ea văzu schimbul de priviri dintre surori, hotărârea de a nu-i spune, fie ca s-o protejeze pe muritoarea neajutorată pe care o credeau, fie dintr-un fel de loialitate faţă de el. Sau poate faţă de toţi masculii Fae care hotărau să se culce prin ţinuturile muritorilor, iar apoi să ignore consecinţele după câteva luni. Lorcan fusese rezultatul unei asemenea uniuni, aruncat după aceea la mila acestor străzi.

Gândul fu suficient încât să o facă să scrâşnească din dinţi, dar Elide îşi relaxă maxilarul.

„Nu te enerva, o învăţase Finnula. Fii isteaţă!“

Ea reţinu asta: să nu pară prea jalnică la următoarea tavernă sau o iubită părăsită care i-ar fi putut purta copilul în pântec.

Pentru că trebuia să se ducă la o alta. Iar dacă data viitoare ar fi primit răspunsul, ar fi trebuit să meargă la încă una după aceea, ca să primească şi o confirmare.

- Regina... este la palat? spuse Elide, vocea rugătoare şi plângăcioasă deranjându-i propriile urechi. El a s-spus că acum călătoreşte cu ea, dar dacă regina nu este aici...

- Maiestatea Sa nu este acasă, spuse comandantul destul de tăios încât Elide să ştie că răbdarea ei era pe sfârşite. Elide nu îşi lăsă genunchii să cedeze şi umerii să coboare, decât ca să pară dezamăgită. Dar unde este Cairn, aşa cum am spus, nu ştim.

Maeve nu era aici. Cel puţin asta îi avantaja. Fie că aveau noroc, fie datorită intrigii lor, nu-i păsa. Dar Cairn... Ea nu aflase mai mult de la aceste femele. Aşadar, Elide făcu o plecăciune.

- M-mulţumesc!

Se retrase înainte ca femelele să mai poată spune ceva şi se dădu în spectacol aşteptând lângă fântână cinci minute. Cincisprezece. Ceasul din piaţă bătu ora, iar Elide ştiu că ei încă o priveau când se strădui din răsputeri să meargă abătută spre cealaltă intrare în piaţă.

Merse aşa preţ de câteva străzi, hoinărind fără direcţie, până ce se ascunse într-un pasaj îngust şi inspiră.

Maeve nu era în Doranelle. Cât timp ar mai fi rămas lucrurile aşa?

Trebuia să îl găsească pe Cairn - repede. Trebuia ca următoarea ei prestaţie să fie decisivă.

Trebuia să fie mai puţin jalnică, mai puţin nevoiaşă, mai puţin plângăcioasă. Poate că adăugase prea multă roşeaţă în jurul ochilor.

Elide scoase oglinda. Trecându-şi degetul mic pe sub un ochi, frecă o parte din pata roşie, dar fără succes. Umezind cu limba vârful degetului mic, îl trecu din nou peste pleoapa inferioară care se decoloră - un pic.

Era pe cale să o facă din nou când ceva licări în oglindă.

Elide se întoarse, dar prea târziu.

Frumuseţea brunetă de la tavernă stătea în spatele ei.

~

Lorcan nu simţise niciodată greutatea orelor atât de apăsătoare. În timp ce el cerceta graniţa sudică a acelei armate, urmărind soldaţii care schimbau straja şi observând principalele căi de acces în tabără, era atent şi la oraş.

La oraşul lui – sau asta fusese cândva. Nu îşi imaginase niciodată, nici măcar în copilăria pe care şi-o petrecuse supravieţuind în umbre, că avea să devină un inamic al cetăţii; că Maeve, deşi îl biciuise şi îl pedepsise pentru orice sfidare sau ca să se amuze, urma să devină un duşman la fel de mare ca Erawan. Şi să o trimită pe Elide în ghearele lui Maeve... fusese nevoie de toată voinţa lui ca să o lase să plece.

Nu ar fi auzit, nu ar fi aflat dacă Elide ar fi fost prinsă ori descoperită. Nu avea ce magie să folosească, în afară de ochii ageri ai zeiţei care o proteja şi abilitatea incredibilă de a rămâne neobservată, ca să aibă aşteptări. Niciun strop de putere nu ar fi licărit, niciun semnal nu l-ar fi alertat că era în pericol.

Dar el rămăsese departe, cu respiraţia tăiată, şi o privise traversând podul mai devreme şi trecând neîntrebată şi neobservată pe lângă străjerii postați la fiecare capăt. Deşi Maeve nu permitea celor semi-Fae sau oamenilor să locuiască în Doranelle fără să îşi dovedească valoarea, puteau să viziteze oraşul – pentru scurt timp.

Apoi, el plecase în cercetare. Ştia că Whitethorn îi ordonase să studieze marginea sudică, această margine, pentru că era exact locul în care ea avea să iasă. Dacă avea să reuşească.

Whitethorn şi Gavriel împărţiseră celelalte tabere, prinţul revendicând vestul şi nordul, Leul luând tabăra estică de deasupra albiei cascadei.

Soarele după-amiezii cobora spre marea distantă când reveniră la mica lor bază.

– Vreo veste? vui întrebarea lui Rowan.

Lorcan scutură din cap.

– Nu de la Elide, nici din cercetarea mea. Rotaţia santinelelor este strictă, dar nu impenetrabilă. Au postat iscoade în copaci, la trei kilometri deasupra.

Îi cunoştea pe o parte din ei. Îi comandase. Acum erau inamicii lui?

Gavriel se mişcă şi se aşeză pe un bolovan, la fel de obosit.

– Au patrule aeriene în tabăra estică. Şi santinele lângă marginea pădurii.

Rowan se rezemă de un pin înalt şi-şi încrucişă braţele.

– Ce fel de păsări?

– Răpitoare, în majoritate, spuse Gavriel. Aşadar, erau nişte soldaţi foarte instruiţi. Întotdeauna fuseseră cele mai agere iscoade. Nu am recunoscut niciunul din Casa ta.

Ori fuseseră toţi în flota aia, acum în Terrasen, ori îi ucisese Maeve.

Rowan îşi trecu o mână peste maxilar.

– Tabăra din câmpia vestică este foarte bine păzită. Şi cea nordică, dar e foarte probabil ca lupii din trecători să le facă jumătate din treabă.

Nu se deranjară să discute motivul adunării acelei armate şi unde s-ar fi putut îndrepta, dacă înfrângerea lui Maeve pe coasta Eyllwe ar fi fost suficientă să o conducă spre o alianţă cu Morathul – şi să aducă armata asta ca să înfrângă, în sfârşit, Terrasenul.

Lorcan îşi coborî privirea spre panta împădurită a dealului, ciulind urechile după crengi rupte sau foşnet de frunze.

O jumătate de oră. Aşteptă o jumătate de oră înainte să coboare acel deal.

Se forţă să îi asculte pe Whitethorn şi Gavriel expunând punctele de intrare şi strategiile de ieşire pentru fiecare tabără şi să li se alăture în acea dezbatere. Se forţă să discute şi posibilele intrări şi ieşiri din Doranelle, unde ar fi putut intra în oraş, cum ar fi fost posibil să ajungă acolo şi să se întoarcă fără să fie atacaţi de acea armată – una pe care, cândva, o supraveghease şi comandase. Niciunul din ei nu menţionă asta, deşi Gavriel se tot uita la tatuajele de pe mâinile lui. Câte alte vieţi ar mai fi trebuit să ia înainte să termine? Câţi soldaţi de-ai lui doborâţi nu de inamici, ci de propria sabie?

Soarele se apropie un pic mai mult de orizont. Lorcan începu să se plimbe.

Prea mult timp. Durase prea mult timp.

Şi ceilalţi deveniseră tăcuţi, privind în josul dealului şi aşteptând.

Un mic tremur îi legănă mâinile lui Lorcan, iar el şi le strânse puternic în pumni. Cinci minute. Intenţiona să plece în cinci minute, la naiba cu Aelin Galathynius şi planul lor!

Aelin fusese instruită să suporte tortura. Elide... El putea să vadă acele cicatrici de la cătuşele ei. Îi putea vedea piciorul şi glezna distrusă. Ea îndurase deja prea multe suferinţe şi terori. Îi era imposibil să-i permită să mai înfrunte încă o secundă aşa ceva...

Crengile se rupseră sub paşi uşor, iar Lorcan se ridică repede, ducând o mână la sabie.

Whitethorn scoase barda de la centură, un cuţit apărându-i în cealaltă mână, iar Gavriel scoase sabia.

Dar apoi răsună un fluierat pe două note, iar lui Lorcan îi tremurară picioarele atât de violent încât se aşeză din nou pe piatra pe care se cocoţase.

Gavriel fluieră şi el, iar Lorcan fu recunoscător pentru asta. Nu era sigur dacă avea suflu.

Apoi, ea ajunse acolo, gâfâind din cauza urcuşului, cu obrajii roşii în aerul rece al nopţii.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Whitethorn.

Lorcan îi studie chipul, postura.

Era bine. Era nevătămată. Nu era niciun inamic în urma ei.

Elide se uită în ochii lui. Precaută şi nesigură.

– Am cunoscut pe cineva.

~

Elide crezuse că era pe cale să moară.

Sau cel puţin crezuse că urma să fie trădată lui Maeve când o înfruntase pe frumuseţea brunetă pe aleea umbrită.

În acele clipe îşi spusese că avea să se străduiască să suporte tortura care urma cu siguranţă, ca să păstreze secret locul în care se aflau însoţitorii ei, chiar dacă i-ar fi distrus trupul. Dar perspectiva lucrurilor pe care i le-ar fi făcut...

Femela ridică o mână delicată.

– Vreau doar să vorbim. În particular, spuse şi gesticulă spre alee, spre pragul unei uşi deasupra căreia era o marchiză de metal. Ca să se ascundă de privirile celor de la sol sau din aer.

Elide o urmă, ducând o mână la cuţitul din buzunar. Femela merse înainte, fără să se grăbească şi fără să se vadă o armă.

Dar când se opriră în umbra de sub marchiză, femela ridică din nou o mână.

Flacăra aurie dansă între degetele ei.

Elide dădu înapoi, iar focul dispăru la fel de repede cum apăruse.

– Numele meu este Essar, spuse încet femela. Sunt o prietenă – de-a prietenilor tăi, cred.

Elide nu zise nimic.

– Cairn este un monstru, rosti Essar, apropiindu-se un pas. Ţine-te departe de el!

– Trebuie să îl găsesc.

– Ai jucat destul de bine rolul iubitei maltratate. Cred că ştii ceva despre el şi despre ce face.

– Dacă ştii cine este, spune-mi, te rog!

Era gata să o şi implore.

Essar o măsură din priviri pe Elide, după care îi zise:

– A fost în oraş până ieri. Apoi a plecat spre tabăra estică. Arătă cu degetul peste umăr. Acum este acolo.

– De unde ştii?

– Pentru că nu terorizează clienţii tuturor localurilor elegante din oraş, lăfăindu-se în banii pe care i-a dat Maeve când a depus jurământul de sânge.

Elide clipi. Sperase că o parte din Fae s-ar fi putut împotrivi lui Maeve, în special după lupta din Eyllwe, dar ca să-i vadă atât de...

- Şi pentru că sora mea - soldatul cu care ai vorbit - mi-a spus, adăugă Essar. L-a văzut în tabără în dimineaţa asta, rânjind ca o pisică.

- De ce ar trebui să te cred?

- Pentru că porţi cămaşa lui Lorcan şi mantia lui Rowan Whitethorn. Dacă nu mă crezi, spune-le cine ţi-a zis şi te vor crede.

Elide îşi înclină capul într-o parte.

Essar spuse încet:

- O vreme, Lorcan şi cu mine am avut o relaţie.

Erau în toiul războiului şi călătoriseră mii de kilometri ca să-şi găsească regina şi totuşi, când auzi acele cuvinte, Elide simţi un uriaş gol în stomac. Iubita lui Lorcan. Această frumuseţe delicată cu o voce de budoar fusese *iubita* lui Lorcan.

- O să mi se simtă lipsa dacă o să lipsesc prea mult, dar spune-le cine sunt. Spune-le ce ţi-am zis. Dacă îl caută pe Cairn, acolo va fi. Nu ştiu locul exact. Essar se retrase un pas. Nu întreba de Cairn la alte taverne. Nu este bine privit, nici măcar printre soldaţi. Iar cei care îl urmează... Nu vrei să le atragi atenţia.

Essar intenţiona să se întoarcă, dar Elide spuse fără să gândească:

- Unde a plecat Maeve?

Essar se uită peste umăr. O studie. Femela făcu ochii mari.

- O are pe Aelin a Focului Sălbatic, şopti Essar.

Elide nu spuse nimic, dar Essar îi zise în şoaptă:

- Asta a fost... puterea pe care am simţit-o alaltăseară. Essar se întoarse spre Elide şi o apucă de mâini. Nu ştiu unde a plecat Maeve în urmă cu câteva zile. Nu a spus, nu a luat pe nimeni cu ea. O servesc deseori, pentru că mi se cere... Nu contează. Contează că Maeve nu este aici. Dar nu ştiu când o să se întoarcă.

Uşurarea ameninţă din nou să o facă pe Elide să se prăbuşească la pământ. Se pare că zeii nu îi abandonaseră încă.

Dar dacă Maeve o luase pe Aelin la avanpostul unde minţiseră că era ţinut prinţul valg...

Elide o apucă de mâini pe Essar, găsindu-le calde şi uscate.

- Sora ta ştie unde stă Cairn, în tabără?

Câteva minute lungi, apoi o oră, ele discutaseră. Essar plecase și revenise cu Dresenda, sora ei. Și pe acea alee făcuseră planuri.

Elide termină de povestit lui Rowan, Lorcan și Gavriel ce aflase, iar masculii rămaseră tăcuți de uimire un minut lung.

– Chiar înaintea răsăritului, repetă Elide. Dresenda a spus că straja din tabăra estică este cea mai slabă la răsărit. Că o să găsească o cale ca străjerii să fie ocupați. Este singura noastră fereastră.

Rowan se uita în pădure, ca și când ar fi putut să vadă planul taberei, ca și când ar fi plănuit să intre și să iasă.

– Totuși, nu a confirmat dacă Aelin este în cortul lui Cairn, avertiză Gavriel. Maeve este plecată – și Aelin ar putea fi cu ea.

– Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, spuse Rowan.

Un risc la care probabil ar fi trebuit să se gândească.

Elide se uită la Lorcan, care nu zisese niciun cuvânt, chiar dacă iubita lui fusese cea care îi ajutase, probabil îndrumată de însăși Anneith, sau cel puțin anunțată de mirosul de pe hainele lui Elide.

– Crezi că putem avea încredere în ea? îl întrebă Elide pe Lorcan, deși cunoștea răspunsul.

Ochii negri ai lui Lorcan se întoarseră spre ea.

– Da, deși nu văd de ce s-ar deranja.

– Este o femelă bună, de aceea, spuse Rowan. La sprânceana ridicată a lui Elide, el explică: Essar a vizitat Mistward primăvara trecută. S-a întâlnit cu Aelin. Îi aruncă o privire încruntată lui Lorcan. Și mi-a cerut să îți spun că îți transmite salutări.

Elide nu văzuse nicio nemulțumire pe chipul lui Essar, dar, pe toți zeii, era frumoasă! Și inteligentă. Și amabilă. Iar Lorcan o lăsase, cumva, să plece.

– Dacă mergem spre tabăra estică, trebuie să facem acum un plan, interveni Gavriel. Să luăm poziție. Este la câțiva kilometri distanță.

Rowan se uită din nou spre tabăra îndepărtată.

– Dacă te gândești să zbori acolo chiar acum, mormăi Lorcan, atunci ai să meriți orice nenorocire o să se abată din prostia ta. Rowan își dezgoli dinții, dar Lorcan spuse: Intrăm toți. Ieșim toți.

Elide dădu din cap, fiind pentru prima dată de acord cu el. Lorcan păru să înțepenească, surprins.

Şi Rowan ajunse la concluzia aceea, pentru că se ghemui şi înfipse cuţitul în pământul acoperit de muşchi.

– Ăsta e cortul lui Cairn, spuse el despre pumnal şi luă un con de brad din apropiere. Asta e intrarea sudică spre tabără.

Astfel, ei puseră totul la cale.

* * *

Rowan se despărţise de tovarăşii lui în urmă cu o oră, trimiţându-i să îşi ocupe poziţiile.

N-aveau să intre şi să iasă cu toţii.

Rowan urma să pătrundă în tabăra estică, folosind cea mai sudică intrare, iar Gavriel şi Lorcan aveau să-i aştepte semnalul în apropiere de intrarea estică, ascunşi în pădurea de dincolo de dealurile înverzite din acea parte a taberei – gata să dezlănţuie iadul când el ar fi trimis o sclipire a magiei lui, redirecţionând soldaţii spre partea lor în timp ce Rowan ar fi fugit spre Aelin.

Elide trebuia să-i aştepte mai departe în acea pădure sau să fugă, dacă lucrurile ar fi decurs prost.

Ea protestase, dar până şi Gavriel îi spusese că era muritoare. Neinstruită. Iar ce făcuse azi... Rowan nu avea cuvinte să îşi exprime recunoştinţa pentru ce făcuse Elide, pentru aliatul neaşteptat pe care îl găsise.

El avea încredere în Essar. Ea nu o plăcuse niciodată pe Maeve, spusese direct că nu o servea de bunăvoie sau mândrie. Dar aceste ultime câteva ore dinaintea răsăritului, când atât de multe lucruri puteau decurge prost...

Maeve nu era aici. Din punctul acesta de vedere lucrurile decurseseră bine.

Rowan zăbovi pe dealurile abrupte de deasupra intrării sudice spre tabără, rămânând cu uşurinţă ascuns de santinelele din copaci, vântul mascând orice urmă a mirosului său.

Dedesubt, întinsă pe câmpia înverzită estică era tabăra armatei.

Ea trebuia să fie acolo. Aelin trebuia să fie acolo.

Dacă se apropiaseră atât de mult, dar ajunseseră să fie tocmai lucrul care o făcuse pe Maeve să o ia din nou pe Aelin, să o aducă în avanpost cu ea...

Rowan rezistă greutăţii din piept. Legătura din el era întunecată şi adormită. Nimic nu indica faptul că ar fi fost pe aproape.

Essar nu ştia că Aelin era ţinută aici înainte ca Elide să o informeze. Câţi alţii nu ştiau? Cât de bine o ascunsese Maeve?

Dacă Aelin nu era în tabără a doua zi, cel puţin l-ar fi găsit pe Cairn, iar atunci ar fi primit nişte răspunsuri şi l-ar fi făcut să plătească pentru faptele lui...

Rowan ignoră gândul. Nu îşi dădu voie să se gândească la ceea ce i se făcuse lui Aelin.

Avea s-o facă a doua zi, când l-ar fi văzut pe Cairn şi l-ar fi torturat pentru fiecare clipă de durere provocată lui Aelin.

Deasupra, stelele străluceau clar şi puternic şi chiar dacă Mala îi apăruse doar o dată la răsărit, la poalele dealului din acest oraş, chiar dacă putea fi puţin mai ciudată şi cu toate că era din altă lume, el i se rugă oricum.

Apoi, o rugase pe Mala să o protejeze pe Aelin de Maeve când intrară în Doranelle, să îi dea putere, s-o călăuzească şi să o lase să scape cu viaţă. O implorase pe Mala să îl lase să rămână cu Aelin, femeia pe care o iubea. Zeiţa fusese ceva mai mult decât o rază de soare dimineaţa şi totuşi, o simţise zâmbindu-i.

În seara asta, doar cu focul rece al stelelor drept companie, o rugă din nou.

O rafală de vânt îi trimise rugăciunea spre stele, spre luna în creştere care lumina argintiu tabăra, spre râu şi munţi.

El îşi croise drum prin lume ucigând; plecase la război şi se întorsese de mai multe ori decât îşi putea aminti. Şi în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda furiei şi disperării şi gheţii care îi cuprinseseră inima, tot o găsise pe Aelin. Fiecare orizont spre care privise, incapabil şi silit să se odihnească în acele secole, toţi munţii şi toate oceanele pe care le văzuse şi care-l făcuseră să se întrebe ce era dincolo de ele... Ea fusese. Aelin fusese chemarea tăcută a legăturii dintre parteneri care îl motiva, chiar şi atunci când nu o putea simţi.

Ei merseseră împreună pe această cale întunecată înapoi spre lumină. El nu ar fi permis ca drumul să se sfârşească aici.

CAPITOLUL
24

Vrăjitoarele Crochan o ignorară. Şi le ignorară pe Cele Treisprezece. Se auziră câteva insulte în şoaptă, dar o privire de la Manon şi Cele Treisprezece le făcu să îşi ţină pumnii strânşi pe lângă corp.

Sabatul Crochan rămase în tabără o săptămână ca să îşi îngrijească răniţii şi, astfel, rămaseră şi Manon şi Cele Treisprezece, ignorate şi urâte.

– Ce este locul ăsta? o întrebă Manon pe Glennis când o găsi pe bătrână lustruind mânerul unei mături legate cu aur, lângă foc. Alte două erau pe o mantie din apropiere. Era sarcina vrăjitoarei care conducea tabăra.

– Asta e o tabără veche – una dintre cele mai vechi pe care le avem. Degetele noduroase ale lui Glennis se mişcau repede peste mânerul măturii. Fiecare dintre cele şapte Mari Vetre are un foc aici, la fel ca multe altele. Într-adevăr, erau mai mult de şapte în tabără. A fost un loc de adunare pentru noi după război şi, de atunci, a devenit unul în care să le instruim pe vrăjitoarele mai tinere. Este un ritual pe care-l facem de ani în şir – le trimitem în sălbăticie câteva săptămâni ca să vâneze şi să supravieţuiască doar cu mătura şi un cuţit. Cât ele fac asta, noi rămânem aici.

Manon întrebă încet:

– Ştii care este ritualul nostru de iniţiere?

Încordarea îi acapară chipul lui Glennis.

– Da. Toate ştim.

Cărei vetre aparținea vrăjitoarea pe care o ucisese la șaisprezece ani? Ce făcuse bunica ei cu inima vrăjitoarei Crochan pe care o adusese într-o cutie la fortăreața Cioc-Negru, purtând mantia inamicei drept trofeu?

– Când plecați spre Eyllwe? întrebă Manon.

– Mâine. Cele care au fost grav rănite în luptă s-au vindecat suficient încât să călătorească – sau să supraviețuiască singure.

Manon simți că i se strânse stomacul, dar ignoră regretul.

Glennis întinse spre Manon o mătură a cărei bază era legată cu fire metalice obișnuite.

– Zbori spre sud cu noi?

Manon luă mătura, lemnul alunecând în mâna ei. Vântul îi șopti la ureche despre curentul rapid și puternic dintre piscurile de deasupra.

Ea și Cele Treisprezece deja se hotărâseră în urmă cu câteva zile. Dacă spre sud mergeau vrăjitoarele Crochan, atunci și ele s-ar fi îndreptat într-acolo, chiar dacă fiecare zi care trecea i-ar fi putut osândi pe cei din nord.

– Zburăm cu voi! spuse Manon.

Glennis dădu din cap.

– Mătura îi aparține unei vrăjitoare brunete pe nume Karsyn. Bătrâna făcu semn din cap spre corturile din spatele lui Manon. Stă de strajă lângă balaurii voștri.

~

Dorian decise că nu avea nevoie de un loc ascuns în care să se antreneze, ceea ce era în favoarea lui, de vreme ce în tabăra vrăjitoarelor Crochan nu exista intimitate. Nici în tabără, nici în jurul acesteia, având în vedere ochii ageri ai santinelelor care patrulau zi și noapte.

Și de asta ajunsese să stea în fața Vestei la vatra lui Glennis, vrăjitoarea roșcată fiind aproape adormită de plictiseală.

– Mi se pare o mare pierdere de timp să înveți să te transformi, mormăi ea, căscând pentru a zecea oară în ultima oră. Flutură o mână albă ca zăpada spre ringul improvizat de instrucție în care

Cele Treisprezece îşi antrenau trupurile şi-şi ascuţeau instinctele. Ai putea să te lupţi acum cu Lin.

– Tocmai am văzut-o pe Lin cum aproape i-a scos dinţii lui Imogen. Iartă-mă dacă nu am chef să intru în ring cu ea.

Vesta ridică o sprânceană castanie.

– Înseamnă că nu eşti bărbat.

– Îmi plac dinţii acolo unde-i am. Oftă. Încerc să mă concentrez.

Nicio vrăjitoare, nici măcar Manon, nu întrebase de ce se antrena. El doar menţionase, în urmă cu aproape o săptămână, că păianjenul îl făcuse să se întrebe dacă s-ar fi putut transforma folosindu-şi magia brută, iar ele ridicaseră din umeri.

Acestea se concentrau asupra vrăjitoarelor Crochan, a călătoriei spre Eyllwe care, foarte probabil, urma să înceapă în scurt timp.

El nu auzise pe nimeni spunând ceva de adunarea unei armate, dar dacă asta ar fi putut împărţi armata Morathului chiar şi puţin, ca să se aventureze spre sud şi să se ocupe de ei, dacă asta l-ar fi distras pe Erawan când Dorian s-ar fi dus la fortăreaţa regelui valg... El ar fi acceptat.

Deja le spusese lui Manon şi lui Glennis ce ştia despre regat şi conducătorii lui. Părinţii Nehemiei şi cei doi fraţi mai mici. Imperiul din Adarlan reuşise să distrugă armata din Eyllwe, deci speranţa pe acel front era imposibilă, dar dacă ar fi adunat câţiva soldaţi ca să se îndrepte spre nord... Ar fi fost un avantaj pentru prietenii lui.

Dacă ar fi supravieţuit, ar fi fost suficient.

Dorian închise ochii, iar Vesta tăcu. Câteva zile, stătuse cu el când antrenamentul şi mersul în cercetare îi permiseseră, urmărind orice transformare pe care o încercase: schimbarea părului, a pielii şi ochilor.

Niciuna nu-i reuşise.

Magia lui atinsese puterea furată a creaturii metamorfice – aflase suficient înainte să ucidă păianjenul.

Acum trebuia să-şi convingă magia să *devină* ca puterea acestei creaturi. Nu ştia dacă asta se mai făcuse vreodată cu magie brută.

„Fii ce vrei“, îi spusese Cyrene.

Nimic. El își dorea să nu fie nimic.

Dar Dorian continuă să privească în sinea sa, în toate colțurile goale. Trebuia doar să o facă suficient de mult timp. Să stăpânească metamorfozarea. Să se furișeze în Morath și să găsească a treia cheie. Să ofere atunci Lacătului și porții tot ce era și ce fusese.

Iar apoi, totul avea să se termine. Pentru Erawan, da, și pentru el.

Chiar dacă i-ar fi lăsat lui Hollin dreptul la tron. Hollin, care avusese și el drept tată un bărbat infestat de un valg. Să fi moștenit fratele său vreo trăsătură de-a demonului?

Băiatul fusese brutal – dar fusese om?

Hollin nu îl ucisese pe tatăl lor. Nu distrusese castelul. Nu o lăsase pe Sorscha să moară.

Dorian nu îndrăznise să o întrebe pe Damaris. Nu era sigur ce ar fi făcut dacă sabia ar fi dezvăluit cine era el, cu adevărat.

Așadar Dorian privi în interior, spre locul în care magia curgea în el și în care se putea mișca între foc, apă, gheață și vânt.

Dar indiferent cum o folosea, indiferent cum își imagina părul castaniu sau o piele mai albă sau pistrui, nu se întâmpla nimic.

~

Ea nu era un mesager, dar Manon înțelese aluzia – și oferta, împreună cu alte trei mături, toate pentru vrăjitoarele din tabără.

Nu ar fi fost suficient să zboare cu ele spre Eyllwe. Nu, trebuia *să afle* lucruri despre ele. Despre fiecare vrăjitoare.

Asterin, care supraveghease din partea cealaltă a focului, o ajunse din urmă, luând două dintre mături.

– Am uitat că ele folosesc lemn roșu, spuse aghiotanta sa, studiind măturile din brațele ei. Ar fi mult mai ușor să le cioplească dintr-un lemn de esență tare.

Manon încă simțea cum o duruseră mâinile în zilele lungi când cioplise prima ei mătură din bușteanul de stejar pe care îl găsise în Oakwald. Primele două încercări avuseseră ca rezultat nişte tije rupte, aşa că se hotărâse să îşi cioplească mătura cu mai multă atenţie. Din trei încercări, una pentru fiecare chip al Zeiţei.

Pe atunci avea treisprezece ani, şi doar câteva săptămâni trecuseră de la prima sângerare, care adusese curentul şuierător de putere care chema vântul, care curgea prin mături şi o purta spre cer. Loviturile de daltă şi de ciocan care transformaseră bucata de material aproape impenetrabil transferaseră acea putere în mătură.

– Unde ai lăsat-o pe a ta? o întrebă Manon.

Asterin ridică din umeri.

– Undeva în fortăreaţa Cioc-Negru.

Manon dădu din cap. Mătura sa zăcea acum în spatele unui dulap din camera ei din castelul bunicii. O aruncase acolo după ce magia dispăruse, mătura fiind doar o unealtă de curăţat fără aceasta.

– Presupun că nu le vom recupera acum, spuse Asterin.

– Nu, zise Manon, scrutând cerul. Mâine zburăm cu sabatul Crochan spre Eyllwe. Ca să ne întâlnim cu nu ştiu ce armată umană pe care trebuie să o întâmpine.

Asterin strâmbă din buze.

– Poate o să-i convingem pe toţi – pe vrăjitoare şi armata din Eyllwe – să meargă spre nord.

Probabil. Dacă erau destul de norocoase. Dacă nu pierdeau atât de mult timp încât Erawan să distrugă Nordul.

Ele ajunseră la prima dintre vrăjitoarele pe care i le arătase Glennis, iar Asterin nu spuse nimic în timp ce Manon îi făcu semn aghiotantei sale să-i dea mătura.

Vrăjitoarea Crochan strâmbă dezgustată din nas când ea lăsă mătura să i se legene între două degete.

– Acum o să fiu nevoită s-o curăţ din nou!

Zâmbetul schiţat al lui Asterin însemna că problemele se apropiau repede.

Aşadar Manon îşi împinse aghiotanta, îndemnând-o să meargă mai departe, trecând printre corturi în căutarea celorlalte deţinătoare de mături.

– Chiar crezi că merită să pierdem timpul? mormăi Asterin când cea de-a doua şi, apoi, cea de-a treia vrăjitoare rânjiră când îşi primi mătura. Să o facem pe servitoarele cu prinţesele astea răsfăţate?

- Aşa sper, şopti Manon când ajunseră la ultima vrăjitoare. Karsyn. Vrăjitoarea brunetă se uita fix spre cercul de balauri, chiar unde spusese Glennis că avea să fie.

Asterin îşi drese vocea, iar vrăjitoarea se întoarse, chipul ei măsliniu încordându-se.

Dar ea nu rânji superior.

Încheindu-şi misiunea, Asterin se întoarse, dar Manon îi spuse lui Karsyn, făcând semn din cap spre balauri:

- Nu se compară cu folosirea măturilor. Sunt mai rapizi, mai mortali, dar trebuie să le dai şi mâncare, şi apă.

Precauţia şi curiozitatea se citeau în ochii verzi ai lui Karsyn. Ea se uită din nou la balaurii adunaţi de frig, femela mare şi albastră a lui Asterin fiind lipită de Abraxos, care o acoperea cu o aripă.

- Erawan i-a creat, folosind metode pe care nu prea le cunoaştem, zise Manon. A luat un tipar antic şi l-a adus la viaţă. Căci balaurii nu mai existau în Adarlan de foarte mult timp. Şi-a dorit să facă o armată de asasini fără minte, dar unii nu au ieşit astfel.

Asterin rămase tăcută pentru prima dată.

Karsyn vorbi în sfârşit.

- Balaurii voştri seamănă mai mult cu nişte câini.

Nu era o insultă, îşi aminti Manon. Vrăjitoarele Crochan *păstrau* câinii ca animale de companie. Îi adorau, la fel ca oamenii.

- Numele lui este Abraxos, spuse Manon. Este... diferit.

- El şi cel albastru sunt parteneri.

Asterin tresări.

- Ce sunt?

Karsyn arătă spre balaurul albastru îngrămădit lângă Abraxos.

- El este mai mic şi totuşi, o adoră. Îşi freacă botul de ea când nu se uită nimeni.

Manon făcu un schimb de priviri cu Asterin. Da, balaurii lor flirtau neîncetat, dar să se împerecheze...

- Interesant, reuşi Manon să spună.

- Nu ştiai că fac aşa ceva?

Karsyn se încruntă.

- Ştiam că se împerechează! izbucni în sfârşit Asterin. Dar nu am văzut asta... voit.

– Din dragoste, spuse Karsyn, iar Manon își dădu ochii peste cap. Animalele astea, în ciuda stăpânului lor întunecat, sunt capabile de iubire.

Erau prostii și totuși, o fărâmă din ea își dădu seama că era adevărat.

– Cum te cheamă? o întrebă Manon, cu toate că știa deja.

Dar precauția invadă din nou privirea lui Karsyn, ca și când și-ar fi amintit cu cine vorbea, că mai erau și alții care le-ar fi putut vedea discutând.

– Mulțumesc pentru mătură! spuse vrăjitoarea și plecă printre corturi.

Cel puțin una dintre vrăjitoare vorbise cu ea. Poate că drumul spre Eyllwe i-ar fi oferit șansa să discute cu mai multe, chiar dacă simțea apăsarea orelor și minutelor care treceau.

„Grăbește-te spre nord! cânta vântul, zi și noapte. Grăbește-te, Cioc-Negru!“

După ce Karsyn dispăru, Asterin rămase să se uite în continuare la Abraxos și Narene, scărpinându-se în cap.

– Chiar crezi că s-au împerecheat?

Abraxos își înălță capul de unde și-l sprijinea pe spatele lui Narene și se uită spre ele ca și când ar fi spus „V-a luat destul de mult timp să vă dați seama“.

~

– La ce ar trebui să mă uit mai exact?

Stând genunchi lângă genunchi în cortul lor minuscul pe lângă care șuiera vântul, Manon miji ochii aurii când se uită la chipul lui Dorian.

– La ochii mei. Spune-mi doar dacă își schimbă culoarea.

Ea mormăi.

– Chiar e necesar să înveți cum să te transformi?

– Fă-mi pe plac, spuse el mieros și se scufundă în sinea lui, magia pâlpâind.

„Căprui. Din albaștri ai să-i faci căprui.“

Mincinos - el presupuse că era un mincinos pentru că-i ascundea adevăratul motiv. Nu avea nevoie ca Damaris să-i confirme asta.

Ea i-ar fi putut interzice să meargă în Morath, dar mai exista o posibilitate, chiar mai rea decât asta.

Că ar fi insistat să-l însoţească.

Manon îi aruncă o privire care ar fi făcut un om mai simplu să fugă.

- Încă sunt albaştri.

Pe toţi zeii, ce frumoasă era! El se întrebă când nu i s-ar mai fi părut o trădare să gândească astfel.

Dorian inspiră prelung, concentrându-se din nou şi ignorând prezenţa discretă a celor două chei din buzunarul jachetei.

- Spune-mi dacă se schimbă ceva.

- E atât de diferită de magia ta?

Dorian se lăsă pe spate sprijinindu-se de braţe cât îşi căută cuvintele ca să-i explice.

- Nu este ca alte feluri de magie, care-mi curge prin vene şi într-o clipă se schimbă din gheaţă în foc şi în apă.

Ea îl studie, înclinându-şi capul aşa cum îi văzuse el pe balauri făcând înainte să înghită complet o capră.

- Care îţi place cel mai mult?

O întrebare neobişnuit de personală. Chiar dacă în ultima săptămână, mulţumită căldurii relative a cortului şi intimităţii, îşi petrecuseră câteva ore încolăciţi în păturile acum sub ei.

Nu mai avusese pe cineva ca ea. Câteodată se întreba dacă nici ea nu mai avusese pe cineva ca el. Văzuse cât de des îi plăcea ei când el prelua controlul, când corpul i se zvârcolea sub al lui, iar ea se dezlănţuia total.

Dar orele petrecute în acest cort nu le oferiseră niciun fel de intimitate, doar o distracţie binecuvântată. Pentru amândoi. El se bucura de asta, îşi spunea în sinea lui. Nimic din toate astea nu se putea termina bine. Pentru niciunul din ei.

- Cel mai mult îmi place gheaţa, recunoscu Dorian în cele din urmă, dându-şi seama că tăcuse prea mult timp. A fost primul element care a ieşit din mine - nu ştiu de ce.

– Nu eşti o persoană rece.

El ridică o sprânceană.

– Asta e părerea ta de profesionistă?

Manon îl studie.

– Poţi să cobori la acele niveluri când eşti furios, când îţi sunt ameninţaţi prietenii. Dar nu eşti rece la inimă. Am văzut bărbaţi care sunt, iar tu nu eşti.

– Nici tu nu eşti, spuse el puţin prea încet.

Un lucru pe care nu trebuia să îl spună.

Manon înţepeni, ridicând bărbia.

– Am o sută şaptesprezece ani, spuse ea categoric, şi o mare parte din ei mi-am petrecut-o ucigând. Nu te convinge singur că evenimentele din ultimele câteva luni mi-au anulat trecutul!

– Repetă-ţi asta! Se îndoia că-i vorbise cineva vreodată atât de deschis – se bucura că el făcea acum asta şi rămânea cu gâtul intact.

Ea mârâi în faţa lui.

– Eşti un prost dacă tu crezi că faptul că sunt regina lor anulează adevărul, şi anume că am ucis o mulţime de vrăjitoare Crochan.

– Realitatea nu o să se schimbe niciodată. Acum e important cum faci asta să conteze.

„Să faci asta să conteze." Aelin spusese asta în primele zile după ce fusese eliberat de colier. El încercă să nu se întrebe dacă atingerea rece a pietrei Wyrd avea să-i cuprindă din nou gâtul.

– Nu sunt o vrăjitoare Crochan miloasă. Nu am să fiu niciodată, chiar dacă le port coroana de stele.

Săptămâna asta, el auzise zvonuri despre coroana lor şi ideile celor care se întrebau dacă avea să fie găsită în sfârşit. Coroana de stele a lui Rhiannon, furată de pe trupul ei mort chiar de Bătrâna Picioare-Galbene. Dorian nu avea nici cea mai vagă idee unde dispăruse după ce Aelin o ucisese pe Matroană. Dacă rămăsese cu acel carnaval ciudat alături de care călătorise ea, ar fi putut fi oriunde, sau vândută pentru câţiva bani.

– Dacă asta se aşteaptă vrăjitoarele Crochan să devin înainte să se alăture acestui război, atunci mâine am să le las să se aventureze singure în Eyllwe, continuă Manon.

– Este atât de rău să îţi pese?

Zeii ştiau că şi el se luptase să facă asta.

- Nu ştiu *cum* să o fac, mormăi ea.

Era ridicol. O minciună sfruntată. Poate din cauza faptului că era extrem de posibil să se trezească din nou cu un colier la gât în Morath, poate din cauză că era un rege care îşi lăsase regatul în mâna inamicului, însă Dorian se trezi spunând:

- Îţi pasă. Ştii şi tu asta. De aceea toate astea te sperie atât de mult.

Furia se citi în ochii ei aurii, dar nu spuse nimic.

- Dacă-ţi pasă nu înseamnă că eşti slabă, spuse el.

- Atunci de ce nu îţi asculţi propriul sfat?

- Îmi pasă, zise şi se enervă la fel de mult ca ea. Şi decise să renunţe - să renunţe la bariera pe care şi-o pusese singur şi să nu se mai înfrâneze. Îmi pasă mai mult decât ar trebui. Îmi pasă chiar şi de tine.

Alt lucru pe care nu trebuia să-l fi spus.

Manon se ridică în picioare - cât de mult îi permitea cortul.

- Atunci eşti un prost! zise ea, îşi puse cizmele şi ieşi în noaptea rece.

~

„Îmi pasă chiar şi de tine.“

Manon se încruntă când se întoarse în somn, prinsă între Asterin şi Sorrel. Rămăseseră doar câteva ore până la plecare - până să se îndrepte spre Eyllwe şi orice armată ar fi putut aştepta acolo ca să se alieze cu vrăjitoarele Crochan. Şi care avea nevoie de ajutor.

„Dacă-ţi pasă nu înseamnă că eşti slabă.“

Regele era un nesăbuit, ca un băieţel. Ce ştia el?

Cuvintele încă nu-i dădeau pace. „Este atât de rău să îţi pese?“

Ea nu ştia. Nu voia să ştie.

~

Răsăritul nu era prea departe când un corp cald se strecură lângă al lui.

- Nu e prea comod să fiţi trei într-un cort, nu-i aşa? zise Dorian pe întuneric.

- Nu m-am întors pentru că sunt de acord cu tine. Manon trase pătura peste ea.

Dorian schiţă un zâmbet şi adormi din nou, lăsându-şi magia să îi încălzească pe amândoi.

Când se treziră, ceva ascuţit din pieptul lui se domoli - doar puţin.

Dar Manon se încrunta la el. Dorian se ridică, mormâind când îşi întinse braţele cât îi permitea cortul.

- Ce este? întrebă când ea rămase încruntată.

Manon îşi puse cizmele şi apoi mantia.

- Ochii tăi sunt căprui.

El ridică o mână spre faţă, dar ea plecase deja.

Dorian rămase locului, privind-o, tabăra grăbindu-se să plece.

Acolo unde acea nelinişte se domolise în pieptul lui, magia curgea acum mai liberă. Ca şi când şi aceasta ar fi scăpat de acele reţineri interioare când, cu o seară în urmă, se relaxase puţin. Ce îi dezvăluise el lui Manon era un fel de libertate, o eliberare.

Soarele abia se vedea pe cer când îşi începură lungul zbor spre Eyllwe.

CAPITOLUL

25

Cairn o lăsase să putrezească în cutie pentru o vreme.

Era mai linişte aici, fără vuietul nesfârşit şi bâzâitor al râului.

Nu era decât presiunea care-i creştea tot mai mult pe sub piele şi în cap. Nu putea să fugă de ea nici măcar în uitare.

Dar lanţurile tot îi intrau în piele, iar umezeala se aduna sub ea odată cu trecerea timpului, în vreme ce Maeve cu siguranţă se apropia tot mai mult de acel colier cu fiecare oră scursă.

Nu îşi amintea când mâncase ultima dată.

Se afundă din nou într-un gol întunecat, unde îşi spuse acea poveste – *povestea* – de nenumărate ori.

Povestea ei, a ceea ce era şi a ce nu voia să distrugă cedând în faţa cutiei aproape lipsite de aer, a încordării tot mai mari.

Totuşi, n-ar fi contat. Odată ce i s-ar fi pus colierul la gât, cât ar fi durat înainte ca prinţul valg dinăuntru să afle de la ea tot ce voia să ştie Maeve? Înainte să-i pângărească şi să-i distrugă toate barierele lăuntrice în căutarea acelor secrete importante?

Cairn urma să-şi reia activitatea curând, chinuind-o din nou. Şi apoi, vindecătoarele aveau să revină cu fumul lor dulceag, la fel cum veniseră în ultimele luni sau ani – nu mai conta cât timp trecuse.

Dar, pentru o clipă, văzuse dincolo de ele. Văzuse materialele care atârnau din tavan, papura acoperită de covoare ţesute sub sandalele lor. Cuptoare care ardeau mocnit peste tot.

Un cort. Era într-un cort. Afară se auzeau şoapte – nu în apropiere, ci destul de aproape pentru auzul său Fae. Oamenii vorbeau şi pe limba ei, şi în Vechea Limbă, cineva mormăind despre înghesuiala din tabără.

O tabără militară, plină de Fae.

Un loc mai sigur, spusese Cairn. Maeve îşi dorise ca ea să fie acolo, să o păzească de Morath până i-ar fi pus la gât colierul din piatră rece Wyrd.

Dar apoi, uitarea o învălui. Când se trezi, curată şi fără dureri, ştiu că, în curând, Cairn avea să revină. Pânza lui fusese ştearsă, pregătită pentru a fi vopsită în roşu. Marele final îngrozitor nu era menit să o stoarcă de informaţii şi nici destinat triumfului lui Maeve, ci era pentru plăcerea lui.

Şi Aelin era pregătită, la rândul ei.

De data asta, nu o înlănţuiseră de altar, ci de o masă de metal din mijlocul unui cort mare, pe care el pusese să fie aranjat astfel încât să fie la confortabil ca o casă - sau ce ar fi putut considera Cairn drept casă.

Lângă unul dintre pereţii de pânză se afla un dulap înalt cu sertare, dar ea se îndoia că înăuntru erau haine.

Fenrys dormea alături, cu botul pe labele din faţă. Dormea pentru prima dată. Suferinţa îl apăsa, mătuindu-i blana şi întunecându-i ochii strălucitori.

O altă masă fusese adusă în apropierea celei pe care era întinsă ea, o bucată de material acoperind trei obiecte, un petic de catifea neagră fiind lăsat lângă cel mai apropiat - pentru instrumentele pe care urma să le folosească asupra ei. Aşa şi-ar fi expus un negustor cele mai scumpe bijuterii.

Două scaune erau faţă-n faţă de cealaltă parte a celei de-a doua mese, înaintea unui cuptor imens, plin ochi cu buşteni aprinşi. Fumul se unduia tot mai sus...

O găurică fusese decupată în tavanul cortului. Şi, prin ea...

Privind cerul nopţii şi lumina slabă a stelelor, Aelin nu se putu abţine să nu tremure de emoţie.

Stele. Doar două, dar deasupra erau stele. Cerul... nu era pe deplin întunecat, ci mai degrabă de un gri murdar.

Probabil că soarele avea să apară peste vreo oră, dacă stelele încă se vedeau. Poate ar fi rezistat suficient încât să vadă lumina zilei.

Fenrys deschise ochii şi-şi ridică fruntea, urechile zvâcnindu-i.

Aelin inspiră adânc în clipa în care Cairn intră prin clapele cortului, permiţându-i să vadă licărul focurilor şi amurgul de dincolo. Nimic altceva.

– Te-ai odihnit bine?

Aelin nu spuse nimic.

Cairn mângâie cu o mână marginea de metal a mesei.

– Ştii, m-am tot gândit ce să-ţi fac. Cum să savurez cu adevărat momentul, să-l fac special pentru amândoi, înainte de sfârşit.

Mârâitul lui Fenrys vui prin cort. Cairn luă pânza de pe masa mai mică, descoperind farfurii plate din metal cu trei picioare, pline cu buşteni neaprinşi.

Aelin înţepeni când el luă unul şi îl fixă sub piciorul mesei de metal. Un cuptor mai mic, cu picioarele tăiate ca bolul să fie la mică distanţă de pământ.

Pe al doilea îl aşeză sub mijlocul mesei, iar pe al treilea, la cap.

– Ne-am mai jucat cu mâinile tale, spuse Cairn. Aelin începu să tremure, să tragă de lanţurile care îi legau braţele deasupra capului. El zâmbi mai larg. Să vedem cum reacţionează tot corpul tău la foc, fără darul tău special. Poate o să arzi, ca noi ceilalţi.

Aelin se smuci inutil, picioarele alunecându-i pe metalul încă rece.

Nu aşa...

Cairn băgă mâna în buzunar şi scoase o cremene.

Nu voia să-i distrugă pur şi simplu trupul, ci pe *ea* – voia să-i stingă focul pe care ajunsese să îl iubească, să distrugă partea dinăuntrul ei care cânta.

Urma să-i topească pielea şi oasele până s-ar fi temut de foc, până l-ar fi urât, aşa cum le ura pe vindecătoarele care veniseră de nenumărate ori ca să îi întremeze trupul, ca să nu mai ştie ce era real şi ce fusese un vis.

Fenrys mârâia încontinuu, la nesfârşit.

Cairn spuse încet:

– Poţi să ţipi cât vrei, dacă îţi face plăcere.

Masa avea să se înroşească, mirosul de carne arsă i-ar fi umplut nările, iar ea nu ar fi putut să-l oprească, să pună capăt situaţiei; ar fi suspinat cuprinsă de agonie, în timp ce arsurile s-ar fi adâncit în pielea şi oasele ei...

Presiunea din corpul şi capul ei se estompă, trecând în plan secund când Cairn scoase o pungă împăturită din celălalt buzunar. O lăsă pe bucata de catifea neagră, iar ea zări formele uneltelor subţiri dinăuntru.

– Pentru momentul în care am să mă plictisesc să încing masa, spuse el, atingând trusa de scule. Vreau să văd cât de mult o să ţi se ardă pielea.

Fierea îi ţâşni în gât când el cântări cremenea din mâini şi se apropie.

Atunci, ea începu să se înfricoşeze, identitatea sa ameninţând să dispară odată ce trupul i s-ar fi topit, curând, pe această masă încălzită.

Zarurile fuseseră aruncate. Era soarta care i se pregătise, iar ea avea s-o îndure, deşi două cuvinte i se năşteau pe limbă.

„Te rog!“

Încercă să le înghită, să le ţină prizoniere când Cairn se ghemui lângă masa ei, cu cremenea ridicată.

„Să nu cedezi!“

„Să nu cedezi!“

„Să nu cedezi!“

– Aşteaptă! se auzi vocea răguşită.

Cairn se opri şi se ridică în picioare.

– Să aştept?

Aelin tremura, respirând sacadat.

– Aşteaptă!

Cairn îşi încrucişă braţele.

– Ai vrea să spui în sfârşit ceva?

Ar fi lăsat-o să le promită orice lui şi lui Maeve, iar apoi tot ar fi aprins acele focuri. Maeve nu ar fi aflat că ea cedase decât după câteva zile.

Aelin se forţă să îl privească în ochi, apăsând placa de fier de sub ea cu mâinile înmănuşate.

O ultimă şansă.

Văzuse stelele de deasupra capului – un dar minunat ca oricare altul pe care îl primise, mai special decât bijuteriile, rochiile şi arta la care râvnise cândva şi pe care le adunase în Rifthold. Ultimul dar pe care l-ar fi primit, dacă şi-ar fi asumat destinul care i se pregătise. Dacă ar fi reuşit să îl manipuleze.

Ca să termine cu asta, să o distrugă pe ea. Înainte ca Maeve să îi pună colierul din piatră Wyrd în jurul gâtului.

~

Răsăritul se apropia, stelele stingându-se una după alta.

Rowan pândea lângă intrarea sudică a taberei, puterea lui zdrăngănind.

Cortul lui Cairn era în mijlocul taberei. Doi kilometri şi jumătate îl despărţeau pe Rowan de prada lui.

Când străjerii aveau să-şi schimbe tura, avea să-i ucidă – să ucidă toţi soldaţii din calea lui. Pe câţi i-ar fi recunoscut? Pe câţi îi antrenase? O mică parte din el se ruga să fie puţini şi spera ca, în cazul în care l-ar fi recunoscut, să se retragă cu înţelepciune. Totuşi, nu intenţiona să se oprească.

Rowan scoase toporişca de la centură, un cuţit lung lucind deja în cealaltă mână.

Un calm criminal îl cuprinsese în urmă cu câteva ore. În urmă cu câteva zile. În urmă cu câteva luni.

Mai avea de aşteptat câteva minute.

Cei şase străjeri de la intrarea în tabără îşi părăseau posturile. Santinelele din copacii din spatele lui, inconştiente de prezenţa lui în seara asta, ar fi sesizat acţiunea în clipa în care colegii lor ar fi murit. Şi cu siguranţă l-ar fi reperat în clipa în care ar fi plecat din pădure, traversând bucata îngustă de iarbă dintre copaci şi tabără.

Se gândise să se apropie în zbor, dar patrulele aeriene dăduseră târcoale toată noaptea, iar dacă le-ar fi înfruntat, consumând mai multă putere decât era necesar pentru a bloca săgeţile care cu siguranţă s-ar fi tras de dedesubt... Ar fi pierdut rezerve importante de energie. Aşadar, trebuia să meargă pe jos, să alerge rapid şi brutal spre mijlocul taberei şi apoi spre ieşire, cu Aelin sau Cairn.

Încă în viață. Momentan, trebuia să îl țină în viață pe Cairn. Suficient de mult timp încât să iasă din tabără și să ajungă într-un loc unde ar fi putut scoate toate răspunsurile de la el.

„Pleacă, îl îndemnă încet o voce. Pleacă acum!"

Sora lui Essar îl sfătuise să aștepte până la răsărit, când straja era cea mai slăbită, când ea s-ar fi asigurat că anumiți gardieni nu soseau la timp.

„Pleacă acum!"

Acea voce, blândă și insistentă, îl îndemnă. Îl împinse spre tabără.

Rowan își dezgoli dinții, respirând sacadat. Lorcan și Gavriel așteptau un semn, un licăr al magiei lui, când ajungea destul de departe în tabără.

„Acum, prințe!"

El cunoștea acea voce și îi simțise blândețea, iar dacă la ureche îi șoptea însăși Doamna Luminii...

Rowan nu își acordă timp să se gândească, să se înfurie pe zeița care îl îndemna să acționeze, dar ar fi sacrificat-o Lacătului cu bucurie pe partenera lui.

Așadar Rowan se pregăti, încercând să-și păstreze calmul.

Trebuia să fie calm. Precis. Mortal.

Fiecare lovitură a sabiei și fiecare explozie a puterii lui trebuiau să conteze.

Rowan își îndreptă magia spre intrarea în tabără.

Străjerii se apucară de gât, scuturile slabe clătinându-se în jurul lor. Rowan îi distruse imediat, magia lui lăsându-i fără aer în plămâni și secătuindu-le sângele.

Căzură la pământ o clipă mai târziu.

Santinelele strigară din copaci, ordinul „Dați alarma!" răsunând peste tot.

Dar Rowan alerga, iar santinelele din copaci, ale căror strigăte zăboveau în aer odată cu gâfâielile lor, erau deja moarte.

~

Ivirea zorilor colora cu lentoare cerul într-o nuanță roșiatică.

Stând la marginea pădurii care mărginea partea estică a taberei, cu un kilometru de dealuri verzi între el şi marginea armatei, Lorcan monitoriza armata agitată.

Gavriel se transformase deja, iar leul de munte se plimba acum lângă pădure, aşteptând semnalul.

Îi era greu să nu se uite în spate, deşi Lorcan nu o putea vedea. O lăsaseră pe Elide la câţiva kilometri în pădure, ascunsă între copacii care mărgineau o vale îngustă. Dacă totul decurgea prost, trebuia să fugă mai departe pe dealurile împădurite, spre munţii antici, unde pândeau încă prădători mai mortali şi mai vicleni decât fiinţele Fae.

Nu îi zisese niciun cuvânt de rămas-bun, deşi le urase noroc tuturor. Oricum Lorcan nu reuşise să găsească vorbele potrivite, aşa că plecase fără să se uite înapoi măcar.

Dar acum, o făcea. Se ruga ca ea să nu vină să îi caute, în caz că nu se întorceau.

Gavriel se opri din mers, ciulind urechile spre tabără.

Lorcan înţepeni.

Un licăr al puterii lui se trezi şi pâlpâi.

Moartea le făcea semn în apropiere.

– Este prea curând, spuse Lorcan, căutând orice urmă a semnalului pe care trebuia să li-l dea Whitethorn.

Nimic.

Urechile lui Gavriel erau lipite de cap. Şi totuşi, zbaterile muribunzilor trecură pe lângă ei.

CAPITOLUL
26

Aelin înghiţi în sec o dată şi încă o dată, întruchipând teama şi nesiguranţa în timp ce zăcea înlănţuită pe masa de metal, Cairn aşteptând răspunsul ei.

– După ce-o să mă distrugi de tot azi, cum ai să te simţi ştiind că eşti tot o nulitate? spuse ea cu o voce spartă.

Cairn rânji.

– Se pare că mai ai nişte flăcări în tine. Bun!

Îi zâmbi şi ea prin mască.

– Ţi s-a dat ocazia să depui jurământul doar pentru asta. Pentru mine. Fără mine, eşti o nulitate! Ai să fii din nou una. Chiar mai rău, din ce am auzit.

Cairn strânse piatra de cremene.

– Continuă să vorbeşti, căţea ce eşti! Să vedem ce obţii cu asta!

Ea râse răguşit.

– Ştii, străjerii stau de vorbă când eşti plecat. Uită că şi eu sunt Fae şi aud la fel de bine ca voi.

Cairn nu spuse nimic.

– Cel puţin sunt de acord cu mine într-o privinţă. Eşti laş. Trebuie să legi oamenii ca să îi răneşti pentru că asta te face să te simţi bărbat. Aelin se uită cu subînţeles între picioarele lui. Nu prea înzestrat.

Îl străbătu un fior.

– Vrei să- i arăt cât de înzestrat sunt?

Aelin râse din nou, cu calm şi aroganţă, şi se uită la tavan, spre cerul care se lumina. Ultimul pe care avea să-l vadă, dacă-i reuşea schema.

Întotdeauna mai existase cineva, o rezervă, care să îi ia locul dacă ar fi eşuat. Faptul că moartea ei ar fi însemnat şi moartea lui Dorian şi i-ar fi făcut pe zeii plini de ură să îi ceară viaţa ca să făurească Lacătul... Nu era ciudat să se urască din cauza asta. Dezamăgise destui oameni, dezamăgise întregul Terrasen, aşa că povara în plus nu prea mai conta. Ea oricum nu avea s-o mai simtă mult timp.

Aşadar, spuse tărăgănat spre cer, spre stele:

– O, ştiu că nu prea am ce să văd în privinţa asta, Cairn! Iar tu nu eşti suficient de bărbat încât s-o foloseşti fără să ţipe cineva la tine, nu-i aşa? La tăcerea lui, ea zâmbi superior. Aşa credeam şi eu. Am avut de-a face cu mulţi ca tine la Breasla Asasinilor. Sunteţi toţi la fel.

El mârâi.

Aelin doar chicoti şi se mişcă de parcă s-ar fi făcut comodă.

– Haide, Cairn! Fă ce poţi mai rău!

Fenrys scheună în semn de avertisment.

Ea aşteptă şi aşteptă, continuând să zâmbească superior şi să-şi relaxeze membrele.

O mână se izbi în stomacul ei, destul de puternic încât s-o facă să se ghemuiască, aerul ieşindu-i din plămâni.

Apoi, o altă lovitură, în coaste, o făcu să strige răguşit. Fenrys lătră.

Încuietorile zăngăniră, descuindu-se. Respiraţia fierbinte îi gâdilă urechea în clipa în care fu smucită de pe masă.

– Poate că ordinele lui Maeve mă ţin la distanţă, căţea ce eşti, dar să vedem cât o să mai vorbeşti după asta!

Picioarele ei nu reuşiră s-o susţină înainte să o apuce Cairn de ceafă şi să o izbească de marginea mesei de metal.

Stelele explodară orbitor şi agonizant când metalul şi osul pârâiră prin masă. Aelin se clătină şi căzu pe spate, la pământ, din cauza picioarelor înlănţuite.

Fenrys lătră din nou, frenetic şi furios.

Dar Cairn ajunse lângă ea şi o apucă de păr atât de strâns încât i se umeziră ochii, iar Aelin strigă iarăşi când el o târî pe podea spre cuptorul mare şi fierbinte.

O ridică de păr şi îi împinse înainte faţa mascată.

– Să văd cum mă mai iei acum peste picior!

Căldura o perpeli imediat, flăcările fiind foarte aproape de pielea ei. O, pe toţi zeii, ce căldură...

Masca de pe faţă şi lanţurile de pe corp se încălziră.

În ciuda planurilor ei, involuntar, se retrase, dar Cairn o ţinu ferm. O împinse spre foc în timp ce trupul i se încordă, luptându-se pentru orice gură de aer rece.

– Am să-ţi topesc faţa atât de rău încât nici măcar vindecătoarele nu or să poată să te vindece, îi şopti el la ureche, împingând-o, iar membrele începură să-i tremure, căldura arzându-i pielea, lanţurile şi masca.

Cairn o împinse un centimetru mai aproape de foc.

Piciorul lui Aelin alunecă înapoi, între picioarele lui. Acum. Trebuia să se întâmple *acum*...

– Bucură-te de respiraţia fierbinte, zise el printre dinţi, iar ea îl lăsă să o împingă încă un centimetru. Îl lăsă să îşi piardă echilibrul, doar puţin, în timp ce ea îşi mişcă brusc trupul nu în sus, ci spre el, piciorul ei cuprinzându-i glezna când Cairn se legănă.

Aelin se roti, lovindu-l cu umărul în piept. Cairn se prăbuşi la pământ.

Ea alergă – sau încercă să o facă. Având lanţuri la picioare, abia putea să meargă, dar trecu pe lângă Cairn clătinându-se, ştiind că el deja se răsucea, deja se ridica.

„Fugi..."

Cairn o apucă de gambe şi trase, iar Aelin căzu la pământ, dinţii clănţănindu-i când se loviră de mască, spărgându-i buza.

Apoi el ajunse deasupra ei, lovind-o în mod repetat peste cap, gât şi piept.

Întrucât muşchii îi erau epuizaţi pentru că nu-i folosise, în ciuda vindecătoarelor care împiedicaseră atrofierea, nu reuşea să-l îndepărteze. Nici să îl răstoarne, deşi încercă.

Cairn bâjbâi în spate – după un vătrai de fier care se încălzea în cuptor.

Aelin se zbătu, încercând să ridice mâinile deasupra capului, ca să îi cuprindă gâtul cu lanțul, dar acesta fusese prins de lanțul de la coaste și de pe spate.

Lătrăturile lui Fenrys răsunară. Cairn bâjbâi din nou după vătrai, dar nu-l apucă.

Cairn se uită în spate ca să ia vătraiul, îndrăznind să își ia o clipă privirea de la ea.

Aelin nu ezită. Își ridică fruntea și-și izbi fața mascată în capul lui Cairn.

El căzu pe spate, iar Aelin se avântă spre clapele cortului.

Cairn se înfrâna mai mult decât estimase ea.

Nu avea să o ucidă, iar faptul că acum îl provocase...

Abia se ridicase când Cairn îi apucă din nou părul și o aruncă în dulapul cu sertare cu toată forța.

Aelin se lovi de acesta cu un trosnet care-i răsună prin tot corpul.

Ceva se rupse în ea, iar tânăra strigă, încet și cu vocea spartă, când căzu la podea.

~

Fenrys își văzuse geamănul înfigându-și un cuțit în inimă. Îl văzuse pe Connall sângerând pe gresie și murind. Și i se ordonase să îngenuncheze în fața lui Maeve chiar în acel sânge în timp ce îi poruncise să o servească.

El stătuse într-o cameră de piatră două luni, văzuse ce făcuseră ei trupului și spiritului unei tinere regine. Nu reușise să o ajute în timp ce ea țipase încontinuu. Nu va înceta să audă acele țipete.

Dar sunetul care ieși din ea când Cairn o aruncă în dulap, unde Fenrys îl văzuse aranjându-și uneltele, sunetul pe care îl scosese ea când atinse podeaua fu cel care îl distruse complet.

Un mic sunet. Încet. Deznădăjduit.

Nu îl mai auzise vreodată la ea, nici măcar o dată.

Cairn se ridică în picioare și își șterse nasul spart și însângerat.

Aelin Galathynius se agită, încercând să se ridice pe antebrațe.

Cairn scoase vătraiul încins din cuptor. Îl îndreptă spre ea ca pe o sabie.

Fenrys se luptă în legăturile invizibile în timp ce Aelin se uită la el, spre locul unde stătuse în ultimele două zile, în acelaşi loc nenorocit de lângă peretele cortului.

Disperarea strălucea în ochii lui.

Disperare adevărată, fără lumină sau speranţă. Genul de disperare care îşi dorea moartea. Genul de disperare care începea să slăbească forţa, să distrugă orice hotărâre de a suporta.

Ea clipi la el. De patru ori. *Sunt aici, sunt cu tine.*

Fenrys ştia pentru ce era. Mesajul final. Nu înaintea morţii, ci înaintea genului de despărţire din care nu va pleca nimeni. Înainte să revină Maeve cu colierul din piatră Wyrd.

Cairn roti vătraiul în mâini, căldura emanând din vârful acestuia.

Iar Fenrys nu putea lăsa să se întâmple asta.

El nu putea permite asta. În sufletul lui distrus, în ce mai rămăsese din el după tot ce fusese forţat să vadă şi să facă, nu putea permite asta.

Jurământul sângelui îi ţinu pe loc membrele. Un lanţ întunecat care trecea prin sufletul lui.

El nu avea de gând să permită asta. Acea distrugere finală.

Se ridică în lanţul întunecat al legăturii, ţipând, deşi nu ieşi niciun sunet din botul deschis.

Se împinse de nenumărate ori în lanţurile invizibile, în ordinul jurat cu sânge de a se supune, de a nu acţiona, de a privi.

Şi sfidă asta. Tot ce era jurământul sângelui.

Durerea îl străpunse până în inimă.

Ignoră durerea în timp ce Cairn îndreptă vătraiul încins spre tânăra regină cu inima de foc.

El nu avea de gând să permită asta.

Mârâind, masculul din el zbătându-se, Fenrys strigă la lanţul întunecat care îl lega.

Îl muşcă, trăgând cu orice urmă de sfidare pe care o avea.

Îl lăsă să îl ucidă, să îl distrugă. El nu avea de gând să servească. Nici măcar o clipă. El nu intenţiona să se supună.

Şi lent, Fenrys se ridică în picioare.

* * *

Durerea o zdruncină pe Aelin în timp ce stătea întinsă, gâfâind, braţele chinuindu-se să îi ţină capul şi pieptul deasupra pământului.

Nu se uita la Cairn şi la vătrai.

Ci la Fenrys care se ridica, corpul lui unduindu-se tremurând de durere, botul încreţindu-se de furie.

Până şi Cairn se opri. Se uită spre lupul alb. *Stai jos.*

Fenrys mârâi, profund şi urât. Şi tot se luptă să se ridice în picioare.

Cairn îndreptă vătraiul spre covor. *Întinde-te. Ăsta e un ordin de la regina ta.*

Fenrys tremură, părul de pe spate ridicându-se. Dar stătea în picioare.

Stătea în picioare.

În ciuda ordinului, în ciuda ordinelor jurământului de sânge.

Ridică-te.

De departe, răsunau cuvintele.

Cairn strigă:

- Întinde-te!

Capul lui Fenrys se agită dintr-o parte în alta, corpul zbătându-se în lanţurile invizibile. Împotriva jurământului invizibil.

Ochii lui negri îi întâlniră pe ai lui Cairn.

Sângele începu să curgă din nările lupului.

L-aş ucide - ca să rup jurământul. Îi va distruge sufletul. Corpul lui va urma imediat după asta.

Dar Fenrys puse o labă în faţă, ghearele intrând în pământ.

Chipul lui Cairn se albi la acel pas. Acel pas imposibil.

Ochii lui Fenrys se îndreptară spre ai ei. Niciunul nu avea nevoie de codul tăcut dintre ei pentru cuvântul pe care îl văzu în privirea lui. Ordinul şi rugămintea.

Fugi.

Şi Cairn citi cuvântul.

Şi spuse printre dinţi:

- Nu poate cu spinarea ruptă, înainte să lovească spatele lui Aelin cu vătraiul.

Cu un urlet, Fenrys sări.

Şi cu asta, el rupse complet jurământul de sânge.

CAPITOLUL
27

Lupul şi spiriduşul căzură rostogolindu-se pe covor, urlând şi lovind.

Fenrys se lungi spre gâtul lui Cairn, corpul lui imens ţintuind masculul, dar acesta din urmă puse picioarele între ei şi lovi.

Aelin se ridică, impunând forţă în picioare când îngenunche lângă dulap. Fenrys lovi latura mesei de metal, dar se mişcă imediat, izbindu-şi corpul de Cairn.

Un şuierat încet se auzi în apropiere, iar Aelin îndrăzni să îşi mute privirea ca să găsească vătraiul stând în dreapta ei.

Îşi răsuci picioarele spre acesta. Puse mijlocul lanţului de la picioare pe vârful înroşit în foc.

Încet, zalele din mijloc se încălziră.

Lupul şi spiriduşul se loviră într-o încurcătură de gheare, pumni şi dinţi, apoi se despărţiră.

Ruperea jurământului de sânge avea să îl ucidă.

Erau ultimele lui respiraţii, ultimele bătăi ale inimii.

– Îţi jupoi blana de pe oase, spuse gâfâind Cairn.

Fenrys respiră sacadat, sângele curgând dintre dinţi în timp ce lovea cu labele. Privirea lui nu se mută de la Cairn în timp ce se mişcau în cerc, evaluându-se unul pe celălalt ca să dea lovitura fatală.

Zalele din mijlocul lanţului începură să strălucească.

Deasupra, cerul se lumină gri.

Fenrys şi Cairn se rotiră din nou, pas cu pas.

Epuizându-l, obosindu-l. Cairn cunoştea preţul ruperii jurământului de sânge. Ştia că trebuia doar să aştepte până ce Fenrys murea.

Şi Fenrys ştia asta.

El atacă, dinţii pocnind spre gâtul lui Cairn în timp ce labele loviră tibiile masculului.

Aelin luă vătraiul, se sprijini în călcâie şi ridică tija. Aceasta se tensionă în zalele încinse ale lanţului, iar ea împinse încontinuu picioarele în jos, braţele tremurând.

Cairn şi Fenrys se rostogoliră, iar Aelin scrâşni din dinţi, strigând.

Lanţul dintre picioare se rupse.

Era singurul lucru de care avea nevoie.

Ea se ridică în picioare, dar se opri. Fenrys, ţintuit de Cairn, se uită în ochii ei. Mârâi avertizând şi ordonând.

Fugi.

Cairn întoarse capul spre ea. Spre lanţul care atârna liber între gleznele ei.

- Tu...

Dar Fenrys se ridică brusc, prinzând cu maxilarul umărul lui Cairn.

Cairn strigă, arcuindu-se, vrând să îl prindă de spate pe Fenrys.

Fenrys se uită din nou în ochii ei, sfâşiind umărul lui Cairn chiar în timp ce masculul îl împinse în marginea mesei. Spinarea lui Fenrys se izbi de metal, destul de puternic încât să se rupă osul.

Fugi.

Aelin nu ezită. Ea alergă spre clapele cortului.

Şi în dimineaţa de dincolo de ele.

~

Un kilometru spre mijlocul taberei. Spre cort.

Soldaţii reacţionaseră cum anticipase Rowan, iar el îi ucisese corespunzător.

Păsările de pradă plonjară spre el, atacând cu vânt şi gheaţă de deasupra. El le distruse magia cu un val de-al lui, împrăştiindu-i.

Un grup de războinici îl atacă din spatele unui rând de corturi.

Unii îl priviră şi alergară înapoi de unde veniseră. Toţi soldaţii pe care îi instruise. Şi unii pe care nu îi instruise. Totuşi, mulţi rămaseră ca să lupte.

Rowan le sfâşie scuturile, le scoase aerul din plămâni. Unii se treziră cu securea lui în gât.

Aproape. Atât de aproape de acel cort! El urma să le facă semn lui Lorcan şi Gavriel într-o clipă. Când era destul de aproape încât să aibă nevoie de o diversiune ca să poată ieşi.

Alt atac violent al soldaţilor se îndreptă spre el, iar Rowan îşi înclină cuţitul lung. Puterea lui îndepărtă săgeţile trase, apoi distruse arcaşii, transformându-i pe toţi în aşchii însângerate.

CAPITOLUL
28

Aelin fugi.

Picioarele ei slăbite se clătinară pe iarbă, mâinile încă legate restricționând mișcarea, dar ea fugi. Alese o direcție, orice direcție în afară de ceața râului din stânga, și fugi.

Soarele răsărea, iar tabăra armatei... Era mișcare în spatele ei. Strigăte.

Ea le ignoră și merse în dreapta. Spre soarele care răsărea, ca și când ar fi fost îmbrățișarea primitoare a Malei.

Nu putea inspira suficient aer prin fanta măștii, dar merse în continuare, fugind pe lângă corturi, soldați care întoarseră capetele spre ea, ca și când erau nedumeriți. Ea apucă vătraiul în mâinile îmbrăcate în fier, refuzând să vadă de ce era agitație, dacă fugea Cairn furios în spatele ei.

Dar apoi îi auzi. Strigând ordine.

Pași grăbiți în iarba din spate, apropiindu-se. Oamenii din față erau alertați de strigătele lor.

Picioare goale mișcându-se repede pe pământ, picioarele ei extenuate oprindu-se brusc.

Aelin se îndreptă în continuare spre orizontul estic. Spre copaci și munți, spre soarele care se ridica deasupra lor.

Iar când primii soldați îi blocară calea, strigând să se oprească, ea înclină vătraiul de fier și nu ezită.

* * *

Mo rt a î ânt ui Lorc n.

După păsările de pradă care se împrăştiau tot mai departe în tabără, ştia că Whitethorn era aproape de cortul lui Cairn.

Foarte curând urmau să primească semnalul.

Lorcan şi Gavriel respirară calm, pregătindu-şi puterea. Aceasta zbârnâi prin ei, ca două valuri care se ridicau.

Dar moartea începea să îl cheme în altă parte a taberei.

Mai aproape de ei. Mişcându-se repede.

Lorcan scrută cerul care se lumina, apoi rândul primelor corturi. Intrarea cu gardieni.

- Cineva vine spre noi, îi şopti Lorcan lui Gavriel. Dar Whitethorn este încă acolo.

Fenrys. Sau poate Connall. Poate sora lui Essar, pe care nu o plăcuse niciodată. Dar asta nu mai conta dacă ea nu îi trădase.

El arătă spre intrarea din nord.

- Iei tu partea aia. Fii pregătit să ataci din lateral.

Gavriel fugi, ca un prădător gata să atace nevăzut, când Lorcan atacă direct.

Moartea licări. Whitethorn era aproape de mijlocul taberei. Iar acea forţă care se apropia de intrarea lor estică...

La naiba cu aşteptarea.

Lorcan ieşi dintre copaci, puterea întunecată rotindu-se, pregătită să întâmpine ceea ce pătrunse printre rândurile de corturi.

Scoţând sabia de la centură, scrută cerul, tabăra, lumea în timp ce moartea licări, când soarele care răsărea polei iarba şi făcu roua să se evapore.

Nimic. Nici urmă a ce sau cine...

El ajunse la primele şanţuri de la marginea taberei, adânciturile fiind înguste şi abrupte, când apăru Aelin Galathynius.

Lorcan nu se aştepta la suspinul din gâtul său când ea fugi printre corturi, când privi masca de fier şi lanţurile de pe ea, mâinile încă legate.

Când privi sângele care îi uda pielea, cămaşa scurtă şi albă, părul ei, mai lung decât atunci când o văzuse ultima dată şi lipit de cap cu sânge.

Genunchii îi cedară şi chiar şi magia lui şovăi la vederea fugii ei frenetice şi disperate spre marginea taberei.

Soldaţii alergau spre ea.

Lorcan fugi, întinzându-şi magia în sus şi lateral. Nu spre ea, ci spre Whitethorn, care fugea încă spre mijlocul taberei.

„Ea este aici, ea este aici, ea este aici“, semnală el.

Dar Lorcan era prea departe, dâmburile înverzite şi şanţurile dintre ele erau acum nesfârşite, când zece soldaţi se îndreptau spre Aelin, blocându-i calea spre câmpul deschis.

Unul lovi cu sabia, o lovitură care ar fi trebuit să îi taie craniul în două.

Prostul nu îşi dăduse seama pe cine înfrunta. Ce înfrunta.

Nu ştia că fiinţa pe care o ataca nu era regina legată în fier care scuipa foc, ci o asasină.

Cu o răsucire, ridicând braţele, Aelin întâmpină direct sabia.

Aşa cum plănuise.

Sabia masculului nu îşi atinse ţinta, ci lovi exact unde îşi dorise ea.

În mijlocul lanţului care îi lega mâinile.

Fierul se rupse.

Apoi, sabia masculului era în mâinile ei. Apoi ţâşnea sânge din gâtul lui.

Aelin se roti, lovind alt soldat care stătea între ea şi libertate. Chiar în timp ce el fugea spre ea, Lorcan nu reuşi decât să se uite cu gura căscată la ceea ce se petrecea.

Ea lovi înainte ca ei să-şi dea seama unde să se întoarcă. Lovitură, eschivă, atac.

Puse cealaltă mână pe unul dintre pumnalele lor.

Apoi totul se termină şi nu mai era nimic între ea şi intrarea în tabără, în afară de şase gardieni care îşi scoteau armele...

Lorcan lovi cu magia, o plasă mortală de putere care făcu acei gardieni să cadă în genunchi. Cu gâturile rupte.

Aelin nu ezită când ei căzură la pământ. Fugi pe lângă ei, întreptându-se direct spre câmp şi dealuri. Spre locul unde Lorcan alerga spre ea.

El făcu semn din nou. „Spre mine, spre mine.“

Fie că Aelin recunoscu semnalul sau pe el, ea alergă în continuare în direcţia lui.

Întreagă. Corpul ei părea întreg şi totuşi era atât de slăbită, picioarele stropite cu sânge chinuindu-se să o ţină vertical.

Între ei era un câmp mare cu dâmburi abrupte şi şanţuri. Lorcan înjură.

Ea nu putea să treacă peste acel teren, fiind atât de epuizată...

Dar reuşi.

Aelin dispăru în primul şanţ, iar magia lui Lorcan se întinse tot mai mult. Spre ea, nu spre Whitethorn.

Apoi, ea se ridică, urcând dealul, iar el putea vedea încetineala, extenuarea unui corp ajuns la limită.

Săgeţile zbârnâiră din arcuri şi un zid ţâşni spre cer. Îndreptându-se spre ea pe acel deal expus.

Lorcan trimise un val de putere rupându-le.

Altele fură trase. De data asta câte una, din atât de multe direcţii încât nu le putea găsi sursa. Arcaşi instruiţi, unii dintre cei mai buni ai lui Maeve. Aelin trebuia să...

Deja o făcuse.

Aelin începu să fugă în zigzag, lipsindu-i de o ţintă uşoară.

Din stânga în dreapta, ea ţâşni peste dealuri, mai lent cu fiecare dâmb peste care trecea, fiecare pas spre Lorcan în timp ce el alerga spre ea, o sută de metri rămânând între ei.

O săgeată se îndreptă spre spatele ei, dar Aelin se dădu într-o parte, alunecând pe iarbă şi noroi. Se ridică imediat, cu armele încă în mâini, fugind spre dealuri şi văile dintre ele.

Altă săgeată îndreptată spre ea, iar Lorcan vru să o rupă. Un zid de aur strălucitor ajunse primul acolo.

Din nord, sărind peste şanţuri, fugi Gavriel. Aelin dispăru într-un şanţ, iar când ieşi, Leul alergă lângă ea, un scut auriu în jurul ei. Nu aproape de ea, ci în aerul din jurul lor. Incapabil să o atingă complet, pentru că ea avea masca de fier, lanţurile înfăşurate în jurul trunchiului şi mănuşile de fier în mâini.

Soldaţii ieşeau din tabără, iar Lorcan trimise un vânt negru după ei. Unde îi atingea, ei mureau. Inclusiv cei care nu găsiră scutul impenetrabil care le bloca drumul spre câmp.

El îl întinse cât de mult reuşi. Cu sau fără jurământul de sânge, erau încă poporul lui. Soldaţii lui. Voia să le împiedice moartea, dacă putea. Să îi salveze de ei înşişi.

Aelin se clătina acum, iar Lorcan trecuse peste ultimul deal dintre ei.

Deschise gura, ca să strige ceva ce nu ştia, dar un ţipăt spintecă văzduhul.

Suspinul care ieşi din Aelin la strigătul de furie al uliului rupse pieptul lui Lorcan.

Dar ea continuă să fugă spre copaci, spre ascunzătoarea lor. Lorcan şi Gavriel veniseră lângă ea, iar când se împiedică din nou, acele picioare prea subţiri cedând, Lorcan o apucă de sub braţ şi o purtă mai departe.

Repede ca o stea căzătoare, Rowan plonjă spre ei. Ajunse la ei când trecură de primii copaci, transformându-se când ateriză. Se opriră, Aelin întinzându-se pe pământul acoperit de conuri.

Rowan era imediat în faţa ei, îndreptând mâinile spre masca de pe faţa ei, spre lanţuri, spre sângele care îi acoperea braţele, corpul ei distrus...

Aelin suspină din nou, iar apoi gemu: Fenrys.

Îi luă o clipă lui Lorcan să înţeleagă. Degetul îndreptat în spatele lor spre tabără, când spuse din nou, ca şi când nu mai putea vorbi: Fenrys. Respiraţia ei era umedă şi sacadată. O rugăminte. Una spartă şi însângerată.

Fenrys rămăsese cu Cairn. În tabără. Aelin arătă din nou, suspinând.

Rowan se întoarse spre partenera lui.

Furia din ochii lui Rowan putea devora lumea. Şi acea furie era pe cale să scoată genul de răzbunare pe care doar un mascul împerecheat o putea cere.

Caninii lui Rowan luciră, dar vocea lui era mortal de blândă când îi spuse lui Lorcan:

– Du-o în vale. Făcu un semn din cap spre Gavriel. Tu vii cu mine.

Uitându-se o ultimă dată spre Aelin, furia lui îngheţată stârnind o furtună în aer, prinţul şi Leul plecară, fugind din nou spre tabăra haotică şi însângerată.

CAPITOLUL
29

Tabăra fiind în haos, era mult mai uşor să se furişeze înăuntru.

Puterea lui Rowan explodă spre marginea estică, distrugând corturi şi oase. Orice soldat care zăbovea între marginea estică a taberei şi mijloc alergă spre aceasta.

Eliberând calea. Chiar spre cortul lângă care aproape ajunsese când se întinsese puterea lui Lorcan. Un semnal.

Că ei o găsiseră. Sau ea îi găsise pe ei.

Iar când Rowan o văzuse, mai întâi din aer, iar apoi mirosise sângele, al ei şi al altora, când privise lanţurile şi masca de fier fixată pe faţa ei, când ea suspinase la vederea lui, groaza şi disperarea învelind mirosul ei...

Furia care clocotea în el nu avea loc pentru milă. Nici pentru compasiune.

Nu avea niciuna când el şi Gavriel se furişară pe lângă grupul de corturi spre cel mare situat în cercul gol de iarbă. Ca şi când nimeni nu ar fi suportat să fie în preajma lui Cairn.

Fenrys era cu ea. Sau fusese.

După interiorul liniştit, el se întrebă dacă lupul era mort.

Gavriel îşi luă forma de spiriduş şi scoase cuţitul de la centură. Un schimb de priviri transmise ordinul să facă linişte când Rowan trimise o rafală de vânt în cort.

Vântul îi răspunse că erau două forme de viaţă. Ambele rănite. Sângele se simţea puternic în aer. Era tot ce avea nevoie.

Tăcuţi ca briza în iarbă, ei se furişară în cort. Rowan nu ştia unde să se uite mai întâi.

La lupul şi masculul spiriduş întinşi pe podea.

Sau la sicriul de fier din partea cealaltă a cortului.

Cutia de fier în care o încuiaseră.

Părea că fusese nevoie de întăriri, după sudura de mântuială la plăcile groase de pe aceasta.

Mirosul sângelui ei, al fricii, umplu cortul. Emană din acea cutie.

O masă din metal era în apropiere.

Iar sub ea...

Rowan studie cele trei cuptoare neaprinse puse sub ea, inelele de fixare ale lanţurilor din capetele mesei şi în sfârşit se uită spre masculul spiriduş lăsat însângerat, dar încă în viaţă, pe podea în faţa lui Fenrys.

Lângă Fenrys se ghemui Gavriel, cu lumina aurie a puterii lui înfăşurată în jurul blănii îmbibate în sânge. Vindecându-l. Lupul alb nu deveni conştient, dar respiraţia i se calmă. Destul de bine.

– Vindecă-l, spuse Rowan cu o blândeţe mortală.

Leul îşi ridică privirea şi află că privirea lui Rowan nu mai era la lup. Ci la Cairn.

Bucăţi de carne fuseseră smulse din corpul lui Cairn. O bucată din tâmpla lui îi spuse lui Rowan că fusese lovitura care îl lăsase inconştient. Ca şi când Fenrys ar fi izbit craniul lui Cairn în marginea mesei de metal. Iar apoi ar fi căzut şi el la doar câţiva paşi distanţă.

Se prăbuşise, probabil nu din cauza rănilor, ci... Rowan tresări. Ce se petrecuse aici, ce fusese atât de îngrozitor încât lupul reuşise să facă imposibilul şi să o scutească pe Aelin să suporte?

Ochii roşiatici ai lui Gavriel sclipiră circumspecţi. Rowan arătă din nou spre Cairn.

– Vindecă-l.

Nu aveau mult timp ca să-şi pună planul în aplicare.

Unele sertare din dulapul înalt fuseseră scoase. Unelte lustruite luceau înăuntru.

O pungă de scule fusese de asemenea pusă pe o bucată de catifea neagră lângă masa de metal.

Sângele ei îi spuse despre durere şi disperare şi groază absolută.

Inima lui de foc.

Magia lui Gavriel licări, lumina aurie aşezându-se peste Cairn.

Rowan studie uneltele pe care le pusese Cairn, cele din sertar. Cu atenţie şi grijă, el alese una.

Un cuţit subţire ascuţit ca un brici. Unealta unui vindecător, menită să taie precis şi să elimine putreziciunea.

Cairn mormăi când îşi reveni. Până când Cairn se trezi, înlănţuit de masa de metal, Rowan era pregătit.

Cairn îl privi pe cel care stătea deasupra lui, cu unealta în mâna tatuată a lui Rowan, celelalte fiind de asemenea pregătite pe acea bucată de catifea şi începu să se zbată. Lanţurile de fier rămaseră neclintite.

Apoi Cairn privi furia îngheţată din ochii lui Rowan. Înţelese ce intenţiona să facă folosind acel cuţit foarte ascuţit. O pată neagră se întinse pe pantalonii lui Cairn.

Rowan înfăşură cortul cu un vânt rece, blocând toate sunetele şi începu.

CAPITOLUL
30

Vuietul conflictului răsuna peste ţinut, chiar şi la o distanţă de câţiva kilometri. Departe peste dealurile accidentate ale pădurii antice, Elide aşteptase câteva ore. Mai întâi tremurând în întuneric, apoi urmărind cum cerul devenea gri şi în cele din urmă albastru. Şi cu acea ultimă transformare, începuse vuietul.

Ea se plimbase prin valea plină de muşchi, ocolind bolovanii gri împrăştiaţi printre copaci, şi stătuse rezemată în tăcere de trunchiurile imense ale arborilor, făcându-se cât mai mică posibil. Gavriel jurase că niciunul dintre animalele ciudate sau fioroase din aceste ţinuturi nu pândea atât de aproape de Doranelle, dar ea nu voia să rişte. Aşadar, rămăsese în valea îngustă, unde i se spusese să aştepte.

Să îi aştepte pe ei sau ca lucrurile să meargă destul de prost încât să fie nevoită să îşi găsească singură calea. Probabil avea s-o caute pe Essar dacă se ajungea la asta...

Nu urma să se ajungă la asta, îşi spusese de nenumărate ori. *Nu se putea* ajunge la aşa ceva.

Soarele dimineţii începea să încălzească umbra rece când îi văzu.

Îi văzu înainte să îi audă, pentru că păşeau uşor pe solul pădurii, mulţumită graţiei de nemuritori şi instruirii. Expiră înfiorată când Lorcan ieşi dintre copacii acoperiţi de muşchi, fixând-o deja cu privirea. Şi la un pas în urma lui, clătinându-se...

Elide nu ştia cum să-şi folosească trupul sau mâinile. Nu ştia ce să spună când Aelin se clătină peste rădăcini şi pietre, masca şi lanţurile zăngănind, acoperită de sânge - nu doar al ei, ci şi de al altora.

Era slabă, iar părul auriu era mult mai lung. Prea lung, chiar şi după atât timp. Îi ajungea până aproape de buric, o mare parte din el fiind întunecat din cauza sângelui uscat, de parcă ar fi alergat printr-o ploaie de cheaguri.

Nici urmă de Rowan şi Gavriel. Dar pe chipul lui Lorcan nu se citea suferinţa, doar graba, având în vedere cum studia cerul şi copacii, căutând vreun urmăritor.

Aelin se opri la marginea poienii. Era desculţă, iar cămaşa scurtă şi subţire pe care o purta nu dezvăluia răni importante.

Dar în ochii lui Aelin, ascunşi de mască, nu se vedea nimic.

- Va trebui să îi aşteptăm aici, îi spuse Lorcan reginei.

Aelin, ca şi când corpul nu i-ar fi aparţinut, îşi ridică lanţurile, cu mâinile învelite în metal. Zalele fuseseră tăiate, iar lanţurile atârnau de cătuşe. La fel şi cele de la glezne.

Ea trase de mănuşile de metal, dar nu se clintiră.

Trase din nou. Mănuşa nici măcar nu se mişcă.

- Scoate-le...

Vocea îi era înceată şi răguşită.

Elide nu ştia cui îi era adresat ordinul, dar înainte să poată traversa poiana, Lorcan o apucă pe regină de încheietura mâinii ca să studieze încuietorile.

Un colţ al gurii lui se încordă. Aşadar, nu se puteau scoate uşor.

Elide se apropie, şchiopătând mai mult pentru că magia lui Gavriel era ocupată cu altceva.

Mănuşile fuseseră încuiate la încheieturile mâinilor ei, suprapunându-se un pic peste cătuşe. Ambele aveau mici găuri pentru cheie. Ambele erau din fier.

Elide se mişcă puţin, lăsându-şi greutatea pe piciorul teafăr, ca să vadă unde se prindea masca de capul lui Aelin.

Încuietoarea era mai complicată decât celelalte, lanţurile fiind groase şi vechi.

Lorcan poziţionase vârful pumnalului subţire în încuietoarea mănuşii, iar acum îl înclina, încercând să o descuie.

- Scoate-o!

Cuvintele guturale ale reginei fură absorbite de copacii acoperiţi de muşchi.

– Încerc, spuse Lorcan – fără blândeţe, deşi cu siguranţă fără calmul obişnuit.

Pumnalul zgârie încuietoarea, dar fără rezultat.

– Scoate-o!

Regina începu să tremure.

– Eu...

Aelin îi înşfăcă pumnalul, metalul zăngănind pe metal când potrivi vârful lamei în încuietoare. Pumnalul tremura în mâna ei îmbrăcată în fier.

– Scoate-o, şopti ea, dezgolindu-şi dinţii. Scoate-o!

Lorcan vru să apuce pumnalul, dar ea îl înclină. El izbucni:

– Încuietoarele astea sunt prea ingenioase! Ne trebuie un lăcătuş!

Gâfâind printre dinţi, Aelin înfipse şi răsuci pumnalul în încuietoarea mănuşii. Un pocnet străbătu poiana, dar nu din cauza încuietorii care cedase. Aelin scoase pumnalul ca să dezvăluie vârful rupt. O bucată de metal căzu din încuietoare pe muşchi.

Aelin se uită la lama ruptă, la bucata din iarba de sub tălpile-i goale şi însângerate, respirând din ce în ce mai rapid.

Apoi aruncă pumnalul în muşchi. Începu să apuce cătuşele de pe braţe, mănuşile de pe mâini, masca de pe faţă.

– Scoate-o! imploră ea când zgârie, apucă şi smuci. *Scoate-o!*

Elide întinse o mână spre Aelin ca să o împiedice să îşi sfâşie pielea de pe oase, dar regina se feri, clătinându-se mai departe în poiană.

Ea căzu în genunchi, aplecându-se în faţa lor, şi apucă masca.

Aceasta nici măcar nu se clinti.

Elide se uită la Lorcan. Era înmărmurit, cu ochii mari când Aelin îngenunche în muşchi şi începu să suspine.

El făcuse asta... îi condusese spre asta.

Elide se apropie de Aelin.

Mănuşile reginei îi răniră pielea de pe gât şi maxilar când trase de mască.

– *Scoate-o!* Rugămintea deveni un strigăt. *Scoate-o!*

De nenumărate ori, regina strigă „Scoate-o, scoate-o, scoate-o!“

Ea suspina printre strigăte, sunetele spintecând pădurea veche. Nu spuse alte cuvinte, nu se rugă la niciun zeu, la niciun strămoş, ci rosti la nesfârşit „Scoate-o, scoate-o, scoate-o!“

Printre copacii din spatele lor se auzi mişcare, iar faptul că Lorcan nu duse mâna spre arme îi spuse lui Elide cine era. Dar uşurarea fu de scurtă durată când Rowan şi Gavriel îşi făcură apariţia, târând un lup mare între ei – lupul care o apucase de braţ pe Elide, sfâşiind carnea până la os. Fenrys.

Era inconştient, limba atârnându-i din botul însângerat. Rowan abia intrase în poiană înainte să lase lupul jos şi să se îndrepte spre Aelin.

Prinţul era plin de sânge. După mersul uşor, Elide îşi dădu seama că nu era al lui.

După sângele care îi acoperea bărbia şi gâtul... Nu voia să ştie.

Aelin smulse masca neclintită, fie că nu ştia, fie că nu îi păsa că prinţul era în faţa ei. Consortul, soţul şi partenerul ei.

– Aelin!

– *Scoate-o, scoate-o, scoate-o!*

Strigătele ei erau insuportabile, mai rele decât în ziua de pe plaja din Eyllwe.

Gavriel veni lângă Elide, pielea lui aurie albindu-se când se uită cu atenţie la regina agitată.

Lent, Rowan îngenunche în faţa ei.

– Aelin.

Ea doar îşi înclină capul spre coroana copacilor şi suspină.

De la zgârieturile pe care şi le făcuse pe piele, sângele îi curgea pe gât, amestecându-se cu cel care o păta deja.

Rowan întinse o mână tremurândă, singurul semn al agoniei de care Elide nu se îndoia că îl străbătea. Uşor, îi atinse încheieturile mâinilor şi o strânse încet, împiedicând-o să se mai zgârie cu brutalitate.

Aelin suspină, iar trupul i se cutremură de forţa suspinului.

– Scoate-o!

Ochii lui Rowan licăriră, panica, suferinţa şi dorul lucind în ei.

– Am s-o scot, dar trebuie să rămâi nemişcată, Inimă de Foc. Doar câteva clipe.

– *Scoate-o!* Suspinele încetară. Rowan îşi trecu degetul mare peste încheietura mâinii şi peste cătuşele din fier, ca şi când nu ar fi fost decât pielea ei. Încet, tremuratul încetă.

Nu, nu încetă, îşi dădu seama Elide când Rowan se ridică în picioare şi merse în spatele reginei. Ci continuă, dar subtil. Tremurul străbătu trupul încordat al lui Aelin, dar ea rămase nemişcată cât Rowan studie încuietoarea.

Totuşi, ceva asemănător şocului şi apoi groaza şi întristarea îi străbătură chipul când îi studie spatele, dispărând imediat.

Aruncă o privire, iar Gavriel şi Lorcan veniră lângă el, păşind încet. Neameninţător.

În partea cealaltă a poieniţei, Fenrys era tot inconştient, blana albă fiind udă de sânge.

Elide doar veni lângă Aelin şi ocupă locul în care fusese Rowan.

Regina ţinea ochii închişi, ca şi când ar fi avut nevoie de toată concentrarea ei ca să rămână nemişcată încă o clipă, să le permită să se uite, să nu apuce lanţurile.

Aşadar, Elide nu-i spuse şi nu îi ceru nimic, în afară de a-i fi însoţitoare, dacă avea nevoie.

În spatele lui Aelin, faţa pătată cu sânge a lui Rowan era macabră cât studie încuietoarea care fixa lanţurile măştii de ceafa ei. Nările i se umflară puţin. De furie – frustrare.

– Nu am mai văzut niciodată o asemenea încuietoare, şopti Gavriel.

Aelin începu din nou să tremure.

Elide îi atinse cu o mână genunchiul pe care Aelin şi-l zgâriase, noroiul şi iarba lipindu-se de pielea ei pătată de sânge.

Se aştepta ca regina să îi dea mâna la o parte, dar Aelin nu se mişcă, ci îşi ţinu ochii închişi, continuând să respire sacadat.

Rowan apucă un lanţ care lega masca şi dădu din cap spre Lorcan.

– Celălalt.

Tăcut, el prinse capătul opus. Dacă ar fi fost nevoiţi, ar fi tăiat fierul.

Elide îşi ţinu respiraţia când ambii masculi se forţară, braţele tremurându-le.

În zadar.

Încercară din nou. Aelin respiră cu greu, iar Elide o strânse mai mult de genunchi.

– A reuşit să rupă lanţurile de la glezne şi mâini, observă Gavriel. Nu sunt indestructibile.

Dar cu lanţurile de pe mască atât de aproape de capul ei, o lovitură de sabie era imposibilă. Sau poate că masca fusese făcută dintr-un fier mai rezistent.

Rowan şi Lorcan mormăiră când traseră de lanţuri. Era inutil.

Respirând greoi, cei doi se opriră. Urme roşii străluceau pe mâinile lor.

Încercaseră să folosească magia ca să rupă fierul.

Liniştea se lăsă în poiană. Nu mai puteau zăbovi acolo mult timp. Dar să o ia pe Aelin în lanţuri, când se agita atât de mult să se elibereze de ele...

Aelin deschise ochii.

Erau goi. Pe deplin epuizaţi, ca ai unei războinice care accepta înfrângerea.

Elide spuse deodată, gândindu-se să alunge acea goliciune:

– A existat vreo cheie? I-ai văzut folosind o cheie?

Ea clipi de două ori, ca şi când asta ar fi însemnat ceva.

Rowan şi Lorcan smuciră din nou, forţându-se, dar Aelin se uită la muşchi şi la pietre, mijind un pic ochii, ca şi când ar fi înţeles întrebarea. Prin mica gaură a măştii, Elide abia îi văzu buzele formând cuvintele. „O cheie."

– Nu o am – nu le avem, spuse Elide, simţind ce gândea Aelin. Manon şi Dorian le au.

– Linişte, şopti Lorcan. Nu la tonul vocii ei, ci la informaţia mortală pe care o dezvăluise Elide.

Aelin clipi din nou de două ori, cu aceeaşi intenţie ciudată.

Rowan mârâi trăgând din nou de lanţuri, însă Aelin întinse o mână spre muşchi şi contură o formă.

– Ce-i aia?

Elide se aplecă înainte când regina o făcu din nou, chipul inexpresiv fiind ilizibil.

Masculii Fae se opriră la întrebarea ei și urmăriră degetul lui Aelin mișcându-se prin iarbă.

– Un semn Wyrd, spuse încet Rowan. Ca să deschidă.

Aelin îl contură din nou, tăcută și nemișcată, ca și când niciunul dintre ei n-ar fi fost acolo.

– Funcționează asupra fierului? întrebă Gavriel, urmărind degetul lui Aelin.

– Ea a descuiat ușile din fier din biblioteca regală a Adarlanului cu acel simbol, șopti Rowan. Dar a avut nevoie de...

El lăsă cuvintele să plutească nerostite când luă cuțitul rupt pe care îl aruncase Aelin în mușchii din apropiere și se tăie în palmă.

Îngenunchind în fața ei, întinse mâna însângerată.

– Arată-mi, Inimă de Foc! Arată-mi din nou!

El îi atinse glezna – cătușa de acolo.

Tăcută și cu mișcări rigide, Aelin se aplecă înainte. Adulmecă sângele care curgea din mâna lui, nările ei umflându-se. Își ridică privirea la el, ca și când mirosul sângelui său i-ar fi pus o întrebare.

– Sunt partenerul tău, șopti Rowan, de parcă ar fi fost răspunsul pe care îl căuta ea.

Iar dragostea din ochii lui, felul în care vocea i se sparse, mâna însângerată care tremura... Elide înghiți greoi.

Aelin doar se uită la sângele care curgea din mâna lui făcută căuș și-și strânse degetele, mănușa zăngănind, ca și când și gestul ar fi fost un răspuns.

– Nu o poate face cu fierul, spuse Elide. Dacă îi acoperă mâinile. Interferează cu magia din sânge.

Ea clipi o dată, în acel limbaj tăcut.

– De aceea ți-a pus mănușile de fier, nu-i așa? întrebă Elide, cu o strângere de inimă. Ca să se asigure că nu poți să-ți folosești sângele împreună cu semnele Wyrd ca să te eliberezi. Ca și când tot restul fierului n-ar fi fost suficient.

Ea clipi din nou, chipul ei fiind în continuare gol și rece. Obosit.

Rowan îşi încleştă maxilarul, dar tot îşi înmuie degetul în sângele din palmă şi întinse mâna spre ea.

- Arată-mi, Inimă de Foc! zise din nou.

Elide ar fi putut jura că el tremura, şi nu de frică, în clipa în care mâna închisă în metal a lui Aelin o strânse pe a lui.

Cu mişcări mici şi întrerupte, ea îi conduse degetul ca să contureze simbolul pe cătuşa din jurul gleznei.

O mică scânteie luci verzui, iar apoi...

Un şuierat al încuietorii umplu poiana. Cătuşa căzu în muşchi.

Lorcan înjură.

Rowan îi întinse din nou mâna şi sângele. Şi cealaltă cătuşă de la gleznă cedă în faţa semnului Wyrd, urmată de cătuşele de la mâini. Apoi, mănuşile frumoase şi îngrozitoare căzură cu un zgomot surd pe muşchi.

Aelin ridică mâinile goale spre faţă, căutând încuietoarea din spatele măştii, dar se opri.

- O fac eu, spuse Rowan, cu vocea încă blândă şi plină de iubire. El veni în spatele ei, iar Elide se uită la masca oribilă, la sorii şi flăcările încrustate pe suprafaţa veche.

După un licăr de lumină şi un zăngănit metalic, aceasta se desfăcu.

Chipul îi era palid - atât de palid, toate urmele de bronz dispărând.

Şi gol. Conştient şi inconştient totodată.

Circumspect.

Elide rămase nemişcată, lăsând-o pe regină să o studieze. Masculii veniră înaintea sa, iar Aelin se uită pe rând la ei: la Gavriel, care făcu o plecăciune, şi Lorcan, care se uită direct la ea, cu privirea lui întunecată şi inexpresivă.

Şi la Rowan. Rowan, care începu să respire sacadat, înghiţind zgomotos.

- Aelin?

Şi numele păru să elibereze ceva.

Nu pe regina pe care ea o cunoştea de puţin timp, ci puterea din ea.

Elide tresări când flacăra, aurie şi puternică, izbucni în jurul reginei. Cămaşa se făcu scrum.

Lorcan o trase pe Elide înapoi, iar ea îl lăsă, deşi căldura dispăru, iar explozia de putere deveni o aură în jurul reginei, ca o a doua piele sclipitoare.

Aelin îngenunche acolo, arzând, şi nu vorbi.

Flăcările pâlpâiau în jurul ei, deşi muşchii şi rădăcinile nu ardeau. Nici măcar nu emanau aburi. Şi prin foc, părul acum lung al lui Aelin ascunzându-i pe jumătate goliciunea, Elide se uită bine la ce i se făcuse.

În afară de o vânătaie de pe coaste, nu avea nimic.

Niciun semn. Nicio bătătură.

Nici măcar o cicatrice. Cele pe care le văzuse Elide, înainte ca Aelin să fie luată, dispăruseră.

Ca şi când cineva le-ar fi şters.

CAPITOLUL
31

Îi luaseră cicatricile.

Maeve le luase pe toate.

Asta îi spusese destule lui Rowan despre ce îndurase Aelin. Când îi văzuse spatele, pielea catifelată care ar fi trebuit să fie plină de cicatricile din Endovier şi de cele lăsate de biciul lui Cairn, bănuise el.

Dar în genunchi şi arzând în pielea goală... Cicatricile nu erau unde ar fi trebuit să fie. Cele care aproape formau un colier, făcute de bătrâna Picioare-Galbene, dispăruseră. Semnele cătuşelor din Endovier dispăruseră. Cicatricea de când fusese forţată de Arobynn Hamel să îşi rupă propriul braţ dispăruse. Iar pe palmele ei...

Aelin se uita acum la palmele întinse, ca şi când şi-ar fi dat seama ce lipsea.

Cicatricile de pe palme, una din clipa în care ei doi deveniseră *carranam*, cealaltă de la jurământul ei faţă de Nehemia, dispăruseră complet.

Ca şi când nu ar fi existat niciodată.

Flăcările ei arseră mai intens.

Da, vindecătoarele puteau îndepărta cicatrici, dar motivul mai probabil al lipsei lor, în toate locurile pe care el le conturase cu mâinile, cu gura...

Pielea era nouă. Toată. În afară de chipul ei, de vreme ce se îndoia că ar fi fost destul de proşti încât să îi scoată masca.

Aproape fiecare centimetru al trupului său era acoperit de o piele nouă, naturală şi proaspătă ca zăpada, sângele care o pătase arzând ca să o dezvăluie.

Piele nouă, pentru că fuseseră nevoiţi să înlocuiască tot ce distruseseră. Să o vindece astfel încât să o poată lua de la capăt.

Gavriel şi Elide ajunseseră în locul în care zăcea Fenrys; era foarte probabil ca, în ciuda faptului că Gavriel îl vindecase pe câmpul de luptă, războinicul să moară.

Gavriel spuse în general:

– Nu mai rezistă mult.

El rupsese jurământul de sânge. Fenrys îl rupsese cu propria voinţă. Şi curând avea să plătească preţul când forţa vieţii lui s-ar fi scurs complet.

Atunci, Aelin îşi mută privirea de la mâinile şi pielea ei oribil de imaculată la lupul din partea cealaltă a poieniţei.

Ea clipi de două ori şi apoi se ridică încet.

Inconştientă sau nepăsătoare de goliciunea ei, păşi şovăitor. Rowan veni imediat lângă ea – sau cât de aproape îi permiteau flăcările.

Totuşi, ar fi putut să se apropie, învăluindu-se în gheaţă sau sufocând aerul care îi alimenta flăcările. Dar să depăşească acea limită, să intre în flăcările ei când i se luaseră atât de multe lucruri... Nu voia să se gândească la expresia distantă şi circumspectă a recunoaşterii de pe chipul ei când îl văzuse – când îi văzuse pe toţi. Ca şi când nu ar fi fost pe deplin sigură că putea să aibă încredere în ei, în situaţia asta.

Aelin reuşi să mai facă un pas, legănându-se.

Când trecu pe lângă el, îi zări gâtul. Până şi cele două semne ale muşcăturii, semnele revendicării lui, dispăruseră.

Învăluită în flăcări, Aelin se îndreptă spre Fenrys. Lupul alb nu se mişcă.

Suferinţa şi recunoştinţa îi îmblânzeau chipul, în ciuda distanţei surde.

Gavriel şi Elide rămaseră în partea cealaltă a lui Fenrys când ea se apropie. Se retraseră un pas. Nu de frică, ci pentru a-i face loc în acest moment de adio.

Trebuiau să plece. Era o prostie să zăbovească aici, în ciuda kilometrilor dintre ei și tabără. Ar fi putut să-l care pe Fenrys până ar fi murit, dar... Rowan nu fu în stare să spună asta, să îi spună lui Aelin că probabil nu ar fi fost înțelept să își iar rămas-bun de la el așa cum simțea nevoia să o facă. Aveau câteva minute de pierdut, în cel mai bun caz, înainte să plece.

Dar în cazul în care cercetașii sau santinelele i-ar fi găsit, el s-ar fi asigurat că nu aveau să se apropie destul de mult încât să o deranjeze.

Gavriel și Lorcan păreau să se gândească la același lucru, privirile lor întâlnindu-se din partea cealaltă a poienii. Rowan făcu semn din bărbie spre copacii din vest, dând un ordin tăcut, iar ei se îndreptară într-acolo.

Aelin îngenunche lângă Fenrys, iar flăcările ei îi învăluiră pe amândoi. Focul se transformă într-o aură roșcat-aurie, un scut despre care el știa că ar fi topit carnea oricui încerca să pătrundă. Acesta se întinse și se undui în jurul lor, o bulă de aer roșiatic, și, prin ea, Rowan urmări cum ea își trecu o mână peste coastele lovite ale lupului.

Gavriel îi vindecase majoritatea rănilor, dar sângele rămăsese.

Aelin făcu mișcări lungi și blânde peste blana sa, înclinându-și capul când vorbi prea încet ca să audă Rowan.

Lent și dureros, Fenrys deschise un ochi plin de agonie – agonie și totuși ceva asemănător ușurării și bucuriei la vederea chipului ei fără mască. Și extenuare. O asemenea extenuare încât Rowan știa că moartea ar fi fost o îmbrățișare binevenită, un sărut de la Silba însăși, zeița sfârșiturilor liniștite.

Aelin vorbi din nou, sunetul fiind amuțit sau absorbit de scutul ei, fără să verse lacrimi. Era doar tristă și conștientă de situație.

Era chipul unei regine, își dădu el seama când Lorcan și Gavriel își ocupară locurile de-a lungul marginii poienii. Era chipul unei regine cel care se uita la Fenrys. O regină care îi luă labele uriașe în mâini, împingând blana și pielea ca să scoată o gheară curbată.

Și-o trecu peste antebrațul gol, zgâriind pielea, lăsând sângele să curgă.

Rowan icni. Gavriel şi Lorcan se întoarseră spre ei.

Aelin vorbi din nou, iar Fenrys clipi o dată drept răspuns, iar ea consideră gestul suficient.

– Pe toţi zeii, şopti Lorcan când Aelin întinse antebraţul sângerând spre gura lui Fenrys. Pe toţi zeii!

Pentru loialitatea şi sacrificiul lui Fenrys, nu exista o răsplată mai mare pe care să poată să i-o ofere. Ca să nu moară, nu era altă cale de a-l salva.

Doar asta. Doar jurământul de sânge.

Iar când Fenrys reuşi să lingă sângele din rana ei, când depuse în tăcere un jurământ faţă de regina lor, clipind de câteva ori, Rowan simţi cum pieptul i se strânse insuportabil.

Ruperea jurământului de sânge faţă de o regină îi tăiase forţa vitală, sufletul, iar depunerea altuia faţă de o altă regină ar fi putut la fel de bine să repare acea tăietură, magia antică legând viaţa slăbită a lui Fenrys de cea a lui Aelin.

Trei guri. Atât bău Fenrys înainte să îşi pună din nou capul pe muşchi şi să închidă ochii.

Aelin se ghemui lângă el, flăcările învăluindu-i pe amândoi.

Rowan nu se mişcă. Niciunul dintre ei nu se mişcă.

Aelin şopti un cuvânt scurt şi concis.

Fenrys nu răspunse.

Ea vorbi din nou, acel chip al reginei rămânând ferm.

„Trăieşte!“

Folosise jurământul de sânge ca să îl forţeze să rămână în viaţă. Fenrys tot nu se mişcă.

De partea cealaltă a bulei de foc şi căldură, Elide îşi acoperi gura cu mâna, ochii strălucindu-i puternic. Şi ea citise cuvântul de pe buzele lui Aelin.

Aelin vorbi a treia oară, dezgolindu-şi dinţii când îi dădu lui Fenrys primul ordin. „Trăieşte!“

Rowan nu respiră în timp ce ei toţi aşteptară. Trecură minute lungi.

Apoi, Fenrys deschise ochii.

Aelin se uită în ochii lupului, pe chipul ei citindu-se doar acel ordin serios şi ferm.

Lent, Fenrys se agită. Își mișcă labele sub el, încordându-și picioarele. Și se ridică.

– Nu pot să cred, șopti Lorcan. Nu...

Dar iată-l pe Fenrys stând în fața reginei lor care era acum în genunchi. Iată-l pe Fenrys înclinându-și capul, umerii coborându-i odată cu el, punând o labă în fața celeilalte. Făcând o plecăciune.

Un mic zâmbet apăru pe buzele ei, dispărând înainte să prindă formă.

Aelin rămase, totuși, în genunchi. Chiar în timp ce Fenrys o studie, surprinderea și ușurarea luminându-i ochii negri. Privirea lui o întâlni pe a lui Rowan, iar acesta zâmbi, plecându-și capul.

– Bine ai venit la curte, cățelușule! spuse el cu vocea răgușită.

Emoții brute i se unduiră pe chipul de lup, iar apoi Fenrys se întoarse din nou spre Aelin.

Ea se uita în gol. Fenrys îi înghionti umărul cu capul blănos.

Aelin își trecu lent o mână prin blana albă a lupului. Lui Rowan i se strânse inima.

Maeve pătrunsese în mintea lui Rowan ca să îi păcălească instinctele.

Ce îi făcuse ei? Ce îi făcuse în ultimele luni?

– Trebuie să plecăm, spuse Gavriel pe un ton grav când îl studie pe Fenrys, care stătea mândru și atent lângă Aelin. Trebuie să ne îndepărtăm de tabără și să găsim un loc în care să ne oprim peste noapte. Un loc în care urmau să evalueze pe unde și cum să părăsească acest regat. Să se îndrepte către pădure, spre munți, ar fi fost cea mai bună alegere. Acești copaci le ofereau destul spațiu și destule peșteri în care să se ascundă.

– Poți să mergi? îl întrebă Lorcan pe Fenrys.

Fenrys își mută privirea întunecată și mâhnită la Lorcan.

O, acea luptă avea să vină. Acea răzbunare.

Lupul dădu ferm din cap spre el.

Elide întinse mâna spre unul dintre sacii ascunși la baza unui copac.

– Pe unde?

Dar Rowan nu reuși să răspundă.

Tăcute ca nişte fantome, apărură prin poiană, ca şi când s-ar fi ivit în umbra frunzelor.

Trupuri mici, unele albe, altele negre ca noaptea, unele cu solzi. Majoritatea ascunse. Nu se vedeau decât degetele subţiri şi ochii mari care nu clipeau.

Elide suspină.

– Neamul Mititelelor!

* * *

Elide nu mai văzuse pe nimeni din Neamul Mititelelor dinaintea căderii Terrasenului. Apoi, în umbra vechii păduri Oakwald se văzură lumini şi se auziră nişte foşnete. Niciodată nu apăruseră atât de multe, atât de făţiş.

Sau pe cât de deschise şi-ar fi permis să fie.

Cele şase care se adunaseră în partea cealaltă a poienii rămăseseră în mare parte ascunse în spatele rădăcinilor, pietrelor şi grămezii de frunze. Niciunul dintre masculi nu se mişcă, deşi Fenrys îşi ciuli urechile spre ei.

Un miracol – asta se petrecuse cu regina şi lupul.

Deşi Fenrys părea epuizat, ochii lui erau limpezi când Neamul Mititelelor se adună.

Aelin abia se uită la ele.

O mână albă şi subţire se ridică deasupra unui bolovan împestriţat cu muşchi şi se îndoi.

– *Haideţi!*

Rowan întrebă, cu o voce dură:

– Vreţi să vă urmăm?

Mâna făcu din nou gestul.

– *Veniţi!*

– Cunosc pădurea asta mai bine decât noi, şopti Gavriel.

– Şi ai încredere în ele? întrebă Lorcan.

Privirea lui Rowan se opri asupra lui Aelin.

– I-au salvat o dată viaţa. În seara în care asasinul lui Erawan se întorsese după Aelin. Au s-o facă din nou.

* * *

Tăcuţi şi nevăzuţi, trecură printre copacii, pietrele şi râurile pădurii vechi.

Rowan rămase cu un pas în urma lui Aelin, Fenrys, Gavriel şi Elide fiind în faţa grupului, iar Lorcan în spate când le urmară pe Mititele.

Aelin nu spusese şi nu făcuse nimic, doar se ridicase atunci când îi spuseră că era timpul să plece. Rowan îi oferise mantia lui, iar ea îi permisese să treacă prin bula ei aurie şi flacăra transparentă ca să îşi înfăşoare corpul gol.

Desculţă, o ţinu strâns la piept cât merseră kilometru după kilometru. Dacă pietrele şi rădăcinile pădurii o răneau, nici măcar nu tresări. Ea doar merse mai departe, cu Fenrys alături în acea sferă de foc, ca şi când ar fi fost două amintiri vagi.

O viziune din trecut, regina şi lupul mergeau printre copaci.

Ceilalţi vorbiră rar odată cu trecerea orelor şi a kilometrilor, când dealurile împădurite făcură loc pantelor mai abrupte şi bolovanilor mai mari, pietrele şi copacii fiind răzleţi pe alocuri.

– De la războaiele antice dintre spiritele pădurii, îi şopti Gavriel lui Elide când o văzu încruntându-se la un deal plin de trunchiuri doborâte şi pietre sparte. Pe unele încă le poartă, complet inconştienţi şi neîngrijoraţi de treburile oricărui ţinut în afară de acesta.

Rowan nu mai văzuse fiinţele eterice mult mai vechi şi secretoase decât Mititelele. Dar la casa lui din munţi, situată la mare altitudine, spre care se îndreptau ei, auzea câteodată spulberarea pietrelor şi a copacilor în nopţile întunecate, fără lună, când nu era nicio adiere de vânt, nici vreo furtună care să le cauzeze.

Mai erau doar vreo zece kilometri până la casa de la munte pe care o construise. Plănuise să o ducă pe Aelin acolo într-o zi, deşi nu era decât cenuşă împrăştiată demult. Doar ca să îi arate unde fusese casa lui, unde o îngropase pe Lyria. Ea, cea care nu îi fusese parteneră, era încă acolo sus.

Iar adevărata lui parteneră... Mergea ferm printre copaci. La fel ca o fantomă.

Le urmară în continuare pe Mititele, care le făcură semne dintr-un copac, de pe o piatră şi dintr-un tufiş din faţă, iar apoi dispărură. În spatele lui Lorcan, alte câteva le ascunseră urmele cu mâini pricepute şi mici farmece.

El se rugă ca ele să aibă un loc în care să rămână peste noapte, unde Aelin ar fi putut să doarmă şi să rămână protejată de ochii lui Maeve odată ce şi-ar fi dat seama că fusese păcălită.

Se îndreptau spre est – departe de coastă. Rowan nu îndrăznea să rişte şi să le spună că era necesar să găsească un port. Urma să vadă unde i-ar fi condus în seara asta, iar apoi să îşi facă planul pentru întoarcerea pe propriul continent.

Dar când Mititelele apărură în faţa unui bolovan imens, când dispărură şi reapărură în crăpătura din piatră, făcând semne dinăuntru cu mâini osoase, Rowan se trezi ezitând.

Fiinţa care sălăşluia în lacul de sub Muntele Golaş era o mică ameninţare în comparaţie cu alte lucruri care încă vânau prin întuneric şi locuri uitate.

Dar Mititelele făcură semn din nou.

Lorcan apăru lângă el.

– Ar putea fi o capcană.

Dar Elide şi Gavriel se îndreptară netulburaţi spre bolovan.

Iar în urma lor merse şi Aelin în continuare. Aşadar, Rowan o urmă, aşa cum ar fi urmat-o până la ultima suflare şi dincolo de asta.

Gura peşterii era strâmtă, dar curând se deschise într-un culoar mai mare. Aelin lumină spaţiul, scăldând pereţii din piatră neagră într-o strălucire aurie suficient de puternică încât să se poată vedea.

Dar focul ei se domoli când intrară în camera mare. Tavanul se întindea în întuneric, dar nu înălţimea încăperii îl făcu să se oprească.

Unghere şi firide fuseseră construite în piatră, unele echipate cu saltele, altele cu ceea ce păreau a fi grămezi de haine, şi unele cu mâncare. Un foc mic ardea în apropiere de una şi, dincolo de aceasta, ascunsă în perete, o trecătoare naturală din piatră licărea cu apă, mulţumită unui mic pârâu.

Dar mai departe în peşteră, în partea cealaltă a încăperii, continuând până la roca neagră, un lac mare se întindea în întuneric.

Sub aceşti munţi erau nenumărate lacuri şi râuri subterane - locuri atât de adânc în inima pământului că nici măcar neamul Fae nu se deranjase sau nu îndrăznise să le exploreze.

Aparent, Mititelele îl revendicaseră pe acesta, amenajând spaţiul cu crengi de mesteacăn întinse pe pereţi. De crengile albe atârnaseră mici ghirlande de flori şi printre frunze se vedeau mici lumini albăstrui.

Acele lumini erau magie - veche şi ciudată. Parcă fuseseră culese de pe cerul nopţii.

Elide studia spaţiul, vădit uluită. Gavriel şi Lorcan, totuşi, îl evaluară cu un ochi mai ager şi mai circumspect. Rowan făcu la fel. Cu toate acestea, singura ieşire părea să fie cea prin care intraseră, iar lacul se întindea prea mult ca să desluşească dacă era un mal dincolo de el.

Aelin nu se opri din mers, îndreptându-se spre unul dintre zidurile strălucitoare. Nu era precaută ca de obicei şi nu se uita de colo-colo în timp ce evalua ieşirile şi capcanele, posibilele arme de folosit.

O transă - era aproape ca şi când ar fi intrat într-o transă, ar fi plonjat în vreun ocean fără fund dinăuntrul ei şi ar fi alunecat atât de mult încât ei ar fi putut la fel de bine să fie nişte păsări care zburau pe deasupra suprafeţei îndepărtate a acestuia.

Dar ea merse către zidul pe care crengile de mesteacăn erau expuse artistic. Înăuntru erau şi mai multe din Neamul Mititelelor, îşi dădu seama Rowan. Cocoţate pe crengi, ţinându-se de ele.

Paşii lui Aelin erau tăcuţi pe piatră. Fenrys se opri în apropiere, ca şi când i-ar fi oferit intimitate.

Rowan avu senzaţia vagă că Lorcan, Elide şi Gavriel se îndreptau spre firida din partea cealaltă a peşterii ca să inspecteze bunurile care fuseseră expuse.

Dar el zăbovi în mijlocul spaţiului când partenera lui se opri în faţa zidului strălucitor şi viu. Nu afişa nicio expresie, iar trupul nu îi era încordat.

Totuşi, ea îşi înclină capul spre Mititelele pe jumătate ascunse în crengile şi ramurile din faţa ei. Maxilarul i se mişcă vorbind. Cuvinte scurte.

El nici măcar nu auzise că Mititelele vorbeau. Dar regina, soţia şi partenera lui, vorbea cu ele în şoaptă.

În sfârşit, ea se întoarse, cu faţa la fel de inexpresivă, ochii ei de foc fiind la fel de reci ca lacul. Fenrys o ajunse din urmă, iar Rowan rămase pe loc în timp ce Aelin se îndreptă spre micul foc.

În siguranţă. Probabil că Mititelele îi spuseseră că peştera era sigură, dacă ea se mişca acum spre foc, sfera ei arzând încă strălucitor.

Ceilalţi se opriră din evaluarea proviziilor.

Dar Aelin nu îi băgă în seamă, cum nu acordă atenţie nici restului lumii când ocupă un loc între foc şi zidul peşterii, rezemându-se de piatra goală, şi închise ochii.

CAPITOLUL
32

Dorian avusese trei zile ochii căprui înainte să își dea seama cum să procedeze ca să fie din nou albaştri. Asterin şi Vesta îl tachinaseră fără milă în legătură cu asta când coborâseră Colţii, lamentându-se teatral din cauza absenţei „ochilor lui drăguţi de culoarea zambilei“ şi oftaseră spre cer când nuanţa de safir îi colorase iar irisurile.

Magia lui putea trece de la un element la altul şi totuşi, abilitatea de a se schimba depindea de cu totul altceva; depindea de o parte a lui care tânjise dintotdeauna după singurul lucru mai important decât toate celelalte: acela de a renunţa. De a fi liber. Aşa cum Temis, Zeiţa Sălbăticiunilor, era liberă – neîngrădită. Aşa cum îşi dorise cândva să fie, când fusese doar un prinţ idealist şi nesăbuit.

Era singura poruncă a magiei: să renunţe; să renunţe la cine şi ce devenise când purtase colierul şi să se transforme în ceva nou şi diferit.

Era mai uşor de înţeles decât de făcut. De când albastrul îi revenise în priviri, ca deşirarea unui fir din el, nu reuşise să facă altceva – nici măcar să îi schimbe din nou în căprui.

Vrăjitoarele Crochan şi Cele Treisprezece se opriseră pentru pauza de la amiază la adăpostul sigur al pădurii Oakwald, unde copacii erau golaşi, cu toate că pe pământ nu era nicio urmă de zăpadă. Încă o zi şi aveau să ajungă la punctul de întâlnire, cu o săptămână mai târziu decât le promiseseră liderilor războinici din Eyllwe, dar aveau să sosească.

El se aşeză pe un buştean doborât şi acoperit cu muşchi, mâncând din bucata de iepure uscat. Cina lui.

– Mă doare capul doar privindu-te cum te chinuieşti, spuse Glennis din partea cealaltă a poienii.

În jurul lor, Cele Treisprezece mâncau în linişte, Manon supraveghind totul. Cel puţin vrăjitoarele Crochan stăteau printre ele. În linişte, dar stăteau acolo.

Ceea ce însemna că acum îl priveau toate. Dorian duse de la gură bucata de carne tare şi îşi înclină capul spre babă.

– Cred că pe mine mă doare capul suficient pentru amândoi.

– În ce încerci să te transformi, mai exact? Sau în cine?

Încerca să se transforme în opusul bărbatului care supraveghease prezenţa lui Sorschăi ani de zile şi, în final, îi oferise doar moartea. S-ar fi bucurat să renunţe la asta, dacă magia i-ar fi permis-o.

– În nimic, spuse el. Multe dintre Cele Treisprezece şi vrăjitoarele Crochan reveniră la mâncarea lor săracă în clipa în care-i auziră răspunsul plictisitor. Vreau doar să văd dacă este posibil pentru cineva cu o magie ca a mea. Să schimb măcar nişte mici trăsături.

Nu era o minciună în totalitate.

Manon se încruntă, ca şi când ar fi încercat să dezlege un mister pe care nu îl înţelegea cu adevărat.

– Dar dacă ar fi să reuşeşti, insistă Glennis, cine ai vrea să fii?

Nu ştia. Nu putea invoca o imagine în afară de întunericul gol. Nici Damaris care-i stătea alături nu avea un răspuns.

Dorian se uită în profunzimea sufletului său, simţind marea de magie care se agita în el.

Îi contură forma cu mâini precaute şi invizibile. Urmă un fir din el nu spre stomac, ci spre inima lui încă frântă.

„Cine ai vrea să fii?“

Acolo era, ca un grăunte de putere furată de Cyrene – mica nemulţumire din magia lui. Nu o nemulţumire, ci un nod – un nod într-o tapiserie. Una pe care ar fi putut să o ţească.

Una căreia ar fi putut să-i dea formă, dacă ar fi îndrăznit.

„Cine ai vrea să fii?" întrebă el tapiseria abia ţesută înăuntrul său şi lăsă firele şi nodurile să prindă formă, creând imaginea în mintea sa.

Glennis chicoti.

– Acum ai ochii verzi, rege!

Dorian tresări, inima bătându-i cu putere. Celelalte se opriră din nou din mâncat, uitându-se cu gura căscată, unele aplecându-se ca să se uite mai bine la el, dar Dorian îşi trimise magia în războiul de ţesut lăuntric, adăugând detalii imaginii care se forma.

– Of, nu-ţi stă deloc bine cu părul blond! Asterin se strâmbă. Pari bolnav.

Cine îşi dorea să fie? Oricine în afară de el însuşi, în afară de ceea ce devenise.

Răspunsul lui tăcut făcu războiul de ţesut magic să îi scape din mâinile invizibile, iar Dorian ştiu că, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut că avea din nou părul brunet şi ochii de safir. Asterin oftă uşurată.

Dar Manon zâmbi macabru, ca şi când ar fi auzit răspunsul nerostit şi ar fi înţeles.

~

Cerul se întunecase complet, focurile vrăjitoarelor Crochan pârâind sub crengile copacilor fără frunze când Glennis întrebă:

– A văzut vreuna dintre voi Pustiurile?

Cele Treisprezece clipiră spre bătrână. De obicei, nu se adresa tuturor în acelaşi timp şi nici nu punea întrebări atât de personale.

Dar cel puţin Glennis le vorbea. După trei zile de călătorie, Manon era la fel de departe de a câştiga încrederea sabatului Crochan ca atunci când plecaseră din Colţi. Deşi ele îi vorbeau, iar ea se alătura din când în când vetrei lui Glennis la ora mesei, nu-i vorbeau mai mult decât era necesar.

Asterin răspunse în locul sabatului.

– Nu. Niciuna dintre noi, deşi eu mi-am petrecut un timp într-o pădure din partea cealaltă a munţilor. Dar niciodată atât de departe.

Tristețea licări în ochii aurii cu picățele negre ai vrăjitoarei, ca și când ar fi fost mai multe de spus. Într-adevăr, Sorrel și Vesta, chiar și Manon, se uitară ușor întristate la vrăjitoare.

Manon o întrebă pe Glennis, singura vrăjitoare Crochan de lângă focul de sub coranele copacilor:

– De ce întrebi?

– De curiozitate, spuse bătrâna. Nici vreuna dintre noi nu a fost. Nu îndrăznim.

– De frica noastră?

Părul auriu al lui Asterin se mișcă atunci când ea se aplecă mai mult spre foc. În tabără, găsise o bucată de piele pe care să și-o lege pe frunte – nu cea neagră pe care o purtase în ultimul secol, ci una asemănătoare, cel puțin.

– De frica a ceea ce o să simțim când o să vedem ce a mai rămas din orașul și ținuturile noastre cândva mărețe.

– Se spune că sunt doar dărâmături, mormăi Manon.

– Iar voi l-ați reconstrui, dacă ați putea? întrebă Glennis. Ați reconstrui orașul pentru voi?

– Nu am discutat niciodată despre ce am face, zise Asterin. Dacă am putea reveni vreodată acasă.

– Probabil ar fi înțelept să vă faceți un plan, spuse gânditoare Glennis. Ar fi util. Ochii ei albaștri se opriră asupra lui Manon. Nu doar pentru vrăjitoarele Crochan, ci și pentru oamenii tăi.

Dorian dădu din cap, deși nu lua parte la conversația asta.

Cine voiau să fie Cele Treisprezece, Dinți-de-fier și vrăjitoarele Crochan, și ce voiau să construiască, unite într-un singur popor?

Manon deschise gura, dar Umbrele țâșniră în cercul vetrei lor, cu chipurile încordate. Cele Treisprezece se ridicară imediat în picioare.

– Am fost în recunoaștere, spre locul de întâlnire, gâfâi Edda.

Manon se pregăti pentru ce avea să zică Umbra. O urmă de putere se simți prin tabără, singurul semn că magia lui Dorian se încolăcise în jurul lor ca un scut aproape impenetrabil.

– Duhnește a moarte, spuse Briar.

CAPITOLUL
33

Ajunseseră prea târziu.

Nu doar cu o oră sau o zi. Judecând după starea în care se aflau trupurile din poiana presărată cu frunze la patruzeci de kilometri spre sud, pentru săptămâna în care întârziaseră, banda de război din Eyllwe plătise prețul suprem.

Morathul lăsase războinicii unde zăceau, câteva vrăjitoare Crochan cu mantii roșii – cele care își chemaseră aici surorile din nord – numărându-se printre victime. Mirosul cadavrelor intrate în putrefacție fu suficient ca Manon să lăcrimeze cât studie ce mai rămăsese.

Ea făcuse asta.

Ea cauzase totul, întârziind sabatul Crochan cu acea luptă. Aruncându-i o privire regelui Dorian, care zăbovea la marginea poienii cu un braț la nas ca să alunge duhoarea, își dădu seama că și el se gândea la asta. Privirea lui tăioasă spunea destule.

– Unele au scăpat, anunță Edda cu gravitate. Dar nu majoritatea.

– Au vrut ca unele să supraviețuiască, spuse Bronwen destul de tare încât să audă toți. Ca să inducă frica.

Manon se uită cu atenție la arborii distruși, stejarii antici fiind la fel de nenorociți ca trupurile de pe solul pădurii, ceea ce dovedea cine erau cei responsabili de masacru.

Și asta era din vina ei.

– Ce bandă de muritori ar fi sperat să supraviețuiască unui atac al legiunilor Dinți-de-fier? zise Bronwen cu o voce rece și gravă. Mai ales când legiunea aeriană a fost instruită de o Aripă Conducătoare atât de pricepută!

– Ai grijă ce spui! o avertiză Asterin.

Dar Una, frumoasa șatenă Crochan și o altă verișoară de-a lui Manon, își apucă mătura legată cu argint și spuse:

– Tu le-ai instruit! Voi toate – voi le-ați instruit pe vrăjitoarele care au făcut *asta*! Arătă spre trupurile în descompunere și gâturile sfâșiate. Și vă așteptați să uităm?

Se lăsă tăcerea. Chiar și din partea lui Asterin. Glennis nu spuse nimic.

Manon își simți mâinile fragile și străine, fierul din ele devenind casant.

Ea făcuse asta. Soldații din poiana mare nu reprezentau nimic și nu îi cunoștea; majoritatea erau muritori, și totuși... Lângă cizmele lui Manon zăcea o femeie al cărei torace fusese spintecat de la buric până la stern. Ochii ei căprui priveau în gol spre cupola spartă de deasupra, cu gura încă deschisă de durere.

– Pot să-i incinerez, se oferi Dorian, fără să se adreseze cuiva anume.

Cine fusese ea, războinica din fața ei? Pentru cine luptase? Lăsând la o parte regatele și conducătorii, pe cine din viața sa merita să apere?

– Ar trebui să îi anunțăm pe regele și regina din Eyllwe, spuse Bronwen. Să îi avertizăm și pe prinți; să le spunem să rămână ascunși. Erawan nu ia prizonieri.

Manon se tot holbă la războinica ucisă, o imagine care, cândva, o încântase; un lucru cu care se lăudase odată în fața lumii, și o făcuse fără urmă de regret, doar cu dorința ca bunica ei să o aprobe. Ca Dinți-de-fier să o accepte.

Pentru asta aveau să-și aducă aminte de ele ceilalți, iar ea nu avea să fie uitată.

Călăreața încoronată a lui Erawan. Aripa lui Conducătoare.

– Nu îi arde, spuse Manon.

Tăcerea se lăsă în poiană.

Dar Manon îngenunche pe pământul putrezit și, cu unghiile de fier, începu să sape.

Scoțându-și mănușile, Asterin se aplecă spre pământul din apropiere, urmată de Sorrel și Vesta și de restul Celor Treisprezece.

Pământul rece și tare nu ceda ușor, sfâșiindu-i degetele lui Manon, rădăcinile și pietrele usturând-o când îi zgâriară pielea.

În partea cealaltă a poienii, Karsyn, vrăjitoarea căreia îi returnase Manon mătura, voi să îngenuncheze, dar Manon ridică o mână murdară, deja însângerată. Vrăjitoarea se opri.

– Doar Cele Treisprezece, spuse Manon. Îi îngropăm noi. Vrăjitoarele Crochan se uitară la ea, iar Manon smulse pământul vechi. O să-i îngropăm pe toți.

* * *

Preț de patru ore, Manon și Cele Treisprezece îngenuncheară pe pământul îmbibat cu sânge și săpară mormântul.

Dorian le ajută pe Bronwen și pe Glennis să scrie mesajele pentru regele și regina din Eyllwe și cei doi fii ai lor, avertizându-i de pericol – și nimic mai mult. Fără să ceară ajutor sau armate.

Chiar înainte de răsărit, mesagerii sabatului Crochan reveniră. Rudele lor din sud, care le chemaseră aici, sosiseră chiar după masacru, prea târziu ca să salveze banda de război a oamenilor sau cele câteva vrăjitoare pe care le trimiseseră înainte. Zburaseră direct spre Banjali, unde cele patru sabaturi ale lor îi ajutau acum pe regele și regina din Eyllwe.

Nu că nobilii din Eyllwe ar fi părut neajutorați. Ceilalți mesageri ai sabatului Crochan reveniseră cu un mesaj din partea regelui: pierderea bandei de război era, într-adevăr, gravă, dar regatul Eyllwe nu era înfrânt din cauza asta. Rebelii lor și armata adunată, deși număra puțini soldați, încă rezistau în fața Morathului, neînfrânți. Intenționau să apere în continuare linia frontului în sud, până la ultima suflare.

Dorian înțelegea, totuși, cuvintele nescrise: nu aveau niciun soldat în plus pentru Terrasen. După ceea ce văzuse, era acum înclinat să îi dea dreptate regelui.

Eyllwe oferise prea mult și prea mult timp. Era timpul ca restul să poarte povara.

Dorian se întrebă dacă Manon observa vrăjitoarele Crochan care o priveau. Nu cu ură, ci cu un oarecare respect. Împreună, Cele Treisprezece săpară un mormânt uriaş, fără să le ceară balaurilor să sape măcar pământul.

Soarele răsări pentru ca apoi să coboare spre linia orizontului. Încet, mormântul începu să prindă formă – era destul de mare pentru toţi războinicii căzuţi.

Dorian trebuia să ajungă curând în Morath, înainte ca întâmplarea să se repete; înainte să se sape unul sau mai multe morminte. Nu putea suporta acest gând, mai rău decât gândul la un alt colier care să-i strângă gâtul.

Noaptea se lăsase înainte ca Dorian să reuşească să plece pe furiş; înainte să găsească o poiană goală, să deseneze semnele şi să înfigă în pământ sabia Damaris care, acum, lucea de sângele lui.

Invocării lui i se răspunse repede de data asta.

Totuşi, nu Gavin fu cel care, strălucind, îşi făcu apariţia din aerul nopţii.

Magia lui Dorian străluci, pregătindu-se să atace în clipa în care silueta se contură, iar Kaltain Rompier, îmbrăcată într-o rochie de culoarea onixului şi cu părul pe spate, îi zâmbi cu tristeţe.

~

Cuvintele i se topiră pe limbă, dar magia sa continuă să se rotească în jurul lui, mâinile invizibile fiind nerăbdătoare să rupă oase.

Nu că i-ar fi putut lua viaţa lui Kaltain Rompier.

În ciuda situaţiei, ea tot ridică o mână firavă, rochia ei transparentă şi părul mătăsos plutind pe un vânt-fantomă.

– Am intenţii paşnice.

– Nu pe tine te-am invocat, fu singurul lucru pe care se gândi să îl spună.

Ochii negri ai lui Kaltain se îndreptară spre Damaris, care ieşea din cercul de semne Wyrd.

– Nu?

El nu voia să se întrebe de ce sau cum o chemase sabia pe ea, şi nu pe Gavin, dacă sabia avea o voinţă proprie, ori zeul care o binecuvântase rânduise această întâlnire, pentru cine ştie ce adevăr considera că trebuia să-i arate.

– Credeam că te-au distrus la Morath, spuse el răguşit.

– Aşa a fost. Chipul îi era mai blând decât îl văzuse vreodată. În atât de multe feluri.

Manon şi Elide îi povestiseră ce îndurase ea şi ce făcuse pentru ele. Dorian îşi plecă fruntea.

– Îmi pare rău!

– Pentru ce?

Apoi cuvintele se rostogoliră din locul în care le păstrase de la Mlaştinile Stâncoase din Eyllwe.

– Pentru că nu te-am văzut aşa cum ar fi trebuit. Pentru că nu am ştiut unde te-au dus şi pentru că nu te-am ajutat când am avut şansa.

– Ai avut vreo şansă?

Întrebarea era adresată cu calm şi totuşi, el ar fi putut jura că tonul i se înăsprise.

El deschise gura ca să nege, dar se forţă să privească înapoi – la cine fusese cu mult timp înaintea colierului, înainte de Sorscha.

– Ştiam că eşti în temniţa castelului. M-am mulţumit să te las să putrezeşti acolo. Iar apoi Perrington... Adică Erawan te-a dus în Morath şi nu m-am deranjat să pun prea multe întrebări în privinţa asta. Ruşinea îl cuprinse. Îmi pare rău! repetă el.

Un prinţ moştenitor care nu îşi servise regatul sau poporul cu adevărat. Gavin avusese dreptate.

Conturul lui Kaltain sclipi.

– Ştii, nu am fost chiar nevinovată.

– Ce ţi s-a întâmplat în Morath nu a fost în niciun fel din vina ta.

– Nu, nu a fost, confirmă ea, o umbră traversându-i chipul. Dar singură am ales să merg în Rifthold toamna trecută, urmărindu-mi ambiţia pentru tine şi coroana ta. Îmi regret o parte din decizii.

El îşi îndreptă privirea spre antebraţul ei gol, spre cicatricea care era tot acolo, chiar şi după moarte.

– Mi-ai salvat prietenii! spuse el și îngenunche în fața ei. Ai renunțat la tot ca să îi salvezi și să iei cheia Wyrd de la Erawan. Ar fi făcut același lucru, dacă ar fi supraviețuit ororilor Morathului. Îți sunt îndatorat!

Kaltain fixă cu privirea locul în care Dorian stătea în genunchi.

– Nu am avut niciodată prieteni. Nu ca tine. Întotdeauna te-am invidiat pentru asta. Pe tine și pe Aelin.

El își înălță capul.

– Știi cine este?

Ea schiță un zâmbet.

– Moartea are avantajele ei.

Dorian nu se putu abține să nu-i adreseze următoarea întrebare:

– Este... este mai bine acolo? Ești împăcată?

– Nu îmi este permis să spun, răspunse cu blândețe Kaltain. Și nu am voie să spun cine este aici cu mine.

El dădu din cap, alungându-și încordarea din piept, dezamăgirea, dar își înclină capul într-o parte.

– Cine îți interzice să faci asta?

În situația în care cei doisprezece zei din acest ținut rătăceau prin Erilea, cu siguranță nu conduceau celelalte ținuturi.

Kaltain strâmbă din buze.

– Nici asta nu am voie să spun. Când el deschise gura să o mai întrebe ceva, ea îl întrerupse. Există alte forțe care acționează. Dincolo de ce este tangibil și cunoscut.

Dorian se uită spre Damaris.

– Alți zei?

Liniștea lui Kaltain fu un răspuns suficient. Dar cu o altă ocazie. Avea să se gândească altă dată la asta.

– Nu m-am gândit niciodată să te invoc, recunoscu el. Pe tine, care ai cunoscut adevăratele orori ale Morathului. Nu mi-am dat seama...

El lăsă cuvintele să plutească în timp ce se ridică în picioare.

– Că ai mai fi avut ce să invoci? termină ea. El tresări. Cheia a făcut multe să dispară – dar nu totul.

– Așadar, a treia este într-adevăr în Morath?

Ea dădu serioasă din cap. Trupul îi străluci, conturul siluetei începând să dispară cu repeziciune.

- Deşi nu ştiu unde o ţinea. Nu am fost... pregătită să o primesc pe a doua înainte să preiau controlul. Îşi trecu degetele firave peste cicatricea neagră care-i şerpuia pe braţ.

El nu îi vorbise niciodată cu adevărat. Abia dacă îi aruncase o privire în treacăt, sau se strâmbase într-o discuţie politicoasă cu ea.

Şi totuşi, Kaltain era aici, femeia care eliminase o treime din Morath, care devorase un prinţ valg doar cu puterea voinţei.

- Cum ai reuşit? şopti el. Cum ai scăpat de sub controlul lui?

Trebuia să ştie. Dacă era să intre în iad, dacă era mai mult decât probabil să ajungă să aibă un alt colier la gât, trebuia să afle.

Kaltain îi studie gâtul înainte să-i întâlnească privirea.

- Mi-am adunat furia împotriva lui pentru că nu simţeam că merit colierul.

Adevărul cuvintelor ei se izbi în el la fel de sigur ca şi când l-ar fi împins în piept.

- Ai desenat semnele invocării cu un motiv. Ce vrei să ştii? îl întrebă simplu Kaltain.

Dorian păstră adevărul pe care i-l spusese, oglinda pe care ea o ridica spre tot ceea ce fusese cândva şi ce devenise. Nu fusese un prinţ adevărat - nu în spirit, nu cu fapta. Încercase să fie, dar prea târziu. Acţionase prea târziu. Se îndoia că se descurca mai bine ca rege. Cu siguranţă nu, pentru că ignorase Adarlanul din propria vinovăţie şi furie, gândindu-se dacă trebuia salvat.

Ca şi când ar fi existat vreodată posibilitatea de a nu merita să fie salvat.

- Sunt gata să merg în Morath? întrebă el în cele din urmă.

Doar ea ar fi avut de unde să ştie, văzând lucruri mult mai rele decât orice văzuseră Manon şi Elide.

Kaltain se uită din nou la Damaris.

- Ştii răspunsul.

- Nu ai să încerci să mă convingi să nu merg?

Dar Kaltain strânse din buze când rochia ei de culoarea onixului începu să se topească în întuneric.

– Ştii ce ai să înfrunţi acolo. Nu trebuie să îţi spun eu dacă eşti pregătit.

Lui i se uscă gura.

– Tot ce ai auzit despre Morath este adevărat, zise Kaltain. Adevărat şi totuşi, mai rău decât îţi poţi imagina. Rămâi la fortăreaţă. Este fortăreaţa lui Erawan şi foarte probabil singurul loc în care ar avea încredere să păstreze cheia.

Dorian dădu aprobator din cap, inima începând să îi bată cu putere.

– Aşa am să fac!

Ea făcu un pas către el, dar se opri când marginile ei se unduiră mai mult.

– Nu zăbovi prea mult şi nu atrage atenţia! Este arogant şi extrem de egoist şi n-o să se deranjeze să se uite prea atent la cine s-ar putea furişa pe holurile lui. Fii rapid, Dorian!

Un tremur îi străbătu mâinile, dar el şi le strânse în pumni.

– Dacă aş putea să-l ucid, ar trebui să profit de ocazie?

– Nu. Ea clătină din cap. Nu ai să scapi. Are o cameră în inima fortăreţei – acolo îşi ţine colierele şi acolo o să te ducă dacă te prinde.

El îşi îndreptă spatele.

– Eu...

– Du-te în Morath, aşa cum ai plănuit. Recuperează cheia şi nimic mai mult. Sau ai să te trezeşti din nou cu un colier în jurul gâtului.

Dorian înghiţi.

– Abia dacă mă pot transforma.

Kaltain îi schiţă un zâmbet când se dizolvă în lumina lunii.

– Chiar aşa să fie?

Iar apoi dispăru.

Dorian se uită la locul în care se aflase Kaltain, semnele Wyrd deja dispărând. Doar Damaris rămăsese acolo, martoră a adevărului pe care, cumva, simţise că el trebuia să îl audă.

Aşadar, Dorian îşi pipăi magia încâlcită, locul unde puterea brută se rotea şi ieşea ori de câte ori voia el.

Ordinul magiei în mișcare era să renunțe. Să renunțe la tot: la zidul pe care îl construise în jurul lui în clipa în care prințul valg îl invadase și să se uite în sinea sa. La el. Poate sabia îi ceruse să o facă invocând-o, în schimb, pe Kaltain.

„Cine ai vrea să fii?“

– Cineva vrednic de prietenii mei, spuse el în noaptea liniștită. Un rege vrednic de regatul său. Pentru o clipă, părul alb ca zăpada și ochii aurii licăriră în mintea lui. Aș vrea să fiu fericit, șopti și apucă sabia Damaris. Să scap de ultima urmă de groază.

Sabia antică se încălzi în mâna lui, emanând o căldură prietenoasă și rapidă.

Aceasta îi pluti prin degetele și încheietura mâinii, spre locul lăuntric în care sălășluiseră toate aceste adevăruri, și unde se transformă într-o căldură dantelată de cea mai acută durere.

Iar apoi lumea crescu și se întinse, copacii ridicându-se, pământul apropiindu-se...

El voi să își atingă fața, dar află că nu avea mâini.

Doar aripi negre ca funinginea. Doar un cioc negru care nu scotea niciun cuvânt.

Era un corb. Un...

O inhalare ușoară a aerului îl făcu să își rotească gâtul – mult mai ușor în această formă – spre copaci. Spre Manon, care stătea la umbra unui stejar, cu mâinile însângerate și murdare sprijinite de trunchi în timp ce se uita la el. La transformare.

Dorian bâjbâi după firul de putere care îl ținea în acea formă ciudată și ușoară. Imediat și odată cu lumea ce-și lua avânt, crescu tot mai mult, revenind în trupul său de om, sabia fiind rece și nemișcată la picioarele lui. Hainele lui erau oarecum întregi, nesfâșiate. Probabil datorită vreunei diferențe care exista între magia lui brută și adevăratul dar al creaturii metamorfice.

Dar Manon zâmbi, dezgolindu-și dinții. Ochii ei aurii străluciră ca doi tăciuni.

– Când, mai exact, voiai să îmi spui că urmează să recuperezi cea de-a treia cheie Wyrd?

CAPITOLUL
34

– Trebuie să ne retragem, îi spuse gâfâind Galan Ashryver lui Aedion când stăteau lângă cortul plutitor din mijlocul armatei lor, prinţul moştenitor fiind stropit cu sânge roşu şi negru.

Trecuseră trei zile de luptă în vânt rece şi zăpadă, trei zile în care fuseseră împinşi tot mai mult spre nord, kilometru cu kilometru. Aedion schimbase soldaţii prin rotaţie în liniile frontului, iar cei care reuşiseră să prindă câteva minute de somn se întorseseră la luptă cu picioarele tot mai grele.

El părăsise linia frontului în urmă cu câteva minute, doar după ce îi ordonase Kyllian să o facă, ajungând chiar să-l împingă pe Aedion în spatele lui, legiunea Bane ducându-l brutal mai departe până ce ajunsese aici, unde prinţul moştenitor din Wendlyn bea apă la marginea armatei lor. Pielea măslinie a prinţului era cenuşie, ochii neamului Ashryver fiind întunecoşi când se uită la soldaţii care se grăbeau sau mergeau cu greu pe lângă el.

– Dacă ne retragem de aici, avem toate şansele să fim fugăriţi până la Orynth, spuse Aedion, simţind dureri în gât cu fiecare cuvânt rostit.

Nu mai văzuse nicicând o armată atât de mare. Nici măcar în Theralis, în urmă cu mulţi ani.

Galan îi dădu lui Aedion burduful pentru apă, iar Aedion bău cu nesaţ.

– Vere, am să te urmez oricum s-ar putea termina asta, dar nu putem ţine pasul o altă noapte întreagă.

Aedion ştia. Îşi dăduse seama de asta după ce lupta continuase la lăsarea întunericului.

Când bărbaţii începuseră să întrebe de ce Aelin a Focului Sălbatic nu le ardea inamicii, de ce nu le oferea măcar o lumină la care să lupte, de ce dispăruse din nou.

Lysandra îşi luase forma de balaur ca să se lupte cu ilkenii, dar fusese obligată să cedeze, să se retragă în spatele frontului lor. Da, era o poziţie bună din care să ucidă ilkeni, dar şi o ţintă mare pentru arcaşii şi aruncătorii de suliţe ai Morathului.

În faţă, prea aproape ca să fie linişte, strigătele şi zăngănitul armelor se ridicau spre cer. Chiar şi magia nobililor Fae începea să şovăie, şi soldaţii lor odată cu ei. Când ceda, Asasinii Tăcuţi stăteau în aşteptare, sfâşiind valgii şi ilkenii rapid. Dar nu erau prea mulţi. Şi încă nu se zărea nici urmă de armata suplimentară a lui Ansel din Briarcliff.

„Curând", promisese regina roşcată cu o seriozitate nefirească doar în urmă cu câteva ore, rândurile legiunii care o însoţea deja împuţinându-se. „Restul armatei o să ajungă curând aici."

Mârâiturile se înălţau în apropiere, spintecând vuietul luptei. Leopardul-fantomă nu ezitase, abia oprindu-se ca să se odihnească.

Trebuia să se întoarcă. Trebuia să mănânce ceva şi să se întoarcă. Kyllian putea menţine ordinea multă vreme, dar Aedion era prinţul lor. Şi cum Aelin nu se vedea nicăieri... lui îi revenea responsabilitatea de a controla soldaţii.

Deşi liniile frontului se clătinau ca scurgerile dintr-un dig.

– Râul Lanis de lângă Perranth, şopti Aedion când Ilias şi Asasinii Tăcuţi doborâră ilkenii de pe cer, săgeţile lor găsindu-şi cu uşurinţă ţintele.

Mai întâi trebuiau să le nenorocească aripile, aflaseră ei pe pielea lor. Ca să îi doboare din aer. Apoi să le taie capetele cu sabia, ca să îi decapiteze complet.

Altminteri s-ar fi ridicat din nou şi şi-ar fi amintit cine încercase să îi ucidă.

– Dacă ne retragem spre nord, continuă Aedion, ajungem în Perranth şi traversăm râul, i-am putea forţa şi pe ei să traverseze, ca să-i doborâm.

– Există vreun pod?

Încordarea se citi pe chipul lui Galan când unul din cei doi prinţi valgi rămaşi trimise un val de putere întunecată spre un grup de-al soldaţilor lor. Bărbaţii se ofiliră ca florile la îngheţ.

Gestului îi răspunse o rafală de vânt şi gheaţă din partea lui Sellene sau a lui Endymion. Poate a unuia dintre verii lor mulţi.

– Niciun pod destul de mare. Dar râul este îngheţat – am putea să-l traversăm şi apoi să îl topim.

– Cu ajutorul lui Aelin?

O întrebare precaută şi îndoielnică.

Aedion gesticulă spre sursa rafalei magice stârnite drept răspuns, care acum se lupta cu puterea prinţilor valgi.

– Dacă nobilii Fae pot să creeze gheaţa, atunci pot s-o şi dezgheţe. Chiar sub picioarele Morathului.

Ochii de turcoaz ai lui Galan scânteiară, fie din pricina planului, fie a faptului că nu Aelin era cea care avea să îl pună în practică.

– Morathul şi-ar putea da seama de intenţiile noastre.

– Nu prea avem de ales.

Din Perranth ar fi avut acces la mai multe resurse, şi poate alţi soldaţi s-ar fi adunat spre ei din oraş. Totuşi, să se retragă...

Aedion studie rândurile doborâte unul câte unul, soldaţii abia rezistând.

Să se retragă şi să trăiască. Să lupte şi să moară.

Căci rezistenţa aceasta s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă ar fi continuat lupta. Aici, pe câmpiile sudice, şi-ar fi aflat moartea.

Nu era nicio garanţie că Rowan şi ceilalţi aveau s-o găsească pe Aelin, că Dorian şi Manon aveau să recupereze cea de-a treia cheie Wyrd şi apoi să i-o dea reginei lui, dacă ea s-ar fi eliberat, dacă i-ar fi găsit în lumea asta dezordonată. Nu era nicio garanţie pentru cât de multe vrăjitoare Crochan ar fi putut aduna Manon, dacă ar fi reuşit măcar.

Cu flota împrăştiată prea mult de-a lungul coastei Terrasenului ca să fie de vreun folos, doar armata lui Ansel din Briarcliff ar fi putut să le ofere un oarecare ajutor – dacă n-ar fi ajuns numai oale şi ulcele până atunci. Nu aveau de ales decât să reziste până ar fi sosit ei – ultimii lor aliaţi.

Nu aveau nicio garanție că Rolfe și mycenienii ar fi venit. Nicio veste.

– Poruncește retragerea, îi spuse Aedion prințului. Și anunță-i pe Endymion și Sellene c-o să avem nevoie de puterea lor de îndată ce o s-o luăm la fugă.

Ca să își trimită toată magia într-un scut puternic pentru a le păzi spatele în timp ce ar fi încercat să se distanțeze cât mai mulți kilometri de Morath.

Galan dădu aprobator din cap, îndesându-și coiful însângerat peste părul brunet, și își croi drum prin grămada haotică de soldați.

O retragere. Atât de curând și de repede. Cu toată instrucția lui, anii grei de învățătură, lupte și conducere, la asta se ajunsese.

Ar fi ajuns măcar în Perranth?

~

Rândurile ordonate în care mărșăluiseră spre sud se rupseră complet în fuga înapoi spre nord. Soldații Spiridușii rămaseră în urma lor, scuturile magice îndoindu-se, dar rezistând, ținând armata Morathului la distanță lângă poalele dealurilor în timp ce ei se retrăgeau spre Perranth.

Mormăitul soldaților extenuați care șchiopătau se auzi în treacă pe lângă Lysandra, căci și ea îi însoțea cu greu, în forma unui cal. Ea permisese unui tânăr să o încalece după ce îi văzuse stomacul aproape revărsându-se din armura ruptă.

De vreme ce el zăcea întins pe spatele ei, sângele care curgea îi încălzise coastele kilometri întregi.

Picăturile calde se opriseră demult. Înghețaseră.

La fel și el.

Nu o lăsase sufletul să-l abandoneze, să îi lase trupul mort pe câmp ca să fie călcat în picioare și, oricum, sângele lui înghețat îl lipise de ea.

Fiecare pas era un efort extraordinar, rănile ei vindecându-se mai repede decât ale soldaților din jur. Mulți căzură în timpul marşului spre Perranth, unii fiind ridicaţi şi căraţi de tovarăşii lor sau de străini.

Unii nu se mai ridicaseră.

Rezistenţa nu trebuia să cedeze atât de curând.

Nemulţumirile se înteţiră când ajunseră mai aproape de Perranth, în ciuda celor câteva ore de odihnă din prima noapte. „Unde este regina? Unde este focul ei?“

Nu putea să lupte în locul lui Aelin într-un mod convingător şi destul de bine încât să supravieţuiască. Iar când Aducătoarea-Focului ar fi luptat fără flăcări... ei şi-ar fi dat seama.

„A fugit. Din nou.“

Doi Asasini Tăcuţi observară în a doua noapte că soldatul mort era încă pe spatele Lysandrei şi nu ziseră nimic în timp ce aduseră apă caldă ca să topească sângele care îl lipise de ea şi apoi să o spele.

În trupul ei de iapă cu păr roşcat, alb şi negru, nu le putea vorbi, nu putea să-i întrebe dacă ştiau cine era. Oricum, cei doi o tratară cu blândeţe.

Nimeni nu se îndreptase spre calul singuratic care mergea prin tabăra dărăpănată. Unii soldaţi ridicaseră corturi. Mulţi doar dormeau lângă focuri, sub mantii şi jachete.

Ei îi ţiuiau urechile. Îi ţiuiau de la prima luptă.

Nu ştia cum îi găsise cortul, dar, iată-l, cu clapele deschise spre noapte ca să îl dezvăluie stând cu Galan, Ansel şi Ren.

Lordul din Allsbrook ridică din sprâncene când ea intră, capul ei aproape atingând tavanul.

Un cal. Era încă un cal.

Ren veni clătinându-se spre ea, în ciuda oboselii care cu siguranţă îl apăsa.

Lysandra bâjbâi după firul său lăuntric, după firul de întoarcere în corpul ei uman, lumina strălucitoare care avea s-o micşoreze în acesta.

Cei patru doar se uitară când îl găsi, luptându-se pentru el. Magia îi smulse ultimele puteri. Înainte să-şi recapete trupul, deja cădea pe podeaua acoperită de fân.

Nu simţi frigul muşcându-i pielea goală, nu îi păsă când căzu în genunchi.

Ansel veni lângă ea, acoperind-o cu mantia ei.

– Unde naiba ai fost?

Chiar şi regina Pustiurilor era palidă, părul ei roşu ca vinul fiindu-i lipit de cap sub praf şi sânge.

Lysandra nu mai era în stare să vorbească, doar să rămână în genunchi, ţinând strâns mantia.

– Plecăm cu o oră înainte de răsărit! spuse Aedion, ordinul fiind clar.

Ansel şi Galan dădură din cap, ieşind din cort.

– Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare, lady, mormăi Ren înainte să iasă din cort.

Cizmele scârţâiră pe fân, iar apoi el se lăsă în genunchi în faţa ei. Aedion.

Pe chipul său nu se citea blândeţea. Nicio urmă de milă sau afecţiune.

Preţ de un minut lung, nu făcură decât să se uite unul la celălalt.

Apoi, prinţul mormăi încet:

– Planul tău a fost de rahat!

Ea nu spuse nimic şi nu se putu abţine să nu-şi adune umerii.

– Planul tău a fost de *rahat*, şopti el, ochii lui scânteind. Cum de te-ai gândit că ai putea să fii în pielea ei şi să crezi că poţi scăpa? Cum de-ai putut să crezi vreodată c-ai să eviţi faptul că armata noastră *se bazează pe tine* să faci scrum inamicul, când tu nu poţi decât să fugi şi să apari, în schimb, ca un animal?

– Nu ai dreptul să dai vina pe mine, spuse ea răguşită.

Erau primele cuvinte pe care le rostise în ultimele zile.

– Ai fost de acord să o laşi pe Aelin să-şi întâlnească moartea şi să ne lase aici, să fim sfâşiaţi. Voi două nu aţi spus nimănui de acest *plan*, nu aţi spus niciunuia dintre noi care ar fi putut explica realităţile acestui război, şi că vom avea nevoie de o nenorocită de Aducătoare a Luminii împotriva Morathului, nu de o creatură metamorfică *inutilă* şi neinstruită!

Rând pe rând, cuvintele îi loviră inima slăbită.

– Noi...

– Dacă erai atât de dispusă să o laşi pe Aelin să moară, atunci ar fi trebuit să o laşi să o facă *după* ce ardea hoardele lui Erawan!

– Asta nu ar fi împiedicat-o pe Maeve să o prindă.

– Dacă ne-ai fi spus, am fi putut să facem alte planuri, am fi acţionat diferit şi nu am fi ajuns *aici*, naiba să te ia!

Ea se uită fix la fânul noroios.

– Atunci, alungă-mă din armata ta!

– Ai distrus totul. Cuvintele lui erau mai reci decât vântul de afară. Voi două aţi distrus totul.

Lysandra închise ochii.

Fânul foşni, iar ea îşi dădu seama că el se ridicase în picioare, îşi dădu seama în timp ce cuvintele lui o străpunseră de deasupra capului ei plecat.

– Ieşi afară din cortul meu!

Nu era sigură că se putea mişca suficient încât să se supună, deşi îşi dorea să o facă. Trebuia să o facă.

Să riposteze. Trebuia să riposteze. Să-i răspundă cu furia pe care i-o arătase, nevoit să-şi defuleze frica şi disperarea.

Lysandra deschise ochii, ridicându-şi privirea la el. La furia şi ura de pe chipul lui.

Reuşi să se ridice în picioare în ciuda durerilor chinuitoare. Reuşi să se uite în ochii lui, chiar dacă Aedion spuse din nou cu răceală:

– Ieşi afară!

Desculţă în zăpadă, goală pe sub mantie. Aedion se uită la tălpile ei goale, ca şi când şi-ar fi dat seama de asta şi nu i-ar fi păsat.

Aşadar, Lysandra dădu din cap, apucând mai strâns mantia lui Ansel, şi ieşi în noaptea friguroasă.

~

– Unde este? întrebă Ren, ţinând într-o mână o cană cu ceva ce mirosea a supă diluată şi o bucată de pâine în cealaltă. Lordul scrută cortul ca şi când ar fi putut s-o găsească sub pat sau fân.

Aedion se uită la cei câțiva bușteni prețioși care ardeau în cuptor și nu spuse nimic.

- Ce ai făcut? șopti Ren.

Totul era pe cale să se sfârșească. Așa fusese de când Maeve o răpise pe Aelin. De când regina lui și femeia metamorfică încheiaseră un târg.

Așadar, nu conta ce făcuse el. Nu îi păsa dacă nu era corect sau adevărat.

Nu îi păsa dacă era atât de obosit încât nu putea să se rușineze la gândul că dăduse vina pe ea pentru înfrângerea sigură de care urmau să aibă parte în câteva zile, în fața zidurilor Perranthului.

Își dorea ca ea să îl fi lovit, să fi țipat la el.

Dar Lysandra îl lăsase să se înfurie și ieșise desculță în zăpadă.

El promisese să salveze Terrasenul, să țină linia frontului. O făcuse foarte mulți ani.

Și totuși, la acest test împotriva Morathului, atunci când fusese important... eșuase.

Trebuia să-și adune puterea să lupte din nou, să își adune oamenii. Doar că... simțea nevoia să doarmă.

Aedion nu observă când plecă Ren, fără îndoială în căutarea femeii metamorfice de care era atât de îndrăgostit.

Se cuvenea să își cheme comandanții legiunii Bane. Să vadă cum credeau că aveau să facă față dezastrului.

Dar nu fu în stare. Nu reuși decât să se uite în foc în orele lungi ale nopții.

CAPITOLUL
35

Nu avusese încredere în lumea asta, în visul acesta, în tovarăşii care o însoţiseră şi o conduseseră aici, în prinţul războinic cu ochi verzi ca pinul şi care mirosea a Terrasen.

În el, ea nu îndrăznise să creadă deloc. Nu din cauza cuvintelor pe care le rostea, ci a simplului fapt că era *acolo*. Nu credea că avea să-i scoată masca şi lanţurile de fier. Dispăruseră şi în alte vise care se dovediseră false.

Dar Neamul Mititelelor îi spusese că era adevărat. Toate erau reale. Ele îi ziseseră că era în siguranţă, că trebuia să se odihnească şi că urmau să aibă grijă de ea.

Iar acea presiune grozavă şi necruţătoare care i se zvârcolea în vene se domolise – doar cât să gândească, să respire şi să acţioneze instinctiv.

O eliminase cât de mult îndrăznise, dar nu pe deplin. Cu siguranţă nu pe toată.

Aşadar, dormise. Făcuse şi asta, în celelalte vise. Trăise destule vise şi săptămâni de poveşti care dispăruseră apoi ca paşii pe nisip.

Totuşi, când deschise ochii, se trezi tot în peşteră, însă mai slab luminată acum. Puterea zăngănitoare se culcuşise mai profund, dormind. Durerea ei de coaste se domolise, iar tăietura de pe antrebraţ se vindecase, dar urma rămăsese.

Singurul semn de pe pielea ei.

Aelin îl pipăi cu degetul şi o durere slabă răsună drept răspuns.

Degetul îi era neted. Neted ca sticla cât își frecă degetul mare și cel arătător.

Nu avea nicio bătătură. Nici pe degete, nici în palme. Urmele anilor de instrucție și ale anului din Endovier dispăruseră.

Însă cel puțin această crustă nouă, această zvâcnire slabă de sub ea, rămăsese.

Ghemuită pe podeaua de piatră, studie peștera.

Lupul alb stătea întins în spatele ei, sforăind încet. Sfera lor transparentă de foc încă ardea în jurul lor, alungând încordarea câte puțin, dar nu de tot.

Aelin înghiți, gustând cenușa.

Ca răspuns, magia ei deschise un ochi.

Aelin inspiră. Nu aici - nu încă.

Îi șopti focului „Nu încă".

Însă flăcările din jurul ei și al lupului izbucniră și se întețiră, făcând peștera să dispară. Ea își încleștă maxilarul.

„Nu încă", insistă Aelin. Nu înainte s-o facă în siguranță, departe de ei.

Magia i se împinse în oase, dar ea o ignoră. O stăpâni.

Bula de foc se micșoră, protestând, și deveni din nou transparentă. Prin ea, reuși să zărească bazinul cu apă cioplit și siluetele adormite ale celorlalți tovarăși ai ei.

Prințul războinic dormea la doar câțiva pași de marginea focului său, ascuns într-o firidă din zidul de piatră. Era foarte obosit, deși nu renunțase la arme.

O sabie îi atârna la centură, rubinul mocnind în lumina focului ei.

Cunoștea acea sabie. Era o sabie veche, creată în aceste ținuturi pentru un război mortal.

Fusese și a ei. Bătăturile șterse se potriviseră perfect pe mânerul său, iar prințul războinic care o purta acum o găsise pentru ea, într-o peșteră ca asta, plină cu relicve ale eroilor trimiși demult în Lumea de Apoi.

Cu atenție, se uită la tatuajul care șerpuia pe obrazul și gâtul lui, dispărând în hainele-i negre.

„Eu sunt partenerul tău."

Îşi dorise să îl creadă, dar acest vis, această iluzie pe care o crease ea...

Nu era o iluzie.

Venise după ea.

Rowan.

Rowan Whitethorn. Acum Rowan Whitethorn Galathynius, soţul ei şi regele consort. Partenerul ei.

Îi şopti numele.

Venise după ea.

Rowan.

În tăcere şi atât de uşor încât nici măcar lupul alb nu se trezi, ea se ridică în capul oaselor, ţinând cu o mână mantia care mirosea a pin şi zăpadă. Era mantia lui, impregnată de parfumul său.

Ea se ridică în picioare, mai ferm decât înainte. Un gând făcu bula de foc să se mărească în clipa în care traversă cei câţiva paşi spre prinţul adormit.

Îşi coborî privirea spre chipul lui, frumos şi neînduplecat totodată.

El deschise ochii, întâlnindu-i pe ai ei ca şi când ar fi ştiut unde să o găsească până şi în somn.

În ochii verzi se născu o întrebare nerostită. „Aelin?“

Ea ignoră întrebarea tăcută, incapabilă să suporte din nou deschiderea canalului tăcut dintre ei, şi-i studie trăsăturile puternice ale trupului masiv. O adiere de vânt rece şi electrizant atinse zidul ei de foc, un ecou al întrebării lui mute.

Magia lui Aelin izbucni drept răspuns, un val de putere dansând prin ea, ca şi când ar fi găsit o asemănare a ei în lume, ca şi când ar fi găsit acompaniamentul propriei melodii.

Niciodată în acele iluzii sau vise nu făcuse asta. Focul ei nu sărise de bucurie în preajma lui Rowan şi a puterii lui.

Era aici. Era el şi venise după ea.

Flacăra se topi în aerul rece al peşterii. Nu se topi, ci mai degrabă se retrase în ea, încolăcindu-se ca o mare bestie care trăgea de lesă.

Rowan. Prinţul Rowan.

El se ridică încet, calmându-se.

Ştia. Îi spusese asta mai devreme, înainte ca ei să permită uitării să o învăluie. „Sunt partenerul tău."

Aşadar, ei îi spuseseră cu siguranţă. Tovarăşii lor. Elide, Lorcan şi Gavriel. Toţi fuseseră pe plaja unde totul se dusese naibii.

Magia ei clocoti, iar ea îşi roti umerii, impunându-i să doarmă şi să aştepte – încă puţin.

Aelin era aici. Amândoi erau aici.

Ce ar fi putut să-i spună, să îi explice, ca să îndrepte lucrurile? Că el fusese folosit atât de mişeleşte, că suferise atât de mult din cauza ei?

Hainele lui negre musteau de atât de mult sânge. După petele de pe gât şi mizeria de sub unghii, părea că încercase să se spele, parţial, dar nu reuşise să scape de miros.

Ea ştia izul acela – ştia cui îi aparţinea.

Şira spinării şi membrele i se încordară. Încercând să îşi descleşteze maxilarul, inhală profund. Se forţă să inspire prelung printre dinţi. Se forţă să ignore mirosul sângelui lui Cairn. Să ignore ce îi făcuse. Magia se zbătu, urlând.

Şi se forţă să-l întrebe pe prinţul care mirosea ca acasă:

– El este în viaţă?

Furia licări în ochii lui Rowan.

– Nu.

Mort. Cairn era mort. Corpul ei încordat se relaxă – doar puţin. Şi flăcările se retraseră.

– Cum?

Nicio urmă de remuşcare nu îi umbrea chipul.

– Mi-ai spus cândva la Mistward că dacă am să te biciuiesc, ai să mă jupoi de viu. El nu îşi mută privirea din ochii ei când continuă cu un calm mortal. M-am gândit să îi ofer soarta asta lui Cairn în locul tău. Iar după ce am terminat, mi-am permis să îi tai capul şi să-i ard rămăşiţele. Făcu o pauză, cuprins de îndoială. Îmi pare rău că nu ţi-am dat şansa să o faci tu.

Ea nu se simţi în stare să se lase surprinsă, să se minuneze de brutalitatea răzbunării lui când se gândi la ce spusese el şi când plămânii i se deschiseră din nou.

- Nu am putut risca să îl aduc aici ca să îl ucizi, continuă Rowan, studiindu-i chipul. Şi nici să îl las în viaţă.

Ea îşi ridică palmele, uitându-se cu atenţie la pielea lipsită de semne.

Cairn făcuse asta. O sfâşiase atât de rău încât fuseseră nevoiţi să o peticească din nou. Şterseseră toate urmele trecutului şi ale suferinţelor ei.

Îşi lăsă mâinile pe lângă corp.

- Mă bucur, spuse ea, iar cuvintele erau adevărate.

Pe Rowan îl străbătu un fior şi-şi înclină puţin capul.

- Eşti... El păru să îşi caute cuvintele. Pot să te îmbrăţişez?

Nevoia din vocea lui o chinui, dar ea se retrase.

- Eu... Aelin studie peştera, ignorând întunericul din privirea lui când se retrase. În partea cealaltă a încăperii era marele lac a cărui suprafaţă era netedă şi plată ca o oglindă neagră. Trebuie să fac o baie, spuse ea, încet şi răguşit. Chiar dacă numai picioarele îi erau murdare. Trebuie să mă spăl, încercă din nou.

Înţelegerea îi îmblânzi chipul şi, cu o mână tatuată, îi arătă albia din apropiere.

- Sunt nişte cârpe în plus cu care să te speli. Trecându-şi o mână prin părul argintiu, mai lung decât îl văzuse ultima oară - cel puţin în lumea asta adevărată - adăugă: Nu ştiu cum, dar ei ţi-au găsit şi o parte din hainele vechi din Mistward şi le-au adus aici.

Dar cuvintele deveneau din nou distante, dispărându-i de pe limbă.

Magia ei vui, presându-i sângele şi strângându-i oasele. „Afară!“, striga aceasta. „Afară!“

„Curând“, îi promise ea.

„Acum!“ Aceasta se zbătu. Mâinile îi tremurară, îndoindu-se, ca şi când ar fi putut să o împiedice să se reverse.

Aşadar, se întoarse şi se îndreptă nu spre albie, ci spre lacul de dincolo de aceasta.

Aerul se agită în urma ei, iar ea îl simţi urmărind-o. Când Rowan înţelese unde voia să se spele, o avertiză:

- Apa aia e aproape îngheţată, Aelin!

Însă ea lăsă mantia să cadă pe pietrele negre şi intră în apă.

Aburii şuierară, plutind în jurul ei în fuioare mari, dar Aelin se cufundă şi mai mult, acceptând răceala apei cu fiecare pas, chiar dacă nu reuşea să-i străpungă căldura.

Apa era limpede, deşi întunericul învălui fundul abrupt în depărtare când ea se scufundă sub suprafaţa rece.

Apa era liniştită. Rece, primitoare şi calmă.

Aşadar, Aelin dădu drumul lesei – doar puţin.

Flăcările ţâşniră afară, devorate de apa rece, consumate de aceasta.

Gestul eliberă presiunea, ceaţa nesfârşită a căldurii. Se simţi liniştită şi răcorită înainte ca gândurile să nu-i dea pace.

Cu fiecare mişcare sub apă, din întuneric, simţi că era ea însăşi. Sau ce mai rămăsese din ea.

Aelin. Era Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius şi regina Terrasenului.

Mai multă magie ieşi unduindu-se, dar ea păstră controlul. Nu toată – nu încă.

Maeve o prinsese şi o torturase. Cairn, paznicul ei, o torturase, dar ea evadase, iar partenerul ei venise s-o caute. O găsise, la fel cum se găsiseră unul pe celălalt în ciuda secolelor de vărsări de sânge, pierderi şi război.

Aelin. Ea era Aelin şi asta nu era vreo iluzie, ci lumea reală.

Aelin.

Înotă în lac, iar Rowan o urmă pe marginea din piatră ieşită de-a lungul ţărmului.

Se scufundă în apă, permiţându-şi să se tot afunde, degetele de la picioare simţind doar apa rece, chinuindu-se să ajungă la un fund pe care nu îl găsea.

În întuneric şi frig.

Apa veche şi rece luase focul, căldura şi încordarea. Le luase, le absorbise şi le alungase.

Îi calmase centrul fierbinte până ea prinsese formă, ca o sabie înroşită în foc băgată în apă.

Aelin. Asta era ea.

~

Apa lacului nu văzuse niciodată lumina soarelui, nu ieşise din întuneric, fiind miezul rece al muntelui. Până şi pe cei mai duri războinici Fae i-ar fi ucis în câteva minute.

Totuşi, iat-o pe Aelin înotând ca şi când ar fi fost un lac din pădure încălzit de soare.

Dădu din picioare, scufundându-şi capul din când în când ca să îşi spele părul.

Înainte să intre în lacul îngheţat şi aburii să se ridice, el nu îşi dăduse seama că ea era atât de fierbinte.

Fără să scoată vreun zgomot, se scufundă şi înotă pe sub apa atât de limpede încât putea să vadă fiecare mişcare a trupului ei uşor strălucitor, ca şi când apa ar fi îndepărtat pielea femeii şi i-ar fi dezvăluit sufletul arzător de dedesubt.

Însă acea strălucire se estompa cu fiecare suflare pe care o lua la suprafaţă, micşorând-o mai mult ori de câte ori se scufunda sub apă.

Oare îşi dorise ca el să nu o atingă din cauza infernului lăuntric sau doar pentru că voia mai întâi să se spele de atingerea lui Cairn? Probabil din ambele motive. Cel puţin începuse să vorbească, ochii limpezindu-i-se puţin.

Rămaseră limpezi cât înotă, abia strălucind, iar ea îşi ridică privirea spre locul în care stătea el pe o bucată de piatră neagră care ieşea spre lac.

– Ai putea să vii şi tu, spuse în cele din urmă.

Nu era nicio pasiune în cuvintele ei şi totuşi, simţi invitaţia – nu să îi guste corpul aşa cum tânjea să o facă, cum trebuia să o facă pentru a şti că era aici cu el, ci mai degrabă să fie *cu* ea.

– Spre deosebire de tine, spuse Rowan, încercând să îşi controleze vocea când recunoaşterea de pe chipul ei ameninţă să îi facă genunchii să îi cedeze, nu cred că magia mea o să-mi ţină atât de bine de cald dacă intru.

Voia totuşi să o facă. Pe toţi zeii, voia să sară înăuntru, dar se forţă să adauge:

– Lacul ăsta e vechi. Ar trebui să ieşi. Înainte să apară ceva.

Ea nu îl ascultă, continuând să facă în apă cercuri cu braţele. Aelin îl privi cu seriozitate şi precauţie.

- Nu am cedat, spuse încet. Inima lui se frânse la acele cuvinte. Nu le-am spus nimic.

Nu îi zisese asta ca să se fălească şi el să o laude, ci mai degrabă ca să îi spună lui, consortul ei, care era poziţia lor în acest război, ce ar fi putut şti inamicii.

- Ştiam că nu ai fi făcut-o, reuşi el să spună.

- Ea... a încercat să mă convingă că totul este un vis urât. Când Cairn a terminat cu mine, sau cât m-a chinuit, nu ştiu, Maeve a încercat să pătrundă în mintea mea. Aelin se uită prin peşteră ca şi când ar fi putut vedea lumea de dincolo de aceasta. A creat iluzii care mi s-au părut atât de reale... Ea pluti sub apă. Probabil avusese nevoie de apa rece a lacului ca să îşi poată auzi din nou vocea; probabil avea nevoie de distanţa dintre ei astfel încât să poată rosti acele cuvinte. Se scufundă, dându-şi părul pe spate cu o mână. Semănau cu asta.

O parte din el nu ştia ce să spună, dar întrebă:

- Ce fel de iluzii?

O pauză lungă.

- Acum nu contează.

Era prea devreme să insiste - dacă ar fi trebuit să o facă vreodată.

Apoi ea întrebă încet:

- Cât timp?

Rowan fu nevoit să apeleze la cele trei secole de instrucţie ale lui ca să nu-şi afişeze devastarea şi suferinţa.

- Două luni, trei zile şi şapte ore.

Aelin strâmbă din buze, fie din cauza timpului scurs, fie a faptului că el numărase toate orele în care fuseseră despărţiţi.

Ea îşi trecu degetele prin păr, şuviţele plutind în apă, în jurul ei. Tot era prea mult timp încât să fi trecut două luni.

- M-au vindecat după fiecare... şedinţă. Ca să nu mai ştiu ce mi-au făcut, la ce mă gândeam şi care este adevărul. Dacă îi ştergea cicatricile, Maeve avea o şansă în plus să o convingă că nimic nu era real. Dar vindecătoarele nu şi-au putut aminti cât de lung am părul, sau Maeve a vrut să mă facă şi mai confuză, aşa că mi l-au lăsat să crească.

Amintindu-şi probabil motivul pentru care fuseseră nevoite să-i redea părul de la bun început, ochii i se întunecară.

– Vrei să îl tund aşa cum era când te-am văzut ultima dată? Cuvintele lui erau aproape guturale.

– Nu. Valurile tremurară în jurul ei. Îl vreau ca să îmi pot aminti.

Să îşi amintească prin ce trecuse, ororile cărora le supravieţuise şi ce protejase. În ciuda a ceea ce îi făcuse lui Cairn, a modului în care se asigurase că masculul fusese ţinut în viaţă şi ţipase în tot acest timp, Rowan îşi dori ca el să fi trăit încă, măcar ca să dureze mai mult să îl ucidă.

Iar când ar fi găsit-o pe Maeve...

Pe ea nu trebuia să o ucidă el. Îl ucisese pe Cairn şi nu regreta asta. Dar Aelin... Maeve era a ei.

Chiar dacă femeia care dădea din picioare în apă în faţa lui nu părea să se gândească la răzbunare. Nici măcar la furia care o stimula.

Nu o condamna. Ştia că numai timpul şi distanţa aveau să-i vindece rănile emoţionale – dacă s-ar fi putut vindeca vreodată cu adevărat.

Dar el intenţiona să lucreze cu ea, să o ajute cum putea. Iar dacă nu şi-ar fi revenit, dacă n-ar fi fost cum era înainte să se întâmple toate, nu ar fi iubit-o mai puţin.

Aelin îşi scufundă capul, iar când ieşi spuse:

– Maeve era pe cale să îmi pună un colier valg în jurul gâtului. A plecat să îl aducă. Mirosul fricii pe care încă o simţea pluti spre el, iar Rowan făcu un pas mai aproape de marginea apei. De aceea... am scăpat. Le-a spus să mă mute în tabăra militară ca să mă ţină în siguranţă, iar eu...

Se opri şi totuşi se uită în ochii lui. Îi permise să citească acele cuvinte pe care nu le putea rosti, în liniştea în care reuşiseră întotdeauna să comunice. „Nu intenţionam să evadez."

– Nu, Inimă de Foc, şopti el, scuturând din cap şi cuprins de groază. Nu... era niciun colier.

Ea clipi, înclinându-şi capul.

– Şi acela a fost un vis?

Inima lui se frânse când îşi căută cuvintele şi se forţă să le rostească.

– Nu – a fost real. Sau aşa credea Maeve. Dar colierele, prezenţa valgilor... Totul a fost o minciună născocită de noi. Ca să o scoatem pe Maeve, sperând să o îndepărtăm de tine şi de Doranelle.

Se auzi doar plescăitul slab al apei.

– Nu exista niciun colier?

Rowan se lăsă în genunchi şi scutură din cap.

– Eu... Aelin, dacă aş fi ştiut ce va face cu informaţia, ce ai hotărî să faci...

Ar fi putut să o piardă. Nu din cauza lui Maeve, a zeilor sau a Încuietorii, ci din cauza propriilor decizii, a minciunii pe care o născocise.

Aelin se scufundă din nou sub apă. Atât de adânc încât atunci când izbucni, flacăra doar pâlpâi.

Lumina erupse din ea, unduindu-se peste lac, scânteind peste pietre şi tavanul neted de deasupra. O explozie tăcută.

El începu să respire sacadat, dar ea înotă din nou spre suprafaţă, lumina emanând din corpul ei ca nişte fuioare de aburi, aproape dispărând când ea ieşi.

– Îmi pare rău! reuşi Rowan să spună.

Ea îşi înclină din nou capul.

– Nu are de ce să îţi pară rău.

Totuşi, îi părea rău. Contribuise la groaza şi disperarea ei. El...

– Dacă nu ai fi păcălit-o pe Maeve, dacă ea nu mi-ar fi spus, nu cred că am fi fost acum aici, spuse ea.

El încercă să îşi controleze nodul din stomac, impulsul de a se întinde spre ea, de a-i cere iertare. Încercă şi tot încercă.

– Ce s-a întâmplat cu ceilalţi? întrebă Aelin simplu.

Nu ştia – nu avea de unde să ştie cum, de ce şi unde se despărţiseră cu toţii. Aşadar, Rowan îi povesti cât mai pe scurt posibil.

Când termină, Aelin tăcu preţ de câteva minute lungi.

Ea se uită în întuneric, unduirea apei fiind singurul sunet. Corpul ei aproape pierduse strălucirea nou căpătată.

Apoi se întoarse din nou spre el.

– Maeve a spus că tu şi ceilalţi eraţi în nord. Că aţi fost reperaţi acolo de spionii ei. Ai răspândit şi informaţia asta falsă?

El scutură din cap.

– Se pare că Lysandra a fost conştiincioasă.

Aelin înghiţi în sec.

– Am crezut-o.

Părea, cumva, o mărturisire.

Aşadar, Rowan se trezi spunând:

– Cândva, ţi-am spus că şi dacă moartea ne va despărţi, aş spinteca toate lumile până te-aş găsi. El îi schiţă un zâmbet. Chiar ai crezut că asta o să mă oprească?

Ea îşi ţuguie buzele şi, în sfârşit, acele emoţii agonizante începură să i se citească în privire.

– Trebuia să salvezi Terrasenul.

– Având în vedere că soarele străluceşte, aş spune că Erawan nu a câştigat încă. Deci îl vom salva împreună.

Rowan nu îşi permise să se gândească la preţul final al distrugerii lui Erawan. Şi nici Aelin nu păru să se grăbească să discute despre asta când spuse:

– Ar fi trebuit să te duci în Terrasen. Are nevoie de tine.

– Mai multă nevoie am de tine. El nu dădu înapoi de la sinceritatea care îi făcea vocea mai dură. Şi Terrasenul va avea nevoie şi de tine. Nu de Lysandra care îţi joacă rolul, ci de *tine.*

Ea dădu uşor din cap.

– Maeve şi-a adunat armata. Mă îndoiesc de faptul că a făcut-o doar ca să mă păzească în lipsa ei.

El alungă acest gând, ca să îl ia în considerare mai târziu.

– A făcut-o doar ca să îşi întărească apărarea, în caz că Erawan câştiga dincolo de mare.

– Chiar crezi că asta plănuieşte să facă?

– Nu, recunoscu el.

Iar dacă Maeve voia să aducă armata la Terrasen, să facă o alianţă cu Erawan sau doar să fie încă o armată care să le atace regatul, să îi lovească atunci când erau cel mai puţin pregătiţi, trebuiau să se grăbească. El trebuia să se întoarcă. Imediat. Ochii partenerei lui străluciră cu aceeaşi înţelegere şi groază.

Gâtul lui Aelin se înălţă când şopti:

- Sunt atât de obosită, Rowan...

Inima i se strânse din nou.

- Ştiu, Inimă de Foc.

El deschise gura ca să mai spună ceva, să o convingă să vină la ţărm ca măcar să o poată îmbrăţişa dacă vorbele nu îi puteau alina povara, dar atunci văzu.

O barcă, veche şi sculptată peste tot, ieşi din întuneric.

- Întoarce-te pe ţărm! Barca nu plutea - era trasă. Abia zărea cele două siluete întunecate care şerpuiau sub apă.

Aelin nu ezită, înotând constant spre el; nu dădu înapoi când el îi oferi mâna şi o înfăşură în mantia lui când barca trecu mai departe, trasă de fiinţe negre ca nişte ţipari cam de mărimea unui om. Înotătoarele pluteau în urma lor ca nişte văluri negre şi cu fiecare mişcare a cozilor lungi, el zări ochi albi ca laptele. Orbi.

Îndreptau vasul cu fund plat destul de mare pentru cincisprezece masculi Fae chiar spre marginea lacului. Trupurile scunde şi fusiforme licăriră prin beznă, iar cele din Neamul Mititelelor o legară de o stalagmită din apropiere.

Probabil ceilalţi auziseră ce-i poruncise lui Aelin, pentru că ieşiră cu săbiile scoase. La un pas în urma lor, Elide zăbovi lângă lupul Fenrys.

- Nu cred că vor să mergem cu aia în peşteri, şopti Lorcan.

Dar Aelin se întoarse spre ei, apa picurându-i din păr pe piatra de la picioarele goale. Ar fi putut să-şi usuce părul într-o clipă, totuşi nu o făcu.

- Suntem urmăriţi.

- Ştim, răspunse Lorcan, iar dacă Aelin nu i-ar fi permis acum să îşi pună o mână pe umărul ei, Rowan l-ar fi aruncat pe mascul în lac.

Dar Aelin rămase serioasă şi calmă.

- Singura cale spre mare este prin peştera asta.

Era o afirmaţie scandaloasă. Ei erau la sute de kilometri pe continent şi nu se ştia dacă prin aceşti munţi era vreo reţea de peşteri care să ducă spre ocean. Ca să ajungă acolo, trebuiau să meargă spre nord prin lanţul montan, apoi să cotească spre vest la munţii Cambrian şi să navigheze pe sub ei direct spre coastă.

– Şi presupun că ele ţi-au spus asta?

Chipul lui Lorcan era dur ca granitul.

– Ai grijă! mormăi Rowan. Fenrys îşi dezgoli dinţii în faţa războinicului brunet, blana zburlindu-i-se.

– Da, fu răspunsul simplu al lui Aelin, cu bărbia sus. Terenul de deasupra este plin de soldaţi şi spioni. Să mergem pe sub ei este singura cale.

Elide înaintă.

– Eu merg, zise şi îi aruncă o privire rece lui Lorcan. Tu poţi risca să ieşi la suprafaţă, dacă eşti atât de neîncrezător.

Lorcan îşi încordă maxilarul şi o mică parte din Rowan se desfătă văzând-o pe delicata Lady din Perranth făcându-l filé pe războinicul călit de secole din câteva cuvinte.

– Este înţelept să luăm în considerare posibilele capcane ale situaţiei.

– Nu avem timp să ne gândim, interveni Rowan înainte ca Elide să poată da vreo replică. Trebuie să plecăm!

Gavriel înaintă ca să studieze barca legată şi ceea ce păreau a fi pachete cu provizii pe scândurile rezistente.

– Totuşi, cum vom naviga?

– Vom fi escortaţi, răspunse Aelin.

– Şi dacă ne abandonează? o provocă Lorcan.

Aelin se uită calmă la el.

– Atunci presupun că va trebui să găseşti o cale de ieşire.

O urmă uşoară de furie dezminţi acele cuvinte calme.

După asta nu mai fu nimic de dezbătut, iar ei oricum nu aveau multe de împachetat. Ceilalţi îi oferiră intimitate lui Aelin să se îmbrace lângă foc în timp ce inspectară barca, şi când partenera lui ieşi din nou, purtând cizmele, pantalonii şi diverse alte haine din Mistward pe sub cea gri, stomacul i se strânse.

Nu mai era prizoniera evadată şi goală. Totuşi, nimic din acea şiretenie, bucurie şi ferocitate nestăpânită nu îi lumina chipul.

Ceilalți așteptară în barcă, așezați pe băncile încastrate în laturile înalte. Fenrys și Elide stăteau cât mai departe de Lorcan, Gavriel fiind un tampon între ei, blond și suferind.

Rowan zăbovi la marginea țărmului, cu o mână întinsă spre Aelin când ea se apropie. Fiecare pas al ei părea calculat - ca și când încă s-ar fi minunat de faptul că se putea mișca liberă, ca și când încă nu s-ar fi obișnuit cu picioarele ei fără povara lanțurilor.

- De ce? se întrebă Lorcan cu voce tare, mai mult în sinea lui. De ce să facă atâta efort pentru noi?

El își primi răspunsul - cu toții îl primiră - o clipă mai târziu.

Aelin se opri la câțiva pași de barcă, iar Rowan întinse mâna. Ea se întoarse din nou spre peșteră. Neamul Mititelelor ieși din crengile de mesteacăn, din pietre, din spatele stalagmitelor.

Încet și profund, Aelin le făcu o plecăciune.

Rowan ar fi putut jura că toate acele capete mici se plecară drept răspuns.

Două mâini gri și osoase se ridicară deasupra unei pietre din apropiere, lăsând ceva strălucitor pe piatră.

Rowan înțepeni. O coroană de argint, perle și diamante strălucea acolo, făurită în forma aripilor de lebădă ridicate.

- Coroana lui Mab, șopti Gavriel.

Dar Fenrys își mută privirea spre întunericul care se ivea, strângându-și coada pe lângă el.

Aelin făcu un pas clătinat spre coroană.

- A... căzut în râu.

Rowan nu voia să știe cum de o întâlnise ea, de ce o văzuse căzând în râu. Maeve păzise permanent cele două coroane ale surorilor ei, scoțându-le doar ca să fie expuse în sala tronului ei la ocazii oficiale. În memoria surorilor ei, spusese ea. Rowan se întrebase câteodată dacă era o aducere aminte a faptului că trăise mai mult decât ele, că la sfârșit păstrase tronul pentru sine.

Mâna gri alunecă din nou peste marginea pietrei și înghionti coroana cu un gest tăcut. „Ia-o!“

- Vrei să știi de ce? îl întrebă încet Gavriel pe Lorcan când Aelin se îndreptă spre piatră, afișând o admirație solemnă. Pentru că ea este singura moștenitoare a lui Brannon, dar și a lui Mab.

O trăsătură ancestrală a stră-străbunicii ei, o tachinase Maeve, care îi moştenise forţa şi nemurirea.

Aelin luă coroana, ridicând-o uşor, aceasta strălucind ca lumina lunii în mâinile ei.

„Aşchia nu a sărit departe de trunchi în ceea ce priveşte descendenţa surorii mele Mab“, spusese Elide că afirmase Maeve pe plajă. După câte se părea, în toate felurile.

Dar Aelin nu făcu nicio mişcare ca să-şi pună coroana când se apropie din nou de el, mergând mai ferm de data asta. Încercând să nu se gândească la fineţea insuportabilă a mâinii ei când o apucă pe a lui, Rowan o ajută să urce la bord, apoi urcă şi el înainte să dezlege funiile care îi legau de ţărm.

Gavriel continuă, spunând mirat:

- Iar asta o face să fie şi regina lor.

Aelin se uită în ochii lui Gavriel, coroana aproape strălucind în mâinile ei.

- Da, fu tot ce spuse ea când barca alunecă spre întuneric.

CAPITOLUL
36

– Cât o să dureze să ajungem pe coastă?

Şoapta lui Elide răsună din pereţii săpaţi de râu ai peşterii.

Ea intrase în panică atunci când barca se aventurase dincolo de strălucirea ţărmului şi pătrunsese într-un culoar din partea cealaltă a lacului, unul atât de întunecat încât nu îşi putea vedea mâinile. Să fie prinsă într-o asemenea beznă câteva ore, zile, probabil mai mult...

Aşa fusese în coşciugul de fier? Aelin nu dădea niciun semn că întunericul sufocant o deranja şi nu se arătase dornică să le lumineze calea. Nu aprinsese nici măcar o flacără mică.

Dar după câte se vedea, Neamul Mititelélor venise pregătit. Şi în câteva clipe de la intrarea în culoarul râului cuprins de beznă, lumina albastră a lămpii care se legăna peste prova curbată se aprinse.

Nu era lumină, nici măcar magie, ci nişte licurici care străluceau albastru-deschis, ca şi când fiecare ar fi înghiţit miezul unei stele.

Fuseseră strânşi în lampă, iar lumina lor slabă se unduia spre zidurile netezite de apă. Era o lumină blândă şi liniştitoare, cel puţin pentru ea.

Masculii Fae erau vigilenţi, ochii sclipindu-le cu o strălucire animalică şi folosind lumina ca să marcheze peşterile în care erau traşi de acele bestii ciudate asemănătoare şerpilor.

– Nu călătorim repede, răspunse Rowan de unde stătea lângă Aelin, în apropiere de spatele bărcii, Fenrys moţăind la picioarele reginei. Era destul de mare încât să se poată întinde printre bănci sau să se facă mic lângă provă ca să mănânce grămada de fructe şi brânză. Şi nu ştim cât de directe sunt culoarele astea. S-ar putea să dureze câteva zile să ieşim de aici.

– Ar dura trei săptămâni de mers pe jos dacă am fi deasupra, explică Gavriel, părul lui blond părând argintiu la lumina lămpii. Poate mai mult.

Elide mişcă inelul de pe deget, răsucindu-l în mod repetat. Ar fi preferat să meargă o lună pe jos decât să rămână captivă în culoarele acestea întunecate şi lipsite de aer.

Dar nu aveau de ales. Anneith nu îi avertizase în şoaptă – nu spusese nimic înainte ca ei să urce în barca asta, înainte ca Aelin să fi primit coroana antică a reginei Spiriduşilor, moştenirea şi dreptul ei din naştere.

Regina pusese coroana lui Mab într-unul dintre bagajele lor, ca şi când nu ar fi fost decât o centură de sabie în plus. Nu rostise nicio vorbă, şi nici ei nu o întrebaseră nimic.

În schimb, îşi petrecuse ultimele câteva ore stând în spatele bărcii, studiindu-şi mâinile fără semne şi uitându-se ocazional în apa neagră de sub ei. Elide nu ştia ce se aştepta să vadă, în afară de propria reflexie care se unduia. Grozăviile şi creaturile antice din ţinuturile acestea erau prea numeroase ca să fie numărate şi majoritatea nu era prietenoase cu muritorii.

Rezemându-se de grămada de bagaje, Elide aruncă o privire în stânga, unde Lorcan se aşezase de-a lungul marginii bărcii, mai aproape de ea decât în ultimele săptămâni.

Simţindu-se privit, se uită la fată.

Câteva clipe lungi, ea îşi permise să îl privească.

El se târâse după Maeve pe plajă ca să o salveze pe Aelin şi o găsise în timpul evadării ei – se asigurase că Aelin scăpase. Oare anula asta ce făcuse invocând-o pe Maeve de la bun început? Chiar dacă Maeve ar fi întins capcana, chiar dacă el nu ar fi ştiut ce intenţii avea ea cu Aelin, anula asta decizia lui de a o chema?

Ultima dată vorbiseră ca prieteni la bordul acelei corăbii, cu câteva ore înainte de sosirea flotei lui Maeve. Îi spusese că trebuiau să discute, iar ea presupusese că era despre viitorul lor, despre *ei*.

Dar probabil intenţionase să îi spună ce făcuse, că se înşelase acţionând înainte ca Aelin să-şi pună planurile în aplicare. Elide nu îşi mai roti inelul.

O făcuse pentru ea, iar Aelin ştia asta. El chemase flota lui Maeve întrucât crezuse că aveau să fie distruşi de flota lui Melisande. O făcuse pentru ea, tot aşa cum îşi coborâse scutul în jurul lor în ziua în care Fenrys sfâşiase o bucată din braţul ei, în schimbul puterii vindecătoare a lui Gavriel.

Însă regina stătea tăcută în spatele lor, fără ca focul mistuitor şi zâmbetul şiret pe care îl afişa tuturor celor care îi tăiau calea să se zărească... Două luni cu un sadic. Cu doi sadici. Acesta fusese preţul; aceasta fusese povara pe care Aelin şi ei toţi aveau s-o îndure.

El era motivul liniştii şi al focului stins. Nu pe deplin, ci într-o oarecare măsură.

Lorcan strânse din buze, ca şi când i-ar fi citit gândurile pe chip.

Elide se uită din nou înainte, spre locul în care tavanul peşterii cobora atât de mult încât l-ar fi putut atinge dacă s-ar fi ridicat în picioare. Spaţiul se îngusta tot mai mult...

– Este posibil să fie o trecătoare spre o peşteră mai mare, mormăi Lorcan, ca şi când ar fi putut vedea frica şi pe chipul ei sau de parcă ar fi mirosit-o.

Elide nu se deranjă să-i răspundă, dar nu se putu abţine să nu afişeze un licăr de recunoştinţă.

Înaintară şi mai mult în întunericul vechi şi tăcut şi nimeni nu vorbi un timp după aceea.

~

Colierul nu fusese real, însă armata chemată de Maeve era.

Iar Dorian împreună cu Manon se aflau în căutarea ultimei chei Wyrd. Dacă el ar fi obţinut-o de la Erawan, de oriunde ar fi ţinut-o regele Valg, dacă ar fi intrat în posesia tuturor celor trei...

O vreme, plescăitul apei din jurul bărcii fusese singurul sunet.

Gavriel era de strajă la provă, iar Lorcan supraveghea totul de la tribord, cu maxilarul încordat. Fenrys şi Elide moţăiau, ea rezemându-şi capul de coastele lui, părul negru răsfirându-se pe blana albă.

Aelin se uită la Rowan, care stătea lângă ea, dar fără să o atingă, şi-şi strânse degetele în poală. Un clipit în obscuritate fu singurul indiciu că era conştient de fiecare mişcare a ei.

Aelin îi simţi parfumul şi permise forţei acestuia să se adâncească mai mult în ea.

Dorian şi Manon puteau fi oriunde. Ar fi fost inutil să îi caute pe vrăjitoare şi pe rege. Căile lor aveau sau nu să se întâlnească din nou. Iar dacă el ar fi găsit ultima cheie şi i-ar fi adus-o, ea ar fi plătit preţul cerut de zei – ceea ce datora Terrasenului şi lumii.

Totuşi, dacă Dorian ar fi ales să pună personal capăt lucrurilor, să făurească Lacătul... Stomacul i se agită. El avea tot atât de multă putere ca şi ea, dacă nu mai multă.

Trebuia să fie sacrificiul ei. Sângele ei trebuia vărsat ca să îi salveze pe toţi. Să îl lase pe Dorian s-o facă...

Ar fi putut. Trebuia să o facă. Având în vedere că Erawan fără îndoială se dezlănţuia asupra Terrasenului, iar armata lui Maeve, foarte probabil, din cauza suferinţei de nedescris, l-ar fi putut lăsa pe Dorian să facă asta. Avea încredere în el.

Chiar dacă probabil nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Ea ar fi trebuit să-şi plătească datoria. Probabil pedeapsa pentru că nu reuşise să o facă ar fi fost să îşi accepte soarta; să fie nevoită să accepte tot ce i se făcuse în ultimele luni.

Întunericul râului subteran o apăsa, cuprinzând-o în braţe şi strângând-o.

Era diferit de bezna din cutia de fier, de bezna în care se trezise.

Un loc din care, probabil, nu avea să scape niciodată cu adevărat.

Puterea i se agită, trezindu-se. Aelin înghiţi în sec, refuzând să o recunoască, să o bage în seamă.

Nu intenţiona şi nu putea să o facă. Nu încă. Nu înainte să fie pregătită.

Văzuse chipul lui Rowan când îi vorbise despre consecinţele înşelătoriei lui cu colierul. Observase cum o priviseră tovarăşii ei, cu milă şi frică în ochi faţă de ce i se făcuse, ce devenise.

Avea un corp nou. Un corp străin şi ciudat, ca şi când ar fi fost smulsă dintr-unul şi băgată în altul, procesul fiind cumva diferit de metamorfozare. Încă nu încercase să-şi asume trupul uman. Nu vedea sensul.

Stând în linişte în timp ce barca era trasă prin obscuritate, simţi greutatea acelor priviri. Groaza lor. Îi simţi întrebându-se cât de distrusă era.

„Să nu cedezi!"

Ştia că asta fusese adevărat - că a mamei sale fusese vocea care-i vorbise.

Aşadar, nu intenţiona să cedeze în faţa situaţiei, în faţa a ceea ce i se făcuse şi a ceea ce rămăsese.

Pentru tovarăşii din jurul ei, ca să le înlăture disperarea şi frica, nu plănuia să cedeze.

Avea să lupte şi să se străduiască să redevină persoana care fusese înainte; să-şi aducă aminte să meargă ţanţoş, să zâmbească larg şi să facă semn din ochi; să se împotrivească petei care-i întina încă sufletul, să o ignore. Voia să se folosească de călătoria asta pe întuneric pentru a-şi reveni - doar cât să pară convingătoare. Cu toate că bezna dispersată sălăşluia acum în ea, cu toate că-i era greu să vorbească, avea să le arate ce voiau să vadă.

O Aducătoare a Luminii care nu era răvăşită. Aelin a Focului Sălbatic.

Avea să arate lumii şi acea minciună, făcând-o să o creadă.

Poate că într-o zi ar fi crezut-o şi ea.

CAPITOLUL
37

Zilele de călătorie în tăcere trecură.

Trei zile, dacă era adevărat ce simţeau Rowan şi Gavriel. Poate cel din urmă avea un ceas de buzunar. Lui Aelin nu prea îi păsa.

Ea profita de fiecare dintre acele zile ca să se gândească la ce se făcuse şi ce o aştepta. Câteodată, vuietul magiei sale îi acoperea gândurile. Câteodată dormea. Tânăra nu îi acorda atenţie.

Ei navigară prin întuneric, râul de dedesubt fiind atât de negru încât ar fi putut la fel de bine să rătăcească prin ţinutul lui Hellas.

Cea de-a patra zi de mers prin întuneric şi printre roci se apropia de sfârşit, escortele lor trăgând neobosit barca, în clipa în care Rowan şopti:

– Intrăm pe teritoriul spiritelor.

Gavriel se întoarse din locul lui de la provă.

– Cum ţi-ai dat seama?

Întins lângă el, lupul Fenrys îşi ciuli urechile.

Aelin nu-l întrebase de ce rămânea în trupul său de lup. La urma urmei, nici pe ea nu o întrebase nimeni de ce era încă Fae, dar presupunea că, dacă el ar fi fost Fae, ar fi fost nevoit să vorbească, să răspundă întrebărilor la care probabil nu era pregătit să răspundă. Ar fi putut pur şi simplu să strige ce li se făcuse.

Cu un deget tatuat, Rowan arătă spre o firidă. Umbrele îi învăluiau adânciturile, dar când lumina albastră a lămpii o atinse, auriul licări de-a lungul solului stâncos. Era aur vechi.

– Ce este un spirit? şopti Elide.

– Spiritele sunt creaturi malițioase care controlează gândurile, răspunse Lorcan scrutând culoarul și ducând o mână spre sabie. Râvnesc după aur și comori și au infestat vechile morminte ale regilor și reginelor ca să poată locui acolo. Urăsc lumina de orice fel. Sper că asta o să le țină la distanță.

Elide se crispă, iar Aelin avu pornirea să facă la fel, în schimb, se forță să vorbească suficient cât să îl întrebe pe Rowan:

– Sunt aceleași de sub mormintele pe care le-am vizitat?

Rowan își îndreptă spatele, ochii scânteindu-i când îi auzi întrebarea – sau doar pentru că ea vorbise. Zilele acestea îi rămăsese alături, o prezență tăcută și constantă. Chiar și în timpul somnului, el rămăsese la câțiva pași distanță, fără să o atingă – fusese pur și simplu *prezent*. Destul de aproape încât mirosul lui de pin și zăpadă să o adoarmă.

Rowan se sprijini într-o mână de marginea bărcii.

– Sunt multe morminte cu spirite prin Wendlyn, dar nu între munții Cambrian și Doranelle – în afară de cele la care am fost. Din câte știu, se corectă el. Nu mi-am dat seama că mormintele lor au fost săpate atât de adânc.

– Dacă ușile mormintelor sunt, foarte probabil, încuiate deasupra, spiritele au nevoie de o cale de intrare, observă Gavriel studiind o firidă mai mare care apăru în dreapta lor.

Nu o firidă, ci o gură de peșteră uscată care se continua spre marginea râului înainte să dispară din câmpul vizual.

– Opriți barca! spuse Aelin.

Toți tăcură la acel ordin, chiar și Rowan.

Aelin arătă spre marginea țărmului de lângă gura peșterii.

– Opriți barca! repetă ea.

– Nu cred că putem, șopti Elide.

Într-adevăr, amândouă folosiseră găleți ca să își facă nevoile în ultimele zile, masculii adâncindu-se în tot soiul de discuții ca să facă liniștea mai suportabilă.

Dar barca se îndreptă spre firidă, încetinind. Fenrys se ridică în picioare și adulmecă aerul când se apropiară de marginea țărmului. Rowan și Lorcan se aplecară în afară ca să își sprijine mâinile de piatră astfel încât să nu se izbească prea puternic.

Aelin nu aşteptă ca barca să nu se mai legene înainte să ia o lampă şi să sară pe pământul netezit de râu.

Rowan înjură, sărind după ea.

– Rămâneţi aici! îi avertiză pe cei rămaşi în barcă.

Aelin nu se deranjă să vadă cine-l ascultase când intră în peşteră.

* * *

Regina fusese nesăbuită înainte ca Maeve şi Cairn să o tortureze preţ de două luni, dar, acum părea să-şi fi pierdut simţul realităţii.

Totuşi, Lorcan se abţinu să spună asta când se trezi cu Elide în barcă. Rămăseseră singuri. Gavriel şi Fenrys plecaseră după Rowan şi Aelin, calea lor fiind marcată doar de strălucirea tot mai slabă a luminii albastre pe pereţi.

Nu era lumina focului. Ea nu le arătase niciun tăciune de când intraseră în peşteră.

Elide rămase aşezată în faţa lui în partea dreaptă a bărcii, cu spatele rezemat de marginea curbată. Tăcuse în ultimele câteva minute, privind acum gura întunecată a peşterii.

– Nu trebuie să te temi de spirite dacă eşti înarmată cu magie, se trezi spunând Lorcan.

Fata îşi îndreptă ochii negri spre el.

– Ei bine, nu am deloc, aşa că iartă-mă dacă aleg să fiu atentă!

Nu; cândva, îi spusese că, deşi cei din neamul lui Lochan moşteneau magia, prin sângele ei nu curgea niciun strop. El nu îi zisese niciodată că dintotdeauna îi considerase isteţimea drept o magie în sine, indiferent de şoaptele lui Anneith.

– Nu de spirite îmi fac griji, continuă Elide.

Lorcan evaluă râul liniştit care curgea pe lângă ei şi peşterile din jurul lor înainte să spună:

– O să-i ia ceva timp să îşi revină.

Ea îi aruncă o privire acuzatoare, iar el îşi sprijini antebraţele pe genunchi.

– Am recuperat-o. Acum este cu noi. Ce vrei mai mult?

„De la mine“ erau cuvintele pe care nu trebuia să le adauge.

Elide se îndreptă.

- Nu vreau nimic.

„De la tine.“

El îşi încleştă maxilarul. Aşadar, acum trebuiau să discute asta.

- Cam cât ar mai trebui să mă căiesc?

- Te-ai plictisit?

Lorcan mârâi, însă Elide se încruntă la mascul.

- Nici măcar nu mi-am dat seama că te căieşti.

- Am venit aici, nu-i aşa?

- Pentru cine, mai exact? Pentru Rowan? Pentru Aelin?

- Pentru amândoi. Şi pentru tine.

Poftim! Ca lucrurile să fie clare între ei.

În ciuda strălucirii albastre a lămpii, el văzu roşeaţa din obrajii ei. Totuşi, ea strâmbă din buze:

- Ţi-am spus pe plaja aia: nu vreau să am de-a face cu tine.

- Deci dacă am comis o greşeală sunt pentru totdeauna duşmanul tău?

- Ea este *regina* mea, iar tu ai chemat-o pe Maeve, apoi i-ai spus unde sunt cheile, şi *ai stat locului cât au chinuit-o!*

- Habar n-ai ce poate face legământul de sânge! Deloc.

- Fenrys a rupt legământul. A găsit o cale.

- Iar dacă Aelin nu ar fi fost acolo ca să îi ofere un altul, *ar fi murit.* El râse încet şi fără să se amuze. Poate că asta ai fi preferat.

Ea îi ignoră ultimul comentariu.

- Nici măcar nu ai încercat.

- Ba da! se răsti Lorcan. M-am împotrivit din răsputeri! Şi nu a fost destul. Dacă ea mi-ar fi ordonat să îţi tai gâtul, aş fi făcut-o. Iar dacă aş fi găsit o cale să rup legământul, aş fi murit, iar ea te-ar fi ucis sau te-ar fi luat după aceea. Pe plaja aia, singurul meu gând a fost să o fac pe Maeve să uite de tine, să *te* lase să pleci...

- Nu-mi pasă de mine! Nu-mi păsa de mine pe plaja aia!

- *Ei bine, mie îmi pasă!* Cuvintele lui mormăite răsunară peste apă şi piatră, iar masculul vorbi pe un ton mai grav. Creaturi mai rele decât spiritele ar putea veni să adulmece pe aici. *Mie* mi-a păsat de tine pe plaja aia, ca şi reginei tale.

Elide scutură din cap şi îşi mută privirea doar ca să nu-l vadă.

Acela fu momentul în care se deschise uşa din el la care nu ajunsese nimeni niciodată. Dezordinea şi golul din pieptul său îl obligau să-şi dorească să îndrepte lucrurile.

– Dispreţuieşte-mă cât vrei! spuse el, blestemându-şi cuvintele răguşite. Sunt sigur că am să supravieţuiesc!

Suferinţa licări în ochii ei.

– Bine, zise ea cu fragilitatea pe care el o ura mai mult decât orice.

Se ura pentru că o cauzase, însă şi umilinţa lui avea limite.

Spusese ce avea de spus. Dacă voia să nu mai aibă de-a face cu el niciodată, atunci trebuia să găsească o cale să-i respecte şi să-i accepte decizia.

Cumva.

~

Peştera se înălţa câţiva metri, apoi revenea la acelaşi nivel şi se continua în stâncă. Rowan îşi dădu seama că nu era un culoar creat de apă sau de vreme, ci de mâinile muritorilor. Poate că regii şi lorzii morţi demult luaseră calea râului subteran ca să îşi lase aici morţii înainte să izoleze mormintele de lumina soarelui şi de aerul de deasupra, cunoaşterea potecilor dispărând odată cu regatele lor.

O strălucire slabă pâlpâi din lampa pe care o ţinea Aelin, scăldând zidurile peşterii în albastru. El o ajunsese repede din urmă, iar acum mergea lângă ea, Fenrys venind cu greu după ei, Gavriel păzindu-le spatele.

Rowan nu se obosise să-şi scoată armele. Oţelul era inutil împotriva spiritelor. Doar magia le-ar fi putut distruge.

Putea doar să presupună motivul pentru care Aelin simţise nevoia să se oprească şi ce anume trebuia să vadă când culoarul se deschise într-o mică peşteră, iar aurul licări.

Era aur peste tot – o umbră îmbrăcată în veşminte negre zdrenţuite zăbovea lângă sarcofagul din mijloc.

Rowan mârâi în semn de avertisment, dar Aelin nu atacă.

Îşi strânse pumnul pe lângă corp, dar rămase nemişcată. Spiritul şuieră. Aelin doar îl privi.

Ca şi când nu ar fi vrut, nu ar fi putut să-şi atingă puterea.

Lui Rowan i se strânse inima, dar trimise un bici de gheaţă şi vânt prin peşteră.

Spiritul ţipă o dată şi dispăru.

Aelin se holbă la locul în care se aflase o secundă şi peste umăr, la el. Recunoştinţa îi străluci în ochi.

Rowan nu făcu decât să dea din cap în direcţia ei. „Nu-ţi face griji în privinţa asta."

Totuşi, Aelin se întoarse, ignorând conversaţia tăcută cât studie locul.

Timp. Avea nevoie de timp ca să se vindece, deşi el ştia că Inima lui de Foc ar fi pretins contrariul.

Aşadar, se uită şi Rowan. În partea cealaltă a mormântului, dincolo de sarcofag şi comoară, o boltă se deschidea într-o altă cameră – probabil era doar un alt mormânt sau un culoar de ieşire.

– N-avem timp să găsim o cale de ieşire, şopti Rowan când ea intră în mormânt. Iar peşterile rămân mai sigure decât suprafaţa.

– Nu caut o cale de ieşire, spuse ea cu o voce calmă şi indiferentă şi se aplecă, luând un pumn de monede din aur ştanţate cu faţa unui rege uitat. O să fim nevoiţi să ne finanţăm călătoria. Şi zeii mai ştiu ce altceva!

Rowan ridică o sprânceană, iar Aelin din umeri, băgând aurul în buzunarul mantiei.

– Dacă nu cumva zăngănitul jalnic pe care l-am auzit din punga ta cu bani *nu* e vreun indiciu că nu mai avem fonduri.

Scânteia de umor muşcător, tachinarea... Se străduia. De dragul lui sau al celorlalţi, poate de-al ei, ea se străduia.

Nu putea să nu-i răspundă la fel. Rowan îşi înclină capul.

– Într-adevăr, avem mare nevoie să ne umplem vistieria!

Gavriel tuşi.

– Ştii, aurul ăsta le aparţine morţilor.

Aelin mai vârî un pumn de monede în buzunar, începând să ocolească mormântul plin de comori.

– Morţii n-au nevoie să-şi plătească biletul pentru o călătorie pe ape. Sau să cumpere cai.

Rowan îi zâmbi Leului.

– Ai auzit-o pe doamna!

Un licăr izbucni din locul în care Fenrys adulmecase un cufăr cu bijuterii şi, apoi, acolo apăru un mascul. Hainele gri erau uzate, dar intacte - într-o formă mai bună decât privirea sa inexpresivă.

Aelin se opri din a jefui mormântul.

Fenrys înghiţi, ca şi când ar fi încercat să îşi aducă aminte cum să vorbească şi spuse răguşit „Ne trebuiau mai multe buzunare!“, atingându-le pe ale lui ca să-şi sublinieze ideea.

Aelin schiţă un zâmbet şi clipi la Fenrys - de trei ori.

Fenrys îi răspunse clipind o dată.

Era un cod pe care-l născociseră ca să comunice în tăcere când i se ordonase să rămână în trupul de lup.

Aelin continuă să zâmbească timid când se îndreptă spre masculul cu păr blond a cărui piele măslinie era acum palidă, şi întinse braţele fără să spună nimic.

Ca să îl lase să decidă dacă voia să o atingă. Dacă suporta aşa ceva.

La fel cum Rowan ar fi lăsat-o să decidă dacă voia să îl atingă.

Fenrys oftă uşor înainte să cadă în braţele lui Aelin, străbătut de un tremur. Rowan nu putu să-i vadă chipul, şi probabil nu avu nevoie să o facă, în clipa în care ea îi apucă jacheta lui Fenrys atât de strâns încât i se albiră mâinile.

Era un semn bun - o mică minune că vreunul din ei îşi dorea şi *putea* fi atins. Rowan îşi aminti de asta, chiar dacă o parte masculină din el se încordă la acea atingere. Cândva, ea îi spusese că era un Fae ticălos şi posesiv. Trebuia să se străduiască din răsputeri să-i înşele aşteptările.

- Mulţumesc, spuse încet Aelin, frângându-i mai mult inima lui Rowan.

Fenrys nu răspunse, dar după suferinţa de pe chipul său, Rowan ştia că nu trebuia să-i mulţumească.

Ei se retraseră, iar Fenrys îi cuprinse obrazul.

- Când ai să fii pregătită, o să putem sta de vorbă.

Despre ce suferiseră - ca să dezvăluie tot ce se întâmplase.

Aelin dădu aprobator din cap, expirând.

- E valabil şi în cazul tău.

Apucându-se din nou să-şi umple buzunarele cu aur, se uită din nou la Fenrys, la chipul tras al acestuia.

– Ţi-am oferit jurământul de sânge ca să îţi salvez viaţa, spuse Aelin. Dar dacă nu îl vrei, Fenrys, eu... putem găsi o cale să te eliberăm...

– Îl vreau, zise Fenrys, fără umorul care-l caracteriza. El se uită la Rowan şi-şi înclină capul. Este onoarea mea să servesc regatul ăsta. Şi pe tine, i se adresă lui Aelin.

Ea flutură o mână, deşi Rowan observă licărul din ochii ei când se înclină ca să mai ia nişte aur. Lăsând-o singură o clipă, se duse lângă Fenrys şi îi cuprinse umerii.

– Mă bucur că ai revenit... Frate! adăugă după câteva momente.

Căci asta urmau să fie. Nu mai fuseseră, dar datorită a ceea ce făcuse Fenrys pentru Aelin... Da, Rowan avea să-i spună „frate“, chiar dacă fratele lui Fenrys...

Un licăr se zări în ochii negri ai lui Fenrys.

– Ea l-a ucis pe Connall. L-a făcut să se înjunghie în inimă.

Gavriel scăpă din mână un colier de perle şi rubine.

Temperatura din mormânt crescu, dar nu se zări nicio sclipire a focului, niciun vârtej de tăciuni, ca şi când magia lui Aelin ar fi sporit doar ca să fie controlată din nou.

Totuşi, Aelin continuă să-şi bage aur şi bijuterii în buzunare. Şi ea văzuse acea crimă.

Însă Gavriel fu cel care, apropiindu-se în tăcere în ciuda bijuteriilor şi a aurului de pe podea, îl apucă pe Fenrys de celălalt umăr.

– O să ne asigurăm că datoria o să fie plătită înainte de final.

Leul nu mai rostise niciodată asemenea cuvinte cu referire la fosta lor regină. Dar în privirea roşiatică a lui Gavriel ardeau furia şi tristeţea.

Fenrys inspiră adânc şi se îndepărtă, sentimentul de pierdere de pe chipul lui amestecându-se cu ceva de neidentificat pentru Rowan. Însă acum nu era momentul să întrebe, să insiste.

Îşi umplură buzunarele cu cât mai mult aur posibil, iar Fenrys îşi scoase chiar şi jacheta gri ca să improvizeze o boccea şi, când aceasta mai că atinse podeaua, plină de aur, iţele întinzându-se, se întoarse tăcut pe culoar. Gavriel, crispându-se încă din cauza jafului neruşinat, îl urmă după o clipă.

Aelin continuă totuşi să caute prin comoară, mai selectivă decât restul, studiind totul cu ceea ce Rowan presupunea a fi priceperea unui bijutier. Zeii ştiau prea bine că ea avusese suficiente podoabe încât să fie conştientă că le-ar fi adus cel mai bun preţ la piaţă.

– Ar trebui să plecăm, spuse el cu buzunarele aproape rupte şi îngreunându-i fiecare pas.

Ea se ridică de lângă cufărul ruginit de metal în care scotocea.

Rowan rămase neclintit când Aelin se apropie şi deschise pumnul doar când se opri destul de aproape de el încât să o atingă.

În palmă ţinea două inele de aur.

– Nu cunosc obiceiurile spiriduşilor, spuse ea. Inelul mai gros era împodobit cu un rubin tăiat elegant, iar în montura celui mai mic se afla un smarald pătrat strălucitor, la fel de mare ca unghia ei. Dar când oamenii se căsătoresc, îşi oferă inele.

Degetele îi tremurau uşor. Erau prea multe cuvinte nerostite între ei.

Totuşi, acum nu era momentul pentru acea conversaţie, pentru vindecare.

Trebuiau să plece cât mai repede, iar această ofertă pe care i-o făcuse, această dovadă că încă îşi dorea relaţia dintre ei, jurămintele depuse...

– Presupun că smaraldul strălucitor este pentru mine, spuse Rowan schiţând un zâmbet.

Ea râse, sunetul slab fiind la fel de preţios ca inelele pe care le găsise pentru ei în acest tezaur.

Ea îl luă de mână, iar el încercă să nu tremure de uşurare, încercă să nu cadă în genunchi când îi strecură inelul cu rubin pe deget. I se potrivea perfect, fiind fără îndoială făurit pentru regele care zăcea în acest mormânt.

Tăcut, Rowan o luă de mână şi îi puse inelul cu smarald.

– Până la sfârşit, şopti el.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Până la sfârşit.

O aducere aminte - şi un jurământ, mai sacru decât cele de căsătorie pe care şi le făcuseră pe corabie: să meargă împreună pe această cale, înapoi din întunericul coşciugului de fier, să înfrunte ceea ce îi aştepta în Terrasen, la naiba cu vechile promisiuni făcute zeilor.

Rowan îşi trecu degetul mare peste dosul mâinii ei.

- Am să-ţi refac tatuajul. Ea înghiţi în sec, dar dădu aprobator din cap. Şi, adăugă masculul, mi-ar plăcea să mai fac unul. Pentru mine - şi pentru tine.

Aelin ridică din sprâncene, dar el o strânse de mână. „Va trebui să aştepţi şi să vezi, prinţesă!"

Ea schiţă din nou un zâmbet şi, de data asta, nu dădu înapoi la cuvintele tăcute. „Tipic!"

Masculul deschise gura ca să rostească întrebarea pe care abia aştepta să i-o adreseze de câteva zile. „Pot să te sărut?" Dar Aelin îşi retrase mâna din a lui.

Admirând verigheta care-i strălucea pe deget, strâmbă din buze când întoarse palma.

- Trebuie să mă antrenez din nou.

Nu avea nicio bătătură pe mâini.

Aelin se încruntă la trupul ei prea slab.

- Şi să pun din nou nişte muşchi pe mine. Un mic tremur îi însoţi cuvintele, dar îşi strânse mâinile în pumni pe lângă corp şi zâmbi uitându-se la hainele ei - la hainele din Mistward. O să fie ca pe vremuri.

Se străduia; se chinuia să încurajeze. La fel avea să facă şi el, până când nu ar mai fi fost nevoie.

Rowan îi zâmbi strâmb.

- Ca pe vremuri, dar cu mult mai puţin somn, spuse el şi o urmă afară din mormânt şi înapoi spre râul negru.

Ar fi putut jura că se încălzise culoarul, dar Aelin nu se opri.

Mai târziu. Avea să se ocupe mai târziu de acea conversaţie, de această treabă neterminată dintre ei.

CAPITOLUL
38

Regina şi consortul ei păreau să aibă nevoie de o clipă de intimitate. Elide fusese mai surprinsă de trupul frumos al masculului Fenrys decât de aurul pe care îl cărau el şi Gavriel, aproape ieşindu-le din buzunare.

Lorcan râse încet când îşi puseră comoara în saci. Era mai mult decât ar fi putut visa unii oameni.

– Cel puţin se gândeşte la următoarea mişcare!

Fenrys înţepeni aplecat în faţa sacului său, aurul din mâini strălucind la fel ca părul lui. În ochii negri nu se citea nimic blând.

– Suntem în situaţia asta doar din cauza ta.

Elide se încordă când Lorcan înlemni. Gavriel se opri din a ticsi aurul, ducând o mână spre pumnalul de la centură, dar războinicul brunet înclină din cap.

– Mi s-a adus aminte, spuse el, fără a se uita la Elide.

Fenrys îşi dezgoli dinţii.

– Când o să ieşim din situaţia asta, şuieră el, o să ne ocupăm de ale noastre!

Zâmbetul lui Lorcan fu un licăr alb şi brutal.

– O să fie plăcerea mea!

Elide ştia că vorbea serios. Ar fi acceptat bucuros orice provocare din partea lui Fenrys, ca să se implice într-un conflict devastator şi sângeros.

Gavriel oftă, ochii lui roşiatici întâlnindu-i pe ai lui Elide. Nimeni nu putea să spună sau să facă vreun lucru care să-i convingă pe cei doi că nu era cazul să se pregătească de o confruntare unul cu celălalt.

Totuşi, când Aelin şi Rowan ieşiră din culoar, Elide se trezi trăgând aer în piept ca să sugereze că lupta dintre ei, din răzbunare sau nu, nu le-ar fi adus satisfacţie.

Sabia Goldryn atârna la centura reginei, fără îndoială returnată de prinţ. Rubinul său scânteietor semăna cu un ametist din lampa cu lumină albastră, înălţându-se la fiecare pas al lui Aelin.

Abia urcaseră în barcă în clipa în care se auzi un şuierat din culoarul din care ieşiseră.

Încordându-se, Rowan şi Gavriel împinseră repede barca de la ţărm. Creaturile care îi trăgeau începură să se mişte, ducându-i mai departe spre râu.

Săbiile străluciră, toţi războinicii nemuritori fiind nemişcaţi ca moartea.

Totuşi, Aelin nu-şi scoase sabia, nu ridică o mână în flăcări, ci pur şi simplu zăbovi lângă Elide, cu chipul împietrit.

Şuieratul deveni mai puternic. Mâini umbrite şi rănite zgâriară bolta culoarului, retrăgându-se ori de câte ori întâlneau lumina.

– Cineva este supărat din cauza comorii, mormăi Fenrys.

– Oricine ar fi, poate să stea la rând, spuse Aelin, iar Elide ar fi putut jura că auriul din ochii reginei străluci – o scânteie bine ascunsă, apoi nimic.

Un vânt rece se stârni prin peşteră. Şuieratul încetă.

Tremurând, Elide şopti:

– Nu cred că mi-aş dori să revin prin ţinuturile astea.

Fenrys chicoti, un râs senzual care nu i se citea în privire.

– Sunt de acord cu tine, lady!

~

Mai plutiră în întuneric două zile. Marea încă nu se zărea.

Aelin era cufundată într-un somn greu şi fără vise când o mână puternică o prinse de umăr.

– Uite, şopti Rowan, respiraţia lui gâdilându-i urechea.

Ea deschise ochii în lumina slabă.

Nu era oceanul, își dădu seama când se ridică și ceilalți îi imitară gestul, fără îndoială la ordinul lui Rowan.

Deasupra, lipite de tavanul peșterii ca și când ar fi fost stele prinse sub piatră, străluceau niște luminițe albastre.

Semănau cu licuricii din lampă. Erau cu miile, multiplicate la infinit de reflexia apei negre. Stele deasupra și dedesubt.

Cu coada ochiului, Aelin o zări pe Elide ducând o mână la piept.

Peștera se transformase într-o mare de stele.

Frumusețea încă mai exista în lumea asta. Stelele mai luceau, arzând încă puternic, chiar dacă erau îngropate sub pământ.

Aelin inspiră aerul rece al peșterii, lumina albastră, și-l lăsă să o străbată.

Promisese să zdruncine stelele. Făcuse atât de mult în privința asta și totuși, mai rămăseseră multe de făcut. Trebuiau să se grăbească. Câți sufereau de mâna Morathului?

Frumusețea exista, iar ea avea să se lupte pentru asta. *Trebuia* să lupte.

Un zăngănit constant îi străbătea sângele și oasele, chiar alături de puterea pe care o împingea în adâncul ei și o ignora cu fiecare suflare. *Să lupte* – o ultimă dată.

Evadase ca să o poată face și, când s-ar fi antrenat, s-ar fi gândit la toți cei care încă sfidau Morathul și pe Maeve. Nu avea de gând să ezite; nu îndrăznea să se oprească.

De data asta, lupta trebuia să conteze – în toate felurile posibile.

Smaraldul verighetei sale străluci cu propria lumină.

Era egoist din partea ei să forțeze legătura când propriul sânge era destinat unui altar de sacrificiu și totuși, coborâse pe țărm ca să găsească inelele. Abia apoi se gândise să prade comoara. Dar dacă nu era menit să aibă cicatrice sau altă amintire a locurilor în care fusese, a trecutului său și a ceea ce promisese, atunci avea nevoie de această mică dovadă.

Aelin ar fi putut jura că stelele de deasupra cântau precum un cor celest care plutea prin peșteră.

Cântecul stelelor purtat de curentul râului îi însoți în ultimii kilometri spre mare.

CAPITOLUL
39

Armata inamică sosi nu după trei sau patru zile, ci după cinci.

Era o binecuvântare şi un blestem, se gândi Nesryn. O binecuvântare pentru timpul pe care li-l oferea ca să se pregătească şi ca păsările ruk să-i ducă pe cei mai vulnerabili oameni din Anielle spre tabăra viscolită de dincolo de Colţi.

Şi un blestem din cauza fricii care invadase fortăreaţa, acum aglomerată de cei care nu puteau sau nu voiau să plece. În cea de-a patra zi, înainte de apusul soarelui, văzură liniile negre care mărşăluiau spre ei printre copacii din Oakwald pe care-i tăiaseră.

La răsăritul celei de-a cincea zile, se apropiau de marginea lacului, a câmpiei.

Nesryn stătea pe Salkhi pe una dintre turlele fortăreţei, cu Borte pe Arcas lângă ea.

– Pentru o armată de demoni, mărşăluiesc mai lent decât melcii.

Nesryn pufni.

– Armatele au convoaie de provizii – iar asta a fost nevoită să traverseze un râu şi o să taie o pădure.

Borte adulmecă.

– Mi se pare că îşi dau prea mult silinţa pentru un oraş atât de mic.

Într-adevăr, călăreţii ruk nu fuseseră impresionaţi de Anielle după ce îşi ridicaseră tabără în Antica înainte să vină în aceste ţinuturi.

– Dacă salvăm oraşul şi cucerim trecătoarea Ferian la nord de el, am putea elibera o cale spre nord. Poate că este un loc urât, dar este important.

– O, ţinutul este frumos! spuse Borte, privind spre lacul care strălucea sub lumina iernii, aburii izvoarelor termale plutind pe suprafaţa acestuia. Dar clădirile...

Se strâmbă.

Nesryn chicoti.

– Poate ai dreptate.

Preţ de câteva clipe, ele urmăriră cum armata se tot apropia. Oamenii fugeau acum pe străzi, urcând în grabă treptele nesfârşite ale fortăreţei şi meterezelor.

– Sunt surprinsă că Sartaq o să-şi lase viitoarea împărăteasă să lupte împotriva lor, spuse Borte cu viclenie. Fata o tachinase fără încetare în ultimele săptămâni.

Nesryn se încruntă.

– Unde este Yeran?

Borte scoase limba, în ciuda faptului că armata se apropia de ei.

– Arde-n iad, la cât mă interesează pe mine!

Chiar şi la distanţă de cuiburile lor şi de vechile rivalităţi, perechea logodită nu se împrietenise. Sau poate totul făcea parte din jocul pe care îl jucau ei deja de câţiva ani – să simuleze ura, când era atât de clar că oricare dintre ei ar fi măcelărit pe oricine prezenta o ameninţare pentru celălalt.

Nesryn ridică din sprâncene, iar Borte îşi încrucişă braţele, cosiţele fluturându-i în vânt.

– Le aduce pe ultimele două vindecătoare la fortăreaţă.

Într-adevăr, un ruk aproape negru se înălţă din câmpie.

– Nu vrei să te căsătoreşti în sfârşit înaintea luptei?

Borte tresări.

– De ce aş face-o?

Nesryn zâmbi.

– Ca să poţi să ai parte de noaptea nunţii?

Borte râse.

– Cine spune că nu am avut-o deja?

Nesryn rămase cu gura căscată.

Însă Borte își înclină pur și simplu capul, țâțâi la Arcas, iar călărețul și pasărea ruk se avântară în văzduhul rece.

Nesryn se uită după Borte până ce aceasta ajunse la câmpie, trecând pe lângă Yeran și rukul lui cu o manevră îndrăzneață pe care unii ar fi interpretat-o ca pe un gest foarte vulgar la adresa războinicului.

Rukul negru al lui Yeran țipă revoltat, iar Nesryn zâmbi, știind că Yeran făcea probabil același lucru, în ciuda celor două vindecătoare care-l însoțeau.

Totuși, zâmbetul lui Nesryn se dovedi efemer când văzu din nou armata care se apropia tot mai mult cu fiecare minut – o masă compactă și neobosită de oțel și moarte.

Aveau să campeze până la răsărit sau să atace la căderea nopții? Oare asediul ar fi fost rapid și mortal sau lung și brutal? Le văzuse convoaiele de provizii. Erau pregătiți să rămână cât timp era necesar ca să distrugă orașul și să îi ucidă pe toți cei care locuiau aici.

~

Tobele începură să bată la apus.

Yrene se urcă pe cel mai înalt parapet al fortăreței, numărând torțele care se întindeau în noapte, și se forță să nu vomite.

Același lucru pățise și cu celelalte mese pe care le mâncase azi, își spuse ea. Mesele pe care se chinuise să le mănânce fără să se înece.

Parapetul era plin cu soldați și alții care priveau, toți urmărind armata de la marginea câmpiei care îi separa de periferia orașului și ascultând în liniște tobele neobosite.

Era un ritm constant și oribil, menit să tulbure și să demoralizeze.

Ea știa că aveau să continue toată noaptea, să îi priveze de odihnă și să-i facă să se teamă de răsărit.

Fortăreața era plină ochi, iar holurile ticsite cu saltele. Ea și Chaol își cedaseră camera unei familii cu cinci membri, copiii fiind prea mici ca să reziste călătoriei spre Pustiuri, chiar și călare pe o pasăre ruk. În aerul rece, un copil s-ar fi albăstrit de frig în câteva minute.

Yrene își trecu o mână peste zidul de piatră densă și veche, înalt până la talie, și se rugă să reziste.

Catapulte. Armata de dedesubt avea catapulte. Auzise ultimul raport al lui Farkan la micul dejun. Câmpia era încă presărată cu destui bolovani de pe vremea când făcuse parte din lac încât Morathul să nu aibă nicio problemă în a găsi lucruri pe care să le arunce spre ei.

Avertismentul o ţinuse pe Yrene ocupată toată ziua, mutând din nou familiile care ocupaseră camerele fortăreţei dinspre lac sau pe cele care dormeau prea aproape de ferestre sau zidurile exterioare. Era o acţiune de ultim moment și o prostie din partea ei să nu se gândească la asta până acum, dar în ultimele cinci zile se concentrase atât de mult să îi aducă pe toţi înăuntru, încât catapultele și blocurile nimicitoare de piatră grea nu-i trecuseră prin minte.

Le mutase și proviziile medicale, într-o cameră interioară atât de rezistentă încât ar fi trebuit să se dărâme toată fortăreaţa ca să distrugă ce era înăuntru. Vindecătoarele din Torre aduseseră cu ele tot ce reușiseră să găsească în flotă, dar prepararseră mai multe când sosiseră. Nu de cea mai bună calitate, în orice caz, dar Eretia ordonase ca alifiile și tonicele să funcţioneze și atât, nu să uimească, și să „amestece în continuare“.

Totul era pregătit. Totul era gata. Erau pregătiţi atât cât era posibil.

Așadar Yrene zăbovi pe metereze, ascultând tobele încă puţin.

* * *

Chaol își spuse că nu era ultima noapte împreună cu soţia lui. Totuși, vrusese să profite din plin de acest timp, așa că ei doi se odihniseră pe cât posibil înainte de ivirea zorilor.

Și ceilalţi din fortăreaţă erau treji, păsările ruk agitându-se pe acoperișurile turnurilor și meterezelor, scârţâitul ghearelor pe pietre răsunând în toate holurile și camerele.

Tobele băteau în continuare; bătuseră toată noaptea.

O sărutase pe Yrene de rămas-bun, iar ea parcă ar fi vrut să spună mai multe, dar alesese să îl îmbrățișeze un minut lung și prețios înainte să se despartă.

Nu avea să fie ultima dată când o vedea, își promise el când se îndreptă spre meterezele unde tatăl său, Sartaq și Nesryn căzuseră de acord să se întâlnească în zori.

Prințul și Nesryn nu sosiseră încă, dar tatăl lui purta armura pe care Chaol nu o mai văzuse din copilărie, de când plecase să servească dorințele Adarlanului și să cucerească acest continent. Încă-i venea bine, metalul mat fiind zgâriat și îndoit. Nu era cea mai bună armură din arsenalul familiei de sub fortăreață, dar era cea mai rezistentă. O sabie îi atârna la șold și un scut stătea rezemat de zidul meterezei. În jurul lor, santinelele încercau să nu se uite, deși ochii lor măriți de frică urmăreau fiecare mișcare.

Tobele băteau în continuare.

Chaol veni lângă tatăl său, propria-i tunică neagră fiind întărită cu armură la umeri, antebrațe și tibii.

Un baston din lemn de esență tare îi fusese fixat de spate lui Chaol, pentru momentul în care magia lui Yrene începea să dispară, iar scaunul său îl aștepta la intrarea în marea sală, pentru clipa în care ea rămânea fără putere.

Tatăl lui nu lăsase să se vadă ce credea despre asta când Chaol îi explicase cu o zi în urmă. Nu spusese niciun cuvânt.

Chaol aruncă o privire piezișă la bărbatul care se uita la armata ale cărei focuri începură să se stingă unul câte unul în lumina răsăritului.

– Au folosit tobele de la ultimul asediu din Anielle, spuse tatăl său fără ca vocea să îi tremure. Legenda spune că ei bat tobele trei zile și trei nopți înainte să atace și că orașul era atât de îngrozit și înnebunit de nesomn încât oamenii nu au avut nicio șansă. Armata lui Erawan și bestiile i-au sfâșiat.

– Atunci nu au avut păsări ruk să lupte cu ei, spuse Chaol.

– O să vedem cât or să reziste.

Chaol scrâșni din dinți.

– Dacă nu ai speranță, atunci nici oamenii tăi n-au să reziste mult timp.

Tatăl lui se uită spre câmpie, armata devenind mai vizibilă cu fiecare minut.

– Mama ta a plecat, zise bărbatul în cele din urmă.

Chaol nu își ascunse expresia şocată.

Tatăl lui apucă parapetul din piatră.

– L-a luat pe Terrin şi a plecat. Nu ştiu unde au fugit. Imediat ce ne-am dat seama că vom fi înconjurați de inamici, şi-a luat slujitoarele şi familiile lor. A plecat la miezul nopții. Doar fratele tău s-a deranjat să lase un bilet.

Mama lui, după tot ce suportase, tot ce suferise în casa asta infernală, plecase în sfârşit. Ca să îşi salveze celălalt fiu – promisiunea unui viitor.

– Ce a scris Terrin?

Tatăl său îşi trecu mâna peste piatră.

– Nu contează.

În mod clar conta. Dar acum nu era timpul să insiste, să îi pese. Pe chipul tatălui său nu se citea frica, doar resemnarea rece.

– Dacă azi nu-i conduci pe oamenii ăştia, mormăi Chaol, atunci am s-o fac eu.

Tatăl lui se uită în sfârşit la el cu o expresie serioasă.

– Soția ta este însărcinată.

Şocul îl străbătu pe Chaol ca o lovitură reală.

Yrene – *Yrene...*

– Poate este o vindecătoare pricepută, dar nu ştie să mintă. Sau nu ai observat cât de des îşi atinge pântecul sau cum se înverzeşte la ora mesei?

Cuvintele rostite erau blânde şi banale, ca şi când tatăl lui nu i-ar fi zguduit pământul de sub picioare.

Chaol deschise gura, încordându-se. Nu ştia dacă voia să țipe la tatăl lui sau să fugă la Yrene.

Dar apoi tobele încetară să bată, iar armata începu să avanseze.

CAPITOLUL
40

Manon şi Cele Treisprezece îngropaseră toţi soldaţii ucişi de Dinţi-de-fier. Mâinile zgâriate şi însângerate le zvâcneau, spatele le durea, dar reuşiseră să o facă.

Când ultima mână de pământ fusese bătucită, Bronwen zăbovea la marginea poienii, restul vrăjitoarelor Crochan plecând să ridice o tabără.

Cele Treisprezece trecuseră cu greu pe lângă Manon. Ghislaine, potrivit spuselor Vestei, fusese invitată să stea lângă vatra unei vrăjitoare la fel de interesate de aceste preocupări lumeşti şi erudite.

Doar Asterin rămase în umbrele din apropiere ca să îi păzească spatele când Manon o întrebă pe Bronwen:

– Ce este?

Ar fi trebuit să încerce să fie amabilă şi diplomată, dar nu o făcu. Nu era în stare să o facă.

Bronwen înghiţi în sec ca şi când s-ar fi înecat rostind cuvintele.

– Tu şi sabatul tău aţi acţionat onorabil.

– Te-ai îndoit de asta din partea Demonului Alb?

– Nu credeam că Dinţi-de-fier se deranjează într-atât încât să le pese de vieţile oamenilor.

Ea nu ştia prea multe despre asta. Manon spuse doar atât:

– Bunica m-a informat că nu mai sunt o vrăjitoare Dinţi-de-fier, aşadar, se pare că nu mai răspund de lucrurile de care le pasă ori nu, zise şi se îndreptă spre copacii unde dispăruseră Cele Treisprezece, iar Bronwen o ajunse din urmă. Măcar atât am putut să fac, recunoscu Manon.

Bronwen îi aruncă o privire piezişă.

- Într-adevăr!

Manon se uită la vrăjitoarea Crochan.

- Îţi conduci bine suratele.

- Dinţi-de-fier ne-au dat demult o scuză ca să fim bine instruite.

Ceva asemănător ruşinii o străbătu din nou şi se întrebă dacă avea să găsească vreodată o cale să aline, să suporte senzaţia.

- Cred că aşa este.

Bronwen nu răspunse înainte să plece spre micile focuri.

Dar când Manon plecă în căutarea vetrei lui Glennis, vrăjitoarele Crochan se uitară spre ea.

Unele îşi înclinară capetele în direcţia ei, altele dădură macabru din cap.

Se asigură că Cele Treisprezece îşi îngrijeau mâinile şi constată că nu putea să stea locului, să lase oboseala zilei să o cuprindă.

În jurul lor şi în jurul fiecărui foc, vrăjitoarele Crochan dezbăteau în linişte dacă să se întoarcă acasă sau să meargă mai departe spre sud, în Eyllwe. Totuşi, dacă ar fi intrat în Eyllwe, ce ar fi făcut? Manon abia auzea ce se spunea când contradicţia se dezlănţui, Glennis lăsând fiecare dintre cele şapte vetre conducătoare să ia propria decizie.

Manon nu zăbovi ca să le audă hotărârea. Nu se deranjă să le ceară să zboare spre nord.

Asterin veni cu paşi mari lângă Manon, oferindu-i o bucată de iepure uscat cât Cele Treisprezece mâncară, iar sabatul Crochan îşi continuă discuţia. Vântul şuiera printre copaci, gol şi intens.

- Încotro plecăm la răsărit? întrebă Asterin. Le urmăm sau ne îndreptăm spre nord?

Rămâneau la încercarea tot mai inutilă de a le convinge sau o abandonau?

Manon îşi studie mâinile însângerate care o dureau şi unghiile de fier acoperite de pământ.

- Sunt o Crochan, spuse ea. Şi sunt vrăjitoare Dinţi-de-fier. Îşi îndoi degetele, dorindu-şi să le mai dezmorţească. Dinţi-de-fier sunt și poporul meu. Indiferent ce ar putea spune bunica mea. Poporul meu sunt și Sânge-Albastru și Picioare-Galbene și Cioc-Negru.

Și avea să poarte pentru totdeauna povara a ceea ce crease și instruise.

Asterin nu spuse nimic, deși Manon știa că ea asculta fiecare cuvânt. Știa că și Cele Treisprezece se opriseră din mâncat ca să asculte.

– Vreau să le aduc acasă, le spuse Manon lor și vântului care sufla tocmai până în Pustiuri. Vreau să le aduc acasă pe toate. Înainte să fie prea târziu – înainte să se transforme în niște ființe nedemne de o patrie.

– Așadar, ce-o să faci? întrebă Asterin cu blândețe și fermitate în același timp.

Manon termină bucata de carne uscată și bău din burduf.

Răspunsul nu era în cearta dintre ele, a războiului dintre sabatul Crochan și Dinți-de-fier. Niciodată nu fusese.

– Dacă vrăjitoarele Crochan nu adună o armată, atunci am să găsesc o alta. Una deja instruită.

– Nu poți să te duci în Morath, șopti Asterin. Nu ai să te apropii la o sută cincizeci de kilometri. E posibil ca armata Dinți-de-fier să fi ajuns prea departe ca să se gândească măcar să ți se alăture.

– Nu mă duc în Morath. Manon își băgă o mână înghețată în buzunar. Mă duc la trecătoarea Ferian. La ce armată a rămas acolo sub comanda lui Petrah Sânge-Albastru. Să le cer să ni se alăture.

Asterin și Cele Treisprezece înlemniră de uimire. Lăsându-le să se gândească la asta, Manon se întoarse în pădure. Simțind mirosul lui Dorian, îl urmări.

Îl văzu discutând cu spiritul lui Kaltain Rompier, vindecată și lucidă acum că era moartă, eliberată de chinul ei îngrozitor. Manon rămase țintuită pe loc din cauza șocului.

Apoi auzi planurile lui Dorian de a se infiltra în Morath. În Morath, unde se păstra a treia și ultima cheie. El știuse și nu îi spusese.

Kaltain dispăru în aerul nopții, iar apoi Dorian se transformă într-un corb frumos și mândru.

Nu se antrenase ca să se distreze. Nici pe departe.

– Când, mai exact, voiai să îmi spui că urmează să recuperezi a treia cheie Wyrd? mormăi Manon.

Dorian clipi la ea, calm şi sigur.

– La plecare.

– Când ai fi zburat transformat în corb sau balaur, direct în plasa lui Erawan?

Temperatura din poiană cobori.

– Ce importanţă ar fi avut dacă ţi-aş fi spus în urmă cu câteva săptămâni sau acum?

Ea ştia că pe chipul ei de vrăjitoare Cioc-Negru nu se zărea nici urmă de blândeţe.

– Morathul este sinucidere! Erawan o să te găsească indiferent ce formă ai lua şi ai să te trezeşti cu un colier în jurul gâtului.

– Nu am de ales.

– Am căzut de acord, spuse Manon făcând un pas. Am căzut de acord că a căuta cheile nu mai este o prioritate...

– Ştiam că nu trebuie să te contrazic în privinţa asta. Ochii lui străluceau ca un foc albastru. Calea mea nu o afectează pe a ta. Adună sabatul Crochan şi zboară spre Terrasen! Drumul meu duce spre Morath. Întotdeauna a dus.

– Cum te-ai putut uita la Kaltain fără să vezi ce te aşteaptă? Îşi ridică braţul şi îl îndreptă spre locul în care fusese cicatricea lui Kaltain. Erawan *o să te prindă*. Nu poţi să pleci!

– *O să pierdem războiul ăsta dacă nu plec!* izbucni el. Cum de nu îţi *pasă* de asta?

– Îmi pasă, rosti ea printre dinţi. Îmi pasă dacă pierdem războiul ăsta! Îmi pasă dacă nu reuşesc să adun sabatul Crochan. Îmi pasă dacă te duci în Morath şi nu te întorci ca o fiinţă care merită să trăiască. El doar clipi. Manon scuipă pe pământul cu muşchi. Acum vrei să îmi spui că nu este atât de rău să îţi pese? Ei bine, asta se întâmplă când îţi pasă!

– De aceea nu am spus nimic, şopti Dorian.

Inima îi bătu cu putere şi pulsul îi răsună în corp, deşi cuvintele rostite fură reci ca gheaţa.

- Vrei să pleci în Morath? zise şi se apropie, dar Dorian nu se retrase niciun centimetru. Atunci dovedeşte-o! Dovedeşte că eşti pregătit!

- Nu trebuie să îţi dovedesc nimic, vrăjitoareo!

Ea îi aruncă un zâmbet urât şi viclean.

- Atunci poate ar trebui să ţi-o dovedeşti ţie! Printr-o încercare.

Acest om despre care crezuse că nu-i ascundea nimic o înşelase şi o minţise. Nu ştia de ce o făcea să vrea să sfâşie tot ce vedea.

- Zburăm spre trecătoarea Ferian la răsărit. Vino cu noi! continuă ea, deşi el tresări. O să avem nevoie de un spion în interior. De cineva care să se poată furişa pe lângă străjeri ca să ne spună ce şi cine este acolo. Ea abia se auzi în vuietul din mintea ei. Să vedem cât de bine te poţi transforma atunci, prinţule!

Manon se forţă să se uite în ochii lui, să îşi lase cuvintele să plutească între ei.

Apoi el se întoarse, îndreptându-se spre tabără.

- Bine. Dar găseşte-ţi alt cort în care să dormi în seara asta!

CAPITOLUL
41

Ei ajunseră la mare la adăpostul întunericului, apropierea de aceasta fiind anunţată de mirosul sărat care se strecura în peşteră, de apele mai agitate, iar apoi, în sfârşit, de vuietul valurilor.

Ochii lui Maeve ar fi putut fi oriunde, dar nu aţintiţi la gura peşterii care se deschidea într-un golf de-a lungul ţărmului vestic al Wendlynului şi nici asupra golfuleţului când barca acostă pe plaja nisipoasă şi dispăru din nou în peşteră înainte să poată să încerce măcar cineva să le mulţumească fiinţelor care îi tractaseră fără odihnă.

Aelin urmări barca până când dispăru, încercând să nu se uite prea mult la nisipul nepătat de sub cizmele ei, în timp ce ceilalţi încercau să-şi dea seama unde anume se aflau pe coastă.

După câteva ore de mers în grabă spre nord, în ţinuturile Wendlynului, aflară răspunsul: destul de aproape de cel mai apropiat port.

Fluxul îi favoriza şi, având la ei aurul prădat de la spirite, nu era deloc dificil ca Rowan şi Lorcan să facă rost de o corabie. Pentru că flota Wendlynului naviga spre ţărmurile Terrasenului, regulile de traversare a graniţei fuseseră anulate. Cele câteva bărci de transport către continentul de dincolo de mare şi măsurile de securitate dispăruseră. În Adarlan nu se afla un simplu tiran, ci un rege valg cu o legiune aeriană.

Astfel, şi mesajele ei erau mai uşor de trimis. Presupunea că depindea de zei dacă ajungea scrisoarea pentru Aedion şi Lysandra, de vreme ce păreau hotărâţi să fie păpuşarii lor. Era posibil să nu se deranjeze acum cu ea, dacă Dorian se îndrepta spre cea de-a treia cheie şi putea să-i ia locul.

Nu se gândi prea mult timp la asta.

Corabia era aproape dărăpănată, toate vasele mai bune fiind rechiziţionate pentru război, dar părea destul de stabilă încât să reziste unei traversări de câteva săptămâni. Pentru preţul dat în aur, căpitanul îşi cedă cabina lui Aelin şi Rowan. Dacă bărbatul ştia cine şi ce erau, nu spuse nimic.

Lui Aelin nu îi păsa decât de faptul că navigau odată cu fluxul de la miezul nopţii, magia lui Rowan propulsându-i repede în larg spre marea luminată de lună.

Departe de Maeve. De armata ei.

De adevărul pe care Aelin îl zărise probabil în acea zi din sala tronului lui Maeve, de sângele negru care se înroşise.

Nu le spusese celorlalţi. Nu ştia dacă acea clipă fusese reală sau o iluzie optică; dacă văzuse alt ţinut de vis sau vreun fragment care se amestecase cu amintirea reală a morţii lui Connall.

Avea să se ocupe mai târziu de asta, decise Aelin cât stătu la provă, ceilalţi plecând demult în cabinele lor de sub punte. Rămăsese doar Rowan, cocoţat pe catargul principal şi studiind orizontul în toate direcţiile ca să vadă dacă erau urmăriţi.

Scăpaseră de Maeve. Pentru moment. Cel puţin în noaptea asta nu ar fi ştiut unde să îi găsească, înainte să se răspândească vestea despre străinii din port, nava pe care o plătiseră regeşte ca să îi ducă într-un iad sfâşiat de război şi mesajele trimise de Aelin.

Cel puţin Maeve nu ştia unde se aflau cheile Wyrd, fapt care încă-i favoriza.

Deşi era posibil ca Maeve să îşi aducă armata peste mare ca să îi caute sau doar ca să ajute la distrugerea Terrasenului.

Puterea lui Aelin se agită, un murmur bubuitor în sângele ei, iar ea scrâşni din dinţi şi o ignoră.

Totul depindea de sosirea lor pe continent înaintea lui Maeve şi a armatei sale. Sau înainte ca Erawan să poată distruge prea multe părţi din lume.

Aelin se aplecă spre briza mării, lăsând-o să îi intre în piele şi în păr, permiţându-i să o facă să uite de întunericul peşterii, dacă întunericul din lunile trecute nu putea fi uitat pe deplin. Lăsând-o să îi domolească focul în tăciuni care mocnesc.

Săptămânile acestea pe mare aveau să fie nesfârşite, chiar dacă magia lui Rowan îi propulsa.

Intenţiona să profite de fiecare zi ca să se antreneze, să lucreze cu sabia, pumnalul şi arcul până când i s-ar fi băşicat mâinile şi s-ar fi ales cu alte bătături, până ce slăbiciunea s-ar fi transformat în muşchi.

Avea de gând să se reinventeze, să redevină cum fusese cândva.

Poate pentru o ultimă dată, poate doar pentru puţin timp, dar avea s-o facă. Măcar pentru Terrasen.

Rowan coborî de pe catarg, transformându-se când ajunse lângă ea, la balustradă, şi studie marea întunecată din depărtare.

– Ar trebui să te odihneşti.

Ea îi aruncă o privire.

– Nu sunt obosită. Nu era o minciună în anumite privinţe. Vrei să te antrenezi?

El se încruntă.

– Putem să începem să ne antrenăm de mâine.

– Sau din seara asta, spuse şi se uită în ochii lui, la fel de pătrunzător.

– Poţi să aştepţi câteva ore, Aelin.

– Fiecare zi contează.

Împotriva lui Erawan, chiar şi o zi de antrenament ar fi contat.

Rowan îşi încleştă maxilarul.

– Adevărat, spuse el în sfârşit. Dar tot poate aştepta. Sunt... nişte lucruri pe care trebuie să le discutăm.

Cuvintele mute se iviră în ochii lui strălucitori de animal. „Despre noi doi."

Ei i se uscă gura, dar dădu aprobator din cap.

În tăcere, intrară în cabina spaţioasă, singura decoraţiune fiind zidul cu ferestre prin care se vedea marea agitată în spatele lor. Nu semăna câtuşi de puţin cu încăperea unei regine sau orice ar fi cumpărat ca asasin al Adarlanului.

Cel puţin patul încastrat în perete părea destul de curat, iar cearşafurile apretate şi fără pată. Dar Aelin se îndreptă spre biroul din stejar ancorat de podea şi se rezemă de acesta când Rowan închise uşa.

În lumina slabă a lămpii se uitară unul la celălalt.

Îi suportase pe Maeve şi pe Cairn, îndurase tot ce se petrecuse în Endovier şi nenumărate alte orori şi pierderi. Putea să poarte discuţia asta cu el. Era primul pas pe care trebuia să-l facă dacă voia să-şi revină.

Aelin ştia că Rowan îi auzea inima care bătea cu putere când spaţiul dintre ei se micşoră. Ea înghiţi în sec o dată.

– Elide şi Lorcan ţi-au povestit... tot ce s-a spus pe plaja aia.

El dădu scurt din cap, precauţia citindu-i-se în ochi.

– Tot ce a spus Maeve.

Rowan mai dădu o dată din cap.

Ea se pregăti.

– Că sunt... Suntem parteneri.

Înţelegerea şi ceva asemănător uşurării înlocuiră precauţia.

– Da.

– Sunt partenera ta, spuse ea, simţind nevoia să dea glas vorbelor. Iar tu eşti partenerul meu.

Rowan traversă camera, dar se opri la câţiva paşi de biroul de care se rezema ea.

– Ce e cu asta, Aelin? o întrebă pe un ton grav, dur.

– Tu nu... Ea îşi frecă faţa. Ştii ce ţi-a făcut, ca să... Nu îi putea rosti numele. Lyria. Din cauza asta.

– Ştiu.

– Şi?

– Şi ce vrei să spun?

Ea se îndepărtă de birou.

– Vreau să îmi spui ce părere ai despre asta. Dacă...

– Dacă?

– Dacă îţi doreşti să nu fi fost aşa.

El se încruntă.

– De ce mi-aş dori aşa ceva?

Ea scutură din cap, incapabilă să-i răspundă, şi se uită peste umăr la mare.

I se păru că el avea să se apropie, dar Rowan rămase pe loc.

– Aelin. Vocea lui deveni răguşită. Aelin!

Tânăra se uită atunci la el, la durerea din cuvintele lui.

– Ştii ce îmi doresc? El îi arătă palmele, una tatuată, cealaltă nemarcată. Îmi doresc să îmi fi spus. Când ţi-ai dat seama de asta. Îmi doresc să îmi fi spus atunci.

Ea îşi înghiţi nodul din gât.

– Nu voiam să te rănesc.

– De ce m-ar fi rănit să ştiu adevărul care era deja în inima mea? Adevărul la care speram?

– Nu l-am înţeles. Nu am înţeles *cum* de era posibil. Am crezut că e posibil... să ai două partenere într-o viaţă, dar chiar şi atunci, eu doar... Ea expiră. Nu am vrut să te tulbur.

Privirea i se îmblânzi.

– Regret că Lyria a fost târâtă în asta, că viaţa ei şi viaţa copilului pe care l-am fi putut avea au fost preţul plătit pentru jocul lui Maeve? Da. Regret şi îmi doresc să nu se fi întâmplat vreodată. Tatuajul pe care-l avea i-ar fi amintit asta tot restul vieţii. Dar nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Am să port mereu povara acestui lucru, am să ştiu întotdeauna că am ales să o părăsesc pentru război şi glorie şi că am căzut direct în mâinile lui Maeve.

– Totuşi, Maeve a vrut să te ademenească pentru a ajunge la mine.

– Atunci este alegerea ei, nu a ta.

Aelin îşi trecu o mână peste lemnul uzat al biroului.

– În iluziile pe care mi le-a creat, mi-a arătat mai mult variante ale uneia decât ale celorlalte. În ciuda încordării, se forţă să rostească acele cuvinte şi să se uite la el. M-a aruncat într-un peisaj de vis care mi s-a părut atât de real încât am simţit vântul din munţii Staghorn.

– Ce ţi-a arătat? o întrebă el cu respiraţia tăiată.

Aelin fu nevoită să respire adânc înainte să poată să-i răspundă.

– Mi-a arătat cum ar fi putut fi dacă nu ar fi existat Erawan, dacă Elena s-ar fi ocupat cum trebuia de el şi l-ar fi alungat. Dacă nu ar fi fost Lyria, durerea şi disperarea pe care le-ai suferit. Mi-a arătat cum ar fi fost Terrasenul azi, cu tatăl meu ca rege, copilăria mea fericită şi... Buzele îi tremurară. Când am împlinit douăzeci de ani, ai venit cu o delegaţie Fae în Terrasen, ca să compensezi separarea dintre mama mea şi Maeve. Iar noi ne-am uitat unul la celălalt în sala tronului tatălui meu şi ne-am dat seama.

Ea simţi usturime în ochi.

– Am vrut să cred că este adevărata lume. Că acesta este coşmarul din care m-am trezit. *Am vrut* să cred că există un loc unde noi nu am cunoscut niciodată suferinţa şi pierderea şi unde, cu o singură privire, am şti că suntem parteneri. Maeve mi-a spus că poate să-mi împlinească visul şi că dacă îi dau cheile, o să facă totul posibil. Ea îşi şterse lacrima care-i cursese pe obraz. Mi-a creat realităţi în care erai mort, în care ai fost ucis de Erawan şi doar predându-i cheile puteam să te răzbun. Dar realităţile acelea m-au făcut... Am încetat să îi fiu utilă când mi-a spus că eşti mort. Nu m-a putut obliga să vorbesc, să gândesc. Totuşi, în cele în care ne întâlneam, în care lucrurile erau aşa cum ar fi trebuit... atunci aproape am făcut-o.

El înghiţi zgomotos.

– Ce te-a oprit?

Aelin îşi şterse din nou chipul.

– Masculul de care m-am îndrăgostit erai tu. *Tu* erai cel care cunoştea durerea la fel ca mine şi care m-a însoţit prin ea înapoi spre lumină. Maeve nu a înţeles asta; nu a înţeles că, deşi putea crea acea lume perfectă, noi doi nu am fi putut fi împreună. Şi că nu aş fi dat asta la schimb. Pentru nimic în lume.

El îi întinse o mână – o ofertă şi o invitaţie totodată.

Aelin o întinse pe a ei, iar degetele lui bătătorite i-o strânseră uşor.

– Mi-am dorit să fii tu, şopti Rowan, închizând ochii. Luni în şir, chiar şi în Wendlyn. M-am întrebat de ce nu eşti tu partenera mea. Asta m-a chinuit, dar tot am făcut-o. Când deschise ochii, un foc verde îi ardea în privire. În tot acest timp, mi-am dorit ca partenera mea să fii tu.

Ea îşi coborî privirea, dar el îi cuprinse bărbia cu degetul mare şi arătător şi îi înălţă chipul.

– Ştiu că eşti obosită, Inimă de Foc. Ştiu că povara de pe umerii tăi este mai mare decât ar trebui să îndure cineva. Rowan îi luă mâinile împreunate şi i le puse pe pieptul său, în dreptul inimii. Dar împreună o să înfruntăm totul – pe Erawan şi Lacătul. O să le înfruntăm împreună şi, după ce o să terminăm, când ai să te Stabileşti, o să trăim o mie de ani unul lângă celălalt. Mai mult.

Ea scoase un sunet slab.

– Elena a spus că pentru Lacăt este nevoie de...

– O să înfruntăm totul împreună, îi jură el din nou. Iar dacă tu eşti într-adevăr preţul, atunci o să-l plătim împreună. Ca un singur suflet în două trupuri.

Lui Aelin inima i se încordă până aproape să se frângă.

– Terrasenul are nevoie de un rege.

– Nu vreau să conduc Terrasenul fără tine. Aedion poate să se ocupe de asta.

Ea îi studie chipul. Rowan vorbea serios.

El îi dădu la o parte părul de pe faţă, cealaltă mână ţinând-o încă pe ai ei lipită de pieptul lui, unde inima bătea într-un ritm constant şi ferm.

– Chiar dacă aş fi avut de ales dintre toate realităţile de vis, din iluziile perfecte, tot pe tine te-aş fi ales.

Aelin simţi adevărul din cuvintele lui răsunând în fiinţa indestructibilă care le lega sufletele şi îşi ridică faţa spre a lui. Dar el nu făcu nicio altă mişcare.

Ea se încruntă.

– De ce nu mă săruţi?

– M-am gândit că poate vrei să te întreb mai întâi.

– Asta nu te-a împiedicat până acum.

– Pentru prima dată, am vrut să mă asigur că eşti... pregătită. După tot ce s-a întâmplat cu Cairn şi Maeve. După câteva luni în care nu ai putut să faci nicio alegere.

Ea zâmbi în ciuda acelui adevăr.

– Sunt pregătită să fiu sărutată din nou, prinţe!

El chicoti întunecat şi mormăi „Slavă zeilor!“ înainte să îşi plece buzele spre ale ei.

Sărutul fu blând – uşor, permiţându-i să decidă cum să îl îndrume, iar ea asta făcu.

Cuprinzându-i gâtul cu braţele, Aelin se lipi de el, arcuindu-se în atingerea lui când Rowan îi mângâie spatele, dar o sărută la fel de uşor, ca şi când ar fi fost nesigur. Dacă asta îşi dorea Aelin, ar fi făcut-o toată noaptea.

Partener. El era partenerul ei, iar ei i se permitea în sfârşit să îl numească aşa, să îl lase să fie atât de...

Gândul declanşă ceva. Aelin îi muşcă buza de jos, zgâriindu-i-o cu un canin.

Gestul declanşă ceva şi în el.

Mormăind, Rowan o luă în braţe, sărutând-o neîncetat când o purtă pe braţe spre pat şi o aşeză uşor. Cei doi îşi scoaseră cizmele, jachetele, cămăşile şi pantalonii, iar apoi Rowan fu lângă ea, puterea şi căldura lui revărsându-se în pielea ei goală.

Aelin nu putea să-l atingă destul de repede, să-l *simtă* suficient de lipit de ea, nici măcar atunci când buzele îi alunecară pe gâtul ei, lingând locul care purtase semnele revendicării lui; nici măcar când el o exploră mai departe, venerându-i sânii când ea se arcui cu fiecare atingere a limbii lui; nici măcar când îngenunche între picioarele ei, umerii lui depărtându-i larg coapsele, şi o gustă fără încetare, până ce ea se zvârcoli sub el.

Dar ceva primitiv dinăuntrul său amuţi şi înlemni când Rowan se ridică din nou deasupra ei, iar privirile lor se întâlniră.

– Tu eşti partenera mea, spuse aproape gutural şi se împinse în ea, iar Aelin îşi mişcă uşor coapsele ca să îl atragă, dar Rowan rămase pe loc, fără să-i ofere ceea ce tânjea ea, până ce o auzi zicând ce simţea el nevoia să audă.

Aelin îşi lăsă din nou capul pe spate, expunându-şi gâtul.

– Tu eşti partenerul meu, rosti în grabă şi cu respiraţia tăiată. Şi eu sunt partenera ta.

Rowan o pătrunse cu forţă când îşi înfipse dinţii în gâtul ei.

Gestul prin care o revendica o făcu să strige, orgasmul străbătându-i deja şira spinării, dar el începu să se mişte, continuând să o muşte, iar ea gemu cu fiecare mişcare a coapselor lui, dimensiunea lui impresionantă fiind o decadenţă de care nu s-ar fi putut sătura niciodată. Aelin îşi trecu unghiile pe spatele lui musculos şi apoi mai jos, simţind fiecare penetrare intensă.

Rowan îi lăsă gâtul în pace, iar când Aelin îl sărută cu sălbăticie, simţi pe limbă gustul metalic al sângelui ei.

Sărutul îl înnebuni, făcându-l să-i ridice coapsele astfel încât să o pătrundă mai adânc, mai puternic. Celor doi nu le-ar fi păsat dacă lumea ar fi ars în jurul lor.

– Împreună, Aelin, îi promise el, iar ea auzi restul cuvintelor în fiecare loc în care trupurile li se uneau.

Împreună aveau să înfrunte totul şi să găsească o cale.

Orgasmul o zdruncină din nou, ca o strălucire puternică.

Şi chiar în clipa în care o străbătu, Aelin îşi înfipse dinţii în gâtul lui Rowan, revendicându-l şi ea.

Sângele lui, puternic şi răcoros, îi umplu gura şi sufletul, iar Rowan gemu când orgasmul îl zdruncină şi pe el.

Câteva minute lungi, cei doi rămaseră împreunaţi.

„Împreună vom găsi o cale“ erau cuvintele ce păreau să răsune din respiraţia lor la unison şi din marea agitată. „Împreună.“

CAPITOLUL
42

Lui Lorcan i se încredinţase ultima strajă a nopţii, care îi permitea să vadă răsăritul deasupra orizontului acum îndepărtat.

Avea să revadă vreodată vreunul din ţinuturile estice – Wendlyn, Doranelle?

Probabil că nu, având în vedere că navigau spre vest, iar armata nemuritoare a lui Maeve pornise fără îndoială pe urmele lor. Poate toţi erau sortiţi să nu mai vadă de multe ori răsăritul.

Ceilalţi se treziră, aventurându-se pe punte ca să afle ce le adusese dimineaţa. Nimic, aproape le spuse el din locul în care stătea lângă provă. Apă, soare şi mai nimic.

Fenrys îl zări şi îşi dezgoli dinţii. Lorcan îi zâmbi batjocoritor.

Da, acea luptă urma să aibă loc mai târziu, iar el avea să accepte şansa de-a scăpa de încordarea din oase, să îl lase pe Fenrys să îl muşte puţin.

Totuşi, nu l-ar fi ucis pe lup. Probabil acesta ar fi încercat să îl ucidă, dar Lorcan nu ar fi făcut-o după tot ce suferise Fenrys, după ce reuşise să facă.

Elide ieşi de sub punte cu părul împletit şi aranjat, ca şi când s-ar fi trezit înainte de răsărit. Ea abia se uită în direcţia lui, deşi masculul ştia că era conştientă de locul în care se afla. Lorcan ignoră durerea goală din piept.

Însă Aelin îl studia, privindu-l mult mai intens decât în ultimele zile când se îndreptă spre el mergând mai ţanţoş.

Își suflecase mânecile albe până la coate și-și împletise părul la spate. Sabia Goldryn și un cuțit lung îi atârnau la centură. Gata de antrenament. Era pregătită pentru asta, judecând după energia pe care o emana.

Lorcan o întâlni la jumătatea drumului, coborând micile trepte.

Whitethorn zăbovea în apropiere, îmbrăcat și el pentru antrenament, oboseala din ochii lui spunându-i destule lui Lorcan: prințul nu știa ce urma să se întâmple.

Dar tânăra regină își încrucișă brațele.

– Ai de gând să navighezi cu noi spre Terrasen?

O întrebare inutilă, și în mijlocul mării.

– Da.

– Și intenționezi să ni te alături în războiul ăsta?

– Cu siguranță nu mă duc acolo ca să mă bucur de vreme.

Amuzamentul străluci în ochii ei, deși chipul îi rămase serios.

– Atunci, uite cum o să facem.

Lorcan aștepta lista de ordine și cerințe, dar regina doar îl privea, amuzamentul transformându-se în ceva tăios.

– Ai fost aghiotantul lui Maeve, spuse ea, iar Elide se întoarse spre ei. Iar acum că nu mai ești, rămâi un mascul Fae puternic, iar eu nu știu cui îi ești loial sau dacă am încredere în cei cărora le ești supus. E foarte probabil ca armata lui Maeve să se îndrepte spre continent chiar acum. Așadar, nu pot să-ți permit să faci parte din regatul meu sau să călătorești cu noi, când foarte bine ai putea să vinzi informații ca să intri din nou în grațiile lui Maeve, nu-i așa?

El deschise gura, enervat de tonul arogant, dar Aelin continuă:

– Așadar, am să-ți fac o ofertă, Lorcan Salvaterre, spuse și-și atinse ușor antebrațul gol. Depune jurământul de sânge față de mine și am să te las să umbli pe unde vrei.

Fenrys înjură în spatele lor, dar Lorcan abia îl auzi în vuietul din mintea lui.

– Și ce câștig mai exact din asta? reuși el să rostească.

Aelin se uită peste umăr, spre locul din care Elide privea cu gura căscată. Când regina întâlni din nou privirea lui Lorcan, o urmă de compasiune potolise aroganța rece.

– O să ai voie să intri în Terrasen. Asta o să câştigi. Nu eu am să decid unde ai să locuieşti în Terrasen.

Nu avea să fie decizia ei, nici a lui, ci a femelei cu păr brunet care se holba la amândoi.

– Şi dacă refuz? îndrăzni Lorcan să întrebe.

– Atunci nu o să ţi se permită niciodată să pui piciorul în regatul meu sau să mai călătoreşti cu noi – nu când sunt cheile în joc, iar armata lui Maeve este pe urmele noastre. Compasiunea nu dispăruse din glasul ei. Nu pot să mă încred suficient în tine încât să-ţi permit să ne însoţeşti altfel.

– Dar ai să-mi permiţi să depun jurământul de sânge?

– Nu vreau nimic de la tine, iar tu nu vrei nimic de la mine. Singurul ordin pe care am să ţi-l dau vreodată este singurul pe care l-aş da oricărui cetăţean al Terrasenului: să ne aperi regatul şi poporul. Din partea mea, n-ai decât să locuieşti într-o colibă din munţii Staghorn.

Era serioasă şi în privinţa asta. Trebuia să depună jurământul, să jure că nu avea să-i rănească regatul, iar Aelin i-ar fi oferit libertatea. Iar dacă refuza... Nu avea s-o mai vadă niciodată pe Elide.

– Nu am de ales, spuse încet Aelin, astfel încât ceilalţi să nu audă. Nu pot risca Terrasenul, zise cu braţul încă întins spre el. Dar nu ţi-aş lua ceva la fel de preţios.

– Ce nu îţi dai tu seama este că *aşa ceva* nu mai este posibil.

Ea schiţă din nou un zâmbet şi se uită peste umăr la Elide.

– Ba este. Ochii turcoaz îi străluceau când se uită din nou la el, iar Lorcan, pentru prima dată, văzu pe chipul lui Aelin – chipul unei regine –, înţelepciunea pe care probabil nu o mai văzuse. Crede-mă, Lorcan, că este!

El sufocă speranţa străină şi nedorită care îi umplu pieptul.

– Dar fără tine Terrasenul nu o să supravieţuiască războiului; ea n-o să supravieţuiască războiului.

Şi chiar dacă regina din faţa lui i-ar fi oferit viaţă veşnică pentru a făuri Lacătul, pentru a-l opri pe Erawan, jurământul de sânge al lui Lorcan care să îi protejeze regatul ar fi fost neclintit.

– Este alegerea ta! spuse Aelin categoric.

Lorcan se uită la Elide în ciuda absurdităţii situaţiei.

Căscând ochii mari, ea se ţinea de gât cu o mână.

Dacă regina spunea adevărul, nu conta dacă ea îi mai oferea o casă în Perranth.

Însă ce conta cu adevărat era că Aelin Galathynius îi făcuse o promisiune serioasă: el era prea puternic, iar alianţele lui erau prea nesigure ca ea să îi permită să o însoţească, să intre nestingherit în regatul ei. L-ar fi lăsat să plece şi l-ar fi ţinut departe de Terrasen doar ca să evite cealaltă ameninţare care îi urmărea, Maeve, chiar dacă hoardele lui Erawan ar fi sosit.

Iar dacă ei toţi ar fi murit, Elide nu ar fi supravieţuit acestui război.

El nu putea accepta posibilitatea asta. Pe cât de prostesc şi inutil era, nu putea permite ca bestiile lui Erawan sau unchiul ei, Vernon, să i-o răpească.

Un nesăbuit. Era un nesăbuit bătrân.

Totuşi, zeul de lângă umărul lui nu îi spuse să fugă sau să lupte.

Aşadar, era alegerea lui. Se întrebă ce părere avea despre asta zeiţa care îi şoptea lui Elide şi ce avea să creadă însăşi Elide când îi zise lui Aelin:

– Bine!

– Zeii să ne salveze! şopti Fenrys.

Amuzată şi totuşi cu o uşoară urmă de cruzime, Aelin schiţă un zâmbet când se uită la lup.

– Îţi dai seama că o să fii nevoit să îl laşi în viaţă, îi spuse ea lui Fenrys, ridicând o sprânceană. Nu o să vă duelaţi până la moarte şi nu o să vă luptaţi din răzbunare. Poţi să înduri aşa ceva?

Lorcan se enervă când Fenrys îl măsură din priviri şi-i permise să-i vadă puterea din ochi.

Fenrys îşi sufocă furia – nu atât de multă cât să îl provoace pe Lorcan, dar suficientă cât să îi amintească de faptul că Lupul Alb din Doranelle putea muşca, dacă voia. Mortal.

Fenrys se întoarse pur şi simplu spre regină.

– Dacă îţi spun că este prea ticălos şi mizerabil ca să rămână pe aici, ai să te răzgândeşti?

Lorcan mârâi, dar Aelin pufni.

- Totuşi, nu de asta îl iubim pe Lorcan? zise şi-i aruncă lui Lorcan un zâmbet care-i transmitea că îşi amintea toate detaliile primei lor întâlniri din Rifthold - când o împinsese cu faţa într-un zid de piatră. O să-l invităm în Orynth doar la sărbători, îi spuse Aelin lui Fenrys.

- Ca să ne strice festivităţile? Fenrys se încruntă. Eu unul îmi preţuiesc sărbătorile. Nu am nevoie de un mizantrop care să mi le strice.

Pe toţi zeii! Lorcan îi aruncă o privire lui Rowan, dar prinţul războinic îşi urmărea atent regina, ca şi când ar fi ştiut exact ce fel de furtună clocotea pe sub pielea ei.

Aelin flutură o mână.

- Bine, bine! Nu ai să încerci să îl ucizi pe Lorcan pentru ce s-a întâmplat în Eyllwe şi, în schimb, nu o să-l invităm la nimic, zise şi zâmbi cu viclenie.

Acesta era regatul căruia urma să i se alăture - acest vârtej de... Lorcan nu găsea cuvântul potrivit ca să-l descrie. Se îndoia că vreunul dintre cele cinci secole îl pregătise totuşi pentru asta.

Aelin întinse o mână.

- Aşadar, ştii cum se petrece totul. Sau eşti prea bătrân ca să îţi aminteşti?

Lorcan se încruntă şi îngenunche, ridicând pumnalul de la centură.

Un prost. Era un prost!

Şi totuşi, mâinile îi tremurară puţin când îi dădu reginei cuţitul.

Aelin evaluă cuţitul, un inel de aur cu un smarald obscen de mare împodobindu-i degetul. O verighetă. Foarte probabil din comoara spiritelor pe care o prădase. El se uită spre locul unde stătea Whitethorn într-o parte. Cum era de aşteptat, şi războinicul purta un inel de aur, cu un rubin. Şi deasupra gulerului jachetei lui Rowan se iveau două cicatrici noi.

Două însemnau acum şi gâtul reginei.

- Ai terminat cu holbatul? îl întrebă calmă Aelin pe Lorcan.

El se încruntă. În ciuda ritualului sfânt la care urmau să participe, regina găsise o cale să fie nepoliticoasă.

- Spune-o!

Ea zâmbi din nou.

- Tu, Lorcan Salvaterre, juri cu sângele şi sufletul tău etern să îmi fii loial, să fii credincios coroanei mele şi Terrasenului tot restul vieţii?

Lorcan clipi. Maeve dăduse glas multor chestiuni în Vechea Limbă când jurase în faţa ei, dar el spuse:

- Da. Jur!

Aelin se tăie pe antebraţ cu pumnalul, iar sângele străluci ca rubinul sabiei de la centura ei.

- Atunci, bea!

Era ultima lui şansă de a se retrage.

Dar el se uită din nou spre Elide. Şi văzu speranţa - doar un licăr - luminându-i chipul.

Aşadar, Lorcan luă braţul reginei în mâini şi bău.

Gustul ei - de iasomie, verbină şi tăciuni aprinşi - îi umplu gura şi sufletul când ceva îl arse şi se culcuşi în el.

Un tăciune de căldură, ca şi când o parte din acea magie furioasă ar fi venit să se aşeze în sufletul lui.

Clătinându-se puţin, el îi eliberă braţul.

- Bine ai venit în regat! spuse Aelin. Iată primul şi singurul ordin: să protejezi Terrasenul şi poporul său.

Şi ordinul se adânci în el, încă o scânteie care strălucea în străfunduri.

Apoi regina se întoarse şi plecă - nu, se îndreptă spre Elide.

Lorcan încercă şi nu reuşi să se ridice în picioare. Aparent, trupul său mai avea nevoie de o clipă.

Aşadar, nu reuşi decât să privească în timp ce Aelin îi spuse lui Elide:

- Nu îţi ofer jurământul de sânge.

Cu sau fără jurământ, el se gândi dacă să o arunce pe regină în ocean pentru tristeţea care umbri chipul lui Elide. Dar Lady din Perranth nu îşi plecă privirea.

- De ce?

Aelin o luă pe Elide de mână cu o delicateţe care calmă furia tot mai mare a lui Lorcan.

– Pentru că atunci când o să revenim în Terrasen, dacă nu o să mi se dea tronul, nu poţi fi legată de mine. Elide ridică din sprâncene. Perranthul este a doua casă importantă din Terrasen, îi explică Aelin. Patru din lorzii ei au decis că nu sunt potrivită pentru tron. Am nevoie de o majoritate ca să îl recâştig.

– Iar dacă îţi jur credinţă, asta o să pericliteze integritatea votului meu, încheie Elide.

Aelin dădu din cap şi îi eliberă mâna ca să se întoarcă spre toţi ceilalţi. În soarele dimineţii, regina era scăldată în auriu.

– Terrasenul este la mai mult de două săptămâni distanţă, dacă nu intervin furtunile de iarnă. O să profităm de răstimpul ăsta ca să ne antrenăm şi să facem planuri.

– Planuri pentru ce? întrebă Fenrys, apropiindu-se.

Era un membru al acestui regat. Al regatului din care făcea parte şi Lorcan. Toţi trei erau din nou legaţi – şi totuşi mai liberi ca niciodată. Lorcan aproape se întrebă de ce regina nu îi oferise jurământul lui Gavriel, dar ea vorbi din nou.

– Fără chei, nu pot să-mi duc sarcina la bun sfârşit. Presupun că noii lor proprietari au să mă caute în cele din urmă, dacă o găsesc pe cea de-a treia şi decid să nu termine singuri treburile. Ea se uită la Rowan, care dădu aprobator din cap, ca şi când ei ar fi discutat deja despre asta. Aşadar, în loc să pierdem timp preţios colindând continentul în căutarea lor, o să ne îndreptăm spre Terrasen. Mai ales dacă şi Maeve îşi aduce armata pe ţărmurile sale. Iar dacă nu o să mi se permită să conduc de pe tronul meu, atunci am să fiu nevoită să o fac de pe câmpul de luptă.

Ea voia să lupte. Regina – regina *lui Lorcan* – voia să lupte împotriva Morathului. Şi împotriva lui Maeve, în cel mai rău caz. Iar apoi, să moară pentru ei toţi.

– Spre Terrasen, atunci! spuse Fenrys.

– Spre Terrasen! spuse şi Elide.

Aelin se uită spre vest, spre singurul regat care stătea între Erawan şi cucerire, spre noua casă a lui Lorcan, ca şi când ar fi putut vedea legiunile lordului groazei dezlănţuindu-se asupra acesteia, şi armata nemuritoare a lui Maeve furişându-se în urma lor, o armată pe care Lorcan şi tovarăşii lui o comandaseră cândva.

Aelin doar merse către mijlocul punţii, marinarii dându-se la o parte, scoase sabia Goldryn şi pumnalul şi ridică din sprâncene spre Whitethorn, ca şi când l-ar fi provocat în tăcere.

Prinţul războinic se supuse, scoţându-şi sabia şi barda înainte să ia o poziţie defensivă.

Se antrena – îşi antrena din nou trupul. Fără să manifeste vreo urmă de putere, ochii îi străluceau totuşi puternic.

Aelin îşi înclină armele.

– Spre Terrasen! spuse în cele din urmă.

CAPITOLUL

43

Dorian începu modest.

Mai întâi schimbându-şi ochii ca să fie negri, de un negru profund, ca ai valgilor; apoi transformându-şi nuanţa pielii într-una palidă şi rece, ca a unui om care nu văzuse niciodată soarele. Părul şi-l lăsă brunet, dar reuşi să îşi facă nasul mai coroiat, iar buzele mai subţiri.

Nu era o transformare completă, ci una pe etape, în care-şi făurise imaginea în minte, creând schiţa noului chip, a noului său aspect, în timpul zborului lung şi tăcut pe creasta Colţilor.

Nu îi spuse lui Manon că, foarte probabil, era şi o misiune sinucigaşă. Nu prea-i vorbise de când cu cele întâmplate în poiana din pădure. Plecaseră la răsărit, când ea le anunţase pe Glennis şi pe vrăjitoarele Crochan ce plănuia să facă. Dacă aveau noroc, puteau să zboare spre trecătoarea Ferian şi să revină în tabăra secretă din Colţi în patru zile.

Îi ceruse sabatului Crochan să îi aştepte acolo, să aibă destulă încredere în ea încât să revină în tabăra lor montană şi să aştepte.

Vrăjitoarele acceptaseră. Poate din cauza mormântului săpat toată ziua de Cele Treisprezece, dar acceptaseră, dând dovadă că, pentru moment – doar de data asta – aveau încredere în ea.

Aşadar, Dorian zburase cu Asterin şi profitase de fiecare oră în drumul spre nord ca să îşi transforme lent corpul.

„Dacă vrei atât de mult să mergi în Morath, spusese din nou printre dinți Manon înainte ca ei să plece, atunci să vedem dacă o poți face.“

Era un test. Unul pe care se bucura să îl treacă. Măcar ca să se laude.

Manon știa o ușă secretă pe care doar balaurii intrau spre Colții nordici, împreună cu toți soldații umani destul de ghinioniști încât să se afle acolo. Asterin și Manon le lăsaseră pe Cele Treisprezece mai departe în munți înainte să se apropie și chiar și atunci se opriseră destul de departe de cercetașii care merseseră câteva ore pe jos, luând cu ei iapa lui Asterin. Abraxos mârâise și trăsese de frâie, dar Sorrel îl strunise cu pricepere.

Cele două piscuri imense care flancau strâmtoarea se măreau cu fiecare kilometru parcurs. Totuși, abia când se apropie de partea sudică a Colților își dădu el seama cam cât de mari erau de fapt.

Destul de mari încât să găzduiască o armată aeriană. Să o antreneze și să-i poarte de grijă.

Asta construiseră tatăl său și Erawan, asta devenise Adarlanul.

Niciun balaur nu zbura în cerc pe cer, dar răgetele și țipetele lor ascuțite răsunară în trecătoare când se îndreptă spre porțile vechi care se deschideau în munte. În spatele lor, condusă de un lanț, îl urma femela albastră a lui Asterin.

Încă un dresor își aducea înapoi calul după o călătorie în aer liber. Cei câțiva străjeri de la porți - oameni obișnuiți, muritori - abia clipiră când el apăru de după curba stâncoasă.

Lui Dorian îi transpirară palmele în mănuși și se rugă ca noua înfățișare să nu-l trădeze.

Nu ar fi avut de unde să știe și totuși, presupunea că unii dintre cei câțiva de aici i-ar fi recunoscut adevăratul chip. Alesese o culoare a tenului destul de apropiată de a lui astfel încât, dacă imaginea s-ar fi destrămat, cei prezenți să considere schimbarea culorii pielii și a ochilor drept iluzie optică.

Narene forăi, trăgând de frâie. Nu voia să se apropie de acest loc.

El nu o condamna. Duhoarea din munte îi făcea genunchii să tremure.

Însă îşi petrecuse ani de zile străduindu-se să nu-şi afişeze dezgustul faţă de parfumurile dătătoare de dureri de cap pe care le purtau curtenii mamei lui. Cât de departe părea lumea aceea – acel loc al parfumurilor, dantelei şi muzicii vesele. Dacă nu i-ar fi rezistat lui Erawan, ar fi permis acestor lucruri să mai existe? Dacă i s-ar fi supus, oare Erawan s-ar mai fi dat drept Perrington, domnind ca un rege muritor?

Pe Dorian îl dureau picioarele, oboseala orelor de mers ajungându-l din urmă. Manon şi Asterin pândeau în apropiere, ascunse în zăpadă şi printre pietre, urmărindu-i cu siguranţă fiecare mişcare în timp ce el se apropia încet de porţi.

De Manon se despărţise adresându-i cuvinte puţine şi concise. Îi lăsase cele două chei Wyrd în palma ei întinsă, Amuleta din Orynth zăngănind uşor pe unghiile-i de fier. Doar un nesăbuit le-ar fi adus într-una dintre fortăreţele lui Erawan.

– Poate nu sunt prioritatea ta, spusese Dorian, dar rămân importante pentru reuşita noastră.

Manon mijise ochii când băgase cheile în buzunar, deloc tulburată că ţinea în jachetă o putere destul de mare încât să distrugă pe deplin regatele.

– Crezi că le-aş azvârli ca pe nişte gunoaie?

Brusc, lui Asterin zăpada i se păru foarte interesantă.

Dorian ridică din umeri şi o scoase pe Damaris de la centură, sabia fiind prea elegantă pentru un biet dresor de balauri, dându-i-o şi pe aceasta lui Manon. Un pumnal obişnuit avea să fie singura lui armă... alături de magia din vene.

– Dacă nu mă întorc, spuse el cât ea îşi prinse sabia veche la centură, cheile trebuie să ajungă în Terrasen.

Era singurul loc la care se putea gândi – chiar dacă Aelin nu era acolo ca să le ia.

– Ai să te întorci, zise Manon.

Părea mai mult o ameninţare decât orice altceva.

Dorian zâmbi.

– Mi-ai simţi lipsa dacă nu aş face-o?

Manon nu-i răspunse. El nu ştia de ce se aştepta să o facă.

Făcuse doar un pas când Asterin îl apucă de umăr.

– Să intri şi să ieşi cât de repede poţi! îl avertiză ea. Ai grijă de Narene!

Îngrijorarea se citea într-adevăr în ochii negri cu stropi aurii ai aghiotantei.

Dorian îşi plecă fruntea.

– Am s-o apăr cu viaţa mea! promise el când se apropie de balaurul ei şi apucă frâiele care se legănau, observând recunoştinţa care îi îmblânzea trăsăturile lui Asterin şi constatând că Manon îi întorsese deja spatele.

Era un prost să meargă pe această cale cu ea. Ar fi trebuit să îşi dea seama.

Chipurile străjerilor deveniră clare. Dorian îşi asumă imaginea unui îngrijitor obosit şi plictisit.

Se aştepta să i se pună întrebări, dar asta nu se întâmplă.

Ei doar îi făcură semn să treacă, la fel de obosiţi şi plictisiţi. Şi îngheţaţi de frig.

Asterin îi dăduse un plan al Colţilor nordici şi al ţinutului Omega de după ei, aşa că ştia să cotească la stânga după intrarea în holul înalt. Ţipetele balaurilor şi mormăiturile se auzeau de peste tot, iar acel miros de putregai îi înţepa nările.

Dar găsi grajdurile exact unde spusese Asterin că erau, femela albastră fiind răbdătoare cât îi legă neglijent lanţurile de ancora din zid.

Dorian o părăsi pe Narene cu o atingere liniştitoare pe gât şi plecă să vadă ce ar fi putut dezvălui trecătoarea Ferian.

~

Orele care treceau erau dintre cele mai lungi din viaţa lui Manon.

Din cauza a ceea ce se aştepta să se întâmple şi a ce trebuia să facă ea, îşi spunea în sinea ei.

Deloc surprinzător, Abraxos îi găsi într-o oră, cu frâiele tăiate din lupta pe care o dusese fără îndoială şi o câştigase cu Sorrel. Totuşi, aşteptă lângă Manon în linişte, pe deplin concentrat la poarta pe care intraseră Dorian şi Narene.

Timpul trecea lent. Sabia regelui era o greutate constantă la şoldul ei.

Ea se supără pentru că trebuia să demonstreze – atât ei înseşi, cât şi lui – că refuza să îl lase să intre în Morath din motive practice, obişnuite. Erawan nu era în trecătoarea Ferian. Trebuia să fie în mai multă siguranţă.

Oarecum. Dar dacă Matroanele erau acolo...

De aceea plecase el. Ca să afle dacă erau, să vadă dacă Petrah conducea într-adevăr armata de acolo şi câte vrăjitoare Dinţi-de-fier erau prezente.

Nu fusese instruit ca spion, dar crescuse într-un regat unde oamenii se foloseau de zâmbete şi haine ca de arme. Ştia cum să se piardă în mulţime, cum să asculte, cum să-i facă pe oameni să vadă ce îşi doreau să vadă.

Ea o trimisese pe Elide în temniţele Morathului, întunericul să o blesteme! Să-l trimită pe regele Adarlanului în trecătoarea Ferian era acelaşi lucru.

Nu îşi ţinu respiraţia când Abraxos înţepeni, scrutând cerul ca şi când ar fi auzit ceva ce ele nu puteau să audă.

Şi bucuria care străluci în ochii balaurului său îi dădu răspunsul.

Câteva clipe mai târziu, Narene zbură spre ei, trecând lent peste vârfurile munţilor, aducând cu sine un călător cu pielea albă şi păr brunet. El chiar reuşise să se transforme parţial. Îşi transformase chipul aproape complet. Şi îl păstrase astfel.

Asterin se grăbi spre balaurul ei femelă, şi până şi Manon clipi când aghiotanta sa cuprinse grumazul lui Narene cu braţele, strângând-o puternic. Femela nu făcu decât să îşi sprijine capul de spatele lui Asterin şi să fornăie.

Dorian descălecă, lăsând frâiele să se legene.

– Ei bine? îl întrebă Manon.

Ochii lui – negri ca ai valgilor – licăriră. Ea nu încercă să-i explice că îi tremuraseră genunchii şi că-i mai tremurau când îi dădu sabia şi apoi cele două chei, unghiile ei atingându-i mâna înmănuşată.

Ochii lui Dorian căpătară din nou culoarea safirului nimicitor, pielea devenind din nou aurie.

– Matroanele nu sunt acolo. Doar Petrah Sânge-Albastru şi cam trei sute de vrăjitoare Dinţi-de-fier din toate cele trei clanuri. Buzele i se ridicară într-un zâmbet uşor şi rece precum piscurile din jurul lor. Condamnabil. Calea este liberă, Maiestate!

~

Patrulele din trecătoarea Ferian îi reperară de la câţiva kilometri distanţă.

Celor Treisprezece le era încă permis să aterizeze în Omega.

Manon îl lăsase pe Dorian în mica trecătoare unde ei le adunaseră pe Cele Treisprezece. Dacă nu se întorceau într-o zi, el era liber să facă tot ce-şi dorea – să intre-n Morath şi în îmbrăţişarea lui Erawan, dacă era nesăbuit.

Nu îşi luaseră rămas-bun.

Manon îşi controlă pulsul stând pe Abraxos chiar la gura peşterii care ducea spre Omega, conştientă de toţi ochii inamicilor care îi priveau, din faţă şi din spate.

– Vreau să vorbesc cu Petrah Sânge-Albastru, rosti ea în sală.

– Asta am presupus şi eu, îi răspunse o voce tânără.

Moştenitoarea clanului Sânge-Albastru îşi făcu apariţia prin cea mai apropiată boltă, cu o coroană de fier pe frunte, robele-i albastre fluturând.

Manon îşi înclină capul.

– Adună-ţi armata în sala asta!

~

Manon nu se gândise mult timp la ceea ce spusese.

Iar când cele trei sute de vrăjitoare Dinţi-de-fier umplură sala, unele venind din patrulă, Manon aproape se întrebă dacă ar fi trebuit să o facă. Acestea o priveau şi se uitau la Cele Treisprezece cu un dispreţ precaut.

Era Aripa lor Conducătoare căzută în dizgraţie; moştenitoarea lor decăzută.

După ce se adunară toate, Petrah, care stătea încă în pragul unde apăruse, spuse doar atât:

– Datoria vieţii mele pentru o întâlnire, Cioc-Negru!

Manon înghiţi, simţindu-şi limba uscată ca hârtia. Călare pe Abraxos, vedea toate mişcările din mulţime, ochii măriţi sau mâinile care apucau săbiile.

– N-am să-ţi dau detalii despre cine sunt, spuse în cele din urmă Manon. Deoarece cred că deja le-ai aflat.

– Căţea Crochan ce eşti! zise cineva cu năduf.

Manon le fixă cu privirea pe vrăjitoarele Cioc-Negru; unele aveau chipul împietrit, iar altele afişau numai ură. Lor le vorbea, pentru ele venise aici.

– Am crescut toată viaţa ascultând o minciună, spuse Manon, vocea tremurându-i doar puţin.

– Nu trebuie să ascultăm prostiile astea, se răsti o altă santinelă.

Asterin mârâi lângă Manon, iar celelalte tăcură. Chiar şi în dizgraţie, Cele Treisprezece erau mortale.

Manon continuă:

– O minciună despre cine şi ce suntem. Că suntem monştri şi mândre de asta. Îşi trecu un deget peste bucata de material roşu care îi lega cosiţa. Dar aşa am fost *crescute. Crescute,* repetă ea. Când am putea fi mult mai mult.

Manon consideră tăcerea care se lăsă drept o încurajare.

– Bunica mea nu plănuieşte doar să revendice Pustiurile când o să se termine războiul. Plănuieşte să conducă Pustiurile ca Mare Regină. *Singura* voastră regină.

La auzul acestui lucru, se iscă un freamăt. La cuvintele, la trădarea lui Manon care dezvăluia planurile ascunse ale Matroanei sale.

– Nu vor exista vrăjitoare Sânge-Albastru sau Picioare-Galbene aşa cum sunteţi acum. Ea are de gând să ia armele pe care le-aţi construit aici, să se folosească de călăreţele Cioc-Negru şi să vă *transforme* în supuşi. Iar dacă voi nu o să vă supuneţi, nu o să mai existaţi.

Manon inspiră. De două ori.

– De cinci sute de ani cunoaştem doar vărsarea de sânge şi violenţa. O să le cunoaştem alte cinci sute de ani.

– Mincinoaso! strigă cineva. Zburăm spre glorie!

Dar Asterin se mişcă, descheindu-şi jacheta de piele, ridicându-şi cămaşa albă şi ridicându-se în scări ca să îşi arate abdomenul brutalizat şi cu cicatrici.

– Ea nu minte!

IMPURĂ

Poftim, cuvântul încă-i păta pielea şi avea s-o facă întotdeauna.

– Câte dintre voi, strigă Asterin, aţi fost însemnate la fel? De Matroana voastră, de lidera sabatului vostru? Câtor dintre voi li s-au ars copiii născuţi morţi înainte să îi îmbrăţişaţi?

Liniştea care se lăsă acum era diferită. Zguduitoare – cutremurătoare.

Manon se uită la Cele Treisprezece ca să vadă lacrimi în ochii lui Ghislaine când studie semnul de pe stomacul lui Asterin. Lacrimi în ochii tuturor celor care nu ştiuseră.

Şi din cauza acelor lacrimi, pe care Manon nu le mai văzuse vreodată, se îndreptă din nou spre mulţime.

– O să fiţi ucise în acest război, sau după ce se termină. Şi nu o să mai vedeţi vreodată patria noastră.

– Ce vrei, Cioc-Negru? întrebă Petrah din boltă.

– Veniţi cu noi, şopti Manon. Zburaţi cu noi! Împotriva Morathului. Împotriva poporului care vă ţine departe de patria şi viitorul vostru. Freamătul izbucni din nou. Haideţi să făurim o alianţă Dinţi-de-fier – Crochan, continuă Manon. Poate una care să ne rupă în sfârşit blestemul.

Din nou acea linişte cutremurătoare. Ca o furtună pe cale să izbucnească.

Asterin se aşeză iarăşi în şa, dar nu-şi trase cămaşa peste ea.

– Voi alegeţi care o să fie viitorul poporului nostru, se adresă Manon tuturor vrăjitoarelor adunate, tuturor vrăjitoarelor Cioc-Negru care ar fi putut să meargă în zbor la război şi să nu se mai întoarcă. Dar ascultaţi ce spun! Mâinile îi tremurară, iar ea şi le strânse în pumni, pe coapse. Există o lume mai bună acolo, iar eu am văzut-o.

Chiar şi Cele Treisprezece se uitară acum spre ea.

- Am văzut vrăjitoare, oameni şi Spiriduşi care convieţuiesc paşnic. Şi nu este o slăbiciune să facă asta, ci o putere. Am cunoscut regi şi regine a căror dragoste pentru regatele şi popoarele lor este atât de mare încât propriile lor persoane sunt pe locul doi, a căror dragoste pentru supuşii lor este atât de puternică încât, până şi în faţa împrejurărilor nefavorabile, ei reuşesc imposibilul.

Manon îşi ridică bărbia.

- Voi sunteţi poporul meu. Fie că bunica mea decretează sau nu asta, voi sunteţi poporul meu şi veţi fi întotdeauna. Dar dacă am să fiu nevoită, am să zbor împotriva voastră, ca să mă asigur că există un viitor pentru cei care nu pot lupta singuri. Prea mult timp am savurat vânătoarea celor slabi. Este timpul să devenim mai bune decât străbunele noastre. Erau cuvintele pe care le spusese Celor Treisprezece în urmă cu câteva luni. Există o lume mai bună, repetă ea, iar eu am să lupt pentru asta. Manon îl întoarse pe Abraxos spre prăpastia din spatele lor. Voi o s-o faceţi?

Manon dădu din cap spre Petrah. Cu ochi strălucitori, moştenitoarea nu făcu decât să repete gestul. Avea să li se permită să plece aşa cum sosiseră: nevătămate.

Aşadar, Manon îl înghionti pe Abraxos, iar el se avântă în văzduh, Cele Treisprezece urmându-l.

Nu era un copil al războiului.

Ci al păcii.

CAPITOLUL
44

– Cum am să te tai azi, Aelin?

Cuvintele lui Cairn fură o suflare fierbinte la urechea ei când îi zgârie coapsele goale cu cuţitul.

Nu. Nu, era imposibil să fi fost un vis.

Evadarea, Rowan, corabia spre Terrasen...

Cairn înfipse vârful pumnalului în carnea de deasupra genunchiului, iar ea scrâşni din dinţi când sângele se adună şi curse, când el începu să răsucească lama, un pic mai adânc la fiecare rotaţie.

De mai multe ori îi mutilase astfel trupul, oprindu-se numai când îi atingea osul, când ea ţipa încontinuu.

Un vis. O iluzie. Faptul că scăpase de el şi de Maeve fusese o altă iluzie.

Spusese? Spusese unde erau ascunse cheile?

Nu se putu abţine să nu suspine.

Apoi, o voce calmă şi educată spuse mieros:

– Aşa ai ajuns, în ciuda instruirii tale?

Nu era real. Faptul că Arobynn stătea în partea cealaltă a altarului era o iluzie. Chiar dacă semăna, cu părul lui roşcat şi strălucitor şi hainele impecabile.

Fostul ei stăpân îi schiță un zâmbet.

– Până şi Sam a făcut faţă mai bine.

Cairn răsuci din nou cuţitul, spintecând muşchiul. Ea se arcui, propriile ţipete răsunându-i în urechi. De departe, Fenrys mârâi.

- Ai putea scăpa din lanţurile astea dacă într-adevăr ţi-ai dori, spuse Arobynn, încruntându-se dezgustat. Dacă te-ai strădui cu adevărat.

Nu, nu putea, şi totul fusese un vis, o minciună...

- Te laşi prinsă aici. Pentru că în clipa în care ai să te eliberezi... Arobynn chicoti. Atunci ai să fii nevoită să te oferi ca un miel la tăiere.

Ea zgârie şi se zbătu când îi sfâşie piciorul, fără să-l audă pe Cairn când acesta râse dispreţuitor. Îl auzi doar pe Regele Asasinilor, care-i stătea alături nevăzut şi neobservat.

- În sinea ta, speri c-ai să rămâi aici suficient de mult timp încât tânărul rege al Adarlanului să plătească preţul. În sinea ta, ştii că te ascunzi, aşteptându-l să îţi elibereze calea. Arobynn se rezemă de altar, curăţându-şi unghiile cu un pumnal. În sinea ta, ştii că nu este prea drept că zeii ăia te-au ales pe tine. Că Elena te-a ales pe tine în locul lui. Da, ea a tras de timp ca să trăieşti, dar tot *tu* ai fost aleasă ca să plăteşti preţul. Preţul ei. Şi al zeilor.

Arobynn îi atinse obrazul cu degetele-i lungi.

- Vezi de ce anume am încercat să te scutesc în toţi anii ăia? Ce ai fi putut evita, dacă ai fi rămas Celaena, dacă ai fi rămas cu mine? El zâmbi. Înţelegi, Aelin?

Ea nu putea să-i răspundă. Nu avea voce.

Cairn atinse osul şi...

* * *

Aelin se ridică, apucându-şi coapsele cu mâinile.

Niciun lanţ nu o împovăra. Nicio mască nu o sufoca.

Niciun pumnal nu fusese răsucit în trupul ei.

Gâfâind, cu mirosul stătut al cearşafurilor înţepându-i nările şi cu sunetul ţipetelor ei înlocuit de ciripitul adormit al păsărilor, Aelin se frecă pe faţă.

Prinţul care adormise lângă ea îi mângâia deja spatele în tăcere, cu mişcări liniştitoare.

Dincolo de fereastra mică a hanului dărăpănat de undeva din apropierea graniţei dintre Fenharrow şi Adarlan, pluteau nori denşi de ceaţă.

Un vis. Doar un vis.

Se răsuci, atingând cu tălpile goale covorul învechit de pe podeaua denivelată.

- Soarele răsare abia peste o oră, spuse Rowan.

Totuşi, Aelin se întinse după cămaşa ei.

- Atunci, am să-mi fac încălzirea.

Poate avea să alerge, de vreme ce nu reuşise să o facă în ultimele săptămâni.

Rowan se ridică, atent la absolut tot.

- Antrenamentul poate să aştepte, Aelin.

Deja trecuseră câteva săptămâni de când se antrenau, la fel de intens şi chinuitor ca în Mistward.

Ea îşi trase pantalonii şi îşi puse centura sabiei.

- Nu, nu poate.

~

Aelin se feri într-o parte, cuţitul lui Rowan zburând pe lângă capul ei şi retezându-i câteva fire din cosiţă.

Ea clipi, gâfâind, şi abia o ridică la timp pe Goldryn ca să-i blocheze următorul atac. Metalul răsună prin băşicile usturătoare care îi acopereau mâinile.

Băşici noi pentru un corp nou. După trei săptămâni petrecute în largul mării, abia se zăreau. În fiecare zi, în ciuda orelor petrecute antrenându-se cu sabia, trăgând cu arcul şi luptându-se corp la corp, mâinile îi erau tot *catifelate.*

Mormăind, Aelin se apleca, coapsele usturând-o când se pregăti să sară.

Dar Rowan se opri în curtea prăfuită a hanului, coborându-şi bărdiţa şi sabia pe lângă corp. Sub primele raze ale răsăritului, hanul ar fi putut părea plăcut, briza mării dinspre coasta din apropiere plutind printre frunzele rămase în mărul încovoiat din mijlocul curţii.

O furtună care se aduna spre nord le forţase corabia să găsească un port cu o seară în urmă, iar după mai multe săptămâni pe mare, niciunul dintre ei nu ezitase să stea câteva ore pe uscat, să afle ce naiba se întâmplase câtă vreme fuseseră plecaţi.

Răspunsul: un război.

Peste tot era război. Dar bătrânul hangiu nu ştia *unde* se dădeau lupte. Bărcile nu se mai opreau în port, iar navele mari de război pur şi simplu treceau mai departe. Dacă erau inamice sau nu, nici asta nu ştia. Aparent, nu ştia absolut nimic, nici măcar să gătească sau să facă puţină curăţenie în han.

Dacă voiau să ajungă repede în Terrasen, trebuiau să se întoarcă pe mare într-o zi sau două. În nord erau prea multe furtuni ca să fi riscat să traverseze direct acolo, spusese căpitanul lor. În această perioadă a anului, era mai sigur să ajungă pe coasta continentului, apoi să navigheze în sus. Chiar dacă acel ordin şi acele furtuni îi făcuseră să acosteze aici: undeva între graniţa dintre Fenharrow şi Adarlan, la câteva zile distanţă de Rifthold.

Când Rowan nu se întoarse la antrenamentul lor, Aelin se încruntă.

- Ce este?

Nu era atât o întrebare, cât un ordin de a-i spune ce se petrecea.

Hotărârea i se citea în privire, ca atunci când ea se întorsese de la alergat printre câmpurile ceţoase de dincolo de han şi îl găsise rezemat de măr.

- Este suficient pentru azi.

- Abia am început, spuse şi îşi ridică sabia.

Rowan o ţinu pe a lui coborâtă.

- Nu prea ai dormit aseară.

Aelin se încordă.

- Am visat urât. Era o afirmaţie modestă. Îşi ridică bărbia şi îi zâmbi. Poate că încep să te obosesc puţin.

În ciuda băşicilor, cel puţin luase din nou în greutate. Îşi văzuse braţele subţiri devenind musculoase şi coapsele fragile căpătând forţă.

Rowan nu îi zâmbi.

- Hai să luăm micul dejun!

- După cina de aseară, nu mă grăbesc. Ea nu îl avertiză făcându-i cu ochiul înainte să sară spre el, lovind în sus cu Goldryn şi împungând în jos cu pumnalul.

Rowan îi întâmpină atacul, respingându-l cu uşurinţă. Se loviră, se despărţiră şi se loviră din nou.

Caninii lui luciră.

– Trebuie să mănânci!

– Trebuie să mă antrenez!

Ea nu putea să curme nevoia de a face *ceva*. De a fi în mişcare.

Indiferent de câte ori lovea cu sabia, simţea lanţurile. Şi ori de câte ori se oprea ca să se odihnească, îşi simţea şi magia... care aştepta.

Într-adevăr, aceasta părea să deschidă un ochi şi să caşte.

Aelin îşi încleştă maxilarul şi atacă din nou.

Rowan îi întâmpină fiecare lovitură, iar ea îşi dădu seama că mişcările ei deveneau neglijente. Ştia că o lăsa să continue în loc să profite de multele ocazii ca să pună capăt luptei.

Nu se putea opri. Războiul se dezlănţuia în jurul lor. Oamenii mureau. Iar ea fusese închisă în nenorocita aia de cutie, fusese sfâşiată de nenumărate ori, incapabilă să reacţioneze...

Rowan lovi atât de repede încât Aelin nu-l văzu, dar piciorul pe care-l întinse în faţa piciorului ei fu cel care o osândi, făcând-o să cadă în praf.

Genunchii juliţi pe sub pantaloni o dureau, făcând-o să scape pumnalul din mână.

– Am câştigat! gâfâi el. Să mâncăm!

Aelin se încruntă la Rowan.

– Încă o rundă!

Rowan îşi puse sabia în teacă.

– După micul dejun.

Cei doi mormăiră unul la celălalt.

– Nu fi proastă! spuse el. Ai să-ţi pierzi toţi muşchii dacă nu te hrăneşti. Aşadar, mănâncă! Iar dacă ai să mai vrei să te antrenezi după aceea, am să mă antrenez cu tine. Îi întinse o mână tatuată. Deşi probabil ai să vomiţi.

Fie din cauza extenuării, fie din cauza mâncărurilor suspecte ale hangiului.

– Oamenii mor, spuse Aelin. În Terrasen. Peste tot. Oamenii mor, Rowan!

– Dacă iei micul dejun nu o să schimbi situația. Aelin schiță un zâmbet, dar el o întrerupse. Știu că oamenii mor. O să-i ajutăm, dar trebuie să îți mai rămână ceva putere, dacă vrei să reușim.

Era adevărat. Partenerul ei avea dreptate. Și totuși, ea îi vedea și auzea pe muribunzii înspăimântați ale căror strigăte semănau atât de des cu ale sale.

Rowan mișcă din degete, ca să-i atragă atenția în tăcere. „Mergem?“

Aelin se încruntă și îl apucă de mână, lăsându-l să o ridice în picioare. „Ești atât de insistent!“

Rowan îi cuprinse umerii cu brațul. „Ăsta e cel mai politicos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.“

~

Elide încercă să nu se crispeze la terciul gri care fumega în fața ei, mai ales că hangiul urmărea totul din spatele barului său. Așezați la una dintre mesele mici și rotunde care umpleau spațiul uzat, Elide surprinse privirea lui Gavriel din locul în care își împingea bolul.

Gavriel duse lingura la gură. Lent.

Elide căscă ochii și mai mult când el deschise gura și începu să mănânce.

Înghiți zgomotos și abia reuși să nu se crispeze.

Elide își stăpâni zâmbetul când zări suferința pură în privirea galbenă a Leului. Aelin și Rowan terminaseră o luptă asemănătoare când ea intrase în cârciumă în urmă cu câteva minute, regina urându-i noroc înainte să se întoarcă din nou în curte.

Elide nu o văzuse să stea locului mai mult decât dura să mănânce. Sau în orele în care îi instruise să descifreze semnele Wyrd, după ce Rowan îi ceruse să îi învețe asta.

Acestea o scoseseră din lanțuri, le explicase prințul. Iar dacă ilkenii erau rezistenți la magia lor, atunci le-ar fi fost util să învețe semnele antice, având în vedere tot ce îi aștepta, luptele fizice și magice.

Semnele erau foarte ciudate și grele. Elide nu știa să citească în propria limbă; nu încercase demult să o facă și se gândea că nu avea să i se dea prea curând ocazia. Dar dacă i-ar fi ajutat în vreun fel pe tovarăşii ei să înveţe aceste semne... ar fi putut încerca. *Încercase* suficient cât să înveţe deja câteva.

Gavriel îndrăzni să mai ia o gură din terci, zâmbindu-i încordat hangiului. Bărbatul păru foarte uşurat că Elide îşi luă lingura şi înghiţi o dată. Era searbăd şi puţin amar – să fi pus sare, în loc de zahăr? Dar... era fierbinte.

Gavriel îi întâlni privirea, iar Elide îşi controlă râsul.

Ea mai mult simţi decât văzu intrarea lui Lorcan, iar hangiul îşi găsi brusc ceva de lucru în altă parte. Bărbatul nu fusese surprins să vadă cinci Fae intrând în hanul lui cu o seară în urmă, aşadar dispariţia lui ori de câte ori apărea Lorcan se datora cu siguranţă încruntării pe care masculul o desăvârşise în timp.

Într-adevăr, Lorcan aruncă o privire către Elide şi Gavriel plecă de la masă.

Nu prea vorbiseră în ultimele săptămâni. Elide nu ştia nici măcar ce să zică.

Era un membru al acestui regat, al regatului ei. Pentru totdeauna.

El şi Aelin cu siguranţă nu se împrieteniseră. Nu, doar Rowan şi Gavriel îi vorbeau. Fenrys, în ciuda faptului că-i promisese lui Aelin să *nu* se lupte cu Lorcan, îl ignora cea mai mare parte a timpului. Iar Elide... Dispărea destul de des încât Lorcan să nu se deranjeze să o abordeze.

Bine. Era bine. Chiar dacă ea se trezea câteodată deschizând gura ca să îi vorbească, privindu-l când era atent la lecţiile lui Aelin despre semnele Wyrd sau când se antrena cu regina, în rarele momente când ei doi nu se certau.

Aelin revenise la ei. Se recupera cât de bine putea.

Elide nu mai luă o gură din terci. Gavriel, din fericire, nu spuse nimic.

Şi nici Anneith nu îi vorbi. Nu îi şopti niciun sfat.

Era mai bine aşa. Să asculte de ea însăşi. Şi era şi mai bine că Lorcan păstra distanţa.

Elide mâncă în linişte restul terciului.

* * *

Rowan avea dreptate: ea aproape vomită după micul dejun. După cinci minute în curte, fusese nevoită să se oprească, terciul nenorocit ridicându-i-se în gât.

Rowan chicotise când Aelin își dusese o mână la gură, iar apoi se transformase în șoim ca să zboare spre coasta din apropiere și spre corabia care îi aștepta, să vadă ce făcea căpitanul.

Rotindu-și umerii, îl urmărise dispărând în nori. El avea dreptate, bineînțeles – trebuia să se odihnească.

În cazul în care ceilalți știau ce o agita, nu spuseseră nimic.

Aelin o băgă pe Goldryn în teacă și expiră prelung. În străfundurile ei, puterea hurui.

Ea își îndoi degetele.

Chipul palid al lui Maeve îi trecu prin fața ochilor.

Magia ei amuți.

Expirând din nou și alungându-și tremurul mâinilor, Aelin se îndreptă spre porțile deschise ale hanului. Un drum lung și prăfuit se întindea înainte, câmpurile de dincolo de el fiind goale. Era un tărâm neimpresionant și uitat. În afară de ceață și câteva rândunele care zburdau prin iarba uscată de iarnă, abia zărise ceva în alergarea ei de la răsărit.

Fenrys, lupul, stătea la marginea celui mai apropiat câmp, uitându-se în zare – exact unde fusese înainte de răsărit.

Ea îl lăsă să îi audă pașii, urechile animalului zvâcnind. El se transformă când Aelin se apropie și se rezemă de gardul aproape putrezit care înconjura câmpul.

– Pe cine ai supărat de ai ajuns să păzești cimitirul? întrebă Aelin ștergându-și transpirația de pe frunte.

Fenrys pufni și își trecu o mână prin păr.

– Îți vine să crezi că m-am oferit voluntar?

Ea ridică o sprânceană, iar el ridică din umeri, privind din nou câmpul peste care ceața zăbovea încă, până în depărtare.

– Nu am dormit bine zilele astea, spuse Fenrys și îi aruncă o privire piezișă. Presupun că nu sunt singurul.

Ea trase de bășica de la mâna dreaptă, șuierând.

- Am putea înfiinţa o societate secretă - pentru cei care nu dorm bine.

- Câtă vreme Lorcan nu este invitat, sunt de acord.

Aelin râse.

- Las-o baltă!

Chipul lui se împietri.

- Aş spune că asta fac.

- În mod clar n-o faci.

- Am să renunţ când n-ai să mai alergi până la epuizare la răsărit.

- Nu alerg până la epuizare. Rowan mă supraveghează.

- Rowan este singurul motiv pentru care nu şchiopătezi.

Adevărat. Aelin îşi strânse mâinile care o dureau în pumni şi le băgă în buzunare. Fenrys nu spuse nimic - nu întrebă de ce nu îşi încălzea degetele. Sau aerul din jurul lor.

El se întoarse doar spre ea şi clipi de trei ori. „Eşti bine?"

Ţipătul unui pescăruş spintecă lumea gri, iar Aelin clipi de două ori. „Nu."

Mai mult nu ar fi recunoscut. Ea clipi din nou, acum de trei ori. „Eşti bine?"

Şi el clipi de două ori.

Nu, nu erau bine. Probabil nu aveau să fie niciodată. În cazul în care ceilalţi ştiau, dacă vedeau dincolo de aroganţă şi furie, nu dădeau de înţeles.

Niciunul dintre ei nu comentase că Fenrys nu îşi folosise niciodată magia ca să se teleporteze. Nu că ar fi avut unde să meargă în mijlocul mării. Dar n-o folosea nici măcar când se antrenau.

Probabil că murise odată cu Connall. Probabil că fusese un dar pe care îl împărtăşeau ei doi, iar să-l atingă era insuportabil.

Tânăra nu îndrăznea să se uite în străfundurile ei, la marea agitată din ea. Nu putea.

Aelin şi Fenrys rămaseră lângă câmp în timp ce soarele se ridică mai mult, alungând ceaţa.

După un minut lung, ea îl întrebă:

- Când i-ai jurat lui Maeve, ce gust avea sângele ei?

El se încruntă.

- De sânge. Şi putere. De ce?

Aelin scutură din cap. Era un alt vis sau o altă halucinaţie.

- Dacă este pe urmele noastre, cu armata, eu doar... încerc să înţeleg. Adică pe ea.

- Plănuieşti să o ucizi.

Terciul i se întoarse în stomac, dar Aelin ridică din umeri, chiar dacă simţi gust de cenuşă pe limbă.

- Ai prefera să o faci tu?

- Nu sunt sigur că aş supravieţui, spuse el printre dinţi. Iar tu ai un motiv în plus să faci asta.

- Aş spune că avem aceleaşi motive.

Ochii lui negri îi scrutară chipul.

- Connall era un mascul mai bun decât - decât l-ai văzut atunci. Decât la sfârşit.

Ea îl apucă de mână şi strânse.

- Ştiu.

Ultimul fuior de ceaţă dispăru. Fenrys o întrebă încetişor:

- Vrei să-ţi povestesc despre asta?

Nu se referea la fratele său.

Ea scutură din cap.

- Ştiu destule, spuse şi-şi studie mâinile îngheţate şi băşicate. Ştiu destule, repetă Aelin.

El înţepeni, ducând o mână la sabia de la brâu. Nu din cauza cuvintelor ei, ci...

Rowan plonjă din cer şi se transformă la câţiva metri de pământ, aterizând cu o graţie de prădător când alergă ultimii paşi spre ei.

Goldryn şuieră când ea o scoase din teacă.

- Ce s-a întâmplat?

Partenerul ei nu făcu decât să-i arate ce zbura în înaltul cerului.

CAPITOLUL

45

Bolovanii se ciocniră de alți bolovani, iar Yrene se sprijini cu o mână de zidul de piatră care tremura al fortăreței Westfall când turnul se legănă. Pe hol, oamenii țipau, unii plângeau, alții se întindeau peste membrii familiei ca să îi ferească de dărâmături cu trupurile lor.

Abia se crăpase de ziuă, iar lupta era deja în toi.

Yrene se lipi de pietre, inima bătându-i cu putere, și numără secundele până ce tremurul încetă. La ultimul atac fuseseră șase.

Din fericire, ajunse la trei.

Cinci astfel de zile. Cinci zile de coșmar fără sfârșit, în care doar orele nopții le ofereau un răgaz.

Pe Chaol îl văzuse numai cât să-l sărute în trecere și să-l îmbrățișeze. Prima dată avusese o rană la tâmplă pe care ea o vindecase. Data următoare, se aplecase puternic în baston, acoperit de noroi și sânge, o mare parte din acesta nefiind al lui.

Era sângele negru care îi întorcea stomacul pe dos. Sânge de valg. Acolo erau valgi care infestau gazdele umane. Prea mulți ca să le vindece. Nu, partea asta urma după luptă. Dacă supraviețuiau.

Curând, prea curând, răniții și muribunzii începuseră să vină. Eretia înființase o infirmerie în marea sală și acolo își petrecuse Yrene majoritatea timpului. Acolo se dusese după ce reușise să doarmă câteva ore fără să viseze.

Turnul se echilibră, iar Yrene spune, fără să se adreseze cuiva în mod special:

– Păsările ruk încă țin rândurile! Morathul trage doar cu catapultele pentru că nu poate străpunge zidurile fortăreței.

Era doar într-o anumită măsură adevărat, dar familiile ghemuite în sală, care aveau la ele numai saltelele şi cele câteva bunuri de preț, părură să se liniştească.

Păsările ruk stricaseră, într-adevăr, multe dintre catapultele aduse de Morath aici, dar câteva rămăseseră – suficiente cât să lovească fortăreața şi oraşul. Şi chiar dacă păsările ruk țineau piept asediului, nu aveau să mai reuşească asta mult timp.

Yrene nu voia să ştie câți căzuseră. Vedea doar numărul de călăreți din marea sală şi ştia că aveau să fie prea mulți. Eretia ordonase ca păsările rănite să fie duse în una dintre curțile interioare, desemnând cinci vindecătoare ca să le supravegheze; spațiul era atât de aglomerat că n-aveai loc să arunci un ac.

Yrene se grăbi înainte, atentă la dărâmăturile împrăştiate pe scara turnului. Cu o zi în urmă, aproape îşi rupsese gâtul alunecând pe o bucată de lemn.

Gemetele răniților îi ajunseră la urechi cu mult înainte să intre în marea sală, uşile deschise dezvăluind nenumărate rânduri de soldați, atât din khaganat, cât şi din Anielle. Vindecătoarele nu aveau paturi pentru toți, aşa că mulți fuseseră întinşi pe saltele. Când acestea se terminaseră, apelaseră la mantii şi pături puse pe piatra rece.

Proviziile şi vindecătoarele nu erau de ajuns. Ar fi trebuit să aducă mai multe de la restul armatei lor.

Yrene îşi suflecă mânecile, îndreptându-se spre baia de lângă uşi. Câțiva dintre copiii ale căror familii se adăposteau în fortăreață preluaseră sarcina de a goli albiile murdare şi de a le umple cu apă caldă la câteva minute, împreună cu ligheanele de lângă răniți.

Yrene nu fusese de acord ca odraslele să vadă o asemenea vărsare de sânge şi durere, dar nu era nimeni altcineva care să se ocupe de asta. Nu mai era nimeni prea nerăbdător să ajute.

Poate că lordul din Anielle era un mare ticălos, dar poporul lui era un grup curajos şi generos. Unul care îl impresionase mai mult pe soțul ei decât propriul tată odios.

Yrene se spălă pe mâini, deşi o făcuse înainte să coboare aici, şi le scutură ca să le usuce. Nu îşi permiteau să risipească puţinele pânze preţioase ca să se şteargă pe mâini.

Magia ei abia îşi revenise, în ciuda faptului că dormise. Ştia că dacă s-ar fi uitat spre metereze, l-ar fi văzut pe Chaol folosindu-şi bastonul, poate chiar călare pe un cal de luptă pe care îl echipaseră cu protezele lui. Când îl văzuse ultima dată, chiar în după-amiaza zilei trecute, şchiopăta evident.

Totuşi, nu se plânsese – nu îi ceruse să înceteze să îşi consume puterea. Intenţiona să lupte fie că stătea în picioare, fie că folosea bastonul, scaunul sau un cal.

Eretia o întâmpină pe Yrene la jumătatea sălii, pielea ei bronzată strălucind de transpiraţie.

– Vin cu o călăreaţă. Gâtul i-a fost tăiat de gheare, dar încă respiră.

Yrene îşi reprimă fiorul.

– Ghearele sunt otrăvite?

Mulţi valgi aveau ghearele otrăvite.

– Cercetaşul care a zburat ca să ne avertizeze de sosirea ei nu era sigur.

Yrene îşi scoase trusa de unelte din desaga de la şold, scrutând sala în căutarea unui loc în care să se ocupe de călăreaţa rănită ce urma să sosească. Nu era mult loc – dar acolo, lângă lavoarele unde se spălase pe mâini, spaţiul era suficient.

– Am să-i aştept la uşă! Yrene voi să se grăbească spre intrarea larg deschisă, dar Eretia o apucă de antebraţ, degetele-i subţiri intrându-i uşor în piele.

– Te-ai odihnit destul?

– Dar tu? îi răspunse Yrene.

Eretia fusese aici când Yrene plecase cu greu la culcare în urmă cu câteva ore şi părea că Eretia ori sosise cu mult înaintea ei în dimineaţa asta, ori nu plecase deloc.

Eretia miji ochii căprui.

– Nu eu sunt cea care trebuie să aibă grijă de cât de mult se epuizează.

Yrene ştia că Eretia nu se referea la Chaol şi legătura dintre trupurile lor.

- Îmi cunosc limitele, spuse încordată Yrene.

Eretia aruncă o privire cu subînţeles spre abdomenul încă plat al lui Yrene.

- Multe nu ar risca deloc.

Yrene se opri.

- Asta e o ameninţare?

- Nu, dar orice sarcină, în special în primele luni, este epuizantă. Asta fără ororile războiului şi lăsând la o parte faptul că-ţi foloseşti magia până la epuizare în fiecare zi.

Pentru o clipă, Yrene se gândi la cele spuse.

- De când ştii?

- De câteva săptămâni. Magia mea mi-a transmis.

Yrene înghiţi în sec.

- Încă nu i-am spus lui Chaol.

- Cred că dacă ar fi un moment potrivit în care să-i spui, zise vindecătoarea, gesticulând spre fortăreaţa care se cutremura în jurul lor, acum ar fi.

Yrene ştia asta. De ceva vreme încerca să găsească o cale să îi spună. Dar să-l împovăreze cu grija pentru siguranţa ei şi a vieţii care se dezvolta în pântecul său... Nu dorise să îl distragă, să îi sporească teama căreia deja se chinuia să-i facă faţă, doar pentru că era aici, luptând alături de el.

Şi ca soţul ei să ştie că, dacă ar fi murit, nu doar viaţa ei s-ar fi stins acum... Nu era în stare să îi spună. Nu încă.

Poate că asta o făcea egoistă, poate proastă, dar nu putea să o facă. Chiar dacă în clipa în care îşi dăduse seama în baia corabiei, când încă nu îi venise menstruaţia şi începuse să numere zilele, plânsese de bucurie. Iar apoi îşi dăduse seama mai exact ce însemna să aibă un copil în timpul războiului; că, atunci când ar fi născut, acest război ar fi putut la fel de bine să fie încă în toi sau la sfârşitul ultimelor sale zile oribile.

Yrene hotărâse să facă orice îi stătea în putere ca să se asigure că pruncul ei nu avea să se nască într-o lume a întunericului.

- Am să-i spun la momentul potrivit, zise Yrene cam tăios.

Din uşile deschise ale sălii se auziră cei care strigau „Faceţi loc! Faceţi loc răniţilor!“

Eretia se încruntă, dar alături de Yrene se grăbi să-i întâmpine pe sătenii care, pe o targă deja însângerată, aduceau un călăreţ ruk aproape mort.

* * *

Calul de sub Chaol se mişcă, dar rămase neclintit unde stăteau de-a lungul meterezelor mai joase ale zidurilor fortăreţei. Nu era un cal la fel de bun ca Farasha, dar destul de robust – un animal curajos care suportase bine şaua echipată cu proteze, adică tot ceea ce el ceruse.

Chaol ştia că, descălecând, mersul pe jos nu avea să fie o opţiune. Spatele încordat îi spunea destule despre cât de intens lucra deja Yrene, cu toate că soarele abia răsărise. Dar putea lupta la fel de bine călare – tot putea conduce aceşti soldaţi.

Înainte, întinzându-se pe o suprafaţă prea mare ca să-i poată număra, soldaţii lui Erawan atacau oraşul încă o zi lovind zidurile.

Păsările ruk se înălţau, ferindu-se de săgeţi şi suliţe, înşfăcând soldaţii de pe pământ şi sfâşiindu-i. Călare pe păsări, rukhinii dezlănţuiau propriul val de furie în treceri atente şi ingenioase organizate de Sartaq şi Nesryn.

Dar după cinci zile, chiar şi puternicele păsări ruk oboseau.

Iar turnurile de asediu ale Morathului, pe care cândva le spulberaseră în bucăţi de metal şi lemn, îşi făceau acum loc spre ziduri.

– Pregăteşte oamenii pentru impact! ordonă Chaol căpitanului din apropiere pe al cărui chip se citea îndârjirea. Căpitanul strigă ordinul soldaţilor pe care Chaol îi adunase chiar înaintea răsăritului.

În ultimele două zile, câteva grupuri de soldaţi din Morath reuşiseră să agaţe cângi de ziduri, ridicând scările de asediu şi mulţimea de ostaşi odată cu ele. Chaol le doborâse şi chiar dacă războinicii din Anielle nu ştiuseră ce să le facă oamenilor infestaţi de demoni care veniseră să îi ucidă, îi ascultaseră ordinele. Opriseră repede valul de soldaţi de pe ziduri, tăind legăturile care ţineau scările.

Însă turnurile de asediu care se apropiau... nu aveau să fie la fel de uşor de doborât. Şi nici soldaţii care traversau podul de metal ce urma să facă legătura între turn şi zidurile fortăreţei.

Ştia că, în spatele lui, la câteva niveluri mai sus, tatăl său urmărea totul. Cu ajutorul sistemului de lămpi pe care Sartaq îi arătase cum să îl folosească, semnalase deja că aveau nevoie ca păsările ruk să revină în zbor şi să doboare turnurile.

Dar păsările ruk treceau pe lângă partea din spate a armatei Morathului, unde comandanţii ţinuseră rândurile de valgi în ordine. Cu o seară în urmă, Nesryn venise cu ideea de a nu mai ataca nesfârşitele linii ale frontului şi, în schimb, de a-i elimina pe cei care le comandau, de a crea haos şi dezordine.

Primul turn de asediu se apropia, metalul scârţâind în timp ce balaurii – înlănţuiţi de pământ şi cu aripile tăiate – îl trăgeau, soldaţii aliniindu-se deja în spatele acestuia în două coloane, gata să urce repede.

Ziua de azi urma să fie îngrozitoare.

Calul lui Chaol se agită din nou sub el, iar masculul îşi trecu o mână înmănuşată pe grumazul armăsarului. Zăngănitul metalului pe metal fu înghiţit de vacarm.

– Răbdare, prietene!

Departe, dincolo de raza de acţiune a arcaşilor, catapulta era reîncărcată. Lansaseră un bolovan în urmă cu doar treizeci de minute, iar Chaol se ferise sub o boltă, rugându-se ca baza turnului pe care acesta îl lovise să nu se prăbuşească.

Rugându-se ca Yrene să nu fie în apropierea lui.

Abia o văzuse în zilele acestea de măcel şi extenuare. Nu avusese şansa să îi spună ce ştia, ce era în inima lui. Se mulţumise cu un sărut apăsat, dar scurt, iar apoi se grăbise spre acea parte a meterezelor unde era nevoie de el.

Chaol îşi scoase sabia, metalul proaspăt lustruit şuierând când ieşi din teacă. Cu mâna cealaltă, apucă mânerele scutului. Era scutul unui călăreţ ruk, uşor şi făcut pentru lupta rapidă. Proteza care îl ţinea în şa rămase stabilă, cataramele fiind neclintite.

Soldaţii aliniaţi pe metereze se agitară la apropierea turnului de asediu şi a ororilor dinăuntru.

– Cândva au fost oameni! strigă Chaol, vocea lui auzindu-se peste vacarmul luptei de dincolo de zidurile fortăreței. Încă pot să moară ca niște oameni!

Câteva săbii încetară să tremure.

– Voi sunteți poporul din Anielle, continuă Chaol, ridicând scutul și înclinându-și sabia. Să le arătăm ce înseamnă asta!

Turnul de asediu se izbi de zidul fortăreței, iar podul de metal de la cel mai înalt nivel coborî brusc, strivind parapeții meterezelor de dedesubt.

Chaol deveni rece și calculat.

Soția lui era în fortăreața din spatele lui. Însărcinată cu copilul lor.

Nu avea de gând s-o dezamăgească.

~

Un turn de asediu ajunsese la zidurile fortăreței, iar o mulțime de soldați coborau acum din el direct în vechiul castel.

În ciuda distanței, de pe metereze Nesryn putea vedea haosul. Abia îl zărea pe Chaol pe calul său gri, luptându-se în mijlocul acestuia.

Ridicându-se deasupra săgeților și sulițelor lansate de armată spre ei, Nesryn se înclină spre stânga, părăsile ruk din spatele ei procedând la fel.

În partea cealaltă a câmpului de luptă, Borte și Yeran, care conduceau o altă facțiune a rukhinilor, se înclinară spre dreapta, cele două grupuri de rukhini fiind o imagine în oglindă – se năpustiră unul spre celălalt, apoi se retraseră ca să brăzdeze rândurile din spate tocmai când Sartaq, conducând un al treilea grup, se izbi din cealaltă direcție.

Ei doborâseră doi comandanți, dar mai rămâneau trei. Nu prinți, mulțumită zeilor de aici și a celor treizeci și șase din khaganat, dar tot valgi erau. Sângele negru acoperea armura ce îmbrăca penele lui Salkhi și toate păsările ruk din înaltul cerului.

Cu o seară în urmă, ea își petrecuse câteva ore curățându-l pe Salkhi. Toți rukhinii o făcuseră, pentru că nu voiau să riște ca sângele vechi să interfereze cu modul în care penele lor captau vântul.

Nesryn puse o săgeată în arc şi îşi alese ţinta. Din nou.

Comandantul valg se ferise ultima dată de săgeata ei, dar acum n-avea s-o mai facă.

Salkhi cobori, încasând săgeată după săgeată în platoşă, în penele groase şi în piele. Nesryn aproape vomitase prima dată când o săgeată îşi găsise ţinta, în urmă cu câteva zile, în urmă cu o veşnicie. Acum îşi petrecea câteva ore scoţându-le din corpul său în fiecare seară ca şi când ar fi fost spinii unei plante ţepoase.

Sartaq îşi petrecuse acel timp mergând de la un foc la altul, liniştindu-i pe cei ale căror păsări nu erau atât de norocoase sau liniştind păsările ruk ai căror călăreţi nu apucaseră noaptea. O căruţă cu *sulde*-le lor fusese deja umplută, aşteptând ultima călătorie spre casă, ca să fie înfipte în pantele golaşe ale Arundinului.

Când Salkhi se apropie destul de mult ca să smulgă câţiva valgi de pe caii lor şi să îi sfâşie cu ghearele, Nesryn trase spre comandant, dar nu văzu dacă săgeata îşi atinse ţinta.

Un corn spintecă vacarmul.

Rukhinii strigară, cu toţii privind spre est, spre mare.

Spre locul unde cavaleria Darghan şi infanteriştii atacau din flancul estic neprotejat al armatei Morathului, însăşi Hasar – călare pe calul ei Muniqi – conducând armata khaganului.

~

Cele două armate se izbiră pe câmpul din afara vechiului oraş, una cu culori închise şi una aurie, luptându-se brutal şi sângeros preţ de câteva ore din lunga zi mohorâtă.

Totuşi, armata Morathului nu se destrămă. Şi, indiferent cum Nesryn şi rukhinii, conduşi de ordinele lui Sartaq şi ale lui Hasar, se adunau în spatele noilor lor soldaţi, valgii continuau să lupte.

Şi totuşi, armata Morathului se afla încă între cea a khaganului şi oraşul asediat, ca un ocean întunecat.

Când se lăsă noaptea, prea întunecată pentru luptă chiar şi pentru valgi, armata khaganului se retrase ca să evalueze situaţia, să se pregătească pentru atacul de la răsărit.

În zbor, Nesryn îi coborî pe Yrene şi Chaol, însângeraţi şi extenuaţi, pe zidurile fortăreţei care era din nou protejată, astfel încât să se poată alătura consiliului de război al urmaşilor regali ai khaganului. Peste tot în jur, soldaţii gemeau şi ţipau agonizând, vindecătoarele conduse de Hafiza grăbindu-se să îi îngrijească înainte de începerea noilor lupte de dimineaţă.

Dar când ei ajunseră la cortul de război al prinţesei Hasar, după ce toţi se adunară în jurul hărţii ţinutului Anielle, avură la dispoziţie doar câteva minute să discute înainte să fie întrerupţi.

De persoana la care Chaol se aştepta cel mai puţin să intre prin clapele cortului.

CAPITOLUL
46

Perranthul se ivea la orizont, oraşul din piatră neagră fiind culcuşit între un lac de culoarea cobaltului şi un mic lanţ montan care îi purta numele.

Castelul fusese construit de-a lungul muntelui înalt care mărginea oraşul, turnurile înguste ale acestuia fiind destul de înalte ca să rivalizeze cu cele din Orynth. Zidurile imense ale oraşului fuseseră dărâmate de armata Adarlanului şi nu mai fuseseră refăcute, clădirile de-a lungul marginilor acestuia împrăştiindu-se acum pe câmpiile de dincolo de râul Lanis care era acoperit de gheaţă şi curgea între lac şi marea îndepărtată.

Pe aceste câmpii se gândea Aedion să ia poziţie.

Gheaţa rezistă când ei traversară râul şi îşi organizară din nou rândurile reduse.

Nobilii Whitethorn şi războinicii lor erau aproape epuizaţi, magia lor fiind o simplă briză. Dar, cu scuturile lor, întârziaseră Morathul cu o zi.

O zi de care armata profitase ca să se odihnească, să doboare copaci şi să facă rost de lemne din hambarele sau fermele abandonate ca să îşi întreţină focurile. O zi în care Aedion îi ordonase lui Nox Owen să se ducă în Perranth ca emisar al său, în oraşul natal al hoţului, şi să vadă dacă bărbaţii şi femeile de acolo ar fi putut veni să le completeze rândurile epuizate.

Nu era mulţi. Nox revenise cu câteva sute de războinici şi mai puţin instruiţi, fără stăpâni ai magiei.

Ei aveau nişte arme, majoritatea vechi şi ruginite, dar măcar săgeţile erau noi. Vernon Lochan avusese grijă ca poporul lui să rămână neînarmat, temându-se să nu se răzvrătească dacă ar fi aflat că adevăratul moştenitor al Perranthului fusese ţinut prizonier în cel mai înalt turn al castelului.

Dar după toate aparenţele, oamenii din Perranth deja se săturaseră de lordul lor marionetă.

Şi, cel puţin, aveau pături şi mâncare în plus. Căruţele le aduceau la fiecare oră, împreună cu vindecătoarele - niciuna dăruită cu magie - care să bandajeze răniţii. Cei care erau prea răniţi ca să lupte erau trimişi spre oraş cu căruţele de provizii, o parte din ei îngrămădiţi unii peste alţii.

Dar o pătură şi o mâncare caldă nu aveau să le sporească numărul ori să ţină Morathul la distanţă.

Aşadar, Aedion făcea planuri, ţinându-i aproape pe comandanţii legiunii lui Bane. Ei aveau să facă diferenţa, profitând de fiecare centimetru de teren, fiecare armă şi soldat.

El nu o vedea pe Lysandra. Nici *Aelin* nu-şi făcuse apariţia.

Regina îi abandonase, mormăiau soldaţii.

Aedion se asigura că pune capăt discuţiilor lor. Răstindu-se, le spusese că regina avea misiunea proprie în a le salva vieţile, iar dacă voia ca Erawan să afle despre asta, le-ar fi zis tuturor, de vreme ce erau atât de înclinaţi spre bârfă.

Asta le domoli cât de cât nemulţumirea.

Aelin nu îi apărase cu focul ei, ci îi lăsase să fie măcelăriţi.

O parte din el era de acord. Se întreba dacă ar fi fost mai bine să ignore cheile, să le folosească pe cele două pe care le aveau şi să distrugă aceste armate, în loc să distrugă cea mai importantă armă ca să făurească Lacătul.

La naiba, ar fi plâns acum să îl vadă Dorian Havilliard şi grandioasa lui putere. Regele doborâse ilkeni din văzduh, le rupsese gâturile fără să îi atingă. Ar fi făcut o plecăciune în faţa bărbatului dacă i-ar fi salvat.

Era miezul zilei când armata Morathului îi ajunse din nou, mulţimea de soldaţi întunecând linia orizontului ca o furtună care mătura câmpiile.

El îi avertizase pe locuitorii Perranthului să fugă în Oakwald, dacă puteau. Ar fi fost inutil să se închidă în castel pentru că nu aveau provizii ca să reziste unui asediu. Se gândise să-l folosească în această luptă, dar avantajul lor era râul îngheţat, nu să se lase încolţiţi ca să îndure o moarte lentă.

Nu venea nimeni să îi salveze. Nu primiseră nicio veste de la Rolfe, armata lui Galan era epuizată şi nu auziseră nimic despre soldaţii rămaşi ai lui Ansel din Briarcliff.

Aedion nu lăsă să se vadă ce ştia când îşi conduse armăsarul în faţa liniilor frontului, inspectând soldaţii.

Gustul fricii lor înceţoşa aerul rece, apăsarea groazei din ochii lor în timp ce îl urmăreau fiind tot mai mare.

Legiunea Bane începu să lovească săbiile de scuturi - un ritm constant ca să acopere vibraţiile soldaţilor Morathului care mărşăluiau spre ei.

Aedion nu se uită după femeia metamorfică printre soldaţi. Ilkenii zburau la joasă înălţime deasupra mulţimii agitate a Morathului. Ea fără îndoială avea să-i atace prima.

Aedion îşi opri calul în mijlocul armatei lor, gheaţa de pe Lanis fiind aproape îngropată sub zăpada care căzuse noaptea trecută. Morathul ştia, totuşi, că aceasta exista. Era foarte probabil ca prinţii valgi să fi studiat bine terenul. Era foarte probabil să îl fi studiat bine şi *pe el,* tehnicile şi priceperea lui. Aedion ştia că avea să-l înfrunte pe unul dintre ei înainte să se termine lupta, probabil pe toţi. Nu urma să se termine cu bine.

Totuşi, cât timp riscau să traverseze râul, nu îi păsa. Endymion şi Sellene, singurii Fae rămaşi tot cu o urmă de putere, erau postaţi chiar în spatele primilor soldaţi din legiunea Bane.

Privirea propriilor lui soldaţi era o atingere fantomă între omoplaţi şi capul pe care purta un coif. Nu pregătise un discurs ca să îi determine să îşi adune forţele.

Un discurs nu i-ar fi împiedicat pe aceşti oameni să moară astăzi.

Aşadar, Aedion scoase sabia din Orynth, îşi ridică scutul şi se alătură ritmului constant al legiunii Bane.

Transmiţând toată sfidarea şi furia din inima lui, lovi sabia veche de metalul îndoit şi rotund.

Scutul lui Rhoe.

Aedion nu îi spusese niciodată lui Aelin, dorindu-şi să aştepte până la întoarcerea în Orynth ca să dezvăluie că scutul pe care îl purta, pe care nu îl pierduse vreodată, aparţinuse tatălui său. Şi multor altora înaintea lui.

Nu avea un nume. Nici măcar Rhoe nu ştiuse cât de vechi era, iar când Aedion îl luase din camera lui Rhoe, singurul lucru luat când primise ştirea că familia lui fusese ucisă, le permisese şi celorlalţi să uite de acesta.

Nici măcar Darrow nu îl recunoscuse. Uzat şi simplu, scutul trecuse neobservat la şoldul lui Aedion, o amintire a ceea ce pierduse şi a ceea ce ar fi apărat până la ultima suflare.

Soldaţii din armata aliaţilor lor preluaseră ritmul când Morathul ajunse la marginea râului. Un ordin strigat de cei doi prinţi valgi călare îi făcu pe primii infanterişti să traverseze gheaţa, ilkenii rămânând în urmă, aproape de centru, ca să atace când ei ar fi obosit.

Ren Allsbrook şi ultimii lor arcaşi rămaseră ascunşi în spatele liniilor, alegându-şi ţintele dintre acele orori înaripate.

Aedion şi armata lor îşi loviră neîncetat săbiile de scuturi.

Apropiindu-se tot mai mult, armata Morathului înaintă pe râul îngheţat.

Aedion păstră ritmul, inamicul lor nedându-şi seama că sunetul servea altui scop – era menit să acopere sunetul gheţii care se crăpa în adânc.

Morathul înaintă până ce aproape traversă râul.

Enda şi Sellene nu fuseseră nevoite să strige ordinul. Un vânt suflă peste gheaţă şi se izbi în aceasta, printre crăpăturile pe care le făcuseră. Apoi dădură gheaţa la o parte, spulberând-o.

Într-o clipă, Morathul mărşăluia spre ei.

În următoarea, luptătorii plonjară, apa plescăind, strigătele şi ţipetele umplând aerul. Ilkenii ţâşniră înainte ca să apuce soldaţii care se înecau sub greutatea armurii lor.

Însă Ren Allsbrook aştepta, iar la ordinul strigat de el, arcaşii traseră asupra ilkenilor expuşi. Din cauza loviturilor îndreptate spre aripi, căzură pe gheaţă şi în apă. Scufundându-se, unii ilkeni fură traşi de propriii soldaţi care se agitau.

Ambii prinţi valgi ridicară o mână, ca şi când ar fi gândit la unison. Soldaţii se opriră pe mal, urmărind cum fraţii lor se înecau, privind cum Endymion şi Sellene continuau să spulbere gheaţa, împiedicând-o să se formeze din nou.

Aedion îndrăzni să zâmbească văzând soldaţii care se înecau. Îi zări pe cei doi prinţi valgi zâmbindu-i din partea cealaltă a râului. Unul îşi trecu o mână peste colierul negru de la gât – o promisiune şi reamintire a ceea ce i-ar fi făcut, mai exact.

Aedion îşi înclină batjocoritor capul, invitându-i. Erau liberi să încerce.

Puterea nobililor Fae cedă în sfârşit, anunţată de gheaţa care se formă peste soldaţii care se înecau, închizându-i sub apa întunecată.

Prinţii valgi trimiseră o rafală întunecată de vânt, iar soldaţii lor nici măcar nu se uitară în jos când începură să mărşăluiască peste gheaţă, ignorând pumnii care loveau sub picioarele lor.

Aedion îşi conduse calul în spatele liniei frontului, spre locul unde Kyllian şi Elgan stăteau călare pe armăsarii lor. Cel mult două mii de inamici se scufundaseră în râu. Niciunul n-avea să iasă.

Nu era o pagubă prea mare pentru armata care acum înainta.

Aedion nu ştia ce să le spună propriilor comandanţi, care îl cunoscuseră o mare parte din viaţa lui, probabil mai bine decât oricine. Nici ei nu aveau cuvinte pentru el.

Când Morathul ajunse în sfârşit pe malul lor, săbiile strălucind în lumina zilei mohorâte, Aedion strigă şi atacă.

~

Ilkenii aflaseră că printre ei se afla o creatură metamorfică şi că aceasta se dădea drept balaur. Lysandra îşi dădu seama de asta după ce zburase în direcţia lor, sărind din rândurile armatei ca să se izbească într-un grup de trei.

Alţi trei aşteptaseră, ascunzându-se în hoarda de dedesubt. Era o ambuscadă.

Abia doborâse doi, tăindu-le capetele cu coada-i ţepoasă, înainte ca ghearele lor otrăvite să o forţeze să fugă. Aşadar, îi atrăsese pe ilkeni spre frontul ei, direct în raza de acţiune a arcaşilor lui Ren.

Ei abia reuşiseră să doboare ilkenii, trăgând în aripi, fapt care îi permisese Lysandrei să le smulgă capetele.

În căderea lor, ea plonjase spre pământ, transformându-se în zbor. Aterizase în forma unui leopard-fantomă şi se dezlănţuise asupra infanteriştilor care se împingeau deja în scuturile unite ale Terrasenului.

Unitatea pricepută a legiunii Bane nu conta în faţa numărului mare, forţându-i să se retragă. Pe războinicii Fae şi Asasinii Tăcuţi – cei câţiva soldaţi rămaşi ai lui Ansel şi Galan fiind printre ei – nu îi putea reţine niciuna din acele unităţi mortale.

Aşadar, ea zgârie, sfâşie şi spintecă, bila neagră arzându-i gâtul. Zăpada se transforma în noroi sub labele ei. Cadavrele se adunau, iar oamenii şi valgii strigau.

Vocea lui Aedion zdruncină rândurile: „Menţineţi flancul drept!“

Ea îndrăzni să se uite spre acesta. Ilkenii îşi concentraseră forţele acolo, izbindu-se în oameni într-o grupare a morţii şi otrăvii.

Apoi, un alt ordin al prinţului se auzi: „Rezistaţi în stânga!“

El repoziţionase legiunea Bane printre flancurile din stânga şi dreapta ca să compenseze instabilitatea lor din câmpiile sudice şi totuşi, nu era suficient.

Ilkenii sfâşiară cavaleria, caii nechezând când ghearele otrăvite le scoaseră măruntaiele, călăreţii fiind striviţi sub trupurile lor doborâte.

Aedion galopă spre flancul stâng, urmat de o parte din legiunea Bane.

Lysandra spintecă soldat după soldat, săgeţile zburând din direcţia ambelor armate.

Morathul avansa în continuare, înaintând puternic şi respingând legiunea Bane ca şi când ar fi fost doar o creangă care îi bloca drumul.

Respirația îi ardea plămânii, picioarele o dureau, dar ea tot lupta. Dacă mai continuau așa, n-avea să mai rămână nimic din ei până la apus.

Și ceilalți oameni începură să-și dea seama de asta. Se uitară dincolo de demonii cu care se luptau, spre zecile de mii care veneau din urmă în rânduri ordonate, așteptând doar să ucidă.

O parte dintre soldați începură să se întoarcă. Să fugă din liniile frontului.

Alții își aruncară direct scuturile și fugiră din calea Morathului.

Morathul profită de asta. Ca un val care se sparge de țărm, se izbi în prima linie, chiar în mijlocul care nu cedase nici măcar când se clătinaseră ceilalți, creând o breșă.

Haosul era la putere.

Aedion strigă de undeva, din mijlocul iadului: „Refaceți rândurile!"

Ordinul fu ignorat.

Legiunea Bane încercă și nu reuși să țină rândul. Ansel din Briarcliff le strigă oamenilor ei care fugeau să se întoarcă în front, Galan Ashryver dând aceleași ordine soldaților lui. Ren le strigă arcașilor lui să rămână, dar și ei își abandonară posturile.

Lysandra tăie gambele unui soldat de-al Morathului, apoi sfâșie gâtul altuia. Niciunul dintre războinicii Terrasenului nu rămase la un pas în urma ei ca să decapiteze trupurile căzute.

Niciunul.

Se terminase.

Aedion îi spusese că era inutilă.

Lysandra se uită spre ilkenii care se înfruptau din flancul drept și își dădu seama ce trebuia să facă.

CAPITOLUL
47

Aedion îşi imaginase că toţi aveau să fie ucişi pe loc, luptându-se până la sfârşit. Nu doborâţi unul câte unul, în timp ce fugeau.

El fusese împins în spatele liniilor când Morathul înaintă, chiar şi legiunea Bane fiind nevoită să plece din front. Curând, dezordinea avea să fie totală.

Săgeţile încă zburau din spatele rândurilor lor, Ren dând un ordin, măcar ca să le asigure retragerea.

Nu era un marş ordonat spre nord. Nu, soldaţii fugeau, împingându-se unul pe celălalt.

Un sfârşit urât, nedemn să fie menţionat, nedemn pentru regatul său.

Intenţiona să rămână aici până ar fi fost doborât.

Mii de oameni fugiră pe lângă el, cu ochii măriţi de groază. Morathul îi urmări, prinţii valgi zâmbind în timp ce aşteptau festinul care urma cu siguranţă.

Se terminase, aici, pe acest câmp fără nume din faţa Perranthului.

Apoi un strigăt străbătu rândurile care se rupeau.

Oamenii care fugeau începură să se oprească. Să se întoarcă în direcţia veştii.

Aedion împunse cu sabia un soldat al Morathului înainte să înţeleagă pe deplin cuvintele.

„A venit regina! Regina este în prima linie!“

Pentru o clipă, scrută cerul după o explozie de foc.

Nu zări niciuna.

Groaza îi cuprinse inima, o frică mai mare ca niciodată.

„Regina este în prima linie – în flancul drept."

Lysandra.

Lysandra luase chipul lui Aelin.

El se întoarse spre flancul drept inexistent tocmai când regina cu păr auriu într-o armură împrumutată înfruntă doi ilkeni, ținând în mâni un scut și o sabie.

„Nu!"

Cuvântul fu ca un pumn prin corpul lui, mai puternic decât orice lovitură pe care o simțise vreodată.

Aedion începu să alerge, făcându-și loc printre oamenii lui spre flancul drept prea depărtat. Spre femeia metamorfică înfruntând ilkenii, fără gheare, colți sau ceva care să o protejeze în afară de sabie și scut.

„Nu!"

Îi împinse pe oameni din calea lui, zăpada și noroiul îngreunându-i fiecare pas când cei doi ilkeni se apropiară de femeia metamorfică-regină, savurând prada.

Dar soldații își încetiniră fuga. Unii chiar refăcură rândurile când strigătul se auzi din nou. „Regina este aici! Regina luptă în prima linie!"

Exact de asta o făcuse. De asta apelase la forma umană lipsită de apărare.

„Nu!"

Ilkenii se înălțară deasupra ei, rânjind cu chipurile lor oribile și strâmbe.

Prea departe. El era încă mult prea departe ca să facă orice...

Unul din ilkeni lovi cu un braț lung cu gheare.

Țipătul ei acoperi vuietul luptei în timp ce ghearele otrăvite îi sfâșiară coapsa.

Ea căzu, ridicând scutul ca să se protejeze.

În sinea lui, retrăgea tot ce îi spusese, fiecare clipă de furie din inima lui.

Aedion își făcu loc printre oamenii lui, incapabil să respire, să gândească.

Îşi retrăgea cuvintele; nu vorbise serios.

Lysandra încercă să se ridice pe piciorul rănit, iar ilkenii râseră.

– Te rog! strigă Aedion. Cuvintele fură înghiţite de ţipetele muribunzilor. Te rog!

Ar fi făcut orice învoială, şi-ar fi vândut sufletul zeului întunecat, dacă ar fi cruţat-o.

Nu vorbise serios. Îşi retrăgea toate cuvintele.

Inutilă. Îi spusese că era „inutilă". O aruncase goală, în zăpadă. Îşi retrăgea cuvintele.

Aedion suspină, aruncându-se spre ea când Lysandra încercă din nou să se ridice, folosind scutul ca să se echilibreze.

Oamenii se adunară în spatele ei, aşteptând să vadă ce urma să facă Aducătoarea-Focului, cum avea să-i facă scrum pe ilkeni.

Nu era nimic de văzut. Nimic, în afară de moartea ei.

Totuşi, Lysandra se ridică, părul auriu al lui Aelin căzând pe faţa ei când îşi ridică scutul şi-şi îndreptă sabia spre ilkeni.

„A venit regina; luptă singură."

Oamenii alergară înapoi spre linia frontului. Se întoarseră şi alergară spre ea.

Lysandra ţinu ferm sabia, o păstră îndreptată spre ilkeni, sfidătoare şi furioasă.

Pregătită pentru moartea care urma curând.

Ea fusese dispusă să moară de la bun început. Acceptase planurile lui Aelin, ştiind că s-ar fi putut ajunge la asta.

Dacă s-ar fi transformat în balaur, i-ar fi distrus pe ilkeni. Dar rămase în trupul lui Aelin, ţinând sabia ridicată – singura sa armă.

Terrasenul era patria ei, iar Aelin era regina ei.

Ar fi murit ca să ţină unită armata, să împiedice rândurile să se destrame, să adune soldaţii o ultimă dată.

Din picior îi curgea sânge pe zăpadă, iar cei doi ilkeni adulmecară, râzând din nou. Ei ştiau ce pândea sub pielea ei, ştiau că nu o înfruntau pe regină.

Ea rămase pe loc. Nu cedă niciun centimetru în faţa ilkenilor care înaintară încă un pas.

Pentru Terrasen, pentru Aelin, avea de gând să reziste.

El îşi retrăgea cuvintele. Toate cuvintele.

Aedion era abia la treizeci de metri distanţă când ilkenii atacară, strigând când cel din stânga lovi cu ghearele, iar cel din dreapta sări spre ea, ca şi când ar fi vrut să o doboare în zăpadă.

Lysandra pară lovitura din stânga cu scutul, doborându-l pe ilken şi, cu un strigăt, lovi în sus cu sabia, spre dreapta, spintecând ilkenul de la buric la stern.

Sângele negru curse, iar ilkenul ţipă destul de puternic încât lui Aedion să îi ţiuie urechile. Dar acesta se clătină, căzând în zăpadă, zbătându-se când se apucă de burta tăiată.

Aedion alergă mai repede, fiind acum la zece metri distanţă, şi spaţiul dintre ei liber.

Ilkenul care căzuse în stânga nu era mort. Când Lysandra se uită la cel care se retrăgea, acesta lovi din nou spre picioarele ei.

Aedion aruncă sabia din Orynth cu toată forţa în clipa în care Lysandra se întoarse către ilkenul care ataca.

Ea începu să se retragă, scutul ridicat fiind singura ei apărare, încă prea lent ca să scape de ghearele întinse.

Vârfurile unse cu otravă îi atinseră picioarele tocmai când sabia lui străpunse ţeasta bestiei.

Lysandra căzu în zăpadă, ţipând de durere, iar Aedion ajunse lângă ea, o ridică, smulse sabia din capul ilkenului şi-i tăie gâtul musculos. O dată. De două ori.

Capul ilkenului se rostogoli în zăpadă şi noroi, cealaltă bestie fiind imediat înghiţită de soldaţii Morathului care se opriseră să privească.

Şi care, acum, se uitară la regină şi generalul ei şi atacară doar ca să fie întâmpinaţi de un val de soldaţi ai Terrasenului care alergară pe lângă Aedion şi Lysandra, scoţând strigăte de luptă.

Aedion aproape o târî pe femeia metamorfică mai departe în spatele rândurilor refăcute, printre soldaţii care se adunaseră la regina lor.

Trebuia să scoată otrava, să găsească o vindecătoare care putea s-o scoată imediat. Mai rămăseseră doar câteva minute înainte să ajungă la inimă...

Lysandra se clătină cu un geamăt pe buze.

Aedion își puse scutul pe spate și o ridică pe umăr. Uitându-se la piciorul ei, văzu pielea sfâșiată, dar nu și bale verzui.

Poate că zeii ascultaseră. Poate că, potrivit lor, asta era compasiunea: ca otrava ilkenilor să-și fi făcut efectul asupra altor victime înainte să ajungă la ea.

Dar sângele pierdut... Aedion apăsă cu o mână pielea sfâșiată și însângerată ca să oprească hemoragia. Lysandra gemu.

Aedion scrută armata care se regrupa, încercând să zărească vreun stindard alb de-al vindecătoarelor, peste coifurile lor. Niciunul. Se întoarse spre linia frontului. Poate era vreun războinic Fae destul de priceput într-ale vindecărilor, cu destulă magie rămasă...

Aedion se opri și se uită la ce se ivea deasupra orizontului.

Erau vrăjitoarele Dinți-de-fier.

Câteva zeci, călare pe balauri.

Dar nu în zbor. Balaurii mergeau pe pământ, trăgând un turn de piatră imens după ei. Nu era un turn de asediu obișnuit.

Era un turn al vrăjitoarelor.

Acesta se înălța câțiva zeci de metri, toată structura fiind construită pe o platformă pe a cărei formă nu reuși să o determine din cauza unghiului față de pământ și a rândurilor de balauri înlănțuiți care îl târau pe câmpie. Alte zece vrăjitoare zburau în jurul acestuia, păzindu-l. Piatră neagră – piatră Wyrd – fusese folosită la făurirea lui, iar nișele ferestrelor fuseseră răspândite la toate nivelurile.

Nu erau ferestre, ci orificii prin care să încline puterea oglinzilor care placau interiorul, așa cum descrisese Manon Cioc-Negru. Toate puteau să fie reglate și îndreptate în orice direcție.

Singurul lucru de care aveau nevoie era o sursă de putere pe care oglinzile să o amplifice și să o proiecteze în lume.

Pe toți zeii!

– Retragerea! strigă Aedion, deși oamenii lui continuau să se adune. Retragerea!

Cu vederea lui Fae, abia zări ultimul nivel al turnului, mai deschis spre cer decât celelalte.

Vrăjitoare în veşminte negre erau adunate în jurul a ceea ce părea a fi o oglindă arcuită, înclinată spre mijlocul gol al turnului.

Aedion se întoarse şi începu să fugă, cărând şi femeia metamorfică după el.

- RETRAGEREA!

Armata văzu ce se apropia. Fie că soldaţii îşi dădeau sau nu îşi dădeau seama că nu era un turn de asediu obişnuit, îi înţeleseseră destul de clar ordinul. Îl văzuseră fugind, cu Aelin pe umăr.

Manon nu ştiuse niciodată care era raza de acţiune a turnului, cât de departe ar fi putut proiecta magia întunecată adunată în el.

Nu aveau unde să se ascundă pe câmp. În pământ nu era nicio adâncitură în care să se poată arunca împreună cu Lysandra, rugându-se ca explozia să treacă pe deasupra lor. Nimic în afară de zăpadă şi soldaţi agitaţi.

- RETRAGEREA!

Pe Aedion îl durea gâtul.

El aruncă o privire peste umăr când vrăjitoarele din vârful turnului se dădură la o parte ca să lase să treacă o mică siluetă în robe negre, cu părul alb despletit.

O lumină neagră începu să strălucească în jurul siluetei vrăjitoarei. Ea ridică o mână deasupra capului, adunând puterea.

Supunerea.

Manon Cioc-Negru le-o descrisese. Vrăjitoarele Dinţi-de-fier nu aveau altă magie în afară de asta, de abilitatea de a dezlănţui puterea zeiţei lor întunecate într-o explozie incendiară care să îi distrugă pe toţi în jurul lor. Inclusiv pe vrăjitoare.

Puterea întunecată încă se aduna, mărindu-se în jurul vrăjitoarei într-o aură diabolică în clipa în care ea plecă pur şi simplu de pe marginea platformei turnului.

Direct în gaura din mijlocul turnului.

Aedion continuă să alerge. Nu putea decât să continue să se mişte când vrăjitoarea căzu în mijlocul turnului placat cu oglinzi şi dezlănţui puterea întunecată din ea.

Lumea se zgudui.

Aedion o azvârli pe Lysandra în noroi şi zăpadă şi se aruncă deasupra ei, ca şi când asta ar fi cruţat-o cumva de forţa clocotitoare care izbucni din turn, direct spre armata lor.

Într-o clipă, flancul lor stâng se lupta, retrăgându-se din nou, iar în următoarea un val de lumină neagră se izbi în patru mii de soldaţi.

Când lumina se retrase, lăsă în urma sa numai cenuşă şi metal îndoit.

CAPITOLUL
48

Armata khaganului dăduse o lovitură îndeajuns de puternică Morathului încât tobele să amuţească.

Nu era un semn sigur al înfrângerii, dar unul suficient încât să pară că, intrând în cortul mare de război al prinţesei Hasar, Chaol nu mai şchiopăta atât de mult. *Sulde*-ul ei fusese înfipt afară, coama maronie a calului fluturând în vântul dinspre lac. Suliţa lui Sartaq fusese înfiptă în noroiul rece lângă cea a surorii lui. Şi lângă suliţa moştenitorului...

Rezemându-se în baston, Chaol se opri în dreptul suliţei negre care fusese şi ea înfiptă, coama neagră strălucind încă în ciuda vechimii. Nu ca să indice prezenţa nobililor dinăuntru, ca semn al moştenirii Darghan, ci să reprezinte bărbatul pe care îl serveau. „Păr de cal ivoriu pentru vremuri de pace; negru pentru vreme de război."

El nu îşi dăduse seama că khaganul îi dăduse moştenitorului armăsarul negru ca să îl aducă pe aceste tărâmuri.

Lângă Chaol, cu rochia pătată de sânge, dar cu ochii limpezi, se opri şi Yrene. Ei călătoriseră câteva săptămâni împreună cu armata şi totuşi, văzând semnul angajamentului lor faţă de acest război radiind peste secolele de cuceriri la care fusese martor... Acel *sulde* părea aproape sfânt. *Chiar era* sfânt.

Chaol puse o mână pe spatele lui Yrene, îndrumând-o prin clapele cortului şi în spaţiul decorat ornamental. Pentru o femeie care sosise în Anielle exact la timp, doar Hasar ar fi reuşit cumva să poruncească ridicarea cortului regal în timpul luptei.

Sprijinindu-şi bastonul plin de noroi pe platforma ridicată din lemn, Chaol scrâşni din dinţi când făcu un pas ascendent. Nici măcar covoarele groase şi somptuoase nu îi alinară durerea care-i străfulgeră spatele şi picioarele.

El se opri, rezemându-se puternic de baston când inspiră, recăpătându-şi echilibrul.

Chipul stropit de sânge al lui Yrene se încordă.

- Să te aşezăm pe un scaun, şopti ea, iar Chaol dădu din cap. Să se aşeze, chiar şi pentru câteva minute, ar fi fost o uşurare binecuvântată.

Nesryn intră în urma lor şi, aparent, auzi sugestia lui Yrene, pentru că se duse imediat la biroul în jurul căruia stăteau Sartaq şi Hasar şi scoase un scaun sculptat din lemn. Dând din cap în semn de mulţumire, Chaol luă loc.

- Fără canapea aurie? o tachină Hasar, iar Yrene roşi, în ciuda sângelui de pe pielea-i arămie şi flutură din mână spre prietena sa, în semn s-o lase în pace.

Canapeaua pe care Chaol o adusese cu el de pe continentul sudic - canapeaua pe care îl vindecase Yrene, de pe care o cucerise - era încă în siguranţă la bordul corabiei lor. Aşteptând, în caz că supravieţuiau, să fie prima piesă de mobilier din casa pe care avea s-o construiască pentru soţia lui.

Pentru copilul pe care îl purta.

Yrene se opri lângă scaunul său, iar Chaol îi apucă mâna subţire, împletindu-şi degetele cu ale ei. Erau murdari amândoi, dar lui nu îi păsa. Nici ei, având în vedere că îl strânse de mână.

- Copleşim numeric legiunea Morathului, spuse Sartaq, scutindu-i de tachinările lui Hasar, dar modul în care alegem să îi despărţim cât ne croim o cale spre oraş trebuie încă evaluat cu atenţie, ca să nu risipim prea mulţi soldaţi aici.

Adevărata luptă încă-i aştepta, ca şi când ultimele zile de asediu îngrozitor şi măcel şi oamenii doborâţi astăzi ar fi fost doar începutul.

- E o decizie destul de înţeleaptă, spuse Hasar.

Sartaq tresări puţin.

– S-ar putea să nu reuşim. Dacă nu ai fi sosit, soră, aş fi aşteptat ore întregi să sparg digul şi să inund câmpia, zise Sartaq în clipa în care Chaol şi Hasar ridicară o sprânceană.

Chaol tresări.

– Asta voiai să faci?

Prinţul îşi scărpină gâtul.

– O măsură disperată de ultim moment.

Într-adevăr. Un val atât de mare ar fi nimicit o parte din oraş, câmpia şi izvoarele termale şi kilometrii de teren din spatele lor. Orice armată din calea acestuia ar fi fost înecată – ar fi fost măturată. Ar fi putut ajunge chiar la armata khaganatului, care mărşăluia ca să îi salveze.

– Atunci, să ne bucurăm că nu am făcut-o! spuse Yrene, albindu-se la faţă când şi ea se gândi la distrugere şi la cât de aproape fuseseră de dezastru.

Faptul că Sartaq recunoscuse asta îi spunea destule: poate că era moştenitorul, dar îşi dorea ca sora lui să ştie că şi el putea să comită greşeli şi că era necesar să se gândească la un plan de acţiune, indiferent cât de uşor ar fi putut să pară.

Hasar păru să înţeleagă şi dădu aprobator din cap.

Cineva îşi drese vocea în cort şi toţi se întoarseră spre clapele date la o parte ca să îl găsească pe unul dintre căpitanii Draghan ţinându-şi *sulde*-ul în mâna stropită de noroi. Bâlbâindu-se, bărbatul zise că aveau musafiri, veniţi să-i vadă. Niciun nobil nu întrebă cine erau aceştia când îi făcură semn din mână solului ca să îi lase să intre.

O clipă mai târziu, Chaol se bucura că stătea pe scaun.

– Pe toţi zeii, şopti Nesryn.

Chaol avu aceeaşi reacţie când Aelin Galathynius, Rowan Whitethorn şi alţi câţiva intrară în cort.

Erau stropiţi cu noroi, părul împletit al reginei din Terrasen fiind mult mai lung decât îl văzuse Chaol ultima dată. Iar privirea sa... Nu era cea blândă şi tăioasă totodată, ci mai pierdută. Mai obosită.

Chaol se ridică în picioare.

– Credeam că sunteţi în Terrasen! spuse fără să gândească. Toate rapoartele confirmaseră asta. Totuşi, iat-o, fără nicio armată.

Trei masculi Fae – războinici înalţi, la fel de mari şi musculoşi ca Rowan – intraseră însoţiţi de o femeie umană delicată cu păr brunet.

Dar Aelin nu făcea decât să-l tot fixeze cu privirea.

Nimeni nu vorbi când lacrimile începură să îi curgă pe faţă.

Nu din cauza faptului că era aici, îşi dădu seama Chaol când îşi luă bastonul şi se îndreptă şchiopătând spre Aelin, ci pentru că stătea în picioare, pentru că mergea.

Tânăra regină râse de bucurie cu vocea spartă şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său. Durerea îi săgetă spatele la impact, dar şi Chaol o îmbrăţişă, toate întrebările dispărându-i de pe buze.

Aelin tremura când se retrase.

– Ştiam că o să reuşeşti, şopti ea, privindu-l din cap până-n picioare de două ori. Ştiam! Ştiam că o să reuşeşti!

– Nu singur, zise el răguşit.

Chaol înghiţi, eliberând-o pe Aelin ca să întindă un braţ în spatele lui, spre femeia pe care o ştia stând acolo, cu o mână pe medalionul de la gâtul ei.

Poate că Aelin n-avea să-şi aducă aminte, poate că întâlnirea lor din urmă cu zece ani nu însemnase nimic pentru ea, dar Chaol o trase înainte pe Yrene.

– Aelin, dă-mi voie să ţi-o prezint pe...

– Yrene Towers, şopti regina când soţia lui veni lângă el.

Cele două femei se uitară una la cealaltă.

Lui Yrene îi tremură gura când deschise medalionul de argint şi scoase o bucată de hârtie. Cu mâini nesigure, i-o întinse reginei.

Şi lui Aelin îi tremurară mâinile când acceptă bucata de hârtie.

– Mulţumesc! şopti Yrene.

Chaol presupuse că era tot ce trebuia să fie spus cu adevărat.

Aelin despături hârtia, citind biletul pe care îl scrisese cu mâna ei, văzând liniile născute în urma sutelor de îndoiri şi recitiri din ultimii câţiva ani.

– Am plecat la Torre, spuse Yrene, vocea spărgându-i-se. Am luat banii pe care mi i-ai dat şi am plecat la Torre. Şi am devenit moştenitoarea Marii Supreme. Iar acum m-am întors, ca să ajut cum pot. Le-am arătat tuturor vindecătoarelor cum să se apere singure, aşa cum şi tu m-ai învăţat în seara aceea. Nu am risipit nicio monedă din cele pe care mi le-ai dat şi nicio secundă din viaţa pe care mi-ai cumpărat-o. Lacrimile îi curgeau necontenit pe chip. Nu am risipit nimic.

Aelin închise ochii, zâmbind printre lacrimi, iar când îi deschise, apucă mâinile tremurânde ale lui Yrene.

– Acum este rândul meu să îţi mulţumesc.

Dar privirea lui Aelin căzu pe verigheta de pe degetul lui Yrene, iar când se uită spre Chaol, el zâmbi.

– Nu mai este Yrene Towers, spuse încet Chaol, ci Yrene Westfall.

Aelin râse gâtuită de bucurie, iar Rowan veni lângă ea. Yrene îşi lăsă capul pe spate ca să se uite bine la războinic, făcând ochii mari – nu doar din cauza staturii lui Rowan, ci şi a urechilor ascuţite, a caninilor uşor alungiţi şi a tatuajelor.

– Daţi-mi voie să vă prezint; Lady Westfall, el e soţul meu, prinţul Rowan Whitethorn Galathynius, spuse Aelin.

Pentru că aceea era într-adevăr o verighetă pe degetul reginei, smaraldul strălucind în ciuda noroiului. Pe mâna lui Rowan sclipea un inel de aur cu rubin.

– Partenerul meu, adăugă Aelin, fluturându-şi genele la masculul Fae. Rowan îşi dădu ochii peste cap, dar nu reuşi să nu zâmbească în clipa în care înclină din cap spre Yrene.

Yrene făcu o plecăciune, dar Aelin pufni.

– Vă rog, fără asemenea gesturi! O să i se urce totul direct la capul lui de nemuritor. Zâmbetul i se domoli când Yrene roşi, iar Aelin ridică bucata de hârtie. Pot s-o păstrez? întrebă şi se uită la medalionul lui Yrene. Sau vrei să-l ţii acolo?

Yrene îndoi degetele reginei în jurul hârtiei.

– Este a ta, cum a fost dintotdeauna. O parte din curajul tău care m-a ajutat să îl găsesc pe al meu.

Aelin scutură din cap, ca şi când ar fi ignorat afirmaţia.

Dar Yrene închise pumnul lui Aelin.

– Cuvintele pe care le-ai scris mi-au dat curaj. Fiecare kilometru pe care l-am făcut şi fiecare oră lungă în care am studiat şi am lucrat mi-au dat curaj. Îţi mulţumesc şi pentru asta!

Aelin înghiţi cu greu, iar Chaol consideră gestul o scuză suficientă să se aşeze din nou, spatele lui fiindu-i recunoscător.

– Mai este o persoană responsabilă pentru prezenţa armatei aici, îi spuse reginei şi gesticulă spre Nesryn care-i zâmbea deja. Nesryn şi cu mine am adunat rukhinii şi armata.

O scânteie lumină ochii lui Aelin şi ambele femei se întâlniră la jumătatea drumului ca să se îmbrăţişeze strâns.

– Vreau să aud toată povestea! spuse Aelin. Toate detaliile.

Nesryn îşi stăpâni zâmbetul larg.

– Ai s-o auzi, dar mai târziu. Aelin o bătu pe umăr şi se întoarse spre cei doi nobili care erau încă lângă birou. Înalţi şi magnifici, dar la fel de stropiţi de noroi ca regina.

– Dorian? întrebă Chaol deodată.

– Nu este cu noi, răspunse Rowan şi aruncă o privire spre nobili.

– Ei ştiu totul, spuse Nesryn.

– Este cu Manon, zise categoric Aelin. Chaol nu era pe deplin sigur dacă trebuia să se simtă uşurat. Caută ceva important.

Cheile. Pe toţi zeii!

Aelin dădu aprobator din cap. El avea să se gândească mai târziu unde ar fi putut să fie Dorian. Aelin dădu din nou din cap. Şi toată povestea urma să fie spusă mai târziu.

– Daţi-mi voie să vi-i prezint pe prinţesa Hasar şi prinţul Sartaq, rosti Nesryn.

Aelin făcu o plecăciune adâncă.

– Aveţi recunoştinţa mea eternă, spuse Aelin cu glasul unei adevărate regine.

Orice expresie şocată pe care ar fi afişat-o Sartaq şi Hasar văzând plecăciunea atât de adâncă a reginei fu ascunsă când făcură şi ei o plecăciune, înfăţişarea graţiei curteneşti.

– Tatăl meu, spuse Sartaq, a rămas în khaganat ca să ne supravegheze ţinuturile, împreună cu fraţii noştri, Duva şi Arghun.

Dar fratele meu Kashin navighează cu restul armatei. Era la mai puţin de două săptămâni în urma noastră când am plecat.

Aelin se uită la Chaol, iar acesta dădu din cap. Ceva licări în ochii ei când el îi confirmă, dar regina făcu semn din bărbie spre Hasar.

– Mi-ai primit scrisoarea?

Scrisoarea pe care o trimisese Aelin în urmă cu câteva luni, cerând ajutor şi promiţând, în schimb, doar o lume mai bună.

Hasar îşi curăţa unghiile.

– Probabil. Zilele astea primesc mult prea multe scrisori de la alte prinţese ca să le mai ţin minte sau să le răspund tuturor.

Aelin zâmbi ca şi când ele două ar fi vorbit o limbă pe care nu o putea înţelege nimeni altcineva, un cod special între două femei la fel de arogante şi mândre. Dar ea făcu semn spre însoţitorii ei, care înaintară.

– Dă-mi voie să ţi-i prezint pe prietenii mei. Lordul Gavriel din Doranelle! Ea făcu semn din cap spre războinicul cu ochi roşiatici şi păr blond care se înclină. Tatuajele îi acopereau gâtul şi mâinile, dar fiecare mişcare a lui era graţioasă. E un fel de unchi de-al meu, adăugă Aelin zâmbind la Gavriel. E tatăl lui Aedion, adăugă când îl văzu pe Chaol încruntându-se.

– Ei bine, asta explică unele lucruri, mormăi Nesryn.

Părul, faţa lată... da, erau la fel. Dar în timp ce Aedion era de foc, Gavriel părea a fi din piatră. Într-adevăr, privirea îi era serioasă când spuse:

– Aedion este mândria mea.

Emoţia se văzu pe chipul lui Aelin, dar ea gesticulă spre masculul brunet. Nu era cineva cu care ar fi vrut să se lupte, decise Chaol când studie trăsăturile cioplite în granit, ochii negri şi gura lipsită de zâmbet.

– Lorcan Salvaterre, anterior din Doranelle, iar acum un membru jurat cu sânge al regatului meu. Lorcan se încruntă. Încă suntem în perioada de ajustare, şopti ea zgomotos, iar Yrene chicoti.

Lorcan Salvaterre. Chaol nu-l întâlnise pe mascul primăvara trecută în Rifthold, dar auzise totul despre el: că fusese cel mai de încredere comandant al lui Maeve, cel mai loial şi feroce războinic al ei; că-şi dorise să o ucidă pe Aelin şi că o *ura*. Cum de se întâmplase asta, de ce nu era ea în Terrasen cu armata ei...

– Şi voi aveţi o poveste de spus, zise Chaol.

– Într-adevăr.

Licărul din privirea lui Aelin se stinse, iar Rowan îi atinse spatele cu o mână. Rău – se întâmplase ceva rău. Chaol o studie pe Aelin ca să-şi dea seama ce anume.

Se opri când observă pielea catifelată a gâtului ei, lipsa cicatricilor. Cicatricile lipsă de pe mâini şi palme.

– Mai târziu, spuse încet Aelin. Ea îşi îndreptă umerii şi un alt mascul cu păr blond înaintă. Chipeş. Era singurul mod în care îl puteai descrie. Fenrys... Ştii, de fapt, nu îţi cunosc numele de familie.

Fenrys făcu poznaş semn din ochi reginei.

– Moonbeam.[1]

– Nu-i adevărat! spuse Aelin printre dinţi, înghiţindu-şi râsul.

Fenrys îşi atinse pieptul în dreptul inimii.

– Ţi-am jurat cu sânge. Aş minţi?

Încă un mascul Fae jurat cu sânge în regatul ei. În partea cealaltă a cortului, Sartaq înjură în propria limbă, ca şi când ar fi auzit de Lorcan, Gavriel şi Fenrys.

Aelin îi arătă lui Fenrys un semn vulgar care o făcu pe Hasar să chicotească şi se întoarse spre nobili.

– Nu sunt prea instruiţi şi nu-s atât de demni de compania voastră rafinată. Până şi Sartaq zâmbi auzind asta, dar Aelin gesticulă spre femeia mică şi delicată. Şi singurul membru civilizat al regatului meu, Lady Elide Lochan din Perranth.

Perranth. Chaol studiase recent arborele genealogic al familiilor din Terrasen şi văzuse lista atâtor case nobile tăiate de pe listă, victime ale cuceririi din urmă cu zece ani.

Numele lui Elide fusese unul dintre ele. Încă un nobil din Terrasen care reuşise să scape de măcelarii Adarlanului.

Tânăra frumoasă făcu un pas înainte şchiopătând şi o plecăciune spre nobili. Cizmele ei ascundeau orice semn al rănii, dar

---

[1] Rază de lună (n.tr.)

Yrene îşi îndreptă din prima atenţia spre piciorul ei drept, spre glezna ei.

- Este o onoare să vă cunosc pe toţi! spuse Elide încet şi ferm, măsurându-i din priviri cu ochii ei negri ca şi când ar fi putut vedea pe sub pielea şi oasele lor, direct în sufletele de dedesubt.

Aelin se şterse pe mâini.

- Ei bine, am terminat şi cu prezentările, declară şi se îndreptă spre birou şi hartă. Să discutăm încotro aveţi de gând să mărşăluiţi după ce facem praf armata asta?

CAPITOLUL
49

Rowan vorbea cu căpitanul corabiei lor când pasărea ruk zburase pe lângă ei.

Conform partenerului ei, pasărea aproape se izbise de corabie din cauza ceţii dense de pe mare. Un cercetaş din flota sudică.

Rămăseseră cu un echipaj minim, deşi cercetaşul nu fusese inclus în planurile nobililor. Nu ştia decât că armata khaganului plecase spre Anielle.

Nu se hotărâse încotro avea să se îndrepte după aceea - spre Rifthold sau Eyllwe.

Aşadar, Aelin urma să îi ajute să se hotărască şi să se asigure că, după încheierea socotelilor cu Anielle, armata khaganului avea să mărşăluiască spre nord, către Terrasen.

Şi nicăieri altundeva. Ar fi făcut şi le-ar fi oferit orice ca să îi convingă, chiar dacă prezenţa ei în Anielle ar fi însemnat să-şi întârzie întoarcerea în Terrasen.

Se gândea că era mai bine să revină cu o armată în urma ei decât singură.

Totuşi, acum, în cortul de război al nobililor, lui Aelin tot nu-i prea venea să creadă cât de *mulţi* trimisese khaganul şi că urmau să vină şi alţii, după spusele prinţului Sartaq.

Soldaţii infanterişti, însoţiţi de cavaleria care inspira respect, se plimbaseră printre corturile ridicate cu dibăcie. Darghanii, călăreţii legendari din stepele khaganatului. Poporul familiei regale, care cucerise continentul.

Iar apoi zăriseră păsările ruk și Lorcan înjurase de mirare văzând creaturile frumoase și puternice împodobite cu armură bogat ornamentată și călăreții înarmați pe care îi purtau. Cercetașul pe care-l văzuseră nu se compara nici pe departe cu armata de cercetași din fața lor.

Aruncând o singură privire la Rowan, își dădu seama că, în mintea lui șireată, se contura deja un plan.

Așadar, Aelin întrebă nonșalant, zâmbind nobililor:

– Unde *aveați de gând* să mergeți cu toții după asta?

Prințesa Hasar, la fel de șireată ca partenerul lui Aelin, îi zâmbi la rândul ei, tăios.

– Sunt absolut sigură că vrei să coci vreun plan ca să ne convingi să mergem în Terrasen.

În cameră se simți încordarea, dar Aelin pufni.

– Vreau? Cine spune că nu l-am pus deja în aplicare?

– Zeii să ne ajute! mormăi Chaol, iar Rowan avu același sentiment.

Hasar deschise gura, dar prințul Sartaq interveni:

– O să decidem încotro mărșăluim după ce o să ne asigurăm că Anielle nu mai este supus pericolelor, zise prințul arătându-se serios, calculat – dar nu rece. Aelin își dăduse seama în câteva clipe că îl plăcea. Și îl plăcu și mai mult când se află că tocmai fusese desemnat moștenitor al khaganului, Nesryn fiind posibila mireasă.

Posibilă, spre amuzamentul lui Aelin, pentru că Nesryn nu era prea dornică să fie împărăteasa celui mai puternic imperiu din lume.

Dar ce spusese Sartaq...

– Adică să nu vă îndreptați spre Terrasen? se trezi Elide întrebând.

Aelin rămase nemișcată, strângându-și pumnii pe lângă corp.

Prințul Sartaq răspunse precaut:

– Inițial, aveam de gând să mergem spre nord, dar s-ar putea să fie și alte locuri ca Anielle care trebuie eliberate.

– Terrasenul are nevoie de ajutor, spuse Rowan, chipul său fiind imaginea calmului rece când își studie noii aliați și vechii prieteni.

– Şi totuşi, Terrasenul nu l-a cerut, replică Hasar, deloc tulburată în faţa zidului de războinici Fae care se încruntau la ea. Era exact genul de persoană care spera Aelin să fie când îi scrisese în urmă cu câteva luni.

Chaol îşi drese vocea. Pe toţi zeii, Chaol *mergea* din nou! Şi se căsătorise cu Yrene Towers, care îl vindecase.

Un fir într-o tapiserie. Aşa i se păruse în seara în care lăsase aurul pentru Yrene în Innish. Ca şi când ar fi tras un fir dintr-o tapiserie ca să vadă cât de departe ar fi ajuns.

Aparent, tocmai până pe continentul sudic. Şi se întorsese cu o armată şi un prieten fericit şi vindecat. Sau pe cât de fericit ar fi putut fi acum oricare dintre ei.

Aelin întâlni privirea lui Chaol.

– Să ne concentrăm să câştigăm lupta asta, spuse el, dând înţelegător din cap spre focul pe care ştia că ea şi-l înăbuşea în privire, şi să hotărâm apoi.

Prinţesa Hasar îi zâmbi superior lui Aelin.

– Aşadar, vezi cum ne impresionezi!

Acea tensiune se undui iarăşi prin cameră.

Aelin se uită în ochii prinţesei, schiţă un zâmbet şi nu spuse nimic.

Nesryn se mişcă pe loc, ca şi când ar fi fost perfect conştientă de ce ar fi putut însemna acea tăcere.

– Cât de trainice sunt zidurile fortăreţei? îl întrebă Gavriel pe Chaol, schimbând delicat subiectul.

Chaol îşi frecă maxilarul.

– Au mai rezistat la asedii, dar Morathul le-a lovit zile întregi. Meterezele sunt destul de solide, dar dacă mai folosesc de câteva ori catapultele, turnurile ar putea începe să se dărâme.

Rowan îşi încrucişă braţele.

– Zidurile au fost sparte azi?

– Da, spuse macabru Chaol. De un turn de asediu. Păsările ruk nu au reuşit să sosească la timp ca să îl doboare. Nesryn se crispă, dar Sartaq nu oferi nicio scuză. Am asigurat zidurile, dar soldaţii valgi ne-au doborât o parte din oameni – adică din cei din Anielle, continuă Chaol.

Aelin studie harta, ignorând provocarea privirii feroce a prinţesei care îi semăna atât de mult.

– Aşadar, cum facem? Trecem printre rânduri sau le eliminăm treptat?

Nesryn împunse harta cu un deget, chiar deasupra lacului argintiu.

– Dar dacă i-am împinge în lac?

Hasar murmură, renunţând la tachinări.

– În lăcomia lui de a prăda oraşul, Morathul s-a poziţionat prost. Nu a estimat că o să fie călcat în picioare de darghani sau sfâşiat de rukhini.

Aelin se uită pieziş la Rowan şi îl văzu deja privind-o.

„O să-i convingem să meargă spre Terrasen“, îi spuse în tăcere partenerul ei.

Chaol se apleacă înainte, spatele tremurându-i uşor, şi îşi trecu un deget peste malul vestic al lacului.

– Din nefericire, la o sută de metri de la mal, partea asta a lacului este puţin adâncă. Armata ar putea să iasă de acolo şi să ne tragă în apă.

– Câteva ore în apa aia, răspunse Yrene strângând din buze, i-ar ucide. Hipotermia s-ar instala repede. Poate în câteva minute, în funcţie de vânt.

– Asta dacă valgii cad victime unor asemenea lucruri, spuse Hasar. De obicei, nu mor ca oamenii adevăraţi, iar tu zici că se trag dintr-un ţinut al întunericului şi al frigului. Aşadar, nobilii chiar îşi cunoşteau inamicii. I-am putea împinge în apă ca să aflăm că nu are niciun efect asupra lor. Şi făcând asta, riscăm să ne expunem trupele la frig. Prinţesa arătă spre zidurile fortăreţei. Mai bine i-am împinge direct în piatră, distrugându-i.

Aelin era înclinată să o susţină.

Lorcan deschise gura ca să spună fără îndoială ceva neplăcut, dar paşii care lipăiau în noroiul din faţa cortului îi făcură pe toţi să se întoarcă spre intrare cu mult înainte ca o tânără frumoasă şi brunetă să dea buzna înăuntru, cosiţele legănându-i-se.

– N-o să vă vină să credeţi...

Văzându-i pe Aelin şi pe masculii Fae, rămase cu gura căscată.

Nesryn chicoti.

– Borte, ţi-i prezint pe...

În noroi se auziră alţi paşi, mai grei şi mai lenţi decât mişcările rapide ale lui Borte, iar apoi un tânăr palid, nu cu pielea nebronzată ca a lui Borte sau a nobililor, intră clătinându-se.

– S-a întors, spuse el gâfâind, holbându-se la Nesryn. Jur că preţ de câteva zile am simţit ceva, am notat schimbările, dar azi totul a *revenit*.

Nesryn îşi înclină capul, părul brunet alunecându-i peste un umăr armat.

– Cine...

Borte îl strânse pe tânăr de braţ.

– *Falkan*. Este *Falkan*, Nesryn!

Prinţul Sartaq veni lângă Nesryn, la fel de graţios ca orice războinic Fae.

– Cum?

Dar tânărul se întorsese spre Aelin mijind ochii, ca şi când ar fi încercat să o recunoască, şi apoi spuse:

– Asasinul de la piaţa din Xandria.

Aelin ridică o sprânceană.

– Sper că nu e al tău calul pe care l-am furat.

Fenrys tuşi. Aelin îi zâmbi peste umăr războinicului.

Tânărul îi studie chipul şi se uită la smaraldul imens de pe degetul ei. La rubinul şi mai mare de pe mânerul sabiei Goldryn.

– Luam cina la focul de tabără şi, deodată, Falkan s-a apucat de stomac, ca şi când ar fi urmat să-şi verse maţele pe toţi – se încruntă de la Falkan la Borte –, iar apoi chipul i-a întinerit, îi zise Borte lui Nesryn. *Este* tânăr.

– Mereu am fost tânăr, mormăi Falkan. Doar că nu păream. Ochii lui gri întâlniră din nou privirea lui Aelin. Ţi-am dat o bucată de mătase de păianjen.

Pentru o clipă, trecutul şi viitorul se amestecară, clătinându-se.

– Negustorul, murmură Aelin. Ultima dată îl văzuse în Deşertul Roşu, unde-i păruse cu douăzeci de ani mai în vârstă. Ţi-ai vândut tinereţea unui păianjen stygian.

– Vă cunoaşteţi? spuse Nesryn cu gura căscată.

– Iţele sorţii se ţes în moduri ciudate, spuse Falkan şi-i zâmbi apoi lui Aelin. Nu ţi-am reţinut numele.

Hasar chicoti din partea cealaltă a biroului.

– Îl ştii deja, metamorficule.

Înainte ca Falkan să îşi dea seama, Fenrys înaintă.

– Metamorfic?

– Şi unchiul Lysandrei, spuse Nesryn.

Aelin se trânti pe scaunul de lângă Chaol. Rowan puse o mână pe umărul ei, iar când ea îşi ridică privirea, îl văzu aproape râzând.

– Ce anume este atât de amuzant? şopti Aelin.

Rowan zâmbi.

– Că, pentru prima dată, *tu* eşti cea care rămâne mută de uimire.

Aelin scoase limba. Borte zâmbi, iar Aelin îi făcu semn din ochi fetei.

– O cunoaşteţi pe nepoata mea, le zise Falkan lui Aelin şi tovarăşilor ei.

Fratele lui trebuie să fi fost mult mai bătrân ca să fie tatăl Lysandrei. Chipul lui Falkan nu semăna câtuşi de puţin cu al prietenei ei, cu toate că şi Lysandra îşi uitase înfăţişarea iniţială.

– Lysandra este prietena mea şi Lady de Caraverre, spuse Aelin. Nu este cu noi, adăugă ea când Falkan aruncă o privire plină de speranţă spre clapele cortului. Este în nord.

Borte îi studia din nou pe masculii Fae, interesată nu de frumuseţea lor remarcabilă, ci de statura, urechile ascuţite, armele şi caninii lor alungiţi. Aelin îi şopti conspirativ fetei:

– Pune-i să se rostogolească înainte să le dai de mâncare.

Lorcan se încruntă, dar Fenrys se transformă într-o clipă, lupul alb imens umplând spaţiul.

Hasar înjură, Sartaq retrăgându-se un pas, dar Borte radie.

– Aşadar, chiar sunteţi Fae!

Gavriel, mereu cavalerul curtenitor, făcu o plecăciune. Ticălosul de Lorcan doar îşi încrucişă braţele.

Totuşi, Rowan îi zâmbi lui Borte.

– Chiar suntem.

Borte se întoarse spre Aelin.

– Atunci, tu eşti Aelin Galathynius. Arăţi exact aşa cum a spus Nesryn.

Aelin zâmbi la Nesryn, femeia rezemându-se de Sartaq.

– Sper că ai spus doar lucruri îngrozitoare despre mine!

– Doar ce e mai rău, răspunse monoton Nesryn, deşi gura îi zvâcni.

Falkan şopti „Regina“ şi căzu în genunchi.

Hasar râse.

– Când a făcut cunoştinţă cu noi, nu s-a arătat atât de mirat şi respectuos.

Sartaq ridică din sprâncene.

– I-ai spus să se transforme într-un şobolan şi să fugă.

Aelin îl ridică pe Falkan de umăr.

– Nu îl pot lăsa pe unchiul prietenei mele să îngenuncheze, nu-i aşa?

– Ai spus că eşti o asasină. Ochii lui Falkan erau atât de mari încât albul din jurul lor strălucea. Ai furat caii lordului din Xandria...

– Da, da, spuse Aelin fluturând o mână. Este o poveste lungă, iar noi suntem în mijlocul unui consiliu de război, deci...

– S-o întind de aici? termină Falkan.

Aelin râse, dar se uită la Nesryn şi Sartaq. Prima făcu semn din bărbie spre Falkan.

– E un fel de spion de-al nostru. Participă şi el la întâlnirile astea.

Aelin dădu din cap şi îi făcu semn din ochi bărbatului metamorfic.

– Presupun că, la urma urmei, nu aveai nevoie să ucid eu păianjenul stygian.

Dar Falkan se încordă, atenţia lui îndreptându-se spre Nesryn şi Sartaq, spre Borte care se holba încă la masculii Fae.

– Ei ştiu?

Aelin avu senzaţia că trebuia să se aşeze din nou. Chaol chiar atinse uşor scaunul de lângă el, făcând-o pe Yrene să chicotească.

Făcându-şi o favoare, Aelin se aşeză, Rowan venind lângă ea şi sprijinindu-şi mâinile pe umerii ei. Îşi trecu degetul mare peste gâtul lui Aelin, spre semnele de împerechere dintr-o parte care se cicatrizau din nou mulţumită apei de mare pe care o folosiseră ca să le pecetluiască.

Dar chiar dacă muşchii i se relaxară odată cu sufletul sub atingerea lui tandră, respiraţia îi rămase încordată.

Nu se relaxă când Nesryn spuse:

- Păianjenii stygian sunt valgi.

Tăcere.

- Le-am întâlnit specia, *kharankui*, în mijlocul ţinutului Dagul Fells. Au venit în lumea asta printr-o spărtură temporară dintre tărâmuri, iar apoi au rămas ca să păzească intrarea, în caz că o să mai apară vreodată.

- Aşa ceva e imposibil să se termine cu bine, bombăni Fenrys.

Elide încuviinţă mormăind.

- Se hrănesc cu vise, ani şi viaţă, spuse Falkan, ducând o mână la piept. Aşa cum au spus prietenii mei că fac valgii.

Aelin văzuse prinţii valgi secând un om de ultima picătură de tinereţe şi vigoare, lăsând în urmă doar un cadavru uscat. Nu s-ar fi îndoit că păianjenii aveau daruri asemănătoare.

- Ce înseamnă asta pentru război? întrebă Rowan, continuând s-o mângâie pe Aelin pe gât cu degetele mari.

- O întrebare mai bună este dacă se vor alătura armatei lui Erawan, lansă Lorcan provocarea, cu chipul împietrit.

- Ei nu îi dau socoteală lui Erawan, spuse încet Nesryn, iar după privirea pe care o avea Chaol, după compasiunea şi frica pe care le afişa, Aelin îşi dădu seama şi simţi răspunsul înainte ca Nesryn să termine de vorbit. Păianjenii stygian, *kharankuii*, dau socoteală reginei lor valge. Singura regină valgă. Maeve.

CAPITOLUL
50

Rowan o strânse de umeri pe Aelin cât ea se gândi la cuvintele goale şi reci.

– Maeve este o regină valgă? şopti el.

Aelin nu spuse nimic. Nu îşi găsea cuvintele.

Puterea ei se agită, dar ea nu o simţi.

Nesryn dădu serioasă din cap.

– Da. *Kharankuii* ne-au spus toată povestea.

La rândul ei, Nesryn le povesti cum Maeve găsise cumva o cale să pătrundă în lumea asta, fugind sau plictisindu-se de soţul ei, Orcus, fratele mai mare al lui Erawan; cum Erawan, Orcus şi Mantyx distruseseră lumile ca să o găsească, lui Orcus fiindu-i dor de soţia lui, şi se opriseră doar aici pentru că neamul Fae se ridicase ca să îi provoace. Fae conduşi de Maeve, pe care regii valgi nu o cunoşteau sau recunoşteau în forma pe care şi-o însuşise.

Le povesti despre viaţa pe care şi-o croise singură, minţile tuturor spiriduşilor în care intrase ea, convingându-i că fuseseră *trei* regine, nu două, inclusiv în mintea lui Mab şi a Morei, cele două surori regine care conduseseră Doranelle. Inclusiv în a lui Brannon.

– Păianjenii au spus, continuă Nesryn, că nici măcar Brannon nu ştia. Nici măcar acum, în Lumea de Dincolo, nu ştie. Atât de mult au intrat puterile lui Maeve în mintea lui, în minţile tuturor. S-a declarat adevărata lor regină.

Lumile şi adevărul o bombardară pe Aelin, rând pe rând.

Elide era străvezie.

– Dar se teme de vindecătoare, zise şi dădu din cap spre Yrene. Ai spus că păstrează bufniţa aia – o vindecătoare Fae înrobită – în caz că valgii au s-o descopere vreodată.

Pentru că asta era o altă parte a poveştii. Celălalt lucru pe care îl dezvăluise Nesryn, Chaol şi Yrene aducându-şi şi ei contribuţia.

Valgii erau paraziţi, iar Yrene putea să vindece gazdele umane; o făcuse pentru prinţesa Duva şi ar fi putut să o facă pentru mulţi alţii, înrobiţi cu inele sau coliere.

Dar pe Duva o infestase... o prinţesă valgă.

Aelin se rezemă de scaun, sprijinind capul de trupul masiv al lui Rowan. Mâinile lui îi tremurară pe umeri când păru să îşi dea seama ce, mai exact, pătrunsese în mintea lui, şi de unde venise puterea lui Maeve care îi permitea să facă asta; de ce rămânea nemuritoare şi veşnic tânără şi trăise mai mulţi ani decât toţi ceilalţi, de ce puterea lui Maeve *era* întunericul.

– De aceea se teme de foc, spuse Sartaq, făcând semn din bărbie spre Aelin. De aceea se teme atât de mult de tine.

Şi de aceea voia să o distrugă – ca să fie exact ca vindecătoarea înrobită în formă de bufniţă de lângă ea.

– Credeam... că am reuşit să o tai o dată, spuse în sfârşit Aelin. Acel întuneric tăcut şi antic o împingea şi o trăgea tot mai mult în jos... I-am văzut sângele curgând negru. Apoi s-a făcut roşu. Ea expiră, ieşind din întunericul şi liniştea care voiau să o devoreze pe deplin şi se forţă să-şi îndrepte spatele şi să se uite la Fenrys. Ai spus că sângele ei avea gust obişnuit când ai depus jurământul.

Lupul alb se transformă din nou într-un mascul Fae. Pielea lui bronzată era palidă, ochii negri fiind plini de groază.

– Aşa era.

– Nici eu n-am simţit alt gust, mormăi Rowan.

– A fost o vrajă – ca forma pe care o păstrează, spuse gânditor Gavriel.

Nesryn dădu din cap.

– Din ce au zis păianjenii, e foarte posibil să fie în stare să te convingă că sângele ei este ca sângele unui Fae.

Fenrys scoase un sunet ca şi când i s-ar fi făcut greaţă, Aelin având pornirea să-l imite.

Şi, de departe, o amintire nu-tocmai-amintire o agită – una a nopţilor de vară petrecute într-o poiană în pădure, în care Maeve o instruise şi-i spusese o poveste despre o regină care mergea printre lumi.

Care nu fusese mulţumită în ţinutul în care se născuse şi găsise o cale să îl părăsească, folosind cunoştinţele pierdute ale călătorilor antici, ale trecătorilor printre lumi.

Maeve îi spusese. Poate o poveste părtinitoare, dar ea i-o spusese. De ce? De ce ar fi făcut-o? Era o cale de a o convinge – sau ca să o facă să ezite, dacă s-ar fi ajuns vreodată la asta?

– Dar Maeve îi urăşte pe regii valgi, spuse Elide, şi chiar şi din locul tăcut şi alunecos în care dispăruse Aelin, vedea mintea ageră care se agita în spatele ochilor ei. S-a ascuns atât de mult timp... Cu siguranţă nu o să se alieze cu ei.

– A avut şansa să obţină un colier valg, spuse misterios Fenrys. Părea convinsă că putea să-l controleze pe prinţul din interiorul acestuia.

Nu doar prin puterea ei, ci pentru că era o regină demon.

Aelin se forţă să inspire din nou. Încă o dată. Ea strânse degetele, apucând o armă invizibilă.

Lorcan nu rostise un cuvânt, rămânând locului, palid şi tăcut, ca şi când şi el şi-ar fi părăsit trupul.

– Nu îi cunoaştem planurile, spuse Nesryn. Păianjenii *kharankui* nu au văzut-o de câteva milenii şi doar au auzit zvonuri de la cei mai puţin importanţi. Dar tot o venerează şi îi aşteaptă întoarcerea.

Chaol întâlni privirea lui Aelin cu ochi întrebători.

– Am fost prizoniera lui Maeve două luni, zise Aelin încetişor.

O tăcere deplină se lăsă în cort şi, apoi, le explică totul: de ce nu era în Terrasen, cine lupta acum acolo, unde plecaseră Dorian şi Manon.

Aelin înghiţi când termină, aplecându-se în atingerea lui Rowan.

– Maeve voia să-i dezvălui unde sunt cele două chei Wyrd. Voia să i le dau, dar am reuşit să le dau altcuiva înainte să mă ducă în Doranelle. Credeam că voia să mă supună voinţei ei, să mă folosească pentru a cuceri lumea. Dar probabil acum pare că voia să mă folosească drept scut împotriva valgilor, ca să o protejez mereu. Cuvintele i se rostogoliră greu şi tăios de pe buze. Am fost prizoniera lui Maeve până acum aproape o lună, spuse şi dădu din cap spre curtenii ei. Când am scăpat, m-au găsit din nou.

Tăcerea se lăsă iarăşi, noii ei tovarăşi rămânând fără cuvinte. Ea nu îi condamna.

Apoi, Hasar spuse printre dinţi:

– O s-o facem pe căţea să plătească şi pentru asta, nu-i aşa?

Aelin se uită în ochii întunecaţi ai prinţesei.

– Da, desigur!

~

Rowan simţise adevărul ca pe o lovitură fizică.

Maeve era valgă.

O regină valgă al cărei soţ înstrăinat invadase cândva lumea asta şi, dacă avea dreptate Chaol, îşi dorea să intre din nou în ea, dacă Erawan reuşea să deschidă poarta Wyrd.

Ştia că oamenii lui, sau cum se mai numeau ei acum, erau şocaţi. Ştia că el căzuse într-un fel de amorţire.

Femela pe care o serviseră şi căreia i se supuseseră era... valgă.

Îi păcălise atât de bine încât nici măcar nu-şi dăduseră seama gustându-i sângele.

Fenrys părea pe cale să vomite pe podeaua cortului. Pentru el, adevărul era îngrozitor.

Lorcan rămăsese rece şi inexpresiv. Gavriel îşi tot masa maxilarul, dispreţul plutindu-i în privire.

Rowan expiră prelung.

O regină valgă o ţinuse captivă pe Inima lui de Foc. Ce fel de putere încercase să pătrundă în mintea ei?

Ce putere *intrase* în mintea lui Rowan? În toate minţile lor, dacă îşi putea fermeca sângele astfel încât să pară a avea gust obişnuit?

El simţi încordarea crescând în Aelin, o furtună care aproape vibră în mâinile lui când o apucă de umeri.

Totuşi, flăcările ei nu se arătară; nu scoseseră nici măcar un tăciune în ultimele săptămâni, în ciuda antrenamentului lor intens.

Ocazional, vedea rubinul sabiei Goldryn licărind când o ţinea în mână, de parcă focul ar fi strălucit în mijlocul pietrei, dar nimic mai mult.

Nici măcar când se îmbrăţişaseră în patul lor de pe corabie, când îi străpunsese pielea de pe gât cu dinţii.

Elide se uită cu atenţie la toţi, cufundaţi în tăcere, şi se adresă noilor lor tovarăşi:

- Poate ar trebui să facem un plan de acţiune pentru lupta de mâine.

Ca să aibă timp, mai târziu în seara asta, să găsească o soluţie pentru încurcătura imensă.

Chaol dădu aprobator din cap.

- Am adus cu noi un cufăr cu cărţi, îi spuse el lui Aelin. Din Torre. Sunt pline de semne Wyrd. Aelin nici măcar nu clipi, dar Chaol termină: dacă supravieţuim acestei lupte, poţi să le studiezi. În caz că găseşti ceva care ne-ar putea fi de ajutor.

Împotriva lui Erawan, a lui Maeve şi a îngrozitorului destin al partenerei lui.

Aelin încuviinţă dând uşor din cap.

Aşadar, Rowan se forţă să ignore şocul, dezgustul şi frica, şi să se concentreze la planul viitor. Doar Gavriel părea capabil să facă acelaşi lucru, Fenrys rămânând pe loc, Lorcan uitându-se în gol.

Aelin rămase pe scaunul ei, clocotind.

Plănuiră totul repede şi eficient: urmau să revină cu Chaol şi Yrene la fortăreaţă, ca să ajute în lupta de a doua zi. Nobilii khaganatului aveau să facă presiuni de aici, Nesryn şi prinţul Sartaq conducând păsările ruk, iar prinţesa Hasar comandând infanteriştii şi cavaleria Darghan.

Alcătuiau un grup bine instruit şi mortal. Îndreptându-se spre cort, Rowan îi observase deja pe soldaţii Darghan, cu armăsarii şi armurile lor frumoase, suliţele şi coifurile cu creastă, şi oftase de uşurare văzând cât de pricepuţi erau. Era, poate, ultimul oftat de uşurare din acest război. Cu siguranţă, dacă armata khaganului nu hotărâse încă *unde* avea să se îndrepte după aceea.

El se gândea că era corect – atât de multe teritorii erau acum în calea Morathului – dar, când se termina lupta, urma să se asigure că mărșăluiau spre nord. Spre Terrasen.

Dar a doua zi aveau să izbească legiunea Morathului în zidurile fortăreței, Chaol și Rowan conducând oamenii din interior, doborând soldații inamici.

Aelin nu se oferi să facă nimic. Nu dădu semne că îi auzise.

Iar după ce toți căzuseră de acord că planul era bun, împreună cu un plan de rezervă dacă primul nu funcționa, Nesryn spuse doar „O să vă găsim niște păsări ruk care să vă ducă înapoi la fortăreață“ înainte ca Aelin să dea buzna în noaptea friguroasă, Rowan abia ținând pasul cu ea.

În urma ei nu era niciun tăciune. Noroiul nu-i sfârâi sub cizme.

Nu era niciun foc. Nicio scânteie.

Ca și când Maeve ar fi stins acel foc, făcând-o să se teamă de el, să îl urască.

Aelin trecu printre corturile ordonate, pe lângă cai și călăreții lor în armuri, infanteriștii din jurul focurilor de tabără și călăreții ruk și păsările lor puternice, tocmai până la marginea estică a taberei și a câmpiei care se întindea dincolo de ea, locul fiind lat și gol judecând după densitatea armatei.

Ea nu se opri până ce nu ajunse la un râu pe care îl traversaseră doar în urmă cu câteva ore. Era aproape complet înghețat, dar cu o lovitură a cizmei făcu gheața să se crape, să dezvăluie apa neagră atinsă de lumina argintie a stelelor.

Apoi, căzu în genunchi și bău.

Bău fără oprire, ducând apa la gură. Probabil era destul de rece încât să o usture, dar ea tot bău până ce își sprijini mâinile pe genunchi și spuse:

– Nu pot s-o fac.

Rowan se lăsă pe un genunchi, scutul pe care îl ridicase în jurul ei până acum izolând vântul rece al câmpiei.

– Eu... *nu pot*...

Ea inspiră tremurând și își acoperi fața cu mâinile ude.

Ușor, Rowan o apucă de încheieturi și le coborî.

– Nu înfrunți singură asta.

Suferința și groaza îi umplură ochii frumoși, iar pieptul i se strânse dureros când spuse:

– Am avut noroc împotriva lui Erawan. Dar împotriva lui și a lui Maeve? Ea a adunat o armată și, foarte probabil, o conduce spre Terrasen chiar acum. Iar dacă Erawan își cheamă frații, dacă se întorc ceilalți regi...

– Îi trebuie celelalte două chei ca să facă ata. Nu le are.

Ea își strânse atât de puternic degetele în palme încât mirosul sângelui umplu aerul.

– Ar fi trebuit să mă duc după chei. Imediat. Nu să vin aici. Nu să fac asta.

– Acum este misiunea lui Dorian, nu a ta. N-o să dea greș.

– Este misiunea mea și întotdeauna a fost...

– Noi am ales să venim aici și-o să ne respectăm decizia, spuse el furios, fără să se deranjeze să își controleze tonul. Dacă Maeve își aduce într-adevăr armata în Terrasen, atunci asta nu face decât să confirme că am avut dreptate să venim aici. Că trebuie să convingem armata khaganului să meargă spre nord după asta. Este singura șansă de reușită pe care o avem.

Aelin își trecu mâinile prin păr. Șiroaiele de sânge pătară pletele blonde.

– Nu pot câștiga împotriva lor. Împotriva unui rege și a unei regine valge. Vocea ei deveni răgușită. Deja au câștigat.

– Nu este adevărat! Și chiar dacă Rowan ura fiecare cuvânt, spuse furios: Și ai supraviețuit două luni împotriva lui Maeve, fără vreo magie care să te protejeze. Două luni în care o regină valgă a încercat să îți pătrundă în minte, Aelin! Să te distrugă.

Aelin tremură.

– A reușit, totuși.

Rowan așteptă.

– Mi-am *dorit* să mor înainte de sfârșit, înainte să mă amenințe cu colierul, șopti Aelin. Și chiar și acum simt că m-a *smuls* din mine cineva. Mi se pare că sunt pe fundul mării și persoana care sunt și care am fost este departe la suprafață, iar eu nu am să mai ajung *vreodată* acolo.

În afară de a-i trage uşor degetele din palmă, el nu ştiu ce să spună, ce să facă.

- Mi-ai crezut lăudăroşenia, aroganţa? întrebă ea, vocea spărgându-i-se. Ceilalţi au crezut? Pentru că mi-am dat silinţa. Am încercat din răsputeri să mă conving că totul e real, amintindu-mi că trebuie doar să mă prefac că sunt cum eram înainte suficient de mult timp.

Suficient de mult timp ca să făurească Lacătul şi să moară.

- Ştiu, Aelin, spuse Rowan încet.

Nu crezuse nicio clipă semnele din ochi şi zâmbetele.

Aelin scoase un suspin care frânse ceva în el.

- Nu mai *simt* că sunt eu, de parcă m-ar fi anulat, de parcă mi-ar fi scos sinele. Ea şi Cairn şi tot ce mi-au făcut. Aelin înghiţi aerul, iar Rowan o cuprinse în braţe şi o trase în poala lui. Sunt atât de obosită, suspină tânăra. Sunt atât de obosită, Rowan...

- Ştiu. El îi mângâie părul. Ştiu.

Era singurul lucru care putea fi spus.

Rowan o îmbrăţişă până ce ea încetă să plângă şi rămase nemişcată, culcuşită la pieptul lui.

- Nu ştiu ce să fac, şopti ea.

- Lupţi, zise el categoric. Luptăm. Până când n-o să mai putem. Luptăm.

Ea se ridică, dar rămase în poala lui, uitându-se la chipul partenerului ei cu o suferinţă care îl distruse.

Rowan îi atinse pieptul cu mâna, chiar deasupra inimii ei fierbinţi.

- Inimă de Foc!

O provocare şi o chemare.

Ea îi acoperi mâna cu a ei, caldă în ciuda nopţii friguroase, ca şi când acel foc nu s-ar fi stins de tot, şi îşi ridică privirea la stele. Spre Lordul Nordului, care era de strajă.

- Luptăm, şopti Aelin.

* * *

Aelin îl găsi pe Fenrys lângă un foc liniştit, uitându-se în gol în flăcările pârâitoare.

Se aşeză pe buştean lângă el, neîmplinită, sinceră şi tremurândă, dar... lacrimile sărate o domoliseră oarecum. O potoliseră. Rowan o calmase şi încă o făcea, supraveghind totul din umbra de dincolo de foc.

Fenrys îşi ridică fruntea, ochii lui fiind la fel de goi cum fuseseră şi ai ei.

– Când ai să vrei să vorbeşti, spuse ea, cu voce încă răguşită, am să te ascult.

Fenrys dădu din cap, buzele lui descriind o linie strânsă.

– Mulţumesc!

Tabăra se pregătea pentru plecarea lor, dar Aelin se apropie de el şi rămase tăcută preţ de câteva minute lungi.

Două vindecătoare, însemnate doar de eşarfele albe din jurul braţelor, trecură în grabă, cărând o mulţime de bandaje.

Aelin se încordă şi se concentră asupra respiraţiei.

Fenrys observă unde se uita ea.

– Ştii, erau îngrozite, spuse el încet. De fiecare dată când le aducea ea ca să te... vindece.

Cele două vindecătoare dispărură după un cort. Aelin îşi îndoi degetele, alungând moliciunea din ele.

– Asta nu le-a oprit să o facă.

– Nu aveau de ales.

Ea îi întâlni privirea întunecată. Fenrys strânse din buze.

– Nimeni nu te-ar fi lăsat în starea aia. Nimeni!

Distrusă, însângerată şi arsă...

Ea apucă mânerul sabiei Goldryn. Neajutorată.

– Au sfidat-o în felul lor, continuă Fenrys. Câteodată, le ordona să te trezească. Adesea, pretindeau că nu pot, că ai leşinat prea profund. Dar eu ştiam – cred că şi Maeve ştia – că te-au adormit. Cât mai mult timp posibil. Ca să tragă de timp.

Ea înghiţi.

– Le-a pedepsit?

– Nu ştiu. Nu erau niciodată aceleaşi.

Probabil că Maeve o făcuse; probabil le distrusese minţile pentru că o sfidaseră.

Aelin apucă strâns sabia de la centură.

Neajutorată. Fusese neajutorată. La fel cum mulţi alţii din oraşul acesta, din Terrasen, de pe acest continent, erau lipsiţi de puteri.

Mânerul sabiei Goldryn se încălzi în mâna ei.

Nu avea să mai fie niciodată astfel, indiferent cât îi mai rămăsese de trăit.

~

Gavriel veni lângă Rowan, aruncă o privire la regină şi la Fenrys şi şopti:

- Nu sunt veştile pe care trebuia să le auzim.

Rowan închise ochii o clipă.

- Nu.

Gavriel puse o mână pe umărul lui Rowan.

- Asta nu schimbă nimic, în unele feluri.

- Cum?

- Am slujit-o. Nu era... ceea ce este Aelin. Cum ar trebui să fie o regină. Am ştiut asta cu mult timp înainte să aflăm adevărul. Dacă Maeve vrea să se folosească de ceea ce este împotriva noastră, să se alieze cu Morathul, atunci asta schimbă lucrurile. Dar trecutul e trecut. S-a terminat, Rowan. Că ştim că Maeve este valgă sau doar o ticăloasă nu schimbă ce s-a petrecut.

- Faptul că ştiu că o regină valgă vrea să îmi înrobească partenera şi aproape a făcut-o schimbă multe.

- Dar ştim de ce se teme Maeve, motivul pentru care se teme, replică Gavriel, ochii lui roşiatici fiind strălucitori. De foc şi de vindecătoare. Dacă Maeve vine cu armata ei, nu suntem lipsiţi de apărare.

Era adevărat. Rowan şi-ar fi putut reproşa că nu se gândise la asta. Totuşi, o altă chestiune nu-i dădu pace.

- Armata ei, spuse Rowan. Este formată din Fae.

- Ca şi flotila personală, spuse precaut Gavriel.

Rowan îşi trecu o mână prin păr.

- Ai să poţi să te obişnuieşti cu asta - să lupţi cu propriul nostru popor? Să îi ucidă...

- Tu ai să poţi? fu replica lui Gavriel.

Rowan nu-i răspunse.

- De ce Aelin nu mi-a oferit jurământul de sânge? întrebă Gavriel după o clipă.

Masculul nu întrebase în ultimele săptămâni, iar Rowan nu ştia de ce Gavriel întreba acum, dar îi spuse adevărul.

- Pentru că nu vrea să o facă înainte ca Aedion să depună primul jurământul. Să ţi-l ofere înaintea lui... Vrea ca Aedion să îl depună primul.

- În caz că el nu vrea să mă apropii de regatul lui.

- Ca Aedion să ştie că se gândeşte mai mult la nevoile lui decât la ale ei.

Gavriel îşi plecă fruntea.

- Aş accepta, dacă mi l-ar oferi.

- Ştiu, spuse Rowan şi îşi bătu uşurel pe spate cel mai vechi prieten. Şi ea ştie.

Leul privi spre nord.

- Crezi că... Nu am aflat nicio ştire din Terrasen.

- Dacă ar fi căzut, dacă Aedion ar fi căzut, am fi aflat. Oamenii de aici ar şti.

Gavriel îşi masă pieptul.

- Noi fost la război. *El* a fost la război. S-a războit pe câmpurile de luptă când era *copil*, la naiba! Furia licări pe chipul lui Gavriel - nu din cauza a ceea ce făcuse Aedion, ci din cauza a ceea ce-l obligaseră soarta şi ghinionul să facă; a ceea ce Gavriel nu reuşise să împiedice. Dar fiecare zi care trece şi în care nu aflăm ceva încă mă îngrozeşte. Mă îngrozeşte fiecare sol pe care îl vedem.

Era o groază pe care Rowan nu o mai cunoscuse, diferită de frica pentru partenera şi regina lui, diferită de frica unui tată pentru copilul său.

El nu îşi permise să privească spre Aelin, să-şi aducă aminte ce visa în timp ce o căuta - familia pe care o văzuse, familia pe care ar fi alcătuit-o împreună.

- Trebuie să îi convingem pe nobilii khaganatului să mărşăluiască spre nord când se termină lupta, spuse Gavriel încet.

Rowan dădu aprobator din cap.

- Dacă mâine putem să distrugem armata asta şi să îi convingem pe nobili că Terrasenul este singura opţiune, atunci într-adevăr o să putem să ne îndreptăm curând spre nord. S-ar putea să lupţi lângă Aedion înainte de Yulemas.

Gavriel îşi strânse pumnii pe lângă corp, tatuajele întinzându-i-se pe mâini.

- Dacă o să-mi ofere onoarea asta.

Rowan avea de gând să-l oblige pe Aedion să o facă.

- Adu-i pe Elide şi pe Lorcan. Păsările ruk sunt aproape gata de plecare, fu tot ce spuse el.

CAPITOLUL
51

Lorcan zăbovea la marginea taberei păsărilor ruk, abia observând creaturile minunate sau călăreţii lor cu armuri când se linişteau peste noapte. Câteva, ştia el, nu aveau să-şi găsească odihna, ducându-i în schimb pe ei şi proviziile necesare înapoi spre fortăreaţa care se înălţa deasupra oraşului şi câmpiei.

Lui nu îi păsa, nu se minuna că, în curând, urma să se înalţe în zbor pe unul dintre aceste animale incredibile. Nu îi păsa că, a doua zi, toţi aveau să atace armata întunecată adunată în depărtare.

Lorcan luptase în mai multe bătălii şi războaie decât voia să îşi amintească, iar ziua ce urma să vină n-ar fi fost cu mult diferită, cu excepţia demonilor pe care i-ar fi ucis, în locul oamenilor şi spiriduşilor.

Demoni ca fosta lui regină.

Masculul i se oferise, o *dorise,* sau aşa crezuse, iar ea râsese de el. Lorcan nu ştia ce însemna asta pentru Maeve sau pentru el.

Crezuse că întunecimea lui, darurile lui Hellas o atrăseseră pe ea, că fuseseră meniţi să fie parteneri.

Poate că zeul întunecat nu dorise ca el să îi jure credinţă lui Maeve, ci să o ucidă, să se apropie destul de mult încât să o facă.

Lorcan nu îşi aranjă mantia când rafala de vânt rece bătu dinspre lacul îndepărtat, ci se aplecă spre vântul îngheţat ca şi când acesta ar fi putut alunga adevărul.

– Plecăm.

Vocea molcomă a lui Elide spintecă liniștea apăsătoare a gândurilor lui.

– Păsările ruk sunt pregătite, adăugă ea.

Pe chipul încadrat de părul brunet, scânteietor din cauza luminii torțelor și a focurilor de tabără, nu se citea frica sau mila. Dintre ei toți, ea făcuse față veștilor, apropiindu-se de birou ca și când s-ar fi născut pe câmpul de luptă.

– Nu am știut, spuse el gâtuit.

Elide știa la ce se referea Lorcan.

– Oricum avem lucruri mai importante de care să ne îngrijorăm.

El făcu un pas spre ea.

– Nu am știut, repetă masculul.

Elide își dădu capul pe spate ca să îi studieze chipul și își țuguie buzele, un mușchi al maxilarului zvâcnindu-i.

– Vrei să te iert pentru asta?

– Am slujit-o aproape cinci sute de ani. Cinci sute de *ani*, iar eu am crezut că este doar nemuritoare și rece.

– Mi se pare că asta e definiția unui valg.

El își dezgoli dinții.

– Trăiește tu o veșnicie, *lady*, și vezi cum te afectează!

– Nu înțeleg de ce ești atât de șocat. Chiar dacă era nemuritoare și rece, ai iubit-o. Probabil că ai acceptat-o așa cum era. Așadar, ce mai contează cum îi spunem noi?

– Nu am iubit-o.

– Cu siguranță te-ai purtat ca și când ai fi iubit-o.

– De ce tot revii la asta, Elide? întrebă Lorcan furios. De ce este singurul lucru la care nu poți renunța?

– Pentru că încerc să înțeleg cum ai putut să ajungi să iubești un monstru.

– De ce?

El se apropie, iar ea nu dădu niciun pas înapoi.

Într-adevăr, ochii ei ardeau când zise printre dinți:

– Ca să înțeleg cum de am făcut același lucru.

Vocea i se poticni la ultimele cuvinte, iar Lorcan înțepeni când se gândi la ele. El niciodată... nu avusese niciodată pe cineva care...

– Este o boală? întrebă tânăra. Este ceva în neregulă cu tine?

– Elide! Numele ei fu un zăngănit pe buzele lui. Lorcan îndrăzni să întindă o mână spre ea, dar fata se retrase.

– Dacă tu crezi că faptul că i-ai jurat cu sânge credinţă lui Aelin înseamnă *ceva* pentru noi, te înşeli amarnic. Eşti nemuritor – eu sunt om. Să nu uităm nici *acest* mic fapt!

Lorcan mai că se retrase auzind cuvintele, adevărul lor îngrozitor. El avea cinci sute de ani. Ar fi trebuit să plece, nu să fie atât de deranjat de întreaga situaţie. Şi totuşi, Lorcan spuse furios:

– Eşti geloasă! Asta te frământă cu adevărat.

Elide izbucni într-un râs crud şi tăios pe care el nu îl mai auzise niciodată.

– Geloasă? *Pe ce* să fiu geloasă? Pe demonul pe care l-ai slujit? Tânăra îşi îndreptă umerii, ca un val care se ridica înainte să se spargă de ţărm. Singurul lucru pentru care sunt invidioasă este că *ea* a scăpat de tine.

Lorcan urî faptul că vorbele îl atinseră ca o lovitură, că nu se mai putea apăra de ea.

– Îmi pare rău! spuse el. Pentru tot, Elide!

Poftim, o spusese şi recunoscuse în faţa ei.

– Îmi pare rău! repetă masculul.

Dar chipul lui Elide nu se îndulci.

– Nu-mi pasă! spuse ea întorcându-se pe călcâie. Şi nu îmi pasă dacă scapi cu viaţă din lupta de mâine!

~

Geloasă. Ideea că era invidioasă *pe Maeve* pentru că îi impusese lui Lorcan să o iubească timp de secole... Elide şchiopătă spre grupul de păsări ruk ce se pregăteau, scrâşnind din dinţi atât de puternic încât o duru maxilarul.

Aproape ajunse la prima dintre păsările înşeuate când o voce se auzi în urma ei:

– Ar fi trebuit să îl ignori.

Elide se opri văzând că Gavriel o urma.

– Poftim?

Pe chipul de obicei cordial al Leului se citea seriozitatea - dezaprobarea.

- Puteai la fel de bine să loveşti un mascul deja doborât.

Elide nu îi adresase niciun cuvânt urât lui Gavriel de când îl cunoscuse, dar acum spuse:

- Nu cred că te priveşte!

- Nu l-am auzit niciodată pe Lorcan cerându-şi scuze pentru ceva. Nu i-a cerut scuze nici lui Maeve, când l-a biciuit pentru o greşeală.

- Şi asta înseamnă că merită să-l iert?

- Nu. Dar trebuie să îţi dai seama că i-a jurat cu sânge lui Aelin pentru tine, nu pentru altcineva. Ca să poată rămâne în preajma ta, deşi ştie destul de bine că n-ai să ai o viaţă lungă.

Păsările se mişcară pe loc, foşnind din aripi în aşteptarea zborului.

Ea ştia. Ştiuse din clipa în care el îngenunchease în faţa lui Aelin. Câteva săptămâni mai târziu, conştientă că Lorcan o făcuse de dragul ei, Elide nu ştiuse cum să reacţioneze în faţa dorinţei de a vorbi şi lucra cu el aşa cum o făcuseră înainte. Se urâse pentru că nu încercase să fie furioasă mai mult timp.

De aceea venise după mascul în seara asta. Nu ca să îl pedepsească pe el, ci ca să se pedepsească pe sine; să îşi aducă aminte cui i-o vânduse pe regina lor şi cât de mult se înşelase ea.

Iar ce-i spusese la despărţire... era o minciună. O minciună dezgustătoare şi odioasă.

Elide se întoarse din nou spre Gavriel.

- Eu nu...

Leul dispăruse. Iar în zborul friguros deasupra armatei şi apoi a mării întunecate care se întindea spre vechiul oraş, chiar şi acea voce înţeleaptă care îi şoptise toată viaţa tăcuse.

~

Nesryn zăbovea lângă Salkhi, cu o mână pe coastele acoperite de pene ale păsării, şi privea grupul înălţându-se pe cer. Cele douăzeci de păsări ruk nu îi duceau în zbor doar pe Aelin Galathynius şi tovarăşii ei, printre care Chaol şi Yrene, ci şi alte vindecătoare, provizii şi câţiva cai, cu capetele acoperite şi în ţarcuri de lemn, inclusiv calul lui Chaol, Farasha.

- Mi-aş dori să pot merge cu ei, oftă Borte din locul în care îl mângâia pe Arcas. Să lupt alături de neamul Fae.

Amuzată, Nesryn îi aruncă o privire piezişă.

- Ai să ai ocazia destul de curând, dacă după asta mărşăluim spre Terrasen.

În apropiere se auzi un pufnitul zeflemitor al unui bărbat.

- Trage cu urechea în altă parte, Yeran! izbucni ea la logodnicul ei.

- Ce comandant grozav mai eşti tu, care te uiţi după Fae ca o fată îndrăgostită, îi răspunse căpitanul din Berlad.

Borte îşi dădu ochii peste cap.

- După ce au să mă înveţe tehnicile de luptă şi am să le folosesc pentru a te nimici la următoarea Adunare, ai să poţi să baţi câmpii despre felul în care mă uit la ei.

Căpitanul chipeş se grăbi spre pasărea lui ruk, iar Nesryn se feri ca să îşi ascundă zâmbetul, părând foarte interesată să mângâie penele maronii ale lui Salkhi.

- Atunci ai să fii soţia mea, conform înţelegerii tale cu mama vetrei mele, spuse el încrucişându-şi braţele. Nu s-ar cuveni să îţi ucizi soţul în timpul Adunării.

Borte zâmbi cu o drăgălăşenie otrăvită la logodnicul ei.

- Atunci, o să fiu nevoită să te ucid altă dată.

Yeran zâmbi şi el răutăcios, amuzându-se.

- Aşadar, altă dată, îi promise căpitanul.

Nesryn observă lumina care licărea în ochii căpitanului şi cum Borte îşi muşca buza, respirând sacadat.

Yeran se înclină şi-i şopti ceva la ureche lui Borte, făcând-o să caşte ochii mari. Şi o ului destul de mult încât atunci când Yeran se îndreptă arogant şi fudul spre pasărea lui ruk, Borte să roşească furioasă şi să se întoarcă să-şi îngrijească rukul.

- Nu întreba, mormăi ea.

Nesryn îşi ridică mâinile.

- Nici n-aş visa la asta!

Borte mai roși preț de câteva minute, continuând să curețe frenetic penele păsării.

Pași ușor și grațioși se auziră în zăpadă, iar Nesryn știu cine se apropia înainte ca rukhinii să ia măcar poziția de drepți - nu pentru că Sartaq era prinț și moștenitor, ci pentru că era căpitanul lor, al tuturor rukhinilor din acest război, nu doar din cuibul Eridun.

El le făcu semn din mână să plece, scrutând cerul nopții și păsările ruk care încă se înălțau, Rowan Whitethorn protejându-le de săgețile inamice care și-ar fi putut găsi ținta. Sartaq nu se apropiase de Nesryn când Borte îl mângâie pe Arcas, își aruncă peria în sacul cu provizii și plecă în noapte.

Nu ca să le ofere intimitate, își dădu seama Nesryn. Yeran veni de lângă rukul său o clipă mai târziu, mergând încet în urma lui Borte. Fata se uită peste umăr o dată și nu se arătă deranjată când îl văzu pe Yeran urmând-o.

Sartaq chicoti.

- Cel puțin acum s-au mai lămurit.

Nesryn pufni, peria alunecând pe penele lui Salkhi.

- Sunt mai confuză ca niciodată.

- Călăreții ale căror corturi se află lângă cel al lui Borte nu sunt.

Nesryn ridică din sprâncene, dar zâmbi..

- E bine. Nu pentru călăreți - ci pentru ei.

- Războiul îi schimbă pe oameni. Grăbește totul. El îi mângâie ceafa, degetele împletindu-se în părul ei înainte să îi șoptească la ureche „Vino la culcare!“

Căldura îi străbătu corpul.

- Mâine avem de pornit o luptă. Din nou.

- Și o zi a morții m-a făcut să vreau să te îmbrățișez, spuse prințul, aruncându-i un zâmbet dezarmant căruia nu îi putu rezista, mai ales când adăugă „Și să fac alte lucruri cu tine“.

Nesryn își strânse degetele de la picioare.

- Atunci ajută-mă să termin să-i fac toaleta lui Salkhi.

Prințul se întinse atât de repede spre peria aruncată de Borte încât Nesryn râse.

CAPITOLUL
52

Revenite în tabăra lor din Colţi, vrăjitoarele Crochan aşteptară.

Manon şi Cele Treisprezece descălecară de pe balauri. Ceva îi agită stomacul la fiecare pas spre focul lui Glennis. Bucata de material roşu de la capătul cosiţei ei deveni o piatră de hotar, îngreunându-i capul.

Aproape ajunseră la vatra lui Glennis când Bronwen o prinse din urmă pe Manon.

Asterin şi Sorrel, rămase în spate, se încordară, dar nu interveni niciuna, mai ales când Bronwen întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Manon se uită pieziş la verişoara ei.

– Le-am cerut să se gândească la poziţia lor în războiul ăsta.

Bronwen se încruntă la cer, ca şi când s-ar fi aşteptat să le vadă pe vrăjitoarele Dinţi-de-fier urmărindu-le.

– Şi?

– Presupun că rămâne de văzut.

– Credeam că te-ai dus acolo ca să le aduni.

– M-am dus ca să le fac să se analizeze cine vor să fie, spuse Manon, dezgolindu-şi dinţii.

– Nu credeam că vrăjitoarele Dinţi-de-fier sunt capabile de un asemenea lucru.

Asterin spuse furioasă:

– Ai grijă, vrăjitoareo! mârâi Asterin.

Bronwen îi schiţă un zâmbet peste umăr şi apoi i se adresă lui Manon:

– Te-au lăsat să pleci în viaţă?

– Desigur.

– Vor lupta? Se vor întoarce împotriva Morathului şi a celorlalte vrăjitoare Dinţi-de-fier?

– Nu ştiu.

Nu ştia. Chiar nu ştia.

Bronwen tăcu preţ de câţiva paşi. Manon tocmai intrase în inelul vetrei lui Glennis când vrăjitoarea spuse:

– Atunci nu ar fi trebuit să ne deranjăm să sperăm.

Manon nu avea niciun răspuns, aşadar se îndepărtă, Cele Treisprezece trecând pe lângă Bronwen fără să se uite la ea.

Manon o găsi pe Glennis agitând cărbunii din vatra sa, focul sacru din mijlocul acesteia având o strălucire care nu trebuia întreţinută de niciun lemn. Era un dar de la Brannon – o parte din regina Terrasenului era aici.

– Trebuie să plecăm până mâine la amiază, spuse Glennis. S-a hotărât: o să ne întoarcem la vetrele noastre.

Manon doar se aşeză pe piatra cea mai apropiată de bătrână, lăsându-le pe Cele Treisprezece să adune orice găseau de mâncare. Dorian rămăsese în urmă cu balaurii. Ultima dată îl văzuse cu câteva minute în urmă, când îl abordaseră câteva vrăjitoare Crochan. Dacă de plăcere sau ca să afle informaţii, Manon nu ştia. Se îndoia că avea să mai împartă patul cu ea prea curând, mai ales dacă era hotărât să plece în Morath.

Acest gând o neliniştea.

– Crezi că vrăjitoarele Dinţi-de-fier sunt în stare să se schimbe? o întrebă Manon pe Glennis.

– Tu ar trebui să ştii cel mai bine răspunsul ăsta.

Ştia şi nu era pe deplin sigură că îi plăcea concluzia la care ajunsese.

– Rhiannon credea că am putea? „Credea că eu aş putea?"

Privirea lui Glennis se îmblânzi, o urmă de tristeţe zărindu-se în ochii ei când mai puse un buştean în foc.

– Sora ta vitregă era opusul tău în multe privinţe. Şi semăna mult cu tatăl tău. Era deschisă şi sinceră şi spunea ce simţea, indiferent de consecinţe. Unii ziceau că era neruşinată. Poate că nu îţi dai seama din felul în care se poartă acum, rosti bătrâna schiţând un zâmbet, dar erau destule vetre care nu o plăceau şi care nu voiau să o audă vorbind despre poporul nostru care eşua, despre cum exista o soluţie mai bună şi cum şi-ar putea găsi pacea popoarele noastre. În fiecare zi vorbea cu voce tare oricui ar fi ascultat-o despre posibilitatea unui regat unit al vrăjitoarelor, despre posibilitatea unui viitor în care nu trebuia să ne ascundem sau să ne împuţinăm. Mulţi spuneau că era nesăbuită. Au crezut-o nebună, mai ales când a plecat să te caute, să vadă dacă erai de acord cu ea, în ciuda trecutului vostru sângeros.

Ea ar fi murit pentru acel vis, pentru acel posibil viitor. Manon o ucisese pentru asta.

Glennis spuse:

– Aşadar, credea Rhiannon că vrăjitoarele Dinţi-de-Fier se puteau schimba? Probabil că era singura vrăjitoare Crochan care credea, dar era foarte convinsă de asta. Pielea lăsată a gâtului se undui. Credea că voi două aţi putea conduce împreună Regatul Vrăjitoarelor. Că le-aţi putea conduce pe vrăjitoarele Dinţi-de-fier şi Crochan şi că împreună aţi putea să refaceţi ce s-a ruinat cu mult timp în urmă.

– Iar acum sunt doar eu.

Jongla cu ambele sarcini.

– Acum eşti doar tu. Glennis o privi direct, neiertător. O punte între noi.

Manon acceptă farfuria de mâncare pe care i-o dădu Asterin înainte ca aghiotanta să ia loc lângă ea.

– Vrăjitoarele Dinţi-de-fier au să se schimbe, spuse Asterin. Ai să vezi.

Sorrel mormăi de pe cea mai apropiată piatră, pe chipul ei citindu-se dezaprobarea.

– Au să se schimbe. Jur!

Glennis schiţă un zâmbet, dar Manon nu spuse nimic, începând să mănânce.

În urmă cu câteva luni, îi zisese lui Elide să aibă speranță.

Dar poate că, la urma urmei, speranță n-avea să fie pentru niciuna dintre ele.

~

Dorian zăbovi lângă balauri ca să răspundă întrebărilor puse de vrăjitoarele Crochan care fie nu voiau, fie erau prea speriate să le întrebe pe Cele Treisprezece ce se întâmplase în trecătoarea Ferian.

Nu, în urma lor nu se aduna nicio armată. Nu îi urmărise nimeni. Da, Manon vorbise cu vrăjitoarele Dinți-de-fier și le ceruse să i se alăture. Da, ei scăpaseră nevătămați. Da, ea vorbise și cu vrăjitoarele Dinți-de-fier, și cu cele Crochan.

Cel puțin asta îi spusese Asterin în lungul zbor de întoarcere. El nu se deranjase să discute cu Manon despre următorii lor pași. Nu încă.

Iar când Asterin tăcuse, Dorian căzuse pe gânduri. Se gândise la tot ce văzuse în trecătoarea Ferian, la fiecare culoar, sală și puț care duhnea a durere și frică.

La ce construiseră tatăl lui și Erawan, la ce fel de regat moștenise el.

Cheile Wyrd se agitară, șoptind. Dorian le ignoră și își trecu o mână peste mânerul sabiei Damaris. Aurul rămase cald în ciuda gerului.

Da, era o sabie a adevărului, dar și o aducere aminte a ceea ce fusese cândva Adarlanul și a ceea ce ar fi putut să redevină.

Dacă, în timpul rămas, nu ezita și nu se îndoia.

Ar fi putut să îndrepte lucrurile. Pe toate. Ar fi putut remedia situația.

Damaris îi confirmă printr-o căldură mângâietoare și liniștită.

Dorian părăsi micul grup de vrăjitoare Crochan și se îndreptă spre o bucată de pământ de deasupra prăpastiei mortale cu roci și zăpadă.

Munții sălbatici se întindeau în toate direcțiile, dar el se uită spre sud-est. Spre Morath, care se ivea în depărtare.

În seara din pădurea Eyllwe reuşise să se transforme într-un corb. Acum presupunea că mai trebuia doar să înveţe să zboare.

Se concentră la vârtejul de putere brută. Căldura îl cuprinse, oasele scârţâindu-i, lumea lărgindu-se.

Deschise ciocul şi scoase un cârâit.

Întinzându-şi aripile negre, Dorian începu să se antreneze.

CAPITOLUL
53

Cineva dăduse foc coapsei ei.

Nu Aelin, pentru că era plecată, închisă într-un sarcofag de fier şi dusă pe mare.

Dar cineva o arsese până la os, atât de intens încât cea mai mică mişcare pe ce stătea întinsă – un pat?, o saltea? – o făcea să simtă durerea în tot corpul.

Lysandra deschise ochii, scoţând un geamăt slab din gâtul uscat.

– Uşor, vui o voce gravă.

Cunoştea vocea. Cunoştea parfumul – ca de pârâu limpede şi iarbă proaspătă. Aedion.

Îşi îndreptă ochii, grei şi dureroşi, spre sunet.

Părul lui strălucitor atârna moale, pătat de sânge, şi avea cearcăne purpurii sub ochii turcoaz extrem de trişti şi goi.

Se aflau într-un cort improvizat, singura lumină a lămpii care se legăna în vântul rece pătrunzând printre clape. Fusese învelită cu pături, deşi el stătea pe o găleată răsturnată, purtând încă armura, fără ceva care să îl încălzească.

Lysandra îşi dezlipi limba de cerul gurii şi ascultă lumea de dincolo de cortul slab luminat.

Haos. Strigăte. Nişte bărbaţi ţipau.

– Am cedat Perranthul, spuse răguşit Aedion. Au trecut două zile de când suntem pe fugă. Încă trei şi ajungem în Orynth.

Ea se încruntă uşor. Fusese inconştientă atât de mult timp?

– Am fost nevoiţi să te urcăm într-o căruţă, cu ceilalţi răniţi. Seara asta este prima în care am îndrăznit să oprim. Înghiţi şi gâtul puternic i se mişcă. În sud a lovit o furtună care a încetinit Morathul – doar puţin.

Ea încercă să-şi înghită uscăciunea din gât. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că înfrunta ilkenii, niciodată atât de conştientă de limitele unui corp muritor, şi cum până şi Aelin, care părea atât de înaltă când mergea prin lume, era mică pe lângă creaturi. Apoi, ghearele îi sfâşiaseră piciorul, iar ea reuşise să dea o lovitură perfectă şi să doboare un ilken.

– Ne-ai adunat soldaţii, spuse el. Am pierdut lupta, dar nu au fugit ruşinaţi.

Lysandra reuşi să scoată o mână de sub pături şi o întinse spre urciorul cu apă de lângă pat. Aedion se mişcă imediat, umplând o cană.

Dar când o apucă, tânăra observă culoarea şi forma degetelor ei.

Propria ei mână. Propriul braţ.

– Te-ai... transformat, spuse Aedion, văzând că se uita cu ochi mari. Când vindecătoarea îţi cosea piciorul. Cred că durerea... Ai revenit în trupul ăsta.

Groaza, furia şi greaţa roiră prin ea.

– Câţi au văzut? Fură primele ei cuvinte, fiecare la fel de răguşit şi uscat ca şmirghelul.

– Nu-ţi face griji.

Ea bău apa.

– Ştiu cu toţii?

El dădu serios din cap.

– Ce le-ai spus... despre Aelin?

– Că a fost plecată într-o misiune importantă cu Rowan şi ceilalţi. Şi că este atât de secretă încât nu am îndrăznit să vorbim despre asta.

– Soldaţii sunt...

– Nu-ţi face griji, repetă el, deşi ea văzu încordarea pe chipul lui.

Ei se adunaseră în jurul reginei lor, doar ca să îşi dea seama că fusese o iluzie, că forţa Aducătoarei-Luminii nu îi însoţea, că nu avea să-i protejeze de armata din spatele lor.

- Îmi pare rău, şopti ea.

Aedion luă cana goală înainte să o apuce de mână, strângându-i-o uşor.

- *Mie* îmi pare rău, Lysandra! Pentru tot. Gâtul i se înălţă din nou. Când am văzut ilkenii, când te-am văzut că îi înfrunţi...

„Căţea inutilă şi mincinoasă." Cuvintele spuse de el o înfuriaseră, o făcuseră să uite de durere şi-i sporiseră concentrarea.

- Tu ai făcut asta, zise pe un ton grav, pentru Terrasen. Pentru Aelin. Pe toţi zeii, erai dispusă să *mori* pentru asta!

- Eram, se auzi cuvântul rece precum oţelul.

Aedion clipi când ea îşi retrase mâna. Piciorul o durea şi-i zvâcnea, dar reuşi să se ridice, să îi întâlnească privirea.

- Am fost înjosită şi umilită în multe feluri mulţi ani, spuse ea cu vocea tremurândă. Nu de frică, ci din cauza valului care ridica totul în ea, arzând împreună cu rana de la picior. Dar *niciodată* nu m-am simţit mai umilită ca atunci când m-ai aruncat în zăpadă. Când mi-ai spus că sunt o căţea mincinoasă în faţa prietenilor şi aliaţilor noştri. *Niciodată.* Ea ura lacrimile de furie care îi înţepau ochii. Cândva, am fost forţată să mă târăsc în faţa oamenilor. Şi pe toţi zeii, aproape m-am târât în faţa ta în ultimele luni! Şi totuşi, aproape că am fost nevoită să mor ca să îţi dai seama că ai fost un măgar? Trebuie să fiu cu un picior în groapă ca să mă vezi din nou ca pe un om?

Aedion nu îşi ascunse regretul din privire. Ea îşi petrecuse ani întregi citind oamenii şi ştia că fiecare emoţie agonizantă de pe chipul lui era adevărată. Dar asta nu anula ce spusese şi făcuse el.

Lysandra îşi atinse pieptul cu o mână, chiar deasupra inimii frânte.

- Mi-am dorit să fii tu, spuse ea. După Wesley, după toate, mi-am dorit să fii *tu*. Ce mi-a cerut Aelin să fac nu avea nicio legătură cu asta. Ce mi-a cerut nu mi s-a părut niciodată o povară pentru că oricum la sfârşit am vrut să fii tu. Ea nu îşi şterse lacrimile care-i alunecară pe obraji. Iar tu m-ai aruncat în zăpadă...

Aedion se lăsă în genunchi şi se întinse după mâna ei.

– Am să regret întotdeauna. Lysandra, n-am să uit nicio secundă din ce s-a petrecut; n-am să încetez să mă urăsc pentru asta. Şi sunt atât de...

– Nu! Ea îşi smuci mâna. Nu îngenunchea! Nu te deranja! zise şi-i arătă clapele cortului. Noi doi nu mai avem ce să ne spunem.

Agonia traversă din nou chipul lui Aedion, dar ea ignoră senzaţia pe care i-o dădea şi cum se simţea văzându-l pe Aedion ridicându-se în picioare, gemând uşor din cauza vreunei dureri a trupului său puternic. Preţ de câteva clipe nu făcu decât să o privească:

– Am vorbit serios când ţi-am făcut acele promisiuni pe plaja din Golful Craniului, spuse el şi apoi plecă.

~

Aedion îşi petrecuse o bună parte din viaţă dispreţuindu-se pentru diversele lucruri pe care le făcuse, dar niciodată nu se simţise mai ticălos decât atunci când o văzuse pe Lysandra plângând din cauza *lui*.

Abia îi auzea pe soldaţii din jurul lui, încordaţi şi speriaţi în ninsoarea spulberată dintre corturile lor ridicate rapid. Câţi răniţi aveau să mai moară în noaptea asta?

Se folosise deja de funcţia lui ca Lysandra să fie îngrijită de cele mai bune vindecătoare pe care le aveau. Şi tot nu era destul, pentru că ele nu aveau daruri magice. Aşadar, în ciuda abilităţilor Lysandrei de a se vindeca repede, tot fuseseră nevoite să îi coasă piciorul, iar acum îi schimbau bandajele la câteva ore. Din fericire, rana se închisese, foarte probabil destul de repede ca să evite infectarea.

Cu răni intrate în putrefacţie şi sângele infectat care le curgea prin vene, mulţi dintre răniţii din jurul lor nu erau în aceeaşi situaţie... Tot mai multe trupuri fuseseră lăsate în urmă în zăpadă în fiecare dimineaţă pentru că pământul era prea îngheţat, iar ei nu aveau timp să îi îngroape.

„Mâncare pentru bestiile lui Erawan“, şoptiseră soldaţii la plecare. Era ca şi când i-ar fi oferit inamicului mâncare gratis.

Aedion ignoră acea discuţie şi nemulţumirile privind lupta şi înfrângerea lor. Înainte să campeze în seara asta, o treime din soldaţi, inclusiv membrii legiunii Bane, primiseră diverse sarcini care să îi ţină ocupaţi şi să îi obosească după o zi de fugă, astfel încât să nu mai aibă energie să mormăie.

Aedion se îndreptă spre cortul lui, poziţionat chiar în faţa cercului corturilor vindecătoarelor unde era Lysandra. Faptul că-i oferise un cort privat fusese încă un privilegiu obţinut de pe urma funcţiei lui.

Aproape ajunsese la micul cort – era inutil să îşi ridice cortul de război când urmau să fugă din nou peste câteva ore – când reperă siluetele îngrămădite lângă focul de afară.

Îşi domoli paşii.

Ren se ridică în picioare, gluga grea umbrindu-i chipul încordat.

Totuşi, bărbatul de lângă Ren îl făcu pe Aedion să se enerveze periculos de mult.

– Darrow, spuse el. Aş fi zis că ai ajuns deja în Orynth.

Lordul îmbrăcat în blănuri nu zâmbi.

– Am venit să transmit personal un mesaj. De vreme ce curtenii mei cei mai de încredere par înclinaţi să aleagă o altă tabără.

Aşadar, bătrânul ticălos ştia că Lysandra se prefăcea a fi Aelin şi ştiau şi de rolul lui Nox Owen în mutarea armatei din calea lui.

– Atunci, să terminăm odată! spuse Aedion.

Ren se încordă, dar nu zise nimic.

Buzele subţiri ale lui Darrow se ridicară într-un zâmbet crud.

– Pentru actele tale de revoltă nesăbuită, pentru că nu mi-ai ascultat ordinul şi nu ţi-ai dus soldaţi unde ţi s-a spus, pentru înfrângerea totală la graniţă şi pierderea Perranthului, eşti retrogradat.

Aedion abia auzi cuvintele.

– Acum poţi să te consideri un soldat în legiunea Bane, dacă te acceptă. Iar în ceea ce o priveşte pe impostoarea pe care ai tot etalat-o... Zâmbi dispreţuitor spre corturile vindecătoarelor.

Aedion mârâi.

Darrow miji ochii.

– Dacă mai pretinde vreodată că este prinţesa Aelin... Aedion aproape îi sfâşie gâtul auzind cuvântul „prinţesă“ – atunci nu voi avea de ales decât să îi semnez ordinul de execuţie.

– Aş vrea să te văd încercând s-o faci!

– Aş vrea să te văd cum mă opreşti.

Aedion zâmbi superior.

– O, nu cu mine o să ai de-a face. Îi urez succes oricărui om care încearcă să rănească o creatură metamorfică atât de puternică!

Darrow ignoră promisiunea şi întinse o mână.

– Sabia din Orynth, dacă vrei.

Ren tresări.

– Ai înnebunit, Darrow!

Aedion îl fixă pur şi simplu cu privirea, iar bătrânul lord spuse:

– Sabia îi aparţine adevăratului general al Terrasenului, prinţului său comandant. De vreme ce titlul nu-ţi mai aparţine, sabia o să revină în Orynth până la alegerea unui alt purtător potrivit.

– Sabia este în posesia noastră, Darrow, datorită lui Aedion, mormăi Ren. Dacă nu ar fi recâştigat-o, ar fi ruginit încă în tezaurul Adarlanului.

– O să-i fim veşnic recunoscători. Cel puţin în privinţa asta.

Un vuiet surd umplu mintea lui Aedion. Darrow rămase cu mâna întinsă.

Pentru eşecul de pe câmpurile de luptă, pentru că nu reuşise să apere pământul pe care îi promisese lui Aelin să îl salveze, pentru ce îi făcuse femeii metamorfice pe care o iubise din clipa în care-i sfâşiase pe soldaţii valgi în canalele din Rifthold, presupunea că merita asta.

Aedion îşi scoase sabia de la centură, iar Ren protestă zgomotos.

Însă el îl ignoră pe lord şi aruncă sabia din Orynth spre Darrow, pierzându-şi echilibrul odată cu lipsa greutăţii obiectului.

Bătrânul se holbă la sabia pe care o ţinea şi chiar îşi trecu un deget peste mânerul din os, ticălosul nesuferit neputând să îşi mascheze uimirea.

– Sabia din Orynth este doar o bucată de metal şi os, zise simplu Aedion. Întotdeauna a fost. Contează ceea ce îi inspiră celui ce o poartă. Adevărata inimă a Terrasenului.

– Ce poetic eşti, Aedion! fu răspunsul lui Darrow înainte să se întoarcă, îndreptându-se spre escorta care îl aştepta dincolo de marginea taberei. Comandantul tău, Kyllian, este acum generalul legiunii Bane. Lui să i te prezinţi pentru ordine.

Zăpada îl înghiţi pe bătrânul lord după câţiva paşi.

– Pe naiba nu eşti tu generalul! mârâi Ren.

– Dacă lorzii Terrasenului aşa au hotărât, aşa este.

– De ce nu lupţi pentru asta? Ochii lui Ren erau aprinşi. I-ai dat pur şi simplu sabia aia...

– Nu-mi pasă. Aedion nu se deranjă să îşi ascundă extenuarea, dezamăgirea şi furia din voce. Să ia sabia şi armata! Nu-mi pasă.

Ren nu îl opri când Aedion intră în cortul său şi nu mai ieşi până la răsărit.

~

Lorzii Terrasenului îi luaseră generalului Ashryver sabia.

Vestea se răspândi de la un foc de tabără la altul, circulând printre soldaţi.

Soldatul era nou în legiunea Bane, fiind acceptat în rândurile lor doar în vara trecută. Era o onoare, chiar şi în timp de război. O onoare, deşi familia soldatului plânsese la plecarea lui.

Ca să lupte pentru prinţul Aedion, să lupte pentru Terrasen, meritase să îndure povara părăsirii fermei şi s-o lase în urmă pe fiica dulce a fermierului pe care nu avusese şansa să o sărute măcar.

Atunci meritase. Dar acum nu.

Prietenii pe care şi-i făcuse în lunile de instrucţie şi luptă erau morţi.

Ghemuit lângă un foc de tabără prea mic, soldatul era ultimul dintre recruţii tineri care fuseseră nerăbdători să se pună la încercare împotriva valgilor la începutul verii.

Acum, în miezul iernii, se considera un prost. Dacă se deranja măcar să vorbească.

Cuvintele deveniseră inutile, străine. La fel de străine ca trupul lui pe jumătate îngheţat, care nu se încălzea niciodată, deşi dormea cât de aproape de foc îndrăznea. Dacă reuşea să adoarmă, cu ţipetele răniţilor şi muribunzilor, ştiind ce îi aştepta spre nord.

Nu mai era nimeni care să îi ajute, să îi salveze. Regina pe care o crezuseră printre ei fusese o minciună. O înşelătorie a femeii metamorfice. Nu ştia unde lupta acum Aelin Galathynius, ce i se păruse mai important decât soldaţii ei.

Noaptea îngheţată se lăsă tot mai apăsător, ameninţând să devoreze micul foc din faţa lui. Soldatul se apropie de flăcări, tremurând sub mantia uzată şi zvâcnind din cauza tuturor durerilor şi zgârieturilor de peste zi.

Totuşi, nu intenţiona să abandoneze armata asta aşa cum şopteau ceilalţi. Chiar dacă prinţul Aedion îşi pierduse titlul, chiar dacă regina lor plecase, nu avea de gând să abandoneze armata.

Făcuse un jurământ să protejeze Terrasenul, să îşi apere familia, şi voia să se ţină de cuvânt.

Chiar dacă acum ştia că nu avea s-o mai vadă vreodată.

~

Încă ningea când se puseră din nou în mişcare, ninsoarea însoţindu-i în următoarele două zile şi alungându-i spre nord cu fiecare kilometru lung.

Decizia lui Darrow nu conta prea mult. Kyllian refuza de-a dreptul să dea vreun ordin fără aprobarea lui Aedion. Refuza să poarte armura potrivită gradului său şi să ocupe cortul de război.

Aedion ştia că el câştigase loialitatea soldaţilor cu mult timp în urmă, la fel cum legiunea Bane o câştigase pe a lui, dar asta nu îl împiedica să urască puţin situaţia, să vrea ca Kyllian să preia complet comanda.

Piciorul Lysandrei se vindecase suficient încât să călărească, dar nu prea o vedea. Ea rămânea lângă Ren, amândoi călătorind în apropierea vindecătoarelor, în caz că i s-ar fi desfăcut cusătura. Când Aedion o zărea, adesea îl fixa cu privirea până când îl făcea să vrea să vomite.

În a treia zi, cercetaşii se grăbeau spre ei, raportând că Morathul avansase şi că îi prindea din urmă cu repeziciune.

Aedion ştia cum avea să decurgă situaţia. Vedea paşii greoi şi chipurile scobite de foame din jurul lui.

Orynthul era la o jumătate de zi distanţă. Dacă terenul era accesibil, aveau o şansă să ajungă în spatele zidurilor vechi. Dar între ei şi oraş era râul Florine, prea lat ca să fie traversat fără bărci. Cel mai apropiat pod era prea departe spre sud ca să rişte.

În perioada asta a anului, probabil nu îngheţase încă. Şi chiar şi aşa, râul fiind atât de lat şi de adânc, stratul de gheaţă deseori nu-l acoperea pe deplin. Ca armata lor să traverseze, trebuiau să rişte să spargă gheaţa.

Erau şi alte căi spre Orynth: puteau să o ia spre nord, către munţii Staghorn şi să se întoarcă în sud, spre oraşul de la poalele lor, dar fiecare oră de întârziere permitea armatei Morathului să câştige teren.

Aedion călărea lângă Kyllian când Elgan veni galopând lângă ei, calul scoţând fuioare de aer cald în aerul plin de fulgi.

– Râul este la şaisprezece kilometri înainte, spuse Elgan. Trebuie să luăm acum o hotărâre!

Să rişte să traverseze podul dinspre sud sau să sacrifice orele de care ar fi avut nevoie s-o ia pe calea cea lungă spre nord. Ren, reperându-le grupul, îşi îndemnă calul să se apropie.

Kyllian aşteptă ordinul. Aedion ridică o sprânceană.

– Tu eşti generalul.

– Rahat! spuse furios Kyllian.

Aedion se întoarse spre Elgan.

– Ai vreo veste despre starea gheţii?

Elgan scutură din cap.

– Nicio veste despre asta sau despre pod.

Înainte nu erau decât straturi nesfârşite de zăpadă. Aedion nu îndrăzni să se uite înapoi, către rândurile de soldaţi încovoiaţi care mergeau cu greu.

Ren, la fel de tăcut cum venise, se retrase spre locul în care călărea lângă Lysandra.

Aripile fluturară prin vânt şi zăpadă, iar apoi un şoim ţâşni spre cer, cu un picior întins stângaci dedesubt.

- Continuaţi să călăriţi, fu tot ce le spuse Aedion însoţitorilor lui.

~

Lysandra se întoarse într-o oră şi i se adresă doar lui Ren, tânărul lord galopând apoi spre Aedion, care călărea încă pe lângă Elgan şi Kyllian.

Ren se albise la faţă.

- Nu este nicio gheaţă pe Florine, iar cercetaşii Morathului s-au furişat înainte şi au dărâmat podul sudic.

- Ne conduc spre nord, şopti Elgan.

Ren dădu aprobator din cap.

- Au să ne ajungă până mâine-dimineaţă.

Nu aveau timp să se gândească să fugă spre intrarea nordică din Orynth, iar cum Florine care era la doar câţiva kilometri înainte, prea lat şi adânc să fie traversat, prea rece ca să îndrăznească să înoate şi Morathul se apropia din urmă, erau prinşi.

CAPITOLUL
54

Chaol îi dădu din mână un măr Farashei, iapa frumoasă şi neagră fiind sperioasă după primul ei zbor.

După câte se vedea, până şi calul lui Hellas s-ar fi putut speria, deşi Chaol presupunea că oricărei persoane cu scaun la cap i s-ar fi părut descurajant să se trezească legănându-se la câţiva zeci de metri în aer.

– Altcineva ar putea face asta în locul tău. Rezemându-se de zidul grajdului fortăreţei, Yrene îl privi lucrând, supraveghindu-i fiecare pas şchiopătat. Ar trebui să te odihneşti.

Chaol scutură din cap.

– Ea nu ştie ce naiba se întâmplă. Aş vrea să încerc să o calmez înainte să doarmă.

Înainte de lupta de a doua zi – înainte ca ei să aibă o şansă de a salva cu adevărat oraşul Anielle.

El încă se gândea la tot ce se întâmplase în ultimele luni în care fusese plecat, la lupte şi la pierderi, la direcţia în care o luaseră Dorian cu Manon şi Cele Treisprezece. Chaol putea doar să se roage ca prietenul lui să reuşească şi să nu fi luat asupra sa sarcina să făurească el Lacătul.

Simţind nevoia să dezvăluie tot ce aflase, îi părăsise pe Aelin şi pe ceilalţi în apropierea Marii Săli ca să găsească nişte mâncare, luând-o imediat pe Farasha cu el. În mare parte pentru siguranţa tuturor din jurul calului Muniqi, de vreme ce Farasha încercase să-l muşte pe soldatul cel mai apropiat de ea în clipa în care i se scosese gluga – şi nici măcar acesta nu îi ascunsese ce se întâmpla mai exact cuştii supradimensionate în care o puseseră.

Dar Farasha nu îi muşcase mâna înainte să muşte din măr, aşadar Chaol se rugă să îl ierte pentru zborul brutal. O parte din el se întreba dacă iapa ştia că îl doare spatele, că avea nevoie de baston, că alesese să fie aici.

Îşi trecu o mână prin coama ei neagră şi îi mângâie grumazul musculos.

– Eşti gata ca mâine să calci în picioare nişte soldaţi valgi, prieteno?

Farasha forăi, privindu-l cu un ochi negru ca şi când l-ar fi întrebat „Tu eşti?“

Chaol zâmbi, iar Yrene râse încetişor.

– Ar trebui să mă întorc în sală, spuse soţia lui. Să văd cine are nevoie de ajutor.

Dar ea zăbovi.

Privirile li se întâlniră peste spatele puternic al Farashei.

El ocoli iapa, gândindu-se încă la muşcătura ei.

– Ştiu, spuse Chaol încet.

Yrene îşi înclină capul.

– Ce ştii?

Chaol îşi împleti degetele cu ale soţiei şi le puse mâinile pe pântecul încă plat.

– O, fu tot ce spuse Yrene, rămânând cu gura deschisă. Eu... *Cum?*

Inima lui Chaol bătea cu putere.

– Aşadar, este adevărat.

Ochii ei aurii îi studiară pe ai lui.

– Vrei să fie?

Chaol îi atinse obrazul cu o mână.

– Mai mult decât mi-am dat seama vreodată.

Zâmbetul lui Yrene fu destul de larg şi frumos încât să îi frângă inima.

– Este adevărat, şopti ea.

– De câte luni?

– Aproape două.

El îi studie pântecul - locul care, curând, avea să se împlinească odată cu odrasla care creştea în ea. Copilul lor.

- Presupun că nu mi-ai spus pentru că nu voiai să mă îngrijorez.

Yrene îşi muşcă buza.

- Cam aşa ceva.

El pufni.

- Şi când ai fi mers clătinându-te cu burta la gură?

Yrene îl lovi în braţ.

- N-am de gând să merg *clătinându-mă*!

Chaol râse şi o trase în braţele lui.

- Ai să te clatini frumos, asta am vrut să spun. Râsul lui Yrene răsună în el, iar Chaol o sărută pe cap şi pe tâmplă. O să avem un copil, îi şopti în păr.

Ea îl cuprinse în braţe.

- Da, şopti Yrene. Dar de unde ai ştiut?

- Din câte se pare, mormăi Chaol, tatăl meu este mai atent decât mine.

El simţi mai mult decât văzu că ea se crispă.

- Nu eşti supărat că nu ţi-am spus?

- Nu. Aş fi apreciat să aud mai întâi de la tine, dar înţeleg de ce nu ai vrut să spui încă. Pe cât de prostesc ar putea părea, adăugă muşcând-o de ureche.

Yrene îl lovi în coaste, iar el râse din nou. Râse chiar dacă în fiecare zi în care duceau lupta asta, înfruntând toţi inamicii, se temea să facă o greşeală fatală. Nu reuşise să uite că, dacă ar fi murit, i-ar fi luat pe amândoi cu el.

Strângându-l mai mult în braţe, Yrene îşi lăsă capul pe pieptul lui.

- Ai să fii un tată minunat, spuse ea încet. Mai bun decât a fost vreodată cineva.

- Ce mă mai laudă femeia care, în urmă cu doar câteva luni, voia să mă arunce de la cea mai înaltă fereastră din Torre!

- O vindecătoare nu ar fi niciodată atât de lipsită de profesionalism.

Chaol zâmbi şi-i inspiră parfumul înainte să se retragă şi să îşi atingă buzele de ale ei.

- Yrene, sunt peste măsură de bucuros că împărtăşesc asta cu tine. Orice ai nevoie, sunt la dispoziţia ta.

Ea zâmbi.

- Periculoase cuvinte!

Dar Chaol îşi trecu degetul mare peste verighetă.

- Atunci am să fiu nevoit să câştig repede războiul ăsta, ca să ne construim casa până la vară.

Yrene îşi dădu ochii peste cap.

- E un motiv nobil ca să îl înfrângi pe Erawan.

Chaol îi mai fură un sărut.

- Oricât de mult aş vrea să îţi arăt că sunt la dispoziţia ta, îi şopti el, trebuie să mă ocup de altceva înainte de culcare.

Yrene ridică din sprâncene.

El se strâmbă.

- Trebuie să o prezint pe Aelin tatălui meu, înainte să se cunoască întâmplător.

Bărbatul nu se apropiase de sală când sosiseră ei, iar pe Chaol îl preocupase prea mult bunăstarea Farashei ca să se deranjeze să îl caute.

Yrene se crispă, deşi amuzamentul licări în ochii ei.

- Este rău dacă vreau să vin cu tine? Şi să aduc nişte gustări?

Chaol o cuprinse de umeri cu un braţ, mângâind-o pe Farasha de despărţire înainte să plece. În ciuda bastonului, şchiopăta la fiecare pas, iar durerea de spate îi cobora spre picioare, dar era secundară. Totul, chiar şi războiul nenorocit era secundar faţă de grija pentru femeia de lângă el.

Faţă de viitorul pe care aveau să şi-l croiască împreună.

~

Pe cât de bine decursese conversaţia dintre Yrene şi Chaol, pe atât de rău merseseră lucrurile între Aelin Galathynius şi tatăl lui.

Yrene nu aduse gustări, dar asta doar pentru că, înainte ca ei să ajungă în Marea Sală, se întâlniseră cu tatăl lui, care se îndrepta furtunos spre camera în care Aelin şi însoţitorii ei se retrăseseră ca să se odihnească.

- Tată! spuse Chaol, ajungându-l din urmă.

Yrene nu zise nimic, atentă la mişcările lui Chaol. Dacă şchiopăta atât de mult, în ciuda faptului că magia ei îşi revenise, însemna că spatele îl durea foarte mult. Nu ştia unde îşi lăsase scaunul - dacă fusese strivit sub resturile căzute. Se ruga să nu fie aşa.

- Nu m-ai trezit când a sosit regina Terrasenului în castelul meu? izbucni tatăl lui.

- Nu era o prioritate.

Chaol se opri în faţa uşii unei camere mici care fusese eliberată pentru regină şi bătu.

Un mormăit fu singura confirmare înainte ca soţul lui Yrene să deschidă uşa cu umărul doar cât să bage capul înăuntru.

- Tatăl meu, spuse Chaol oricui se afla înăuntru, probabil reginei, ar vrea să te vadă.

Foşnitul unor haine şi nişte paşi se auziră după câteva clipe de linişte.

Yrene rămase în urmă când Aelin Galathynius apăru cu faţa şi mâinile curate, dar cu hainele încă murdare. Lângă ea stătea acel spiriduş Fae înalt cu păr argintiu - Rowan Whitethorn, despre care nobilii vorbiseră cu atâta frică şi respect în urmă cu câteva luni. În cameră, lady Elide se rezema de zidul îndepărtat, cu o tavă de mâncare alături, iar un lup alb stătea întins pe pământ, supraveghind totul cu ochii întredeschişi.

Era şocant să vadă schimbarea, să îşi dea seama că aceşti Fae puteau fi puternici şi bătrâni, dar aproape sălbatici totodată. După câte se vedea, şi regina prefera acest trup, urechile ei delicate şi ascuţite fiind pe jumătate ascunse în părul despletit. În spatele său nu se zăreau nici războinicul melancolic şi blond, Gavriel, nici înfiorătorul Lorcan. Cel puţin pentru asta, îi mulţumi Silbei.

Aelin lăsă uşa deschisă, deşi cei doi curteni ai lor rămaseră aşezaţi, aproape plictisiţi.

- Ca să vezi, fu tot ce spuse regina când ieşi pe hol.

Tatăl lui Chaol îl măsură din priviri pe prinţul războinic de lângă ea şi, întorcând capul spre Chaol, zise:

- Presupun că s-au întâlnit în Wendlyn. După ce ai trimis-o acolo.

Yrene se încordă la batjocura din vocea bărbatului. Ticălos oribil.

Aelin țâțâi.

– Da, da, să vorbim și despre asta. Deși nu cred că fiul tău regretă cu adevărat, nu-i așa? Privirea lui Aelin se îndreptă spre Yrene, iar ea încercă să nu tresară văzând ochii turcoaz-aurii, diferiți de focul pe care îl zărise în acea seară din Innish, dar încă ageri. Amândouă erau diferite de fetele care fuseseră cândva. Un zâmbet apăru pe buzele reginei. Cred că s-a descurcat destul de bine. Ea se încruntă la soțul ei. Cel puțin Yrene nu pare genul de femeie care să doarmă și să-i sforăie la ureche toată noaptea.

Yrene tuși când prințul Rowan îi zâmbi reginei.

– Nu mă deranjează că sforăi, spuse el încet.

Lui Aelin îi zvâcni gura când se întoarse spre tatăl lui Chaol. Nici Yrene nu mai râse când văzu chipul întunecat al bărbatului. Chaol era încordat ca un arc în clipa în care regina îi spuse tatălui său:

– Nu te obosi să mă tachinezi. Sunt obosită și flămândă și n-o să se termine bine pentru tine.

– Asta e fortăreața mea!

Aelin se dădu în spectacol uitându-se cu gura căscată la tavan, pereți și podea.

– Serios?

Yrene fu nevoită să își plece fruntea ca să își ascundă zâmbetul, ca și Chaol.

Dar Aelin îi spuse lordului din Anielle:

– Sper că nu ai să ne stai în cale.

O limită trasată. Lui Yrene i se poticni respirația în gât.

– Din câte știam, nu ești regina Adarlanului, zise categoric tatăl lui Chaol.

– Nu, dar fiul tău este Mâna Regelui, ceea ce înseamnă că îți este superior. Aelin îi zâmbi cu o drăgălășenie oribilă lui Chaol. Nu i-ai spus?

Yrene și Aelin nu mai erau fetele din Innish, dar focul sălbatic rămăsese încă în spiritul reginei. Focul sălbatic atins de nebunie.

Chaol ridică din umeri.

– M-am gândit să îi spun când se ivea ocazia.

Tatăl lui se încruntă.

Totuşi, prinţul Rowan îi spuse bărbatului:

– Ţi-ai apărat şi pregătit admirabil oamenii. Nu plănuim să îţi luăm asta.

– Nu am nevoie de îngăduinţa brutelor Fae! zise furios lordul.

Aelin îl bătu pe umăr pe Rowan.

– Brută! Îmi place. Mai bine decât „hrăpăreţ“, nu-i aşa?

Yrene nu ştia despre ce vorbea regina, dar îşi înăbuşi oricum râsul.

Aelin simulă o plecăciune spre lordul din Anielle.

– Cu observaţia asta ca despărţire, noi avem de gând să ne terminăm cina. O seară frumoasă, ne vedem mâine pe metereze şi te rog să putrezeşti în iad!

Apoi Aelin se întoarse, conducându-şi cu o mână soţul înăuntru, dar nu înainte ca regina să zâmbească peste umăr la Yrene şi Chaol şi să spună, cu ochi strălucitori – cu bucurie şi căldură de data asta:

– Felicitări!

Yrene habar n-avea cum de ştia, dar simţul mirosului fiinţelor Fae era supranatural, aşa că zâmbi când făcu o plecăciune – chiar înainte ca Aelin să trântească uşa în faţa lordului din Anielle.

Chaol se întoarse spre tatăl lui, ascunzând bine orice urmă de amuzament.

– Ei bine, ai văzut-o!

Tatăl lui Chaol tremură de furie şi umilinţă, presupuse Yrene, şi plecă. Era una dintre cele mai grozave scene la care asistase Yrene vreodată.

După zâmbetul lui Chaol, îşi dădu seama că soţul ei era de aceeaşi părere.

~

– Ce om îngrozitor! Elide termină pulpa de pui înainte să i-o dea pe cealaltă lui Fenrys, care luase din nou forma unui Fae. El o muşcă mormâind mulţumit. Bietul lord Chaol!

Aelin, care-şi întinse picioarele dureroase când se rezemă de zid, îşi termină porţia de pui, apoi mâncă o bucată de pâine neagră.

– Bietul Chaol, biata lui mamă, bietul lui frate! Vai de toţi care au de-a face cu el!

De la singura fereastră îngustă a camerei, supraveghind armata întunecată aflată la câţiva zeci de metri dedesubt, Rowan pufni.

– În seara asta ai fost într-o formă rară!

Aelin îl salută cu bucata mare de pâine de ovăz.

– Oricine îmi întrerupe cina riscă să plătească preţul.

Rowan îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbi. Tot aşa cum îl văzuse Aelin zâmbind când simţiseră amândoi ce era cu Yrene. Copilul din ea.

Ea se bucura pentru Yrene – pentru amândoi. Chaol merita acea bucurie, poate mai mult decât oricine. La fel ca partenerul ei.

Aelin nu-şi permise să se gândească la mai mult. Termină pâinea şi veni la fereastră, rezemându-se de Rowan. El o cuprinse de umeri cu un braţ, nonşalant şi uşor.

Niciunul nu o menţionă pe Maeve.

Elide şi Fenrys continuară să mănânce în linişte, oferindu-le o oarecare intimitate în camera mică şi goală pe care o împărţeau, dormind pe saltele. Lordul din Anielle nu aprecia luxul la fel ca ea sau confortul minim pentru invitaţii lui, ca o baie caldă sau nişte paturi.

– Oamenii sunt îngroziţi, spuse Rowan, uitându-se la etajele inferioare ale fortăreţei. Poţi să le simţi teama în aer.

– Au trecut câteva zile de când tot rezistă. Ştiu ce îi aşteaptă la răsărit.

– Frica lor, spuse Rowan încordându-şi maxilarul, este dovada că nu au încredere în aliaţii noştri. Dovada că nu au încredere că armata khaganului o să-i salveze cu adevărat, iar asta o să-i facă să lupte neglijent. Ar putea crea o slăbiciune acolo unde nu ar trebui să fie niciuna.

– Poate ar fi trebuit să îi spui lui Chaol, zise Aelin. Ar putea să le ţină un discurs care să-i motiveze.

– Am sentimentul că le-a ţinut destule. Genul ăsta de frică macină sufletul.

- Așadar, ce este de făcut?

Rowan scutură din cap.

- Nu știu.

Dar ea simți că el știa. Simți că voia să spună altceva și că însoțitorii actuali sau vreun fel de ezitare îl împedicau.

Așa că Aelin nu insistă, studiind în schimb meterezele pe unde patrulau soldații și armata întunecată care se întindea dincolo de ele. Lătrături și urlete sfâșiară noaptea, sunetele fiind destul de nepământene încât să-i dea fiori.

- O luptă pe uscat este mai ușoară sau mai grea decât una pe mare? îl întrebă Aelin pe soțul și partenerul ei, uitându-se la chipul lui tatuat.

În Golful Craniului, ea se confruntase doar cu niște corăbii și chiar și asta se terminase relativ repede, iar lupta împotriva ilkenilor care îi copleșiseră în Mlaștinile Stâncoase o extenuase. Nu era ce îi aștepta a doua zi și cu ce se luptaseră prietenii ei în Marea Îngustă, în timp ce ea și Manon fuseseră în oglindă, apoi cu Maeve pe plajă.

Rowan se gândi.

- Provoacă la fel de mult haos, dar în feluri diferite.

- Aș prefera să lupt pe uscat, mormăi Fenrys.

- Pentru că nimănui nu-i place mirosul de câine ud? întrebă Aelin peste umăr.

Fenrys râse.

- Exact din cauza asta.

Cel puțin el zâmbea din nou.

Lui Rowan buzele-i zvâcniră ușor, dar privirea îi fu dură când studie armata inamică.

- Lupta de mâine o să fie la fel de brutală, spuse el. Dar planul este bun.

Trebuiau să fie pe metereze alături de Chaol, pregătindu-se pentru cine știe ce manevre disperate ar fi putut încerca Morathul când s-ar fi trezit condus și strivit de armata khaganului. Elide avea să fie cu Yrene și celelalte vindecătoare în Marea Sală, îngrijindu-se de răniți.

Aelin putea doar să presupună unde urmau să fie Lorcan şi Gavriel. Ambii plecaseră la sosire, cel din urmă stând de strajă undeva, iar primul foarte probabil punând ceva la cale. Dar era posibil să lupte împreună cu ei.

Ca şi când gândurile ei l-ar fi chemat, Gavriel intră în cameră.

– Armata pare destul de liniştită, spuse în loc de salut, apoi se aşeză fără jenă pe podea lângă Fenrys şi împinse farfuria cu pui spre el. Oamenii sunt, totuşi, foarte speriaţi. Cele câteva zile în care au apărat zidurile i-au epuizat.

Rowan dădu din cap, fără să se deranjeze să îi spună Leului că tocmai discutaseră despre asta când Gavriel începu să mănânce.

– Totuşi, o să fim nevoiţi să ne asigurăm că mâine nu vor da înapoi.

Într-adevăr.

– Mă întrebam, zise Elide după o clipă, fără să se adreseze cuiva anume. De vreme ce Maeve este o impostoare, cine o să conducă Doranelle dacă o să fie alungată împreună cu ceilalţi valgi?

– Sau făcută scrum, mormăi Fenrys.

Aelin zâmbi macabru, dar se gândi la întrebarea lui Elide.

Gavriel lăsă încet puiul din mână.

Rowan îşi luă braţul de pe umerii lui Aelin. Ochii lui verzi ca pinul erau mari.

– Tu.

Aelin clipi.

– Mai sunt şi alţii din descendenţa lui Mab. Galan sau Aedion...

– Tronul se transmite pe linie maternă – doar unei femei. Sau aşa ar trebui, spuse Rowan. Eşti singura femelă care se trage direct din neamul lui Mab.

– Şi casa ta, Rowan, zise Gavriel. Cineva din casa ta ar putea să revendice jumătatea de tron a Morei.

– Sellene. Cred că ei o să-i revină.

Chiar şi ca prinţ, moştenirea lui Rowan care îl lega de descendenţa Morei se diluase până când rămăsese numai cu numele. Ca rudă, Aelin era mai apropiată de Elide, probabil şi de Chaol, decât de Rowan, în ciuda descendenţei lor antice.

– Ei bine, Sellene poate să îl ia, zise Aelin, ştergându-şi mâinile de praful invizibil. Doranelle îi aparţine.

Indiferent dacă Maeve trăia sau nu, ea nu intenţiona să mai pună piciorul în Doranelle. Nu era sigură dacă asta o făcea laşă. Nu îndrăzni să apeleze la vuietul liniştitor al magiei sale.

– Neamul Mititelelor chiar ştia, spuse gânditor Fenrys, frecându-şi maxilarul. Ce eşti tu.

Cele din Neamul Mititelelor o cunoscuseră dintotdeauna. Îi salvaseră viaţa în urmă cu zece ani, iar lor le salvaseră vieţile în ultimele câteva săptămâni. O recunoscuseră şi îi lăsaseră daruri. Un tribut, crezuse ea, moştenitoarei lui Brannon. Nu...

– Reginei Spiriduşilor din vest, mormăi Gavriel.

Linişte.

– Ăsta chiar este un titlu? o luă gura pe dinainte pe Aelin.

– Acum este, bombăni Fenrys.

Aelin îi aruncă o privire.

– Cu Sellene ca Regină a Spiriduşilor din est, zise gânditor Rowan.

Preţ de un minut, nimeni nu mai scoase o vorbă.

Aelin oftă spre tavan.

– Ce mai contează încă un titlu extravagant, nu-i aşa?

Ei nu răspunseră, iar Aelin încercă să nu lase greutatea titlului şi tot ce implica acesta să o apese prea mult; să nu se gândească la faptul că poate nu numai de Neamul Mititelelor de pe continentul acesta trebuia să aibă grijă, ci şi la acela că, alături de grupul ei, punea bazele unei noi patrii pentru orice Fae ar fi dorit să li se alăture. Pentru orice Fae care supravieţuise măcelului din Terrasen în urmă cu zece ani şi şi-ar fi dorit să revină aici.

Era visul unei nesăbuite; unul pe care probabil n-avea s-ajungă să-l vadă împlinit, să-l materializeze.

– Regina Spiriduşilor din vest, spuse Aelin, gustând cuvintele pe limbă şi întrebându-se cât timp avea să i se mai zică astfel.

După liniştea apăsătoare, îşi dădu seama că şi tovarăşii ei se gândeau la acelaşi lucru. Iar după suferinţa, furia şi hotărârea din ochii lui Rowan, ştiu că el deja calcula dacă ar fi putut să o cruţe cumva de altarul de sacrificiu.

Dar de asta urma să se ocupe mai târziu. După ziua ce urma nopţii. Dacă supravieţuiau.

~

Dincolo de bolta neagră a unei porţi se întindea eternitatea.

Dar nu pentru ea. Nu, în cazul ei, n-avea să existe o lume de apoi.

Zeii construiseră un alt coşciug, de data asta din acea piatră neagră şi strălucitoare.

Era o piatră pe care focul ei n-ar fi putut niciodată s-o topească, s-o străpungă. Singura cale de scăpare era contopirea cu acesta – să se dizolve în foc precum spuma mării pe o plajă.

Fiecare respiraţie era mai superficială decât cea dinainte. În acest coşciug nu dăduseră nicio gaură.

Ştia că mai era unul alături. Ştia pentru că încă auzea ţiptele înăbuşite dinăuntru.

Două prinţese, una cu părul auriu şi alta cu părul argintiu. Una tânără şi una bătrână. Ambele fiind preţul închiderii porţii pentru totdeauna.

Curând, avea să rămână fără aer. Deja consumase prea mult zgâriind frenetic piatra. Vârfurile degetelor îi zvâcneau unde îşi rupsese unghiile şi pielea.

Ţipetele femelelor se potoliseră.

Trebuia să accepte ce urma să se petreacă – doar atunci s-ar fi ridicat capacul.

Aerul era atât de fierbinte şi preţios... Nu putea să iasă... nu putea să iasă...

~

Aelin se trezi. Întunericul domnea încă în cameră, tovarăşii ei respirând în continuare profund.

Aer proaspăt. Stelele abia se vedeau prin fereastra îngustă.

Nu era niciun coşciug din piatră Wyrd. Nicio poartă nu era pe cale să o devoreze.

Dar ştia că zeii aceia nenorociţi urmăreau totul. Chiar şi aici, urmăreau şi aşteptau.

Un sacrificiu. Asta era ea pentru ei.

Greaţa îi agită stomacul, dar Aelin o ignoră, tot aşa cum ignoră şi tremurul care o cuprinse. Căldura de sub piele.

Aelin se întoarse într-o parte, culcuşindu-se mai aproape de trupul cald al lui Rowan, ţipetele înăbuşite ale Elenei răsunându-i încă în urechi.

Nu, n-avea de gând să mai fie neajutorată.

CAPITOLUL
55

Un trup de femeie nu era chiar lucrul la care se aşteptase Dorian.

Felul în care mergea, felul în care îşi mişca şoldurile şi picioarele... era ciudat. Foarte ciudat. Dacă vreo membră a sabatului Crochan observase printre ele o tânără vrăjitoare mergând în cerc, ghemuindu-se şi întinzându-şi picioarele, nu se opri din lucru când toţi se pregăteau să părăsească tabăra.

Şi, apoi, mai era chestiunea sânilor lui, pe care nu şi i-ar fi imaginat atât de... stânjenitori. Nu neplăcuţi, dar şocul de a-şi lovi braţele de ei şi nevoia de a-şi căuta mereu o poziţie ca să se acomodeze cu greutatea lor era o noutate chiar şi după câteva ore.

Hotărâse ca transformarea să fie cât mai simplă cu putinţă: cu o seară înainte, alesese o tânără vrăjitoare Crochan, una dintre novicele care poate nu ar fi fost căutate tot timpul sau observate prea des, şi o studiase până ce ea, probabil, îl considerase un desfrânat.

În dimineaţa asta, cu imaginea chipului şi a siluetei fetei încă fixate în mintea lui, venise la marginea taberei şi pur şi simplu îşi impusese să îi semene.

Ei bine, poate nu pur şi simplu. Transformarea nu fusese o senzaţie pe deplin plăcută: oasele i se ajustaseră, scalpul îl furnicase din cauza părului lung şi castaniu care crescuse în valuri strălucitoare, iar nasul îi provocase o mâncărime când căpătase o linie uşor bombată.

Câteva minute lungi, nu făcuse decât să se uite la propriul corp, la mâinile delicate, la încheieturile mai mici. Forţa oaselor mici era uimitoare. Pipăindu-se între picioare, îşi dăduse seama şi de schimbările de acolo.

Şi astfel, în ultimele două ore fusese aici, învăţând cum se mişca şi funcţiona trupul unei femei. Procesul era cu totul diferit de modul prin care se deprinsese cu zborul unui corb, de felul în care se lupta cu vântul.

Crezuse că ştia totul despre corpul femeii, cum să facă o femeie să geamă de plăcere, şi mai că fusese tentat să găsească un cort şi să afle pe propria-i piele anumite senzaţii.

Nu era o modalitate utilă de a-şi folosi timpul, acum că tabăra se pregătea de călătorie.

Cele Treisprezece erau exasperate. Încă nu hotărâseră încotro să meargă şi nu fuseseră invitate să călătorească alături de vrăjitoarele Crochan spre oricare dintre vetrele lor. Nici măcar spre a lui Glennis.

Totuşi, niciuna nu îi aruncase vreo privire când trecuseră mai departe. Niciuna nu îl recunoscuse.

Dorian tocmai terminase încă un ocol în mica zonă de antrenament când Manon trecu pe lângă el cu părul argintiu în vânt. Tânărul se opri, ca o santinelă Crochan precaută şi o privi mergând repede prin zăpadă şi noroi ca şi când ar fi fost o lamă care spinteca lumea.

Manon aproape trecuse de zona lui de antrenament când înţepeni şi se întoarse lent, cu nările umflate.

Ochii ei aurii îl măsurară din cap până în picioare, repede şi tăios.

Se încruntă. Dorian îi zâmbi indolent.

- Sunt surprinsă că nu te pipăi, îi zise venind spre el.

- Cine spune că nu am făcut-o deja?

Încă o privire evaluatoare.

- Credeam că ai să alegi un trup mai frumuşel.

Încruntându-se, el îşi privi corpul.

- Cred că ea este destul de drăguţă.

Manon strânse din buze.

– Presupun că asta înseamnă că eşti gata să mergi în Morath.

– Am spus eu aşa ceva?

Dorian nu se deranjă să pară amabil.

Vrăjitoarea făcu un pas spre el, dezgolindu-şi dinţii. În acest corp, era mai scund decât ea. El urî fiorul care îi străbătu sângele când Manon se aplecă să spună furioasă:

– Avem destule de care să ne ocupăm azi, prinţişorule!

– Ţi se pare că-ţi stau în cale?

Ea deschise şi apoi închise gura.

Dorian râse încet şi dădu să se întoarcă, dar o mână cu degete de fier îl apucă de braţ.

I se păru ciudat să simtă mâna mare pe noul său trup. Mare, şi nu subţire şi mortală ca aceea cu care se obişnuise.

Ochii ei aurii se aprinseră.

– Dacă vrei o femeie blajină care să plângă din cauza alegerilor dificile şi să dea înapoi în cele din urmă, atunci nu eşti în patul care trebuie.

– Acum nu sunt în patul nimănui.

El nu venise în cortul ei în nopţile trecute de la conversaţia din Eyllwe.

Ea primi replica fără măcar să tresară.

– Părerea ta nu contează pentru mine.

– Atunci de ce stai aici?

Manon iar deschise şi închise gura, după care zise furioasă:

– Ia-ţi alt trup!

Dorian zâmbi din nou.

– Nu ai lucruri mai bune de făcut acum, Maïestate?

El crezu sincer că ea ar fi putut să-şi scoată dinţii de fier şi să-i sfâşie gâtul. Cumva, voia ca Manon să încerce şi chiar îndrăzi să-i mângâie maxilarul cu o mână-fantomă.

– Crezi că nu ştiu de ce nu vrei să merg în Morath?

Tânărul ar fi putut jura că ea tremură, că îşi arcui gâtul, doar puţin, aplecându-se în atingerea-fantomă.

Dorian îşi trecu degetele invizibile pe gâtul ei, spre clavicule.

– Spune-mi să rămân, zise el fără urmă de căldură sau blândeţe. Spune-mi să rămân cu tine, dacă asta vrei. Degetelor lui invizibile îi crescură gheare şi îi zgâriară pielea. Manon înghiţi. Dar n-ai să mi-o zici, nu-i aşa, Manon? Ea începu să respire sacadat, iar el continuă să îi mângâie gâtul şi maxilarul, dezmierdându-i pielea pe care o gustase de nenumărate ori. Ştii de ce?

Când Manon nu-i răspunse, Dorian îi împunse uşor pielea cu o gheară invizibilă.

Ea înghiţi, şi nu de frică.

Dorian se apropie, înclinându-şi capul pe spate ca să se uite în ochii ei când spuse mieros:

– Pentru că, deşi poate eşti mai bătrână şi mortală într-o mie de feluri diferite, în sinea ta ţi-e frică. Nu ştii *cum* să îmi ceri să rămân, pentru că te temi să recunoşti că vrei asta. Te temi. De tine, mai mult decât de oricine altcineva. Te temi.

Preţ de câteva secunde, ea pur şi simplu îl fixă cu privirea, după care zise furioasă „Nu ştii despre ce vorbeşti!“ şi se îndepărtă.

Râsul lui grav o urmări. Chiar dacă spatele îi înţepeni, Manon nu se întoarse.

~

Să se teamă să recunoască faptul că simţea un oarecare ataşament.

Era ridicol şi, poate, adevărat.

Dar nu era problema ei. Nu acum.

Manon trecu furioasă prin tabăra care se pregătea şi în care corturile erau demontate şi împachetate, iar vetrele strânse. Cele Treisprezece erau lângă balauri, cu proviziile puse în desagi.

Unele dintre vrăjitoarele Crochan se încruntară la ea – nu de furie, ci oarecum dezamăgite. Nemulţumite, ca şi când ar fi crezut că despărţirea nu era o idee bună.

Manon se abţinu să spună că era de acord. Chiar dacă Cele Treisprezece ar fi urmat-o, membrele sabatului Crochan ar fi găsit o cale să se facă nevăzute, să-şi folosească puterea ca să lege balaurii suficient de mult timp încât să dispară.

Şi n-avea de gând să se înjosească sau să le umilească pe Cele Treisprezece ca să se transforme în nişte câini care îşi urmează stăpânul. Poate că erau disperate după ajutor, poate că li-l promiseseră aliaţilor lor, dar nu plănuia să se mai înjosească.

Manon se opri la tabăra lui Glennis, singura vatră cu un foc încă aprins – unul care nu avea să se stingă niciodată.

Era o amintire a promisiunii pe care o făcuse ca să o onoreze pe regina Terrasenului. O singură flacără împotriva frigului.

Manon îşi masă faţa când se aşeză pe o piatră de lângă vatră.

O mână îi atinse umărul, caldă şi uşoară, iar ea nu se deranjă să o dea deoparte.

– Plecăm peste câteva minute, zise Glennis. M-am gândit să îmi iau rămas-bun.

Manon îşi ridică privirea la bătrâna vrăjitoare.

– Zbor lin!

Nu mai era nimic altceva de zis. Presupunea că doar din cauza ei eşuase, nu a lui Glennis.

„Te temi."

Era adevărat. Încercase, dar nu se străduise *cu adevărat* să le convingă pe vrăjitoarele Crochan; să le lase să vadă măcar o parte din ea care însemna ceva. Să le dezvăluie ce simţea în urma faptului că aflase că avusese o soră şi că o omorâse. Nu ştia cum şi nu se deranjase să afle.

„Te temi."

Da, se temea. De toate.

Glennis îşi luă mâna de pe umărul lui Manon.

– Fie ca drumul tău să te poarte în siguranţă prin război şi să revii în sfârşit acasă.

Manon nu avea chef să îi spună bătrânei că ea sau Cele Treisprezece nu mai aveau o casă.

Glennis îşi întoarse chipul spre cer, oftând o dată.

Apoi îşi încruntă sprâncenele albe. Nările i se umflară.

Manon sări în picioare.

– *Fugi,* şopti Glennis. *Fugi acum!*

Manon scoase Tăietoarea-de-vânt şi nu îi dădu ascultare.

– Ce este?

– Au ajuns.

Lui Manon nu îi păsa cum de îi simţise Glennis în vânt.

Balaurii ţâşniră din nori, îndreptându-se spre tabăra lor.

Cunoştea acei balauri aproape la fel de bine ca pe cele trei călăreţe care le agitară pe vrăjitoarele Crochan.

Matroanele sabatului Dinţi-de-fier le găsiseră şi veniseră să termine ce începuse Manon în acea zi în Morath.

CAPITOLUL
56

Cele trei Mari Vrăjitoare veniseră singure, dar asta nu le împiedică pe cele Crochan să se adune, măturile zburând repede – câteva dintre ele tremurând atunci când, probabil, le recunoscură.

Manon apucă mai bine Tăietoarea-de-vânt când mâna începu să-i tremure uşor în clipa în care cele trei vrăjitoare aterizară la marginea focului lui Glennis, balaurii lor strivind corturile sub ei.

Asterin şi Sorrel veniră imediat lângă ea, şoaptele aghiotantei sale fiind acoperite de trosnetul corturilor distruse.

– Umbrele sunt în aer, dar nu ne-au făcut semn că ar mai fi vreo unitate.

– Niciunul dintre sabaturile lor?

– Nu. Şi nici urmă de Iskra sau Petrah.

Manon înghiţi. Matroanele chiar veniseră singure. Zburaseră din locul în care se adunaseră şi le găsiseră cumva.

Sau le dăduseră de urmă.

Manon nu se gândi mult la faptul că poate ea le condusese pe cele trei Matroane direct în tabăra asta. Mârâiturile uşoare ale vrăjitoarelor Crochan din jurul ei, îndreptate *spre* Manon, spuneau destule despre părerea lor.

Balaurii se aşezară şi-şi adunară cozile lungi pe lângă corp, ţepii mortali unşi cu otravă fiind pregătiţi să ucidă.

Paşi grăbiţi scârţâiră prin zăpada îngheţată, oprindu-se lângă Manon chiar în momentul în care mirosul lui Dorian o învălui.

– As a e...

– Da, spuse ea încet, inima bătându-i cu putere când Matroanele descălecară şi nu îşi ridicară mâinile, cerând negocieri. Nu, doar se apropiară de vatră, de flacăra preţioasă care încă ardea. Să nu porniţi atacul! îl avertiză Manon pe el, dar şi pe celelalte, când se duse să le întâmpine.

Nu era lupta regelui, indiferent ce putere îi curgea prin vene.

Glennis era deja înarmată, ţinând o sabie veche în mâinile bătrâne. Femeia era la fel de bătrână ca Matroana Picioare-Galbene şi totuşi, pregătită şi cu faţa la Marile Vrăjitoare.

Cresseida Sânge-Albastru vorbi prima, ochii ei fiind la fel de reci precum coroana cu ţepi de fier care îi intra în fruntea pistruiată.

– A trecut o veşnicie, Glennis!

Dar Glennis nu se uita la Matroana Sânge-Albastru, îşi dădu Manon seama, şi nici măcar la bunica ei, ale cărei veşminte negre se umflară când rânji dispreţuitor la nepoata sa.

Se uita la Matroana Picioare-Galbene care stătea între ele, cocoşată şi plină de ură. La coroana de stele de pe scalpul cu păr alb şi rar al babei.

Sabia lui Glennis tremură puţin. Şi tocmai când Manon îşi dădu seama ce purta Matroana, Bronwen apăru lângă Glennis şi şopti:

– Coroana lui Rhiannon.

Purtată de Matroana Picioare-Galbene ca să le batjocorească pe aceste vrăjitoare, ca să le înjosească.

Manon începu să audă un vuiet surd.

– Ce mai însoţitoare ai în ziua de azi, nepoato! spuse bunica lui Manon, al cărei păr brunet cu şuviţe argintii era împletit la spate.

Un semn suficient al intenţiilor lor, dacă bunica-şi ţinea părul într-o cosiţă.

Luptă. Anihilare.

Greutatea atenţiei celor trei Mari Vrăjitoare o apăsa. Vrăjitoarele Crochan adunate în spatele ei se mişcară cât îi aşteptară răspunsul.

Totuşi, Glennis fu cea care spuse furioasă, cu o voce pe care Manon nu o mai auzise niciodată:

– Ce vrei?

Bunica lui Manon zâmbi, dezgolindu-şi dinţii de fier împestriţaţi de rugină, adevăratul semn al vârstei ei.

– Ai făcut o mare greşeală, Manon Ucigaşa-Neamurilor, când ai căutat să întorci armata împotriva noastră. Când ai răspândit minciuni printre santinelele noastre în privinţa planurilor noastre – în privinţa planurilor mele.

Manon îşi ţinu bărbia sus.

– Am spus doar adevărul. Şi cred că te-ai speriat destul de mult de le-ai adunat pe astea două ca să mă găseşti şi să îţi dovedeşti nevinovăţia în complotul împotriva lor.

Celelalte două Matroane nici măcar nu clipiră. Aşadar, ghearele bunicii ei intraseră adânc. Sau pur şi simplu nu le păsa.

– Am venit, spuse printre dinţi Cresseida, atât de diferită de fiica ei, care îi dăduse lui Manon şansa să vorbească, pentru a scăpa în sfârşit de un spin din coasta noastră.

Fusese Petrah pedepsită pentru că o lăsase pe Manon să iasă vie din Omega? Oare moştenitoarea Sânge-Albastru mai era în viaţă? Cresseida ţipase cândva de groază şi durere ca o mamă când Petrah aproape se sinucisese aruncându-se în gol. Mai era adevărată acea dragoste, atât de străină şi ciudată? Sau datoria şi vechea ură câştigaseră?

Gândul fu suficient ca să o întărească pe Manon.

– Ai venit pentru că suntem o ameninţare.

„Din cauza ameninţării pe care o reprezinţi pentru monstrul căruia îi spui bunică."

– Aţi venit, continuă Manon, ridicând uşor Tăietoarea-de-vânt, pentru că vă este frică.

Manon făcu un pas în faţa lui Glennis, ridicând mai mult sabia.

– Aţi venit, spuse Manon, pentru că, în afară de cea pe care v-o oferim *noi*, nu aveţi alte puteri adevărate. Şi vă sperie de moarte că suntem pe cale să v-o luăm. Manon întoarse Tăietoarea-de-vânt în mână, înclinând sabia în jos şi trasă o linie în zăpada dintre ele. Aţi venit singure din cauza fricii şi a faptului că şi celelalte ar putea să vadă de ce suntem capabile. Adevărul pe care aţi căutat întotdeauna să îl ascundeţi.

Bunica ei se ţâţâi.

- Ascultă ce spui! Cu prostiile astea moraliste, parcă eşti o Crochan!

Manon o ignoră. O ignoră şi îndreptă Tăietoarea-de-vânt chiar spre Matroana Picioare-Galbene când spuse furioasă:

- *Aia nu e coroana ta!*

Ceva asemănător ezitării se văzu pe chipul Cresseidei Sânge-Albastru, dar Matroana Picioare-Galbene făcu semn spre Manon cu nişte unghii de fier atât de lungi încât se curbau în jos.

- Atunci, vino şi ia-mi-o, trădătoareo!

Manon păşi peste linia pe care o desenase în zăpadă.

Nimeni nu vorbi în spatele ei, iar ea se întrebă dacă ele mai respirau.

Nu câştigase împotriva bunicii ei; abia supravieţuise, şi doar datorită norocului.

În acea luptă fusese pregătită să îşi găsească sfârşitul. Să îşi ia adio.

Manon înclină în sus Tăietoarea-de-vânt, inima bătându-i repede şi constant.

Astăzi, nu ea avea să păşească în îmbrăţişarea întunericului, ci ele.

- Scena-mi pare cunoscută, spuse tărăgănat bunica ei, poziţionându-se de atac, la fel ca şi celelalte două Matroane. Ultima Regină Crochan care ne înfruntă.

Manon îşi trosni maxilarul, iar dinţii de fier coborâră şi, îndoindu-şi degetele, îşi scoase unghiile de fier.

- Nu doar o regină Crochan de data asta.

În ochii albaştri ai Cresseidei se citea îndoiala, ca şi când doar ea şi-ar fi dat seama de ceva, nu şi celelalte două Matroane.

Acolo - acolo avea să atace mai întâi Manon. Pe cea care se întreba acum dacă făcuseră o mare greşeală venind aici.

O greşeală care avea să le coste ceea ce veniseră să protejeze, acest război şi propriile vieţi.

Deoarece Cresseida văzu că Manon respira calm; văzu convingerea din ochii ei şi lipsa fricii din inimă când înaintă încă un pas.

Manon zâmbi la Matroana Sânge-Albastru ca şi când i-ar fi confirmat.

- Atunci nu m-ai ucis, îi spuse Manon bunicii ei. Nu cred c-ai să poţi s-o faci acum.

- Vom vedea, zise printre dinţi bunica ei şi atacă.

Manon era pregătită.

O lovitură în sus cu Tăietoarea-de-vânt le întâlni pe primele două ale bunicii ei, iar Manon se feri de a treia, întorcându-se direct în atacul violent al Matroanei Picioare-Galbene, care lovi în sus cu o viteză nefirească, picioarele aproape plutindu-i deasupra zăpezii, şi lovi spre spatele expus al lui Manon.

Manon devie atacul babei, trimiţând vrăjitoarea cu viteză înapoi tocmai când Cresseida se năpusti asupra ei.

Cresseida nu era o luptătoare cu experienţă, ca Matroanele Cioc-Negru şi Picioare-Galbene. Îşi petrecuse prea mulţi ani citind în măruntaie şi scrutând stelele după răspunsuri pentru ghicitorile Zeiţei cu Trei Feţe.

O eschivă spre stânga o făcu pe Manon să scape cu uşurinţă de lovitura unghiilor Cresseidei şi, cu un contraatac, Manon o lovi cu cotul în nas pe Matroana Sânge-Albastru.

Cresseida se clătină. Matroana Picioare-Galbene şi bunica ei atacară din nou.

Cele trei atacuri ale lor se petrecură în câteva clipe.

Manon rămase în picioare. Văzu unde se mişcă o Matroană şi spaţiul expus periculos de cealaltă.

Ea nu era o Aripă Conducătoare distrusă, nesigură de locul ei în lume.

Nu se ruşina de adevărul din faţa ei.

Nu se temea.

Bunica lui Manon conduse atacul cu cele mai periculoase manevre.

Ea îi cauză prima durere, o zgârietură a unghiilor de fier pe umărul lui Manon.

Dar Manon lovi cu sabia de nenumărate ori, fierul şi oţelul răsunând peste piscurile îngheţate.

Nu, ea nu se temea deloc.

* * *

Dorian nu mai văzuse niciodată o asemenea luptă. Nu mai văzuse nimic atât de rapid şi de mortal.

Nu mai văzuse pe nimeni ca Manon, un vârtej de oţel şi fier.

Trei împotriva uneia singure – şansele nu erau în favoarea ei. Înfruntarea uneia dintre ele aproape o ucisese pe Manon în urmă cu câteva luni.

Totuşi, unde loveau ele, ea deja dispărea, deja bloca.

Nu dădea multe lovituri, ci mai degrabă le ţinea la distanţă.

Totuşi, nici loviturile lor nu-şi găsiseră ţinta.

Magia lui Dorian se zvârcolea, căutând o cale de ieşire, ca să oprească lupta, dar ea îi ordonase să nu acţioneze, iar el avea de gând să o asculte.

În jurul lui, vrăjitoarele Crochan zăngăneau de frică şi groază – fie pentru lupta care se desfăşura, fie din cauză că Matroanele, cele trei, le găsiseră.

Dar Glennis nu tremura. Lângă ea, Bronwen bâzâia cu energia cuiva nerăbdător să intre în luptă.

Manon şi Marile Vrăjitoare se despărţiră, respirând sacadat. Sânge-Albastru îi atinse umărul lui Manon şi stropii de sânge le pătară pe cele trei Matroane.

Manon încă rămânea în partea îndepărtată a liniei pe care o trasase. Încă o apăra.

Vrăjitoarea brunetă în veşminte voluminoase şi negre scuipă sânge albastru pe zăpadă. Bunica lui Manon.

– Jalnică! La fel de vrednică de milă ca mama ta! zise şi aruncă un rânjet dispreţuitor spre Glennis. Şi tatăl tău.

Mârâitul care ieşi din gâtul lui Manon răsună peste munţi.

Bunica ei râse, croncănind ca o cioară.

– Aşadar, asta e tot ce poţi să faci? Să mârâi ca un câine şi să loveşti cu sabia ca un gunoi uman? Până la urmă, o să te epuizăm. Este mai bine să îngenunchezi acum şi să mori cu onoarea oarecum nepătată.

Manon doar întinse o mână cu unghii de fier în spate, depărtându-şi provocatoare degetele cât le fixă cu privirea pe Matroane.

Dorian întinse mâna după Damaris, dar Bronwen se mişcă prima.

Vrăjitoarea Crochan îi aruncă sabia, oţelul licărind în lumina soarelui şi a zăpezii.

Manon apucă mânerul, sabia şuierând când o întoarse ca să le înfrunte din nou pe Marile Vrăjitoare.

– Rhiannon Crochan a păzit porţile timp de trei zile şi trei nopţi, iar ea nu a îngenuncheat în faţa ta, nici măcar la sfârşit. Schiţă un zâmbet. Cred că la fel am să fac şi eu!

Dorian ar fi putut jura că flacăra sacră care ardea în stânga lor străluci mai intens; ar fi putut jura că Glennis inspiră profund şi că toate vrăjitoarele Crochan care priveau făcură la fel.

Manon îşi îndoi genunchii, ridicând sabia.

– Să terminăm şi ce s-a început atunci!

Ea atacă, săbiile licărind. Bunica ei cedă pas după pas, celelalte două Matroane nereuşind să îi străpungă apărarea.

Vrăjitoarea care dormise şi îşi dorise moartea dispăruse; vrăjitoarea care se înfuriase la adevărul care o distrusese se făcuse nevăzută.

Iar în locul ei, luptând ca şi când ar fi fost vântul, fără şovăire împotriva Matroanelor, era o persoană pe care Dorian nu o cunoscuse încă.

Era regina celor două popoare.

Matroana Picioare-Galbene lansă un atac ce o făcu pe Manon să cedeze un pas, apoi altul, săbiile ridicându-se la fiecare lovitură.

Cedă doar cei câţiva paşi, nimic mai mult.

Pentru că Manon, cu convingere în inimă şi neînfricare în privire, era de neoprit.

Matroana Picioare-Galbene o împinse pe Manon destul de aproape de linia pe care mai că o atinse cu călcâiele. Celelalte două vrăjitoare se retrăseseră, ca şi când ar fi aşteptat să vadă ce se putea întâmpla.

Pentru o babă cocoşată, vrăjitoarea Picioare-Galbene era o imagine de coşmar. Mai rea decât fusese vreodată bătrâna Picioare-Galbene. Picioarele ei abia păreau să atingă pământul, iar unghiile ei curbate din fier răneau ori de câte ori lovea.

Săbiile lui Manon blocară lovitură după lovitură, dar ea nu făcu nicio mişcare ca să avanseze. Să o respingă, deşi Dorian văzu câteva şanse să facă asta.

Manon încasă loviturile care îi făcură braţul stâng şi coastele să sângereze, dar nu mai dădu înapoi. Era un zid de care Matroana Picioare-Galbene nu putea trece. Bătrâna scoase un mârâit, atacând de nenumărate ori, nesăbuită şi furioasă.

Dorian văzu capcana în clipa în care fu întinsă.

Văzu coasta pe care o lăsase neprotejată, momeala pusă pe o tavă de argint.

Furioasă, Matroana Picioare-Galbene nu gândi de două ori înainte să atace, cu ghearele scoase.

Manon aştepta.

Pierdută în setea ei de sânge, chipul Matroanei Picioare-Galbene se lumină triumfător când voi să dea lovitura mortală care să-i sfâşie inima lui Manon.

Matroana Cioc-Negru strigă un avertisment, dar Manon deja se mişca.

Tocmai când ghearele curbate sfâşiară hainele şi pielea, Manon se răsuci într-o parte şi coborî Tăietoarea-de-vânt pe gâtul întins al Matroanei Picioare-Galbene.

Sângele albastru împroşcă zăpada.

De data asta, Dorian nu îşi feri privirea de capul care se rostogoli spre pământ, de trupul înveşmântat în maro care căzu odată cu acesta.

Cele două Matroane rămase se opriră. Niciuna dintre vrăjitoarele Crochan din spatele lui Dorian nu vorbi când Manon îşi coborî privirea fără milă la trunchiul însângerat al Matroanei Picioare-Galbene.

Niciuna nu păru să respire când Manon înfipse sabia lui Bronwen în pământul îngheţat de dedesubt şi o înclină ca să ia coroana de stele de pe capul căzut al vrăjitoarei Picioare-Galbene.

El nu mai văzuse niciodată o asemenea coroană: un obiect viu şi strălucitor care licărea în mâna ei ca şi când nouă stele ar fi fost luate de pe cer şi puse să strălucească pe marginea coroanei de argint.

Lumina coroanei dansă pe chipul lui Manon când o ridică deasupra capului şi şi-o aşeză pe părul alb şi despletit.

Chiar şi vântul din munţi se opri.

Totuşi, o adiere flutură şuviţele lui Manon când coroana străluci mai intens, stelele albe sclipind cu miezuri de cobalt, rubin şi ametist, ca şi când ar fi fost adormită foarte mult timp, iar acum se trezise.

Acea adiere îi trase lui Manon părul într-o parte, şuviţele argintii atingându-i faţa.

Iar lângă el şi în jurul lui, Cele Treisprezece îşi atinseră frunţile cu două degete în semn de respect, supunându-se reginei care le fixă cu privirea pe celelalte două Mari Vrăjitoare rămase.

Regina sabatului Crochan, încoronată din nou.

Focul sacru dansă, de parcă ar fi salutat-o voios.

Manon luă sabia lui Bronwen, ridicând şi Tăietoarea-de-vânt, şi îi spuse Matroanei Sânge-Albastru, care părea să fie doar puţin mai în vârstă decât Manon:

– Pleacă!

Vrăjitoarea Sânge-Albastru clipi, cu ochii mari de ceea ce putea fi doar frică şi groază.

Manon făcu semn din bărbie spre balaurul care aştepta în spatele vrăjitoarei.

– Spune-i fiicei tale că toate datoriile dintre noi sunt plătite! Şi că ea poate hotărî ce e de făcut cu tine. Ia şi celălalt balaur de aici!

Bunica lui Manon se enervă, dinţii de fier licărind ca şi când ar fi vrut să-i dea un ordin contrar Matroanei Sânge-Albastru, dar vrăjitoarea deja fugea spre balaurul ei, cruţată de regina Crochan în numele fiicei care îi oferise lui Manon darul de a vorbi cu Dinţi-de-fier.

În câteva secunde, Matroana Sânge-Albastru ajunse în înaltul cerului, balaurul vrăjitoarei Picioare-Galbene zburând lângă ea.

Lăsând-o singură pe bunica lui Manon. Lăsând-o pe Manon cu săbiile ridicate şi o coroană de stele strălucindu-i pe frunte.

Manon strălucea ca şi când stelele de pe capul ei i-ar fi pulsat prin corp. Era de o frumuseţe minunată şi grandioasă, fără asemănare în lume, așa cum nu mai fusese sau nu avea să mai fie cineva vreodată.

Și lent, ca și când ar fi savurat fiecare pas, Manon se îndreptă spre bunica ei.

~

Manon schiță un zâmbet în timp ce înaintă spre bunica ei.

Lumina caldă care dansa îi străbătea trupul la fel de firesc precum ceea ce îi cursese în inimă în ultimele minute însângerate.

Nu dădea înapoi. Nu se temea.

Coroana era ușoară, de parcă ar fi fost făurită din lumina lunii. Totuși, puterea ei vioaie era un cântec clar în fața singurei Mari Vrăjitoare rămase.

Așadar, Manon continuă să meargă.

Ea lăsă sabia lui Bronwen la câțiva pași distanță și Tăietoarea-de-vânt la câțiva pași după aceea.

Cu unghiile scoase și dinții pregătiți, Manon se opri la mai puțin de cinci pași de bunica ei.

O existență detestabilă și risipită. Asta reprezenta bunica ei.

Nu își dăduse niciodată seama cât de scundă era Matroana, cât de înguști îi erau umerii sau cum anii de furie și ură o îmbătrâniseră.

Manon zâmbi mai larg, putând să jure că simțea doi oameni stându-i alături.

Știa că, dacă s-ar fi uitat, n-ar fi văzut pe nimeni. Știa că nimeni altcineva nu ar fi putut să-i vadă sau să-i simtă lângă ea, stând cu fiica lor împotriva vrăjitoarei care îi distrusese.

Bunica ei scuipă pe pământ, dezgolindu-și dinții ruginiți.

Totuși, moartea asta...

Nu ea trebuia să o aducă.

Nu părinții ale căror spirite zăboveau lângă ea și care ar fi putut fi acolo în tot acest timp, conducând-o spre situația asta, și care nu o părăsiseră, deși erau separați de ea prin moarte.

Nu, nici ei nu erau cei care trebuiau să i-o aducă.

Ea se uită în spate, spre aghiotanta care aștepta lângă Dorian.

Lacrimile curgeau pe chipul lui Asterin. De mândrie – mândrie şi uşurare.

Cu o mână cu unghii de fier, Manon îi făcu semn lui Asterin.

Zăpada scârţâi, iar Manon se roti, înclinându-se ca să încaseze lovitura.

Dar bunica ei nu atacase. Nu spre ea se îndreptase.

Nu, Matroana Cioc-Negru alergă spre balaurul ei, scăpând cu fuga.

Vrăjitoarele Crochan se încordară, frica făcând loc furiei când bunica ei se urcă în şa.

Manon ridică o mână.

– Lăsaţi-o să plece!

Se auzi un pocnet de frâie, iar bunica ei fu în aer, aripile mari ale balaurului suflând spre ele un aer spurcat.

Manon urmări cum balaurul se ridică tot mai mult.

Bunica ei nu se uită înapoi înainte să dispară în văzduh.

Când nu mai rămase nici urmă de Matroane, în afară de sângele albastru şi un cadavru fără cap ce păta zăpada, Manon se întoarse spre vrăjitoarele Crochan.

Ele aveau ochii mari, dar nu făceau nicio mişcare.

Cele Treisprezece rămaseră unde erau, împreună cu Dorian.

Manon luă ambele săbii, puse în teaca de pe spate Tăietoarea-de-vânt şi merse spre locul în care stăteau Glennis şi Bronwen, urmărindu-i fiecare respiraţie.

Fără să spună nimic, Manon îi dădu sabia lui Bronwen, dând din cap în semn de mulţumire.

Apoi îşi scoase coroana de stele şi i-o întinse lui Glennis.

– Asta-ţi aparţine, spuse ea încet.

Vrăjitoarele Crochan şoptiră, mişcându-se.

Glennis luă coroana, iar strălucirea stelelor îşi pierdu din intensitate. Un mic zâmbet încunună chipul bătrânei.

– Nu, spuse ea, nu îmi aparţine.

Manon nu se mişcă atunci când Glennis ridică uşor coroana şi i-o aşeză din nou pe creştet.

Apoi, bătrâna vrăjitoare îngenunche în zăpadă.

- Ce a fost furat a fost returnat; ce a fost pierdut s-a întors din nou acasă. Bun venit, Manon Crochan, Regina Vrăjitoarelor!

Manon rămase fermă la tremurul care ameninţa să îi facă genunchii să cedeze.

Rezistă când celelalte vrăjitoare Crochan, împreună cu Bronwen, îngenuncheară. Dorian, care stătea printre ele, zâmbi mai strălucitor şi mai liber decât îl văzuse ea vreodată.

Apoi Cele Treisprezece îngenuncheară şi-şi atinseră fruntea cu două degete când îşi plecară capetele, mândria luminându-le chipurile.

- Regina Vrăjitoarelor! declarară la unison membrele sabaturilor Crochan şi Cioc-Negru, ca un singur popor.

CAPITOLUL
57

Cu o oră înainte de răsărit, fortăreaţa şi cele două armate de dincolo de aceasta se puneau în mişcare.

Rowan nu prea dormise, rămânând treaz în pat lângă Aelin şi ascultându-i respiraţia. Faptul că toţi ceilalţi căzuseră într-un somn profund era dovada oboselii lor, deşi Lorcan nu îi mai căutase. Rowan era convins că o făcuse intenţionat.

Nu frica şi anticiparea luptei îl ţinuseră treaz pe Rowan – nu, dormise destul de bine în timpul altor războaie –, ci mai degrabă faptul că gândurile nu-i dădeau pace.

Văzuse mulţimea adunată afară: valgi, oameni loiali lui Erawan, nişte bestii decăzute, şi totuşi nimic asemănător ilkenilor sau câinilor Wyrd ori chiar vrăjitoarelor.

Aelin ar fi putut să îi distrugă înainte să răsară complet soarele. Cu câteva explozii de-ale puterii ei, acea armată ar fi dispărut.

Totuşi, când discutaseră strategia cu o seară în urmă, ea nu le prezentase varianta asta.

El văzuse speranţa strălucind în ochii oamenilor din fortăreaţă şi uimirea copiilor când trecuse pe lângă ei. „Aducătoarea-Focului, şoptiseră toţi. Aelin a Focului Sălbatic."

Cât de curând avea să se năruie veneraţia şi speranţa când nicio scânteie nu s-ar fi dezlănţuit? Cât de curând avea să sporească frica oamenilor dacă regina Terrasenului nu distrugea legiunile Morathului?

Nu reuşise să o întrebe. Îşi propusese şi se încurajase să o facă în ultimele săptămâni, când nici măcar antrenamentele lor nu reuşiseră să aprindă vreo flacără cât de mică.

Dar nu era în stare să o întrebe de ce nu voia sau nu putea să-şi folosească puterea, de ce ei nu văzuseră ori nu simţiseră nimic din aceasta după primele ei zile de libertate. Nu putea să o întrebe ce făcuseră Maeve şi Cairn ca să o determine să se teamă de magia ei sau să o urască suficient încât să nu o folosească.

Chinuit de îngrijorare şi groază, Rowan ieşi din cameră, vuietul pregătirilor întâmpinându-l în clipa în care intră în sală. După o clipă, uşa se deschise, iar paşii se sincronizară cu ai lui, aducând un miros familiar şi urât.

– Au ars-o.

Rowan se uită pieziş la Fenrys.

– Ce?

Dar Fenrys salută din cap o vindecătoare care era în trecere pe acolo.

– Cairn şi Maeve.

– De ce îmi spui asta?

Fenrys, cu sau fără jurământul de sânge şi indiferent ce făcuse sau nu pentru Aelin, nu avea nicio legătură cu asta. Nu, chestiunea îi privea doar pe el şi partenera lui.

Fenrys îi zâmbi fals.

– Te-ai holbat la ea jumătate de noapte. Am văzut-o pe chipul tău. Toţi vă întrebaţi de ce nu îi arde pur şi simplu pe inamici.

Rowan se îndreptă spre locul de spălare din sală. Nişte soldaţi şi câteva vindecătoare stăteau de-a lungul albiei de metal, spălându-se pe faţă ca să-şi alunge somnul sau neliniştea.

– El i-a pus mănuşi de fier, spuse Fenrys. Şi o dată le-a încălzit deasupra unui cuptor. Acolo... Căutându-şi cuvintele, văzu că Rowan abia mai respira. Tămăduitoarelor le-a luat două săptămâni să-i vindece mâinile şi încheieturile. Iar când s-a trezit, pielea era vindecată. Nu a putut să-şi dea seama ce i s-a făcut şi ce a fost un coşmar.

Rowan întinse mâna după una dintre cănile pe care unii copii le umpleau la câteva minute şi şi-o turnă pe cap. Apa rece îl făcu să simtă usturimi pe piele, acoperindu-i vuietul din urechi.

– Cairn a făcut multe asemenea lucruri. Fenrys luă la rândul său o cană şi-şi stropi mâinile cu puţină apă înainte să se frece pe faţă. Lui Rowan îi tremurară mâinile când se uită la apa care se aduna spre bazinul de sub albie. Totuşi, semnele revendicării tale... Fenrys îşi şterse din nou faţa. Indiferent ce i-au făcut ei, au rămas. Au rămas mai mult timp decât orice altă cicatrice.

Totuşi, pielea de pe gât era catifelată când o reîntâlnise el pe Aelin.

– Ultima dată când au vindecat-o, chiar înainte să evadeze, răspunse Fenrys întrebării nerostite. Atunci au dispărut. Când Maeve i-a spus că ai plecat în Terrasen.

Cuvintele îl loviră ca un pumn. Totul se petrecuse când ea îşi pierduse speranţa că el venea să o caute. Până atunci, nici măcar cele mai pricepute vindecătoare din lume nu reuşiseră să distrugă legătura dintre ei.

Rowan îşi şterse faţa cu mâneca hainei.

– De ce îmi spui asta? repetă el.

Fenrys se ridică de deasupra albiei, ştergându-şi faţa la fel de neceremonios.

– Ca să nu te mai întrebi ce s-a întâmplat şi să te concentrezi la altceva astăzi. Războinicul ţinu pasul cu el când se îndreptară spre locul unde li se spusese că avea să fie adus un mic dejun sărăcăcios. Şi las-o să îţi spună când este pregătită.

– Este partenera mea, mormăi Rowan. Crezi că nu ştiu asta?

Fenrys putea să-şi bage nasul în treburile altcuiva.

Fenrys ridică mâinile.

– Poţi fi brutal când vrei ceva.

– Nu aş forţa-o nicioată să îmi spună ceva, dacă nu ar fi pregătită.

Fusese înţelegerea lor de la început şi, într-o anumită măsură, motivul pentru care se îndrăgostise de ea.

Ar fi trebuit să-şi dea seama atunci, în zilele petrecute în Mistward, când se trezise împărtăşindu-i lucruri – din viaţa personală şi trecutul lui – pe care nu le-ar fi spus niciodată nimănui. Când se trezise simţind *nevoia* să îi spună; într-adevăr, parţial şi fragmentat, dar voise ca ea să ştie, iar Aelin îşi dorise să audă totul.

Descoperiră că Aelin şi Elide erau deja la masă şi-şi luau bucăţi de pâine, brânză şi fructe uscate. Nici urmă de Gavriel sau Lorcan.

Rowan veni în spatele partenerei lui şi o sărută pe gât, chiar acolo unde-i lăsase noile semne de revendicare.

Ea murmură şi îi oferi o gură din pâinea pe care o muşcase deja cât adună restul mâncării. El se văzu silit să accepte pâinea pufoasă şi consistentă şi apoi spuse:

– Dormeai când am plecat acum câteva minute şi totuşi, ai ajuns cumva înaintea mea la micul dejun. O mai sărută o dată pe gât. De ce nu sunt surprins?

Elide râse lângă Aelin, punându-şi mâncare în farfurie, iar Aelin doar îl înghionti cu cotul când veni lângă ea.

Toţi patru mâncară repede, îşi umplură burdufurile cu apă la fântâna din curtea interioară şi plecară să găsească armuri. La nivelurile superioare erau puţine care puteau fi purtate, aşadar coborâră în fortăreaţă tot mai mult, până ce ajunseră la o cameră încuiată.

– Am fi nepoliticoşi dacă am intra? spuse gânditoare Aelin, uitându-se la uşa de lemn.

Rowan trimise o suliţă de vânt spre încuietoare şi o sfărâmă.

– Se pare că era deja deschisă când am ajuns noi aici, spuse el cu blândeţe.

– Ei bine, acum ştim de ce restul fortăreţei este de rahat, zise Aelin studiind tezaurul. El a ţinut tot aurul şi lucrurile distractive aici.

Într-adevăr, armurile, săbiile, suliţele şi buzduganele vechi li se păreau distractive lui Aelin şi lui Rowan.

– Nu ar fi putut să ni le dea pe astea?

Elide se încruntă la rafturile cu săbii şi pumnale.

– Toate sunt moştenire de familie, spuse Fenrys, apropiindu-se de un raft şi studiind mânerul unei săbii. Vechi, dar încă bune.

Foarte bune, adăugă el, scoţând sabia din teacă şi uitându-se la Rowan. Asta a fost făurită de un fierar din Asterion.

– E dintr-o altă epocă, zise gânditor Rowan, minunându-se de sabia perfectă şi starea ei impecabilă. De pe vremea când ceilalţi nu se temeau de Fae atât de mult.

– O luăm pur şi simplu? Fără permisiunea lui Chaol?

Elide îşi muşcă buza.

Aelin chicoti.

– Haideţi să ne considerăm mercenari. Şi, ca atare, trebuie să fim plătiţi. Ea luă un scut rotund şi auriu, ale cărui margini erau frumos încrustate cu valuri. Făurit tot în Asterion, judecând după măiestrie. Foarte probabil pentru lordul din Anielle – lordul Lacului Argintiu. Aşadar, o să luăm ce ni se cuvine pentru lupta de azi şi să îl scutim pe marele lord să coboare personal până aici.

Pe toţi zeii, el o iubea!

Fenrys îi făcu semn din ochi lui Elide.

– Lady, eu nu spun nimic dacă tu nu spui!

Elide roşi, fluturând apoi o mână.

– Atunci, luaţi-vă câştigul!

Rowan chiar asta făcu. El şi Fenrys găsiră armuri care să li se potrivească – într-o anumită măsură; fiind nevoiţi să se lipsească de întreaga armură, luară bucăţi care să le întărească umerii, antebraţele şi tibiile. Rowan abia terminase cu armura pentru picioare când Fenrys spuse:

– Ar trebui să luăm cu noi o parte şi pentru Lorcan şi Gavriel.

Avea dreptate. Rowan se uită la alte piese şi începu să adune pumnale şi săbii, apoi bucăţi din alte armuri care i s-ar fi potrivit lui Lorcan, Fenrys procedând la fel pentru Gavriel.

– Cred că sunt scumpe tare serviciile tale, mormăi Elide chiar în timp ce îşi lega câteva pumnale la centură.

– Trebuie să-mi satisfac într-un fel gusturile extravagante, nu-i aşa? spuse tărăgănat Aelin, cântărind un pumnal în mâini.

Însă ea nu-şi pusese încă nicio armură, iar când Rowan îi aruncă o privire întrebătoare, Aelin îi făcu semn din bărbie.

– Du-te la etaj şi găseşte-i pe Lorcan şi pe Gavriel! Vin şi eu curând.

Pentru prima dată, chipul îi era inexpresiv. Poate îşi dorea o clipă de singurătate înainte de luptă. Când Rowan încercă să găsească vreun cuvânt în privirea ei, Aelin se întoarse spre scutul pe care îl luase, de parcă l-ar fi contemplat.

Aşadar, Rowan şi Fenrys merseră la etaj, Elide ajutându-i să care proviziile furate. Nu îi opri nimeni; cerul căpătă o nuanţă gri, iar soldaţii se grăbiră către posturile lor de pe metereze.

Rowan şi Fenrys nu aveau mult de mers, trebuind să rămână lângă porţile de la etajul inferior, pe care berbecii ar fi putut să le sfărâme dacă Morathul ar fi fost destul de disperat.

La etajul de deasupra lor, Chaol era călare pe minunata sa iapă neagră din nările căreia aerul ieşea unduindu-se. Rowan îl salută ridicând o mână, iar Chaol îi răspunse înainte să privească spre armata inamică.

Khaganatul urma să facă prima manevră, atacul iniţial care să pună în mişcare Morathul.

– Mereu uit cât de mult urăsc partea asta, mormăi Fenrys. Aşteptarea dinaintea izbucnirii luptelor.

Rowan îşi exprimă încuviinţarea printr-un mormăit.

Gavriel se apropie de ei, Lorcan fiind o furtună întunecată în urma lui. Fără un cuvânt, Rowan îi dădu celui din urmă armura pe care o luase.

– Din partea lordului din Anielle!

Lorcan îi aruncă o privire care-i spuse că ştia că Rowan minţea, dar începu să îşi prindă eficient armura, Gavriel făcând acelaşi lucru. Dacă soldaţii din jurul lor observară acea armură, dacă o recunoscu sau nu Chaol, nimeni nu spuse nimic.

Departe, unde cerul gri se lumina tot mai mult, Morathul se agită când descoperi că armata aurie a khaganatului îşi ocupase deja poziţia.

Şi când un ruk singuratic ţipă provocator, khaganatul înaintă.

Rândurile infanteriştilor înaintară cu suliţele întinse şi scuturile lipite între ele. Flancându-le din ambele părţi, cavaleria Darghan era o forţă a naturii gata să mâne Morathul spre locul dorit. Şi deasupra, zburând în înaltul cerului, rukhinii îşi pregătiră arcurile şi ţintiră.

- Fiţi pregătiţi! strigă Chaol oamenilor din fortăreaţa lui.

Armura zăngăni când oamenii se mişcară, iar frica lor ajunse la nările lui Rowan.

Astăzi avea să se decidă dacă speranţa trăia sau murea.

Cerul care se trezea dezvăluia deja două turnuri de asediu trase spre ei, direct către zid, mult mai aproape decât observase ultima dată Rowan în zbor, cu o seară în urmă. Se părea că nici Morathul nu dormise.

Păsările ruk trebuiau să rămână în urmă cu soldaţii lor, împingând Morathul spre fortăreaţă şi să îi doboare soldaţii aici, unul câte unul.

- Mai sunt câteva minute până când primul turn o să ajungă la zid, observă Gavriel.

O scrutare a meterezelor şi a soldaţilor de acolo nu dezvălui nici urmă de Aelin.

- Să îi spună cineva să nu se mai gătească şi să vină aici! mormăi Lorcan.

Rowan mârâi în semn de avertisment.

Zăngănitul armurilor care acopereau picioarele şi al scuturilor erau sunete familiare. Infanteriştii Morathului se îndreptau spre zidurile fortăreţei, cu suliţele pregătite. În celălalt capăt al armatei, soldaţii se uitau în altă parte, cu suliţele şi lăncile înclinate ca să intercepteze armata khaganatului.

Un corn răsună din rândurile khaganatului, iar săgeţile zburară.

Masa soldaţilor Morathului nici măcar nu tresări şi nu se uită înapoi ca să vadă ce se întâmpla cu rândurile din spate.

- Scări, mormăi Fenrys, arătând cu bărbia spre valurile dintre rânduri.

Scări mari de asediu din fier despărţeau mulţimea.

- Aşadar, vor să atace cu tot ce au, spuse Lorcan la fel de încet, toţi fiind atenţi să nu îi audă oamenii din apropiere. Vor să încerce să pătrundă în fortăreaţă înainte ca khaganatul să poată să îi împrăştie.

- Arcaşi! răsună strigătul lui Chaol.

În spatele lor, pe metereze, arcurile scârţâiră.

Fenrys își scoase arcul de pe spate și fixă o săgeată.

Rowan își ținea arcul pe spate și tolba neatinsă, ca Gavriel și Lorcan. Nu era nevoie să le risipească pe câțiva soldați când, mai târziu, ar fi putut fi nevoiți să le folosească pe ținte mai rele.

Dar unul dintre ei trebuia să fie văzut evaluând soldații, ca să îi motiveze. Iar Rowan îl considera pe Fenrys un arcaș la fel de bun ca și el și, prin urmare, potrivit.

Rowan urmări linia vârfului săgeții lui Fenrys spre locul în care o ațintise către unul dintre purtătorii scării de asediu.

– Impresionează-ne, mormăi el.

– Vezi-ți de treaba ta, îi răspunse Fenrys pe același ton, urmărindu-și ținta cu vârful săgeții în timp ce aștepta ordinul lui Chaol.

Dacă Aelin nu sosea în câteva clipe, trebuia să părăsească meterezele ca să o găsească. Ce naiba o reținuse?

Lorcan își scoase sabia veche, pe care Rowan o văzuse doborând soldați din regate îndepărtate, în războaie mult mai lungi decât acesta.

– Când turnul de asediu o să se oprească, ei o să se îndrepte spre porți, spuse Lorcan, uitându-se de pe metereze la poarta de la etajul inferior și micul bastion de oameni din fața acesteia.

Copacii fuseseră tăiați ca să sprijine porțile din metal, dar dacă un grup destul de mare de soldați ar fi dat năvală, ar fi putut să doboare proptelele și încuietoarea grea în câteva minute și să deschidă porțile pentru hoardele de dincolo de ele.

– N-o să le permitem să ajungă atât de departe, zise Rowan, cu ochii la turnul masiv care se apropia încet. Soldații mișunau în spatele acestuia, așteptând să urce înăuntru. Alaltăieri, Chaol a doborât turnul fără ajutorul nostru. Se poate întâmpla din nou.

– *Salvă!* răsună strigătul lui Chaol din pietre, iar săgețile șuierară.

Ca un roi de lăcuste, acestea se avântară asupra soldaților care mărșăluiau dedesubt. Săgeata lui Fenrys își găsi ținta cu o precizie mortală, urmată de o alta care doborî un al doilea soldat de lângă scara de asediu.

Unde *naiba* era Aelin...

Morathul nu se oprea, ci mărşăluia direct peste soldaţii care cădeau în primele lor rânduri.

Se simţea frica oamenilor de pe metereze. Soldaţii trebuiau să atace repede şi bine ca să o alunge.

Turnul de asediu se apropia încet. O privire de-a lui Rowan îi făcu pe el şi prietenii lui să se mişte spre locul în care cu siguranţă turnul avea să lovească meterezele. Destul de aproape de scările dinspre poartă. Morathul alesese bine locul.

Unii dintre soldaţii pe lângă care trecură se rugau, înălţând şoapte tremurate în aerul rece al dimineţii.

Lorcan îi spuse unuia dintre ei:

– Păstrează-ţi suflarea pentru luptă, nu pentru zei!

Rowan îi aruncă o privire, dar bărbatul, uitându-se cu gura căscată la Lorcan, tăcu.

Chaol ordonă să se mai tragă o dată, iar săgeţile zburară. Fenrys execută ordinul din mers, ca şi când n-ar fi fost mare lucru.

Totuşi, rugăciunile şoptite se auzeau în continuare de-a lungul rândului, săbiile tremurând odată cu oamenii.

Sus lângă Chaol, soldaţii se controlau, cu feţele inexpresive.

Dar aici, la acest etaj al meterezelor... chipurile erau palide. Cu ochii mari.

– Cineva ar face bine să-i încurajeze, spuse Fenrys scrâşnind din dinţi şi trăgând încă o săgeată. Sau oamenii ăştia or să se scape pe ei într-un minut.

Căci doar un minut le mai rămăsese cu primul turn de asediu care se tot apropia.

– Tu eşti mai frumuşel! fu replica lui Lorcan. Te-ai descurca mai bine!

– Este prea târziu pentru discursuri, interveni Rowan înainte ca Fenrys să poată răspunde. Mai bine le-am arăta ce putem face.

Ei îşi ocupară locurile pe zid, chiar în calea podului care urma să fie coborât pe metereze.

El îşi scoase sabia şi apoi, cu un deget, securea de la centură. Gavriel îşi scoase cele două săbii din tecile de pe spate, flancându-l pe Rowan în dreapta. Lorcan se postă în stânga lui. Fenrys rămase în urmă, ca să-i prindă pe cei care ar fi trecut prin plasa lor.

Muritorii se îngrămădiră în spatele lor. Porţile tremurară, în sfârşit, la impactul Morathului.

Rowan îşi calmă respiraţia, pregătindu-şi magia ca să sfâşie plămânii valgilor. Mai întâi, intenţiona să-i doboare pe câţiva cu sabia ca să arate cât de uşor se putea face asta, că Morathul era disperat şi victoria *avea* să fie aproape. De magie urma să se folosească mai târziu.

Turnul de asediu scârţâi când încetini şi opri.

Chiar în clipa în care zidul de sub ei tremură la impactul cu acesta, Fenrys şopti:

– Pe toţi zeii...

Nu din pricina podului care fu coborât, a soldaţilor ce mişunau în profunzimea întunecată, ci a persoanei care ieşi din bolta fortăreţei din spatele lor. Rowan nu ştia unde să se uite: la soldaţii care ieşeau din turnul de asediu, sărind pe metereze, sau la Aelin.

La regina Terrasenului.

Ea găsise armura în subsolul fortăreţei, una frumoasă de un auriu-deschis care strălucea ca un răsărit de vară. Pe cap, perfectă şi fixându-i părul împletit, purta o diademă. Nu o diademă, ci o bucată de armură, o parte dintr-un set vehi pentru o doamnă îngropată demult.

O coroană de război, o coroană de purtat în luptă. O coroană care să conducă armatele.

Frica şi îndoiala nu i se citiră pe chip când ridică scutul, rotind-o pe Goldryn în mână o singură dată înainte ca primii soldaţi ai Morathului să o atace.

O lovitură rapidă în sus îl spintecă pe soldatul Morathului de la buric la bărbie. Sângele negru ţâşni, dar ea deja se mişca, având fluiditatea unui râu în jurul unei pietre.

Rowan porni atacul, săbiile lui găsindu-şi ţintele, dar tot fără să o piardă pe Aelin din ochi.

Aelin izbi cu scutul în războinicul următor şi cu Goldryn spintecă un altul înainte să o înfigă în soldatul pe care îl împinsese.

Repetă schema de nenumărate ori, în tot acest timp îndreptându-se spre turnul de asediu. Nestingherită. *Dezlănţuită.*

Un strigăt străbătu rândul. „A venit regina!“

Soldaţii care aşteptau să acţioneze se întoarseră spre ei.

Aelin atacă trei soldaţi valgi şi îi lăsă morţi pe pietre.

Se opri în faţa gurii deschise a turnului de asediu, direct în calea hoardelor. Fiecare clipă pe care şi-o petrecuse antrenându-se pe corabie, pe drum, fiecare nouă băşică şi bătătură – toate avuseseră scopul să o pregătească pentru asta.

„A venit regina!"

Cu Goldryn fermă în mână şi scutul ca o prelungire a braţului, Aelin străluci ca soarele care răsărea acum deasupra armatei khaganului când atacă fiecare soldat care se avânta spre ea.

Cinci, zece – ea se mişca încontinuu, ferindu-se şi lovind, împingând şi răsturnând, sângele negru ţâşnind, afişând o hotărâre macabră.

– Regina! strigară oamenii. Spre regină!

Iar când Rowan îşi făcu loc mai aproape, când acel strigăt se transmise de-a lungul meterezelor, iar oamenii din Anielle alergară în ajutorul ei, îşi dădu seama că Aelin nu avea nevoie de nicio scânteie ca să îi încurajeze pe soldaţi să o urmeze; că aşteptase, controlându-se, ca să le arate ce putea face fără magie şi puteri supranaturale.

Nicicând nu mai văzuse o privelişte atât de grozavă. În toate ţinuturile şi luptele, nu mai văzuse ceva atât de măreţ ca Aelin în faţa gurii turnului de asediu, rămânând pe poziţie.

Când zorii se iviră, Rowan scoase un strigăt de luptă şi atacă Morathul.

~

Prima luptă dădea tonul.

Dădea tonul şi transmitea un mesaj. Nu Morathului.

„Impresionează-ne!" spusese Hasar.

Aşadar, intenţiona să o facă. Îşi luase armura aurie şi coroana de luptă şi aşteptase până la răsărit, până ce turnul de asediu se izbi în metereze, înainte să se dezlănţuie.

Să îi împiedice pe oamenii de aici să cedeze, să alunge frica din ochii lor.

Să îi convingă pe nobilii khaganatului de ce *putea* face. Nu era o ameninţare, ci o aducere-aminte.

Nu era o prinţesă neajutorată. Nu fusese niciodată.

Goldryn şuieră la fiecare lovitură, mintea lui Aelin fiind la fel de calmă şi ascuţită ca sabia în timp ce evalua soldaţii inamici şi armele lor şi îi dobora în consecinţă. Ştia vag că Rowan lupta lângă ea şi că Gavriel şi Fenrys se războiau aproape de flancul ei stâng.

Însă era foarte conştientă de muritorii care săreau în luptă, strigând sfidător. Ei ajunseseră până aici. Şi aveau să supravieţuiască zilei de azi. Nobilii khaganatului urmau să afle.

Galopul cailor acoperi zgomotul luptei, iar Chaol ajunse şi el cu sabia licărind, intrând în valul nesfârşit care năvălea din intrarea turnului.

– *Spre lordul Chaol! Spre regină!*

Cât de departe erau amândoi de Rifthold... De asasin şi căpitan.

Săgeţile se ridicară din armata de dincolo de zid, dar un val de vânt rece le spulberă înainte să atingă vreo ţintă.

O ceaţă întunecată ţâşni pe lângă ei, iar Lorcan ajunse la gura turnului de asediu, lovind cu sabia atât de repede încât Aelin abia o văzu, şi îşi făcu loc pe podul de metal al turnului, în scara de dincolo de acesta ca şi când şi-ar fi croit loc pe rampe şi spre câmpul de luptă.

Dedesubt se auzi un *bubuit*. Morathul adusese berbecul.

Aelin zâmbi macabru. Avea să-i doboare pe toţi, apoi pe Erawan şi, în cele din urmă, să se dezlănţuie asupra lui Maeve.

În celălalt capăt al câmpului, armata khaganului înainta, câştigând teren pas cu pas.

Nu avea să mai fie vreodată neajutorată. Sau prizonieră. Niciodată.

Moartea se transformă într-o melodie în sângele ei, fiecare mişcare fiind un dans când valul de soldaţi care ieşeau din turn încetiniră pasul, ca şi când Lorcan chiar şi-ar fi făcut loc cu forţa în interior. Cei care treceau de el întâlneau sabia ei sau a lui Rowan. Un licăr auriu şi Gavriel intră la rândul său în turnul de asediu, cele două săbii mişcându-se ca un vârtej.

Aelin nu ştia ce intenţionau să facă Lorcan şi Leul odată ajunşi jos sau cum voiau să mişte turnul. Nu se gândi la asta.

Se afla într-un loc al crimelor şi mişcării, al respiraţiei şi sângelui. Al libertăţii.

Moartea fusese blestemul, darul şi prietena ei în aceşti ani lungi. Aelin se bucura să o întâmpine din nou sub soarele auriu al dimineţii.

CAPITOLUL
58

Elide nici măcar nu era pe metereze şi deja îşi dorea să nu mai fie nevoită să suporte un alt război.

Soldaţii care erau aduşi, rănile lor... Nu ştia cum de erau vindecătoarele atât de calme, cum lucra Yrene Westfall cu atâta hotărâre în timp ce unui bărbat care ţipa încontinuu îi ieşeau organele interne prin tăietura de la burtă.

Fortăreaţa se scutura din când în când, iar Elide se ura pentru că se bucura că nu ştia ce însemna asta, deşi o chinuia faptul că nu ştia ce făceau tovarăşii ei, dacă armata khaganului era destul de aproape astfel încât coşmarul pe care-l trăiau toţi să se termine curând.

Putea să mai dureze ore bune, spusese vindecătoarea cu piele măslinie şi ochi ageri pe nume Eretia când Elide vomitase văzând un bărbat a cărui tibie îi ieşea din picior. Ore bune până la final, o luă la rost vindecătoarea, aşadar ar fi fost bine să nu mai vomite şi să revină la lucru.

Nu că Elide putea face multe. În ciuda darului generos al puterii care se transmitea membrilor familiei Lochan, ea nu avea magie şi niciun alt dar în afară de a citi oamenii şi a minţi. Dar le ajuta pe vindecătoare să ţintuiască răniţii care se agitau, se grăbea să aducă bandaje, apă fierbinte şi alifiile sau plantele pe care i le cereau ele, cu mult calm.

Niciuna nu ţipa. Pur şi simplu îşi ridicau vocea, magia strălucind puternic în jurul lor, şi asta doar dacă un soldat ţipa prea tare, încât cuvintele lor să fie auzite.

Soarele abia trecuse de linia orizontului, judecând după lumina de la ferestrele înalte din Marea Sală, și deja zăceau răniți atât de mulți. Atât de mulți...

Ei tot veneau, iar Elide continua să se miște, șchiopătatul ei făcând-o să simtă o durere surdă și apoi una acută. Era insignifiantă, în comparație cu ce suportau soldații, în comparație cu ce înfruntaseră pe metereze.

Nu își îngăduia să se gândească la prietenii ei. Nu își permitea să se gândească la Lorcan, care nu venise în cameră seara trecută și nu o căutase în dimineața asta, ca și când nu ar fi vrut să fie în preajma ei, ca și când fiecare cuvânt plin de dispreț rostit de ea l-ar fi afectat.

Așadar, Elide le ajuta pe vindecătoare cu mintea limpede, țintuia bărbații care țipau și implorau, fără încetare.

~

Farasha nu dădu înapoi în fața soldaților Morathului care ajunseseră pe metereze, a celor care ieșiră din al doilea turn de asediu care se oprise lângă zid sau a celor care ajunseră pe scări.

Nu, iapa măreață îi călcă în picioare, răutăcioasă și neînfricată, așa cum prevăzuse Chaol. Animalul al cărui nume însemna „fluture“ călca în picioare infanteriștii valgi.

Dacă nu ar fi gâfâit, Chaol ar fi zâmbit. Dacă oamenii nu ar fi fost doborâți în jurul său, ar fi râs ușor.

Însă Morathul ataca zidurile și porțile cu o furie pe care ei nu o mai văzuseră. Poate știuse cine sosise în Anielle, iar acum îi doborau. Aelin și Rowan luptau spate în spate, iar Fenrys își făcuse loc pe metereze ca să se alăture lui Chaol lângă al doilea turn de asediu.

Brațul în care Chaol ținea sabia nu ezită, în ciuda extenuării care începu să i se furișeze în oase după o oră, apoi două. Departe de marea de soldați inamici, armatele rukhinilor și Darghanilor mânau și zdrobeau Morathul între ele, împingându-l spre zidurile fortăreței.

Aparent, Morathul nu voia să se predea, ci doar să distrugă, să pătrundă în fortăreaţă şi să ucidă cât mai mulţi înainte să îşi găsească sfârşitul.

Cu scutul însângerat şi îndoit şi calul ca un demon furios sub el, Chaol continuă să lovească folosind sabia. Soţia sa era în fortăreaţa din spatele lui. Nu intenţiona să o dezamăgească.

* * *

Nesryn rămase prea repede fără săgeţi.

Morathul nu fugi, deşi forţa călăreţilor Darghan şi a infanteriştilor se abătea asupra sa. Aşadar, ei înaintară lent, lăsând în urma lor atât trupuri îmbrăcate în negru, cât şi în armuri aurii. Soldaţii Morathului erau mai mulţi decât ai lor, dar era greu – aproape insuportabil – să vadă doborâţi atât de mulţi. Să vadă caii frumoşi ai Darghanilor fără călăreţi... sau morţi.

Şi rukhinii suferiseră pierderi, dar nu la fel de numeroase, acum că o armată lupta sub ei.

Sartaq conducea centrul, iar din locul în care Nesryn comanda flancul stâng, îi supraveghea pe el şi pe Kadara, cu un ochi la Borte şi Yeran care conduceau flancul drept spre extrema vestică a luptei, Falkan Ennar însoţindu-i în trupul său de şoim. Poate îşi imagina, dar Nesryn ar fi putut jura că bărbatul metamorfic lupta cu o vigoare nemaivăzută, ca şi când anii recuperaţi i-ar fi sporit forţa.

Nesryn îi dădu pinteni lui Salkhi şi se aruncă în luptă din nou, călăreţii din spatele ei urmând-o. Săgeţile şi suliţele se ridicară ca să îi întâmpine, unii soldaţi de-ai Morathului fugind. Nesryn şi Salkhi se ridicară din nou în aer, pătaţi de mai mult sânge negru.

La înălţime, două patrule de cercetaşi rukhini monitorizau lupta. Când Nesryn îşi şterse sângele negru de pe faţă, un călăreţ plonjă direct spre Sartaq.

Sartaq se ridică o clipă mai târziu.

Nesryn ştia că avea s-o certe pentru asta, dar îi strigă căpitanului rukhin din spatele ei să rămână în formaţie şi îl îndreptă pe Salkhi spre prinţ.

– *Treci înapoi în formaţie!* îi ordonă Sartaq acoperind şuieratul vântului.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea.

Salkhi bătu mai puternic din aripi, ajungând din urmă pasărea ruk a prinţului.

Sartaq arătă înainte, spre zidul de munţi de dincolo de lac şi oraş, spre barajul despre care spusese atât de nonşalant că voia să-l spargă ca să distrugă armata Morathului.

Cu fiecare bătaie a aripilor lui Salkhi, fu din ce în ce mai clar ce îl făcuse să se grăbească.

Câţiva soldaţi de-ai Morathului nu se odihniseră peste noapte, ci se furişaseră spre oraşul abandonat ca să urce poalele dealurilor, apoi versantul muntelui, către baraj.

Unde acum, cu berbeci şi viclenie, căutau să îl spargă.

Salkhi se apropie. Nesryn întinse mâna după o săgeată şi-şi îndoi degetele în aer.

Totuşi, Sartaq mai avea două săgeţi, şi le trase pe amândouă spre cei aproximativ treizeci de soldaţi ai Morathului care împingeau berbecul în mijlocul barajului. Lemn, piatră şi fier vechi şi de rău augur. Câteva crăpături şi avea să se prăbuşească.

Iar apoi, lacul de acumulare şi râul din spatele acestuia ar fi spălat câmpia.

Morathului nu îi păsa dacă-şi spulbera propria armată. Oricum lupta de astăzi era pierdută.

Totuşi, nu intenţiona să permită armatei khaganului să scape.

Ambele săgeţi ale lui Sartaq îşi găsiră ţinta, dar cei doi soldaţi căzuţi nu îi făcură pe ceilalţi să lase berbecul din mâini, ba chiar traseră din nou berbecul... şi îl împinseră.

Bubuitul lemnului pe lemn răsună până la urechile lor.

În zbor, se apropiară destul de mult încât să vadă clar armătura din fier din vârful berbecului: o carcasă groasă acoperită cu ţepi meniţi să sfâşie şi să străpungă. Dacă Salkhi şi Kadara ar fi reuşit să ajungă la ea, ar fi putut să le smulgă berbecul din mâini...

Metalul scârţâi şi zăngăni, iar strigătul de avertizare al lui Sartaq spintecă aerul.

Salkhi se înclină instinctiv, văzând săgeata mare din fier înaintea lui Nesryn, una trasă dintr-un dispozitiv greoi pe care probabil îl aduseseră aici pentru a ţine la distanţă păsările ruk.

Săgeata ajunse departe, izbindu-se în roca muntelui.

I-ar fi străpuns pieptul lui Salkhi, direct în inimă.

Cu stomacul agitat, Nesryn se înălţă din nou, evaluând soldaţii de dedesubt.

Sartaq îi făcu semn din apropiere: „Să venim din direcţii diferite! Ne întâlnim la mijloc!"

Vântul îi şuieră în urechi, dar Nesryn trase de frâie, iar Salkhi se înclină într-un arc larg. Sartaq o întoarse pe Kadara, imaginea în oglindă a manevrei lui Nesryn.

– Cât de repede poţi, Salkhi! îi strigă Nesryn rukului ei.

Apropiindu-se de baraj şi de soldaţi, cele două păsări, Salkhi şi Kadara, zburară una spre cealaltă, îşi tăiară calea şi se îndepărtară din nou într-un arc, încrucişându-se la fel de repede ca vântul şi refuzându-le arcaşilor o ţintă uşoară.

O săgeată din fier trasă spre Sartaq spintecă aerul de deasupra lui, aproape atingându-i capul.

Berbecul se izbi din nou în lemn.

De data asta se auzi o crăpătură. Un scârţâit profund, ca o bestie îngrozitoare trezită dintr-un somn lung.

Încă o săgeată de fier ţâşni spre ei şi rată. Nesryn şi Sartaq trecură foarte aproape unul de celălalt, zburând atât de repede încât ei îi lăcrimară ochii. Vântul şuiera, plin de vocile muribunzilor şi ale răniţilor.

Iar apoi ajunseră acolo, Salkhi întinzându-şi ghearele când se izbi în maşinăria de fier care lansa acele săgeţi, spulberând-o. Soldaţii ţipară când pasărea ruk îi atacă şi pe ei.

Cei care manevrau berbecul reuşiră să mai izbească o dată barajul înainte ca Sartaq şi Kadara să îi sfâşie. Bărbaţii zburară, unii lovindu-se de baraj, alţii aterizând în bucăţi.

Kadara azvârli berbecul în versantul unui munte din apropiere, lemnul aşchiindu-se din cauza impactului, rostogolindu-se pe pietre şi dispărând.

Cu inima care-i bătea cu putere şi cu lupta de pe câmpul de dedesubt încă în desfăşurare, Nesryn îl întoarse pe Salkhi şi studie zidul barajului, Sartaq făcând acelaşi lucru.

Ceea ce văzură îi făcu să zboare înapoi spre fortăreaţă cât de repede îi putea purta vântul.

~

Lorcan îşi făcuse loc prin interiorul obscur şi înghesuit al primului turn de asediu, ucigând soldaţii în calea lui. Gavriel venise după el şi-l ajunsese din urmă când Lorcan se trezise înfruntând la intrare nenumăraţii soldaţi care încercau să intre.

Amândoi opriră valul, chiar dacă de săbiile lor trecură câţiva soldaţi de-ai Morathului. Whitethorn şi regina cu siguranţă aşteptau să îi ucidă.

Lorcan nu mai ştia de când rezista cu Gavriel la intrarea în turnul de asediu - cât timp trecuse înainte ca armata lor să reuşească să îl deplaseze.

Magia lor ar fi fost inutilă. Toată structura era din fier, la fel ca scările, de parcă Morathul ar fi anticipat prezenţa lor.

Doar scârţâitul metalului care se prăbuşea îi avertiză că turnul se dărâma şi îi făcu să se avânte spre câmpul de luptă, unde se treziră în afara porţilor. Fenrys şi lordul Chaol apăruseră pe zidurile meterezelor cu arcaşii şi trăseseră în soldaţii care se grăbeau spre Lorcan şi Gavriel.

Dar el şi Leul îşi aleseseră deja următoarea ţintă: berbecul care încă lovea porţile tot mai slăbite. Arcaşii îi ajutau de deasupra, aşa că începuseră să îşi facă loc spre berbec, iar apoi de-a lungul acestuia, până ce maşina de război căzu cu un zgomot surd, uitată în valul de soldaţi ai Morathului care veneau după ei.

Lorcan respirase constant, ţinându-se ferm pe picioare în timp ce trupurile se adunau în grămezi în jurul lor.

Trebuiau să apere poarta suficient de mult timp încât armata khaganului să o depăşească pe cea a Morathului.

De deasupra, un vânt rapid şi brutal contribui la dansul morţii, scoţând aerul din plămânii soldaților care îi atacau, chiar dacă el ştia că Whitethorn continua să se lupte pe metereze.

Lorcan pierdu din nou noțiunea timpului. Știa doar vag că soarele se înălța pe cer.

Dar armata khaganului câștiga teren, centimetru cu centimetru, suficient încât păsările ruk să smulgă scările de asediu de pe zidurile fortăreței, suficient cât lordul Chaol să strige la el și Gavriel să urce pe o scară de asediu și să „revină naibii sus!“

Gavriel se supuse, reperând scara de fier eliberată de soldații Morathului, ținută pe loc doar cât să urce din nou pe metereze.

Dar armata khaganului era aproape. Un ghiont în umăr îi spuse lui Lorcan să nu fugă, ci să lupte.

Așadar, Lorcan ascultă. El nu se obosi să strige la Gavriel, care acum urcase până la jumătatea scării, înainte să se avânte în luptă.

Fusese făcut pentru luptă. Indiferent ce regină servea, fie că ea era Fae, valgă sau om, *asta* fusese instruit să facă.

Lorcan își croi singur calea spre rândurile khaganilor care avansau, câțiva soldați de-ai Morathului fugind în urma lui, unii căzând înainte ca el să ajungă la ei, magia lui ucigându-i.

Curând aveau să câștige teren, iar cântecul din sângele lui s-ar fi liniștit.

O parte din el nu voia să se termine, chiar dacă trupul lui voia să se odihnească.

Totuși, ce-ar fi rămas după finalul luptei?

Nimic. Elide fusese destul de clară. Îl iubea, dar se ura pentru asta.

El oricum nu o meritase.

Ea merita o viață liniștită și fericită, iar lui nu-i erau cunoscute asemenea lucruri. I se păruse că le zărise în lunile în care călătoriseră împreună, înainte să se ducă totul naibii, dar acum el nu era menit unui lucru asemănător.

Dar acest câmp de luptă, acest cântec al morții din jurul lui... Aici putea să se descurce. Asta putea savura.

Coifurile aurii ale armatei khaganului deveniră clare, caii înfocați fiind de nestăvilit. Era mai strașnică decât orice armată alături de care luptase într-un regat al muritorilor. Și în multe regate ale nemuritorilor.

Supunându-se cântecului morţii din sângele lui, Lorcan îşi coborî scuturile. Nu voia să fie uşor. Voia *să simtă* fiecare lovitură, să vadă viaţa inamicului scurgându-se sub sabia lui.

Nu îi păsa ce se întâmpla. Oricum nu i-ar fi păsat nimănui dacă s-ar fi întors în fortăreaţă. Lorcan nu dădu înapoi când atacă zece soldaţi care veniră spre el.

Poate merita ceea ce urma să se întâmple. Merita asta pentru gândurile lui jalnice sau aroganţa de a fi lăsat garda jos.

Acum îi arunca îndemânatic pe soldaţii Morathului înapoi creatorului lor întunecat, acum zâmbea, chiar dacă simţea gustul sângelui spurcat pulverizat în aer.

Ceva metalic licări în spatele lui. Lorcan se întoarse ridicând sabia, dar prea târziu.

Sabia soldatului valg lovi în sus. Lorcan se arcui, strigând când carnea i se spintecă de-a lungul spatelui. Nu purta armură – nu găsise nicio armură care să i se potrivească pe trunchi.

Soldatul Morathului se mişcă din nou, mai priceput decât ceilalţi. Probabil omul pe care îl infestase se pricepea întrucâtva să lupte, de vreme ce demonul se folosea de asta în avantajul lui.

Lorcan abia reuşi să îşi ridice sabia înainte ca soldatul să i-o înfigă pe a lui în stomac.

Lorcan căzu, sabia zăngănindu-i. Noroiul îngheţat îi acoperi faţa, ca şi când l-ar fi înghiţit pe deplin, ca şi cum l-ar fi tras în jos, spre adâncimile ţinutului lui Hellas, unde merita să fie.

Pământul tremură sub copitele zgomotoase şi săgeţile şuierară pe deasupra.

Apoi se auziră strigăte, iar întunericul se lăsă.

CAPITOLUL
59

Armata khaganului nu lua prizonieri.

Câţiva soldaţi de-ai Morathului încercară să scape în oraş. Stând lângă Aelin pe meterezele fortăreţei, Rowan urmărea cum păsările ruk îi doborau cu o eficienţă mortală.

Urechile încă îi ţiuiau din cauza vuietului luptei şi respira sacadat, ca Aelin. Micile lui răni începuseră deja să se vindece, furnicându-l uşor pe sub hainele pătate. Totuşi, rana pe care o căpătase la picior avea nevoie de mai mult timp.

În partea cealaltă a câmpului, întinzându-se spre orizont, armata khaganului se asigura că ucişii rămâneau morţi. Săbiile şi suliţele licăreau în lumina după-amiezii când se ridicau şi coborau, tăind capete. Rowan îşi amintise întotdeauna haosul şi iureşul luptei, dar uitase ameţeala şi oboseala.

Vindecătoarele îşi făceau deja loc pe câmpul de luptă, stindardele lor albe contrastând cu marea de negru şi auriu. Cei care aveau nevoie de mai mult ajutor erau purtaţi de păsările ruk şi duşi direct în haosul din Marea Sală.

Pe meterezele ude de sânge, cu aliaţii şi tovarăşii în jurul lor, Rowan îi dădu plosca lui Aelin fără să spună ceva. Ea bău cu nesaţ, după care i-o dădu lui Fenrys.

O dezlănţuire şi o eliberare. Asta fusese lupta pentru partenera lui.

– Pierderi minime, spuse prinţesa Hasar sprijinindu-se cu o mână de o mică parte a zidului meterezei care nu era acoperită cu sânge negru sau roşu. Infanteriştii au fost cei mai atacaţi; Darghanii au rămas, în mare parte, nevătămaţi.

Rowan dădu aprobator din cap. Era impresionant – mai mult decât impresionant. Frumos coordonaţi, soldaţii khaganului se mişcaseră pe câmpie de parcă ar fi fost fermieri care secerau grâul. Dacă nu ar fi fost prins în dansul luptei, poate s-ar fi oprit să-i admire.

Prinţesa se întoarse spre Chaol, care stătea într-un scaun cu rotile şi pe al cărui chip se citea asprimea.

– Pierderile noastre?

Chaol aruncă o privire spre tatăl său, care observa câmpul de luptă cu braţele încrucişate. Tatăl lui zise fără să se uite la ei:

– Mari. Ca să nu spun mai mult.

Durerea păru să licărească în ochii ticălosului, dar acesta tăcu.

Chaol se încruntă la Hasar, strângând cotierele scaunului. Oricât de bine ar fi luptat soldaţii din Anielle, nu erau o unitate instruită. Mulţi dintre cei care supravieţuiseră erau războinici cu experienţă care luptaseră cu sălbaticii din Colţi, îi spusese Chaol lui Rowan mai devreme. Majoritatea morţilor nu o făcuseră.

Hasar o măsură în sfârşit din priviri pe Aelin.

– Am auzit că te-ai dat în spectacol azi!

Rowan îşi adună puterile.

Aelin se întoarse dinspre câmpul de luptă şi-şi înclină capul.

– Se pare că şi tu ai făcut-o!

Într-adevăr, armura ornamentată a lui Hasar era stropită cu sânge negru. Ea fusese în mijlocul luptei, pe calul ei Muniqi, şi călărise direct spre porţi. Dar prinţesa nu mai făcu niciun comentariu.

Enervarea, profundă şi aproape ascunsă, licări în ochii lui Aelin. Totuşi, ea nu mai vorbi – nu insistă întrebând-o pe prinţesă ce urmau să facă, ci doar se uită din nou la câmpul de luptă, muşcându-şi buza.

În timpul luptei se oprise doar când nu mai rămăsese niciun valg pe care să-l ucidă, iar în minutele de după eliberarea zidurilor, rămăsese tăcută – distantă, ca şi când încă ar fi ieşit din acel loc calm şi calculat în care se pogorâse. Nu se deranjase să îşi scoată vreo parte din armură. Coroana de luptă arămie era acoperită de sânge, iar părul i se încâlcise din cauza acestuia.

Tatăl lui Chaol aruncase o privire la armura ei, la cea a lui Rowan, şi se albise de furie. Totuşi, Chaol doar îşi îndreptase scaunul spre tatăl său, mormăind ceva prea încet ca să audă Rowan, iar bărbatul se retrăsese.

Momentan. Aveau lucruri mai importante la care să se gândească - lucruri care o făcuseră pe partenera lui să îşi muşte buza - când ar fi sosit armata prinţului Kashin, dacă s-ar fi îndreptat într-adevăr spre Terrasen. Dacă ziua de azi fusese suficientă să îi convingă.

Două siluete se conturară în înaltul cerului. Kadara şi Salkhi, zburând spre fortăreaţă cu o viteză aproape necontrolată.

Oamenii fugiră din calea păsărilor ruk în clipa în care Sartaq şi Nesryn aterizară pe metereze, descălecând şi mergând direct spre ei.

- Avem o problemă, spuse Nesryn, palidă la faţă.

Într-adevăr, buzele lui Sartaq erau vineţii, şi amândoi emanau valuri de frică.

Roţile scaunului lui Chaol plescăiră prin sângele adunat.

- Ce s-a întâmplat?

Aelin îşi îndreptă spatele, Gavriel şi Fenrys încremenind.

Nesryn arătă dincolo de oraş, spre zidul montan.

- La finalul luptei, am interceptat un grup de soldaţi de-ai Morathului încercând să dărâme barajul acela.

Rowan şi Chaol înjurară.

- Presupun că nu au reuşit mulţumită vouă, spuse Aelin privind spre barajul prea apropiat, care ţinea apele furioase ale lacului de acumulare şi ale râului.

- Parţial, zise Sartaq, un muşchi încordându-i-se pe maxilar. Dar multe lucruri erau distruse când am sosit noi.

- Să îl dărâmăm, şopti Hasar.

Ochii negri ai lui Sartaq licăriră.

- Trebuie să ne evacuăm armata de pe câmp. Chiar acum!

- O să se rupă? întrebă tatăl lui Chaol.

Nesryn tresări.

– Este foarte posibil.

– S-ar putea rupe în orice clipă. Sartaq gesticulă spre armata khaganului de pe câmp. Trebuie să o evacuăm.

– Nu au unde să se ducă, spuse tatăl lui Chaol. Apa o să vuiască kilometri buni, iar fortăreața asta nu poate să vă găzduiască toate armatele.

Rowan își dădu seama că, într-adevăr, fortăreața – în ciuda înălțimii sale – nu putea primi toată armata de pe câmp. Nici pe departe. Iar fortăreața, sus pe culmi, avea să fie singurul lucru care să reziste valului de apă rece care, vărsându-se din munți, ar fi inundat câmpia, distrugând totul în calea sa.

Hasar îl fixă pe Chaol cu privire arzătoare.

– Unde să le spunem să fugă?

– Cheamă păsările ruk, zise Chaol. Instruiește-le să adune cât de mulți posibil și să-i scoată în zbor spre vârful din spatele nostru. El făcu semn spre micul munte pe care fusese construită fortăreața. Să-i lase pe stânci; să-i lase oriunde!

– Iar cei care nu ajung la păsări? insistă prințesa, ceva asemănător panicii traversându-i chipul aprig.

Lui Rowan inima îi bătea cu putere. Câștigaseră lupta doar ca inamicul să aibă ultimul cuvânt în victoria lor.

Morathul nu ar fi permis armatei khaganului să plece de pe câmp.

Intenționa să distrugă armata asta, fărâma de speranță, cu o lovitură simplă și brutală.

– A fost de la bun început o capcană? Chaol își frecă maxilarul. Erawan știa că aduc o armată. A ales Anielle *pentru* asta? Știind că am să vin? Cu gândul să folosească barajul ca să ne mături armata?

– Meditează mai târziu la asta! îl avertiză Aelin, la fel de serioasă ca Rowan. Ea scrută câmpul. Spune-le să fugă. Dacă nu pot să ia o pasăre ruk, atunci să *fugă*! Dacă ajung la marginea pădurii Oakwaldului, s-ar putea să aibă o șansă dacă reușesc să se urce în copaci.

Partenera lui nu menționă că, în fața unui val atât de mare, copacii ar fi fost scufundați sau smulși din rădăcini.

– N-avem cum să reparăm ce s-a distrus? întrebă Gavriel.

– Am verificat, spuse Sartaq înghițind în sec. Morathul a știut unde să lovească.

– Dar cu magia ta? îl întrebă Fenrys pe Rowan. Ai putea îngheța... râul?

El deja se gândise la asta. Rowan scutură din cap.

– Este prea adânc și curentul este prea puternic.

Poate dacă i-ar fi avut alături pe toți verii lui... dar Enda și Sellene erau în nord, împreună cu frații și rudele.

– Deschideți porțile fortăreței, spuse încet Chaol. Cei din apropiere să vină-n fugă aici, iar cei de la distanță să se îndrepte spre pădure.

Rowan întâlni privirea lui Aelin.

Mâinile ei începură să tremure.

„Asta nu se poate termina aici“, păru ea să spună. Panica îi licări într-adevăr în ochi. Rowan îi apucă mâna tremurândă și-o strânse.

Dar nu exista niciun adevăr și nicio minciună care ar fi putut să o liniștească.

Niciun adevăr și nicio minciună care să salveze armata de pe câmp.

~

Elide îi găsi pe tovarășii ei și aliații lor nu în sala de consiliu, ci adunați pe metereze, ca și când nu ar fi fost înconjurați de cadavre și sânge.

Ea se crispă la fiecare pas prin sângele negru și roșu, încercând să nu întâlnească ochii goi ai soldaților căzuți. Fusese trimisă de Yrene să vadă ce făcea Chaol – era întrebarea temătoare a unei soții care nu aflase nimic despre soarta lui de când începuse lupta.

După câteva ore în care le ajutase pe vindecătoare, Elide era disperată să fugă din camera care duhnea a sânge și murdărie. Totuși, ușurarea pe care o simțise mirosind aerul proaspăt și văzând că lupta se sfârșise fusese efemeră când zărise meterezele însângerate. Când observase chipurile palide ale tovarășilor ei, cuvintele lor încordate. Cu toții se uitau între munți și metereze.

Ceva decursese prost. Ceva *era* în neregulă.

Câmpul de luptă se întindea la distanţă, vindecătoarele grăbindu-se printre trupurile căzute cu steaguri albe ridicate ca să-şi indice locurile. Atât de mulţi! Atât de mulţi morţi şi răniţi! O mare de morţi şi răniţi.

Elide ajunse lângă Chaol tocmai când Nesryn Faliq sări pe frumoasa ei pasăre ruk, plonjând spre armata de dedesubt. Nu... spre celelalte surate înaripate.

Cu o mână, Elide îl atinse pe Chaol pe umăr, atrăgându-i atenţia de la locul în care o privea pe Nesryn înălţându-se în aer. Ochii lui căprui stropiţi cu sânge erau limpezi.

Şi plini de groază.

Uitase ce trebuia să-i transmită din partea lui Yrene.

- Ce este în neregulă?

Aelin fu cea care-i răspunse, cu armura-i însângerată ciudată şi veche. O imagine de demult.

- O să se rupă barajul, spuse răguşită regina. Şi o să-i „măture" pe toţi cei de pe câmp.

Pe toţi zeii! Pe toţi zeii!

Elide se uită la ei şi află răspunsul la următoarea întrebare: „Ce se poate face?"

Nimic.

Păsările ruk se înălţară în văzduh, bătând din aripi spre ei, cu soldaţii în gheare şi agăţaţi de spatele lor.

- Le-a avertizat cineva pe vindecătoare? Elide arătă spre steagurile albe care fluturau la distanţă pe câmp. Vindecătoarea Supremă?

Hafiza era acolo jos, spusese Yrene.

Linişte. Apoi prinţul Sartaq înjură în limba lui şi alergă spre pasărea sa ruk aurie, ţâşnind în câteva secunde spre câmpul de luptă, strigătele sale spintecând văzduhul. Kadara coborî de câteva ori, iar când se ridică din nou, ţinea o altă siluetă fragilă în ghearele sale. Încerca să aducă vindecătoare cât mai multe.

Elide se întoarse spre tovarăşii ei când soldaţii începură să alerge spre fortăreaţă, călcând în picioare cadavrele şi răniţii.

Ordinele se răspândiră în limba continentului sudic şi mai mulţi soldaţi de pe câmpul de luptă începură să alerge.

– Ce altceva putem face? întrebă Elide.

Aelin şi Rowan pur şi simplu se uitau la câmpul de luptă, urmărind alături de Fenrys şi Gavriel cum păsările ruk se grăbeau să salveze cât de mulţi puteau. În spatele lor, prinţesa Hasar făcea paşi, iar Chaol şi tatăl său vorbeau în şoaptă despre locul din fortăreaţă în care ar fi putut să încapă toţi – cei care supravieţuiau.

Elide se uită din nou la ei. Se uită la toţi şi întrebă încet:

– Unde este Lorcan?

Ochii roşiatici ai lui Gavriel îi cercetară pe ai ei, plini de confuzie.

– Lorcan... a plecat pe câmp în timpul luptei. L-am văzut chiar înainte ca armata khaganului să ajungă la el.

– Unde *este*? Vocea lui Elide se sparse. Fenrys se întoarse acum spre ea, urmat de Rowan şi Aelin. *Unde este Lorcan?* îi imploră Elide să-i spună, gâtuită de teamă.

După tăcerea lor, îşi dădu seama că ei nici măcar nu-şi puseseră întrebarea asta.

Elide se întoarse spre câmpul de luptă, spre marea nesfârşită de cadavre. Soldaţii fugeau, mulţi dintre răniţi fiind abandonaţi unde erau.

Atât de multe cadavre... Atât de mulţi soldaţi zăceau pe pământ!

– Unde? Nu-i răspunse nimeni. *Unde* l-ai văzut alăturându-se armatei khaganului? îl întrebă Elide pe Gavriel, arătând spre câmpul de luptă.

– Aproape de partea cealaltă a câmpului, îi răspunse Gavriel cu vocea încordată şi arătă spre câmp. Eu... nu l-am mai văzut după aceea.

– Rahat, şopti Fenrys.

– Foloseşte-ţi magia, îi zise Rowan. Sari pe câmp, găseşte-l şi adu-l înapoi!

Uşurarea umplu pieptul lui Elide, până când Fenrys spuse:

– Nu pot.

– Nu ai folosit-o niciodată în timpul luptei! îl provocă Rowan. Ar trebui să fii plin de energie şi capabil s-o faci.

Chipul plin de sânge al lui Fenrys păli, iar el se uită rugător la Elide.

- Nu pot.

Liniştea se lăsă pe metereze.

- Nu vrei! strigă apoi Rowan şi, cu un deget însângerat, arătă spre câmpul de luptă. L-ai lăsa să moară şi pentru ce? Aelin l-a iertat. Tatuajul i se încreţi când strigă din nou. Salvează-l!

Fenrys înghiţi în sec, dar Aelin spuse:

- Renunţă, Rowan!

Rowan mârâi şi la ea.

Aelin îi răspunse tot cu un mârâit.

- *Las-o baltă!*

Ei purtară o conversaţie mută, iar speranţa din pieptul lui Elide se stinse când Rowan renunţă şi dădu din cap spre Fenrys în semn de scuze. Fenrys, părând că i se face greaţă, se întoarse spre câmpul de luptă.

Elide se retrase un pas. Apoi încă unul.

Lorcan nu putea fi mort.

Dacă ar fi fost mort, ar fi ştiut... în inima şi sufletul ei.

El era acolo, jos. Era în mijlocul armatei, probabil rănit şi însângerat...

Nimeni nu o opri pe Elide când alergă în fortăreaţă. Cu toate că şchiopătă la fiecare pas, durerea străbătându-i piciorul, nu şovăi când ajunse la scara interioară şi plonjă în haos.

Ea îi făcuse o promisiune.

În urmă cu câteva luni, îi jurase ceva.

„Am să te găsesc întotdeauna."

Soldaţii şi vindecătoarele se grăbiră pe scări, trecând pe lângă Elide. Strigătele erau aproape asurzitoare, ricoşând din pietrele vechi. Ea se luptă să coboare, suspinând printre dinţi.

„Am să te găsesc întotdeauna."

Împingând, dând din coate şi strigând la oamenii agitaţi care alergau pe lângă ea, Elide se luptă să coboare fiecare treaptă, spre porţi.

Oamenii care ţipau erau un şuvoi nesfârşit care învăluia, în urcare, scările. Elide continuă să tot coboare făcându-şi loc, alunecând din când în când. Ei nici măcar nu se uitară la ea, nu încercară să se dea la o parte din calea ei. Abia când păşi din nou strâmb strigă în casa scării „Faceţi loc reginei!"

Nu o ascultă nimeni, aşa că repetă cuvintele cu o voce poruncitoare, cu toată forţa pe care o văzuse la masculii Fae care voiau să îşi intimideze inamicii:

– *Faceţi loc reginei!*

De data asta, oamenii se lipiră de ziduri. Elide profită de micul spaţiu şi strigă ordinul de nenumărate ori, glezna durând-o la fiecare pas.

Dar ea reuşi să coboare la haosul ce învăluia nivelul inferior, spre porţile deschise lângă care se înghesuiau nenumăraţi soldaţi. Dincolo de ei, cadavrele se întindeau spre orizont. Războinicii, vindecătoarele şi cei care cărau răniţii se grăbeau spre orice scară găseau.

Elide reuşi să facă toţi cei cinci paşi şchiopătând spre poarta deschisă înainte să îşi dea seama că avea să fie imposibil să traverseze câmpul şi să îl *găsească* pe câmpia nesfârşită, înainte ca barajul să se rupă şi el să fie măturat. Înainte să dispară pentru totdeauna.

El nu era mort.

El *nu* era mort.

„Am să te găsesc întotdeauna."

Elide se uită spre porţi şi în înaltul cerului în încercarea de a zări vreo pasăre ruk care ar fi putut să o ducă la el. Dar păsările zburau spre etajele superioare, cărând soldaţi şi vindecătoare, pe unii lăsându-i chiar pe versantul muntelui. Iar pe pământ, nimeni nu i-ar fi auzit strigătele de ajutor.

Şi nici nu s-ar fi oprit vreun soldat.

Elide studie celălalt capăt al intrării.

Se uită la caii scoşi din grajduri de grăjdari agitaţi, animalele ridicându-se în două picioare la panica din jurul lor în timp ce erau trase spre rampele aglomerate.

O iapă neagră se ridică pe picioarele din spate, nechezatul său fiind un avertisment strident înainte să-l lovească pe grăjdar cu copitele. Era iapa lordului Chaol. Grăjdarul ţipă şi dădu înapoi, abia apucând frâiele când animalul tropăi, cu urechile lipite de cap.

Elide nu gândi. Nu se gândi de două ori, ci şchiopătă spre cai şi grajduri şi îi zise grăjdarului agitat, care încă se retrăgea din faţa calului pe jumătate sălbatic:

- O iau eu!

Bărbatul cu faţa palidă îi aruncă frâiele.

- Noroc! îi spuse şi fugi şi el.

Iapa - Farasha - trase atât de puternic de frâie că mai că o aruncă pe Elide pe pietre. Dar tânăra rămase pe loc, deşi o durea piciorul, şi-i vorbi animalului:

- Am nevoie de tine, inimă aprigă! Se uită în ochii negri şi furioşi ai Farashei. Am nevoie de tine! Vocea i se sparse. Te rog!

Şi, pe toţi zeii, iapa se linişti! Clipi.

Caii şi grăjdarii trecură pe lângă ele, dar Elide rămase pe loc şi aşteptă ca Farasha să-şi plece grumazul, în semn că-i permitea s-o încalece.

Mulţumită picioarelor lungi ale lordului Chaol, scările erau destul de joase încât Elide să ajungă la ele, dar fata tot îşi înghiţi strigătul când îşi lăsă greutatea pe glezna bolnavă în clipa în care se împinse şi se ridică în şaua elegantă a Farashei. Din fericire, după luptă nu avuseseră timp să scoată şeile cailor. Elide scoase ceea ce părea a fi o pereche de proteze care atârnau în stânga şi în dreapta, cu siguranţă ca să îl ajute pe lordul Chaol să-şi menţină echilibrul. Tot ce o încetinea trebuia aruncat.

Elide apucă frâiele.

- *Spre câmpul de luptă, Farasha!*

Cu un nechezat, Farasha se avântă în încăierare.

Soldaţii săriră din calea lor, iar Elide nu se opri ca să se scuze, nu opri pentru nimeni în timp ce ea şi iapa neagră alergară spre porţi şi ieşiră dincolo de ele, în câmpie.

CAPITOLUL

60

Rowan ştia că magia lui n-ar fi făcut decât să întârzie inevitabilul. Se gândise să zboare spre baraj, să vadă dacă ar fi putut ţine structura pe loc suficient de mult timp, în caz că nu reuşea să stăvilească râul, dar forţa din partea cealaltă... nu putea fi oprită.

Soldaţii şi vindecătoarele se grăbeau spre fortăreaţă, păsările ruk ţâşnind pe câmpul de luptă ca mai întâi să îi ducă într-un loc sigur pe cei care se aflau în calea apei. Dar nu suficient de repede. Chiar dacă nu ştiau când ar fi cedat barajul, tot nu se mişcau destul de repede.

Oare Lorcan era acum printre cei care alergau sau reuşise să urce pe o pasăre ruk?

– Puterea, îi spuse încet Fenrys, apucând zidul ud de sânge. Era singurul lucru pe care îl împărţeam Connall şi cu mine.

– Ştiu, zise Rowan. El nu ar fi trebuit să insiste. Îmi pare rău!

Fenrys doar dădu din cap.

– De atunci, nu am reuşit să o suport. Eu... Nici măcar nu sunt sigur că o mai *pot* folosi, spuse şi se scuză din nou.

Rowan îl bătu uşor pe umăr. Era încă un lucru pentru care urma s-o facă pe Maeve să plătească.

– Oricum probabil nu l-ai fi găsit.

Fenrys îşi încordă maxilarul.

– Ar putea fi oriunde.

– Ar putea fi mort, şopti prinţesa Hasar.

– Sau rănit, interveni Chaol, împingând scaunul spre marginea zidului ca să studieze câmpul de luptă de dedesubt şi barajul de dincolo de acesta.

Aelin, de la câţiva paşi distanţă, privi şi ea într-acolo, părul ei ud de sânge despletindu-se în vântul puternic şi fluturând spre munţi. Ea nu spuse nimic. Nu făcuse nimic de când Nesryn şi Sartaq veniseră cu vestea. Era exact genul ei de coşmar, îşi dădu el seama, să nu poată ajuta, să fie forţată să privească în timp ce ceilalţi sufereau. Niciun cuvânt nu o putea linişti, niciun cuvânt nu putea să îndrepte situaţia sau să împiedice cursul lucrurilor.

– Aş putea încerca să îi dau de urmă, propuse Gavriel.

Rowan îşi alungă groaza.

– Am să încerc să îl reperez din zbor şi am să-ţi fac semn...

– Nu te deranja, spuse prinţesa Hasar, iar Rowan fu pe cale să-i dea o replică atunci când ea arătă spre câmpul de luptă. Ţi-a luat-o deja înainte!

Rowan se întoarse odată cu ceilalţi.

– Nu, şopti Fenrys.

Acolo, galopând pe câmpie călare pe un cal cunoscut, era Elide.

– Farasha, şopti Chaol.

– O să fie ucisă, spuse Gavriel, încordându-se ca şi când ar fi putut sări de pe metereze şi să fugă după ea. O să fie...

Farasha sărea peste cadavre, trecând printre răniţi şi morţi, Elide răsucindu-se în toate direcţiile în şa. Şi, de la distanţă, Rowan reuşi să îi zărească buzele mişcându-se, strigând un singur cuvânt, un nume, de nenumărate ori. „Lorcan!"

– Dacă vreunul dintre voi coboară acolo, îi avertiză Hasar, o să moară.

Era împotriva oricărui instinct, împotriva celor câteva secole de instrucţie şi lupte alături de Lorcan, dar prinţesa avea dreptate. O singură viaţă pierdută era mai bună decât mai multe. Mai ales când, pentru restul războiului, ar fi avut mare nevoie de soldaţii lui.

Lorcan ar fi încuviinţat – el îl învăţase pe Rowan să ia astfel de hotărâri dificile.

Aelin rămase în continuare tăcută, ca şi când ar fi coborât înăuntrul ei, şi se uită la câmpul de luptă.

La micul călăreţ şi la iapa imensă care alerga pe câmp.

* * *

Farasha era o furtună sub ea, dar iapa nu căuta să o doboare pe Elide în timp ce alergau pe câmpia plină de cadavre.

- Lorcan!

Strigătul ei fu înghiţit de vânt, de ţipetele soldaţilor şi ale oamenilor care fugeau, de urletele păsărilor ruk de deasupra.

- Lorcan!

Se uită cu atenţie la fiecare cadavru pe lângă care trecu, în căutarea acelui păr negru şi strălucitor, a chipului dur. Erau atât de mulţi! Câmpul de morţi se întindea la nesfârşit, cadavrele stând grămadă unele peste altele.

Farasha sări peste ele, schimbând brusc direcţia când Elide se roti ca să se uite.

Caii şi călăreţii Darghan alergară pe lângă ea. Unii spre fortăreaţă, alţii spre pădurea distantă de la orizont. Farasha alergă printre ei, muşcând spre cei din calea sa.

- Lorcan!

Cât de slab părea strigătul ei, cât de firav...

Barajul rezista în continuare.

„Am să te găsesc întotdeauna."

Şi vorbele nesăbuite şi pline de ură pe care i le spusese... Ea făcuse asta? Ea cauzase totul? Ceruse vreunui zeu să facă aşa ceva?

Toate cuvintele ei dispărură în clipa în care îşi dădu seama că el nu era pe metereze. Ultimele luni dispăruseră cu totul.

- Lorcan!

Farasha continuă să se mişte neînfricată, coama ei neagră fluturând în vânt.

Barajul trebuia şi *avea* să reziste până l-ar fi adus înapoi la fortăreaţă.

Aşadar Elide nu se opri, nu se uită spre osânda care pândea, aşteptând să fie dezlănţuită.

Călări fără oprire.

* * *

Pe metereze, Chaol nu ştia ce să urmărească: barajul, oamenii care fugeau de distrugerea lui iminentă sau pe tânăra Lady din Perranth, care traversa câmpul de luptă călare pe iapa sa.

O mână caldă îi atinse umărul, iar el îşi dădu seama că era Yrene, fără să se întoarcă.

– Tocmai am aflat despre baraj. Am trimis-o pe Elide să vadă dacă eşti... Ea amuţi când văzu singurul călăreţ ce se îndepărta în galop de masele care se grăbeau spre fortăreaţă. Silba să o salveze, şopti Yrene.

– Lorcan este acolo jos, fu tot ce spuse Chaol, în loc să-i ofere alte explicaţii.

Masculii Fae erau încordaţi precum corzile arcurilor când tânăra femeie traversă câmpul de luptă puţin câte puţin. Şansele de a-l găsi pe Lorcan, ca să nu mai vorbim de a-l găsi înainte să se rupă barajul...

Elide tot călărea, grăbindu-se spre moarte.

Prinţesa Hasar spuse încet:

– Fata este nebună. Cea mai curajoasă pe care am văzut-o vreodată, dar tot nebună!

Aelin nu zise nimic, privind în gol ca şi când s-ar fi retras înţelegând că această fărâmă de speranţă era pe cale să dispară. Şi prietena ei odată cu ea.

– Hellas îl păzeşte pe Lorcan, şopti Fenrys. Şi Anneith, consoarta lui, o protejează pe Elide. Poate au să se găsească unul pe celălalt.

– Calul lui Hellas! spuse Chaol.

Ceilalţi se întoarseră spre el, luându-şi privirea de la câmp.

Chaol scutură din cap şi gesticulă în direcţia câmpului, spre iapa neagră şi călăreţul ei.

– Aşa îi zic eu Farashei – calul lui Hellas. Am făcut-o din clipa în care am întâlnit-o.

Ca şi când întâlnirea cu acea iapă şi faptul că o adusese aici nu erau pentru el, cât erau pentru momentul acesta. Pentru cursa asta disperată pe un câmp de luptă nesfârşit.

Yrene îl apucă de mână, ca şi când şi ea ar fi înţeles.

Linîştea se lăsă pe partea lor de metereze. Nu mai era nimic de spus.

* * *

- *Lorcan!*

Vocea lui Elide se sparse când strigă. Nu mai ştia de câte ori îl strigase.

Nici urmă de el.

Se îndreptă spre lac. Mai aproape de baraj. El ar fi ales lacul pentru avantajele pe care i le-ar fi oferit în apărare.

Cadavrele erau doar nişte pete neclare sub şi în jurul lor. Atât de mulţi valgi zăceau pe câmp, unii întinzând mâini palide spre Farasha ca şi când ar fi apucat-o, ar fi sfâşiat-o, i-ar fi implorat ajutorul.

Iapa îi călcă în picioare băgându-i în noroi, oasele rupându-se şi craniile trosnind.

El trebuia să fie aici. Trebuia să fie undeva. Viu - rănit, dar în viaţă.

Ea ştia asta.

Lacul era o întindere gri în stânga ei, o parodie a iadului care urma să se dezlănţuie în orice clipă.

- *Lorcan!*

Ajungând în mijlocul câmpului de luptă, Elide o încetini pe Farasha suficient cât să stea în scări, înfruntând durerea din gleznă. Nu se simţise niciodată atât de mică şi de neînsemnată, un grăunte inutil în marea asta osândită.

Elide se aşeză din nou în şa, dădu pinteni iepei şi o trase pe Farasha mai departe spre întinderea strălucitoare argintie. Cu siguranţă Lorcan se îndreptase către lac.

Iapa porni din loc, pieptul înălţându-i-se ca un burduf puternic.

Nu văzu decât armuri negre şi aurii, sânge şi zăpadă şi noroi. Barajul rezista în continuare.

Dar acolo...

Elide trase de frâie, încetinind calul grăbit.

Acolo, nu prea departe de marginea apei, zăcea un grup de soldaţi de-ai Morathului doborâţi. Erau o mulţime. Nicio armură aurie. Morathul pierduse soldaţi chiar şi acolo unde armata khaganului trecuse în viteză. Împărţirea pe câmpul de luptă nu fusese nici pe departe egală, dar *văzuse* cadavre în armuri aurii în masa neagră.

Totuşi, aici nu era niciunul. Nici săgeţi sau suliţe care să explice doborârea atâtor soldaţi.

Înainte se întindea un adevărat drum format din demoni valgi.

Elide îl urmă. Studie fiecare cadavru, fiecare chip cu coif, gura uscându-i-se. Făgaşul masacrului se continua la nesfârşit.

Atât de mulţi! El ucisese foarte mulţi.

Respiraţia îi zgârie gâtul când se apropie de capătul acelei urme a morţii, unde cadavrele aurii începură să apară din nou.

Nimic. Elide o opri pe Farasha. Gavriel spusese că îl văzuse ultima dată chiar acolo. Să fi plonjat în spatele rândurilor aliate şi să fi plecat, apoi, de acolo?

Tânăra îşi dădu seama că el ar fi putut scăpa de pe acest câmp; ar putea fi acum înapoi la fortăreaţă sau în Oakwald, şi atunci, faptul că venise aici s-ar fi dovedit inutil...

– *Lorcan!* Ea îi strigă numele cu atâta forţă încât era o minune că gâtul nu-i sângera. *Lorcan!*

Barajul era intact. Care dintre suflările ei avea să fie ultima?

– Lorcan!

Un geamăt îndurerat îi răspunse din spate.

Elide se întoarse în şa şi studie calea de valgi morţi din spatele ei.

O mână lată şi bronzată se ridică din grămada densă şi se luptă să apuce platoşa unui soldat. La nici douăzeci de paşi distanţă.

Ea suspină, iar Farasha galopă spre acea mână însângerată şi încordată. Iapa se opri alunecând, împrăştiind sângele cu copitele. Elide sări din şa înainte să meargă împleticindu-se către el.

Armura şi săbiile o înţepară şi carnea moartă se lovi de pielea ei când îndepărtă cadavrele demonilor, mormăind din cauza greutăţii lor. Lorcan o întâmpină la jumătatea distanţei, acea mână devenind un braţ, apoi două – împingând cadavrele care-l acopereau.

Elide ajunse în dreptul lui chiar în clipa în care masculul reuși să dea deoparte un soldat care se prăbușise peste el.

Ea aruncă o privire la rana din abdomenul lui Lorcan și încercă să nu cadă în genunchi.

El sângera peste tot, rana fiind încă deschisă - nu se vindecase așa cum ar fi trebuit să se întâmple în cazul unui Fae. Dacă își consumase toată energia ca să se vindece atât de superficial, însemna că rana căpătată fusese dezastruoasă.

Dar ea nu spuse asta. Nu zise decât atât:

- Barajul este pe cale să se rupă.

Fața palidă a lui Lorcan era stropită cu sânge negru, iar ochii negri îi erau încețoșați de durere. Elide se sprijini pe picioare, își înghiți strigătul de durere și îl apucă de sub umeri.

- Trebuie să plecăm de aici!

Respirația lui se auzi ca un hârșâit umed când încercă să îl ridice. La fel de bine ar fi putut fi un bolovan, la fel de neclintit ca fortăreața.

- Lorcan! îl imploră ea, vocea spărgându-i-se. Trebuie să plecăm de aici!

Agonizând, el își mișcă picioarele. Ea nu îl auzise niciodată gemând. Nu îl văzuse niciodată incapabil să se ridice.

- Ridică-te! spuse ea. *Ridică-te!*

Lorcan o apucă de talie, iar Elide nu putu să se abțină să nu strige de durere la greutatea care se lăsa pe ea, oasele piciorului și glezna scrâșnindu-i. Nereușind nici măcar să îngenuncheze, el se opri.

- *Fă-o!* îl imploră ea. *Ridică-te!*

Dar el își îndreptă privirea întunecată spre iapă.

Farasha se apropie, clătinându-se peste cadavre. Iapa nici măcar nu tresări când Lorcan luă chingile de jos ale șeii, ținându-și cealaltă mână pe umărul lui Elide, și își mișcă din nou picioarele sub el.

Începu să respire sacadat. Din stomac, sânge proaspăt curse peste cel închegat de pe jachetă și pantaloni.

Când începu să se ridice, Elide se uită la rana de pe partea stângă a spatelui său.

Carnea era deschisă, osul ieşind în afară.

Pe toţi zeii! Pe toţi zeii!

Elide se aplecă mai mult sub el, până ce Lorcan îşi aruncă braţul peste umerii ei. Cu coapsele arzându-i şi glezna îndurerată, tânăra se ridică.

Lorcan se împinse în acelaşi timp, Farasha rămânând nemişcată. El gemu din nou, corpul lui zdruncinându-se...

– *Nu te opri!* spuse printre dinţi Elide. Să nu îndrăzneşti să te opreşti!

Deşi respira superficial şi sacadat, Lorcan se ridică în picioare, centimetru cu centimetru. Luându-şi braţul de pe umărul lui Elide, se înălţă ca să apuce şaua, să se ţină de ea.

El gâfâia încontinuu, sângele proaspăt curgându-i şi de pe spate.

Călătoria urma să fie agonizantă. Dar nu aveau de ales. Deloc.

– Acum urcă! Ea nu îi permise să îşi exprime groaza şi disperarea. Urcă în şa!

El îşi rezemă fruntea de coastele negre ale Farashei, legănându-se suficient cât Elide să îl cuprindă cu braţul de talie.

– Nu ai murit! izbucni ea. Şi nu eşti încă mort. *Noi* nu suntem încă morţi! *Deci urcă în şa!*

Când Lorcan nu făcu decât să respire, Elide îi vorbi din nou.

– Ţi-am promis că am să te găsesc întotdeauna. Ţi-am promis şi tu mi-ai promis, la rândul tău. Din cauza asta am venit după tine; din cauza asta sunt aici. Sunt aici pentru tine, înţelegi? Şi dacă nu încălecăm acum, n-o să avem nicio şansă împotriva barajului. O să murim!

Lorcan mai gâfâi câteva clipe şi apoi, scârşnind din dinţi şi cu mâinilor pe şa, îşi ridică piciorul suficient cât să îl pună în scară.

Acum urma să dea adevăratul test: trebuia să se împingă puternic în sus, să-şi legene piciorul peste Farasha, spre partea cealaltă a şeii.

Elide se poziţionă în spatele lui, atentă la tăietura îngrozitoare. Picioarele i se scufundară până la glezne în noroiul îngheţat. Nu îndrăzni să se uite spre baraj. Nu încă.

– Urcă! Ordinul ei acoperi strigătele panicate ale soldaţilor care fugeau. Urcă în şa *acum*!

Lorcan nu se mişcă, trupul tremurându-i.

Elide strigă „Urcă acum!" şi îl împinse în sus.

Lorcan scoase un strigăt care răsună în urechile ei. Şaua scârţâi din cauza greutăţii sale, sângele îi curse din răni, dar apoi se ridică în aer, spre spatele calului.

Elide îşi lăsă greutatea pe el şi ceva îi trosni la gleznă atât de puternic încât durerea o străbătu orbitor şi sufocant. Ea se clătină, pierzându-şi echilibrul. Dar Lorcan era sus, cu piciorul de partea cealaltă a iepei. El se lăsă peste aceasta, ţinându-se cu un braţ de abdomen, părul negru atârnându-i destul de mult încât s-o atingă pe spate pe Farasha.

Încleştându-şi maxilarul din cauza durerii de gleznă, Elide se îndreptă şi se uită la orizont.

Zări un braţ lung şi însângerat. Un ajutor ca să urce.

Ea îl ignoră. Îl urcase în şa. Nu intenţiona să-l scape iarăşi.

Elide dădu înapoi un pas, şchiopătând.

Fără să îşi permită să simtă durerea, alergă câţiva paşi spre Farasha şi sări.

Lorcan o apucă de spatele jachetei, ea rămânând fără aer când se lovi cu stomacul de marginea dură a şeii, încercând să se ţină bine.

Forţa din braţul lui Lorcan nu şovăi când o ridică aproape în poala lui şi mormăi de durere în timp ce ea se îndreptă.

Dar Elide reuşi. Încălecă şi luă frâiele. Lorcan îi cuprinse talia, corpul său lovit fiind o masă solidă în spatele ei.

Elide îndrăzni în sfârşit să se uite la baraj. O pasăre ruk zbura dinspre acesta, fluturând frenetic un steag auriu.

Curând. Avea să se rupă în curând.

Elide luă frâiele Farashei.

- Spre fortăreaţă, prieteno! spuse ea, lovind cu călcâiele în coastele calului. Mai repede ca vântul!

Farasha ascultă. Elide se legănă spre spate Lorcan când iapa începu să galopeze, făcându-l din nou să mormăie de durere. Dar el rămase în şa, în ciuda paşilor apăsaţi care îl făceau să respire chinuit.

- *Mai repede, Farasha!* strigă Elide iepei când o îndreptă spre fortăreaţă şi muntele pe care fusese construită.

Nimic nu i se păruse vreodată atât de îndepărtat.

Destul de îndepărtat încât să nu vadă dacă poarta de jos a fortăreţei era încă deschisă. Dacă o ţinea cineva, aşteptându-i.

„Ţineţi poarta!"

„Ţineţi poarta!"

Fiecare zgomot al copitelor Farashei peste cadavrele celor căzuţi răsună ca rugăciunea tăcută a lui Elide când traversară în goană câmpia nesfârşită.

„Ţineţi poarta!"

CAPITOLUL
61

Agonia era o un cântec în sângele, oasele și respirația lui Lorcan.

Pașii iepei și fiecare săritură peste cadavre și resturi îl făceau din nou să agonizeze. Nu avea parte nici de sfârșit, nici de îndurare. Să rămână conștient era tot ce putea face pentru a rămâne în șa.

Să o țină-n brațe pe Elide.

Ea venise după el. Îl găsise cumva, pe acest nesfârșit câmp de luptă.

Pe buzele ei, numele lui fusese o chemare pe care Lorcan nu o putea nega vreodată, chiar dacă moartea îl ținuse cu atâta blândețe culcușit sub toți cei pe care îi doborâse, și așteptase să-și dea ultima suflare.

Iar acum, grăbindu-se spre fortăreața prea îndepărtată, atât de mult în spatele grupurilor de soldați și călăreți care alergau spre porți, el se întrebă dacă minutele acestea aveau să fie ultimele. Ultimele minute ale ei.

Venise după el.

Lorcan reuși să privească spre barajul din dreapta lor și călărețul păsării ruk ce semnala că era doar o chestiune de câteva minute înainte ca iadul să se dezlănțuie peste câmpie.

Nu știa și nu-i păsa cum de se slăbise barajul.

Farasha sări peste o grămadă de cadavre de valgi, iar Lorcan nu reuși să își înghită geamătul când sângele cald i se scurse pe piept și spate.

Elide tot îndemnă iapa înainte, urmând o cale cât mai dreaptă spre fortăreața îndepărtată.

Nicio pasăre ruk n-avea să vină să-i ia în aer. Nu – faptul că supraviețuise atât de mult și că ea îl găsise îl lăsase fără noroc. Puterea lui n-ar fi avut efect împotriva apei.

Cele mai îndepărtate rânduri de soldați panicați începură să se vadă, iar Farasha trecu repede pe lângă ei.

Elide suspină, iar el îi urmări privirea.

Spre poarta fortăreței, încă deschisă.

– *Mai repede, Farasha!* spuse fără să își ascundă groaza și disperarea din voce.

Odată rupt barajul, ar fi durat mai puțin de un minut ca valul să ajungă la ei.

Venise după el. Îl găsise.

Lumea amuți. Durerea din corpul lui dispăru în neant, devenind ceva neimportant.

Lorcan o cuprinse cu celălalt braț pe Elide, apropiindu-și gura de urechea ei când spuse:

– Trebuie să mă lași să plec, rosti răgușit fiecare cuvânt, forțându-și vocea aproape inutil.

Elide nu își mută atenția de la fortăreața din față.

– Nu!

Acea liniște blândă pluti în jurul lui, alungând ceața durerii și a luptei.

– Trebuie să o faci! Trebuie să o faci, Elide! Sunt prea greu și fără greutatea mea ai putea să ajungi la timp la fortăreață.

– Nu.

Sarea lacrimilor ei umplu nările masculului.

Cu buzele, Lorcan îi atinse ușor obrazul ud, ignorând durerea din trup. Iapa galopă încontinuu, ca și când ar fi putut întrece moartea.

– Te iubesc, îi șopti Lorcan la ureche. Te-am iubit din clipa în care ai luat toporul ca să ucizi ilkenii. Lacrimile ei curseră pe lângă el în vânt. Și am să fiu cu tine... Vocea i se sparse, dar se forță să rostească vorbele, adevărul din inima lui. *Întotdeauna* am să fiu cu tine.

Nu se temea de ce i s-ar fi întâmplat imediat ce ar fi căzut de pe cal. Nu se temea deloc, dacă asta însemna ca ea să ajungă la fortăreaţă.

Aşadar, Lorcan o sărută din nou pe obraz şi îşi permise să-i inspire parfumul pentru ultima dată.

– Te iubesc! repetă el şi braţele începură să-i alunece din jurul taliei lui Elide.

Elide îi apucă antebraţul cu o mână şi îşi înfipse unghiile direct în pielea lui, feroce precum o pasăre ruk.

– Nu!

Nu mai lăcrima. În vocea ei se simţea doar hotărârea de neclintit.

– Nu! repetă ea, cu glasul doamnei din Perranth.

Lorcan încercă să îşi mişte braţul, dar strânsoarea ei era fermă.

Dacă el cădea de pe cal, cădea şi ea.

Împreună. Aveau să depăşească situaţia asta sau să moară împreună.

– Elide...

Dar Elide lovi cu călcâiele în coastele negre ale iepei şi strigă:

– ZBOARĂ, FARASHA! Pocni din frâie. ZBOARĂ, ZBOARĂ, ZBOARĂ!

Şi, cu ajutorul zeilor, iapa porni la galop.

Ca şi când zeul care o crease ar fi umplut plămânii iepei cu respiraţia lui, Farasha înaintă cu o viteză nemaipomenită, mai repede decât vântul. Mai repede decât moartea.

Farasha trecu de prima cavalerie Darghan care fugea. Trecu de caii şi călăreţii disperaţi care galopau din răsputeri spre porţi.

Inima ei puternică nu şovăi, chiar dacă Lorcan ştia că bătea atât de repede încât era pe cale să explodeze.

Între ei şi fortăreaţă erau mai puţin de doi kilometri.

Însă un trosnet asurzitor spintecă lumea, răsunând dinspre lac şi munţi.

El nu mai putu face nimic, tot aşa cum nici iapa curajoasă şi hotărâtă nu mai fu în stare de altceva în clipa în care barajul se rupse.

* * *

Rowan începu să se roage pentru cei de pe câmp, pentru armata pe cale să fie măturată când barajul se rupsese.

Stând la câțiva pași distanță, Yrene se ruga și ea în șoaptă. Silbei, zeița sfârșiturilor blânde. „Moartea să fie rapidă și nedureroasă!"

Un zid de apă, mare cât un munte, izbucni și năvăli spre oraș și câmpie cu furia a o mie de ani de îngrădire.

– N-au să reușească să ajungă la timp, șopti Fenrys, privindu-i pe Lorcan și Elide galopând spre ei.

Erau atât de aproape și totuși, valul avea să lovească în câteva secunde.

Rowan se forță să rămână acolo, să privească ultimele clipe ale doamnei din Perranth și ale fostului său comandant. Era tot ce le putea oferi: să fie martor la moartea lor, astfel încât să poată spune povestea celor pe care îi întâlnea. Ca să nu fie uitați.

Vuietul valului care venea deveni asurzitor, chiar și de la kilometri distanță.

Elide și Lorcan alergau în continuare, Farasha întrecând cal după cal.

Aveau să scape de atingerea valului, de-ar fi ajuns la fortăreață? Rowan îndrăzni să studieze meterezele, să evalueze dacă trebuiau să îi ducă pe ceilalți și pe Aelin la înălțime.

Dar Aelin nu era lângă el.

Nu era pe metereze.

Inima lui Rowan se opri. Pur și simplu se opri când o pasăre maro-roșiatică plonjă din văzduh, îndreptându-se spre mijlocul câmpului.

Era Arcas, rukul lui Borte, din ghearele căruia se legăna o femeie cu păr auriu.

Aelin. Era Aelin...

Arcas se apropie de pământ, răsfirându-și ghearele. Aelin atinse pământul, rostogolindu-se, până ce se ridică în picioare, chiar în calea acelui val.

– Pe toți zeii! șopti Fenrys, văzând-o și el.

Cu toții o văzuseră.

Regina era pe câmpie, iar zidul nesfârșit de apă se grăbea către ea.

Pietrele fortăreţei începură să tremure. Rowan întinse o mână ca să se sprijine, străbătut de o frică pe care nu o mai cunoscuse când Aelin îşi ridică braţele deasupra capului.

Un stâlp de foc ţâşni în jurul ei, ridicându-i totodată şi părul.

Valul vui spre ea şi armata din spatele ei.

Fortăreaţa nu se clătina din cauza valului, a zidului de apă.

În pământ se formară crăpături care, dinspre Aelin, se răspândiră ca o pânză de păianjen.

– Izvoarele termale, şopti Chaol. Valea este plină de izvoare subterane.

Acestea duceau în inima fierbinte a lumii.

Fortăreaţa se clătină, mai violent de data asta.

Stâlpul de foc reveni la Aelin, iar ea întinse o mână în faţă, cu pumnul strâns, ca şi când ar fi oprit valul.

Atunci îşi dădu seama el. Fie ca partener al ei sau *carranam*, realiză ce se întâmpla.

– Trei luni, şopti Rowan.

Ceilalţi înţepeniră.

– Trei luni, repetă şi genunchii i se înmuiară. De trei luni s-a tot adâncit în puterea ei.

În fiecare zi petrecută cu Maeve, legată cu fier, se adâncise tot mai mult. Şi de când o eliberaseră nu se atinsese prea mult de acea putere întrucât *continuase* să coboare.

Ca să adune toată puterea magiei ei. Nu pentru Lacăt, şi nici pentru Erawan.

Ci pentru lovitura fatală dată lui Maeve.

Săptămânile petrecute adânc înăuntrul ei îi aduseseră puterea la niveluri devastatoare. Iar cele trei *luni*...

Pe toţi zeii!

Iar când focul său atinse zidul de apă care se înălţa acum deasupra ei, când cele două forţe se ciocniră...

– *LA PĂMÂNT!* strigă Rowan, acoperind vuietul apei. *LA PĂMÂNT, ACUM!*

Tovarăşii lui se aruncară spre pietre, cei care auziră procedând la fel.

Rowan plonjă în miezul puterii lui; se avântă repede şi puternic, smulgând ultima fărâmă de magie.

Elide şi Lorcan erau încă prea departe de porţi. Mii de soldaţi erau încă prea departe de porţi când valul se umflă deasupra lor.

Când Aelin deschise mâna spre el, focul izbucni.

Era un foc de culoarea cobaltului, sufletul furios al unei flăcări.

Un val de foc.

Mai înalt decât apele furioase, acesta explodă din ea, împrăştiindu-se peste tot, iar unde apa întâlni zidul de foc, unde o mie de ani de îngrădire întâlniră cele trei luni de izolare, lumea explodă.

Aburi fierbinţi, în stare să topească de pe oase carnea, ţâşniră pe câmpie.

Cu un strigăt, Rowan aruncă tot ce-i mai rămăsese din magie spre atacul violent al aburilor, un val de vânt care îi împinse către lac şi munţi.

Apa se tot revărsa, spărgându-se în flăcările care nu cedau nici măcar un centimetru.

Lovitura menită s-o termine pe Maeve – risipită aici, ca să scape armata care ar fi putut însemna salvarea Terrasenului; ca să cruţe vieţile de pe câmp.

Rowan scrâşni din dinţi, gâfâind din cauza puterii tot mai slabe. Epuizarea îl pândea periculos de aproape.

Valul furios se izbi de nenumărate ori în zidul de flăcări.

Rowan nu văzu dacă Elide şi Lorcan ajunseseră în fortăreaţă, dacă soldaţii ceilalţi şi călăreţii de pe câmp se opriră ca să se uite cu gurile căscate.

– Puterea aia nu e o binecuvântare, zise prinţesa Hasare, apărând lângă el.

– Spune-le-o soldaţilor tăi, mormăi Fenrys, alăturându-se lor.

– Nu la asta m-am referit, spuse Hasar, iar teama se văzu clar pe chipul ei.

Rowan se rezemă de metereze, gâfâind puternic în timp ce se lupta să împiedice aburul mortal să circule spre armată, când îl răci şi-l alungă repede.

Mâini solide îl apucară de subsuori, iar apoi Fenrys şi Gavriel îl sprijiniră între ei.

Trecu un minut. Încă unul.

Valul începu să coboare. Focul ardea în continuare.

Lui Rowan îi bubuia capul, iar buzele îi erau uscate.

Pierdu noţiunea timpului şi un gust metalic îi umplu gura.

Valul coborî mai mult, apele furioase liniştindu-se.

Apoi vuietul deveni un pleoscăit, iar vârtejurile deveniră mai mici.

Până când şi zidul de flăcări începu să se micşoreze, urmărind apele tot mai jos şi lăsându-le să se prelingă în crăpăturile pământului.

Lui Rowan i se clătinară genunchii, dar îşi stăpâni magia suficient de mult timp ca aburul să se împuţineze, să se calmeze.

Acesta umplu câmpul, transformând lumea într-o ceaţă plutitoare şi făcând imposibil ca regina să mai fie văzută în mijloc.

Se pogorî apoi o linişte mormântală.

Focul licări prin ceaţă, albastrul devenind auriu şi roşu, o strălucire slabă şi pâlpâitoare.

Rowan scuipă sânge pe pietrele meterezei, respiraţia zgâriindu-i gâtul ca nişte cioburi de sticlă.

Flăcările strălucitoare se micşorară, aburul unduindu-se mai departe până ce fu doar un stâlp subţire de foc, ascuns în câmpul învăluit de ceaţă.

Nu era un stâlp de foc.

Ci Aelin, care strălucea puternic de parcă dăruirea întru totul flăcării ar fi transformat-o în foc.

„Aducătoarea-Focului", şopti cineva de pe metereze.

Ceaţa se undui şi se umflă, făcând-o să pară o efigie strălucitoare.

Liniştea se umpu de veneraţie.

Un vânt slab coborî din nord. Vălul de ceaţă se retrase şi iat-o!

Strălucea din interior. Strălucea auriu, şuviţe din părul ei plutind pe un vânt fantomă.

– Moştenitoarea Malei, şopti Yrene.

Pe câmp, Elide şi Lorcan se opriseră.

Vântul alungă şi mai mult ceaţa plutitoare, curăţând terenul de dincolo de Aelin.

Şi unde se ivise acel val puternic şi mortal, unde moartea dăduse năvală peste ei, nu mai rămăsese nimic.

* * *

Timp de trei luni, ea cântase întunericului şi focului, iar cele două elemente îi răspunseseră.

Vreme de trei luni, se adâncise atât de mult în puterea ei încât luase cu forţa profunzimi nedescoperite. În timp ce Maeve şi Cairn o torturaseră, ea se scufundase, fără să le permită vreodată să afle ce căuta, ce adunase, zi de zi.

O lovitură mortală. Una care să şteargă pentru totdeauna de pe faţa pământului o regină întunecată.

Ţinuse acea putere încolăcită înăuntrul său chiar şi după ce fusese eliberată din lanţuri. Se luptase să o reprime în ultimele săptămâni, efortul fiind imens. În unele zile, îi fusese mai uşor să nu vorbească prea mult. În alte zile, aroganţa o ajutase să o ignore.

Totuşi, când văzuse acel val, când îi văzuse pe Elide şi Lorcan alegând să moară împreună, când văzuse armata care ar fi putut salva Terrasenul, îşi dăduse seama. Simţise focul care dormea sub oraşul acesta şi realizase că ei veniseră aici cu un motiv.

Pentru *asta* venise ea aici.

Un firicel de apă curgea încă din baraj, inofensiv, şerpuind spre lac.

Nimic mai mult.

Aelin ridică o mână strălucitoare în faţa ei când vidul răcoros o umplu în sfârşit.

Lent, începând cu vârfurile degetelor, strălucirea dispăru ca şi când ar fi fost creată din nou, în trupul ei.

Ca şi când ar fi redevenit ea însăşi.

Claritatea simţurilor urmă transformării, ca şi când ar fi putut vedea şi respira din nou.

Centimetru cu centimetru, strălucirea aurie dispăru în piele şi os. Devenea iarăşi femeie.

Un şoim cu coada albă era deja în zbor.

Dar când ultima strălucire îi dispăru printre degetele de la picioare, Aelin căzu în genunchi.

Căzu în genunchi în tăcerea lumii şi se ghemui într-o parte.

Simţi vag braţele puternice care o ridicau. Era purtată pe un spate lat acoperit de pene, se ridica în văzduh, ceaţa rămasă unduindu-se în soarele după-amiezii şi, apoi... întunericul plăcut.

CAPITOLUL
62

Vrăjitoarele Crochan nu se împrăştiară în cele patru zări.

La unison, Cele Treisprezece şi sabatul Crochan zburară spre sud-vest, către marginea Colţilor. Spre o altă tabără secretă, de vreme ce locul celeilalte era total compromis. Mai departe de Terrasen, dar cel puţin mai aproape de Morath.

Faptul că găsiră un loc sigur unde să campeze pe timpul nopţii era o mică alinare, gândi Dorian. Balaurii poate că ar mai fi rezistat, dar vrăjitoarele Crochan pe măturile lor nu puteau zbura atât de mult timp. Zburaseră până ce întunericul aproape le orbise pe toate, aterizând doar după ce Umbrele şi vrăjitoarele Crochan căzuseră de acord asupra unui loc sigur în care să rămână.

Odată ajunşi toţi, stabiliră cine să rămână de strajă la sol şi în aer. În cazul în care cele două matroane supravieţuitoare ar fi vrut să-şi ia revanşa pentru înfrângerea lor umilitoare, acum ar fi fost momentul. Vrăjitoarele Crochan şi Asterin îşi petrecuseră o mare parte din zi lăsând urme false, însă doar timpul avea să le spună dacă scăpaseră de ameninţare.

Noaptea era destul de friguroasă încât să ridice corturile, balaurii îngrămădindu-se unul în celălalt pe proeminenţele stâncoase. Şi, chiar dacă nu era înţelept să facă focul, frigul ameninţa să fie atât de mortal încât Glennis luase flacăra sacră din sfera de sticlă unde o ţinuse în timpul călătoriei şi aprinse o altă flacără. Celelalte procedară la fel şi, cu toate că aveau să facă farmece ca să ascundă tabăra şi focurile de ochii inamicilor, Dorian nu putea uita că matroanele Dinţi-de-fier îi găsiseră oricum.

Nu stabiliseră unde urmau să meargă şi ce să facă, dacă aveau să se despartă în sfârşit sau să rămână un grup unit.

Manon nu întrebase şi nici nu insistase să făurească o alianţă, să meargă la război. Nu ceruse să i se spună unde zburau vrăjitoarele - atât de mare era nevoia de a se îndepărta de tabăra lor în dimineaţa asta.

Dar a doua zi, gândi Dorian când se strecură sub pătură în micul spaţiu încălzit de o flacără, intenţiona să le forţeze să discute despre câteva lucruri.

Mort de oboseală şi îngheţat în ciuda magiei care îl încălzea, Dorian îşi lăsă capul pe sacul cu provizii pe care îl folosea drept pernă.

Somnul aproape îl cuprinsese când o rafală rece intră în cort şi apoi dispăru. El îşi dădu seama cine era înainte ca ea să se aşeze lângă salteaua lui, iar când deschise ochii, o văzu pe Manon sprijinindu-şi braţele pe genunchi.

Ea se uită în lumina slabă a cortului său, iluminat de argintiul stelelor care-i străluceau pe frunte.

- Nu trebuie să o porţi tot timpul, spuse el. Avem voie s-o dăm jos.

Ochii aurii se îndreptară spre el.

- Nu te-am văzut niciodată purtând o coroană.

- Ultimele câteva luni nu prea mi-au permis să umblu la colecţia regală. Se ridică. Şi oricum nu îmi place să le port. Îmi intră în cap.

Ea schiţă un zâmbet.

- Asta nu e grea.

- De vreme ce pare făcută din lumină, îmi imaginez că nu este.

Cu toate că ştia că acea coroană ar fi cântărit mult în alte feluri.

- Deci vorbeşti cu mine, spuse ea.

- Am mai vorbit cu tine.

- Din cauză că acum sunt regină?

- Erai regină şi înainte de ziua de azi.

Ea miji ochii aurii, studiindu-l ca să primească răspunsul dorit. Dorian o lăsă să facă asta și îi întoarse favoarea. Respirația îi era constantă și postura relaxată pentru prima dată.

– Credeam c-o să fie mai satisfăcător. Să o văd fugind. Se referea la bunica ei. Când ți-ai ucis tatăl, ce ai simțit?

– Furie. Ură.

El nu dădu înapoi la adevărul din cuvintele lui, la urâțenia lor.

Ea își mușcă buza inferioară, fără să-și arate dinții de fier. O recunoaștere rară și tăcută a îndoielii.

– Crezi că ar fi trebuit să o ucid?

– Unii ar spune că da. Dar faptul că ai umilit-o așa, spuse el, gândindu-se, ar putea să-i slăbească forțele – nu doar pe ale ei, ci și pe ale armatei Dinți-de-fier, mai mult decât moartea sa. Dacă ai fi ucis-o, probabil le-ai fi determinat pe vrăjitoarele Dinți-de-fier să se adune împotriva ta.

– Am ucis-o pe matroana Picioare-Galbene.

– Ai ucis-o pe ea, ai cruțat-o pe vrăjitoarea Sânge-Albastru, iar bunica ta a fugit. Este o înfrângere demoralizantă. Dacă le-ai fi ucis pe toate, dacă le-ai fi omorât doar pe bunica ta și pe matroana Picioare-Galbene, moartea lor ar fi putut fi considerată un sacrificiu nobil în folosul clanurilor Dinți-de-fier.

Ea dădu aprobator din cap, ochii aurii oprindu-se din nou asupra lui cu o claritate și fermitate nefirească.

– Îmi pare rău! spuse Manon. Pentru cum am vorbit când am aflat de planurile tale de a merge în Morath.

El fu destul de uluit încât să clipească doar. Umorul fu singurul lui scut când zise:

– Se pare că te-ai molipsit de amabilitatea vrăjitoarelor Crochan, Manon!

Ea schiță un zâmbet auzind asta.

– Mama să mă ajute dacă am să ajung vreodată atât de plictisitoare!

Dar amuzamentul lui Dorian dispăru.

– Îți accept scuzele! zise și se uită în ochii ei, lăsând-o să vadă adevărul cuvintelor.

Răspunsul i se păru suficient. Era un răspuns şi, cumva, ultimul indiciu în căutarea ei.

Pielea se încreţi în jurul ochilor aurii.

- Pleci, şopti ea. Mâine.

El nu se deranjă să o mintă.

- Da.

Era timpul. Îşi înfruntase bunica, contestând ceea ce crease ea. Era timpul ca el să facă acelaşi lucru. Nu avea nevoie de confirmarea căldurii lui Damaris sau ca spiritele morţilor să îi spună asta.

- Cum?

- Voi vrăjitoarele aveţi mături şi balauri. Am învăţat să îmi fac propriile aripi.

Pentru câteva clipe, ea nu spuse nimic. Apoi îşi întinse picioarele, întorcându-se cu faţa la el.

- Morathul este o capcană a morţii.

- Ai dreptate.

- Eu... Noi nu putem merge cu tine.

- Ştiu.

Dorian ar fi putut jura că frica i se citi în ochi. Totuşi, nu se înfurie şi nici nu ţipă la el - nici măcar nu mormăi, ci îl întrebă pur şi simplu:

- Nu ţi-e frică să mergi singur?

- Bineînţeles că mi-e frică. Oricărui om întreg la minte i-ar fi. Dar cred că sarcina mea este mai importantă decât frica.

Pe chipul ei se văzu furia, încordarea acaparându-i muşchii.

Apoi dispăru şi fu înlocuită de ceva ce mai văzuse azi - chipul unei regine. Hotărât şi înţelept, întristat şi strălucitor de limpede. Ea îşi coborî privirea la saltea şi după aceea se uită în ochii lui.

- Şi dacă ţi-aş cere să rămâi?

Întrebarea îl surprinse. El se gândi atent la răspuns.

- Presupun că ar trebui să-mi dai un motiv foarte convingător.

Ea îşi îndreptă degetele spre cataramele şi nasturii hainelor de piele şi începu să le deschidă.

- Nu vreau să pleci, fu tot ce spuse Manon.

Inima lui bătu cu putere când ea își dezvălui pielea catifelată centimetru cu centimetru. Nu își scotea seducător hainele, ci, mai degrabă, îi făcea o ofertă.

Degetele începură să-i tremure, iar Dorian se mișcă în sfârșit, ajutând-o să își scoată cizmele, apoi centura sabiei. El îi lăsă jacheta deschisă, sânii abia văzându-i-se printre revere, mișcându-se în sus și-n jos într-un ritm neregulat care doar se accentuă când ea își strecură mâna între ei și începu să îi scoată jacheta și, cu permisiunea lui, și cămașa de dedesubt.

Afară, vântul șuiera.

Iar când îngenuncheară unul în fața celuilalt, goi de la brâu în sus, Manon încă purtând coroana de stele, ea spuse încet:

– Am putea face o alianță. Între Adarlan și vrăjitoarele Crochan. Și orice vrăjitoare Dinți-de-fier care m-ar putea urma.

Acesta era răspunsul ei, își dădu el seama. La cererea lui de a-l convinge să rămână.

Îl luă de mână și își împleti degetele cu ale lui.

Ceea ce împărtășeau era mai degrabă intim, mai vulnerabil decât își permisese ea să fie vreodată.

– O alianță între noi doi, spuse ea și înghiți.

Ochii aurii se ridicară spre ai lui, oferta licărind acolo.

Să se căsătorească. Să își unească popoarele în termenii cei mai puternici.

– Nu vrei asta, zise el la fel de încet. Nu ți-ai dori niciodată să fii încătușată astfel de vreun bărbat.

Dorian putea vedea adevărul pe chipul ei frumos, faptul că era de acord cu el. Dar ea scutură din cap, lumina stelelor dansând în părul ei.

– Vrăjitoarele Crochan nu s-au oferit să zboare la război. Încă nu am îndrăznit să le întreb. Dar dacă aș avea forța Adarlanului lângă mine, poate aș reuși să le conving în sfârșit.

Dacă victoria de azi nu le convinsese, atunci nimic n-avea să le facă să se răzgândească, deși regina lor oferea libertatea după care ea tânjea atât de mult.

Totuși, ideea că Manon se gândise la asta...

Dorian răsuci între degete o șuviță din părul ei argintiu și, pentru o clipă, o sorbi din priviri.

Ar fi fost soția lui, regina lui. Era deja perechea lui, partenera lui, semănându-i în multe privințe. Iar la căsătoria lor, lumea ar fi aflat asta.

Dar vedea gratiile cuștii care s-ar fi furișat mai aproape, mai strâns, în fiecare zi. Și fie ar fi distrus-o iremediabil, fie ar fi transformat-o în ceva ce niciunul din ei nu și-ar fi dorit vreodată să fie.

– Te-ai căsători cu mine doar ca să putem ajuta Terrasenul în războiul ăsta?

– Aelin este dispusă să moară și să pună capăt conflictului. De ce să îndure tot sacrificiul?

Și iată răspunsul ei, deși Dorian știa că ea nu își dăduse seama că asta era.

Sacrificiu.

Cu mâna cealaltă, Dorian îi desfăcu nasturii pantalonilor din câteva mișcări abile, dezvăluind cicatricea lungă și groasă de pe abdomenul ei.

Dacă ar fi înfruntat-o el pe bunica ei, ar fi putut să se controleze la fel de bine ca Manon?

În mod sigur nu.

Își trecu degetele peste cicatrice, mângâindu-i apoi pântecul, în sus – tot mai sus – pielea ei făcându-se ca de găină sub atingerea lui, până ce el se opri chiar în dreptul inimii lui Manon. Până ce acoperi locul cu palma, rotunjimea sânului ei ridicându-se ca să îi întâlnească mâna cu fiecare respirație neregulată.

– Aveai dreptate, spuse ea încet. Mă tem. Manon îi acoperi mâna cu a ei. Mă tem c-ai să te duci în Morath și ai să revii ca o persoană necunoscută mie. Ca pe ceva ce am să fiu nevoită să ucid.

– Știu.

Aceleași frici îi urmăreau și lui pașii.

Ea îi strânse degetele, apăsând puternic, de parcă ar fi încercat să îi fixeze mâna pe inima care bătea cu putere dedesubt.

–Ai rămâne aici dacă am face alianța?

El auzi fiecare cuvânt rămas nerostit.

Aşadar, Dorian îşi atinse uşor buzele de ale ei, iar Manon gemu slab.

Dorian o sărută din nou, iar limba ei o întâlni pe a lui, lacomă şi căutătoare. Apoi îşi băgă mâinile în părul tânărului, ridicându-se amândoi în genunchi ca să se întâlnească la mijloc.

Ea gemu, mâinile alunecându-i din păr spre piept, spre pantalonii lui. Îl mângâie prin material, iar Dorian gemu pe buzele ei.

Timpul încetă să mai existe, rămânând doar Manon, o sabie vie în braţele lui. Pantalonii lor ajunseră lângă cămăşi şi jachete pe pământ, iar apoi Dorian o întinse pe salteaua lui.

Manon îşi retrase o mână ca să-şi dea jos coroana strălucitoare, dar el o opri cu o atingere-fantomă.

– Nu, spuse Dorian cu vocea aproape guturală. Las-o.

Ochii ei se transformară în aur topit, pleoapele îngreunându-i-se când se zvârcoli, dându-şi capul pe spate.

În faţa frumuseţii care ameninţa să îl distrugă, a tentaţiei pe care voiau să o revendice toate instinctele lui, gura i se uscă. Nu trupul şi-l dorea, ci ceea ce-i oferise ea.

Atunci, mai că acceptase.

Fu aproape destul de egoist şi lacom după ea încât să încuviinţeze. Da, ar fi luat-o să-i fie regină, ca să nu mai fie niciodată nevoit să se despartă, ca vrăjitoarea aceasta minunată şi feroce să-i poată rămâne alături toată viaţa.

Manon se întinse spre el, înfigându-şi degetele în umerii lui, iar Dorian se ridică deasupra ei, găsindu-i gura cu un sărut.

Cu o mişcare a şoldurilor ei, Dorian se trezi cufundat în Manon, pielea ei caldă şi mătăsoasă fiind îndeajuns să îl facă să uite că erau în mijlocul unei tabere sau că aveau regate pe care să le protejeze.

Nu voia să se deranjeze cu atingeri-fantomă. Îşi dorea s-o simtă cu totul, să-i simtă pielea pe a lui.

De fiecare dată când se împinse în ea, Manon îi răspunse cu o mişcare poruncitoare, unduitoare. „Rămâi!“ Cuvântul răsună cu fiecare respiraţie.

Dorian îi luă un picior şi îl ridică mai mult, înclinându-se mai aproape. El gemu la perfecţiunea acestuia, iar Manon înghiţi sunetul cu un sărut, apăsându-i spatele ca să îl împingă mai puternic, mai repede.

Dorian îi oferi lui Manon ceea ce-şi dorea. Ce-şi dorea şi el. De nenumărate ori.

Ca şi când clipele acestea ar fi putut dura la nesfârşit.

~

Manon respira la fel de sacadat ca Dorian când se îndepărtară în cele din urmă.

Ea abia îşi putea mişca membrele, abia reuşi să inspire destul aer când se uită la tavanul cortului. Dorian, la fel de epuizat, nu încercă să vorbească.

În orice caz, ce mai era de spus?

Manon spusese ce voia şi cât de mult din adevăr îndrăznise.

În urma acestuia, strălucea un fel de claritate mulţumitoare. Una pe care nu o mai simţise de foarte mult timp.

Ochii lui de safir zăboviră asupra chipului ei, iar Manon se întoarse spre el. Lent, îşi scoase coroana de stele şi o lăsă deoparte, trăgând pătura peste amândoi.

Nici măcar nu tresări când ea se apropie, lipindu-se de muşchii tari ai trupului său.

Nu, Dorian o cuprinse cu un braţ şi o trase mai mult spre el.

Manon încă îi asculta respiraţia când adormi, încălzită în braţele lui.

~

La răsărit, ea se trezi într-un pat rece.

Manon aruncă o privire la locul unde dormise regele, la proviziile lipsă şi sabia veche şi îşi dădu seama.

Dorian plecase spre Morath. Şi luase cu el cele două chei Wyrd.

CAPITOLUL
63

Aedion şi Kyllian îşi ţinură sub control soldaţii panicaţi cât mărşăluiră tocmai până la malurile râului Florine.

Era inutil să alerge spre nord. Tobele începură să bată şi sunetul lor se auzi din ce în ce mai strident cu fiecare minut, forţându-l pe Aedion să dea ordin legiunii să intre în formaţie.

Mergând spre primele rânduri, cu armura atât de grea încât părea din piatră şi lipsa sabiei vechi la şold ca un membru-fantomă, Aedion îi spuse lui Ren:

– Trebuie să îmi faci o favoare.

Ren, prinzându-şi tolba, nu se deranjă să-şi ridice privirea.

– Nu-mi spune să fug!

– Niciodată!

Erau foarte aproape de Theralis. Cât de nimerit ar fi fost să moară în sfârşit pe câmpul pe care Terrasenul căzuse în urmă cu zece ani! Să îi fi intrat sângele în pământul în care muriseră atât de mulţi dintre cei pe care-i iubise din regatul lui, ca oasele sale să li se alăture, neînsemnate, pe câmp.

– Trebuie să chemi ajutoare.

Ren îşi ridică atunci privirea. Chipul plin de cicatrici era mai slab decât în urmă cu câteva săptămâni. Când luase vreunul dintre ei masa aşa cum se cuvenea? Când se odihnise o noapte întreagă? Aedion nu ştia unde era Lysandra, şi nici ce formă luase. Nu o căutase cu o seară în urmă, iar ea păstrase distanţa.

- Acum sunt neînsemnat, spuse Aedion, rândurile de soldaţi despărţindu-se ca să le facă loc, atât cei din legiunea Bane şi războinicii Fae, Asasinii Tăcuţi şi wendlynienii şi soldaţii Pustiurilor. Dar tu eşti lordul din Allsbrook. Trimite soli! Trimite-l pe Nox Owen! Cheamă ajutoare! Trimite-i în toate direcţiile, către oricine le-ar ieşi în cale! Spune-le lui Nox şi celorlalţi să implore dacă trebuie, dar zi-le să transmită că Terrasenul cere ajutor.

Doar Aelin avea autoritatea să facă asta, sau Darrow şi consiliul lui, dar lui Aedion nu îi păsa.

Ren se opri, iar Aedion se opri odată cu el, perfect conştient de soldaţii care puteau să-i audă, de auzul Fae pe care îl aveau mulţi. Endymion şi Sellene, pe chipurile cărora seriozitatea şi oboseala se vedeau clar, deja stăteau lângă rândurile din faţă ale flancului stâng. O patrie - asta pierduseră ei, şi pentru asta se luptau acum. Dacă supravieţuia vreunul. Ce părere ar fi avut tatăl despre fiul său care lupta, în sfârşit, alături de poporul lui?

- O să vină careva? întrebă Ren, conştient la rându-i de cei care ascultau, conştient de chipurile mohorâte care rămăseseră cu ei, în ciuda morţii care mărşăluia în spatele lor.

Aedion îşi puse coiful, simţind metalul rece ca gheaţa.

- Acum zece ani nu a venit nimeni, dar poate de data asta o să se deranjeze careva.

Ren îl apucă de braţ, trăgându-l mai aproape.

- Aedion, e posibil să nu mai avem ce apăra.

- Trimite oricum mesajul, spuse şi făcu semn din bărbie spre rândurile pe lângă care trecuseră. Ilias îşi lustruia săbiile printre asasinii tatălui său, atent la inamicul din faţă, pregătindu-se de o ultimă înfruntare pe acest câmp înzăpezit atât de departe de căldura deşertului său. Insişti că sunt încă generalul tău? Atunci uite ultimul meu ordin. Cheamă ajutoare!

Un muşchi al maxilarului îi zvâcni, dar Ren zise „Este ca şi făcut!" şi dispăru.

Nu se deranjară să îşi ia rămas-bun. Şansa lor era destul de mică.

Aşadar, Aedion se îndreptă singur spre primele rânduri. Doi soldaţi din legiunea Bane se dădură la o parte ca să-i facă loc, iar Aedion îşi ridică scutul, potrivindu-l perfect în frontul lor unit – zidul de metal în care Morathul avea să lovească puternic prima dată.

Fulgii de zăpadă se rotiră, învăluind totul pe o distanță mai mare de o treizeci metri.

Totuși, tobele bătură mai strident. Curând, pământul tremură sub picioarele lor.

Ultima lor înfruntare, aici pe un câmp necunoscut din fața râului Florine. Cum de se ajunsese la asta?

Aedion își scoase sabia, fiind imitat de ceilalți soldați, zăngănitul metalului spintecând șuieratul vântului.

Morathul apăru, un rând solid și negru ieșind din zăpadă.

La fiecare pas, apăreau mai mulți din urmă. Cât de departe era turnul vrăjitoarelor? Cât de curând urma să fie dezlănțuită puterea lui?

El se rugă, de dragul soldaților lui, să fie o moarte rapidă și nedureroasă și să nu trăiască prea multe momente de groază înainte să fie spulberați.

Cei din legiunea Bane nu își loviră săbiile de scuturi de data asta.

Se auzeau doar soldații Morathului mărșăluind și tobele.

Dacă s-ar fi dus în Orynth când le-o ceruse Darrow, ar fi reușit. Ar fi avut timp să traverseze podul sau să meargă spre nord.

Înfrângerea și morțile acestea erau doar din cauza lui.

Undeva de-a lungul rândului, mișcarea îi atrase privirea – chiar în clipa în care un cap zburlit se ivi între prințul Galan și unul dintre soldații lui. Un leopard-fantomă.

Ochii verzi se îndreptară spre el, obosiți și triști.

Aedion fu primul care se uită în altă parte. Situația era destul de gravă și fără să știe că ea era aici, că Lysandra ar fi rămas cu siguranță alături de ei până și-ar fi întâlnit moartea.

El se rugă să moară primul, ca să nu vadă asta.

Morathul se apropie destul încât Ren să le dea ordin arcașilor să tragă.

Săgețile zburară, dispărând în zăpadă.

Morathul trimise o salvă de răspuns care întunecă lumina apoasă.

Aedion îşi înclină scutul, ghemuindu-se. Fiecare impact îi răsună prin oase.

Gemetele şi strigătele umplură partea lor de câmp. Când salva se opri, când se îndreptară din nou, mulţi bărbaţi nu se ridicară odată cu ei.

Nu fuseseră trase doar săgeţi care acum împestriţau zăpada.

Ci capete. Capete de om, multe încă purtând coifuri, purtând însemnul lupului care urlă al lui Ansel din Briarcliff.

Era restul armatei pe care le-o promisese ea şi pe care ei o aşteptau.

Cu siguranţă aceştia interceptaseră Morathul şi fuseseră spulberaţi.

Strigătele se înălţară din armata din spatele lui când soldaţii îşi dădură seama de asta. Vocea unei femei acoperi vacarmul, strigătul ei de jale răsunând prin coiful lui Aedion.

Ochii lăptoşi larg deschişi ai capului tăiat care aterizase lângă cizmele lui se holbau spre cer, cu gura încă deschisă într-un strigăt de groază.

Pe câţi îi cunoscuse Ansel? Câţi prieteni se număraseră printre ei?

Nu era momentul să o caute pe tânăra regină şi să-i transmită condoleanţe. Probabil niciunul dintre ei nu avea să supravieţuiască zilei de azi; capetele propriilor soldaţi ar fi putut fi cele aruncate spre zidurile Orynthului.

Ren ordonă să se mai tragă o salvă, săgeţile lor fiind atât de puţine în comparaţie cu numărul celor dezlănţuite cu câteva secunde înainte: o ploaie slabă în comparaţie cu una torenţială. Multe îşi găsiră ţinta, soldaţii în armuri negre căzând. Dar ei fură înlocuiţi de cei din spatele lor, ca nişte rotiţe într-o maşinărie îngrozitoare.

– Luptăm uniţi! le strigă Aedion celor din rând, forţându-se să ignore capetele împrăştiate. Murim uniţi!

Un corn răsună din mijlocul rândurilor inamice şi Morathul începu atacul asupra primei linii.

Cizmele lui Aedion intrară în noroi când își sprijini brațul de scut, ca și când ar fi putut împiedica valul care se întindea până spre orizont.

El își numără clipele, știind că erau limitate. Mârâitul unui leopard-fantomă se auzi de undeva din rând, o provocare pentru armata care ataca.

Cincisprezece metri. Arcașii lui Ren trăgeau tot mai puține săgeți. Doisprezece metri. Zece metri.

Sabia din mâna lui nu se compara cu sabia veche pe care o ținuse cu atâta mândrie, dar avea să se descurce. Șase metri. Trei metri.

Aedion inspiră. Ochii negri și goi ai soldaților Morathului deveniră clari sub coifurile lor.

Prima linie a Morathului înclină săbiile și sulițele...

Focul izbucni din flancul stâng.

Din flancul *lui* stâng.

Aedion nu îndrăzni să își mute atenția de la inamicul care îl ataca, dar câțiva dintre soldații Morathului o făcură și, pentru asta, îi măcelări. Îi ucise și pe tovarășii lor uluiți, când se întoarseră spre altă explozie.

Aelin. *Aelin...*

Soldații din spatele lui strigară triumfători și ușurați.

– Apropiați-vă! le strigă Aedion războinicilor de lângă el și se retrase suficient cât să vadă sursa salvării lor, liberă și sigură în sfârșit...

Nu Aelin era cea care dezlănțuia focul asupra flancului stâng.

Nu Aelin era cea care traversase râul acoperit de zăpadă.

Corăbiile umpleau râul Florine, aproape nevăzute în zăpada viscolită, unele purtând steagurile flotei lor unite.

Dar multe, atât de multe încât nu le putea număra, purtau un steag de culoarea cobaltului împodobit cu un dragon de mare verde.

Flota lui Rolfe. Mycenienii.

Totuși, nu era nici urmă de anticii dragoni verzi care îi însoțiseră cândva în luptă. Doar soldați umani mărșăluiau pe zăpadă, fiecare purtând un dispozitiv ce părea cunoscut și eșarfe care să le acopere gurile.

Sulițe de foc.

Un corn răsună dinspre râu, iar sulițele de foc dezlănțuiră flăcările albe asupra soldaților Morathului, ca și când ar fi fost fuioare din iad. Toți dragonii scuipau foc asupra inamicilor.

Focul topi armura și carnea, arzându-i pe demonii care se temeau de căldură și lumină.

Ca și când ar fi fost fermieri care își ardeau câmpurile recoltate pentru iarnă, mycenienii lui Rolfe mărșăluiră înainte, sulițele de foc scuipând, până ce formară un rând între Aedion și inamicii lor.

Morathul se întoarse și fugi.

Fugi de-a dreptul, strigătele de avertisment ridicându-se deasupra flăcărilor uriașe. „Aducătoarea-Focului i-a înarmat! Puterea ei arde din nou!“

Proștii nu își dăduseră seama că nu era magie, ci doar noroc chior și bună sincronizare.

Apoi răsună o voce cunoscută.

- Repede! La bord, cu toții!

Era Rolfe.

Întrucât corăbiile din apa râului se apropiaseră, pasarelele fuseseră coborâte, iar bărcile cu vâsle erau deja la țărm.

Aedion nu pierdu timpul.

- Spre râu! Spre flotă!

Soldații lor nu ezitară, ci alergară spre flota care îi aștepta, spre orice corabie la care ar fi putut ajunge, sărind în bărcile lungi. Totul era haotic, dar cu Morathul în retragere cine știe cât timp, lui nu îi păsa.

Aedion își păstră poziția în prima linie, asigurându-se că nu rămânea niciun soldat în urmă.

Mai departe, prințul Galan și o siluetă pătată și blănoasă făcură la fel. Lângă ei, cu părul roșcat fluturând în vânt, Ansel din Briarcliff își ținu sabia îndreptată spre inamicii lor. Lacrimile îi curgeau pe obrajii pistruiați. Capetele oamenilor ei zăceau împrăștiate în zăpada care o înconjura.

Și în fața lor, încă dezlănțuind focul, mycenienii lui Rolfe le dădură timp să se retragă.

Fiecare secundă abia trecea, dar, lent, bărcile se umplură. Încet, armata lor părăsi țărmul, toate bărcile care plecaseră fiind înlocuite de altele. Mulți Fae se transformară, păsările de pradă umplând cerul gri când zburară deasupra râului.

Iar când nu mai rămăseseră decât câteva bărci, printre ele o frumoasă corabie cu un catarg pe care era sculptat un dragon de mare care atacă, Rolfe strigă de la cârmă: „Retrăgeți-vă cu toții!"

Mycenienii și sulițele lor de foc se retraseră repede, grăbindu-se spre bărcile lungi care reveneau la țărm.

Lysandra și Ansel alergară odată cu ei, iar Aedion îi urmă. Niciodată nu mai alergase atât de mult și atât de repede.

Dar apoi ajunse pe pasarela corabiei lui Rolfe, râul fiind destul de adânc încât să se poată apropia de țărm. Lysandra, Galan și Ansel îl întrecuseră deja, iar Aedion abia pășise pe punte când pasarela se ridică. Dedesubt și împrejur, mycenienii săriră în bărcile lor lungi și vâsliră din răsputeri. Niciun soldat nu rămase în urmă. Doar morții.

Lumina licări, iar Aedion se întoarse spre cârmă la timp să o vadă pe Lysandra transformându-se din leopard-fantomă în femeie, goală ca în ziua în care se născuse.

Rolfe, spre meritul său, păru doar puțin surprins când ea îl cuprinse de gât. Și din nou spre meritul său, lordul piraților îi puse mantia lui pe umeri înainte să o îmbrățișeze la rându-i.

Aedion ajunse la ei, gâfâind și atât de ușurat încât ar fi putut vomita pe scândurile lustruite.

Rolfe îi dădu drumul Lysandrei, lăsându-i mantia. Când femeia metamorfică și-o strânse bine pe trup, el spuse:

– Părea că ai nevoie să fii salvat.

Aedion doar îl îmbrățișă pe bărbat, apoi dădu din cap spre mâinile înmănușate ale lui Rolfe.

– Presupun că trebuie să îi mulțumim hărții tale!

– Se pare că nu e bună doar pentru jafuri! Rolfe rânji. Ravi și Sol de Suria ne-au interceptat în apropierea graniței nordice, recunoscu el. Credeau că s-ar putea să aveți probleme și ne-au trimis aici, spuse și își trecu o mână prin păr. Stau de pază pe coastă, cu ce a mai rămas din flota voastră. Dacă Morathul atacă dinspre mare, n-o să aibă destule corăbii ca să aibă o șansă. Le-am spus asta și tot mi-au ordonat să vin aici. Chipul bronzat al lordului piraților se încordă. Așadar, iată-mă!

Aedion abia îi observă pe marinarii și soldații care navigau rapid spre partea cealaltă a râului.

– Mulțumesc, șopti el. Și slavă zeilor pentru Ravi și Sol!

Rolfe scutură din cap, privind spre numărul mare de soldați de-ai Morathului care încă se retrăgeau.

– I-am surprins, dar asta n-o să-i țină departe prea mult timp.

Lysandra veni lângă Rolfe. Aedion încercă să nu se crispeze văzându-i picioarele goale și umerii descoperiți când vântul rece dinspre râu sufla spre ei.

– Trebuie doar să ajungem în Orynth și în spatele zidurilor lui. De acolo ne putem regrupa.

– Nu pot să-ți duc toată armata în Orynth, spuse Rolfe, gesticulând spre soldații adunați pe țărmul îndepărtat. Dar pot să te duc pe tine acum, dacă ai vrea să ajungi mai devreme ca să te pregătești. Lordul piraților studie țărmul, ca și când ar fi căutat pe cineva. Ea nu este aici, nu-i așa?

Lysandra scutură din cap.

– Nu.

– Atunci, o să fim nevoiți să ne descurcăm, fu tot ce spuse Rolfe, întruchiparea comandantului calm.

Ochii lui verzi ca marea se îndreptară spre locul unde stătea Ansel din Briarcliff la marginea navei, uitându-se către câmpul de capete lăsate în zăpadă.

Niciunul dintre ei nu vorbi când tânăra regină îngenunche, armura zăngănind pe punte, și-și plecă fruntea.

– O să le dau de veste soldaților noștri să mărșăluiască spre Orynth, iar apoi o să navigăm spre oraș, șopti Aedion.

– Mă ocup eu, spuse Lysandra, fără să se uite la el și fără să se deranjeze să mai spună ceva.

Mantia căzu spre scânduri, ea se transformă într-un uliu și se îndreptă spre locul unde Kyllian coborî acum dintr-o barcă lungă. Ei schimbară câteva cuvinte înainte să se întoarcă Kyllian spre Aedion și să ridice o mână în semn de rămas-bun.

Aedion îi răspunse ridicând o mână, iar Lysandra se transformă din nou. Când ateriză pe navă, revenind la trupul uman şi înşfăcând mantia, Ansel fu cea spre care se îndreptă.

În linişte, femeia metamorfică puse o mână pe umărul acoperit de armură al reginei. Ansel nici măcar nu-şi ridică privirea.

– Câte suliţe de foc ai? îl întrebă Aedion pe Rolfe.

Lordul piraţilor îşi mută privirea de la Ansel spre masa neagră care dispărea în urma lor. Strânse din buze.

– Nu destule cât să rezistăm unui asediu.

Şi nici măcar suliţele de foc n-ar fi făcut nimic, absolut nimic, de îndată ce turnul vrăjitoarelor ar fi ajuns la zidurile Orynthului.

CAPITOLUL
64

Câteva ore mai târziu, Yrene încă tremura din cauza dezastrului pe care îl evitaseră cu greu, a morţilor la care fusese martoră înainte să lovească acel val, a puterii reginei de pe câmp, a puterii prinţului care împiedicase aburul să fiarbă tot ce întâlnea în cale.

De la haosul de atunci, Yrene revenise la pacienţii ei. Îi lăsase pe nobili şi comandanţii lor să se ocupe de urmări şi revenise în Marea Sală. Vindecătoarele plecaseră pe câmpul de luptă, căutându-i pe cei care aveau nevoie de ajutor.

Cu toţii – fiecare persoană din fortăreaţă, din înaltul cerului sau de pe câmpul de luptă – continuau să privească spre spaţiul dintre piscurile muntelui acum gol, spre oraşul inundat şi distrus şi hotarul dintre viaţă şi moarte. Apa şi resturile distruseseră o mare parte din Anielle, curgând acum încet spre Lacul Argintiu.

Era o privelişte a ceea ce ar fi rămas din ei, dacă n-ar fi intervenit Aelin Galathynius.

Yrene îngenunche deasupra unei călăreţe ruk, pieptul femeii fiind despicat în urma unei lovituri de sabie, şi îşi întinse mâinile însângerate şi strălucitoare.

Magia, pură şi strălucitoare, pluti din ea în femeie, reparând pielea şi muşchiul rupt. Pierduse sânge, aşa că recuperarea avea să dureze o vreme, dar nu pierduse mult, aşa că Yrene nu fu nevoită să îşi consume energia ca să compenseze cantitatea rămasă.

Curând trebuia să se odihnească. Câteva ore.

I se ceruse să o consulte pe regină când aceasta fusese adusă într-o cameră privată de prinţul Rowan, amândoi luaţi în zbor de pe câmp de Nesryn. Yrene nu reuşise să îşi impună să nu-i mai tremure mâinile când le ţinuse deasupra trupului inconştient al lui Aelin.

Nu zărise nicio rană în afară de câteva tăieturi din luptă care se vindecau deja. Nimic în afară de o femeie obosită care dormea şi prin venele căreia curgea puterea unui zeu.

Yrene îl consultase apoi pe prinţul Rowan, care părea într-o stare mult mai rea şi avea o tăietură mare pe coapsă. Dar el îi făcuse semn să plece, spunând că era prea epuizat şi trebuia să se odihnească.

Aşadar, Yrene îl lăsase doar ca să îngrijească pe altcineva.

Pe Lorcan, ale cărui răni... Yrene fusese nevoită să o cheme pe Hafiza ca să o ajute cu o parte din ele. Să îi împrumute puterea, de vreme ce Yrene era epuizată.

Războinicul inconştient care aparent căzuse de pe Farasha când el şi Elide trecuseră dincolo de porţi nici măcar nu se mişcă în timp ce ele îl vindecară.

Asta se întâmplase în urmă cu câteva ore. Parcă în urmă cu câteva zile.

Da, ea trebuia să se odihnească.

Yrene se îndreptă spre locul destinat spălatului, din spatele sălii, cu gura uscată ca hârtia. Nişte apă, nişte mâncare şi poate un somn. Apoi avea să fie din nou gata să lucreze.

Dar un corn răsună clar de afară.

Toată lumea se opri... şi se grăbi după aceea la ferestre. Yrene zâmbi mai larg când şi ea găsi un loc de unde să vadă câmpul de luptă.

Privi spre locul unde prinţul Kashin era în faţa armatei khaganului, mărşăluind spre ei.

Slavă zeilor! Toată lumea din sală mormăi cuvinte asemănătoare.

Din fortăreaţă, un corn răsună în semn de răspuns.

Nu doar o armată fusese cruţată azi, îşi dădu seama Yrene când se întoarse spre punctul de spălare. Dacă valul ar fi ajuns la Kashin...

Toţi fuseseră foarte norocoşi.

Totuşi, Yrene se întrebă cât avea să dureze acel noroc.

Dacă urma să-i însoţească în marşul greu spre nord şi spre zidurile Orynthului.

~

Lorcan gemu încetişor când se desprinse din îmbrăţişarea grea şi caldă a întunericului.

– Ticălos norocos ce eşti!

Era mult prea devreme să audă vocea tărăgănată a lui Fenrys, după ce văzuse moartea.

Lorcan deschise un ochi, trezindu-se întins pe un pat într-o cameră îngustă. O singură lumânare lumina spaţiul, dansând în părul auriu al războinicului Fae care stătea pe un scaun de lemn la picioarele patului.

Zâmbetul lui Fenrys era un licăr alb.

– Ai fost inconştient o zi. Am tras băţul scurt şi a trebuit să am grijă de tine.

Era o minciună. Dintr-un motiv oarecare, Fenrys alesese să fie aici.

Lorcan se mişcă puţintel.

Nicio urmă de durere în afară de zvâcnirea surdă din partea de jos a spatelui şi nişte crampe la stomac. El reuşi să îşi ridice capul cât să dea la o parte pătura groasă care îi acoperea trupul gol. Unde reuşise să îşi vadă intestinele, rămăsese doar o cicatrice groasă şi roşie.

Lorcan puse din nou capul pe pernă.

– Elide, zise răguşit.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că intraseră călare pe porţi, Aelin Galathynius consumându-şi puterea malefică. Apoi leşinase.

– Ajută la îngrijirea răniţilor în Marea Sală, spuse Fenrys, întinzându-şi picioarele în faţă.

Lorcan închise ochii, o gheară din pieptul lui relaxându-se.

– Ei bine, de vreme ce nu eşti mort..., începu Fenrys, dar Lorcan deja adormise.

~

Lorcan se trezi mai târziu. Nu ştia dacă după câteva ore sau zile. Lumânarea încă ardea pe pervazul îngust al ferestrei, aproape consumată. Aşadar, trecuseră câteva ore. Asta dacă nu cumva dormise atât de mult timp încât înlocuiseră lumânarea cu o alta.

Lui nu-i păsa, pentru că lumina slabă dezvălui femeia delicată întinsă cu faţa în jos la picioarele patului, jumătatea inferioară a trupului ocupând încă scaunul de lemn pe care stătuse Fenrys. Îşi ţinea capul pe braţe, cu un braţ întins spre el. Întindea mâna spre a lui, la doar câţiva centimetri distanţă.

Elide.

Părul brunet i se revărsa pe pătură, peste tibiile lui, acoperindu-i o mare parte din chip.

Înfiorându-se din cauza durerii pe care o mai simţea, Lorcan îşi întinse braţul doar cât să îi atingă degetele.

Erau reci, iar vârfurile, mult mai mici decât ale lui. Elide îşi încordă degetele, retrăgându-se când inspiră brusc şi se trezi.

Lorcan savură priveliştea oferită de fiecare trăsătură a ei în clipa în care, din cauza gâtului înţepenit, se strâmbă. Însă îşi opri privirea asupra lui.

Înlemni când îl văzu uitându-se la ea, treaz şi pe deplin uluit de femeia care traversase iadul călare ca să îl găsească...

Obosită. Părea epuizată, dar cu fruntea sus.

Lorcan nu-şi găsea cuvintele. Oricum îi spusese totul cât călăriseră împreună.

– Cum te simţi? îl întrebă Elide.

Era îndurerat. Extenuat. Cu toate acestea, faptul că o găsise stând lângă patul lui...

– Viu, spuse el, şi vorbea serios.

Chipul îi rămase inexpresiv, chiar dacă îşi coborî privirea spre trupul lui. Pătura alunecase suficient cât să-i dezvăluie o mare parte din trunchi, deși încă ascundea rana cicatrizată de pe abdomen. Totuși, el nu se mai simțise niciodată atât de gol.

Îi era greu să respire calm sub privirea ei atentă.

– Yrene a spus că ai fi murit dacă ei n-ar fi ajuns la tine la timp.

– Aș fi murit, zise el, cu vocea răgușită, dacă nu ai fi înfruntat iadul ca să mă găsești.

Ea îi întâlni privirea.

– Ți-am făcut o promisiune.

– Așa ai spus.

Vedea, cumva, o urmă de culoare în obrajii ei palizi? Dar ea nu dădu înapoi.

– Și tu ai zis câteva lucruri interesante.

Lorcan încercă să se ridice, dar un val de durere îi cuprinse trupul.

– Yrene mi-a transmis să te avertizez că, deși rănile sunt vindecate, o să mai simți o oarecare durere, îi explică Elide.

Lorcan scrâșni din dinți când un junghi îi străbătu spatele și stomacul. Reuși să se ridice pe coate, iar progresul i se păru suficient.

– A trecut o vreme de când n-am mai fost atât de grav rănit. Am uitat cât de incomod este.

Elide schiță un zâmbet.

Lui Lorcan i se poticni inima. Era prima dată când îi zâmbea în ultimele luni. Din acea zi de pe corabie, când îi atinsese mâna în timp ce se legănau în hamacuri.

Zâmbetul ei dispăru, dar nu și culoarea din obraji.

– Ai vorbit serios atunci?

El se uită în ochii ei, lăsând un zid lăuntric să se dărâme. Doar pentru ea, pentru micuța mincinoasă șireată și ageră care se furișase dincolo de toate scuturile și regulile de fier pe care și le făcuse. Îi permise să vadă totul pe chipul său, așa cum nu o mai făcuse nimeni.

– Da.

Ea strânse din buze, dar nu de nemulțumire.

Așadar, Lorcan spuse:

– Am vorbit serios. Inima îi bătea cu putere, atât de tare încât era de mirare că ea nu o auzea. Şi am s-o fac până am să plec în Lumea de Dincolo.

Lorcan nu respiră când Elide întinse mâna şi îşi împleti degetele cu ale lui.

– Te iubesc, şopti ea.

Masculul se bucură că stătea întins. Cuvintele l-ar fi îngenuncheat. Chiar şi acum, era pe jumătate înclinat în faţa ei, adevărata deţinătoare a inimii lui bătrâne şi nelegiuite.

– Te-am iubit, continuă ea, din clipa în care ai venit să te lupţi pentru mine cu Vernon şi ilkenii. Lumina din ochii ei îl lăsă cu respiraţia tăiată. Iar când am auzit că eşti pe undeva pe câmpul de luptă, singurul lucru pe care mi l-am dorit a fost să îţi pot spune asta. Era singurul lucru care conta.

Cândva, probabil ar fi râs batjocoritor; ar fi spus că erau lucruri mai importante, mai ales în acest război. Şi totuşi, mâna care o ţinea pe a lui... Nu cunoscuse nicicând ceva mai preţios.

Lorcan îşi trecu degetul mare peste dosul mâinii ei.

– Îmi pare rău, Elide! Pentru tot.

– Ştiu, spuse ea încet, fără ca regretul sau suferinţa să îi întunece chipul, luminat doar de un calm senin, de neclintit – chipul doamnei puternice care devenea şi devenise deja şi care urma să conducă Perranthul cu înţelepciunea într-o mână şi compasiunea în cealaltă.

Se uitară unul la celălalt câteva minute. O eternitate binecuvântată.

Apoi, Elide îşi retrase mâinile şi se ridică.

– Ar trebui să revin ca să o ajut pe Yrene.

Lorcan o prinse din nou de mână.

– Rămâi!

Ea îşi arcui o sprânceană neagră.

– Nu mă duc decât în Marea Sală.

Lorcan o mângâie din nou cu degetul mare pe dosul mâinii.

– Rămâi, şopti el.

Pentru o clipă, crezuse că avea să-l refuze şi era pregătit să accepte, să accepte ultimele câteva minute ca pe un dar nemeritat.

Dar apoi, Elide se aşeză pe marginea patului său, chiar lângă umărul lui, şi îşi trecu o mână prin părul masculului. Lorcan închise ochii, aplecându-se în atingerea ei, incapabil să-şi oprească vibraţia puternică din piept.

De mirare, scoase un sunet slab, poate ceva mai mult, şi-l mângâie din nou.

– Spune-o, şopti Elide, degetele încremenindu-i în părul lui.

Lorcan deschise ochii, întâlnindu-i privirea.

– Te iubesc!

Tânăra înghiţi cu greu, iar Lorcan scrâşni din dinţi când se ridică în picioare. De atât de aproape, uitase cât de înalt era faţă de Elide. Pe calul acela, ea fusese o forţă a naturii, o furtună sfidătoare. Pătura lui alunecă periculos de jos, dar el o lăsă unde i se adună în poală.

Lorcan observă că-l fixa cu privirea, atentă la abdomenul lui.

El gemu uşor când ea continuă să se uite, cerându-i lucruri pe care cu siguranţă masculul nu era în formă să i le ofere şi pe care probabil nici Elide nu era gata să i le ofere, lăsând declaraţiile la o parte.

Lorcan fu provocat imediat să îşi dovedească hotărârea când Elide îşi trecu degetele uşor tremurânde peste noua cicatrice de pe abdomenul lui.

– Yrene a spus că s-ar putea ca semnul să rămână pentru întotdeauna, spuse ea, retrăgându-şi îndurător mâna.

– Atunci o să fie cicatricea pe care am s-o preţuiesc cel mai mult.

Fenrys ar fi râs cu lacrimi să îl audă vorbind aşa, dar lui Lorcan nu îi păsa. La naiba cu toţi ceilalţi!

Ea schiţă din nou un zâmbet timid, iar Lorcan strânse cearşafurile în pumni, forţându-se să nu guste acel zâmbet, să nu îl venereze cu gura lui.

Dar acest lucru nou şi fragil care zumzăia între ei... El nu l-ar fi riscat pentru nimic în lume.

Elide, slavă zeilor, nu avea asemenea griji. Aparent niciuna când întinse o mână spre obrazul lui şi i-l mângâie cu degetul mare. Fiecare suflare era greu de controlat.

Lorcan rămase complet nemişcat când ea îşi apropie gura de a lui şi-i atinse buzele.

Apoi se retrase.

– Odihneşte-te, Lorcan! Am să fiu aici când ai să te trezeşti.

El i-ar fi oferit orice i-ar fi cerut.

Prea tulburat de sărutul blând şi frumos ca să spună ceva, el se întinse din nou în pat.

Ea zâmbi când îl văzu supunându-se şi, ca şi când nu s-ar fi putut abţine, se aplecă din nou.

Sărutul acesta dură mai mult; îşi lipi gura de a lui, iar la uşoara presiune a buzelor ei, la cererea blândă, el răspunse la fel.

Gustul ei ameninţă să îl distrugă complet şi atingerea blândă a limbii lui Elide declanşă un alt zumzăit în pieptul lui. Dar Lorcan o lăsă pe Elide să îl exploreze, lent şi gingaş, oferindu-i orice îi cerea.

Iar când sărutul deveni mai apăsat şi Elide începu să respire sacadat, el îi cuprinse ceafa cu o mână. Ea deschise uşor gura, iar la geamătul ei slab, Lorcan crezu că avea să zboare din corp.

Dinspre ceafa ei, mâna îi alunecă spre spate, savurând căldura, trupul de nedistrus de sub haine. Elide se arcui în atingerea lui, scoţând iarăşi un sunet slab, ca şi când ar fi fost la fel de „înfometată".

Dar Lorcan se forţă să se îndepărteze, să îşi retragă mâna de pe spatele ei. Gâfâind uşor, respirând acelaşi aer, îi şopti pe buze.

– Mai târziu. Du-te şi ajută-i pe ceilalţi.

Ochii negri înceţoşaţi de dorinţă îi întâlniră pe ai lui, iar Lorcan îşi aranjă pătura din poală.

– Du-te şi ajută-i pe ceilalţi, repetă el. Mă găseşti aici când ai să vrei să dormi.

Cererea nerostită zăbovi, iar Elide se retrase, studiindu-l din nou.

– Doar să dormi, spuse Lorcan, fără să se deranjeze să ascundă căldura care-i inunda privirea. Momentan...

Până ar fi fost pregătită. Până i-ar fi spus, arătat şi dorit să împărtăşească totul cu el. Până la acea revendicare finală.

Dar deocamdată, Lorcan îşi dorea ca ea să doarmă lângă el, unde putea să o supravegheze. La fel cum îl supraveghease Elide.

Elide era îmbujorată când se ridică, mâinile tremurându-i. Nu de frică, ci din cauza aceluiaşi efort pe care acum îl făcea şi Lorcan să nu se întindă spre ea.

Lui i-ar fi plăcut să o înnebunească, s-o înveţe fără grabă tot ce ştia despre plăcere şi aşteptare. Nu se îndoia că şi el ar fi avut de învăţat câteva lucruri de la ea.

Elide păru să-i citească gândurile pe chip, iar obrajii i se îmbujorară mai mult.

- Aşadar, pe mai târziu, şopti ea, şchiopătând spre uşă.

Lorcan trimise un licăr al puterii lui ca să îi înfăşoare glezna şi şchiopătatul dispăru.

Cu o mână pe clanţa uşii, tânăra dădu uşurel din cap, recunoscătoare.

- Mi-a lipsit asta.

El auzi cuvintele nerostite când ea dispăru pe holul aglomerat. „Mi-a fost dor de tine.“

Lorcan îşi permise să zâmbească.

CAPITOLUL
65

Dorian plecase spre Morath.

Zburase din tabără cu propriile aripi. Manon ştia că avea să aleagă o pasăre mică şi obişnuită. Una pe care nici măcar Cele Treisprezece nu ar fi observat-o.

Manon stătea la marginea punctului de observaţie, uitându-se spre est.

Zăpada care scârţâi îi spuse că Asterin se apropia.

– A plecat, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, incapabilă să îşi găsească vorbele. Îi oferise totul şi crezuse că el voia să accepte. Crezuse că *acceptase,* având în vedere ce se petrecuse între ei după aceea.

Totuşi, fusese un rămas-bun. O ultimă împreunare înainte să se avânte de bunăvoie în maxilarele morţii. El nu îşi dorea să o întemniţeze, să accepte ce îi oferise ea.

Ca şi când ar fi cunoscut-o mai bine decât se cunoştea Manon.

– Mergem după el?

La crăpatul zorilor, tabăra era agitată. Azi urmau să decidă încotro să meargă. Azi trebuia să îndrăznească să le ceară vrăjitoarelor Crochan să o urmeze. Oare aveau s-o asculte?

Dar să se îndrepte spre Morath, unde ar fi fost recunoscute cu mult timp înainte să se apropie, să se întoarcă în iad...

Soarele se înălţa plin şi auriu, ca şi când ar fi fost singura notă a unui cântec ce umplea lumea.

Manon deschise gura.

– Terrasenul cere ajutor!

Vocea unei tinere vrăjitoare Crochan răsună prin tabără.

Manon şi Asterin se întoarseră, celelalte făcând la fel când vrăjitoarea alergă spre cortul lui Glennis. Bătrâna ieşi când vrăjitoarea se opri brusc. O cercetaşă, fără îndoială, cu respiraţia tăiată şi părul zburlit de vânt.

– Terrasenul cere ajutor, spuse cercetaşa gâfâind, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi în timp ce se încovoie ca să respire. Morathul i-a direcţionat spre graniţă, apoi spre Perranth şi avansează către Orynth chiar acum. Au să prădeze oraşul în mai puţin de o săptămână!

Erau nişte veşti mai rele decât anticipase Manon, chiar dacă le aşteptase şi avea nevoie de ele.

Cele Treisprezece se apropiară, Bronwen fiind cu un pas în urmă, iar Manon nu îndrăzni să respire când Glennis se uită spre flacăra nemuritoare care ardea în vatra de la doar câţiva paşi distanţă. Flacăra Războiului.

Apoi, ea se întoarse spre Manon.

– Ce spui, regină a vrăjitoarelor?

O provocare.

Manon îşi ridică bărbia spre cele două căi din faţa ei: una ducea în est, spre Morath. Cealaltă în nord, spre Terrasen şi luptă.

În şuieratul vântului, ea auzi răspunsul.

– Am să răspund chemării Terrasenului, spuse Manon.

Asterin veni lângă ea, neînfricată când studie tabăra adunată.

– La fel şi eu.

Sorrel se poziţionă în dreapta lui Manon.

– La fel şi Cele Treisprezece.

Manon aşteptă, abia îndrăznind să recunoască sentimentul ce începea să-i ardă în piept.

Apoi Bronwen înaintă, părul ei roşcat fluturând în vântul rece.

– Vatra Vanora o să zboare spre nord!

Altă vrăjitoare îşi îndreptă umerii.

– Şi Silian!

Şi aşa, rând pe rând, se auziră conducătoarele tuturor celor şapte Mari Vetre adunate acolo, până ce Glennis îi spuse lui Manon:

– Cu mult timp în urmă, Rhiannon Crochan a călărit alături de regele Brannon în luptă. Aşa cum imaginea ei a renăscut, aşa şi vechea alianţă să fie refăcută! zise şi gesticulă spre flacăra eternă. Aprinde Flăcăra Războiului, regină a vrăjitoarelor, şi adună-ţi armata!

Inima lui Manon bătu cu putere, atât de tare încât îi pulsă în palme, dar ea luă o creangă de mesteacăn dintre vreascuri.

Nimeni nu vorbi când o aruncă în flacăra eternă.

Roşul, auriul şi albastrul cuprinseră lemnul, devorându-l. Manon scoase creanga doar după ce se aprinse puternic.

Nici măcar vântul nu făcu flacăra să se mişte când Manon o ridică, o torţă în noua zi.

Vrăjitoarele Crochan se dădură la o parte, dezvăluind o cale directă spre vatra lui Bronwen care deja aştepta, cu sabatul adunat în jurul ei.

Fiecare pas era bătaia unei tobe de război, un răspuns la o întrebare pusă demult.

Ochii lui Bronwen erau strălucitori când Manon se opri şi spuse simplu „Regina voastră vă cheamă la război!“, atingând flacăra ei de cea din vatra lui Bronwen.

Lumina se mări, dansând strălucitor.

Bronwen luă şi ea o creangă, un buştean lung arzând în foc.

– Vanora o să zboare!

Cu lemnul se îndreptă spre vatra următorului clan, unde lăsă esenţa focului sacru. Din nou flacăra se mări, la fel cum afirmase Bronwen, puternic şi clar ca ziua care se crăpa în jurul lor:

– Regina voastră vă cheamă la război! Venora o să i se alăture în zbor. Voi cum răspundeţi?

– Redbriar o să zboare, fu tot ce spuse conducătoarea vetrei şi-şi aprinse torţa înainte să se grăbească spre focul următorului clan.

De la o vatră la alta. Până ce toate cele şapte din tabără acceptară şi aprinseră focul.

Doar atunci luă tânăra cercetaşă torţa aprinsă de la ultimul clan, încălecă pe mătură şi se ridică în înaltului cerului ca să găsească următorul clan şi să anunţe că fusese făcută chemarea.

Manon şi Cele Treisprezece, înconjurate de vrăjitoarele Crochan, urmăriră totul până când cercetaşa se transformă într-un grăunte mic pe cer şi apoi dispăru.

Manon se rugă ca flacăra sacră pe care o purta tânăra cercetaşă să rămână aprinsă de-a lungul kilometrilor lungi şi periculoşi.

Tocmai până pe câmpurile de luptă din Terrasen.

* * *

Flacăra Războiului ajunse de la o vatră la alta, pe deasupra munţilor viscoliţi de zăpadă şi printre pădurile dese, ascunzându-se de inamicii care zburau; prin nopţile reci şi lungi în care vântul şuierând încerca să şteargă orice urmă a flăcării.

Aşadar, călători de la o vatră la alta, spre satele îndepărtate unde oamenii ţipară şi se împrăştiară când o femeie tânără coborî din cer pe o mătură, fluturându-şi la înălţime torţa.

Nu ca să le facă semn lor, ci celor câtorva femei care nu fugiseră, apropiindu-se de flacără şi purtătoarea ei când aceasta strigă: „Regina voastră vă cheamă la război. O să zburaţi?“

Cuferele ascunse în poduri fură deschise, iar fâşiile împăturite de material roşu, scoase dinăuntru. Măturile lăsate în magazii, lângă pragurile uşilor, ascunse sub paturi, fură şi ele scoase, legate cu fir auriu sau argintiu.

Şi săbiile – vechi şi frumoase – fură scoase de sub duşumele sau din căpiţele de fân, metalul lor strălucind la fel de intens ca în ziua în care fuseseră făurite într-un oraş care acum zăcea în ruină.

„Vrăjitoare“, şoptiră sătenii, cu ochii mari şi neîncrezători când femeile se avântată spre cer, mantiile roşii umflându-se. „Vrăjitoare printre noi în tot acest timp!“

În toate satele în care vetrele nu se stinseseră niciodată pe deplin răspunsul fu o strălucire, o călăreaţă plecând mereu ca să găsească următoarea vatră, următorul bastion al neamului lor.

„Vrăjitoare, aici printre noi! Vrăjitoarele pleacă la război!“

Valul de vrăjitoare care zburau în mantiile lor roşii, cu săbiile prinse de spate şi măturile aruncând praf adunat de câţiva ani la fiecare kilometru spre nord se tot mărea.

Erau vrăjitoare care îşi luau rămas-bun de la familii, fără să dea vreo explicaţie înainte să îşi sărute copiii adormiţi şi să dispară în noaptea înstelată.

Chemarea se auzi kilometru după kilometru, peste lumea întunecată, neîncetat în timp ce flacăra eternă trecu de la o vatră la alta.

„Zburăm, zburăm, zburăm! strigară ele. La regină! La război!"

Vrăjitoarele Crochan se adunară de pretutindeni, prin zăpadă, furtună şi primejdii.

CAPITOLUL
66

Aelin se trezi în mirosul de pin şi zăpadă şi îşi dădu seama că era acasă.

Nu încă în Terrasen, ci în sensul că avea să fie întotdeauna acasă, dacă Rowan îi era alături.

Respiraţia lui constantă îi răsuna în urechea dreaptă, sunetul somnului adevărat, iar braţul pe care şi-l lăsase peste talia ei era greu şi cald. Lumina argintie poleia pietrele vechi ale tavanului.

Era dimineaţă sau o zi înnorată. De pe holuri se auzeau diverse sunete pe care le analiza, unul câte unul, ca şi când ar fi lipit o oglindă spartă care ar fi putut să-i dezvăluie lumea de dincolo.

Aparent, trecuseră trei zile de la luptă. Iar restul armatei khaganului, condusă de prinţul Kashin, cel de-al treilea fiu al său, sosise.

Această informaţie o făcu să se trezească pe deplin, mişcându-şi o mână spre braţul lui Rowan. Voia să-l atingă doar ca să vadă cât de adâncit era în somnul care-l întrema. Trei zile dormiseră aici, inconştienţi de restul lumii. O vreme periculoasă şi vulnerabilă pentru orice mânuitor al magiei, când trupurile lor aveau nevoie de un somn profund ca să îşi revină după momentele în care-şi epuizaseră puterea.

Aceea era încă o informaţie pe care o primise: Gavriel stătea în faţa uşii lor, în trupul său de leu de munte. Oamenii tăceau când se apropiau, fără să îşi dea seama că, imediat ce treceau de el, Fenrys putea să-i audă şoptind despre „Pisica aia ciudată şi îngrozitoare".

Aelin îşi trecu un deget peste tivul mânecii lui Rowan, pipăind muşchiul încordat de dedesubt. Mintea şi corpul ei păreau *limpezi*. Ca prima respiraţie rece într-o dimineaţă de iarnă.

În zilele în care dormiseră, nu o trezise şi nu o bântuise niciun coşmar. Un mic răgaz îngăduitor.

Aelin înghiţi, simţindu-şi gâtul uscat. Ce fusese real, ce încercase Maeve să îi bage în minte – conta dacă durerea fusese adevărată sau imaginară?

Ea scăpase, scăpase de Maeve şi Cairn. Înfruntarea fărâmelor dinăuntru urma să se petreacă târziu.

Pentru moment, se mulţumea cu limpezimea gândurilor, cu toate că nu plănuise să-şi elibereze şi să-şi consume puterea.

Aelin îşi îndreptă privirea spre Rowan, duritatea chipului său domolindu-se în timpul somnului. Era curat – sângele care îi stropise pe amândoi dispăruse. Cineva trebuie să îl fi spălat în timp ce dormeau.

Ca şi când i-ar fi simţit atenţia sau doar mâna care zăbovea pe braţul lui, Rowan deschise ochii. O studie din cap până în picioare, constată că totul era în regulă şi se uită în ochii ei.

– Lăudăroaso! mormăi el.

Aelin îl bătu uşor pe braţ.

– Şi tu te-ai dat în spectacol, prinţe!

El zâmbi, tatuajul său mişcându-se.

– O să fie ultima ta surpriză sau mai urmează?

Ea se gândi dacă să îi spună, să îi dezvăluie. „Probabil."

Rowan se ridică, pătura alunecând de pe el. „E soiul de surpriză care o să-mi oprească inima în piept?"

Ea pufni, sprijinindu-şi capul în pumn când îşi mişcă degetul pe pătura aspră.

– Am trimis o scrisoare când eram în portul din Wendlyn.

Rowan dădu din cap.

– Lui Aedion.

– Lui Aedion, zise ea destul de încet încât Gavriel să nu audă din faţa uşii. Şi unchiului tău. Şi lui Essar.

Rowan ridică din sprâncene.

– Ce le-ai spus?

Aelin fredonă.

– Le-am scris că am fost prizoniera lui Maeve, timp în care mi-a dezvăluit nişte planuri odioase.

Partenerul ei înţepeni.

– Cu ce scop?

Aelin se ridică şi îşi curăţă unghiile.

– Să îi conving să-i împrăştie armata. Să înceapă o revoltă în Doranelle. Să o detroneze pe Maeve. Ştii tu, lucruri neînsemnate.

Rowan doar se uită la ea şi, apoi, îşi freca faţa cu palmele.

– Crezi că o scrisoare ar putea face asta?

– Am formulat-o cu hotărâre.

El rămase cu gura uşor căscată.

– Ce planuri odioase ai menţionat?

– Dorinţa de a cuceri lumea, de a cruţa vieţile spiriduşilor într-un război, interesul faţă de valgi.

Ea înghiţi. E posibil să fi menţionat că şi ea face parte dintre ei.

Rowan tresări.

Aelin ridică din umeri.

– Am presupus. Cele mai bune minciuni conţin întotdeauna şi un strop de adevăr.

– Să sugerezi că Maeve este valgă e o minciună ciudată, chiar şi pentru tine. Chiar dacă s-ar dovedi a fi adevărată.

Ea flutură o mână.

– O să vedem dacă iese ceva.

– Dacă funcţionează, dacă se revoltă cumva şi armata se întoarce împotriva ei... El scutură din cap, râzând încet. Ar fi un avantaj în războiul ăsta.

– Complotez şi mint atât de bine şi asta e toată recunoştinţa pe care o primesc?

Rowan îi atinse nasul.

– O să ţi se recunoască meritele dacă armata ei nu apare. Până atunci, ne pregătim ca şi când ar veni. Ceea ce este foarte probabil. Văzând-o încruntându-se, Rowan continuă. Essar nu are multă putere, iar unchiul meu nu îşi asumă multe riscuri, ca Enda şi Sellene. Să o detroneze pe Maeve... ar fi fenomenal. Dacă măcar ar supravieţui încercării.

Stomacul ei se agită.

– Ei aleg ce să facă. Eu doar le-am expus faptele. Fapte formulate cu grijă şi presupuneri.

La risc, dacă era sinceră.

Rowan zâmbi.

– Şi în afară de încercarea de a o detrona pe Maeve mai sunt şi alte surprize de care ar trebui să ştiu?

Zâmbetul ei dispăru când se întinse din nou pe spate, imitată de Rowan.

– Nu mai sunt. Jur pe tronul meu! adăugă când îl văzu ridicând o sprânceană. Nu mai sunt.

Amuzamentul din ochii lui se stinse.

– Nu ştiu dacă ar trebui să fiu uşurat.

– Tot ce ştiu eu ştii şi tu. Toate cărţile sunt acum pe masă.

Cu diversele armate pe care le adunase, cu Lacătul, cu toate.

– Crezi că ai putea să o faci din nou? întrebă el. Să aduni atâta putere?

– Nu ştiu. Nu cred. A trebuit să fiu... închisă. Înlănţuită.

O umbră îi întunecă faţa, iar Rowan se întoarse într-o parte, sprijinindu-şi capul.

– Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

– Şi nici n-o să mai vezi.

Era adevărul.

– Dacă preţul unei asemenea puteri este ceea ce ai suportat, atunci am să mă bucur să n-o mai văd.

Aelin îşi trecu o mână peste muşchii puternici ai coapsei lui, degetele agăţându-i-se în materialul rupt de deasupra genunchiului său.

– Nu am simţit prin legătura dintre noi când ai căpătat rana asta, spuse ea, atingând marginea groasă a noii cicatrice.

Un trofeu din luptă. Se forţă să îi întâlnească privirea pătrunzătoare. „A reuşit cumva Maeve să rupă acea parte din mine? Acea parte din noi?"

– Nu, şopti el şi îi mângâie părul de pe frunte. Mi-am dat seama că legătura transmite doar durerea rănilor grave.

Îl atinse pe umăr, acolo unde săgeata lui Asterin Cioc-Negru îl străpunsese în urmă cu câteva luni, în clipa în care îşi dăduse seama ce însemna el pentru ea.

– De aceea nu am ştiut ce ţi se întâmpla pe plajă, zise Rowan răguşit.

Pentru că biciuirea, oricât de brutală şi insuportabilă fusese, nu o adusese în pragul morţii, ci doar într-un coşciug de fier.

Ea se încruntă.

– Dacă ai de gând să îmi spui că te simţi vinovat din cauza asta...

– Sunt lucruri din ultimele luni cu care amândoi trebuie să ne luptăm.

Aelin îi aruncă o privire şi îşi dădu seama că şi el era perfect conştient de ce anume încă îi întuneca sufletul.

Şi întrucât Rowan era singura persoană care văzuse tot ce era ea şi nu fugise din cauza asta, Aelin spuse:

– Voiam ca focul ăla să fie pentru Maeve.

– Ştiu, rosti cuvântul simplu şi care, totuşi, însemna totul – acea înţelegere a situaţiei.

– Voiam să... îmbunătăţesc lucrurile, zise şi oftă. Să şterg totul. Fiecare amintire, coşmar şi minciună.

– O să dureze o vreme, Aelin. Să le înfrunţi şi să le înţelegi.

– Nu am timp.

El îşi încordă maxilarul.

– Asta rămâne de văzut.

Ea nu se deranjă să îl contrazică, mai ales când recunoscu:

– Vreau să se termine totul.

El rămase complet nemişcat, dar îi lăsă timp să se gândească, să vorbească.

– Vreau să se termine totul, repetă răguşit. Cu războiul ăsta, zeii şi poarta Wyrd şi Lacătul! Totul. Îşi masă tâmplele, ignorând greutatea, încordarea pe care nu o putea înlătura niciun foc. Vreau să merg în Terrasen, să lupt, iar apoi vreau să se termine odată.

Îşi dorise ca totul să se termine de când aflase adevăratul preţ pentru făurirea unui nou Lacăt; îşi dorise ca totul să ia sfârşit cu fiecare lovitură de bici a lui Cairn pe plaja din Eyllwe. Şi din cauza a tot ceea ce suferise pe mâna lui. Indiferent de consecințe și de cum s-ar fi putut termina, își dorea să pună capăt lucrurilor.

Nu știa cine și ce o făcea să fie așa.

Rowan rămase tăcut un moment lung înainte să spună:

– Atunci o să ne asigurăm că armata khaganului se îndreaptă spre nord. Apoi o să ne întoarcem în Terrasen și-o să strivim armatele lui Erawan, zise și-i sărută ușor și rapid mâinile. Iar după aceea, după toate astea, o să vedem ce e cu nenorocitul ăsta de Lacăt.

Hotărârea intransigentă umplea fiecare suflare, aerul din jurul lor.

Ea permise ca aceasta să fie de ajuns pentru amândoi. Lăsă deoparte cuvintele și jurământul lui, toate promisiunile lor și întinse palma între ei.

Invocă magia – picătura de apă oferită de linia sa maternă – descendența lui Mab.

O mică bulă de apă se formă în mâna ei, peste bătăturile pe care și le refăcuse cu atenție.

Lăsă puterea rece și blândă să o cuprindă, să netezească părțile dure din ea și să le adoarmă. Darul mamei ei.

„Să nu cedezi!“

Când Lacătul avea să ia totul, i-ar fi luat și partea asta? Cea mai prețioasă parte a puterii ei?

Ignoră și acele gânduri.

Concentrându-se și scrâșnind din dinți, Aelin ordonă picăturii de apă să i se rotească în palmă.

Singurul răspuns pe care îl primi fu o clătinare.

Ea pufni.

– Ce mai Regină a Spiridușilor din Vest!

Rowan râse încet.

– Exersează în continuare! Într-o mie de ani, s-ar putea să reușești ceva.

Aelin îi dădu una peste braț, picătura de apă strecurându-se în mâneca de la cămașa lui.

– La cum mă încurajezi, este de mirare că am învățat ceva de la tine! zise și își scutură mâinile ude. Direct în fața lui.

Rowan o ciupi de nas.

– Chiar țin cont, prințesă. De toate lucrurile îngrozitoare care-ți ies pe gură!

Ea își îndoi degetele de la picioare și își trecu o mână prin șuvițele mătăsoase ale părului său bogat.

– Cum am să plătesc pentru asta?

Ar fi putut jura că, de partea cealaltă a ușii, pașii ușori ca de pisică se îndepărtară repede.

Rowan zâmbi, ca și când și el ar fi simțit plecarea rapidă a lui Gavriel. Apoi își lipi palma de abdomenul ei, atingându-i cu buzele partea inferioară a maxilarului.

– M-am gândit la niște metode...

Dar mâna-i alunecă doar cât să o facă să scoată un geamăt, făcându-l să-și dea seama că ea dormise trei zile și avea vezica plină. Aelin tresări, ridicându-se în picioare. Se legănă, iar el veni imediat lângă ea, ajutând-o să-și mențină echilibrul.

– Înainte să mă seduci, spuse ea, trebuie să găsesc o baie.

Rowan râse, aplecându-se ca să își ia centura sabiei, lăsată lângă zid, alături de a ei. Doar Gavriel le-ar fi așezat cu o asemenea grijă.

– Este chiar mai important decât ce am plănuit eu!

~

Unii se holbară pe holuri, alții șoptind când trecură pe lângă ei.

„Regina și consortul ei. Unde crezi că au fost în ultimele zile?"

„Am auzit că au plecat în munți și i-au adus înapoi pe sălbatici."

„Am auzit că au aruncat vrăji în jurul orașului, ca să îl protejeze de Morath."

Rowan încă zâmbea când Aelin ieși din baia comună.

– Vezi? spuse și îl ajunse din urmă când se îndreptară nu spre camera lor și desfătare, ci spre holul unde fusese adusă mâncarea. Începe să îți placă faima!

Rowan ridică o sprânceană.

– Crezi că bârfele nu m-au urmat peste tot unde am fost în ultimii trei sute de ani? Ea dădu ochii peste cap, dar el chicoti. E mult mai bine decât să spună „Ticălos insensibil“ sau „Am auzit că a ucis pe cineva cu piciorul unei mese!“

– *Chiar* ai ucis pe cineva cu un picior de masă.

Rowan zâmbi mai larg.

– Şi chiar *eşti* un ticălos insensibil, completă ea.

Rowan pufni.

– Nu am spus niciodată că bârfele alea sunt minciuni.

Aelin îl luă de braţ.

– Aşadar, am să răspândesc un zvon despre tine. Ceva cu adevărat grotesc.

El mormăi.

– Mi-e frică de ce ai putea născoci *tu*!

Ea vorbi în şoaptă când trecură pe lângă un grup de soldaţi umani.

– „Ai zburat pe câmpul de luptă ca să le scoţi ochii inamicilor noştri?“ Suspinul ei răsună din piatră. „Şi ai mâncat ochii ăia?“

Unul dintre soldaţi se împiedică, ceilalţi întorcând capul spre ei.

Rowan o ciupi de umăr.

– Mulţumesc pentru asta!

Ea îşi înclină capul.

– Cu cea mai mare plăcere!

Aelin încă zâmbea când găsiră mâncarea şi luară repede prânzul – era amiază, aflaseră ei – stând unul lângă celălalt într-o casă a scării prăfuită şi aproape uitată. Cam ca în zilele pe care şi le petrecuseră în Mistward, genunchi lângă genunchi şi umăr lângă umăr în bucătărie, în timp ce ascultau poveştile lui Emrys.

Deşi nu ca în lunile din primăvara trecută, când Aelin îşi pusese farfuria între picioare, îi cuprinsese gâtul cu braţul, iar gura lui o întâlnise imediat pe a ei.

Nu, cu siguranţă nu era ca în Mistward, când se urcase în poala lui Rowan fără să îi pese că ar fi putut să vină cineva pe scări, şi îl sărutase.

Se opriră, cu respiraţia tăiată şi ochii mari, înainte ca ea să poată decide că nu ar fi fost cu adevărat o idee rea să îi descheie pantalonii chiar acolo sau ca el să-i mângâie discret şi lent locul dintre coapse şi să o pătrundă.

Dacă Aelin era sinceră, când plecaseră să îşi găsească în sfârşit tovarăşii, se gândea să îl tragă în cea mai apropiată cămară. Aruncând o privire la ochii scânteietori ai lui Rowan, îşi dădu seama că şi el se gândea la acelaşi lucru.

Totuşi, până şi dorinţa care îi încălzea sângele se răci când intrară în biroul vechi din apropierea ultimului nivel al fortăreţei şi se uită la grupul adunat. Fenrys şi Gavriel erau deja acolo, împreună cu Chaol, însă fără Elide şi Lorcan.

Dar, din nefericire, tatăl lui Chaol, prezent şi el, se încruntă când ei se alăturară întâlnirii care părea deja să fi început. Aelin îi zâmbi batjocoritor şi se apropie ţanţoş de masa uriaşă.

Un bărbat înalt cu umeri laţi stătea lângă Nesryn, Sartaq şi Hasar, frumos şi plin de energie şi nerăbdare. Ochii lui căprui erau primitori, iar zâmbetul larg. Ea îl plăcu imediat.

– Fratele meu! spuse Hasar, fluturând o mână fără să îşi ridice privirea de la hartă. Kashin.

Prinţul făcu graţios o plecăciune.

Aelin şi Rowan se înclinară şi ei.

– Este o onoare, spuse Aelin. Mulţumesc pentru că ai venit!

– De fapt, ai putea să îi mulţumeşti tatălui meu pentru asta. Şi lui Yrene, zise Kashin, vorbindu-le limba la fel de bine ca fraţii lui.

Într-adevăr, Aelin avea multe pentru care să îi mulţumească vindecătoarei.

Ochii ageri ai lui Nesryn o măsurară pe Aelin din cap până în picioare.

– Te simţi bine?

– Trebuia doar să mă odihnesc. Aelin făcu semn din bărbie spre Rowan. Din cauza vârstei înaintate, simte mai des nevoia să tragă un pui de somn.

Sartaq tuşi, ţinându-şi capul plecat în timp ce studie harta.

Totuşi, Fenrys râse.

– Văd că eşti din nou în formă!

Aelin zâmbi la tatăl lui Chaol care stătea cu spatele drept.

– O să vedem pentru cât timp.

Bărbatul nu spuse nimic.

Rowan făcu semn spre birou şi-i întrebă pe nobili:

– Aţi hotărât încotro o să mărşăluim acum?

Era o întrebare nonşalantă şi calmă, ca şi când soarta Terrasenului nu ar fi depins de asta.

Hasar deschise gura, dar Sartaq o întrerupse.

– Spre nord. O să vă însoţim spre nord. Măcar ca să vă răsplătim pentru că ne-aţi salvat armata – poporul.

Aelin încercă să nu pară prea uşurată.

– În afară de recunoştinţă, spuse Hasar, fără să pară prea recunoscătoare, cercetaşii lui Kashin au confirmat că Terrasenul este locul unde îşi concentrează Morathul eforturile. Aşadar, într-acolo o să ne îndreptăm.

Aelin îşi dori să nu fi mâncat atât de mult la prânz.

– Cât de gravă este situaţia?

Nesryn scutură din cap, răspunzând în locul prinţului Kashin:

– Detaliile n-au fost prea clare. Nu ştim decât că hoardele au fost zărite mărşăluind spre nord, distrugând tot în urma lor.

Aelin îşi ţinu pumnii pe lângă corp, evitând impulsul de a-şi freca faţa.

– Sper că puterea aia a ta poate fi invocată din nou, se auzi tatăl lui Chaol.

Aelin lăsă un tăciune al puterii să-i mocnească în privire.

– Mulţumesc pentru armură, spuse ea încet.

– Consider-o un cadou anticipat de încoronare, îi răspunse lordul din Anielle cu un zâmbet fals.

Sartaq îşi drese vocea.

– Dacă tu şi tovarăşii tăi v-aţi revenit, atunci o să ne îndreptăm spre nord cât mai repede posibil.

Hasar nu se opuse.

– Şi-o să mărşăluim de-a lungul munţilor? întrebă Rowan, studiind harta. Aelin contură traseul pe aveau să-l urmeze. Ar trebui să ajungem chiar în faţa trecătorii Ferian. Abia o să reuşim să traversăm lacul ăsta fără să intrăm într-o altă luptă.

- Aşadar, o să-i atragem, spuse Hasar. Îi păcălim să îşi epuizeze armata care aşteaptă în trecătoare, apoi îi atacăm pe furiş din spate.

- Adarlanul controlează tot râul Avery, spuse Chaol, desenând o linie invizibilă pe uscat, în Rifthold. Ca să trecem spre nord, oricum trebuie să traversăm râul ăla. Alegând trecătoarea drept câmp de luptă, o să evităm problemele care ar însoţi lupta din Oakwald. Cel puţin păsările ruk au să poată să ne ajute din văzduh. Nu prea mult, din cauza copacilor.

Rowan dădu aprobator din cap.

- Ar trebui să ajungem cu majoritatea armatei în munţi şi după aceea să venim la trecătoare din direcţia la care se aşteaptă cel mai puţin. Trebuie să alegem cu grijă ruta.

Tatăl lui Chaol mormăi. Aelin ridică din sprâncene, dar fiul lui răspunse:

- Am trimis emisari în ziua de după luptă - în Colţi. Ca să-i contacteze pe sălbaticii care trăiesc acolo şi să-i întrebe dacă nu cumva cunosc nişte drumuri secrete prin munţi, spre trecătoare.

Erau vechii duşmani ai acestui oraş.

- Şi?

- Ştiu. Dar cu un preţ.

- Unul care nu o să fie plătit! izbucni lordul din Anielle.

- Dă-mi voie să ghicesc: vor teritorii, spuse Aelin.

Chaol dădu aprobator din cap. Aşadar, de aceea erau încordaţi toţi cei prezenţi în încăpere.

Ea bătu din picior când îl studie pe lordul din Anielle.

- Şi nu vrei să le dai o bucăţică de pământ?

El doar se încruntă.

- Se pare că nu, mormăi Fenrys.

Aelin ridică din umeri şi se întoarse spre Chaol.

- Ei bine, atunci am stabilit.

- Ce am stabilit? întrebă tatăl său.

Aelin îl ignoră şi îi făcu semn din ochi prietenului ei.

- Tu eşti Mâna regelui din Adarlan. Eşti mai mare în grad decât el. Ai voie să acţionezi în numele lui Dorian. Ea gesticulă spre hartă. Poate că pământul face parte din Anielle, dar aparţine Adarlanului. Hai, dă-l la schimb!

Tatăl lui tresări.

- *Tu*...

- Noi mergem spre nord, spuse Aelin. Nu o să ne stai în cale! spuse şi permise ca o flacără din focul ei să-i ardă în privire, făcând ca auriul ochilor săi să strălucească. Am oprit valul ăla. Consideră alianţa cu sălbaticii o cale de a răsplăti favoarea.

- Valul mi-a distrus jumătate din oraş! spuse furios bărbatul.

Neîncrezător, Fenrys râse încetişor. Rowan mârâi grav.

- Eşti un ticălos! îi zise Chaol tatălui său.

- Vezi cum vorbeşti, băiete!

Aelin dădu compătimitor din cap spre Chaol.

- Înţeleg de ce ai plecat.

Spre meritul său, Chaol tresări şi reveni asupra hărţii.

- Dacă reuşim să depăşim trecătoarea Ferian, putem continua spre nord.

Dincolo de Endovier. Acea cale i-ar fi dus direct pe lângă Endovier. Lui Aelin i se strânse stomacul. Rowan îi atinse în treacăt mâna.

- Trebuie să hotărâm curând, spuse Sartaq. Acum stăm între trecătoarea Ferian şi Morath. Lui Erawan i-ar fi foarte uşor să trimită armatele ca să ne strivească între ele.

Hasar se întoarse spre Chaol.

- Yrene a terminat?

El îşi sprijini un cot de cotiera scaunului cu rotile.

- Chiar şi cu puţinii supravieţuitori, ei sunt prea mulţi. Am rămâne aici câteva săptămâni.

- Câţi sunt răniţi? întrebă Rowan.

Chaol scutură din cap.

- Nu răniţi. Maxilarul i se încordă. Valgi.

Aelin se încruntă.

- Yrene îi vindecă pe valgi?

Hasar zâmbi.

- E un fel de a spune.

Aelin flutură o mână spre ea.

– Pot să văd?

* * *

Ei o găsiră pe Yrene nu în fortăreaţă, ci într-un cort printre rămăşiţele de pe câmpul de luptă, aplecată deasupra unui bărbat care se zvârcolea pe un pat, fiind ţintuit de podea la încheietura mâinilor şi glezne.

Aelin aruncă o privire la acele lanţuri şi fu nevoită să suporte imaginea.

Rowan puse o mână pe spatele ei, iar Fenrys se apropie de ea.

Yrene se opri, mâinile ei fiind învăluite de lumină albă. Borte, cu sabia scoasă, zăbovea în apropiere.

– Este ceva în neregulă? întrebă Yrene, strălucirea din mâinile ei dispărând. Bărbatul se înmuie, pierzându-şi vlaga când atacul vindecătoarei asupra demonului dinăuntrul lui se opri.

Chaol îşi apropie mai mult de ea scaunul ale cărui roţi erau echipate pentru teren accidentat.

– Aelin şi tovarăşii ei vor o demonstraţie. Dacă eşti în stare.

Yrene îşi netezi părul care-i ieşise din cosiţă.

– Nu prea e nimic de văzut. Ceea ce se întâmplă se petrece pe sub piele – de la o minte la alta.

– Înfrunţi direct demonii valgi, spuse Fenrys uimit.

– Sunt nişte nenorociţi laşi şi odioşi. Yrene îşi încrucişă braţele şi se încruntă la bărbatul legat de pat. Complet jalnici, zise spre el – spre demonul din el.

Bărbatul şuieră. Yrene doar zâmbi. Bărbatul – demonul – scânci.

Aelin clipi, nesigură dacă să râdă sau să cadă în genunchi.

– Arată-mi! Fă ce faci tu, dar arată-mi!

Aşadar, vindecătoarea îi arătă. Cu mâinile strălucind, atinse pieptul bărbatului care ţipă necontenit.

Yrene gâfâi încruntându-se. Câteva minute lungi, ţipetele continuară.

– Nu este prea emoţionant când sunt legaţi, nu-i aşa? zise Borte.

Sartaq o privi încruntat şi exasperat, ca şi când asta ar fi fost o conversaţie pe care o purtaseră deja de multe ori.

– Poţi să cari bălegarul, dacă preferi.

Borte îşi dădu ochii peste cap, dar se întoarse spre Aelin, măsurând-o din priviri cu o sinceritate pe care doar Aelin o putea aprecia.

– Mai ai şi alte misiuni pentru mine?

Aelin zâmbi.

– Încă nu. Poate curând.

Borte zâmbi şi ea.

– Te rog! *Te rog* să mă scuteşti de asta!

Aelin se uită spre vindecătoarea care radia de lumină.

– Câţi au fost azi?

– Zece, spuse Borte.

– Şi câţi poate vindeca în fiecare zi? îl întrebă Aelin pe Chaol.

– Cel mult cincisprezece. În cazul unora e nevoie de mai multă energie ca să îi scoată, deci în zilele alea sunt mai puţini.

Aelin încercă să calculeze câţi soldaţi infestaţi rămăseseră pe câmp.

– Şi odată ce sunt vindecaţi? Ce faci cu ei?

– Îi interogăm, spuse Chaol încruntându-se. Să vedem ce au de zis, cum au ajuns să fie capturaţi. Cui sunt loiali.

– Şi îi crezi? întrebă Fenrys.

Hasar atinse mânerul sabiei ei elegante.

– Interogatorii noştri se pricep să afle adevărul.

Aelin ignoră agitaţia din stomacul ei.

– Deci îi eliberaţi, spuse Gavriel care tăcea deja de câteva minute, iar apoi îi torturaţi?

– Suntem în război, zise Hasar. Îi lăsăm în stare să se descurce. Dar nu o să riscăm să le cruţăm vieţile doar ca să găsim o nouă armată în spatele nostru.

– Unii s-au alăturat de bunăvoie lui Erawan, spuse încet Chaol. Unii au luat de bunăvoie inelul. Când este în mintea lor, Yrene poate să-şi dea seama cine a vrut şi cine nu. Nu se deranjează să îi salveze pe cei care s-au dus cu bucurie. Deci majoritatea celor pe care îi salvează ori au fost proşti, ori forţaţi.

– Unii vor să lupte pentru noi, zise Sartaq. Cei care trec de verificarea noastră pot începe instrucţia cu infanteriştii. Nu mulţi, ci puţini.

Bine. Bine... bine.

Yrene suspină, lumina ei strălucind destul de mult încât Aelin să mijească ochii.

Bărbatul legat de pat tuşi arcuindu-se, împrăştiind o vomă neagră şi toxică.

Borte se strâmbă, alungând cu mâna mirosul şi fumul negru care-i ieşi apoi din gură.

Yrene se retrase, Chaol întinzând o mână ca să o sprijine. Vindecătoarea se aşeză pur şi simplu pe cotiera scaunului său, ţinându-se cu o mână de piept.

Aelin îi lăsă o clipă să îşi recapete suflul. Munca ei era remarcabilă. Să o facă în timp ce era însărcinată... Aelin scutură din cap de uimire.

– Demonul ăla nu voia să plece, zise Yrene, fără să se adreseze cuiva anume.

– Dar acum a plecat? întrebă Aelin.

Yrene arătă spre bărbatul de pe pat care acum deschidea ochii. Căprui, nu negri, uitându-se în sus.

– Mulţumesc! fu tot ce spuse bărbatul, cu vocea răguşită.

Şi umană. Pe deplin umană.

CAPITOLUL
67

Rowan o urmă pe Aelin cât traversă câmpul de luptă, spre marginea Lacului Argintiu. Ea se opri doar din când în când ca să ia armele bune ale inamicilor. Erau puţine.

Ceilalţi se împrăştiaseră, Gavriel zăbovind ca să afle cum îi vindeca Yrene pe valgi, Fenrys plecând cu Chaol ca să-i întâlnească pe emisarii trimişi la sălbatici, nobilii khaganatului ocupându-se de soldaţii lor.

Aveau să plece peste două zile, dacă nu se schimba vremea. Două zile şi s-ar fi îndreptat spre nord.

Mulţumită zeilor. Chiar dacă ei erau ultimele fiinţe cărora voia Rowan să le mulţumească.

Aelin se opri pe malul stâncos, uitându-se peste întinderea plată ca o oglindă, acum plină de resturi. Se sprijini în mânerul lui Goldryn, focul dansându-i pe lângă degete şi părând să înroşească piatra.

– O să dureze câţiva ani să îi vindece pe toţi cei infectaţi de valgi, observă ea.

– Fiecare din soldaţii ăia are o familie, prieteni care ar vrea să încercăm.

– Ştiu. Vântul rece îi biciuia părul pe faţă, suflând din nord.

– Atunci, de ce ai venit până aici?

În timpul întâlnirii din cort, ea căzuse pe gânduri, încruntându-se.

– Ar putea Yrene să-*i* vindece? Pe Erawan şi Maeve? Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta.

– Corpul lui Erawan este creat de el sau furat? Dar al lui Maeve? Rowan scutură din cap. Ar putea fi complet diferiţi.

– Nu văd cum i-aş putea cere lui Yrene să o facă. Lui Chaol. Aelin înghiţi. Să o las măcar pe Yrene în preajma lui Erawan sau a lui Maeve... Nu o pot face.

Nici Rowan nu ar fi putut să o facă. Dintr-o mie de motive diferite.

– Dar este o greşeală să pun siguranţa lui Yrene deasupra siguranţei întregii lumi? spuse Aelin gânditoare, studiind unul dintre pumnalele inamicilor. Un cuţit neobişnuit de elegant, probabil furat de la bun început. Ea este cea mai importantă armă pe care o avem, dacă nu folosim cheile. Suntem nebuni dacă nu insistăm să o folosim?

Nu era alegerea sau hotărârea lui. Dar îi putea asculta ideile.

– Ai să poţi să te suporţi dacă se întâmplă ceva cu Yrene, cu pruncul ei nenăscut?

– Nu. Dar cel puţin restul lumii o să trăiască. În comparaţie cu asta, vinovăţia mea o să fie pe locul doi.

– Iar dacă nu o obligi pe Yrene să încerce să îi distrugă, iar Erawan sau Maeve câştigă – ce urmează atunci?

– Lacătul încă există. Eu încă exist.

Rowan înghiţi şi-şi dădu seama de ce ea trebuia să fie departe de ceilalţi, să discute.

– Yrene este o rază de speranţă pentru tine. Pentru noi. Ca tu să nu fii nevoită să făureşti Lacătul. Tu sau Dorian.

– Zeii cer asta.

– Zeii pot să se ducă naibii!

Aelin aruncă pumnalul.

– Urăsc situaţia asta. Serios!

El îi cuprinse umerii cu braţul. Era tot ce îi putea oferi.

Spusese că îşi dorea să se termine, iar Rowan ar fi făcut tot ce îi stătea în putere ca asta să se întâmple.

Aelin îşi sprijini capul de pieptul lui, iar ei se uitară peste lacul rece în tăcere.

– M-ai lăsa să o fac, dacă aş fi în locul lui Yrene? Dacă aş purta în pântec copilul nostru?

El nu reuşi să blocheze imaginea din acel vis – cu Aelin însărcinată, cu odraslele lor în jurul ei.

– Nu te *las* să faci nimic.

Ea flutură o mână.

– Ştii ce vreau să spun.

El avu nevoie de o clipă ca să-i răspundă.

– Nu. Chiar dacă lumea s-ar termina din cauza asta, nu aş putea să o fac.

Iar cu acel Lacăt, ar fi fost posibil să fie nevoit să ia acea decizie.

Rowan îşi trecu degetele peste semnele revendicării de pe gâtul ei.

– Ţi-am spus că dragostea este o slăbiciune. Ar fi mult mai uşor dacă ne-am urî cu toţii.

Ea pufni.

– Aşteaptă câteva săptămâni pe drum cu armata asta, în munţii ăia. S-ar puteam să nu mai fim nişte aliaţi atât de amabili.

Rowan o sărută în creştetul capului.

– Zeii să ne ajute!

Dar Aelin se retrase auzind cuvintele, propoziţia pe care o rostise. Se încruntă spre armata campată.

– Ce? întrebă el.

– Vreau să văd cărţile alea cu semne Wyrd pe care le-au adus Chaol şi Yrene.

~

– Ce scrie aici? o întrebă Aelin pe Borte, bătând uşor cu degetul un rând scris în halha, limba continentului sudic.

Stând alături de ea la biroul din cortul de război al prinţului Sartaq, călăreaţa păsării ruk îşi întinse gâtul ca să studieze biletul scris de mână de lângă o coloană lungă de semne Wyrd. „O vrajă bună pentru stimularea creşterii straturilor de plante medicinale.“

În partea cealaltă a biroului, Rowan pufni. Cu o carte deschisă în faţă, progresase mult mai puţin decât Aelin.

Cele mai multe volume erau scrise numai cu semne Wyrd, dar însemnările de pe margini o făcuseră să o caute pe tânăra călăreaţă ruk. Borte, prea plictisită să o ajute pe Yrene, acceptase şansa de a-i ajuta, oferindu-i logodnicului ei care se încrunta ocazia să se ocupe de valgi.

Dar în cele două ore în care Aelin şi Rowan răsfoiseră colecţia adusă de Chaol şi Yrene din biblioteca secretă a Hafizei din vârful cetăţii Torre, nimic nu se dovedise de folos.

Aelin oftă cu ochii la tavanul de pânză al cortului mare ce-i aparţinea prinţului. Din fericire, Sartaq adusese cuferele cu el, în loc să le lase cu flota lui, dar... ea era extenuată, năucită de reţeaua complicată de simboluri de pe paginile îngălbenite.

Rowan îşi îndreptă spatele.

– Ăsta deschide ceva, spuse el întorcând cartea spre ea. Nu cunosc celelalte simboluri, dar ăsta înseamnă „deschide".

În ciuda orelor de instruire în călătoria de întoarcere spre continent, Rowan şi ceilalţi nu reuşiseră să stăpânească pe deplin limbajul semnelor pe jumătate uitate. Dar partenerul ei şi le amintea pe majoritatea, ca şi când i-ar fi fost înrădăcinate în minte.

Aelin studie cu atenţie rândul de simboluri de pe pagină. Le citi a doua oară.

– Nu este ceea ce căutăm. Ea îşi muşcă buza de jos. Este o vrajă pentru deschiderea unui portal între două locuri – doar în lumea asta.

– La fel cum poate s-o facă Maeve? întrebă Borte.

Aelin ridică din umeri.

– Dar asta este pentru călătorii scurte. Cam cum reuşeşte Fenrys.

Sau cum fusese în stare să o facă, înainte ca Maeve să îi ia puterea asta.

Borte strâmbă din buze.

– Atunci ce rost are?

– Să distrezi lumea la petreceri?

Aelin îi înapoie cartea lui Rowan.

Borte chicoti şi se rezemă din nou pe scaun, jucându-se cu capătul unei cosiţe lungi.

– Crezi că vraja există? Ca să găseşti o altă cale de a încuia poarta Wyrd?

Întrebarea fu mai mult o şoaptă şi totuşi, Rowan îi aruncă fetei o privire în semn de avertisment. Borte îl ignoră.

Nu. Elena sau Brannon i-ar fi spus dacă exista aşa ceva.

Aelin îşi trecu o mână peste pagina uscată şi veche, simbolurile încețoşându-se.

– Merită să căutăm, nu-i aşa?

Rowan îşi reluă căutarea şi descifrarea atentă. Ea ştia că el avea să rămână aici ore întregi. Iar dacă n-ar fi găsit nimic, ştia că ar fi rămas şi ar fi recitit totul doar ca să fie sigur.

O cale de scăpare – o cale alternativă. Pentru ea şi Dorian. Pentru oricare din ei urma să plătească preţul pentru făurirea Lacătului şi încuiatul porţii. O speranţă disperată şi prostească.

Orele trecură, teancurile de cărţi micşorându-se. Fenrys li se alătură după un timp, neobişnuit de serios când ei continuară să caute fără să găsească nimic.

Când nu mai rămăsese nicio carte în cufăr, când Borte aţipea, iar Rowan se plimba prin cort, Aelin le făcu tuturor o favoare şi le ordonă să se întoarcă la fortăreaţă.

Meritase să caute, îşi spunea ea, chiar dacă greutatea din stomacul ei susţinea contrariul.

~

Chaol îşi găsi tatăl acolo unde îl lăsase, furios în biroul său.

– Nu poţi să le dai niciun acru din teritoriul ăsta sălbaticilor, zise mânios tatăl său când Chaol intră în cameră şi închise uşa.

Chaol îşi încrucişă braţele fără să încerce să pară împăciuitor.

– Pot şi am s-o fac!

Tatăl lui se ridică în picioare şi îşi sprijini mâinile de birou.

– Ai scuipa pe vieţile tuturor oamenilor din Anielle care au luptat şi murit ca să ţină teritoriul ăsta departe de mâinile lor murdare?

– Dacă a le oferi o mică bucată de pământ o să însemne că generațiile viitoare de bărbați și femei din Anielle nu o să fie nevoiți să lupte și să moară, atunci cred că înaintașii noștri ar fi mulțumiți.

– Sunt niște bestii, abia în stare să se conducă singure.

Chaol oftă, rezemându-se de scaun. O viață întreagă plină de asemenea chestiuni – asta era povara pe care i-o dăduse Dorian. Ca Mână a sa, trebuia să se ocupe de lorzi și conducători la fel ca tatăl său. Dacă supraviețuiau. Dacă supraviețuia și Dorian. Gândul fu suficient ca să îl facă pe Chaol să spună:

– Toată lumea implicată în războiul ăsta face sacrificii. Multe fiind mai mari decât câțiva kilometri de teren. Fii recunoscător că asta e tot ce îți cerem.

Bărbatul rânji disprețuitor.

– Dar dacă m-aș târgui cu tine?

Chaol își dădu ochii peste cap, întinzând mâna ca să-și întoarcă scaunul din nou spre ușă.

Tatăl său ridică o bucată de hârtie.

– Nu vrei să știi ce mi-a scris fratele tău?

– Nu suficient încât să pun capăt alianței, zise Chaol, întorcând scaunul.

Tatăl său desfăcu oricum scrisoarea și citi:

„Sper că Anielle o să ajungă scrum. Și tu odată cu el." Un mic zâmbet odios.

– Asta e tot ce a spus fratele tău. Moștenitorul meu – asta simte despre locul ăsta. Dacă nu o să protejeze orașul Anielle, atunci, fără tine, ce o să i se întâmple?

Tatăl său încerca o altă abordare, ca să îl facă să cedeze din cauza vinovăției.

– Aș paria că respectul lui Terrin pentru Anielle are legătură cu ceea ce simte pentru tine, spuse Chaol.

Lordul îmbătrânit se așeză din nou pe scaun.

– Vreau să știi ce o să înfrunte Anielle, dacă nu reușești să îl protejezi. Sunt dispus să negociez, băiete! El chicoti. Cu toate că știu cât de bine îți respecți promisiunile.

Chaol încasă lovitura.

– Sunt un bărbat bogat şi nu am nevoie de nimic din ce mi-ai putea oferi.

– De nimic? Tatăl său arătă spre un cufăr de lângă fereastră. Ce-ai zice de ceva mai nepreţuit decât aurul?

Când Chaol nu vorbi, bătrânul se îndreptă spre cufăr, îl descuie cu o cheie din buzunar şi deschise capacul. Apropiindu-se, Chaol se uită înăuntru.

Scrisori. Tot cufărul era plin cu scrisori adresate lui cu un scris elegant.

– Ea a descoperit cufărul. Chiar înainte să aflăm că Morathul mărşăluieşte spre noi, spuse tatăl său cu un zâmbet fals şi rece. Ar fi trebuit să le ard, bineînţeles, dar ceva m-a făcut, în schimb, să le păstrez. Cred că exact pentru asta.

Cufărul era plin de scrisori. Toate scrise de mama lui. Adresate lui.

– De când? întrebă el prea încet.

– Din ziua în care ai plecat.

Rânjetul dispreţuitor al tatălui îi zăbovi pe buze.

Ani. Ani de scrisori din partea unei mame de la care nu mai primise veşti, de care crezuse că nu voia să discute cu el, care cedase dorinţelor tatălui său.

– Ai lăsat-o să creadă că nu i-am răspuns, spuse Chaol, surprins să constate că vocea îi era în continuare calmă. Nu le-ai expediat şi ai lăsat-o să creadă că nu i-am răspuns.

Tatăl său puse capacul la loc şi încuie cufărul.

– Aşa s-ar părea.

– De ce?

Era singura întrebare care conta.

Tatăl se încruntă.

– Nu te puteam lăsa să scapi de dreptul tău prin naştere, de Anielle, fără consecinţe, nu-i aşa?

Chaol prinse cotierele scaunului ca să nu îl strângă de gât pe bărbat.

– Crezi că dacă mi-ai arătat cufărul ăsta cu scrisorile ei o să vreau să negociez cu tine?

Bătrânul pufni.

– Eşti un bărbat sentimental. M-am convins de asta văzându-te cu soţia ta. Cred că ai negocia ca să poţi citi scrisorile astea.

Chaol pur şi simplu îl fixă cu privirea şi clipi o dată, ca şi când ar fi putut calma vuietul din mintea şi inima lui.

Mama lui nu îl uitase niciodată. Nu încetase să îi scrie.

Chaol schiţă un zâmbet.

– Păstrează scrisorile, spuse el, întorcând din nou scaunul spre uşă. Acum că te-a părăsit, s-ar putea să fie singura posibilitate să îţi aminteşti de ea.

Deschise uşa biroului şi se uită peste umăr.

Tatăl său rămase lângă cufăr, ţeapăn ca o sabie.

– Nu negociez cu ticăloşii! spuse Chaol, zâmbind din nou când intră în holul de dincolo de uşă. Sunt sigur că n-am să încep cu tine!

~

Chaol le oferise sălbaticilor din Colţi o mică parte din teritoriul de la sud de Anielle. Tatăl său se înfuriase, refuzând să recunoască târgul, dar nu îl ascultase nimeni, spre amuzamentul lui Aelin.

Două zile mai târziu, câţiva sălbatici sosiseră la marginea vestică a oraşului, în apropierea locului în care se aflase barajul, şi făcuseră semn să-i urmeze.

Fiecare dintre bărbaţii bărboşi călărea un ponei de munte păros şi, chiar dacă hainele groase de blană le ascundeau trupurile masive, armele erau la vedere: topoarele, săbiile, cuţitele – toate străluceau în lumina cenuşie.

Poporul lui Cain... sau fusese cândva. Aelin hotărî să nu îl menţioneze în scurta lor prezentare. Iar Chaol, în mod înţelept, se abţinuse să recunoască faptul că îl ucisese pe bărbat.

Într-o altă viaţă. În altă lume.

Pe un cal Muniqi frumos pe care i-l împrumutase Hasar, Aelin călărea în faţa grupului în timp ce acesta mărşăluia din Anielle, Chaol călare pe Farasha în stânga ei, iar Rowan pe calul său Muniqi în dreapta sa. Tovarăşii lor erau împrăştiaţi în urmă, Lorcan vindecat suficient cât să călărească alături de Elide.

Şi în spatele lor, şerpuind la distanţă, se deplasa armata khaganului.

Cel puţin o parte din ea. Jumătate din călăreţii păsărilor ruk şi Darghanii aveau să mărşăluiască sub stindardul lui Kashin pe partea estică a munţilor, ca să atragă armata din trecătoarea Ferian în lupta din vale, în timp ce ei s-ar fi furişat din spate, direct în urma lor.

Stratul de zăpadă era înalt în Colţi, cerul gri ameninţând să aducă mai multă, dar iscoadele rukhinilor şi sălbaticii evaluaseră că vremea rea n-avea să-i lovească – cel puţin nu înainte să ajungă la trecătoare.

O călătorie de cinci zile, cu armata prin munţi; trei zile pentru armata care mărşăluia de-a lungul lacului şi râului.

Aelin îşi ridică privirea spre cerul cenuşiu când începu seria nesfârşită de serpentine pe versantul muntelui. Ruhkinii puteau căra o mare parte din echipamentul lor greu, slavă zeilor, dar urcatul munţilor avea să fie primul test.

Armata khaganului traversase, totuşi, orice teren: munţi, deşerturi şi mări. Acum nu dădeau înapoi.

Aşadar, Aelin presupuse că nici ea nu urma s-o facă. Pentru oricât timp ar mai fi avut, până s-ar fi terminat totul.

Ultimul efort spre nord, spre casă... Ea zâmbi macabru la munţii care se conturau, la armata care se întindea mult în spatele lor.

Şi doar pentru că putea, doar pentru că se îndreptau cel puţin spre Terrasen, Aelin dezlănţui un licăr de putere. O parte din stegarii din spatele lor şoptiră surprinşi, dar Rowan pur şi simplu zâmbi. Când începu să ardă, el zâmbi la speranţa şi hotărârea care ardeau în inima ei.

Ea lăsă flacăra să o cuprindă, o strălucire aurie care ştia că putea fi văzută chiar şi din cele mai îndepărtate rânduri ale armatei, din oraşul şi fortăreaţa pe care le lăsau în urmă.

Ca un far ce strălucea intens în umbra munţilor, în umbra armatei care îi aştepta, Aelin lumină calea spre nord.

PARTEA A DOUA

ZEI ȘI PORȚI

CAPITOLUL
68

Turnurile negre ale Morathului se înălţau deasupra forjelor fumegânde şi a focurilor de tabără ale văii de dedesubt ca un grup de săbii negre ridicate spre cer.

Se înălţau spre norii joşi, unele rupte sau ciobite, altele încă întregi, dovada furiei ultimului act al lui Kaltain Rompier.

Întinzându-şi larg aripile de culoarea funinginii, Dorian prinse o rafală de vânt care duhnea a fier şi hoit şi se înclină, ocolind fortăreaţa. Învăţase să folosească puterea vântului în zilele lungi de călătorie şi, chiar dacă în mare parte o parcursese în trupul unui uliu rapid cu coadă roşie, în dimineaţa asta se transformase într-o cioară obişnuită.

Mai multe stoluri de ciori dădeau târcoale Morathului, cârâitul lor fiind la fel de asurzitor precum ciocanele care răsunau pe nicovalele din toată valea. În ciuda iadului dezlănţuit în nord, aici îşi ridicaseră tabăra mai mulţi soldaţi şi mai multe vrăjitoare.

Dorian urmă exemplul celorlalte ciori şi se feri de balauri, zburând la joasă înălţime în timp ce sabaturile îşi vedeau de cercetările, raportările sau antrenamentele lor. Erau atât de multe vrăjitoare Dinţi-de-fier... Toate aşteptând.

Ocoli turnurile cele mai înalte ale Morathului, studiind fortăreaţa, armata din vale şi balaurii din cuiburile lor de la înălţime. Cu fiecare bătaie a aripilor, greutatea a ceea ce ascunsese într-un afloriment la douăzeci de kilometri spre nord îl apăsa mai mult.

Ar fi fost o nebunie să aducă acele două chei aici. Aşadar, le îngropase sub un strat mic de pietre, fără să îndrăznească măcar să marcheze locul. Putea doar să se roage să fie destul de departe pentru ca Erawan să nu le detecteze.

Pe o latură a unui turn, două servitoare care cărau rufe ieşiră pe o uşiţă şi începură să urce pe scara exterioară spiralată, cu capetele plecate ca şi când ar fi încercat să ignore armata care se unduia departe, în jos, sau balaurii ale căror strigăte răsunau din roca neagră.

Acolo. Uşa aia.

Dorian zbură spre ea, impunându-şi să îşi potolească inima şi mirosul - singurul lucru care l-ar fi putut osândi - ca să rămână neobservat. Dar niciuna dintre vrăjitoarele Dinţi-de-fier care zburau pe deasupra nu observă cioara-care-nu-mirosea-a-cioară. Iar cele două spălătorese care urcau treptele turnului nu strigară când el ateriză pe o mică balustradă din piatră şi îşi strânse aripile.

Un salt şi ajunse pe pietre.

Se transformase, muşchii şi oasele arzându-i, iar lumea devenise mai mică şi infinit mai mortală.

Şi infinit mai puţin conştientă de prezenţa lui.

Mustăţile lui Dorian zvâcniră, urechile uriaşe lipindu-i-se de cap. Strigătul balaurilor răsună prin corpul blănos şi firav, iar el scrâşni din dinţi - mari, aproape prea mari pentru gura mică. Duhoarea deveni aproape scârboasă.

Putea mirosi... totul. Prospeţimea rufelor cărate în braţe acolo, mirosul de mosc al unei fierturi mâncate de spălătorese la prânz. Nu crezuse niciodată că şoarecii erau extraordinari, şi totuşi, cât zburase în trupul unui uliu nu se simţise atât de atent, atât de *conştient*.

Într-o lume făcută să îi ucidă, presupunea că şoarecii aveau nevoie de simţuri foarte ascuţite ca să supravieţuiască.

Dorian îşi permise să inspire prelung înainte să se strecoare pe sub uşa închisă şi în Morath.

* * *

Poate că simțurile îi erau într-adevăr mai ascuțite, dar nu își dăduse niciodată seama cât de înfricoșător era un rând de scări fără să aibă picioare de om.

Rămase în umbră, dispărând în praf și beznă la apariția tuturor pașilor care treceau pe lângă el. Unii aveau armuri, alții cizme, alții pantofi, toți purtătorii lor fiind palizi și nefericiți.

Nicio vrăjitoare, mulțumită zeilor. Și niciun prinț sau soldat valg.

Cu siguranță nici urmă de Erawan.

Turnul în care intrase era o scară a servitorilor, una pe care i-o arătase Manon în timpul uneia dintre multele explicații oferite lui Aelin. Mulțumită ei, urma o hartă mentală, confirmată de zborul din ultimele câteva ore.

Turnul lui Erawan - de acolo intenționa să înceapă. Iar dacă regele valg era prezent... avea să-și dea seama. Ca să îl „răsplătească“ pe Erawan pentru tot ce făcuse, indiferent de avertismentul lui Kaltain.

Respirând sacadat, Dorian ajunse la baza treptelor în spirală, aducându-și coada lungă pe lângă trup când se uită în holul slab luminat din față.

De acolo trebuia să traverseze tot etajul, să urce pe altă scară, să meargă pe un alt hol, iar apoi, dacă era norocos, găsea turnul lui Erawan.

Lui Manon nu i se permisese niciodată accesul. Nu știuse niciodată ce aștepta acolo - doar că era păzit de valgi tot timpul. Era un loc destul de bun să își înceapă căutarea.

Urechile îi zvâcniră. Nu se apropia nimeni. Nicio pisică, din fericire.

Dorian coti, blana lui gri-roșcată confundându-se cu roca, și se grăbi de-a lungul șanțului unde zidul întâlnea podeaua. Un străjer stătea de pază în capătul holului, uitându-se în gol și înălțându-se mare ca un munte când Dorian se apropie.

Dorian aproape ajunsese la străjer și răscrucea pe care o supraveghea când simți agitația, apoi liniștea.

Chiar și străjerul se uită spre fereastra îngustă din spatele lui.

Dorian se opri, ascunzându-se în umbră.

Nimic. Niciun strigăt sau țipăt... încă.

Străjerul reveni la postul său, dar scrută holul.

Dorian rămase nemişcat şi tăcut, aşteptând. Îi descoperiseră prezenţa? Dăduseră de ştire?

Era imposibil să fie atât de uşor pe cât părea. Fără îndoială, Erawan avea capcane care să îl avertizeze dacă venea vreun inamic...

Paşi grăbiţi şi uşori se auziră după colţ, iar străjerul se întoarse într-acolo.

- Ce este? întrebă bărbatul.

Servitorul se apropie cu aceeaşi viteză.

- Cine mai ştie zilele astea la ce companie avem? Nu zăbovesc să aflu.

Apoi bărbatul merse mai departe, trecând pe lângă Dorian.

Nu grăbindu-se spre ceva, ci îndepărtându-se.

Mustăţile lui Dorian se mişcară când adulmecă aerul. Nimic.

Să aştepte pe hol nu i-ar fi folosit la nimic. Dar să meargă înainte, să vadă ce se întâmpla... Nici asta nu era o alegere înţeleaptă.

Era un singur loc de unde ar fi putut să audă ceva. Unde oamenii bârfeau întotdeauna, chiar şi în Morath.

Aşadar, Dorian se aventură din nou pe hol, coborând un alt rând de scări, piciorușele lui abia reuşind să se mişte destul de repede - spre bucătărie, fierbinte şi destul de luminată de vatra mare.

Lady Elide lucrase aici şi-i cunoscuse pe aceşti oameni. Nu pe valgi, ci pe oamenii recrutaţi în armată, care fără îndoială vorbeau despre ce se întâmpla în fortăreaţa asta, aşa cum o făcuseră în palatul din Rifthold.

Diverşi servitori şi bucătari aşteptau într-adevăr, uitându-se spre scările din partea opusă a bucătăriei cavernoase. La fel şi pisica zveltă şi vărgată, cu ochi verzi, din partea cealaltă a camerei.

Dorian se făcu cât mai mic posibil. Dar felina nu îl luă în seamă, atentă la scări, ca şi când şi ea ar fi ştiut.

Nişte paşi se auziră rapizi şi discreţi. Intrară două femei cu tăvi goale în mâini. Ambele palide şi tremurând.

Un bărbat care trebuia să fie bucătarul-şef le întrebă:

- Aţi văzut ceva?

Una din femei scutură din cap.

– Încă n-au ajuns în sala de consiliu. Slavă zeilor!

Celeilalte îi tremurară mâinile când lăsă tava.

– Vor ajunge destul de curând.

– Norocul vostru că aţi ieşit înainte să vină ei, spuse cineva. Sau aţi fi putut să vă treziţi şi voi în farfuria lor!

Într-adevăr, norocoase. Dorian zăbovi, dar servitorii din bucătărie îşi reluară ritmul, mulţumiţi că doi dintre ei reuşiseră să se întoarcă în siguranţă.

Sala de consiliu – poate aceeaşi pe care o descrisese Manon. Unde prefera Erawan să îşi ţină întâlnirile. Iar dacă Erawan se îndrepta într-acolo...

Dorian ieşi repede, ţinând cont de harta mentală desenată de Manon. Un prost – doar un prost ar fi mers de bunăvoie să îl vadă pe Erawan. Să rişte.

Poate voia să moară. Poate era cu adevărat un prost. Dar voia să îl vadă. Trebuia să vadă această fiinţă care stricase atât de multe lucruri şi care era pe cale să le devoreze lumea.

Trebuia să se uite la *creatura* care ordonase să fie înrobit, care o ucisese pe Sorscha. Şi, dacă era norocos, poate să-l ucidă.

Ar fi putut să rămână în acest trup şi să atace, dar ar fi fost mai satisfăcător să revină în propriul corp, să o scoată pe Damaris şi să îl ucidă. Să îl lase pe Erawan să vadă banda albă din jurul gâtului său şi să ştie cine-i era călăul, că nu îl distrusese încă.

Iar apoi Dorian ar fi găsit acea cheie.

Liniştea îi arăta calea, poate mai mult decât harta mentală pe care o memorase.

Holurile se goliră, iar aerul deveni dens şi rece, de parcă stricăciunea lui Erawan s-ar fi scurs din el.

În faţa uşilor deschise nu stătea de pază niciun străjer, om sau valg.

Nimeni care să observe silueta cu glugă care intră, mantia neagră plutind.

Dorian se grăbi, fugind după acea siluetă tocmai când uşile se închiseră. Magia lui se intensifică, iar el îi impuse să se calmeze, să se încolăcească precum o viperă gata să atace.

O lovitură ca să îl doboare pe Erawan, apoi s-ar fi transformat și ar fi scos-o pe Damaris.

Silueta se opri, mantia legănându-se, iar Dorian fugi spre cea mai apropiată umbră – cea de lângă crăpătura dintre ușă și podea.

Camera era una obișnuită, excepție făcând masa de sticlă neagră din mijloc. Și bărbatul cu păr blond și ochi aurii de pe scaunul din fața acesteia.

Manon nu mințise. Erawan se lepădase într-adevăr de corpul lui Perrington pentru ceva mai la îndemână.

Deși tot se îmbrăca elegant, își dădu Dorian seama când regele valg se ridică, jacheta gri și pantalonii fiind perfect croiți. Nu avea nicio armă la brâu. Nici urmă de cheia Wyrd.

Dar *simțea* puterea lui Erawan, nedreptatea pe care o emana. O simțea și își amintea cum, împietrindu-i sufletul, puterea îi pusese stăpânire pe trup.

Sângele îi îngheță în vene. Rapid – trebuia să fie rapid. Să atace *acum*.

– Asta e o plăcere neașteptată! spuse Erawan, a cărui voce părea tânără. El gesticulă spre mâncare – fructe și pastramă. Mâncăm?

Magia lui Dorian sclipi când două mâini subțiri și palide ca luna se ridicară din faldurile mantiei negre și scoaseră gluga.

Femeia pe al cărui chip îl ascunsese nu era frumoasă în sensul clasic. Totuși, cu părul negru, ochii negri, buzele roșii... Era uimitoare. Fermecătoare.

Un zâmbet îi dezgoli dinții albi ca oasele.

Dorian simți un fior pe șira spinării văzând urechile delicate și ascuțite care ieșeau prin părul negru. Fae. Femeia – femela era Fae.

Ea își scoase mantia ca să dezvăluie o rochie lungă de un mov-închis înainte să se așeze la masă în fața lui Erawan. Nici urmă de ezitare sau frică nu se simțea în mișcările ei grațioase.

– Așadar, știi de ce am venit.

Erawan zâmbi când se așeză, turnând un pocal cu vin pentru femelă, apoi pentru sine. Și toate gândurile ucigașe dispărură din mintea lui Dorian când regele valg întrebă:

– Mai este vreun alt motiv pentru care ai catadicsi să vizitezi Morathul, Maeve?

CAPITOLUL
69

Orynthul nu mai fusese atât de liniştit din ziua în care Aedion şi cei rămaşi din regatul Terrasenului mărşăluiseră spre Theralis.

Chiar şi atunci, în oraşul antic ridicat între gura râului Florine şi marginea munţilor Staghorn se auzise un zumzăit, pădurea Oakwald întinzându-se spre vest.

Atunci, zidurile albe încă străluceau.

Acum erau pătate şi gri, la fel de mohorâte precum cerul când Aedion, Lysandra şi aliaţii lor trecură prin uşile înalte de metal ale porţii vestice unde zidurile erau groase de doi metri, blocurile de piatră fiind atât de grele încât legenda spunea că Brannon apelase la uriaşii din munţii Staghorn ca să le târască până aici.

Aedion ar fi dat orice ca acei uriaşi demult uitaţi să vină acum în oraş, ca vechile triburi ale Lupilor să coboare în fugă piscurile înalte din spatele oraşului, împreună cu spiriduşii pierduţi din Terrasen; ca oricare dintre vechile mituri să iasă din umbra timpului, aşa cum făcuseră Rolfe şi mycenienii.

Dar el ştia că li se terminase norocul.

Şi însoţitorii lor ştiau asta. Chiar şi Ansel din Briarcliff devenise la fel de tăcută ca Ilias şi asasinii lui, ţinându-şi umerii plecaţi. Fusese aşa de când capetele războinicilor ei aterizaseră printre soldaţii lor, părul său roşu ca vinul fiind lipsit de strălucire, iar paşii grei. El îi cunoştea groaza, vinovăţia. Îşi dorea să fi avut o clipă să o consoleze pe tânăra regină, nu doar să-i ofere nişte scuze în grabă. Dar Ilias părea să vrea să facă exact asta, venind călare lângă Ansel şi ţinându-i companie tăcut.

Oraşul fusese construit la picioarele castelului înalt şi aproape legendar, zidit pe o bucată de rocă proeminentă. Era un castel care se înălţa atât de mult încât turlele cele mai înalte păreau să străpungă cerul. Cândva strălucise, trandafirii şi plantele agăţătoare acoperindu-i pietrele încălzite de soare, susurul a mii de fântâni răsunând în fiecare sală şi curte. Cândva, steaguri minunate fluturaseră din turnurile imposibil de înalte, veghind peste munţi, pădure, râu şi câmpia din Theralis de dedesubt.

Devenise un mausoleu.

Nimeni nu vorbi când urcară cu greu străzile şerpuite şi abrupte. Oamenii cu chipuri înfiorătoare ori se opriră ca să se holbeze, ori se grăbiră mai departe, pregătindu-se de asediu.

Era imposibil să scape de asta, având în vedere că munţii Staghorn erau în spatele lor, pădurea Oakwald era la vest şi mai era şi armata care avansa din sud. Da, ar fi putut să traverseze câmpiile spre est, dar încotro? Spre Suria, unde ar fi fost doar o chestiune de timp să fie găsiţi? Spre pustiul de dincolo de munţi, unde iernile erau atât de grele încât probabil că niciun muritor nu putea supravieţui? Oamenii din Orynth erau prizonieri, ca şi cei din armata lor.

Aedion ştia că ar fi trebuit să îşi îndrepte umerii, să le zâmbească acestor oameni – poporul lui – şi să le ofere o urmă de curaj.

Totuşi, nu o putea face. Nu putea să nu se întrebe câţi îşi pierduseră familiile şi prietenii în lupta de lângă râu. În lupta de săptămânile trecute. Câţi încă se rugau ca rândurile de soldaţi care se îndreptau spre oraş să dezvăluie pe cineva drag.

Era greşeala lui, povara lui. Propriile alegeri îi conduseseră pe toţi aici. Alegerile lui lăsaseră multe cadavre în zăpadă, o adevărată potecă de la graniţa sudică tocmai până la râul Florine.

Castelul alb se ivea, mai mare cu fiecare deal pe care îl urcau. Cel puţin aveau asta – avantajul terenului înalt.

Măcar atât.

~

Darrow şi ceilalţi lorzi aşteptau.

Nu în sala tronului, ci în camera de consiliu încăpătoare din partea cealaltă a palatului.

Ultima dată când Aedion fusese în sală, un ticălos adarlanian, care-şi spunea „viceregele din Terrasen“, condusese şedinţa.

După câte se vedea, bărbatul îşi luase podoabele, scaunele şi decoraţiunile de pe pereţi şi fugise în clipa în care regele fusese ucis.

Aşadar, o masă de lucru veche servea acum drept birou de război, alături de o varietate de scaune pe jumătate putrede din diversele camere ale castelului. Ocupate acum de Darrow, Sloane, Gunnar şi Ironwood. Murtaugh, spre mirarea lui Aedion, se număra printre ei.

Ei se ridicară când Aedion şi însoţitorii lui intrară. Nu din respect pentru Aedion, ci pentru nobilii care îl însoţeau.

Ansel din Briarcliff studie locul sărăcăcios, la fel cum făcuse tot drumul prin castelul mohorât şi slab luminat şi fluieră încet.

– Nu glumeai când ai spus că Adarlanul ţi-a prădat tezaurul.

Erau primele cuvinte pe care le rostise în ultimele câteva ore. Zile.

Aedion mormăi.

– Până şi monedele de cupru, zise şi se opri în faţa mesei.

– Unde este Kyllian? întrebă Darrow.

Aedion îi schiţă un zâmbet fals. Ren se încordă, desluşind avertismentul din acel zâmbet.

– Mi-a ordonat să merg înainte cât conduce armata aici. Era o minciună.

Darrow îşi dădu ochii peste cap şi apoi îl fixă cu privirea pe Rolfe, care încă se încrunta la castelul ponosit.

– Înţeleg că trebuie să îţi mulţumim pentru retragerea norocoasă.

Rolfe îl ţintui pe bărbat cu ochii verzi ca marea.

– Aşa este.

Darrow se aşeză din nou, urmat de ceilalţi lorzi.

– Şi tu cine eşti?

– Corsarul Rolfe, spuse domol piratul. Comandantul flotei Maiestăţii Sale. Şi moştenitorul poporului mycenian.

Ceilalţi lorzi îşi îndreptară spatele.

– Mycenienii au dispărut demult, zise lordul Sloane.

Dar bărbatul obsevă sabia de la centura lui Rolfe, măciulia cu dragon de mare. Nu se îndoia că văzuse flota urcând pe Florine.

– Au dispărut, dar nu au murit, răspunse Rolfe. Şi am venit ca să plătim o datorie veche.

Darrow îşi masă tâmplele. Era bătrân – Darrow chiar îşi arătă vârsta când se rezemă de marginea mesei.

– Ei bine, trebuie să le mulţumim zeilor pentru asta.

– Lui Aelin trebuie să îi mulţumeşti pentru asta, zise Lysandra clocotind de furie.

Bărbatul miji ochii, iar furia lui Aedion se transformă în ceva mortal.

– Azi nu te prefaci, lady? întrebă Darrow cu o voce în care se simţeau epuizarea şi apăsarea.

Lysandra arătă doar spre Rolfe şi apoi spre Ansel şi Galan, făcând semn cu braţul către ferestre, unde nobilii Fae şi Ilias al Asasinilor Tăcuţi se ocupau de soldaţii lor pe terenul castelului.

– Toţi. Toţi au venit aici datorită lui *Aelin*. Nu datorită ţie. Deci înainte să iei peste picior flota Maiestăţii Sale, zicând că nu există, dă-mi voie să îţi spun că *există*. Iar tu nu faci parte din ea.

Darrow oftă prelung, masându-şi din nou tâmplele.

– Poţi să părăseşti încăperea!

– Pe naiba! mormăi Aedion.

– Lady, e cineva care ar vrea să te vadă, interveni Murtaugh. Lysandra ridică din sprâncene, iar bătrânul tresări. Nu vreau să risc să o las singură în Allsbrook. Evangeline este în turnul nordic, în fostul dormitor al nepoatei mele. Te-a văzut apropiindu-te de la fereastră şi n-am putut decât să o conving să aştepte.

Era o cale politicoasă şi inteligentă de a împrăştia furtuna care se forma. Aedion se gândi să îi spună Lysandrei că putea rămâne, dar Lysandra se mişca deja, părul negru fluturând în urma ei.

După ce ea plecă, Aedion spuse:

– A luptat în prima linie la fiecare bătălie. Aproape a murit înfruntându-i pe inamicii noștri. Nu am văzut pe niciunul dintre voi deranjându-se să facă la fel.

Lorzii în vârstă se încruntară dezgustați. Totuși, Darrow era cel care se mișcă pe scaun – puțin, ca și când Aedion ar fi lovit o rană infectată.

– Aedion, să fii prea bătrân ca să lupți, spuse încet Darrow, în timp ce tinerii și tinerele mor, nu este pe cât de ușor crezi. Își coborî privirea spre sabia fără nume de la centura lui Aedion. Nu este deloc ușor.

Aedion se gândi să îi spună să-i întrebe pe oamenii care muriseră dacă nici *asta* nu era ușor, dar prințul Galan își drese vocea.

– Ce pregătiri se fac pentru asediu?

Lorzii din Terrasen nu păreau încântați că sunt chestionați, dar deschiseră gurile odioase și vorbiră.

~

O oră mai târziu, odată ce toți ceilalți fură conduși spre camerele lor, apoi spre băi și mese calde, Aedion se trezi urmându-i mirosul.

Ea plecase spre turnul nordic și spre străjerul care o aștepta, dar către sala tronului.

Ușile înalte de stejar erau crăpate, cei doi cerbi în picioare sculptați pe acestea uitându-se la el. Cândva, filigranul de aur acoperise flacăra nemuritoare care strălucea între coarnele lor mândre.

În ultima decadă, cineva jupuise aurul. Fie de ciudă, fie ca să câștige rapid un ban.

Aedion se furișă printre uși, simțind sala cavernoasă ca pe fantoma unui vechi prieten.

De câte ori se văitase că era forțat să se îmbrace elegant și să stea lângă tronuri, pe podiumul din capătul îndepărtat al sălii flancate de stâlpi? De câte ori o surprinsese pe Aelin adormind în timpul zilei nesfârșite de spectacole grandioase?

Atunci, steagurile din toate teritoriile Terrasenului fuseseră agățate de tavan. Atunci, podeaua albă de marmură fusese atât de lustruită încât își putea vedea reflexia în ea.

Atunci, tronul din coarne de cerb stătuse pe podium, înalt şi principal. Construit din coarnele căzute ale cerbilor nemuritori din Oakwald.

Cerbi care acum erau ucişi şi arşi, la fel cum fusese tronul din coarne de cerb după lupta din Theralis. Regele ordonase să se facă asta chiar pe câmpul de luptă.

Lysandra stătea în faţa podiumului gol, uitându-se la marmura albă ca şi când ar fi putut vedea tronul care se aflase cândva acolo şi celelalte tronuri mai mici de lângă acesta.

– Nu mi-am dat seama că Adarlanul a distrus atât de mult locul ăsta, spuse ea, fie simţindu-l, fie recunoscând ritmul paşilor lui.

– Structura este încă intactă, zise Aedion. Cât timp o să rămână aşa, nu ştiu.

Ochii verzi ai Lysandrei se îndreptară spre el, întunecaţi de extenuare şi tristeţe.

– În sinea mea, rosti încetişor, o parte din mine a crezut că am să trăiesc să o văd stând aici. Arătă spre podium, spre locul unde se aflase cândva tronul din coarne de cerb. În sinea mea, am crezut că am putea reuşi cumva. În ciuda Morathului, a Lacătului şi a tuturor celorlalte lucruri.

Pe chipul ei nu se citea nicio rază de speranţă.

Probabil de asta se deranjase să discute cu el.

– Şi eu am crezut asta, spuse Aedion la fel de încet, deşi cuvintele răsunară în sala mare şi goală. Şi eu am crezut asta.

CAPITOLUL 70

Regina spiriduşilor venise în Morath.

Dorian îşi forţă bătăile inimii şi respiraţia să se calmeze când Maeve sorbi din vinul ei.

– Înseamnă că nu mă cunoşti, spuse regina spiriduşilor, studiindu-l pe regele valg.

Erawan se opri cu pocalul ridicat pe jumătate spre buze.

– Nu eşti Maeve, regina din Doranelle?

Aelin. O adusese Maeve pe Aelin *aici?* Ca să fie vândută lui Erawan?

Pe toţi zeii...

Maeve îşi lăsă capul pe spate şi râse.

– Au trecut câteva milenii şi ţi-ai uitat până şi cumnata!

Dorian se bucura că era mic şi tăcut şi neobservat. Ar fi putut foarte bine să ameţească.

Erawan înţepeni.

– Tu.

Maeve zâmbi.

– Eu.

Cu ochii aurii, o măsură din priviri pe regina spiriduşilor.

– În trupul unei Fae. În tot acest timp.

– Sunt dezamăgită că nu ţi-ai dat seama.

Pulsul puterii lui Erawan şerpui spre Dorian. Atât de asemănător – îngrozitor de asemănător cu puterea onctuoasă a prinţului valg.

– Ştii ce ai... Regele valg tăcu. Îşi îndreptă umerii. Atunci, cred că ar trebui să îţi mulţumesc, spuse Erawan, stăpânindu-se. Dacă nu mi-ai fi trădat fratele, nu aş fi descoperit lumea asta încântătoare. Şi nu aş fi fost pregătit s-o cuceresc. El sorbi din pocal. Dar întrebarea rămâne. De ce ai venit aici? De ce te-ai dezvăluit acum? Vechii mei duşmani – poate nu-mi sunt duşmani.

– Nu am fost niciodată inamicul tău, spuse Maeve cu vocea calmă. Totuşi, fraţii tăi au fost inamicii mei.

– Cu toate astea, te-ai căsătorit cu Orcus ştiind foarte bine cum era.

– Poate ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine, când mi-ai propus, zise şi afişă un zâmbet sfios şi oribil. Dar atunci eram foarte tânără. Uşor de păcălit.

Erawan râse încet, făcându-l pe Dorian să-şi simtă stomacul întorcându-se pe dos.

– Niciodată nu ai fost aşa. Iar acum, iată-ne!

Dacă Aelin era aici, dacă Dorian putea să o găsească, probabil ar fi putut să-i atace pe regele şi regina valgă...

– Iată-ne! spuse Maeve. Tu, gata să cucereşti continentul ăsta, iar eu, dispusă să te ajut.

Erawan îşi sprijini o gleznă pe genunchi.

– Repet întrebarea: de ce?

Maeve netezi cu degetele faţetele pocalului.

– Poporul meu m-a trădat. După tot ce am făcut pentru ei, după ce i-am protejat, s-au ridicat împotriva mea. Armata pe care am adunat-o a refuzat să mărşăluiască. Nobilii şi servitorii mei refuză să se supună. Nu mai sunt regina din Doranelle.

– Pot presupune cine ar putea fi în spatele acestui lucru, spuse Erawan.

Întunericul pâlpâi în cameră, îngrozitor şi rece.

– Am ţinut-o prizonieră pe Aelin a Focului Sălbatic. Am sperat să o aduc aici la tine când era... pregătită. Dar santinela pe care am desemnat-o să o supravegheze a făcut o mare greşeală. Recunosc şi eu că am fost păcălită. Iar acum ea este din nou liberă. Şi le-a trimis scrisori unor indivizi influenţi din Doranelle. Este foarte posibil să fie deja pe continentul ăsta.

Îl străbătu un fior de uşurare.

Erawan flutură o mână.

– În Anielle. Risipindu-şi cu nesăbuinţă puterea.

Ochii lui Maeve străluciră.

– Ea m-a costat regatul şi tronul. Cercul meu de războinici de încredere. Neutralitatea de care aş fi putut să dau dovadă în războiul ăsta şi indulgenţele pe care aş fi putut să le acord au dispărut în clipa în care ea şi partenerul ei au plecat.

O găsiseră. Cumva, ei o găsiseră. Iar Anielle... să îndrăznească să spere că şi Chaol ar fi putut fi acolo?

Dorian ar fi putut striga victorios, dar Maeve continuă:

– Aelin Galathynius o să vină după mine, dacă îţi supravieţuieşte. Nu plănuiesc să îi las şansa să facă asta.

Erawan zâmbi mai larg.

– Aşadar, te-ai gândit să te aliezi cu mine.

– Doar împreună putem garanta că descendenţa lui Brannon este răsturnată pentru totdeauna. Fără să se mai ridice vreodată.

– Atunci, de ce nu ai ucis-o când ai avut-o?

– Tu ai fi făcut-o, frate? Nu ai fi încercat să o corupi?

Tăcerea lui Erawan fu o confirmare suficientă.

– Îmi spui multe lucruri, soro. Te aştepţi să te cred atât de uşor? întrebă regele valg.

– M-am gândit că s-ar putea să zici asta. Zâmbi. La urma urmei, nu mi-a mai rămas nimic în afară de propria putere.

Erawan tăcu, de parcă ar fi fost foarte conştient de dansul pe care îl începuse regina.

Ea întinse o mână albă ca luna spre mijlocul camerei.

– E posibil să-ţi mai pot oferi ceva, dacă te interesează.

Cu o mişcare a degetelor ei subţiri, un gol apăru pur şi simplu în mijlocul camerei.

Dorian tresări, ghemuindu-se mai mult în umbră şi praf, fără să se deranjeze să îşi ascundă tremuratul când o grozăvie pe care doar adevăratul întuneric o putea crea apăru în partea cealaltă a găurii. *Portalul.*

– Uitasem că stăpâneşti darul ăsta, spuse Erawan, ochii lui aurii strălucind la creatura care acum se pleca în fața lor, cu cleştii țăcănind.

Păianjenul.

– Şi am uitat că încă se deranjau să ți se supună, continuă Erawan.

– Când spiriduşii m-au alungat, spuse Maeve, schițând un zâmbet la păianjenul imens, m-am întors la cei care mi-au fost întotdeauna loiali.

– Păianjenii stygian au devenit nişte ființe independente, fu replica lui Erawan. Lista ta de aliați rămâne scurtă.

Maeve scutură din cap, părul negru strălucind.

– Ăştia nu sunt păianjeni stygian.

Prin portal, Dorian reuşi să zărească roca neagră şi zimțată. Munții.

– Sunt păienjenițele „kharankui“, aşa cum le numesc oamenii de pe continentul sudic. Servitoarele mele cele mai loiale.

Inima lui Dorian bătu cu putere când păienjenița făcu din nou o plecăciune.

Chipul lui Erawan deveni calm şi plictisit.

– Ce nevoie aş avea de ele? întrebă şi gesticulă spre ferestrele din depărtare şi priveliştea infernală pe care o crease. Am creat *armate* de bestii loiale mie. Nu am nevoie de câteva sute de păianjeni.

Maeve nici măcar nu şovăi.

– Servitoarele mele sunt descurcărețe, rețeaua lor ajungând departe. Ele îmi vorbesc despre ce se întâmplă în lume. Şi despre... următoarea fază a planurilor tale mărețe.

Dorian îşi adună puterile. Erawan înțepeni.

Maeve vorbi tărăgănat.

– Prințesele valge au nevoie de gazde. Ți-a fost greu să găseşti unele destul de puternice, potrivite să le primească. Prințesa khaganatului a reuşit să supraviețuiască demonului pe care l-ai amplasat în ea şi este din nou stăpână pe propriul trup.

Prințese valge. Pe continentul sudic. Chaol...

– Ascult, spuse Erawan.

Maeve arătă spre păienjeniţa care stătea încă aplecată în faţa portalului - a portalului spre continentul sudic, deschis la fel de uşor ca o fereastră.

- De ce să te deranjezi cu gazde umane pentru cele şase prinţese rămase, când ai putea crea unele mult mai puternice? Şi serviabile.

Erawan îndreptă ochii aurii spre păienjeniţă.

- Tu şi specia ta aţi permite aşa ceva? fură primele lui cuvinte adresate creaturii.

Cleştii păienjeniţei ţăcăniră, ochii ei oribili clipind.

- Ar fi o onoare să ne dovedim loialitatea faţă de regina noastră.

Maeve îi zâmbi păienjeniţei. Dorian se cutremură.

- Gazde nemuritoare şi puternice, îi spuse mieros Maeve regelui valg. Cu darurile lor înnăscute, imaginează-ţi cum ar putea prospera prinţesele în trupul lor, şi gazdele, şi prinţesele devenind ceva *mai mult*.

Devenind o oroare care depăşea orice imaginaţie.

Erawan nu spuse nimic, iar Maeve mişcă din degete, portalul şi păienjeniţa dispărând. Ea se ridică, la fel de graţios ca o umbră.

- Te las să te gândeşti la alianţa asta, dacă asta vrei. Păienjeniţele *kharankui* o să mi se supună şi o să mărşăluiască de bunăvoie sub stindardul tău.

- Totuşi, ce-am să-i zic fratelui meu când am să-l revăd?

Maeve îşi înclină capul.

- Plănuieşti să îl vezi din nou pe Orcus?

- De ce crezi că mi-am petrecut atât de mult timp construind armata asta şi pregătind lumea, dacă nu să îmi întâmpin din nou fraţii? Dacă nu să îi impresionez cu ce am făcut aici?

Erawan i-ar fi adus din nou pe regii valgi în Erilea, dacă ar fi avut ocazia. Iar dacă ar fi făcut-o...

Maeve îl studie pe regele aşezat.

- Spune-i lui Orcus că m-am săturat să îl aştept să vină acasă din cuceririle lui. Ea zâmbi ca un păianjen. Aş fi preferat să mă alătur lui.

Erawan clipi, singurul semn de surprindere. Apoi flutură elegant o mână, iar un vânt-fantomă deschise uşile.

– Am să mă gândesc la asta, soro! Pentru curajul de a mă aborda, am să-ţi permit să rămâi ca invitată a mea până iau o decizie. Doi străjeri apărură pe hol, iar Dorian îşi adună puterile, încordându-şi lăbuţele pe pietre. Ei te vor conduce în camera ta.

Dacă ar fi rămas prea mult timp în camera asta, s-ar fi putut da de gol, dar nu simţise cheia la regele valg. Avea să-şi continue căutarea mai târziu şi să se gândească şi la cea mai bună cale de a-l ucide pe rege. Dacă era destul de nebun să rişte asta. Pentru moment...

Maeve îşi luă mantia, înfăşurând-o în jurul ei, iar Dorian se grăbi înainte, ascunzându-se din nou când regina spiriduşilor ieşi.

Străjerii o conduseră pe hol, pe o scară spiralată şi într-un turn de lângă cel al lui Erawan. Era bine mobilat, cu lemn lustruit de stejar şi cearşafuri curate de in. Era, probabil, ce mai rămăsese din anii în care fusese o fortăreaţă umană, şi nu o casă a ororilor.

Când uşa se închise în urma lui Maeve, ea se rezemă de lemnul cu ţinte de fier şi oftă.

– Ai de gând să te ascunzi în trupul ăla jalnic toată ziua?

Dorian fugi spre spaţiul dintre uşă şi podea, dar ea îl călcă pe coadă cu cizma neagră.

Durerea se răspândi prin oasele lui, dar piciorul ei rămase pe loc. Magia lui clocoti, biciuind, dar un vânt negru o cuprinse cu ghearele, sufocând-o. Înăbuşind-o.

Regina spiriduşilor îi zâmbi.

– Nu eşti un spion prea priceput, rege al Adarlanului!

CAPITOLUL
71

Magia lui Dorian se luptă, vuind când puterea întunecată a lui Maeve o ţinu în plasă. Dacă ar fi putut să se transforme într-un balaur şi să îi rupă capul...

Dar Maeve zâmbi, obosită şi amuzată, şi îşi ridică piciorul de pe biata lui coadă, eliberându-i apoi magia.

El tremură când puterea întunecată şi supărătoare îşi trecu ghearele peste magia lui, îi atinse miezul brut şi strălucitor şi dispăru.

Fu un efort să nu vomite, să nu-şi atingă fâşia de piele albă de pe gât doar ca să fie sigur că acea putere dispăruse.

Zâmbetul lui Maeve dansa pe buzele-i roşii, magia lui încă tremurând în prezenţa puterii ei. Puterea de a pătrunde în mintea cuiva, de a sfâşia psihicul. Era un alt soi de duşman. Unul pentru care i-ar fi trebuit o altă cale de luptă. Una nebunească şi nesăbuită. Calea unui curtean.

Aşadar, el se transformă, blana devenind piele, iar labele mâini. Când în cele din urmă apăru în faţa Reginei Spiriduşilor în forma de bărbat, ea zâmbi mai larg.

– Ce chipeş eşti!

Dorian schiţă o plecăciune, dar nu îndrăzni să ducă mâna spre sabia Damaris de la centură.

– Cum ţi-ai dat seama?

– Credeai că nu te-am văzut, că nu ţi-am simţit mirosul şi puterea în amintirile lui Aelin? Ea îşi înclină capul. Deşi spionii mei nu mi-au raportat interesul tău pentru transformare.

Cyrene. Groaza îl cuprinse.

Maeve înaintă în cameră şi se aşeză pe banca din faţa picioarelor patului, la fel de regal ca şi când ar fi stat pe tronul ei.

– Cum crezi că au ştiut matroanele unde să te găsească?

– Cyrene a fost în tabără doar de o zi, reuşi el să spună.

– Chiar crezi că nu sunt alţi păianjeni acolo, în munţi? Cu toţii ne dau socoteală ei şi mie. A trebuit să şoptească o singură dată, celor potriviţi, iar ei m-au găsit. Şi le-au găsit pe vrăjitoarele Dinţi-de-fier. Maeve îşi trecu o mână peste poala rochiei. Rămâne de văzut dacă Erawan ştie de darurile tale. Înainte să o ucizi, Cyrene cu siguranţă m-a informat că eşti... diferit.

El nu regreta că o ucisese.

– Dar asta n-are nicio importanţă. Cyrene a murit, iar tu eşti departe de influenţa lui Manon Cioc-Negru.

Dorian îşi sprijini o mână de mânerul lui Damaris.

Maeve zâmbi văzând sabia veche.

– Se pare că regina Terrasenului a învăţat să împartă. A strâns un mic tezaur, nu-i aşa?

Dorian tresări. Dacă Maeve ştia tot ce avea Aelin...

– Ştiu şi asta, spuse Maeve, ochii ei negri devenind pătrunzători. Sabia Damaris se încălzi în mâna lui. Şi ştiu că păianjenul cel puţin nu a presupus adevărul acela. Ea îl măsură din priviri. Unde sunt ei acum, Dorian Havilliard?

Ceva alunecos şi ascuţit încercă *să intre* în mintea lui...

Magia lui Dorian vui. Un strat de gheaţă se izbi de acele gheare mentale. Le spulberă.

Maeve chicoti, iar Dorian clipi, văzând că şi camera era acoperită de gheaţă.

– O metodă teatrală, dar eficientă.

Dorian îi zâmbi superior.

– Crezi că sunt destul de prost să te las să intri în mintea mea? Cu o mână încă pe sabie, o băgă pe cealaltă în buzunar, măcar ca să-i ascundă tremuratul. Sau să îţi spun unde se ascund ei?

– A meritat să încerc, zise Maeve.

– De ce nu suni alarma? fu singurul lui răspuns.

Maeve se rezemă, studiindu-l din nou.

– Vrei ce vreau şi eu. Erawan o are. Oare asta nu ne face un fel de aliaţi?

– Trebuie să fii nebună dacă tu crezi că ţi-aş da vreodată cheile!

– Zău? Ce ai face cu ele, Dorian? Le-ai distruge?

– Tu ce ai face? Ai cuceri lumea?

Maeve râse.

– O, în niciun caz ceva atât de obişnuit! M-aş asigura că Erawan şi fraţii lui nu se mai pot întoarce.

Damaris rămase caldă în mâna lui. Regina spunea adevărul. Sau într-o anumită măsură.

– Recunoşti atât de uşor că plănuieşti să îl trădezi pe Erawan?

– De ce crezi că am venit aici? îl întrebă Maeve. Oamenii mei m-au alungat şi am presupus că ai să vii destul de curând în Morath.

Căldura lui Damaris nu şovăi, dar Dorian spuse:

– Doar nu presupui că te-aş crede că ai venit aici ca să îmi câştigi loialitatea. Am văzut că plănuieşti să îi oferi lui Erawan păienjeniţele tale ca să îi ajute prinţesele.

Dorian nu voia să ştie ce puteau face prinţesele valge, de ce întârziase Erawan să le dezlănţuie.

– Un mic sacrificiu din partea mea ca să îi câştig încrederea. Damaris rămase caldă. Noi doi nu suntem atât de diferiţi. Acum nu mai am nimic de pierdut, mulţumită prietenei tale.

Adevăr, adevăr, adevăr.

Şi iat-o – deschiderea pe care o aşteptase el.

Ţinându-şi mintea închisă în zidul de gheaţă, magia sa evaluând inamicul din faţa lui, Dorian îşi luă mâna de pe mânerul sabiei Damaris. Îi permise să-i vadă neîncrederea când îi spuse:

– Aelin pare să se priceapă de minune să distrugă regatele altor oameni în timp ce îl protejează pe al ei.

– Şi să îi lase pe alţii să îi plătească datoriile.

Dorian înţepeni, deşi magia lui continua să stea de pază, monitorizând puterea ei întunecată care se plimba pe lângă bariera minţii lui.

– Nu de aceea ai venit? întrebă Maeve. Să fii sacrificiul, astfel încât Aelin să nu fie nevoită să se distrugă? Ea țâțâi. Ce risipă colosală ca oricare din voi să plătească prețul nesăbuinței Elenei!

– Da.

Spunea adevărul.

– Pot să îți povestesc ce mi-a dezvăluit Aelin în momentele în care am reușit să pătrund în mintea ei?

Dorian nu îndrăzni să o mai atingă pe Damaris.

– Ai înrobit-o, spuse el furios. Nu vreau să aud nimic despre asta.

Maeve își dădu părul peste umăr, fredonând.

– Aelin se bucură că ești tu, zise ea pur și simplu. Speră să revină prea târziu și vrea ca tu să duci la capăt ceea ce vrei să faci și să o scutești de o alegere îngrozitoare.

– Are un partener și un regat. Nu o condamn.

Duritatea cuvintelor lui nu era întru totul falsă.

– Tu nu ai? Nu ai un regat de care să ai grijă, unul la fel de puternic și nobil ca Terrasenul? Când el nu răspunse, Maeve continuă: Au trecut câteva săptămâni de când Aelin a fost eliberată. Și nu a venit să te caute.

– Continentul este vast.

Ea zâmbi cu subînțeles.

– Dacă ar fi vrut, ar fi putut să te găsească. Și totuși, a plecat spre Anielle.

El știa ce fel de joc juca ea. Magia lui alunecă puțin. Lăsă o deschidere.

Magia lui Maeve se avântă spre aceasta, căutând o cale de intrare. Abia traversase pragul când el scrâșni din dinți și o aruncă din nou din mintea lui, zidul de gheață izbindu-se de ea.

– Dacă vrei să mă aliez cu tine, ai un mod tare ciudat de a mi-o arăta!

Maeve râse încet.

– Mă poți condamna că încerc?

Dorian nu-i răspunse, fixând-o cu privirea un minut lung. Se arătă gânditor. Tot ce știa despre intrigile de la curte și instruirea de care avusese parte îi opaciză chipul, făcându-l imposibil de citit.

– Crezi că mi-aş trăda prietenii atât de uşor?

– Este trădare? spuse gânditoare Maeve. Să găseşti o alternativă pentru tine şi Aelin Galathynius ca să nu plătiţi preţul suprem? Asta am avut de gând pentru ea de la bun început: să o împiedic să fie un sacrificiu pentru zeii insensibili.

– Zeii aceia sunt fiinţe puternice.

– Atunci, unde sunt ei acum? Ea gesticulă spre cameră şi fortăreaţă. Liniştea fu răspunsul. Se tem. De mine, de Erawan. De chei. Îi zâmbi ca un şarpe. Se tem de *tine*. De tine şi Aelin, Aducătoarea-Focului, care sunteţi destul de puternici ca să îi trimiteţi acasă – sau să îi osândiţi.

El nu răspunse. Ea nu se înşela întru totul.

– De ce să nu îi sfidăm? De ce să ne supunem dorinţelor lor? Ce ai făcut pentru tine?

Chipul îndurerat al Sorschei licări în faţa ochilor lui.

– Nu există o altă cale de a pune capăt lucrurilor, spuse Dorian în cele din urmă.

– Cheile ar putea s-o facă.

Să le folosească, în loc să încuie din nou poarta cu ele şi să le lase acolo.

– Ar putea face orice, continuă Maeve. Să îl distrugă pe Erawan, să îi alunge pe acei zei înapoi în patria lor, dacă asta vor. Îşi înclină capul. Să deschidă altă uşă spre ţinuturi paşnice şi odihnitoare.

Spre femeia care fără îndoială ar fi fost acolo.

Puterea întunecată şi acaparatoare care îi pândea mintea dispăru; se retrase în stăpâna ei.

Aelin o făcuse cândva. Deschisese uşa ca să o vadă pe Nehemia. Era posibil. Întâlnirile cu Gavin şi Kaltain confirmau asta.

– Dar dacă nu te-ai alia doar cu mine, întrebă el în cele din urmă, ci cu Adarlanul?

Maeve nu răspunse, ca şi când oferta ar fi surprins-o.

– Ar fi o alianţă mai importantă; am face mai mult decât să lucrăm împreună ca să găsim cheia, spuse gânditor Dorian şi ridică din umeri. Tu nu ai niciun regat şi clar îţi doreşti un altul. De ce să nu ne împrumuţi nouă, Adarlanului şi mie, darurile tale? Adu-ţi păienjeniţele de partea noastră.

– În urmă cu o clipă, erai palid că ți-am înrobit prietena.

– O, încă sunt. Totuşi, nu sunt atât de mândru să refuz să mă gândesc la posibilitatea asta. Vrei un regat? Atunci, alătură-te mie! Aliază-te cu mine, lucrează cu mine ca să obținem ce avem nevoie de la Erawan, şi am să te fac regina unui teritoriu mult mai mare, a unui popor care nu o să se ridice împotriva ta. Ar fi, presupun, un nou început.

Când ea încă nu vorbi, Dorian se rezemă de uşă, întruchiparea nonşalanței.

– Crezi că încerc să te păcălesc. Poate asta fac.

– Şi Manon Cioc-Negru? Cum rămâne cu promisiunile făcute ei?

– Nu i-am promis nimic în privința tronului meu, iar ea nu vrea oricum să aibă de-a face cu asta. Nu îşi ascunse amărăciunea când ridică din nou din umeri. Căsniciile s-au clădit şi pe temelii mult mai volatile.

– Aelin a Focului Sălbatic te-ar putea considera inamic, dacă ne-am uni cu adevărat.

– Aelin nu ar risca să ucidă un aliat – nu acum. Şi o să descopere că nu este singura capabilă să salveze lumea asta. Poate o să vină chiar să îmi mulțumească, dacă este atât de nerăbdătoare să evite să fie sacrificată, aşa cum pretinzi tu.

Un zâmbet mişcă buzele roşii ale lui Maeve.

– Eşti tânăr şi prost.

Dorian schiță din nou o plecăciune.

– Sunt şi foarte chipeş şi dornic să îmi ofer tronul într-un gest de bună credință.

– Te-aş putea vinde lui Erawan chiar acum, iar el m-ar răsplăti scump.

– Te-ar răsplăti – ca şi când ai fi un câine care îi aduce înapoi un fazan stăpânului său. Dorian râse, iar ochii ei licăriră. Tu eşti cea care a propus alianța dintre noi, nu eu. Dar gândeşte-te la asta: ai să îngenunchezi sau ai să conduci, Maeve? El îşi atinse gâtul, chiar deasupra fâşiei de piele palidă. Eu am îngenuncheat şi am aflat că nu mă interesează să o fac din nou. Nici pentru Erawan, pentru Aelin sau pentru altcineva. Ridică din nou din umeri. Femeia pe care o iubesc este moartă. Regatul meu este destrămat. Ce mai am de pierdut? Permise ca o parte din vechea gheaţă, golul din pieptul lui, să i se ridice spre faţă. Sunt dispus să joc jocul ăsta. Tu?

Maeve amuţi iarăşi. Şi lent, acele mâini-fantomă se furişară în colţurile minţii lui.

El o lăsă să vadă adevărul pe care îl căuta.

Suportă acea atingere cercetătoare.

În sfârşit, Maeve expiră pe nas.

– Ai venit în Morath pentru o cheie şi ai să pleci cu o mireasă.

Dorian aproape se încovoie de uşurare.

– Am să plec cu ambele. Şi repede.

– Şi cum presupui că ai să găseşti ceea ce cauţi?

Dorian zâmbi la regina spiriduşilor. Regina valgă.

– Lasă asta în seama mea.

~

Câteva ore mai târziu, din vârful celui mai înalt turn din Morath, Dorian se uită la focurile de tabără ale armatei împrăştiate în vale, penele lui de corb zburlindu-se în vântul rece ce sufla dinspre piscurile înconjurătoare.

Cel puţin ţipetele şi mârâiturile se liniştiseră, ca şi cum chiar şi temnicerii Morathului aveau ore obişnuite de lucru. Poate ideea i s-ar fi părut întunecat de amuzantă, dacă nu ar fi ştiut ce fel de lucruri erau distruse şi create aici.

Vărul lui, Roland, ajunsese în locul acesta. Ştia, deşi nimeni nu îi confirmase. Supravieţuise el transformării într-un prinţ valg sau fusese doar o masă pentru una dintre grozăviile care pândeau pe aici?

Îşi ridică fruntea, scrutând cerul înnorat. Luna era o ceaţă albă în spatele lor, o dâră de lumină care părea dornică să rămână ascunsă de ochii vigilenţi ai Morathului.

Un joc periculos. El juca un joc al naibii de periculos.

Oare Gavin îl privea acum, din locul în care se odihnea? Aflase cu ce fel de monstru se aliase Dorian?

Nu îndrăznea să-l invoce pe rege aici. Erawan era mult prea aproape.

Destul de aproape încât Dorian să poată ataca. Poate fusese o prostie din partea lui să nu o facă. Poate ar fi fost prost să încerce, aşa cum îl avertizase Kaltain, când ar fi putut să le dezvăluie misiunea. Când Erawan avea la îndemână colierele acelea.

Dorian aruncă o privire la turnul alăturat, unde dormea Maeve. Un joc foarte periculos.

Turnul întunecat de lângă al ei părea să zvâcnească de putere. Totuşi, sala consiliului de pe hol era încă luminată. Iar în sală... mişcare. Oameni treceau pe lângă torţe. Grăbindu-se.

Era stupid. Extrem de stupid, şi totuşi, se trezi bătând din aripi în noaptea rece. Se trezi înclinându-se, apoi năpustindu-se spre o fereastră întredeschisă de pe hol.

Deschise fereastra puţin mai mult cu ciocul şi ascultă.

– Sunt de câteva luni aici, iar acum îmi refuză sfatul?

Un bărbat înalt şi slab mergea cu paşi apăsaţi pe hol. Departe de sala de consiliu a lui Erawan. Spre uşa turnului de la capătul holului şi spre străjerii cu chipuri inexpresive postaţi acolo.

Lângă el, doi bărbaţi mai scunzi se luptau să ţină pasul. Unul din ei spuse:

– Motivele lui Erawan sunt într-adevăr misterioase, lord Vernon. Nu face nimic fără motiv. Ai încredere în el.

Dorian înţepeni.

Vernon Lochan. Unchiul lui Elide.

Magia lui spori, gheaţa crăpându-se pe pervazul ferestrei.

Dorian îl urmări pe lordul înalt şi slab când trecu repede pe lângă el, mantia lui neagră de blană măturând pietrişul.

– Am avut mai multă încredere în el decât se putea aştepta! izbucni Vernon.

Lordul şi lacheii săi ocoliră mult uşa turnului când trecură pe lângă aceasta, cotiră şi dispărură, vocile lor dispărând odată cu ei.

Dorian studie holul gol, sala consiliului din capătul îndepărtat şi uşa încă întredeschisă.

Nu ezită. Nu îşi dădu timp să se răzgândească în timp ce îşi făcu planul. Şi aşteptă.

~

Erawan ieşi după o oră.

Inima lui Dorian bătea cu putere, dar el îşi păstră poziţia pe hol, umerii drepţi şi mâinile la spate. Exact cum li se înfăţişase străjerilor când cotise, zburând spre un hol liniştit înainte să se transforme şi să vină aici.

Regele valg îl studie o dată, iar gura i se strânse.

– Credeam că ţi-am zis să pleci în seara asta, Vernon.

Dorian făcu o plecăciune, impunându-şi să respire calm la fiecare pas făcut de Erawan spre el. Magia lui se agita, dând înapoi îngrozită în faţa creaturii care se apropia, dar el o forţă să coboare într-un ungher unde Erawan nu o putea sesiza.

Aşa cum nu îl sesizase mai devreme pe Dorian. Poate că magia brută din el ştergea şi orice miros detectabil.

Dorian îşi plecă fruntea.

– M-am întors în camera mea, dar mi-am dat seama că mai am o întrebare, stăpâne.

El se rugă ca Erawan să nu observe hainele diferite, sabia pe care o ţinea pe jumătate ascunsă sub mantie. Se rugă ca Erawan să decidă că Vernon se întorsese în camera lui, se schimbase şi revenise. Şi se rugă ca discursul să fie destul de asemănător cu al lordului din Perranth, ca să fie convingător.

Era un bărbat sclifosit şi slugarnic, care şi-ar fi vândut propria nepoată unui rege demon.

– Ce este?

Erawan merse pe hol spre turnul său, un coşmar înfăşurat într-un trup frumos.

Să lovească acum. Să-l ucidă.

Şi totuşi, Dorian ştia că nu venise aici pentru asta. Nici pe departe.

Îşi ţinu capul plecat, vorbind încet.

– De ce?

Erawan îşi îndreptă ochii aurii şi strălucitori spre el. Ochii lui Manon.

– De ce ce?

– Te-ai făcut stăpân peste o duzină de alte teritorii şi totuşi, ne-ai înzestrat cu acesta. De mult timp mă întreb care-i motivul.

Erawan miji ochii, iar Dorian își impuse să pară curios și slugarnic. Să-i mai fi adresat Vernon întrebarea?

Un risc stupid. Dacă Erawan observa sabia de la centura lui...

– Eu și frații mei plănuim să cucerim lumea asta, să o adăugăm la comoara pe care am luat-o deja. Părul auriu al lui Erawan dansă în lumina torțelor când merse pe holul lung. Dorian avea senzația că, odată ajunși în turnul de la capătul îndepărtat, conversația avea să se sfârșească. Am sosit aici, am întâmpinat o rezistență surprinzător de mare, iar ei au fost alungați înapoi. Cât timp am fost captiv aici, n-am putut decât să răsplătesc lumea asta pentru lovitura pe care ne-a dat-o. Așadar, o să o transform într-una identică patriei noastre – ca să îmi onorez frații și să o pregătesc pentru întoarcerea lor.

Dorian își aminti nenumăratele lecții despre casele regale ale teritoriilor lor și spuse, zâmbind prostește:

– Și eu știu cum este cu rivalitatea dintre frați.

– Tu i-ai ucis pe ai tăi, zise Erawan, deja plictisit. Eu îmi iubesc mult frații.

Ideea era ridicolă.

Mai rămăsese o jumătate de hol până la ușa turnului.

– Așadar, chiar ai să distrugi lumea asta? Și pe toți locuitorii ei?

– Pe cei care nu se supun.

Cel puțin Maeve voia să o păstreze. Să o conducă, dar să o păstreze.

– Vor primi coliere și inele, sau o moarte rapidă?

Erawan îl studie, privindu-l pieziș.

– Nu te-ai gândit niciodată la soarta poporului tău. Nici măcar de dragul nepoatei tale, așa ratată cum era.

Dorian se forță să se crispeze și-și plecă fruntea.

– Îmi cer scuze din nou pentru asta, stăpâne! Este o fată isteață.

– Atât de isteață, se pare, încât te-a speriat confruntându-te o singură dată.

Dorian își plecă iarăși fruntea.

– Mă duc să o caut, dacă asta vrei.

– Sunt conștient că nu mai are ceea ce caut, iar acum s-a pierdut. Din vina ta.

Se referea la cheia Wyrd pe care o purta Elide, dată ei de Kaltain.

Dorian se întrebă dacă Vernon într-adevăr evita de luni bune să iasă în evidență și să poarte conversația asta. El se crispă din nou.

– Spune-mi cum să îndrept lucrurile, stăpâne, și am să mă ocup de asta.

Erawan se opri, iar lui Dorian i se uscă gura. Magia se încolăci înlăuntrul lui, pregătindu-se.

Dar el se forță să se uite în ochii regelui. Să se uite în ochii creaturii care provocase atât de multă suferință.

– Descendența ta s-a dovedit inutilă pentru mine, Vernon, spuse Erawan puțin prea blând. Să-ți găsesc un alt folos aici, în Morath?

Dorian știa exact ce fel de foloase ar fi avut bărbatul. Ridică rugător mâinile.

– Sunt servitorul tău, stăpâne!

Erawan îl fixă cu privirea câteva clipe lungi și spuse:

– Pleacă!

Dorian îl lăsă pe Erawan să mai meargă câțiva pași spre turn. Străjerii cu chipuri inexpresive postați la ușă se dădură la o parte când el se apropie.

– Chiar îi urăști cu adevărat? spuse Dorian fără să se gândească.

Erawan se întoarse pe jumătate spre el.

– Pe oameni, zise Dorian. Pe Aelin Galathynius. Dorian Havilliard. Pe toți. Chiar îi urăști?

„De ce ne faci să suferim atât de mult?“

Ochii aurii ai lui Erawan se adânciră.

– M-ar ține departe de frații mei. N-am să permit nimănui să stea în calea reîntâlnirii noastre.

– Cu siguranță trebuie să existe o altă cale să vă reuniți. Fără un război atât de mare.

Erawan îl măsură din priviri, iar Dorian rămase nemișcat, impunându-și ca mirosul să rămână nedetectabil, iar transformarea să îi păstreze înfățișarea.

– Și atunci, unde ar mai fi distracția? întrebă regele valg și se întoarse spre hol.

– Fostul rege al Adarlanului a pus astfel de întrebări?

Cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

Erawan se opri din nou.

- Nu a fost un servitor atât de loial cum ai putea crede. Şi uite ce l-a costat!

- S-a luptat cu tine.

Nu era chiar o întrebare.

- Nu s-a supus niciodată. Nu pe deplin. Dorian fu destul de uluit încât să deschidă gura. Dar Erawan începu să meargă din nou şi spuse fără să se uite înapoi: Pui multe întrebări, Vernon. Prea multe întrebări! Mă obosesc!

Dorian făcu o plecăciune, chiar dacă Erawan era cu spatele la el. Dar regele valg merse în continuare, deschizând uşa turnului ca să dezvăluie un interior întunecat şi o închise în urma lui.

Un ceas anunţă miezul nopţii, neobişnuit şi odios, iar Dorian se întoarse pe hol, găsind o altă cale spre camera lui Maeve. O transformare rapidă într-o firidă îl făcu să ajungă din nou pe podea, ochii lui de şoarece văzând destul de bine în întuneric...

Doar tăciunii rămăseseră în şemineu când se strecură pe sub uşă. În întuneric, Maeve spuse de pe pat:

- Eşti un prost!

Dorian se transformă din nou, revenind în propriul corp.

- De ce?

- Ştiu unde ai fost. Pe cine ai căutat. Vocea ei alunecă prin întuneric. Eşti un prost! Când el nu răspunse, ea întrebă: Aveai de gând să îl ucizi?

- Nu ştiu.

- N-ai putea să-l înfrunţi şi să supravieţuieşti. Cuvinte puternice şi nonşalante. Dorian nu fu nevoit să atingă sabia Damaris ca să ştie că erau adevărate. Ţi-ar fi pus un alt colier în jurul gâtului.

- Ştiu.

Poate ar fi trebuit să afle unde le ţinea regele valg şi să distrugă depozitul.

- Alianţa asta n-o să dea roade dacă te furişezi şi acţionezi ca un băiat nesăbuit, spuse Maeve printre dinţi.

- Ştiu, repetă el, cuvintele fiind goale.

Maeve oftă când Dorian nu spuse mai mult.

- Măcar ai aflat ce voiai?

Dorian se întinse în faţa focului, punându-şi un braţ sub cap.

- Nu.

CAPITOLUL
72

De la distanță, trecătoarea Ferian nu părea avanpostul potrivit pentru numărul mare de legiuni aeriene ale Morathului.

Nici nu părea să fi crescut balauri de câțiva ani, se gândi Nesryn.

Ea presupunea că lipsa de semne evidente ale prezenței regelui valg era unul dintre motivele pentru care rămăsese secret atât de mult timp.

Zburând mai aproape de cele două piscuri înalte care flancau ambele părți – Colțul Nordic într-o parte și Omega în cealaltă parte – și separau Colții Albi de munții Ruhnn, Nesryn abia putea zări clădirile, precum cuibul Eridun. Casa montană Eridun era plină de mișcare și viață. Ce fusese construit în trecătoare, legat cu un pod de piatră aproape de vârf, era liniștit. Rece și pustiu.

Zăpada aproape o orbea pe Nesryn, dar Salkhi zbură spre piscuri, rămânând la înălțime. Borte și Arcas veniră dinspre nord, niște umbre prin viscolul alb.

Departe în urma lor, în câmpia văii de dincolo de trecătoare, aștepta o jumătate de armată, împreună cu păsările ruk. Le așteptau pe Nesryn și Borte, alături de ceilalți cercetași care plecaseră, ca să raporteze că era timpul să atace. Cu o seară în urmă, traversaseră râul la adăpostul întunericului, iar cei pe care păsările ruk nu reușiseră să îi care fuseseră aduși în bărci.

Pe câmpia din fața trecătorii, se aflau într-o poziție precară. Râul Avery se bifurca în spatele lor, efectiv înconjurându-i. Fusese înghețat în mare parte, dar nu destul de mult încât să riște să îl traverseze pe jos. Dacă lupta decurgea prost, nu aveau unde să fugă.

Nesryn îl mână pe Salkhi, ocolind Colțul Nordic din partea sudică. Mult dedesubt, viscolul se calmase suficient încât să dezvăluie ceea ce părea a fi o poartă neagră în munte. Nici urmă de santinele sau balauri.

Poate că vremea îi obligase pe toți să stea la adăpost.

Ea se uită spre sud, spre Colți, dar cea de-a doua jumătate a armatei lor nu se zărea mărșăluind spre nord printre piscuri ca să ajungă la trecătoare dinspre intrarea vestică. Era o călătorie mai primejdioasă decât cea pe care o făcuseră ei.

Dar dacă sincronizaseră totul bine și ar fi atras armata în trecătoare pe câmpie chiar înainte ca toți ceilalți să sosească din vest, ar fi putut strivi armata Morathului între ei. Iar asta fără puterea dezlănțuită a lui Aelin Galathynius, consortul și curtea ei.

Salkhi ocoli Colțul Nordic. La distanță, Nesryn o putea zări pe Borte făcând același lucru, ocolind Omega. Dar nu era nici urmă de inamicii lor.

Iar când Nesryn și Borte trecură din nou prin trecătoarea Ferian, plutind chiar printre cele două vârfuri, nu văzură niciun semn.

Ca și când inamicul ar fi dispărut.

~

Colții Albi erau neiertători.

Sălbaticii care îi călăuziseră le salvaseră viața, cunoscând potecile care ar fi putut fi spulberate de zăpadă, acoperite de gheață instabilă sau prea vizibile din aer. Chiar și cu armata care venea din urmă, Chaol se minuna la viteza cu care călătoreau și cum, după trei zile, ieșiseră din munți pe câmpiile vestice viscolite.

Nu mai călcase pe teritoriul acesta, deși, practic, îi aparținea. Granița oficială a Adarlanului revendica întinderile de după Colți pe o distanță mare înainte să intre în teritoriile fără nume ale Pustiurilor. Dar *parcă* tot era în Pustiurile straniu de liniștite ce se întindeau fără întrerupere până la orizont.

Nici măcar războinicii stoici ai khaganatului nu se uitau prea mult spre Pustiurile din stânga lor când mergeau spre nord. Noaptea, se adunau în jurul focurilor.

Cu toţii o făceau. Yrene se înghesuia puţin mai mult noaptea, vorbind despre ciudăţenia acestui ţinut, a liniştii apăsătoare. „Ca şi când teritoriul nu ar scoate sunete", spusese deja de câteva ori, tremurând.

Un loc mult mai bun în care Erawan să îşi ridice imperiul, gândi Chaol când merseră spre nord, ocolind marginea Colţilor din dreapta lor. La naiba, i l-ar fi putut oferi dacă şi-ar fi făcut fortăreaţa în mijlocul câmpiei şi ar fi rămas acolo.

– Suntem la o zi distanţă de trecătoare, îi spuse unul dintre sălbatici – Kai – lui Chaol când merseră prin dimineaţa neobişnuit de însorită. În seara asta o să campăm la sud de Colţul Nordic, iar marşul de mâine-dimineaţă o să ne ducă direct în trecătoare.

Mai era un motiv pentru care sălbaticii se aliaseră cu ei, în afară de teritoriul pe care voiau să îl câştige. Vrăjitoarele le vânaseră neamul în primăvara trecută – clanuri întregi şi tabere fuseseră lăsate rupte în bucăţi. Mulţi fuseseră făcuţi cenuşă, iar cei câţiva supravieţuitori şoptiseră despre o femeie brunetă cu puteri demonice. Chaol era dispus să parieze că fusese Kaltain, dar nu le spusese sălbaticilor că acea ameninţare, cel puţin, fusese eliminată. Sau că la sfârşit se incinerase singură.

Pentru ei oricum nu ar fi contat. Din cei două sute de sălbatici care se alăturaseră armatei de la plecarea lor din Anielle, toţi veniseră în trecătoarea Ferian ca să se răzbune pe vrăjitoare. Pe Morath. Chaol se abţinu să menţioneze că îl ucisese pe unul de-al lor în urmă cu aproape un an.

La fel de bine ar fi putut să se petreacă în urmă cu zece ani, cu tot ce se întâmplase de când îl ucisese pe Cain în timpul duelului cu Aelin. Yulema era la săptămâni distanţă – dacă supravieţuiau destul de mult încât să o sărbătorească.

Chaol îi spuse bărbatului zvelt şi bărbos, care compensa cu isteţime şi o privire ageră faptul că nu era la fel de voinic ca restul celor din clanul său:

– Există vreun loc unde s-ar putea ascunde o armată atât de mare în seara asta?

Kai scutură din cap.

– Nu atât de aproape. Seara asta o să fie cea mai riscantă.

Chaol se uită la căruţele distante ale vindecătoarelor, unde Yrene se îngrijea de orice soldat care se îmbolnăvise sau se rănise în călătorie. Nu o văzuse de când se treziseră, dar ştiuse că astăzi avea să-şi petreacă timpul vindecând – încordarea din spatele lui crescând cu fiecare kilometru.

– Va trebui doar să ne rugăm, spuse Chaol, întorcându-se către muntele înalt care se ivea în faţa lor.

– Zeii nu vin în ţinuturile astea, fu tot ce zise Kai înainte să rămână în urmă alături de câţiva oameni de ai lui.

Un cal se opri lângă al său, iar el o văzu pe Aelin încotoşmănată cu o mantie căptuşită cu blană, ţinând o mână pe mânerul sabiei Goldryn. Gavriel călărea în spatele ei, iar Fenrys lângă acesta. Primul se uita la câmpiile vestice, cel din urmă monitorizând zidul de piscuri din dreapta lor. Totuşi, ambii masculi Fae cu păr auriu rămaseră tăcuţi în timp ce Aelin se încruntă la silueta lui Kai care dispărea.

– Bărbatul ăla are un fler teatral care ar fi trebuit să îi câştige un loc pe una dintre cele mai bune scene din Rifthold.

– Este într-adevăr o laudă, dacă o zici tu!

Ea făcu semn din ochi, atingând măciulia lui Goldryn. Piatra păru să pâlpâie drept răspuns.

– Cunosc un spirit înrudit când îl văd.

În ciuda luptei care îi aştepta, Chaol chicoti.

Dar apoi, Aelin spuse:

– Rowan şi soldaţii şi-au concentrat puterea în ultimele zile. Dădu din cap peste umăr spre Fenrys şi Gavriel, apoi spre locul unde călărea Rowan în faţa companiei, părul argintiu al prinţului Fae strălucind în soarele şi zăpada din jurul lor. Ca şi mine, de altfel. O să ne asigurăm că nimic n-o să se abată în seara asta asupra armatei. O privire cu subînţeles spre căruţele vindecătoarelor. Anumite zone vor fi păzite în mod special.

Chaol îi mulțumi dând din cap. Faptul că Aelin și tovarășii ei puteau să-și folosească puterile avea să facă lupta mult mai ușoară. Poate balaurii n-ar fi reușit să se apropie destul de mult ca să le atingă soldații dacă Aelin i-ar fi putut spulbera în văzduh sau dacă Rowan ar fi putut să le rupă aripile cu o rafală de vânt. Sau doar să le scoată aerul din plămâni.

Pe Fenrys și pe Gavriel îi văzuse luptând în Anielle suficient cât să-și dea seama că și fără multă magie ar fi fost mortali. Iar Lorcan... Chaol nu se uită peste umăr spre locul în care se aflau Lorcan și Elide. Puterile întunecate ale războinicului nu erau ceva ce și-ar fi dorit Chaol să vadă vreodată.

Dând din cap, Aelin galopă spre Rowan, rubinul din mânerul sabiei Goldryn fiind ca un mic soare. Fenrys o urmă, păzind spatele reginei chiar și printre aliați. Totuși, Gavriel rămase, conducându-și calul lângă Farasha. Iapa neagră se uită la murgul castrat, dar nu făcu nicio mișcare să îl muște. Slavă zeilor!

Leul îi schiță un zâmbet.

– Nu am avut șansa să te felicit pentru veștile bune.

Având în vedere că abia vorbeau în afara consiliilor, era ciudat ca războinicul să-i spună așa ceva, dar Chaol făcu o plecăciune.

– Mulțumesc!

Gavriel se uită spre zăpadă și munți – spre nordul îndepărtat.

– Nu mi s-a dat șansa pe care o ai tu, să fiu prezent de la început. Să îmi văd fiul devenind bărbat.

Chaol se gândi la asta – la viața care creștea în pântecul lui Yrene, la copilul pe care aveau să-l crească. Se gândi la ce nu trăise Gavriel.

– Îmi pare rău!

Era singurul lucru pe care îl putea spune de fapt.

Gavriel scutură din cap, ochii întunecați strălucind auriu, petele de culoarea smaraldului apărând în soarele orbitor.

– Nu ți-am zis-o din compasiune. Leul se uită la el, iar Chaol simți greutatea fiecărui secol care-l apăsa pe Gavriel. Ci mai degrabă să îți transmit ceva ce probabil știi deja: să savurezi fiecare moment.

– Da.

Dacă supravieţuiau acestui război, avea să se bucure de fiecare secundă.

Gavriel îşi înclină frâiele ca şi când ar fi vrut să îşi îndrepte calul înapoi spre tovarăşii lui, dar Chaol spuse:

– Presupun că Aedion nu te-a menajat pentru că ai apărut în viaţa lui.

Chipul serios al lui Gavriel se încordă.

– Avea toate motivele să nu o facă.

Şi chiar dacă Aedion era fiul lui Gavriel, Chaol spuse:

– Sunt sigur că deja ştii asta, dar Aedion este cât se poate de încăpăţânat şi iute la mânie. Făcu semn din bărbie spre Aelin, care călărea înainte, spunându-i lui Fenrys ceva ce îl făcu pe Rowan să chicotească, iar pe Fenrys să râdă. Aelin şi Aedion ar fi putut fi la fel de bine gemeni. Faptul că Gavriel nu îl opri îi spuse lui Chaol că văzuse destul de bine suferinţa stăruitoare din ochii Leului. Amândoi zic deseori un lucru, dar se referă la cu totul altceva. Iar apoi neagă până la ultima lor suflare. Chaol scutură din cap. Oferă-i timp lui Aedion! Am sentimentul că, odată ajunşi în Orynth, Aedion o să fie mai bucuros să te vadă decât lasă să se înţeleagă.

– Îi aduc înapoi regina şi vin cu o armată. Cred că s-ar bucura să îşi vadă şi cel mai crunt duşman, dacă ar face asta pentru el.

Îngrijorarea făcu trăsăturile bronzate ale Leului să pălească. Nu cu gândul la reuniune, ci la ceea ce ar fi putut înfrunta fiul lui în nord.

Chaol se gândi la vorbele Leului.

– Tatăl meu este un ticălos, spuse el încet. A fost prezent în viaţa mea încă de la naştere. Totuşi, nu s-a deranjat niciodată să pună întrebarea ta, zise Chaol. Niciodată nu i-a păsat destul încât să o facă. Nu s-a îngrijorat niciodată. Asta o să fie diferenţa.

– Dacă Aedion alege să mă ierte.

– O să te ierte, zise Chaol.

L-ar fi forţat pe Aedion să o facă.

– De ce eşti atât de sigur?

Chaol îşi alese cu atenţie cuvintele înainte să se uite din nou în ochii lui Gavriel.

– Pentru că tu ești tatăl lui. Și indiferent ce ar fi între voi, Aedion o să-și *dorească* întotdeauna să te ierte. Iat-o, rușinea lui secretă, care încă îl chinuia după tot ce făcuse tatăl lui. Chiar și după ce-i arătase cufărul plin cu scrisorile mamei lui. Iar Aedion o să-și dea seama, în felul lui, că ai plecat să o salvezi pe Aelin nu de dragul ei sau al lui Rowan, ci pentru el. Și că ai rămas cu ei și conduci armata asta tot de dragul lui.

Leul privi spre nord, clipind.

– Sper că ai dreptate.

Nu încercase să nege că tot ce făcuse și avea să facă era doar pentru Aedion. Că mărșăluia spre nord, cu siguranță în iad, pentru Aedion.

Războinicul dădu să își întoarcă murgul din nou pe lângă el, dar Chaol se trezi spunând:

– Aș fi vrut... să fi fost atât de norocos să te am drept tată.

Surprinderea și ceva mai profund traversară chipul lui Gavriel, care înghiți.

– Mulțumesc! Poate este soarta noastră – să nu avem tatăl pe care ni-l dorim, dar să sperăm în continuare că și-ar putea depăși condiția, defectele.

Chaol se abținu să îi spună că Gavriel făcuse deja mai mult decât suficient.

– Am să încerc să fiu demn de fiul meu, zise Gavriel încet.

Chaol tocmai voia să mormăie că Aedion ar fi făcut bine să îl considere demn pe Leu când două siluete prinseră formă la înălțime, pe cer. Mari, întunecate și mișcându-se repede.

Chaol duse mâna spre arcul prins la spate când soldații strigară, Gavriel îndreptându-și deja arcul spre cer, dar Rowan strigă acoperind vacarmul: „Nu trageți!“ Cai care galopau vuiră spre ei, iar Aelin și prințul Fae îi ajunseră din urmă, ultimul anunțând:

– Sunt Nesryn și Borte!

Cele două femei coborâră în câteva minute, păsările lor ruk fiind învăluite-n gheață din cauza aerului de deasupra piscurilor.

– Cât de gravă este situația? întrebă Aelin, acum însoțită de Fenrys, Lorcan și Elide.

Borte tresări.

– Nu are niciun sens. Nimic din toate astea nu are sens.

Nesryn le explică înainte să îi spună Chaol să treacă la subiect:

– Am trecut deja prin trecătoare de trei ori. Am aterizat chiar şi în Omega. Ea scutură din cap. N-am găsit nimic.

– Nimic? întrebă Chaol. Nu e nimeni acolo?

Războinicii Fae se uitară unii la alţii.

– Câteva furnale mai ardeau încă, deci cineva trebuie să fie acolo, spuse Borte, dar nu am văzut nicio vrăjitoare şi niciun balaur. Oricine rămâne în urmă este neînsemnat – dresorii sau crescătorii de balauri.

Trecătoarea Ferian era goală. Legiunea Dinţi-de-fier plecase.

Rowan scrută piscul din faţă.

– Atunci, trebuie să aflăm ce ştiu ele.

Nesryn dădu macabru din cap.

– Sartaq i-a desemnat deja pe cei care să se ocupe de asta.

CAPITOLUL
73

Dorian căută prin Morath într-o sută de trupuri diferite.

Pe picioarele tăcute ale unei pisici, fugind pe podea ca un gândac sau atârnând de căpriori ca un liliac, își petrecu o bună parte din săptămână ascultând. Căutând.

Erawan încă nu aflase de prezența lui. Poate că natura magiei lui brute îi asigura, într-adevăr, anonimatul, iar Maeve reușise să îl recunoască doar mulțumită informațiilor smulse din mintea lui Aelin.

Noaptea, Dorian se întorcea în camera lui Maeve din turn, unde discutau tot ce văzuse el. Ce făcuse ea în timpul zilei ca să îl împiedice pe Erawan să observe mica prezență mereu schimbătoare care căuta pe holurile lui... nu dezvăluise.

Totuși, adusese păienjenițele. Dorian îi auzise pe servitori șoptind îngroziți despre portalul efemer pe care îl deschisese regina ca să permită intrarea a șase dintre creaturi în catacombe. Unde acestea, printr-o magie îngrozitoare, făcuseră posibilă intrarea prințeselor valge.

Dorian nu se putea hotărî dacă era o ușurare că nu întâlnise încă aceste corcituri. Deși văzuse trupurile umane scofâlcite, niște simple carcase, târâte ocazional pe holuri. „Cina“, le spuseseră servitorilor îngroziți străjerii care le târau. Ca să satisfacă apetitul nesfârșit. Ca să le pregătească pentru luptă.

Ce ar fi putut face păienjenițele-prințese, ce *aveau să le facă* prietenilor lui din nord... Dorian nu putea să nu își amintească acel lucru pe care Maeve i-l spusese lui Erawan: că prinţesele valge fuseseră ţinute aici pentru a doua fază a planului lui – oricare ar fi fost acela. Poate să se asigure că erau distruşi odată cu triumful armatelor sale.

Gândul acesta îi sporea concentrarea când căuta. Îl impulsiona să înainteze, chiar şi atunci când raţiunea şi instinctul îi spuneau să fugă de acolo. Dar el nu putea şi nu intenţiona să o facă. Nu voia să plece fără cheie.

Câteodată, ar fi putut jura că simţea cheia. Prezenţa îngrozitoare şi nepământeană.

Dar când urmărea acea putere nenorocită pe scările şi holurile vechi, îl întâmpinau doar praful şi umbrele.

Adesea, îl conducea înapoi spre turnul lui Erawan, la uşa încuiată de fier şi străjerii valgi postaţi afară. Era unul dintre puţinele locuri în care nu îndrăznise să caute. Deşi mai rămâneau şi alte posibilităţi.

Duhoarea din camera subterană ajunse la Dorian înainte ca el să coboare scara spiralată, prin pasajul cavernos slab luminat, şi s-o simtă mulţumită simţurilor de muscă. Fusese cea mai sigură alegere din acea zi. Pisica din bucătărie fusese plecată după pradă mai devreme, iar vrăjitoarele Dinţi-de-fier se agitaseră prin fortăreaţă, pregătindu-se pentru ceea ce el putea doar să presupună că era un ordin de a mărşălui spre nord.

Căutase cheia de la răsărit, Maeve distrăgându-i atenţia lui Erawan în catacombele vestice din cealaltă parte a fortăreţei, unde păienjeniţele-prinţese îşi încercau noile trupuri.

Nu coborâse niciodată atât de mult sub fortăreaţă, sub camerele de depozitare, sub temniţe. Găsise scara doar după mirosul care emana pe sub uşa obişnuită de deasupra, detectându-l mulţumită simţului remarcabil al muştei. În căutarea lui inutilă, trecuse deja pe lângă uşă de multe ori, considerând-o o simplă debara pentru provizii – mai puţin astăzi, când profitase de ocazie.

Dorian ocoli ultima tură a scărilor spiralate şi aproape căzu din aer când mirosul îl lovi din plin – de o mie de ori mai rău în trupul acesta şi cu simţurile pe care le avea acum.

O duhoare a morții, de putregai, ură și disperare. Mirosul pe care îl puteau emana doar valgii.

N-avea să-l uite nicicând. Niciodată nu îl uitase cu adevărat.

„Întoarce-te!“ Avertismentul era o șoaptă în mintea lui. „Întoarce-te!“

Holul inferior era luminat doar de cele câteva torțe în aplice ruginite din fier. Niciun străjer nu era postat de-a lungul său, nici lângă singura ușă din fier din capătul îndepărtat.

Duhoarea pulsa pe coridor, emanând din acea ușă. Chemându-l.

Ar fi lăsat Erawan cheia atât de neprotejată? Dorian își trimise magia pe hol, în căutarea capcanelor ascunse.

Nu găsi niciuna. Iar când aceasta ajunse la ușa de fier, se retrase. Fugi.

Dorian își retrase puterea, ascunzând-o.

Ușa de fier era îndoită și zgâriată de timp. Pe margine avea nouă lacate, fiecare mai complicat decât ultimul. Lacăte ciudate și vechi.

El nu ezită. Se îndreptă spre micul spațiu dintre pietre și ușa de fier și se transformă. Musca se micșoră într-un țânțar atât de mic încât era aproape un acarian. Zbură pe sub ușă, ignorând mirosul, pulsația îngrozitoare din sângele lui.

Îi luă o clipă să înțeleagă la ce se uita în camera cioplită brut, luminată de o mică lampă care se legăna din tavanul boltit. O mică flacără verzuie dansa înăuntru. Nu era o flacără din lumea asta.

Lumina sa alunecă pe grămada de pietre negre din mijlocul camerei – bucăți dintr-un sarcofag.

Și peste tot în jurul acestuia, încastrate în rafturi cioplite în munte, licăreau coliere din piatră Wyrd.

* * *

Doar instinctele trupului său mic și neimportant îl ținură pe Dorian în aer și-l ajutară să dea târcoale camerei aruncate în beznă. Molozului din mijloc.

Mormântul lui Erawan – direct sub Morath. Locul în care Elena și Gavin îl închiseseră, iar apoi construiseră fortăreața deasupra sarcofagului ca să nu poată fi mutat.

Locul de unde începuse toată problema asta. Unde, secole mai târziu, tatăl său spusese că el și Perrington se aventuraseră în tinerețe, folosind cheia Wyrd ca să deschidă ușa și sarcofagul și îl eliberaseră fără să vrea pe Erawan.

Regele demon acaparase trupul ducelui. Tatăl său...

Lui Dorian îi bătu inima cu putere când trecu pe lângă coliere, dând neîncetat ocol camerei. Erawan nu fusese nevoit să folosească unul ca să îl țină sub control pe tatăl său, pentru că bărbatul nu avea magie în vene.

Totuși, Erawan spusese că bărbatul nu se supusese pe deplin. I se împotrivise zeci de ani.

Săptămâna trecută, nu-și permisese să se gândească dacă ultimele cuvinte ale tatălui său din vârful castelului de cleștar fuseseră adevărate. Sau la cum îl ucisese, fără să justifice omorul prin intermediul colierului.

Capul îi bubui cât tot ocoli mormântul. Colierele își lăsau duhoarea ticăloasă să plutească în lume, pulsând odată cu sângele lui.

Păreau adormite. Păreau să aștepte.

Pândea un prinț din fiecare? Sau erau niște carcase pregătite să fie umplute?

Kaltain îl avertizase în privința încăperii, a acestui loc unde l-ar fi adus Erawan, dacă l-ar fi prins. De ce alesese Erawan tocmai locul acesta ca să își păstreze colierele... Poate era un sanctuar, dacă ar fi putut exista așa ceva pentru un rege valg, unde Erawan ar fi putut veni să se uite la cum fusese întemnițat și să-și aducă aminte că nu mai putea fi închis din nou, că avea să folosească acele coliere ca să îi înrobească pe cei care încercau să îl închidă la loc în sarcofag.

Magia lui Dorian se agită, nerăbdătoare și frenetică. Era aici un colier conceput pentru el? Pentru Aelin?

În zbor, ocoli sarcofagul și colierele. Nici urmă de cheie.

Știa cum ar fi simțit pe piele colierele. Cunoștea mușcătura de gheață a pietrei Wyrd.

Kaltain i se împotrivise. Distrusese demonul dinăuntru.

Încă simțea greutatea genunchiului tatălui său pe piept când îl țintuise de podeaua de marmură în castelul din cleștar care nu mai exista. Încă simțea piatra netedă a colierului pe gât când se închisese. Încă vedea mâna moale a Sorschei când încercase să se întindă spre ea o ultimă oară.

Camera se roti neîncetat, sângele lui zvâcnind odată cu aceasta.

Nu era prinț, nu era rege.

Colierele se întindeau spre el, apucând cu degete invizibile.

Nu era mai bun decât ei. Învățase să se bucure de ce îi arătase prințul valg. Sfâșiase oameni buni și lăsase demonii să se ospăteze cu ura și furia lui.

Camera începu să se rotească în spirală, trăgându-l în adâncuri.

Nu era om – nu în întregime. Poate că nu voia să fie. Poate avea să rămână pentru totdeauna în altă formă, poate s-ar fi supus pur și simplu...

Un vânt întunecat suflă prin cameră. Îl înșfăcă în botul deschis și îl trase.

El se zbătu, țipând în tăcere.

Nu voia să fie luat. Nu așa, nu din nou...

Dar acesta îl trase de lângă coliere. Sub ușă și în afara camerei.

În palma unei mâini albe. Ochi negri și profunzi se uitau la el. O gură mare și roșie se deschise ca să dezvăluie dinți albi ca oasele.

– Băiat prost! șuieră Maeve. Cuvintele erau ca un tunet.

El gâfâi, corpul de țânțar tremurând din vârful unei aripi până în vârful celeilalte. Cu o singură apăsare a degetului ei, ar fi dispărut.

Dorian își adună puterile, așteptând momentul.

Dar Maeve își ținu palma deschisă. Iar când începu să meargă pe hol, departe de camera încuiată, spuse:

– Ce ai simțit acolo – de aceea am plecat din lumea lor. Ea se uită înainte, o umbră întunecându-i chipul. În fiecare zi, asta am simțit.

~

Lăsându-se în genunchi pe podea în colțul camerei lui Maeve, Dorian vomită într-o găleată de lemn.

Maeve îl privi de pe scaunul de lângă foc, amuzamentul crud dansându-i pe buze.

– Ai văzut ororile din temniţe şi nu ţi s-a făcut rău, spuse când el vomită din nou.

Întrebarea nerostită strălucea în ochii ei: „De ce ai făcut-o astăzi?"

Dorian îşi înălţă capul, ştergându-se la gură cu umărul jachetei.

– Colierele alea... Îşi trecu o mână peste gât. Nu credeam că o să mă afecteze atât de mult să le revăd.

– Ai fost nesăbuit să intri în camera aia.

– Aş fi reuşit să ies, dacă nu m-ai fi găsit?

Nu o întrebase cum reuşise, cum de simţise pericolul. Acea putere a ei îl urmărea fără îndoială oriunde s-ar fi dus.

– Colierele nu pot să facă nimic fără să fie ataşate de o gazdă. Dar camera aia este un loc al urii şi al suferinţei, amintirea acestor lucruri fiind păstrată în pietre. Ea îşi studie unghiile lungi. Te-a prins. *Te-ai lăsat* prins.

Nu spusese Kaltain aproape acelaşi lucru în privinţa colierelor?

– M-a luat prin surprindere.

Maeve scoase un murmur, foarte conştientă de minciuna lui, dar spuse:

– Colierele sunt una dintre cele mai ingenioase creaţii ale lui. Niciunul din fraţii săi nu a fost suficient de isteţ să se gândească la aşa ceva. Dar Erawan a avut întotdeauna un dar pentru idei. Ea se rezemă din nou pe scaun, încrucişându-şi picioarele. Însă darul ăla l-a făcut şi arogant. Dădu din cap spre el. Faptul că te-a lăsat să rămâi în Rifthold cu tatăl tău, în loc să te aducă aici, dovedeşte asta. Credea că vă poate controla pe amândoi, de la distanţă. Dacă ar fi fost mai precaut, v-ar fi adus imediat în Morath. Ar fi început să lucreze asupra voastră.

Colierele licăriră înaintea ochilor lui, lăsându-şi mirosul uleios şi otrăvit să curgă în lume, chemându-l, aşteptându-l...

Dorian vomită din nou.

Maeve râse încet, făcându-l să simtă nişte gheare pe spinare. Furia lui.

Dorian se stăpâni şi se întoarse spre ea.

– I-ai dat păienjeniţele pentru prinţesele lui, ştiind ce au să suporte, ştiind cum o să se simtă captive, deşi în alt mod.

Cum anume, nu spuse. „Cum de-ai putut să faci aşa ceva, când ai trăit teroarea aia?“

Maeve tăcu o clipă, iar el ar fi putut jura că un sentiment asemănător regretului îi străbătu chipul.

– Nu aş fi făcut-o dacă nu m-ar fi constrâns nevoia de a-mi dovedi loialitatea. Îşi îndreptă atenţia spre Damaris, care atârna la centura lui. Nu vrei să îmi verifici afirmaţia?

Dorian nu atinse mânerul auriu.

– Vrei să o fac?

Ea ţâţâi.

– Chiar eşti diferit. M-am întrebat dacă o parte din trăsăturile valge ți-au fost transmise când tatăl tău a lăsat-o grea pe mama ta.

Dorian se crispă. Încă nu îndrăznise să o întrebe pe Damaris despre asta – dacă era om. Dacă asta conta acum.

– De ce? întrebă el, gesticulând spre fortăreaţa din jurul lor. De ce face Erawan asta?

La o săptămână după ce îl întrebase pe regele valg, Dorian tot voia să ştie – *trebuia* să ştie.

– Pentru că poate. Pentru că pe Erawan îl încântă asemenea lucruri.

– Faci să pară că este cel mai cumsecade dintre toţi cei trei fraţi.

– Chiar este. Ea îşi trecu o mână peste gât. Orcus şi Mantyx sunt cei care l-au învăţat tot ce ştie. Dacă vor reveni aici, tot ce creează Erawan în munţii ăştia o să pară o minciună.

Cel puţin luase în seamă avertismentul lui Kaltain. Nu îndrăznise să se aventureze în cavernele de dincolo de vale, spre altarele de piatră şi hidoşenia pe care o construise deasupra lor.

– Ai avut copii? întrebă el. Cu Orcus?

– Viitorul meu soţ chiar vrea să ştie?

Dorian se ridică din nou în picioare.

– Vreau să îmi înţeleg inamicul.

Ea îi cântări cuvintele.

– Nu mi-am lăsat corpul să se maturizeze, ca să pot naşte. O mică răzvrătire, şi prima, împotriva lui Orcus.

– Prinții şi prinţesele valge sunt progeniturile altor regi?

– Unele da, altele nu. Niciun moştenitor vrednic nu şi-a făcut apariţia. Deşi, cine ştie ce s-a întâmplat în lumea lor în ultimele milenii? Lumea lor. Nu a ei. Prinţii pe care i-a invocat Erawan nu au fost puternici – nu la fel ca noi. Sunt sigură că asta îl enervează pe Erawan.

– Şi de aceea le-a adus pe prinţese?

Ea dădu aprobator din cap.

– Femelele sunt cele mai mortale. Dar mai greu de închis într-o gazdă.

Fâşia de piele albă de pe gât păru să-l ardă, dar reuşi să nu vomite de data asta.

– De ce ai părăsit lumea voastră?

Ea clipi la el, ca şi când ar fi fost surprinsă.

– Ce? întrebă Dorian.

Maeve îşi înclină capul.

– A trecut foarte mult timp de când am vorbit cu cineva care mă cunoaşte cu adevărat. Şi care să fi rămas cu mintea întreagă.

– Nici măcar cu Aelin?

Un muşchi de pe maxilarul ei delicat tremură.

– Nici măcar cu Aelin a Focului Sălbatic. Nu am reuşit să-i pătrund în minte pe deplin, dar nişte lucruri mărunte... am convins-o să vadă.

– De ce ai ţinut-o prizonieră şi ai torturat-o?

Un mod simplu de a descrie ce se întâmplase în Eyllwe şi după aceea.

– Pentru că nu ar fi acceptat niciodată să lucreze cu mine. Şi nu m-ar fi protejat niciodată de Erawan sau de valgi.

– Eşti puternică – de ce nu te protejezi singură? De ce nu foloseşti păienjeniţele în avantajul tău?

– Pentru că specia noastră se teme doar de anumite daruri. Ale mele, din păcate, nu sunt acele lucruri. Ea se jucă luând în mână o şuviţă de păr negru. De obicei, ţin încă o femelă Fae cu mine. Una cu puteri care lucrează împotriva valgilor. Diferite de cele pe care le are Aelin Galathynius. Faptul că nu specificase care erau acele puteri îi spuse lui Dorian să nu se deranjeze să o întrebe. Ea mi-a jurat cu sânge cu mult timp în urmă şi, de atunci, arareori a plecat de lângă mine. Dar nu îndrăznesc să o aduc în Morath. Să o fi adus aici nu l-ar fi convins pe Erawan că sunt de bună credinţă. Îşi răsuci şuviţa pe un deget. Aşadar, vezi, sunt la fel de lipsită de apărare în faţa lui Erawan ca şi tine.

Dorian se îndoia de asta, dar se ridică în sfârşit în picioare, îndreptându-se către masa pe care fuseseră lăsate apa şi mâncarea. De o diversitate mare pentru castelul unui rege demon, în miezul iernii. Îşi turnă un pahar cu apă şi îl bău.

– Asta e adevărata înfăţişare a lui Erawan?

– Oarecum. Nu suntem ca oamenii şi fiinţele Fae, ale căror suflete sunt invizibile. Ale noastre au o formă. Avem trupuri pe care putem să le modelăm – să le împodobim, ca şi când am purta nişte bijuterii. Înfăţişarea pe care o are acum Erawan a fost întotdeauna decoraţiunea lui preferată.

– Cum arată sufletele voastre, pe dedesubt?

– Ţi s-ar părea dizgraţioase.

El îşi reprimă un fior.

– Presupun că asta ne face şi creaturi metamorfice, spuse gânditoare Maeve când Dorian se îndreptă spre scaunul de lângă ea. Îşi petrecuse nopţile dormind pe podea în faţa focului, urmărind cu un ochi regina care moţăia în patul cu baldachin din spatele lui. Dar ea nu încercase să îl rănească. Niciodată.

– Te simţi valg sau Fae?

– Sunt ceea ce sunt. Pentru o clipă, mai că zări greutatea veacurilor de existenţă în ochii ei.

– Dar cum vrei să fii?

O întrebare atentă.

– Nu ca Erawan. Sau fraţii lui. Niciodată nu am vrut.

– Asta nu e chiar un răspuns.

– Tu ştii cine sau ce vrei să fii?

O provocare – şi o întrebare serioasă.

– Sunt pe cale să aflu, spuse el. Ciudat. Era atât de ciudat să poarte conversaţia asta! Scutindu-i pe amândoi pentru moment, Dorian îşi frecă faţa. Cheia este în turn. Sunt sigur de asta.

Maeve strânse din buze.

– Nu există nicio intrare care să nu fie păzită de străjeri, zise Dorian. Şi am zburat suficient pe afară ca să ştiu că nu sunt ferestre, nici crăpături prin care să mă furişez înăuntru. Se uită în ochii ei nepământeni şi nu îşi mută privirea. Trebuie să intrăm. Măcar ca să ne confirmăm că este acolo.

Maeve avusese cândva cheile – ştia cum erau. Faptul că atunci ea se apropiase atât de mult...

– Şi presupun că te aştepţi să fac eu asta?

El îşi încrucişă braţele.

– Nu ştiu pe nimeni altcineva căruia să-i dea voie Erawan să intre.

Clipitul lui Maeve fu singurul semn că o luase prin surprindere.

– Să îl seduc şi să îl trădez pe rege – unul dintre cele mai vechi trucuri din carte, după cum spuneți voi, oamenii.

– Poate cineva să-l seducă pe Erawan?

El ar fi putut jura că dezgustul străbătu chipul ei palid înainte să spună „Da".

~

Nu pierdură timpul. Nu aşteptară.

Și chiar şi Dorian se trezi incapabil să îşi mute privirea când Maeve flutură o mână spre ea şi rochia purpurie dispăru, fiind înlocuită de una lungă şi neagră ca o robă. Firul de aur fusese ţesut prin aceasta, ascunzând cu pricepere părţile pe care urma să le vadă doar cel care ar fi îndepărtat veşmântul, iar când se întoarse de la oglindă, îl privi cu seriozitate.

– N-o să-ţi placă deloc ceea ce urmează să vezi, zise şi-şi aruncă pe umeri o mantie, ascunzând trupul atrăgător şi rochia păcătoasă şi ieşi pe uşă.

El se transformă într-o insectă târâtoare, rapidă şi flexibilă şi o urmă, zăbovind în spatele ei când Maeve merse pe holuri către baza turnului.

Se ascunse într-o crăpătură a zidului negru când Maeve spuse valgului postat afară:

– Ştii cine şi ce sunt. Spune-i că am venit.

El ar fi putut jura că mâinile lui Maeve tremurau puţin.

Dar unul dintre străjeri - cel pe care Dorian nu îl văzuse vreodată clipind măcar - se întoarse spre uşă, bătu o dată şi intră.

Ieşi câteva clipe mai târziu, îşi reluă poziţia şi nu spuse nimic.

Maeve aşteptă. Apoi se auziră paşi în interiorul turnului.

Iar când uşa se deschise din nou, vântul puturos şi întunericul involburat dinăuntru ameninţară să îl alunge. Erawan, încă îmbrăcat în ciuda orei târzii, ridică din sprâncene.

- Avem întâlnire mâine, soro!

Maeve se apropie un pas.

- Nu am venit să discut despre război.

Erawan înţepeni şi, apoi, le spuse străjerilor:

- Plecaţi!

CAPITOLUL
74

Ca la un semn, străjerii din fața ușii turnului lui Erawan plecară.

Singuri, cu regele valg blocând ușa spre turnul său, Maeve spuse:

– Asta înseamnă că sunt binevenită?

Ea luă mâna de pe mantie, faldurile din față dându-se la o parte ca să îi dezvăluie rochia.

Ochii aurii ai lui Erawan studiară fiecare centimetru, oprindu-se apoi asupra chipului ei.

– Deși poate nu crezi asta, ești soția fratelui meu.

Dorian clipi auzindu-l. La onoarea de care dădea dovadă demonul din trupul bărbatului.

– Nu trebuie să fiu, șopti Maeve, iar Dorian își dădu atunci seama de ce îl avertizase să plece.

Scuturându-și o dată capul, părul des și brunet deveni auriu. Pielea albă ca luna se întunecă puțin, bronzându-se. Chipul ascuțit se rotunji ușor, ochii negri deschizându-și culoarea spre turcoaz și auriu.

– Ne-am putea juca așa, dacă preferi.

Până și vocea îi aparținea lui Aelin.

Ochii lui Erawan sclipiră, pieptul ridicându-i-se odată cu respirațiile sacadate.

– Te-ar atrage?

Maeve schiță un zâmbet pe care Dorian îl văzuse doar pe buzele reginei din Terrasen.

Groaza şi dezgustul îl învăluiră. Ştia că pofta trupească din ochii lui Erawan pentru Aelin nu era adevărată. Nu-şi dorea decât s-o aibă şi s-o tortureze.

Vraja lui Maeve o schimbă din nou. Părul auriu deveni alb, ochii turcoaz strălucind auriu.

Furia rece, pură şi curată îl străbătu pe Dorian când Manon se arătă în faţa regelui valg.

– Sau poate ţi-ar plăcea trupul ăsta, mai frumos ca niciodată. Ea îşi coborî privirea spre propriul corp, zâmbind. Pe ea o voiai regină când se termina războiul, pe Aripa Conducătoare? Sau doar o iapă de prăsilă?

Nările lui Erawan se umflară, iar Dorian se concentră să respire, fiind atent la pietrele de sub el, la orice ar fi împiedicat magia să erupă ca reacţie la dorinţa adevărată care-i încorda chipul lui Erawan.

Dar dacă Maeve ar fi intrat în turn...

Erawan clipi, iar dorinţa dispăru.

– Eşti soţia fratelui meu, spuse el. Indiferent ce înfăţişare ai lua. Dacă vrei să te descătuşezi, am să trimit pe cineva în camera ta.

Spunând asta, închise uşa. Şi nu mai ieşi.

~

În dimineaţa următoare, Maeve îl aduse pe Dorian la întâlnire.

În buzunarul mantiei, ca şoarece de câmp, Dorian rămase nemişcat şi ascultă.

– După toată agitaţia de aseară, spunea Erawan, ai refuzat ce ţi-am trimis.

Într-adevăr, la nici cincisprezece minute după ce reveniseră în turnul lui Maeve, se auzise o bătaie în uşă. Un tânăr cu un chip inexpresiv stătea acolo, frumos şi rece. Nu era prinţ, după inelul pe care îl purta. Era doar un om înrobit. Maeve îl alungase, deşi nu din bunătatea inimii.

Nu, Dorian ştia că bărbatul fusese scutit de îndatoriri doar datorită înfăţişării sale. Maeve îi spusese asta înainte să adoarmă.

– Sperasem să primesc vin, spuse calmă Maeve, nu bere îndoită cu apă.

Erawan chicoti, iar hârtia foşni.

– M-am gândit la detaliile acestei alianţe, soro! Titlul era o ironie, un afront adus refuzului de seara trecută. Şi mă gândeam: ce altceva ai să-mi mai oferi? La urma urmei, ai mai multe de câştigat decât mine. Şi faptul că mi-ai oferit şase dintre păienjeniţele tale este oarecum puţin, chiar dacă au fost gazde primitoare pentru prinţese.

Dorian îşi ciuli urechile cât aşteptă răspunsul lui Maeve. Ea spuse încet, mai încordat decât o auzise vorbind înainte:

– Ce vrei, frate?

– Adu restul păianjenilor *kharankui*. Deschide un portal şi transportă-i aici.

– Nu toţi vor fi gazde atât de binevoitoare.

– Nu gazde. Soldaţi. Nu intenţionez să risc. Nu o să mai existe o a doua fază.

Lui Dorian i se răsuci stomacul. Maeve ezită.

– Ştii, există şansa să o înfrunţi pe Aelin Galathynius şi să eşuezi, chiar dacă invoc păianjenii *kharankui*. Făcu o pauză. Anielle ţi-a confirmat cele mai întunecate frici. Am aflat ce s-a întâmplat, am auzit de puterea pe care a invocat-o ca să oprească râul. Maeve fredonă. Ştii, asta era pentru mine. Lovitura. Dar dacă o s-o invoce din nou, să spunem împotriva ta pe un câmp de luptă... Ai să poţi să scapi, frate?

– De aceea o să fie important să te îndrepţi spre nord cu păianjenii tăi, fu singurul răspuns al lui Erawan.

– Probabil, replică Maeve. Dar nu uita că, împreună, am putea învinge. Nici măcar Aelin Galathynius nu ne-ar putea înfrunta pe amândoi. Putem să plecăm în nord ca să o distrugem. Păstrează păianjenii pentru alte regate! Alte timpuri.

Nu voia să îi sacrifice, de parcă s-ar fi ataşat de creaturile care-i rămăseseră loiale câteva milenii.

– Şi în afară de asta, continuă Maeve, ştii multe despre călătoria între lumi. Dar nu totul. Ea băgă mâna în buzunar, iar

Dorian se pregăti când îl atinse pe spate cu degetele, ca şi când i-ar fi spus să asculte.

- Şi presupun că am să aflu doar după ce o să câştigăm amândoi războiul ăsta, spuse în cele din urmă Erawan.

- Da, deşi sunt dispusă să îţi fac o demonstraţie. Mâine, după ce am să mă pregătesc. Din nou, acea linişte îngrozitoare se lăsă în încăpere. Sunt prea puternici ca eu să deschid un portal între lumi şi să le permit trecerea. Mi-ar destabiliza prea mult magia încercând să-şi aducă toată esenţa în lumea asta. Dar aş putea să ţi-i arăt - doar o clipă. Aş putea să ţi-i arăt pe fraţii tăi. Pe Orcus şi Mantyx.

CAPITOLUL
75

Darrow şi ceilalţi lorzi din Terrasen îşi petrecuseră înţelept timpul în ultimele câteva luni, slavă zeilor, iar Orynthul era bine aprovizionat împotriva asediului care se apropia cu fiecare oră.

Mâncare, arme, provizii medicale, planuri pentru locurile unde ar fi putut să doarmă cetăţenii dacă ar fi fost nevoiţi să fugă în castel, întăriri ale locurilor din oraş şi de-a lungul zidurilor castelului unde pietrele vechi erau slăbite – Aedion găsise puţine defecte.

Totuşi, după o noapte de somn agitat în vechea lui cameră din castel – îngrozitoare, ciudată şi friguroasă – se plimba pe una dintre turlele inferioare când se crăpa de ziuă. Aici sus, vântul era mult mai puternic, mai rece.

Se auziră paşi fermi dinspre bolta din spatele lui.

– Te-am văzut aici când coboram să iau micul dejun, spuse Ren în loc de salut.

Camerele curtenilor lui Allsbrook fuseseră întotdeauna în turnul de lângă cel al lui Aedion – în copilărie, îşi petrecuseră o vară întreagă născocind un sistem de semnalizare între camerele lor, folosind o lampă.

Fusese ultima vară pe care şi-o petrecuseră ca prieteni, imediat ce tatălui lui Ren începuse să-i fie clar că Aedion era favorizat să depună jurământul de sânge. Iar apoi începuse rivalitatea.

Prieteni la cataramă şi puşi pe şotii într-o vară, rivali la supremaţie în următoarea, întrecându-se la alergatul prin curţi, îmbrâncindu-se pe scări şi încăierându-se în Marea Sală. Rhoe încercase să aplaneze conflictul, dar el nu reuşise niciodată să mintă cu uşurinţă. Refuzase să nege tatălui lui Ren că Aedion era cel care urma să depună jurământul de sânge. Şi, până la sfârşitul acelei veri, până şi prinţul moştenitor începuse să ignore faptul că cei doi băieţi se luau din nou la bătaie în praf. Nu că asta ar fi contat acum.

Gavriel, tatăl său, ar fi încurajat rivalitatea? Probabil că nici asta nu conta. Dar, pentru o clipă, Aedion încercă să îşi imagineze că Gavriel era aici, supraveghindu-i instrucţia. Încercă să şi-i imagineze pe Gavriel şi Rhoe instruindu-l împreună. Şi îşi dădu seama că Gavriel ar fi găsit o cale să pună capăt competiţiei, cam cum păstra ordinea printre soldaţi. Ce fel de om ar fi devenit dacă Leul ar fi fost aici? Foarte probabil, Gavriel ar fi fost ucis de restul curtenilor, dar... ar fi fost aici.

Era o nebunie să meargă pe acel drum. Aedion era cine era şi, în majoritatea timpului, asta nu îl deranja deloc. Rhoe îi fusese tată în felurile care contau. Chiar dacă, ocazional, Aedion se uitase la Rhoe, Evalin şi Aelin, şi tot se simţise ca un oaspete.

Aedion alungă gândul din mintea lui. Faptul că era aici, în castel, îl zăpăcise. Îl târâse în ţinutul fantomelor.

– Nu te aştepta ca Darrow să ne ofere un mic dejun ca acelea pe care le luam de obicei, spuse Aedion.

Nu că s-ar fi aşteptat sau şi-ar fi dorit aşa ceva. Mânca doar pentru că asta îi cerea trupul, mânca astfel încât să aibă putere, care sigur i-ar fi trebuit – lui şi oamenilor săi – în scurt timp.

Ren studie oraşul, apoi câmpia Theralis de dincolo de acesta. Orizontul încă gol.

– Azi am să aleg arcaşii. Şi am să mă asigur că soldaţii de la porţi ştiu să folosească uleiul fierbinte.

– *Tu* ştii să îl foloseşti?

Aedion ridică o sprânceană.

Ren pufni.

– Ce este de învăţat? Verşi un cazan imens peste zid. Provoci dezastre.

Cu siguranţă mai implica şi altceva, dar era mai bine decât nimic. Cel puţin Darrow se asigurase că *aveau* asemenea provizii.

Aedion se ruga să nu aibă ocazia să le folosească. Turnurile vrăjitoarelor Morathului puteau să îi distrugă înainte ca armata inamică să ajungă măcar la una din cele două porţi ale oraşului.

– Focul iadului ar fi ce ne-ar trebui cu adevărat, mormăi Ren. Asta i-ar ţine departe de porţi.

Şi probabil i-ar fi topit şi pe toţi cei dimprejurul lor.

Aedion deschise gura ca să confirme când se încruntă.

El studie câmpia, orizontul.

– Spune-o! zise Ren.

Aedion îl întoarse pe Ren spre intrarea în turn.

– Trebuie să vorbim cu Rolfe.

~

Nu despre focul iadului la porţile din sud şi vest. Nici pe departe.

Aşteptară până la lăsarea întunericului, când spionilor Morathului le-ar fi fost imposibil să zărească micul grup care se furişa, kilometru după kilometru, pe câmpia Theralis.

Îmbrăcaţi în haine de luptă negre, traversară câmpul care avea să redevină o baie de sânge. Când ajunseră la pietrele de hotar pe care Aedion şi Ren le stabiliseră ziua, Aedion ridică o mână.

Asasinii Tăcuţi se ridicară la nivelul aşteptărilor când Ilias le făcu semn, iar ei se împrăştiară. Printre aceştia erau şi mycenienii lui Rolfe, cărând ce era mai greu.

Dar femeia metamorfică fu cea care începu prima munca, transformându-se într-un viezure imens, mare cât un cal, care săpă pământul îngheţat cu labe puternice şi îndemânatice.

Mirosul sângelui ei umplu aerul, dar Lysandra nu se opri din săpat.

Iar după ce termină prima groapă, trecu la următoarea, lăsând grupul de Asasini Tăcuţi şi mycenieni să îşi întindă capcana pe care apoi o îngropară.

Vântul puternic şuiera pe lângă ei. Totuşi, lucrară toată noaptea, profitând de fiecare minut. Iar când terminară, dispărură înapoi în oraş, din nou invizibili.

~

Morathul apăru la orizont după o zi.

Din cele mai înalte turnuri şi pasarele ale castelului, toate rândurile care mărşăluiau puteau fi numărate. Unele după altele.

Cu mâinile încă rănite şi bandajate din cauză că săpase pământul îngheţat, Lysandra stătea cu diverşi aliaţi pe una dintre acele pasarele, Evangeline rămânându-i alături.

– Sunt cam cincisprezece mii, spuse Ansel din Briarcliff când apăru încă un rând. Nimeni nu zise nimic. Douăzeci.

– Nu cred că în Morath mai e vreun soldat, dacă acum sunt atât de mulţi aici, şopti prinţul Galan.

Evangeline tremură, nu doar de frig, iar Lysandra o cuprinse cu un braţ. Pe zidul pasarelei, Darrow şi ceilalţi lorzi din Terrasen vorbeau încet. Ca şi când ar fi simţit atenţia Lysandrei, Darrow îi aruncă o privire încruntată, care apoi coborî spre Evangeline, palidă şi tremurândă. Darrow nu spuse nimic, iar Lysandra nu se deranjă să pară amabilă înainte ca el să se întoarcă spre însoţitorii lui.

– Sunt treizeci de mii, spuse Ansel.

– Ştim şi noi să numărăm, zise Rolfe.

Ansel ridică o sprânceană roşcată.

– Chiar ştiţi?

În ciuda armatei care mărşăluia spre ei, Lysandra zâmbi.

Rolfe îşi dădu ochii peste cap şi continuă să privească armata care se apropia.

– Nu au să ajungă decât la răsărit, cel mai curând, observă Aedion, cu chipul sumbru.

Ea încă nu hotărâse ce formă să ia. Unde să lupte. Dacă ilkenii mai zburau printre ei, atunci ar fi ales trupul unui balaur, dar dacă trebuia să lupte în spaţii închise, atunci... nu luase nicio hotărâre. Nu o rugase nimeni să fie undeva anume, deşi cu trei seri în urmă, faptul că Aedion îi ceruse să-l ajute în planul lor nebunesc fusese un răgaz rar în zilele astea de aşteptare şi înfrigurare.

Ar fi acceptat cu bucurie să stea de pază, în locul să înfrunte ceea ce se apropia de ei.

– Cincizeci de mii, spuse Ansel, aruncând o privire crispată spre Rolfe.

Lysandra își înghiți nodul din gât. Evangeline își lipi fața de coastele Lysandrei.

Apoi se zăriră turnurile vrăjitoarelor.

Ca niște sulițe uriașe ieșind din orizont, apărură prin lumina gri a dimineții. Erau trei, răspândite egal prin armata care continua să vină în urma lor.

Chiar și Ansel încetă acum să numere.

- Nu credeam c-o să fie atât de îngrozitor, șopti Evangeline, băgându-și mâinile în mantia groasă a Lysandrei. Nu credeam c-o să fie atât de rău.

Lysandra o sărută în creștetul capului ei blond-roșcat.

- N-o să pățești nimic!

- Nu pentru mine mă tem, spuse Evangeline. Ci pentru prietenii mei.

În ochii ei căprui-deschis străluceau lacrimi de groază, iar Lysandra șterse una înainte să privească turnurile vrăjitoarelor care avansau încet în direcția lor. Nu știa cum s-o liniștească pe copilă.

- În orice clipă, șopti Aedion, iar Lysandra își coborî privirea la câmpia înzăpezită.

La siluetele care ieșiră de sub zăpadă, îmbrăcate în alb, cu săgeți aprinse în arcuri. Primele rânduri ale Morathului aproape ajunseră la ei, dar nu acești soldați erau ținta lor.

Lângă zid, Murtaugh apucă pietrele vechi când o siluetă care trebuia să fie Ren dădu un ordin. Săgețile aprinse se înclinară și zburară, soldații Morathului ferindu-se sub scuturi.

Ei nu se deranjară să se uite sub picioare.

Și nici vrăjitoarele care își conduceau cele trei turnuri.

Săgețile aprinse loviră pământul cu o precizie mortală, mulțumită Asasinilor Tăcuți care mânuiau acele arcuri, aterizând pe fitilele care intrau direct în gropile pe care le lăsaseră. Chiar în clipa în care turnurile vrăjitoarelor trecură peste ele.

Sclipiri orbitoare împrăștiară marea neagră de soldați, urmate de o explozie puternică.

Și de o ploaie de pietre care făcu toată armata Morathului să se întoarcă și să privească, asigurând diversiunea potrivită când

Ren, Ilias şi Asasinii Tăcuţi alergară pe jos spre caii albi ascunşi în spatele unui morman de zăpadă.

După ce sclipirile se stinseră şi fumul dispăru, pe pasarelă se auzi un oftat de uşurare.

Două dintre turnurile vrăjitoarelor se aflaseră direct deasupra gropilor. Gropi care fuseseră umplute cu reactivi chimici şi pulberi care alimentau suliţele de foc ale lui Rolfe, apoi ascunse în pământ - aşteptând o scânteie ca să le aprindă.

Cele două turnuri zăceau acum distruse, balaurii lor fiind distruşi sub ele, iar soldaţii striviţi sub pietrele căzute.

Totuşi, unul era încă în picioare, groapa cea mai apropiată de acesta explodând prea curând. Unul dintre balaurii care îl trăsese fusese lovit de resturile altui turn şi zăcea mort sau rănit.

Iar cel de-al treilea turn rămas se oprise.

Un corn răsună din rândurile inamicilor, iar armata se opri și ea.

- Slavă zeilor! spuse Rolfe, plecându-şi capul.

Dar Aedion încă se uita la câmpie - la siluetele de pe caii care galopau spre zidurile Orynthului, asigurându-se că se întorceau cu toţii.

- Câtă vreme o să-i oprească asta? întrebă Evangeline.

Toată lumea, inclusiv Darrow, se întoarse spre fată. Nimeni nu avea un răspuns. Nicio minciună de spus.

Aşadar, se întoarseră din nou spre armata adunată pe câmpia ale cărei margini îndepărtate se vedeau acum.

- O sută de mii, anunţă în şoaptă Ansel din Briarcliff.

CAPITOLUL
76

– Se poate... *să arăți* o lume diferită? o întrebă Dorian pe Maeve când ajunseră din nou în camera lor din turn.

Maeve se așeză pe un scaun, uitându-se în gol.

– Da, folosind oglinzi.

Dorian ridică o sprânceană.

– Ai văzut și tu puterea oglinzilor vrăjitoarelor. Ce le-au făcut lui Aelin Galathynius și lui Manon Cioc-Negru. Cine crezi că le-a învățat pe vrăjitoare să folosească o asemenea putere? Nu spiridușii. Ea râse încet. Și cum crezi că am putut să văd atât de departe, să aud vocile spionilor mei, tocmai din Doranelle? Există oglinzi pentru spionat, călătorit și ucis. Chiar și acum, Erawan le folosește în avantajul lui, în fața vrăjitoarelor Dinți-de-fier. Cu turnurile vrăjitoarelor.

Maeve râse ca o regină fără coroană.

– Îi pot arăta ce vrea să vadă.

Dorian deschise gura, apoi se gândi ce să spună.

– O iluzie. Nu ai de gând să-i arăți pe Orcus și Mantyx.

Ea îi aruncă o privire rece.

– E o scamatorie – cât intri în turn.

– Nu pot intra.

– Eu merg printre lumi, spuse Maeve. Am călătorit printre universuri. Crezi c-o să fie atât de greu să merg printre camere?

– Ceva te-a împiedicat să mergi în Terrasen în toți anii ăștia.

Maeve își încordă maxilarul.

– Brannon Galathynius era conștient de darurile mele de a mă mișca prin spațiu. Protecțiile din jurul regatului său m-au împiedicat să o fac.

– Ca să nu poți transporta armatele lui Erawan acolo.

– Nu. Pot să intru doar pe jos, mergând. Oricum sunt prea mulți ca să țin deschis prea mult timp portalul.

– Erawan este conștient de darul tău, deci foarte probabil a luat măsuri ca să își protejeze camera.

– Da, iar eu mi-am petrecut timpul aici descoperindu-le. Nu e un vrăjitor atât de priceput pe cât se crede, zise și zâmbi cu infatuare.

Totuși, Dorian o întrebă:

– De ce nu ai făcut asta de la început?

– Pentru că încă nu hotărâsem dacă merita riscul. Pentru că încă nu insistase să îmi aduc servitoarele aici, să fie doar niște soldați.

– Ții la ele – la păienjenițe.

– Maiestate, ai să afli că prietenii loiali sunt un lucru rar, nu atât de ușor de sacrificat.

– Prințeselor ălora le-ai oferit șase dintre ele.

– Și n-am să uit toată viața, spuse Maeve și o urmă de emoție îi dansă pe chip. Au plecat de bunăvoie. Asta îmi spun ori de câte ori le privesc acum și nu văd creaturile pe care le cunoșteam. Vor să mă ajute. Privirile lor se întâlniră. Nu toți valgii sunt răi.

– Erawan este.

– Da, spuse ea, iar ochii i se întunecară. El și frații lui... sunt cei mai răi dintre noi. Domină prin frică și suferință. Le plac asemenea lucruri.

– Și ție nu?

Maeve își răsuci o șuviță neagră pe un deget, fără să-i răspundă.

Dorian continuă:

– Deci ai să treci de protecțiile din camera lui Erawan, ai să-mi deschizi portalul, iar eu am să mă furișez înăuntru în timp ce îl distragi cu o iluzie despre frații lui. Se încruntă. După ce am să găsesc cheia, o să-și dea seama că l-ai înșelat. O să fim nevoiți să plecăm repede.

Ea zâmbi.

- Şi aşa o să fie. O să plecăm unde le-ai ascuns pe celelalte.

Dorian nu afişă nicio emoţie.

- Eşti sigură că n-o să ştie că este păcălit?

- Orcus este fratele lui, dar a fost şi soţul meu. Iluzia o să fie destul de reală.

Dorian se gândi.

- Când acţionăm?

* * *

La căderea nopţii.

Atunci îi spusese Maeve lui Erawan să se întâlnească. În acel moment dintre lumină şi întuneric, când o forţă ceda în faţa celeilalte. Când ea avea să deschidă un portal pentru Dorian de la o distanţă de câteva camere.

În timp ce soarele apunea - nu că Dorian l-ar fi putut vedea cu norii şi obscuritatea Morathului - se trezi uitându-se la zidul camerei lui Maeve.

Îl părăsise în urmă cu câteva minute, aruncându-i doar o privire de rămas-bun. Îşi plănuiseră calea de scăpare, cât şi o alternativă. Totul trebuia să decurgă conform planului.

Iar trupul pe care îl avea acum, părul blond şi ochii aurii... Dacă în turn ar fi intrat oricine în afară de Erawan, l-ar fi găsit ocupat de stăpânul lor.

În sinea lui, n-avea loc pentru frică şi îndoială. Nu se gândea la colierele din piatră Wyrd de sub fortăreaţă sau la fiecare cameră şi temniţă întortocheată pe lângă care trecuse. Întunericul se lăsă în afara camerei.

Dorian dădu înapoi când pietrele deveniră tot mai întunecate - apoi dispărură.

Duhoarea morţii, stricăciunii şi urii pluti în aer, mult mai puturoasă decât în mormântul de la subsol.

Aceasta ameninţă să îi înmoaie genunchii, dar Dorian scoase sabia Damaris. Îşi adună puterea şi ridică mâna stângă, o lumină slabă şi aurie strălucind din degetele lui. Foc.

Rugându-se zeilor care s-ar fi obosit să îl ajute, Dorian intră prin portal.

CAPITOLUL
77

Dorian nu ştia la ce se aşteptase de la camera unui rege valg, dar patul cu baldachin sculptat din lemn negru, lavoarul şi biroul fuseseră în coada listei de presupuneri.

Nimic extraordinar. Niciun tezaur cu arme vechi şi furate sau bijuterii de familie, nicio poţiune efervescentă sau cărţi de vrăji, nicio bestie care să mârâie în colţ. Niciun colier din piatră Wyrd.

Un dormitor şi nimic mai mult.

El studie camera circulară uitându-se chiar şi în casa scării. Aruncă o privire direct spre uşa de fier şi străjerii postaţi afară. Nicio cămară. Nicio uşă secretă în podea.

Deschise dulapul ca să găsească rânduri de haine curate. Niciunul dintre sertare nu conţinea nimic şi nu avea compartimente ascunse.

Dar el simţea acea prezenţă îngrozitoare din altă lume. O putea simţi peste tot în jurul lui...

Un mic zgomot îl făcu să se întoarcă.

Atunci se uită Dorian la pat. La ce ratase, lăsată între cearşafurile negre care aproape-i acopereau trupul firav.

Tânăra femeie. Chipul îi era gol, inexpresiv. Totuşi, ea se uită la el ca şi când s-ar fi trezit.

Era o fată brunetă şi frumoasă, nu mai în vârstă de douăzeci de ani. Aproape geamăna lui Kaltain.

Fierea îi arse gâtul. Şi când fata se ridică mai mult, cearşafurile căzând ca să dezvăluie un corp gol şi slab, un braţ prea subţire şi o cicatrice hidoasă şi purpurie în apropierea încheieturii mâinii... El îşi dădu seama de ce simţise prezenţa cheii prin fortăreaţă. Mişcându-se. Dispărând.

Se plimbase. Îşi urmărise stăpânul. Înrobitorul.

Un colier din piatră neagră îi fusese prins la gât.

Şi totuşi, stătea în patul acela răvăşit uitându-se la el.

Cu ochi goi... şi suferinzi.

El nu ştia ce să spună. Era doar o linişte apăsătoare.

Kaltain îl distrusese pe prinţul valg din ea, dar cheia Wyrd o înnebunise. Îi dăduse puterea îngrozitoare, dar îi distrusese mintea.

Dorian se apropie de pat, lent şi precaut.

– Te-ai trezit, spuse el, forţându-şi vocea să fie tărăgănată ca a regelui valg, ştiind că îl vedea pe răpitorul ei.

Ea clipi.

Dorian văzuse experimentele lui Erawan, ororile din temniţele lui. Totuşi, această tânără atât de înfometată, vânătăile de pe pielea ei, obiectul infernal din braţul său, fiinţa nepământeană care împărţise patul cu ea...

El îndrăzni să îşi întindă firul puterii. Acesta se apropie de braţul ei şi se retrase.

Da, cheia era acolo.

Dorian se apropie mai mult, impunându-i să nu privească spre portalul din perete.

Tânăra tremură – doar puţin.

El se forţă să nu vomite. Să nu facă nimic altceva decât să se uite la ea, ordonându-i calm:

– Dă-mi braţul!

Ochii ei căprui îi studiară chipul, dar întinse braţul.

Dorian aproape dădu înapoi clătinându-se când văzu rana infectată şi venele negre care urcau din aceasta, purtându-şi otrava în ea. Fără îndoială, aşa arătase şi rana lui Kaltain, fiind motivul pentru care cicatricea rămăsese, chiar şi după moarte.

Dar el o puse pe Damaris în teacă şi îi luă braţul în mâini.

Rece. Pielea ei era ca gheaţa.

– Întinde-te! îi spuse Dorian.

Ea tremură, dar îl ascultă. Pregătindu-se. Pentru el.

Kaltain. Pe toţi zeii, Kaltain. Ce suferise ea...

Dorian îşi scoase cuţitul de la centură – cel dăruit de Sorel – şi îl înclină deasupra braţului ei. Kaltain făcuse la fel ca să o elibereze, spusese Manon.

Dar Dorian trimise un licăr de magie vindecătoare spre braţul ei, ca să o amorţească şi să o aline. Tânăra se zbătu, dar el o ţinu ferm. Îşi lăsă magia să strălucească prin ea. Fata gâfâi, arcuindu-se, iar Dorian profită de faptul că rămase brusc nemişcată ca să înfigă cuţitul, repede şi îndemânatic.

După trei mişcări, magia lui vindecătoare lucrând încă prin ea, calmând-o cât de mult posibil, iar ciobul însângerat fu în mâna lui, pulsându-şi puterea goală şi dezgustătoare în el.

Ultima cheie Wyrd.

El îi eliberă braţul, băgă cheia Wyrd în buzunar şi se întoarse spre portal.

Dar un braţ îl apucă pe al lui, slab şi tremurând.

Dorian se întoarse, ducând o mână spre Damaris, şi o găsi uitându-se la el plângând.

– Ucide-mă, şopti ea. Dorian clipi. Tu – tu l-ai împins înapoi. Nu se referea la cheie, ci la demonul din ea, îşi dădu el seama. Cumva, cu acea magie vindecătoare... Ucide-mă, spuse şi începu să suspine. *Te rog,* ucide-mă!

Damaris se încălzi în mâna lui. Adevăr. El se holbă îngrozit la ea.

– Eu... nu pot.

Ea dădu să-şi apuce colierul de la gât ca şi când ar fi vrut să îl scoată.

– *Te rog!* suspină fata. *Te rog!*

El nu avea timp să găsească o cale să scoată acel colier. Nici măcar nu era sigur că *putea* fi scos, fără inelul de aur pe care îl folosise Aelin în cazul lui.

– Nu pot.

Disperarea şi agonia îi umplură ochii.

– Te rog, fu tot ce spuse ea. Te rog.

Damaris rămase caldă. Adevăr. Rugămintea era doar adevărul pur.

Dar trebuia să plece – trebuia să plece *acum*. Nu o putea lua cu el. Ştia că fiinţa din ea, oricât ar fi împins-o magia lui, ar fi ieşit din nou. Şi i-ar fi strigat lui Erawan unde era el şi ce furase.

Ea plânse, trăgând cu mâinile de corpul ei rănit.

– *Te rog!*

Ar fi fost o îndurare să o ucidă? Ar fi fost o crimă mai gravă să o lase aici, cu Erawan? Înrobită de el şi demonul valg din ea?

Damaris nu răspunse la întrebarea lui nerostită.

Iar el îşi îndepărtă mâna de sabie când îşi coborî privirea la fata care plângea.

Manon ar fi ucis-o. Ar fi eliberat-o în singurul mod posibil. Chaol ar fi luat-o cu el şi ar fi ignorat consecinţele. Aelin... Nu ştia ce ar fi făcut ea.

„Cine vrei să fii?“

Nu era niciunul dintre ei. Era doar el însuşi.

Da, un bărbat care cunoscuse pierderea şi suferinţa, dar şi unul care cunoscuse prietenia şi bucuria.

Pierderea şi suferinţa nu îl distruseseră pe deplin. Fără ele, ar fi fost clipele de fericire la fel de clare? Fără ele, ar fi luptat atât de mult ca să se asigure că nu se repetau?

„Cine vrei să fii?“

Un rege demn de coroana lui. Un rege care urma să clădească din nou ce fusese distrus, în el şi în ţinuturile lui.

Fata suspină neîncetat, iar Dorian duse mâna spre mânerul sabiei Damaris.

Apoi se auzi trosnetul oaselor rupte.

Într-o clipă, fata plângea; în următoarea, capul i se răsucise într-o parte, privind în gol.

Dorian se întoarse, cu un ţipăt pe buze când Maeve intră în cameră.

– Consideră că este un dar de nuntă, Maiestate, spuse ea zâmbind. Ca să te scutesc să iei hotărârea asta.

Şi zâmbetul de pe chipul ei şi mersul de prădător îi făcură magia să se adune.

Maeve dădu din cap spre buzunarul lui.

– Bine lucrat!

Puterea ei întunecată sări asupra minţii lui.

El nu avu şansa să o apuce pe Damaris înainte să cadă în plasa ei întunecată.

CAPITOLUL
78

Era în camera lui Erawan şi totuşi, nu era.

Maeve îi spuse mieros:

– Cheia, te rog!

Dorian băgă mâna în buzunar, după ciobul dinăuntru.

– Şi apoi o să le recuperăm pe celelalte, continuă ea şi făcu semn spre portalul prin care veniseră amândoi. El o urmă, scoţând ciobul din buzunar. Am plănuit nişte lucruri minunate pentru noi, Maiestate! Pentru uniunea noastră. Cu ajutorul cheilor, te-aş putea ţine mereu tânăr. Şi cu puterea ta, aproape fără pereche, nici măcar cu a lui Aelin Galathynius, o să ne protejezi de oricine ar putea încerca să revină vreodată în lumea asta.

Intrară în camera lor şi o fluturare a mâinii lui Maeve făcu portalul să dispară.

– Repede! îi ordonă ea. Plecăm! Balaurul aşteaptă.

Dorian se opri în mijlocul camerei.

– Nu crezi că este nepoliticos să plecăm fără să lăsăm un bilet?

Maeve se întoarse spre el, dar prea târziu.

Prea târziu, când ghearele pe care şi le înfipse în mintea lui se afundaseră. Ca o flacără, fierbinte şi sfârâitoare, se apropie de o parte din ea pe care o lăsase liberă fără să vrea încercând să îl prindă.

O capcană într-o capcană. Una pe care o crease din clipa în care o văzuse în ea. Fusese un truc simplu. Să îşi *transforme* mintea, ca și când și-ar fi transformat corpul; să o facă să vadă un lucru când se uita înăuntru.

Să o facă să vadă ce voia ea să creadă: că o invidia și o disprețuia pe Aelin; disperarea și nesăbuința lui naivă. Își lăsase mintea să devină așa ceva, ademenind-o înăuntru. Și de fiecare dată când se apropiase, crezând în acele scăpări ale puterii lui, magia lui o studiase pe a ei – la fel cum studiase fărâma de metamorfozare a lui Cyrene, tot așa își însușise și abilitatea lui Maeve de a se furișa în mintea cuiva, acaparând-o.

Fusese nevoit doar să o aștepte să acționeze, să-i permită să întindă capcana pe care ar fi închis-o ca să îl lege pentru totdeauna de ea.

– Tu...

Un zâmbet de-al lui, și Maeve nu mai putu vorbi.

Dorian spuse în prăpastia întunecată a minții ei: „Cândva am fost sclav. Doar nu credeai c-o să mai permit vreodată să fiu din nou sclav, nu-i așa?"

Ea se zbătu, dar el o ținu ferm. „Ai să mă eliberezi", spuse furioasă, iar vocea nu era cea a unei frumoase regine, ci ceva urât și rece. Înfometat și odios.

„Ești bătrână ca pământul și totuși, ai crezut că am să-ți accept oferta."

El chicoti, lăsând o parte din focul lui să o ardă. Maeve țipă tăcut și neîncetat în mințile lor.

„Sunt surprins că ai căzut în capcana mea!"

„Am să te ucid pentru asta!"

„Nu și dacă te ucid eu primul!"

Focul lui deveni o ființă vie, înfășurându-i gâtul alb. În lumea reală, unde existau trupurile lor.

„Mi-ai rănit prietena, spuse el cu un calm mortal. N-o să-mi fie prea greu să te ucid pentru asta!"

„Ăsta e regele care vrei să fii? Unul care torturează o femeie lipsită de apărare?"

El râse din nou.

„Nu ești lipsită de apărare. Și dacă aș putea, te-aș închide veșnic într-o cutie de fier."

Dorian se uită spre ferestre şi noaptea de dincolo de ele. Trebuia să plece – repede, dar tot îi spuse: „Regele care-mi doresc să fiu este opusul a ce eşti tu“.

El zâmbi la Maeve. „Şi este o singură vrăjitoare care o să-mi fie regină.“

Un geamăt vui prin muntele de sub ei. Morathul se cutremură.

Maeve căscă ochii tot mai mult.

Un trosnet mai puternic decât un tunet răsună prin pietre. Turnul se clătină.

Dorian zâmbi.

„Doar nu credeai că mi-am petrecut toate orele alea căutând numai cheia, nu-i aşa?“

Nu intenţiona să mai permită ca acea încăpere a colierelor să existe încă o zi. Nici măcar o zi.

Aşadar, dărâmase toată fortăreaţa de deasupra acesteia.

Nu fusese greu. Mici părţi din magia lui, de gheaţă rece, se strecuraseră printre crăpăturile fundaţiei Morathului, măcinând piatra veche. Puţin câte puţin, o reţea a instabilităţii crescând cu fiecare hol şi cameră în care căuta; până când toată jumătatea estică a fortăreţei se aflase în echilibru doar mulţumită voinţei lui.

Până acum. Până când un gând îi făcuse magia să se extindă printre crăpături, distrugându-le.

Şi astfel, Morathul începuse să se năruie.

Zâmbindu-i lui Maeve, Dorian se retrase. Se retrase, chiar dacă nu-i eliberă mintea.

Turnul se cutremură din nou. Lui Maeve i se poticni respiraţia.

„Nu mă poţi lăsa aşa! Dacă o să mă găsească, el o să mă ia...“

„Aşa cum m-ai fi luat pe mine?“

Dorian se transformă într-o cioară, zburând prin cameră.

Morathul scârţâi din nou şi peste acesta se ridică un ţipăt de furie, atât de asurzitor şi nepământean încât îi făcu oasele să tremure.

„Spune-i lui Erawan, zise Dorian oprindu-se pe pervazul ferestrei, că am făcut-o pentru Adarlan.“

Pentru Sorscha şi Kaltain şi toţi cei distruşi de acesta. Aşa cum fusese distrus şi Adarlanul.

Dar din ruine; ar fi putut fi clădit din nou. Dacă nu de el, atunci de alții.

Poate avea să fie primul și singurul lui dar pentru Adarlan, ca rege: un nou început, dacă supraviețuiau acestui război.

Țipetele umplură holurile. El ținuse minte unde lucrau și locuiau servitorii umani. Fugind, aveau să afle că holurile lor ar fi rămas stabile până ar fi ieșit toți.

„Te rog! îl imploră Maeve, ridicându-se în genunchi cu greu în timp ce turnul se clătină din nou. Te rog!"

Trebuia să-l lase pe Erawan să o găsească și să o condamne la viața pe care ea o hărăzise pentru el. Pentru Aelin.

Maeve se ghemui în genunchi, cu mintea și puterea captive, așteptând disperată pe regele întunecat de care încercase atât de mult să scape sau ca fortăreața să se prăbușească în jurul ei.

Știa că avea să regrete, ca ar fi trebuit să o ucidă. Dar să o condamne la ce suferise el...

Nu ar fi dorit nimănui așa ceva, chiar dacă i-ar fi costat acest război.

Nu credea că asta îl făcea slab. Nici pe departe.

Dincolo de fereastră, vrăjitoarele Dinți-de-fier țâșniră spre înaltul cerului, balaurii țipând când pietrele Morathului începură să cedeze. În valea de dedesubt, armata se opri ca să privească muntele ce se contura deasupra lor, turnul care se cutremura în vârful acestuia.

„Te rog!" spuse Maeve din nou. La câteva niveluri sub ei, încă un strigăt de furie răsună din Erawan - acum mai aproape.

Așadar, Dorian zbură în noaptea haotică.

Strigătul tăcut de disperare al lui Maeve îl urmă tocmai până spre piscurile de deasupra Morathului și acel afloriment - spre cele două chei Wyrd îngropate sub șist.

Abia își putea aminti propriul nume când le băgă în alt buzunar; când toate cele trei chei Wyrd îl împovărară acum.

Apoi se întoarse în mintea care era încă legată de a lui.

Era simplu ca o incizie să taie legătura dintre mințile lor... și să taie o altă parte din ea.

Să lege darurile care îi permiteau să sară între lumi. Să deschidă acele portaluri.

„Nu mai mergi printre lumi, spuse el când magia lui brută o transformă pe a ei şi îi schimbă însăşi esenţa. Îţi sugerez să investeşti într-o pereche bună de încălţări."

După aceea, îi eliberă mintea lui Maeve.

Un ţipăt odios şi nesfârşit fu singurul răspuns.

Dorian se transformă din nou, devenind mare şi rău, doar un balaur care zbura spre nord ca să aducă provizii legiunii aeriene.

Un rege - putea să fie un rege al Adarlanului în ultimele lui zile, să şteargă pata şi putreziciunea care devenise. Ca să poată să o ia de la capăt şi să devină cine voia să fie.

Dorian prinse un vânt puternic, zburând rapid.

Iar când se uită în urma lui, la muntele şi valea care duhneau a moarte, la locul unde începuseră atât de multe lucruri îngrozitoare, Dorian zâmbi şi dărâmă turnurile Morathului.

CAPITOLUL
79

Yrene ura trecătoarea Ferian. Ura aerul rarefiat dintre cele două piscuri imense, ura oasele şi dejecţiile balaurilor împrăştiate pe solul stâncos, ura duhoarea care ieşea din deschizăturile care fuseseră cioplite în munţi.

Cel puţin era pustie. Deşi ei nu hotărâseră încă dacă asta era o binecuvântare.

Cele două armate umpleau acum trecătoarea, soldaţii lui Hasar pregătindu-se deja să traverseze din nou râul Avery spre pădurea din Oakwald. *Acea* călătorie avea să dureze o veşnicie, chiar şi cu rukhinii care cărau căruţele şi proviziile mai grele. Iar apoi trebuiau să înainteze spre nord prin pădure, mergând pe drumul vechi de-a lungul braţului nordic al râului Avery.

– Dă-mi cuţitul de acolo, îi spuse Yrene lui lady Elide, arătând cu capul spre trusa ei de provizii.

Întins pe o pătură pe fundul unei căruţe acoperite, un soldat Darghan zăcea inconştient, transpiraţia rece adunându-i-se pe frunte. Nu fusese consultat de o vindecătoare după ce căpătase o tăietură la coapsă în lupta pentru Anielle, iar când căzuse de pe cal în dimineaţa asta, fusese adus aici.

Mâinile lui Elide rămaseră ferme când luă cuţitul subţire şi i-l dădu lui Yrene.

– O să-l trezească? întrebă ea în timp ce Yrene se apleca peste războinicul inconştient şi examină rana infectată care era destul de urâtă încât să întoarcă pe dos majoritatea stomacurilor.

- Magia mea îl ţine adormit. Yrene înclină cuţitul. O să rămână adormit până am să-l trezesc.

Elide, spre meritul ei, nu vomită când Yrene începu să cureţe rana, îndepărtând părţile moarte şi infectate.

- Nici urmă de infecţie la sânge, slavă zeilor! spuse Yrene când pânza de lângă bărbat se acoperi cu resturi putrede. Dar o să fie nevoie să îi dăm o fiertură specială ca să ne asigurăm.

- N-ar putea magia ta să îl cerceteze?

Elide aruncă pânza murdară în cel mai apropiat coş de gunoi şi întinse alta.

- Poate şi o s-o facă, spuse Yrene, reprimându-şi greaţa când duhoarea rănii îi umplu nările, dar s-ar putea să nu fie suficient, dacă infecţia vrea să apară cu adevărat.

- Vorbeşti despre boli ca şi când ar fi fiinţe vii.

- Chiar sunt, într-o oarecare măsură, zise Yrene. Cu propriile lor secrete şi temperamente. Câteodată trebuie să le păcăleşti, la fel cum ai face cu orice duşman.

Yrene luă lampa cu oglinzi de lângă pat şi reglă plăcile dinăuntru ca să concentreze o rază de lumină asupra tăieturii infectate. Când strălucirea nu mai dezvălui alte semne de piele putrezită, lăsă jos lampa şi cuţitul.

- Nu a fost pe cât de grav mă aşteptam, recunoscu ea şi îşi întinse mâinile deasupra rănii însângerate.

Căldura şi lumina se ridicară dinăuntrul ei ca o amintire a verii în trecătoarea friguroasă de munte, iar când mâinile îi străluciră, magia o călăuzi prin trupul bărbatului. Aceasta circulă prin sânge, tendoane şi oase, lipind şi reparând, ascultând durerile şi febra care acum erau agresive. Calmându-le. Făcându-le să dispară.

Gâfâia când termină, dar respiraţia bărbatului se calmase, iar transpiraţia de pe fruntea lui se uscase.

- Extraordinar, şopti Elide, holbându-se la piciorul acum neted al războinicului.

Yrene doar întoarse capul într-o parte şi vomită în găleata de gunoi.

Elide sări în picioare.

Dar Yrene ridică o mână, ştergându-se la gură cu cealaltă.

– Pe cât de minunat este să ştiu că am să fiu mamă, realităţile primelor câteva luni... nu sunt minunate.

Elide şchiopătă spre cana cu apă de băut şi-i turnă o cană.

– Poftim! Pot să îţi mai aduc ceva? Poţi să îţi vindeci propria boală sau trebuie să o facă altcineva?

Yrene bău apa, lăsând-o să spele fierea amară.

– Vomitatul este un semn că lucrurile evoluează în privinţa copilului, spuse şi-şi atinse pântecul. Nu este ceva ce poate fi cu adevărat vindecat, asta dacă nu cumva am lângă mine o vindecătoare zi şi noapte, care să-mi domolească greaţa.

– S-a înrăutăţit atât de mult?

Elide se încruntă.

– Proastă sincronizare, ştiu. Yrene oftă. Cea mai bună alegere este ghimbirul – orice cu ghimbir. Pe care aş prefera să îl păstrez pentru momentele în care-i supără stomacul pe soldaţii noştri. Şi menta poate ajuta. Ea gesticulă spre desagă. Am nişte frunze uscate acolo. Dacă pui câteva într-o cană cu apă fierbinte, îţi revii.

În spatele lor, un cuptoraş încălzea un ceainic menit să dezinfecteze proviziile, în loc să fie folosit la făcutul ceaiului.

Elide se mişcă imediat, iar Yrene urmări în tăcere în timp ce ea pregăti un ceai.

– Ştii, ţi-aş putea vindeca piciorul.

Elide se opri cu o mână întinsă spre ceainic.

– Serios?

Yrene aşteptă ca ea să-i dea o cană cu ceai de mentă înainte să facă semn din cap spre cizmele ei.

– Pot să îţi văd rana?

Elide ezită, dar se aşeză pe un taburet lângă Yrene şi îşi scoase cizma, apoi ciorapul.

Yrene studie osul sucit, acoperit de cicatrice. Elide îi povestise în urmă cu câteva zile de ce avea rana.

– Eşti norocoasă că nu te-ai ales cu o infecţie!

Yrene sorbi din ceai, îl consideră prea fierbinte şi îl lăsă deoparte înainte să îşi atingă uşor poala. Elide ascultă, punându-şi piciorul pe coapsa lui Yrene. Ea atinse cu atenţie cicatricile şi oasele deformate, magia ei făcând acelaşi lucru.

Brutalitatea rănii o lăsă pe Yrene cu respiraţia tăiată şi o făcu să scrâşnească din dinţi, ştiind cât de tânără fusese Elide, cât de insuportabilă era durerea - ştiind că însuşi unchiul ei îi făcuse asta.

- Ce este în neregulă? şopti Elide.

- Nimic - adică, în afară de ce ştii deja.

O asemenea cruzime era de neiertat.

Yrene îşi retrase magia, dar îşi ţinu mâinile pe glezna lui Elide.

- Rana asta ar avea nevoie de câteva săptămâni de tratament şi, în situaţia asta, nu cred că putem să ne ocupăm de ea. Elide dădu din cap. Dar, dacă supravieţuim războiului, te pot ajuta, dacă vrei.

- Cum anume?

- Sunt două metode, spuse Yrene lăsând o parte din magia ei să intre în piciorul lui Elide, calmând muşchii dureroşi, locurile unde osul se freca de os. Tânăra oftă. Prima este cea mai grea. Ar trebui să îţi refac piciorul şi glezna complet. Adică ar trebui să rup osul, să scot părţile vindecate sau lipite greşit şi să le fac să crească din nou. Nu ai putea să mergi în timpul ăsta şi, chiar cu ajutorul pe care ţi l-aş putea oferi pentru durere, recuperarea ar fi agonizantă. Nu pot ocoli adevărul. Aş avea nevoie de trei săptămâni să îţi desfac oasele şi să le pun la loc, dar tu ai avea nevoie de cel puţin o lună de odihnă şi să înveţi din nou să mergi.

Elide se albi.

- Şi cealaltă metodă?

- Cealaltă metodă ar fi nu să te vindec, ci să îţi dau o alifie - ca aceea pe care ai spus că ţi-a dat-o Lorcan - ca să îţi aline durerea. Dar te avertizez: durerea nu o să dispară complet. La cum ţi se freacă oasele - ea atinse uşor locul de deasupra piciorului lui Elide, apoi pe cel de lângă degete - artrita deja se instalează. Pe măsură ce oasele continuă să se frece, artrita şi durerea pe care le simţi când mergi se vor agrava. Peste câţiva ani - poate cinci sau zece, este greu de spus - s-ar putea să ai nişte dureri atât de mari încât nu o să te mai ajute nicio alifie.

- Aşadar, oricum aş avea nevoie să mă vindec.

– Depine de tine dacă vrei să te vindec. Vreau doar să ai o idee mai clară despre ce te aşteaptă. Ea zâmbi. Tu decizi cum vrei să înfrunţi situaţia.

Yrene o bătu uşor pe Elide pe picior, iar ea îl lăsă din nou pe podea înainte să îşi pună la loc ciorapul şi cizma. Mişcări uşoare şi eficiente.

Yrene sorbi din ceai, destul de rece acum ca să fie băut. Verva proaspătă a mentei o străbătu, limpezindu-i mintea şi calmându-i stomacul.

– Nu ştiu dacă pot înfrunta din nou durerea aia, spuse Elide.

Yrene dădu din cap.

– Cu o rană ca asta, ar trebui să înfrunţi multe lucruri din tine. Ea zâmbi spre intrarea în căruţă. Eu şi soţul meu tocmai am trecut împreună printr-o asemenea călătorie.

– A fost greu?

– Incredibil. Dar el a reuşit. Am reuşit împreună.

Elide se gândi, apoi ridică din umeri.

– Presupun că mai întâi va trebui să supravieţuim războiului. Dacă supravieţuim... atunci putem vorbi despre asta.

– De acord!

Elide se încruntă la tavanul căruţei.

– Mă întreb ce au aflat acolo.

În Omega şi Colţul Nordic, unde Chaol şi ceilalţi se întâlneau acum cu crescătorii şi fermierii care fuseseră lăsaţi în urmă.

Yrene nu voia să ştie mai mult de atât, iar Chaol nu-i spusese cum anume aveau să scoată informaţiile de la aceşti oameni.

– Sper că vizita noastră în locul ăsta îngrozitor e utilă la ceva, mormăi Yrene, apoi bău restul ceaiului.

Cu cât mai curând plecau, cu atât mai bine.

Era ca şi când zeii ar fi râs de ea – de amândouă. O bătaie în uşile căruţei o făcu pe Elide să şchiopăteze spre ele, chiar înainte să apară Borte, neobişnuit de serioasă.

Yrene se pregăti, dar Elide fu cea căreia i se adresă călăreaţa păsării ruk.

– Trebuie să mă însoţeşti! spuse Borte cu respiraţia tăiată.

În spatele fetei aștepta Arcas, cu o rândunică pe șa. Falkan Ennar. Nu un însoțitor, își dădu seama Yrene, ci un protector în plus.

Elide întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

Borte se mișcă; nerăbdătoare sau neliniștită, Yrene nu știa.

- Au găsit pe cineva în munți. Vor să urci acolo - să decizi ce să faci cu el.

Elide înțepenise complet.

- Pe cine? întrebă Yrene.

Borte strânse din buze.

- Pe unchiul ei.

* * *

Elide se întrebă dacă Borte s-ar fi ferit mereu de ea în caz că ar fi vomitat pe Arcas. Într-adevăr, în timpul zborului rapid și abrupt spre podul dintre Omega și Colțul Nordic, tot ce reuși să facă fu să nu vomite pe penele păsării.

- L-au găsit ascunzându-se în Colțul Nordic, spusese Borte înainte să o urce pe Elide în șa, Falkan zburând deja spre versantul abrupt al trecătorii. Încerca să pretindă că este dresor de balauri, dar un alt dresor l-a dat de gol. Regina Aelin te-a chemat imediat ce l-au prins. Adică pe unchiul tău, nu pe dresor.

Elide nu reușise să răspundă, dând doar din cap.

Vernon era aici. În trecătoare. Nu în Morath cu stăpânul lui, ci aici.

Gavriel și Fenrys așteptau când Arcas ateriză în deschizătura cavernoasă din Colțul Nordic. Rocile cioplite brut se conturau ca un bot deschis, duhoarea a ceea ce era înăuntru întorcându-i din nou stomacul pe dos. Mirosea a carne putredă și mai rău de atât. A valg, fără îndoială, dar și a ură, cruzime și coridoare înguste și lipsite de aer.

Cei doi masculi Fae veniră lângă ea când intrară. Nici urmă de Lorcan sau Aelin. Sau de unchiul ei.

Bărbații zăceau morți pe unele dintre coridoarele pe care Fenrys și Gavriel o conduseră, uciși în somn de rukhini. Din niciunul nu curgea sânge negru, dar tot emanau aceeaşi duhoare ca ei, de parcă locul le-ar fi infectat sufletele.

– Ei sunt acolo sus, spuse încet Gavriel.

Lui Elide începură să îi tremure mâinile, iar Fenrys puse o mână pe umărul ei.

– Este bine legat.

Ea ştia că nu doar cu funii sau lanţuri. Foarte probabil cu foc şi gheaţă şi poate chiar cu puterea întunecată a lui Lorcan.

Dar asta nu o împiedica să tremure, să se simtă fragilă şi neînsemnată când cotiră şi îi văzură pe Aelin, Rowan şi Lorcan stând în faţa unei uşi închise. La mică distanţă pe hol aşteptau Nesryn şi Sartaq, împreună cu lordul Chaol. Lăsându-i să hotărască singuri ce să facă.

Lăsând-o pe Elide să decidă.

Chipul serios al lui Lorcan era înţepenit de furie, ochii lui profunzi fiind ca nişte bălţi reci şi întunecate. El spuse încet:

– Nu trebuie să intri acolo.

– Te-am adus aici, spuse Aelin, întruchiparea furiei controlate, ca să poţi alege ce să facem cu el. Dacă vrei să-i vorbeşti înaintea noastră.

După o privire la cuţitele de la centura lui Rowan şi a lui Lorcan, la felul în care regina îşi îndoi degetele, Elide îşi dădu seama ce fel de discuţie intenţionau să poarte cu unchiul ei.

– Adică să obţineţi informaţii torturându-l?

Ea nu îndrăzni să se uite în ochii lui Aelin.

– Înainte să primească tot ce merită, mormăi Lorcan.

Elide se uită între masculul pe care îl iubea şi regina pe care o slujea. Iar şchiopătatul ei nu păruse niciodată atât de pronunţat, atât de evident, când se apropie un pas.

– Ce caută aici?

– Încă nu ne-a spus, zise Rowan. Şi chiar dacă nu i-am confirmat că eşti aici, bănuieşte asta. Aruncă o privire spre Lorcan. Tu hotărăşti, lady!

– Pentru că o să-l ucideţi oricum?

– Vrei să o facem? o întrebă Lorcan.

În urmă cu câteva luni, ea i-o spusese, iar Lorcan fusese de acord să o facă. Asta înainte ca Vernon şi ilkenii să o fi răpit – înainte de noaptea în care fusese dispusă să accepte moartea, în loc să meargă cu el în Morath.

Elide se gândi. Ei tăcură.

– Aş vrea să discut cu el înainte să îi decidem soarta.

O plecăciune a lui Lorcan fu singurul lui răspuns înainte să deschidă uşa din spatele său.

Torţele licăriră, camera fiind goală cu excepţia unei mese de lucru lipite de un zid.

Şi a unchiului ei, legat cu lanţuri groase, aşezat pe un scaun de lemn.

Podoabele îi erau uzate şi părul negru era neîngrijit, ca şi când s-ar fi luptat când îl legaseră. Într-adevăr, sângele i se usca pe una din nări, având nasul umflat.

Spart.

O privire în dreapta ei îi confirmă că era sângele de pe mâinile lui Lorcan.

Vernon îşi îndreptă spatele când Elide se opri la câţiva metri distanţă, uşa închizânu-se, Lorcan şi Aelin fiind la câţiva paşi în spate. Ceilalţi rămaseră pe hol.

– Ce tovarăşi grozavi ai zilele astea, Elide! exclamă Vernon.

Acea voce. Chiar şi cu nasul spart, acea voce mieroasă şi oribilă îi dădea senzaţia unor gheare pe piele.

Dar Elide rămase cu bărbia ridicată, fixându-l pe unchiul ei cu privirea.

– Ce cauţi aici?

– Mai întâi laşi bruta să mă atace, spuse tărăgănat Vernon, dând din cap spre Lorcan, apoi o trimiţi pe fata drăguţă ca să mă facă să vorbesc? El zâmbi spre Aelin. Este o tehnică de-a ta, Maiestate?

Aelin se rezemă de zidul din piatră, băgându-şi mâinile în buzunare. Pe chipul ei nu se citea nimic uman, deşi Elide observă cum se mişcau mâinile ei, chiar şi în buzunare.

Legate în lanţuri. Rănite.

În urmă cu doar câteva săptămâni, regina fusese în locul lui Vernon. Iar acum părea că se afla aici din pură voinţă. Stătea aici, gata să scoată informaţii de la Vernon, de dragul lui Elide.

Asta o întări suficient pe Elide încât să îi spună unchiului ei:

– Clipele îți sunt numărate. Îți sugerez să le folosești cu înțelepciune.

– Nemiloasă! Vernon rânji disprețuitor. Până la urmă, e adevărat că-ți curge prin vene sânge de vrăjitoare.

Ea nu putea suporta să fie în camera asta cu el, să respire același aer cu bărbatul care zâmbise în timp ce tatăl ei fusese executat, când o încuiase în turn pentru zece ani. Când o atinsese pe Kaltain, făcuse probabil lucruri mult mai rele, apoi încercase să o vândă pe Elide lui Erawan pentru reproducere.

– De ce? întrebă ea.

Era singura întrebare la care se putea gândi de fapt și care conta cu adevărat.

– De ce ai făcut toate astea?

– De vreme ce clipele îmi sunt numărate, spuse Vernon, cred că nu contează ce îți spun. Un mic zâmbet îi strâmbă buzele. Pentru că am putut, zise unchiul ei. Lorcan mormăi. Pentru că fratele meu, tatăl tău, a fost o brută nesuferită, pe care singurul lucru care l-a recomandat drept conducător a fost ordinea în care ne-am născut. O brută războinică, spuse Vernon cu năduf, rânjind disprețuitor spre Lorcan. Spre Elide. Se pare că ai moștenit și tu preferințele mamei tale. El dădu dezgustat din cap. Ce păcat! Știi, ea era de o rară frumusețe. Ce păcat că a fost ucisă, apărând-o pe Maiestatea Sa! Căldura izbucni prin cameră, dar chipul lui Aelin rămase nemișcat. Și-ar fi putut găsi locul în Perranth dacă nu ar fi...

– Destul! spuse Elide încet, dar nu fără vlagă. Mai făcu un pas spre el. Deci erai invidios. Pe tatăl meu. Îi invidiai puterea și talentul. Îi invidiai soția. Vernon deschise gura, dar Elide ridică o mână. Încă nu am terminat!

Vernon clipi.

Elide își păstră respirația calmă, umerii drepți.

– Nu-mi pasă de ce ești aici! Nu-mi pasă ce vor ei să îți facă! Dar vreau să știi că după ce am să ies din camera asta, nu am să mă mai gândesc niciodată la tine. Numele tău o să fie șters din

Perranth, Terrasen şi Adarlan. N-o să se mai audă nimic de tine. Ai să fii uitat!

Vernon se albi - doar puţin. Apoi zâmbi.

- Şters din Perranth? Spui asta ca şi când nu ai şti, lady Elide. El se aplecă înainte cât îi permiteau lanţurile. Perranthul este acum în mâinile Morathului. Oraşul *tău* a fost prădat.

Cuvintele se unduiră prin ea ca o lovitură, şi chiar şi Lorcan inspiră profund.

Vernon se rezemă, îngâmfat ca o pisică.

- Hai, şterge-mă atunci! Având în vedere molozul, n-o să-ţi fie greu s-o faci!

Perranthul căzuse în mâinile Morathului. Elide nu fu nevoită să se uite peste umăr ca să ştie că ochii lui Aelin aproape străluceau. Era mai grav decât anticipaseră ei. Trebuiau să se mişte repede. Să plece cât mai curând spre nord.

Aşadar, Elide se întoarse spre uşă, Lorcan înaintând ca să i-o deschidă.

- Asta e tot? întrebă Vernon.

Elide se opri şi se întoarse încet.

- Ce altceva ţi-aş putea spune?

- Nu mi-ai cerut detalii, rosti şi zâmbi din nou ca un şarpe. Încă nu ai aflat cum joc jocul, Elide.

Elide zâmbi la rândul ei.

- Nu mai vreau să aud nimic de la tine, zise şi se uită la Lorcan, Aelin şi tovarăşii lor adunaţi pe hol. Dar ei încă au întrebări.

Chipul lui Vernon căpătă culoarea laptelui stricat.

- Vrei să mă laşi în mâinile lor, complet lipsit de apărare?

- Eu eram fără apărare când ai permis ca piciorul meu să rămână nevindecat, spuse ea, cuprinsă de un soi calm. Atunci eram un copil şi am supravieţuit. Tu eşti om în toată firea. Zâmbi din nou. Să vedem dacă ai să reuşeşti şi tu!

Ea nu încercă să îşi ascundă şchiopătatul când ieşi afară, când surprinse privirea lui Lorcan şi văzu mândria din ochii lui.

Nu auzise nicio şoaptă a vocii care o îndrumase. Nu de frică, ci... Poate că nu avea nevoie de Anneith, Stăpâna Înţelepciunii. Poate zeiţa ştiuse că prezenţa sa nu mai era necesară.

* * *

Aelin știa că, la cuvântul ei, Lorcan i-ar fi sfâșiat gâtul lui Vernon. Sau poate ar fi început rupându-i oasele.

Sau jupuindu-l de viu, așa cum îi făcuse Rowan lui Cairn.

Când o urmă pe Elide, doamna din Perranth ținându-și încă fruntea sus, Aelin se forță să își calmeze respirația, să se pregătească pentru ce urma. Putea să treacă peste asta. Să depășească tremuratul mâinilor și transpirația rece de pe spate. Să afle ce aveau nevoie; putea găsi o cale să suporte următoarea sarcină.

Elide se opri pe hol, Gavriel, Rowan și Fenrys apropiindu-se un pas. Nici urmă de Nesryn, Chaol sau Sartaq, deși foarte probabil un strigăt i-ar fi chemat în cuibul infect.

Pe toți zeii, ce duhnea locul ăsta! Ce senzație îți dădea!

În ultima oră, se gândise dacă pentru sănătatea și stomacul ei merita să revină la forma umană – la simțul redus al mirosului pe care i-l oferea.

– Nu-mi pasă ce faceți cu el, zise Elide mai mult pentru sine.

– Îți pasă dacă scapă cu viață? o întrebă Lorcan cu un calm mortal.

Elide studie masculul îndrăgostit de ea.

– Nu. „Bun“, aproape spuse Aelin.

– Dar s-o faceți repede, adăugă Elide. Lorcan deschise gura. Elide scutură din cap. Așa și-ar dori tata.

„Pedepsește-i pe toți!“ o făcuse Kaltain pe Aelin să-i promită cândva. Iar Vernon, din ce îi povestise Elide lui Aelin, părea să fi fost în capul listei lui Kaltain.

– Mai întâi trebuie să îl interogăm, spuse Rowan. Să vedem ce știe.

– Atunci, ocupați-vă de asta! zise Elide. Dar când vine clipa, să fie o moarte rapidă!

– Rapidă, spuse gânditor Fenrys, dar nu lipsită de durere?

Chipul lui Elide era rece, neînduplecat.

– Hotărăște tu!

Zâmbetul brutal al lui Lorcan îi spuse destule lui Aelin. La fel și securea, identică securii lui Rowan, strălucind la centura lui.

Palmele îi transpirară. Transpirase de când îl legaseră pe Vernon, de când văzuse lanţurile de fier.

Aelin îşi căută magia. Nu flacăra furioasă, ci picătura răcoroasă de apă. Îi ascultă cântecul tăcut, lăsând-o să circule prin ea. Şi astfel îşi dădu seama ce voia să facă.

Lorcan făcu un pas spre uşa camerei, dar Aelin îi blocă drumul, spunându-i:

– Dacă-l torturăm, n-o să obţinem nicio informaţie.

Chiar şi Elide clipi auzind asta.

– Lui Vernon îi plac jocurile, spuse Aelin. Aşadar, am să joc unul.

Rowan miji ochii de parcă ar fi putut să-i simtă mâinile transpirate, ca şi când ar fi ştiut că aplicarea vechii metode... ar fi făcut-o să vomite peste marginea Colţului Nordic.

– Nu subestima niciodată puterea câtorva oase rupte, fu replica lui Lorcan.

– Să vedem ce poţi scoate de la el, spuse Rowan în locul ei. Lorcan se întoarse, deschizând gura, dar Rowan spuse furios: Noi putem hotărî, aici şi acum, ce vrem să se facă în regatul nostru. Ne purtăm ca inamicii noştri? Sau găsim metode alternative să îi facem să cedeze?

Partenerul său o privi înţelegător.

Lorcan tot păru gata să îl contrazică.

Ignorând usturimea fantomatică a lanţurilor de la încheieturile mâinilor ei, greutatea măştii de pe faţă, Aelin spuse:

– Mai întâi facem cum zic eu. Ai să-l ucizi, dar mai întâi să încercăm metoda mea! Ne trebuie nişte bere, adăugă când Lorcan nu avu nimic de obiectat.

* * *

Aelin împinse halba cu bere rece pe masă, spre locul unde stătea acum Vernon, cu lanţurile suficient de slăbite ca să îşi poată folosi mâinile.

O mişcare greşită şi focul ei l-ar fi topit.

Doar Leul şi Fenrys stăteau în cameră, postaţi lângă uşi.

Rowan şi Lorcan mormăiseră la ordinul ei de a rămâne pe hol, dar Aelin spusese că n-ar fi făcut decât să-i zădărnicească eforturile.

Aelin sorbi din halba ei şi fredonă.

– Ce zi ciudată, când trebuie să lauzi cât de bine să pricepe duşmanul să aleagă o bere!

Vernon se încruntă la halbă.

– Nu este otrăvită, spuse Aelin. Nu aş reuşi să obţin ce vreau.

Vernon sorbi puţin.

– Presupun că tu crezi că dacă îmi dai bere şi îmi vorbeşti ca şi când am fi prieteni, ai să afli ceea ce vrei să ştii.

– Ai prefera alternativa? îl întrebă şi schiţă un zâmbet. Eu cu siguranţă nu.

– Poate că metodele sunt diferite, dar rezultatul final o să fie acelaşi.

– Spune-mi ceva interesant, Vernon, şi poate o să se schimbe.

El o măsură din priviri.

– Dacă aş fi ştiut că ai să devii regină, poate nu m-aş fi deranjat să mă supun Adarlanului. El zâmbi cu şiretenie. Eşti atât de diferită de părinţii tăi! A torturat vreodată tatăl tău un om?

Ignorând sarcasmul, Aelin bău, plimbându-şi berea prin gură ca şi când ar fi putut alunga izul acestui loc.

– Ai încercat şi nu ai reuşit să preiei puterea. Mai întâi furând-o de la Elide, apoi încercând să o vinzi pe fată lui Erawan. Morathul a prădat Perranthul şi fără îndoială mărşăluieşte spre Orynth şi totuşi, te găsim aici. Ascunzându-te. Mai bău o gură. Ai crede că favorurile lui Erawan s-au îndreptat în altă parte.

– Poate că el m-a trimis aici cu un motiv, Maiestate!

Magia ei îl cercetase deja, ca să se asigure că în piept nu îi bătea o inimă de fier sau de piatră Wyrd.

– Cred că ai fost dat deoparte, spuse ea, rezemându-se şi încrucişându-şi braţele. Cred că ai devenit inutil, mai ales după ce nu ai reuşit să o prinzi din nou pe Elide, iar Erawan nu prea a avut chef să scape de un lacheu, dar nici să te furişezi prin locuinţa lui. Deci, iată-te aici! Ea flutură o mână spre cameră şi munţii de deasupra lor. Minunata trecătoare Ferian.

– Este frumoasă primăvara, spuse Vernon.

Aelin zâmbi.

- Repet, zi-mi ceva interesant şi poate ai să supravieţuieşti ca să o vezi.

- Juri? Pe tronul tău? Că nu ai să mă ucizi? întrebă şi aruncă o privire spre Fenrys şi Gavriel, ale căror chipuri erau împietrite în spatele ei. Nici vreunul dintre tovarăşii tăi?

Aelin pufni.

- Speram să rezişti mai mult înainte să te dai de gol, spuse şi bău restul de bere. Dar, da. Jur că nici eu şi nici tovarăşii mei nu o să te ucidem dacă ne spui ce ştii.

Fenrys tresări. Singura confirmare de care avea nevoie Vernon că vorbea serios - că ei nu plănuiseră asta.

Vernon bău cu nesaţ din bere, zicând:

- Maeve a venit în Morath.

Aelin se bucură că stătea jos, dar nu renunţă la expresia plictisită, binevoitoare.

- Ca să îl vadă pe Erawan?

- Ca să facă o alianţă cu el.

CAPITOLUL
80

Camera se rotea uşor. Nici măcar stropul ei de magie nu reuşi să o echilibreze.

Mai rău. Era mai rău decât orice îşi imaginase Aelin să audă de pe buzele lui Vernon.

– Maeve şi-a adus armata?

Vocea ei calmă şi netulburată părea acum foarte îndepărtată.

– A venit doar ea.

– Fără nicio armată?

Vernon bău din nou.

– Nu din ce am văzut eu, înainte ca Erawan să mă alunge călare pe un balaur la miezul nopţii. A spus că pun prea multe întrebări şi că este mai bine să fiu postat aici.

Cumva, Erawan sau Maeve trebuie să fi ştiut că aveau să ajungă aici, şi-l „plantaseră“ pe Vernon în calea lor. Ca să le spună asta.

– A spus unde este armata ei?

Nu în Terrasen – dacă plecase spre Terrasen...

– Nu, dar am presupus că armata ei a fost lăsată lângă coastă, ca să aştepte să i se dea ordin încotro să se îndrepte.

Aelin ignoră greaţa tot mai intensă.

– Ai aflat ce plănuiesc să facă Maeve şi Erawan?

– Să te înfrunte pe tine, aş paria.

Ea se forţă să se rezeme de scaun, să pară plictisită şi nonşalantă.

– Ştii unde ţine Erawan cea de-a treia cheie Wyrd?

– Ce e aia?

Nu era o întrebare menită să o tulbure.

– Un ciob de piatră neagră – ca acela din braţul lui Kaltain Rompier.

Vernon miji ochii.

– Ştii, şi ea avea darul focului. Tremur când mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla dacă Erawan ţi-ar pune ţie piatra în braţ.

Ea îl ignoră.

– Ei bine?

Vernon îşi termină berea.

– Nu ştiu dacă mai avea una în afară de cea din braţul lui Kaltain.

– Avea. Are.

– Atunci nu ştiu unde este, nu-i aşa? Ştiu doar de cea pe care a furat-o nepoata mea şireată.

Aelin se abţinu să scrâşnească din dinţi. Maeve şi Erawan – uniţi. Şi nicio veste despre unde se aflau Dorian şi Manon cu celelalte două chei.

Ea nu băgă în seamă zidurile care se apropiau, transpiraţia rece care-i curgea din nou pe spate.

– De ce s-a aliat Maeve cu Erawan?

– Nu m-am băgat în discuţia aia. Am fost trimis repede aici. Un licăr de supărare. Dar, cumva... Maeve are influenţă asupra lui Erawan.

– Ce s-a întâmplat cu vrăjitoarele Dinţi-de-fier postate aici, în trecătoare?

– Au fost chemate în nord, spre Terrasen. Li s-a dat ordin să se alăture legiunii deja plecate, după ce trimiteau armata la graniţă, apoi către Perranth.

Pe toţi zeii! Fu nevoie să se străduiască din răsputeri ca gândurile să depăşească vuietul din mintea ei.

– O sută de mii de soldaţi mărşăluiesc spre Orynth, spuse Vernon, chicotind. O să fie focul tău suficient ca să îi oprească?

Aelin apucă mânerul sabiei Goldryn, inima bătându-i cu putere.

– Cât de departe sunt de oraş?

Venon ridică din umeri.

– Erau deja la o distanţă de câteva zile când legiunea Dinţi-de-fier a plecat de aici.

Aelin calculă distanţa, terenul, mărimea armatei lor. În cel mai bun caz, erau la o distanţă de două săptămâni – dacă vremea nu le stătea în cale. Două săptămâni prin pădure deasă şi teritoriu inamic.

Nu aveau să ajungă la timp.

– Maeve şi Erawan li se alătură?

– Aşa aş crede. Nu cu grupul iniţial, din motive care nu mi s-au spus, dar o să se ducă în Orynth şi o să te înfrunte acolo.

Gura i se uscase. Aelin se ridică în picioare.

Vernon se încruntă la ea.

– Nu vrei să mă întrebi dacă-i ştiu slăbiciunile lui Erawan sau dacă îţi pregăteşte vreo surpriză?

– Am aflat tot ce vreau să ştiu.

Ea făcu semn spre Fenrys şi Gavriel, iar primul se dezlipi de zid ca să deschidă uşa. Totuşi, cel din urmă începu să strângă din nou lanţurile lui Vernon, prinzându-l de scaun, legându-i mâinile până la braţe.

– Nu mă dezlegi? întrebă Vernon. Ţi-am spus ce ai vrut.

Aelin făcu un pas pe hol, observând furia de pe chipul lui Lorcan. El auzise fiecare cuvânt – inclusiv jurământul de a nu-l lăsa să îl ucidă pe Vernon.

Aelin îi aruncă lui Vernon un zâmbet strâmb peste umăr.

– Nu am spus că te dezleg.

Vernon înţepeni.

Aelin ridică din umeri.

– Am spus că niciunul dintre *noi* nu o să te ucidă. Nu este vina noastră dacă nu te poţi dezlega, nu-i așa?

Vernon se albi la faţă.

– Mi-ai înlănţuit şi închis prietena într-un turn vreme de zece ani, spuse Aelin. Să vedem cum te bucuri de experienţa asta! Zâmbetul ei deveni răutăcios. Deşi, după ce o să ne ocupăm de dresorii de aici, nu cred c-o să mai rămână cineva ca să te hrănească. Sau să îţi aducă apă. Sau chiar să te audă ţipând. Aşadar, mă îndoiesc că ai să reziști zece ani înainte să mori. Mai degrabă două zile. Trei? Cred că pot accepta asta.

– Te rog! zise Vernon când Gavriel întinse mâna spre clanța ușii ca să încuie bărbatul înăuntru.

– Marion mi-a salvat viața, spuse Aelin uitându-se în ochii bărbatului. Iar tu ai cedat bucuros în fața omului care a ucis-o. Poate chiar i-ai spus regelui din Adarlan unde să ne găsească. Pe toți.

– *Te rog!* strigă Vernon.

– Ar fi trebuit să păstrezi halba aia de bere, fu tot ce spuse Aelin înainte să dea din cap spre Gavriel.

Vernon începu să strige când ușa se închise, iar Aelin roti cheia.

Liniștea umplu holul.

Aelin se uită în ochii mari ai lui Elide, Lorcan fiind foarte mulțumit lângă ea.

– Așa, n-o să aibă parte de o moarte rapidă, spuse Aelin întinzându-i cheia lui Elide. Restul întrebării pluti în aer.

Vernon continuă să țipe, implorându-i să se întoarcă, să îl dezlege.

Elide studie ușa încuiată. Bărbatul disperat din spatele ei.

Doamna din Perranth luă cheia întinsă și o băgă în buzunar.

– Ar trebui să găsim o cale mai bună să încuiem ușa aia.

~

– Cele mai mari frici ale noastre s-au confirmat, îi spuse Aelin lui Rowan, aplecându-se peste balustrada unui balcon din Colțul Nordic și uitându-se la armata adunată în trecătoare. Spre locul unde tovarășii lor se îndreptau acum, ducând la capăt sarcina de a încuia permanent încăperea în care era înlănțuit Vernon. Unde ar fi trebuit să se îndrepte și ei. Dar ea se oprise aici. Fără să se grăbească.

Rowan puse o mână pe umărul ei.

– O să-i înfruntăm împreună pe Maeve și Erawan.

– Și suta de mii de soldați care se îndreaptă spre Orynth?

– Împreună, Inimă de Foc, fu tot ce spuse el.

Pe faţa lui nu văzu decât secolele de instrucţie şi calcule reci, acea voinţă de nestrămutat.

Ea îşi sprijini capul de umărul lui, tâmpla afundându-i-se în armura uşoară.

- O să reuşim? O să mai rămână ceva?

El îi dădu la o parte părul de pe faţă.

- O să încercăm. Este tot ce putem face.

Cuvintele unui comandant care intrase şi ieşise de pe câmpurile de luptă secole întregi.

El o luă de mâini şi împreună se uitară la armata de dedesubt, la salvarea pe care le-o oferea.

Fusese o prostie să-şi risipească pe acea armată, şi nu pe Maeve, cele trei luni în care cu greu se adâncise în puterea ei? Asupra lui Maeve şi a lui Erawan? Chiar dacă ar fi început acum, nu ar fi putut fi la fel.

- Nu te împovăra cu ipoteze, spuse Rowan, citind cuvintele pe chipul ei.

„Nu ştiu ce să fac“, zise ea în gând.

El o sărută în creştetul capului. „Împreună.“

Iar când vântul şuieră printre piscuri, Aelin îşi dădu seama că poate nici partenerul ei nu avea o soluţie.

CAPITOLUL
81

– O sută de mii, şopti Ren, încălzindu-şi mâinile în faţa focului din Marea Sală.

Pierduseră doi Asasini Tăcuţi în atacul arcaşilor Morathului care căutau să se răzbune pentru distrugerea turnurilor vrăjitoarelor, dar, din fericire, nu mai mulţi.

Totuşi, masa de seară fusese posomorâtă. Nu mâncase nimeni cu adevărat când întunericul se lăsase şi focurile de tabără fuseseră aprinse. Mai multe decât puteau număra.

Aedion zăbovise aici după ce toţi ceilalţi plecaseră la culcare. Rămăsese doar Ren, Lysandra însoţind-o pe Evangeline, care încă tremura, spre camera lor. Numai zeïi ştiau ce urmau să le aducă zorii.

Poate că zeii îi abandonaseră din nou, acum că singura lor cale de întoarcere acasă fusese încuiată într-o cutie de fier. Sau îşi concentraseră toate eforturile asupra lui Dorian Havilliard.

Ren inspiră prelung.

– Asta e, nu-i aşa? Nu a mai rămas nimeni care să ne vină în ajutor.

– N-o să fie un sfârşit frumos, recunoscu Aedion rezemându-se de pervazul şemineului. Mai ales după ce o să repună în funcţiune cel de-al treilea turn.

Acum nu mai aveau cum să surprindă Morathul.

El făcu semn din bărbie spre tânărul lord.

– Ar trebui să te odihneşti.

– Şi tu?

Aedion doar se uită în foc.

– Ar fi fost o onoare, spuse Ren. Să servesc regatul ăsta. Împreună cu tine.

Aedion închise ochii, înghiţind cu greu.

– Într-adevăr ar fi fost o onoare.

Ren îl bătu uşor pe umăr, după care se îndepărtă pe hol.

Aedion rămase singur în lumina slabă a focului alte câteva minute înainte să se retragă în camera lui şi să încerce să doarmă.

Când o văzu, aproape ajunsese la intrarea în turnul estic.

Lysandra se opri, ţinând în mâini ceea ce părea o cană cu lapte cald.

– Pentru Evangeline, spuse ea. Nu poate să doarmă.

Fata tremurase toată ziua, părând pe cale să vomite la masă.

– Pot să discut cu ea? întrebă Aedion pur şi simplu.

Lysandra deschise gura ca şi când ar fi vrut să-i spună „nu“, iar el era dispus să renunţe, dar ea îşi înclină capul.

Merseră în linişte până la turnul nordic, de unde urcară tot mai mult, spre vechea cameră a lui Rose. Ren se ocupase din nou de ea. Uşa era întredeschisă, lumina aurie revărsându-se pe palier.

– Ţi-am adus nişte lapte, spuse Lysandra, nu prea obosită din cauza scărilor. Şi un vizitator, îi mai zise fetei când Aedion intră în camera comodă.

În ciuda anilor de neglijare, camera lui Rose din castelul regal rămăsese neafectată – una dintre puţinele camere care erau astfel.

Evangeline făcu ochii mari când îl văzu, iar Aedion îi zâmbi fetei înainte să se aşeze pe marginea patului ei. Ea luă laptele pe care i-l oferi Lysandra în timp ce aceasta se aşeză pe cealaltă margine a saltelei, şi sorbi o dată, ţinând strâns cana.

– Înainte de prima mea luptă, îi spuse Aedion fetei, mi-am petrecut toată noaptea în latrină.

– Tu? chiţăi Evangeline.

Aedion rânji.

– O, da! Quinn, fostul căpitan al gărzii, a spus că este o minune dacă rămân cu ceva prin maţe până la răsăritul soarelui.

O durere veche îi umplu pieptul când îl menţionă pe mentorul şi prietenul său, pe bărbatul pe care îl admirase atât de mult şi care purtase ultima luptă, aşa cum ar fi făcut Aedion, pe câmpia din afara oraşului.

Evangeline râse încet.

– E dezgustător!

– Cu siguranţă a fost, spuse Aedion şi ar fi putut jura că Lysandra schiţă un zâmbet. Aşadar, eşti *mult* mai curajoasă decât am fost eu vreodată.

– Am vomitat mai devreme, şopti Evangeline.

– Este mai bine decât să faci în pantaloni, dragă, zise Aedion în şoaptă.

Evangeline izbucni în râs, apucând bine cana ca să nu o verse.

Aedion zâmbi şi îi ciufuli părul blond-roşcat.

– Lupta n-o să fie frumoasă, spuse el când Evangeline sorbi din lapte. Şi foarte probabil ai să vomiţi din nou. Dar aminteşte-ţi că frica înseamnă că ai ceva pentru care merită să lupţi – ceva la care ţii atât de mult încât a-l pierde este cel mai grav lucru pe care ţi-l poţi imagina. El arătă spre ferestrele acoperite de gheaţă. Ticăloşii ăia de pe câmp? Nu au aşa ceva. Îi strânse uşor mâna într-a lui. Ei *nu* au pentru ce lupta. Şi chiar dacă nu suntem mulţi, *noi* avem ce apăra. Şi datorită acestui lucru ne putem învingem frica. Putem lupta împotriva lor până la sfârşit. Pentru prietenii noştri, pentru familia noastră... El îi strânse mâna cât îi vorbi. Pentru cei pe care îi iubim... Îndrăzni să îşi ridice privirea la Lysandra, ai cărei ochi verzi erau înlăcrimaţi. Pentru cei pe care îi iubim, putem depăşi frica. Să nu uiţi asta mâine! Chiar dacă vomiţi, chiar dacă îţi petreci toată noaptea în latrină. Aminteşte-ţi că avem pentru ce lupta şi asta va triumfa întotdeauna.

Evangeline dădu din cap.

– Aşa am să fac!

Aedion îi ciufuli din nou părul şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se în prag. El se uită în ochii strălucitori de smarald ai Lysandrei.

– Mi-am pierdut familia în urmă cu zece ani. Mâine am să lupt pentru noua familie pe care mi-am făcut-o.

Nu doar pentru Terrasen şi regatul şi oamenii lui, ci şi pentru cele două doamne din camera asta.

„La sfârşit, mi-am dorit să fii tu."

Mai că-i spuse cuvintele. Mai că i le rosti din nou Lysandrei când ceva asemănător tristeţii şi dorului se întipări pe chipul ei.

Dar Aedion ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

~

Lysandra nu prea reuşise să doarmă. De fiecare dată când închidea ochii, vedea expresia lui Aedion şi îi auzea cuvintele.

El nu se aştepta să supravieţuiască acestei bătălii. Nu se aştepta să o facă vreunul dintre ei.

Ar fi trebuit să-l urmeze, să alerge pe scările turnului după el.

Şi totuşi, nu o făcuse.

Soarele răsări, anunţând o zi senină, ca ei să poată vedea mai clar armata numeroasă care îi aştepta.

Lysandra îi împleti părul lui Evangeline, fata stând mai dreaptă decât cu o zi în urmă. Pentru asta, putea să-i mulţumească lui Aedion. Pentru cuvintele care îi permiseseră fetei să doarmă peste noapte.

În linişte, cele două se îndreptară către Marea Sală pentru ceea ce, la fel de bine, ar fi putut fi ultimul lor mic dejun.

Aproape ajunseră acolo când se auzi o voce bătrână:

– Aş vrea să stăm de vorbă.

Darrow.

Evangeline se întoarse înaintea Lysandrei.

Bătrânul lord stătea în pragul a ceea ce părea a fi un birou şi le făcu semn să intre.

– Nu o să dureze mult, spuse observând nemulţumirea încă întipărită pe chipul Lysandrei.

Se săturase să pară *amabilă* pentru oamenii faţă de care nu era interesată să fie aşa.

Evangeline se uită întrebătoare la ea, dar Lysandra făcu semn din cap spre bătrân.

– Foarte bine.

Biroul era plin cu teancuri de cărți rezemate de ziduri, pe podea. Mai mult de o mie. Multe distruse de vreme.

– Ultimele texte sacre din biblioteca Orynthului, spuse Darrow, îndreptându-se spre biroul plin cu hârtii din fața unei ferestre înguste de sticlă. Tot ce-au reușit marii dascăli să salveze în urmă cu zece ani.

Atât de puține în comparație cu ce spusese cândva Aelin că existase în acea bibliotecă aproape mitică!

– Le-am scos din ascunzătoare după moartea regelui, spuse Darrow, așezându-se în spatele biroului. Presupun că am fost mânat de optimismul unui nesăbuit.

Lysandra făcu pași spre unul dintre teancuri, uitându-se la un titlu. Era într-o limbă pe care nu o recunoștea.

– Rămășițele unei civilizații cândva mărețe, zise Darrow cu vocea îngroșată.

Și ușoara poticnire din glasul lui o făcu pe Lysandra să se întoarcă și să îl întrebe ce voia, dar văzu ce se afla lângă mâna lui dreaptă.

Închisă într-un cristal cât o carte de joc, floarea cu petale roșii și portocalii părea să strălucească – la fel ca puterea numelui său.

– Flacăra-regelui, șopti ea, apropiindu-se fermecată.

Aelin și Aedion îi povestiseră despre floarea legendară care răsărise prin munți și câmpii în ziua în care Brannon ajunsese pe acest continent, dovada păcii pe care o adusese cu el.

Și din acele timpuri străvechi, doar câteva flori singuratice fuseseră zărite, atât de rare încât apariția lor era considerată un semn că ținutul binecuvântase conducătorul care stătea pe tronul Terrasenului, că regatul era cu adevărat pașnic.

Cea închisă în cristalul de pe biroul lui Darrow, spusese Aelin, apăruse în timpul domniei lui Orlon. Orlon, dragostea de-o viață a lui Darrow.

– Marii dascăli au luat cărțile când ne-a invadat Adarlanul, spuse Darrow, zâmbind trist la flacăra-regelui. Eu am luat asta.

Tronul din coarne de cerb și coroana fuseseră distruse. Nu și această comoară, măreață ca orice obiect din casa Galathynius.

– Este foarte frumoasă, spuse Evangeline, apropiindu-se de birou. Dar foarte mică.

Lysandra ar fi putut jura că buzele bătrânului zvâcniră spre un zâmbet.

– Chiar este, zise Darrow. Ca tine.

Ea nu se aşteptase la amabilitatea şi blândeţea vocii lui, şi nici la următoarele lui cuvinte.

– Lupta o să înceapă înainte de miezul zilei, îi spuse Darrow lui Evangeline. Mi-am dat seama că o să am nevoie de cineva isteţ şi rapid ca să mă ajute aici. Să transmită mesaje comandanţilor din castel şi să îmi aducă proviziile necesare.

Evangeline îşi înclină capul.

– Vrei să te ajut?

– Am înţeles că te-ai antrenat cu războinicii cât ai călătorit cu ei.

Evangeline îşi ridică întrebătoare privirea spre Lysandra, iar ea dădu din cap către pupila ei. În timpul călătoriei, toţi o supravegheaseră pe Evangeline, asigurându-se că învăţa să lupte cu sabia şi să tragă cu arcul.

Fata dădu din cap spre bătrânul lord.

– Ştiu câte ceva, dar nu ca Aedion.

– Puţini sunt la fel de pricepuţi, spuse ironic Darrow. Dar eu o să am nevoie de cineva neînfricat şi de o mână fermă să mă ajute. Eşti acea persoană?

Evangeline nu se mai uită la Lysandra.

– Sunt! spuse ea, ridicându-şi bărbia.

Darrow schiţă un zâmbet.

– Atunci, du-te în Marea Sală. Ia micul dejun şi, când ai să te întorci aici, o să te aştepte o armură.

Evangeline făcu ochii mari când auzi de armură, fără ca vreun strop de frică să îi mai întunece.

– Du-te, îi şopti Lysandra. Vin şi eu într-un minut.

Evangeline ieşi repede, coada împletită zburând în urma ei.

– De ce? întrebă Lysandra doar după ce se asigură că fata *plecase.*

– Presupun că întrebarea asta înseamnă că îmi permiţi să îţi preiau pupila.

– De ce?

Darrow luă cristalul cu flacăra-regelui.

– Nox Owen nu-mi mai e de niciun folos acum că mi-am dat seama cui îi este loial şi, aparent, a dispărut – naiba ştie unde – probabil la cererea lui Aedion. El întoarse cristalul în degetele-i subţiri. Dar, în afară de asta, niciun copil nu ar trebui să vadă cum îi sunt ucişi prietenii. O să fie mai bine să o ţin ocupată, să îi dau un scop şi o oarecare putere decât să o încui în turnul nordic, unde o să se sperie din cauza fiecărei morţi şi a sunetelor îngrozitoare.

Lysandra nu zâmbi, nu-şi plecă fruntea.

– Ai face asta pentru pupila unei stricate?

Darrow lăsă cristalul din mână.

– De acum zece ani, cel mai bine îmi amintesc chipurile copiilor. Chiar mai bine decât pe al lui Orlon. Şi ieri, când Evangeline a zărit armata, pe chipul ei am văzut aceeaşi disperare ca a lor. Aşa că n-ai decât să mă crezi un mare ticălos, aşa cum ar spune Aedion, dar nu sunt atât de insensibil pe cât ai putea crede. El dădu din cap spre uşa deschisă. Am să o supraveghez cu atenţie.

Ea nu prea ştia ce să spună, dacă trebuia să îl scuipe în faţă şi să îi refuze oferta.

Totuşi, strălucirea din ochii lui Evangeline, graba în care plecase de aici... Un scop. Darrow îi oferise un scop şi îndrumare.

Aşadar, ea întoarse spatele camerei, comorii preţioase, cărţilor vechi care valorau mai mult decât aurul şi compasiunii tăcute şi triste a lui Darrow.

– Mulţumesc!

Darrow îi făcu semn să plece fluturând o mână şi reveni la studiul hârtiilor de pe biroul lui... deşi ochii nu i se plimbară deasupra paginilor.

* * *

Zidurile meterezelor erau flancate de soldaţi, toţi cu faţa împietrită văzând ce se apropia.

Turnul vrăjitoarelor era încă inactiv, slavă zeilor! Dar, chiar şi de la distanţă, Aedion îi vedea pe soldaţi muncind să repare roata distrusă. Cu toate acestea, fără un alt balaur care să îl înlocuiască pe cel doborât cu o zi în urmă, nu avea să se mişte prea curând.

Totuşi, ziua de azi n-ar fi fost mai uşoară, ci periculoasă.

– Cam într-o oră o să ajungă în raza de acţiune a arcaşilor, raportă Elgan. La naiba cu ordinele lui Darrow!

Kyllian era încă general, dar fiecare raport pe care îl primea prietenul lui îl primea şi Aedion.

– Aminteşte-le să ţintească bine. Să-şi aleagă ţintele.

Legiunea Bane ştia asta fără să i se spună. Ceilalţi îşi demonstraseră caracterul în aceste lupte, dar nu strica niciodată să li se amintească.

Elgan se îndreptă spre acele părţi din zidurile oraşului pe care Ren şi nobilii Fae le consideraseră cele mai bune pentru arcaşii lor. Înfruntând o sută de mii de soldaţi, nu puteau decât să îi împuţineze, dar să permită inamicului să atace zidurile fără să i se opună rezistenţă ar fi fost o prostie şi le-ar fi distrus moralul acestor oameni înainte să îşi găsească sfârşitul.

– Ce e aia? şopti Ren, arătând spre orizont.

Probabil că ochii lui Ren erau mai ageri decât ai majorităţii oamenilor, de vreme ce, pentru Aedion, era doar o pată la distanţă.

Trecu o clipă. Pata neagră începu să prindă formă, ridicându-se în văzduhul albastru.

Zburând spre ei.

– E un ilken?

Ren miji ochii ferindu-se de lumina soarelui.

– E prea mare, şopti Aedion.

Apropiindu-se, grupul care zbura deasupra armatei se văzu mai clar. Mai mare.

– Sunt balauri, spuse Aedion, groaza agitându-i stomacul.

Legiunea aeriană a vrăjitoarelor Dinţi-de-fier fusese dezlănţuită în sfârşit.

– Pe toţi zeii! şopti Ren.

Împotriva unui asediu terestru, Orynthul ar fi putut rezista – câteva zile sau săptămâni, dar ar fi rezistat.

Dar cu mia de vrăjitoare Dinţi-de-fier care zburau spre ei pe acei balauri... Nu ar fi avut nevoie de turnurile infernale ca să distrugă acest oraş, castelul. Să spulbere porţile oraşului şi zidurile şi să lase hoardele Morathului să intre.

Soldaţii începură să zărească balaurii. Oamenii ţipară pe metereze şi în castelul care se contura în spatele lor.

Asediul nici n-avea să se mai petreacă...

Totul urma să se termine azi. În câteva ore.

Paşii grăbiţi se opriră brusc, iar Lysandra ajunse la faţa locului, gâfâind.

– Spune-mi ce să fac, unde să mă duc! Ochii ei de smarald erau mari de groază şi disperare. Pot să mă transform într-un balaur, să încerc să îi ţin...

– Sunt peste o mie de vrăjitoare Dinţi-de-fier, spuse Aedion, vocea lui părând goală. Frica ei stârni ceva periculos în el, dar se abţinu să se întindă spre ea. Nu putem face nimic!

Câteva zeci de vrăjitoare Dinţi-de-fier prădaseră Riftholdul în câteva ore.

Armata asta...

Aedion se concentră să respire, să rămână demn când soldaţii începură să se îndepărteze de poziţiile lor de-a lungul zidurilor.

Era inacceptabil.

– RĂMÂNEŢI PE LOC! strigă el. RĂMÂNEŢI ALINIAŢI ŞI NU DAŢI ÎNAPOI!

Ordinul strigat măcar îi opri pe cei care păreau înclinaţi să fugă. Dar nu împiedică tremuratul săbiilor, duhoarea fricii lor tot mai mari.

Aedion se întoarse spre Lysandra şi Ren.

– Poziţionaţi suliţele de foc ale lui Rolfe pe turnurile şi clădirile mai înalte! Vedeţi dacă pot să le ardă din aer pe vrăjitoarele Dinţi-de-fier!

Când Ren ezită, Aedion strigă:

– Acum!

Ren se grăbi spre locul în care stătea lordul piraţilor cu soldaţii lui mycenieni.

– Asta nu o să rezolve nimic, nu-i aşa? spuse încet Lysandra.

– Ia-o pe Evangeline şi plecaţi! fu răspunsul lui Aedion. La parterul castelului e un mic tunel care duce spre munţi. Ia-o şi *plecaţi*!

Ea scutură din cap.

– De ce? Oricum Morathul o să ne găsească.

Comandanţii lui fugeau spre el şi, pentru prima dată de când îi cunoştea, groaza străluci în ochii legiunii Bane. În ochii lui Elgan.

Dar Aedion îşi păstră atenţia fixată la Lysandra.

– Te rog! *Te implor* să pleci, Lysandra!

Ea îşi ridică bărbia.

– Aliaţilor noştri nu le ceri să fugă.

– Asta pentru că nu sunt îndrăgostit de ei!

Pentru o clipă, ea clipi la el.

Apoi chipul i se încreţi, iar Aedion pur şi simplu o fixă cu privirea, fără să se teamă de cuvintele rostite. Se temea doar de masa întunecată care zbura în direcţia lor, rămânând în formaţie deasupra armatei nesfârşite. Se temea de ce le-ar fi făcut legiunea ei şi lui Evangeline.

– Ar fi trebuit să îţi spun, zise Aedion, vocea spărgându-i-se. În fiecare zi după ce mi-am dat seama de asta, în urmă cu câteva luni. Ar fi trebuit să îţi spun în fiecare zi!

Lysandra începu să plângă, iar Aedion îi şterse lacrimile.

Comandanţii lui ajunseră la el, palizi şi gâfâind.

– Ordine, generale?

Nu se deranjă să le spună că nu era generalul lor. Oricum peste câteva ore n-ar fi contat cum i se adresau.

Totuşi, Lysandra rămase lângă el. Nu intenţiona să fugă.

– Te rog! insistă Aedion.

Lysandra îşi împleti degetele cu ale lui, oferindu-i un răspuns mut. Şi o provocare.

Inima i se frânse la acel refuz. La mâna tremurândă şi rece care o ţinea pe a lui.

El îi strânse puternic mâna şi nu o eliberă când se întoarse spre comandanţii lui.

– Noi...

– *Balauri din nord!*

Avertismentul strigat vui pe metereze, iar Aedion şi Lysandra se aplecară când se întoarseră spre atacul din spatele lor.

Treisprezee balauri se grăbeau dinspre munţii Staghorn, plonjând spre zidurile oraşului.

Iar când se năpustiră asupra Orynthului, oamenii şi soldaţii ţipând şi fugind din faţa lor, soarele atinse balaurul mai mic ce conducea atacul, luminându-i aripile de parcă ar fi fost argint viu.

Aedion cunoştea acel balaur şi pe cea care-l călărea.

– NU TRAGEŢI! strigă el soldaţilor.

Comandanţii lui transmiseră ordinul mai departe, iar săgeţile care fuseseră îndreptate în sus se opriră acum.

– Este..., şopti Lysandra, retrăgându-şi mâna din a lui în timp ce înaintă un pas, ca şi când ar fi fost uluită. Este...

Soldaţii tot se retrăgeau de lângă zidurile oraşului când Manon Cioc-Negru şi Cele Treisprezece aterizară printre ei, chiar în faţa lui Aedion şi a Lysandrei.

Nu era vrăjitoarea pe care o văzuse el ultima dată pe o plajă din Eyllwe.

Nu, nimic nu mai rămăsese din fiinţa rece şi ciudată care-i zâmbi macabru acum. Cu acea coroană remarcabilă de stele de pe frunte, era de nerecunoscut.

O coroană de stele.

Pentru ultima regină a vrăjitoarelor Crochan.

Respiraţiile sacadate se apropiară, iar Aedion îşi luă privirea de la Manon Cioc-Negru ca să îl vadă pe Darrow grăbindu-se către zidurile oraşului, holbându-se la vrăjitoare şi la balaurul ei, la Aedion care nu trăgea în ea – în ea, pe care Darrow o crezuse a fi un inamic venit să negocieze înainte de măcel.

– Nu ne predăm! spuse furios Darrow.

Asterin Cioc-Negru, al cărei balaur albastru era lângă al lui Manon, râse încet.

Într-adevăr, Manon mişcă amuzată din buze când i se adresă lui Darrow:

– Am venit ca să ne asigurăm că nu o faci, muritorule!

– Atunci, de ce te-a trimis stăpânul tău să discuţi cu noi? zise Darrow printre dinţi.

Asterin râse din nou.

– Nu avem stăpân, rosti Manon Cioc-Negru şi într-adevăr se auzi vocea unei regine, ochii ei aurii strălucind. Am venit să onorăm o prietenă!

Dorian nu se zărea printre Cele Treisprezece, dar Aedion era atât de uluit, încât nu își găsi cuvintele ca să întrebe.

- Am venit, spuse Manon destul de tare încât toţi cei de pe zidurile oraşului să poată auzi, ca să onorăm promisiunea făcută lui Aelin Galathynius. Ca să luptăm pentru ce ne-a promis *ea*!

- Şi ce anume v-a promis? întrebă Darrow încetişor.

Manon zâmbi atunci.

- O lume mai bună.

Darrow făcu un pas înapoi ca şi când nu i-ar fi venit a crede ochilor, sfidând legiunea care se îndrepta spre oraş.

Manon se uită doar la Aedion, zâmbind în continuare.

- Cu mult timp în urmă, vrăjitoarele Crochan au luptat alături de Terrasen ca să onoreze uriaşa datorie pe care o aveam faţă de Brannon, regele Fae, pentru că ne-a oferit o patrie. Câteva secole, am fost cei mai apropiaţi aliaţi şi prieteni ai voştri. Coroana de stele îi strălucea pe creştet. Am auzit strigătul vostru de ajutor. Lysandra începu să plângă. Şi am venit să-i răspundem.

- Câte? şopti Aedion, scrutând cerul, munţii. Câte sunteţi?

Mândria şi respectul se citiră pe chipul reginei vrăjitoarelor şi până şi ochii ei aurii se mărginiră de lacrimi când arătă spre munţii Staghorn.

- Vezi şi singur!

Iar apoi, ieşind dintre piscuri, ele apărură.

Cu mantiile roşii fluturând în vânt, umplură văzduhul dinspre nord. Erau atât de multe încât nu le putea număra, precum nu putea număra nici săbiile, arcurile şi armele pe care le purtau pe spate, zburând drept şi ferm pe măturile lor.

Cu miile coborau spre Orynth. Cu miile zburau acum deasupra oraşului, soldaţii lui holbându-se în sus la şuvoiul roşu care flutura, neînfricat şi netulburat de armata inamică, aceasta întunecând orizontul. Una câte una, coborâră pe meterezele goale ale castelului.

O legiune aeriană care să le conteste pe vrăjitoarele Dinţi-de-fier.

Vrăjitoarele Crochan reveniseră, în sfârşit.

CAPITOLUL
82

Venise fiecare vrăjitoare Crochan care putea zbura şi mânui o sabie.

Zile în şir, ele se grăbiseră spre nord, printre munţi, apoi coborâseră spre Oakwald înainte să facă un ocol pentru a evita ca Morathul să le depisteze.

Într-adevăr, cu Manon şi Cele Treisprezece cocoţate pe zidurile oraşului, iar vrăjitoarele Crochan zburând în încercarea de a găsi un loc în care să aterizeze pe meterezele castelului, încă era greu de crezut că reuşiseră.

Şi fără să aibă timp de pierdut.

Cu cât mai mult zburaseră spre nord, cu atât mai multe vrăjitoare Crochan se adunaseră, ca şi când coroana de stele pe care o purta Manon ar fi fost o rocă magnetică, atrăgându-le la ea.

La fiecare kilometru, mai multe apăruseră din nori, munţi şi pădure: tinere şi bătrâne, cu priviri înţelepte sau chipuri tinere.

Până când cinci mii se adunaseră în urma lui Manon şi a Celor Treisprezece.

– S-a oprit, şopti femeia metamorfică de lângă Aedion, arătând spre câmpul de luptă.

Departe, armata Morathului se oprise.

Se oprise complet, ca şi când soldaţii ar fi fost neîncrezători sau şocaţi.

– Bunica ta este cu ei, îi şopti Asterin lui Manon. Simt asta.

– Ştiu. Manon se întoarse spre tânărul prinţ-general. Ne ocupăm noi de vrăjitoarele Dinţi-de-fier.

Ochii ei turcoaz erau strălucitori ca ziua de deasupra lor când gesticulă spre câmp.

– Chiar vă rog!

Manon strâmbă din buze şi apoi făcu semn din cap către Cele Treisprezece.

– Ne găseşti pe meterezele castelului tău. Am să-ţi las una dintre santinelele mele, dacă trebuie să îmi dai de veste.

Îi făcu semn din cap Vestei, iar vrăjitoarea roşcată nu se clinti când celelalte se îndreptară spre palatul mare şi înalt. Manon nu mai văzuse aşa ceva – nici măcar fostul castel de cleştar din Rifthold nu se putea compara cu acesta.

Manon zâmbi bătrânului care îi vorbise furios, arătându-şi toţi dinţii.

– Cu plăcere! spuse ea şi, cu un pocnet al frâielor, îşi luă zborul.

* * *

Morathul încremenise, de parcă şi-ar fi reevaluat strategia acum că vrăjitoarele Crochan apăruseră din ceţurile legendei. Aparent, nu fuseseră vânate până aproape de extincţie aşa cum crezuseră ei.

Măcar pauza asta le lăsa lui Manon şi armatei pe care o adunase ocazia să îşi tragă sufletul.

Şi o noapte de somn, chiar dacă întrerupt. Când se convinse că Morathul nu avea să-i distrugă astăzi, ea hotărî să se vadă cu liderii muritori la cină.

Cinci mii de vrăjitoare Crochan nu ar fi câştigat acest război, n-ar fi oprit o sută de mii de soldaţi. Dar puteau ţine la distanţă legiunile Dinţi-de-fier – le puteau împiedica să prade oraşul şi să lase hoardele demonice să intre. Manon nu ştia dacă destul de mult timp pentru vreun miracol neînsemnat. Nu îndrăznise să întrebe şi niciunul dintre muritori nu dăduse glas întrebării.

Putea să reziste oraşul la o sută de mii de soldaţi care îi atacau zidurile şi porţile? Probabil.

Însă nu cu turnul vrăjitoarelor care încă mai putea să funcționeze, pe câmp. Ea nu se îndoia că acum era reparat și înhămat un alt balaur. Poate de aceea se opriseră – ca să aibă timp să ridice din nou turnul și să distrugă vrăjitoarele Crochan.

Doar răsăritul avea să dezvăluie ce aleseseră să facă vrăjitoarele Dinți-de-fier. Ce reușiseră să facă.

Manon și Cele Treisprezece, împreună cu Bronwen și Glennis, își petrecură câteva ore organizându-le pe vrăjitoarele Crochan, repartizându-le anumitor flancuri Dinți-de-fier în funcție de ce știa Manon despre formațiile inamicilor lor.

Ea făcuse acele formații, plănuind să le conducă.

Iar după ce terminară cu asta, după ce întâlnirea cu liderii muritori se termină, toți părând încă sumbri, dar nu prea panicați, Manon și Cele Treisprezece găsiră o cameră în care să doarmă.

Câteva lumânări ardeau în camera mare și nemobilată. Înăuntru nu se aflau decât saltelele pe care le aduseseră ele. Manon încercă să nu se uite prea mult timp la a ei, să nu simtă mirosul care dispăruse cu fiecare kilometru spre nord.

Unde era Dorian și ce făcea el era un subiect la care nu voia să se gândească din simplul motiv că, dacă ar fi făcut-o, ar fi zburat din nou spre sud, tocmai până în Morath.

În camera slab luminată, Manon se așeză pe saltea înconjurată de Cele Treisprezece, și ascultă haosul castelului.

Locul era aproape ca un mormânt, fantomele bogățiilor acestuia bântuind fiecare colț. Se întrebă ce fusese camera asta – o sală de consiliu, un loc de dormit, un birou... Nu găsi niciun indiciu.

Manon își rezemă capul de pietrele reci ale zidului din spatele ei, coroana fiind aruncată lângă cizme.

Asterin vorbi prima, spintecând liniștea sabatului.

– Le cunoaștem fiecare mișcare, fiecare armă. Iar acum și vrăjitoarele Crochan le cunosc. Probabil matroanele sunt cuprinse de panică.

Manon nu-și văzuse niciodată bunica panicându-se, dar râse întunecat.

– Presupun că o să vedem mâine, zise și se uită cu atenție la Cele Treisprezece. Ați venit cu mine până aici, dar mâine o să ne înfruntăm suratele. Aţi putea lupta cu prieteni sau iubiţi sau membri ai familiei. Înghiţi. N-o să vă condamn dacă n-o să fiţi în stare.

– Am ajuns până aici, spuse Sorrel, pentru că toate suntem pregătite pentru ce o să se întâmple mâine.

Într-adevăr, Cele Treisprezece dădură aprobator din cap.

– Nu ne temem, spuse Asterin.

Nu, nu se temeau. Uitându-se la ochii limpezi din jurul ei, Manon vedea asta şi singură.

– M-am aşteptat ca măcar *câteva* din trecătoarea Ferian să ni se alăture, mormăi Vesta.

– Ele nu înţeleg, spuse Ghislaine. Nici măcar ce le-am oferit.

Libertate – libertate faţă de matroanele care le transformaseră în unelte ale distrugerii.

– O risipă, bombăni Asterin.

Până şi demoniţele gemene cu ochi verzi dădură din cap.

Liniştea se pogorî din nou. În ciuda ochilor limpezi, Cele Treisprezece erau perfect conştiente de limitele celor cinci mii de vrăjitoare Crochan împotriva vrăjitoarelor Dinţi-de-fier şi ale armatei din spatele acestora.

Aşadar, schiţând un zâmbet, Manon spuse uitându-se în ochii fiecăreia:

– Aş prefera să zbor cu voi decât cu zece mii de vrăjitoare Dinţi-de-fier lângă mine. Mâine o să le arătăm de ce.

Sabatul ei zâmbi, şiret şi sfidător, vrăjitoarele atingându-şi fruntea cu două degete în semn de respect.

Manon făcu gestul la rândul ei, plecându-şi capul în acest timp.

– Suntem Cele Treisprezece, spuse ea. De acum şi până o să ne ia Întunericul!

~

Evangeline hotărâse că nu mai voia să fie pajul lordului Darrow, ci mai degrabă o vrăjitoare Crochan.

Una dintre femei îi dăduse chiar o mantie roşie fetei cu ochii mari, pe care Evangeline încă o purta când Lysandra o trimisese la culcare. Înainte să adoarmă, Evangeline promisese că avea să-l ajute pe Darrow a doua zi, după ce s-ar fi asigurat că vrăjitoarele Crochan nu aveau nevoie de ajutor.

Lysandra zâmbise auzind-o, în ciuda probabilităţii ca lucrurile să decurgă prost pentru ei. Manon Cioc-Negru – acum Manon Crochan, presupunea ea – făcuse o evaluare sinceră, directă. Vrăjitoarele Crochan le puteau ţine la distanţă pe cele Dinţi-de-fier, probabil să le învingă dacă erau cu adevărat norocoase, dar tot trebuiau să înfrunte armata Morathului. Odată ce soldaţii s-ar fi pus din nou în mişcare, ar fi revenit la aceleaşi planuri de a apăra zidurile.

Nereuşind şi nedorindu-şi să adoarmă pe pat lângă Evangeline, Lysandra se trezi rătăcind pe holurile întortocheate ale vechiului castel. Ce casă ar fi fost pentru ea şi Evangeline! Ce curte!

Poate că îi urmărise incoştient mirosul, dar Lysandra nu fu deloc surprinsă când intră în Marea Sală şi îl găsi pe Aedion în faţa focului aproape stins.

Stătea singur, iar ea nu se îndoia că trecuse ceva timp de când era acolo.

El se întoarse înainte ca Lysandra să fi intrat măcar pe uşă. Îi urmări fiecare pas.

„Asta pentru că nu sunt îndrăgostit de ei!"

Cum schimbaseră cuvintele totul şi totuşi, nimic...

– Ar trebui să dormi.

Aedion îi schiţă un zâmbet.

– Şi tu.

Linştea se lăsă între ei când se uitară unul la celălalt.

Ea ar fi putut să-şi petreacă aşa toată noaptea. Îşi petrecuse multe nopţi aşa, în trupul altui animal. Doar privindu-l, studiind liniile puternice ale corpului său, voinţa fermă din ochii lui.

– Credeam că o să murim azi, spuse ea.

– Era să murim.

– Tot sunt supărată pe tine, spuse ea deodată. Dar...

El ridică din sprâncene, lumina pe care nu o văzuse de ceva timp strălucind pe chipul lui.

– Dar?

Ea se încruntă.

– Dar am să mă gândesc la ce mi-ai spus. Asta e tot.

Un zâmbet cunoscut şi şiret se insinuă pe buzele lui.

– Ai să te gândeşti?

Lysandra îşi ridică bărbia, uitându-se de-a lungul nasului la el cât de mult posibil cât el se înălţă deasupra ei.

– Da, am să mă gândesc. La ce am de gând să fac.

– La faptul că sunt îndrăgostit de tine.

– Ooo! El ştia că aroganţa o tulbura. Dacă aşa vrei să-i zici.

– Ar trebui să-i spun altfel? El făcu un singur pas spre ea, lăsând-o să decidă dacă avea să-i permită. Îi permise.

– Doar... Lysandra strânse din buze. Să nu mori mâine. Este tot ce îţi cer.

– Ca să poţi să ai timp să te gândeşti la ce ai de gând să faci cu declaraţia mea.

– Exact.

Aedion rânji ca un animal de pradă.

– Atunci pot să îţi cer ceva?

– Nu cred că eşti în poziţia să-mi ceri ceva, dar în regulă.

– Dacă nu mor mâine, pot să te sărut la sfârşitul zilei? îi şopti la ureche, încă rânjind ca un lup.

Lysandra se roşi când se îndepărtă, cedând un pas. Era o curtezană instruită, pe toţi zeii! *Foarte bine* instruită. Şi totuşi, cererea simplă îi făcu genunchii să cedeze.

Ea se stăpâni, îndreptându-şi umerii.

– Dacă nu mori mâine, Aedion, atunci o să stăm de vorbă. Şi o să vedem ce se mai întâmplă.

Zâmbetul de lup al lui Aedion nu se dădu dispărut.

– Atunci, pe mâine-seară!

A doua zi îi aştepta iadul. Poate şi moartea. Dar ea nu voia să îl sărute, nu acum. Nu voia să-i ofere o astfel de promisiune sau un aşa rămas-bun.

Aşadar, Lysandra ieşi din sală cu pulsul mărit.

– Pe mâine!

CAPITOLUL
83

Dorian zbură fără oprire. De-a lungul crestei Colţilor, cu pădurea Oakwald o întindere golaşă în dreapta lui, pluti spre nord aproape două zile înainte să îndrăznească să facă o pauză.

Alegând o poiană din mijlocul unui desiş de copaci bătrâni, se prăbuşi printre crengi, abia simţind usturimea prin pielea groasă de balaur. Se transformă de îndată ce atinse zăpada, magia sa dezgheţând pârâul îngheţat care şerpuia pe acolo.

Apoi căzu în genunchi şi bău cu nesaţ, gâfâind.

Să găsească de mâncare se dovedi o sarcină mai uşoară decât anticipase. Nu avu nevoie de o capcană sau de săgeţi ca să prindă iepurele slab care se ghemuia în apropiere. Nu avu nevoie de cuţite ca să îl jupoaie. Sau să-l pârlească.

După ce-şi potoli setea şi foamea şi se uită la cer ca să se asigure că nu se apropia niciun inamic, Dorian desenă semnele. O singură dată.

Trebuia să plece curând. Dar pentru asta îşi putea întârzia încă puţin zborul spre nord. Sabia Damaris păru să îi confirme, invocând acum pe cine-şi dorea el.

Gavin apăru în cercul de semne Wyrd însângerate, mai palid şi mai întunecat în lumina dimineţii.

– Aşadar, ai găsit-o, spuse regele antic în loc de salut. Şi i-ai lăsat lui Erawan o mare dezordine de curăţat.

– Da.

Dorian îşi atinse buzunarul jachetei unde vibra puterea teribilă. În timpul zborului frenetic dinspre Morath fusese nevoit să se concentreze pe deplin ca să îi blocheze şoaptele. Nu tremura doar din cauza frigului.

– Atunci, de ce m-ai chemat?

Dorian se uită în ochii bărbatului. Ca de la un rege la altul.

– Am vrut să îţi spun că am obţinut-o – ca să poţi să ai şansa să îţi iei rămas-bun. De la Elena, adică. Înainte să se făurească Lacătul.

Gavin înţepeni. Dorian nu îşi mută privirea de la ochii evaluatori ai regelui.

După o clipă, Gavin spuse cu ceva mai multă blândeţe:

– Atunci presupun că am să-mi iau adio şi de la tine.

Dorian dădu din cap. El era pregătit. Nu avea de ales decât să fie pregătit.

– Aşadar, te-ai hotărât? întrebă Gavin. Să fii tu cel sacrificat?

– Aelin este în nord, spuse Dorian. Când o găsesc, cred că o să hotărâm ce să facem. Cine urma să facă gestul de a uni cele trei chei, fără a da înapoi. Dar, recunoscu el, sper ca ea să fi găsit altă soluţie. Şi una şi pentru Elena.

Aelin scăpase de Maeve. Poate avea să fie la fel de norocoasă şi să găsească o cale de scăpare de soarta lor.

Un vânt-fantomă îi suflă lui Gavin şuviţele lungi de păr peste faţă.

– Mulţumesc! spuse el răguşit. Pentru că măcar te-ai gândit la asta.

Dar suferinţa strălucea în ochii regelui. Ştia că era imposibil.

– Îmi pare rău, zise Dorian. Pentru ce o să însemne reuşita Lacătului în ceea ce vă priveşte.

Gavin înghiţi.

– Partenera mea a ales cu mult timp în urmă. Ea a fost dintotdeauna pregătită să înfrunte consecinţele, chiar dacă eu nu eram.

La fel cum alesese şi Sorscha. Îşi urmase propria cale.

Şi, pentru prima dată, amintirea ei nu-i aduse suferinţă, ci străluci ca o provocare să reuşească. Pentru ea şi mulţi alţii. Şi pentru el.

– Nu renunţa atât de uşor la viaţă! spuse Gavin. Viaţa pe care am avut-o cu Elena îmi permite să mă gândesc măcar să mă despart acum de ea. O viaţă bună – pe cât de bună am putut spera. El îşi înclină capul. Îţi doresc acelaşi lucru.

Înainte ca Dorian să poată spune ce avea pe suflet auzind cuvintele, Gavin se uită spre cer, ridicând din sprâncenele negre.

– Trebuie să pleci.

Pentru că vuietul aripilor umplea aerul. Mii de aripi.

Aparent, legiunea Dinţi-de-fier din Morath tot se adunase după prăbuşirea fortăreţei, iar acum îşi făcea zborul lung spre nord şi Orynth, foarte probabil infinit mai nerăbdătoare să îi sfâşie prietenii.

El se rugă ca Maeve să nu se afle printre rândurile acelei armate, ca ea să fi rămas în Morath cu Erawan, lingându-şi rănile. Înainte să mărşăluiască şi restul grozăviilor lor, cu prinţesele-păienjeniţe printre ele.

Dar, în ciuda armatei care se apropia, Dorian atinse mânerul sabiei Damaris şi spuse:

– Am să am eu grijă de Adarlan. Cât timp mi-a mai rămas. N-am să-l abandonez.

Sabia se încălzi. Iar Gavin, în ciuda pierderii care se ivea pentru el, schiţă un zâmbet ca şi când ar fi simţit şi el căldura sabiei.

– Ştiu. Întotdeauna am ştiut asta.

Căldura lui Damaris nu şovăi.

Dorian îşi înghiţi nodul din gât.

– După ce poarta Wyrd o să fie încuiată, am să pot să mai deschid un astfel de portal? „Am să pot să te mai caut, ca să îmi dai sfaturi?“

Gavin se estompă.

– Nu ştiu. Dar sper, adăugă încetişor.

Dorian îşi atinse pieptul în dreptul inimii şi făcu o plecăciune adâncă.

Iar când Gavin dispăru în zăpadă şi soare, Dorian ar fi putut jura că şi regele făcu o plecăciune.

Câteva minute mai târziu, când aripile acoperiră lumina soarelui, nimeni nu observă balaurul singuratic ce se ridică din Oakwald şi intră în rândurile armatei agitate.

CAPITOLUL

84

Nu mai rămăsese nicio armură în arsenalul sărăcit al castelului. Şi oricum niciuna nu s-ar fi potrivit balaurilor.

Cele care supravieţuiseră ocupaţiei Adarlanului sau fuseseră cumpărate de la căderea acestuia fuseseră distribuite, şi chiar dacă prinţul Aedion se oferise să roage un fierar să sudeze foi de metal ca să făurească nişte platoşe, Manon aruncase o privire la uşile care ar fi fost utilizate în acest scop şi îşi dăduse seama că ar fi fost foarte grele. Împotriva legiunii Dinţi-de-fier aveau nevoie de viteză şi agilitate.

Aşadar, vrăjitoarele aveau să intre în·luptă ca întotdeauna: doar cu săbiile, dinţii şi unghiile de fier şi isteţimea lor.

Stând pe un balcon spaţios din cel mai înalt turn al castelului din Orynth, armata Morathului întinzându-se dedesubt, Manon privi soarele răsărind şi îşi dădu seama că ar fi putut fi ultima oară.

Dar Cele Treisprezece, multe dintre ele rezemându-se de balustrada balconului, nu se uitau înspre est.

Nu, se concentrau doar asupra inamicului care se agita în lumina dimineţii. Sau erau atente la cele două vrăjitoare Crochan care stăteau cu Manon, cu măturile în mâini şi săbiile deja prinse pe spate.

Nu fusese un şoc să o vadă pe Bronwen sosind în dimineaţa asta îmbrăcată pentru luptă. Dar Manon se oprise când Glennis ieşise cu o sabie şi părul împletit la spate.

Ele discutaseră deja detaliile – de trei ori în urmă cu o seară. Iar acum, în lumina răsăritului, zăboveau în vârful vechiului turn.

Departe, în mijlocul armatei agitate a Morathului, răsună un corn.

Lent, ca o bestie uriaşă care se trezea dintr-un somn profund, armata Morathului începu să se mişte.

– Era şi timpul, mormăi Asterin lângă Manon, părul ei împletit fiind legat cu o panglică de piele pe frunte.

Balaurii legiunii Dinţi-de-fier îşi luară zborul, mişcându-se cu greu în armurile lor grele.

Totuşi, balaurii nu aveau să fie un avantaj. Vrăjitoarele Dinţi-de-fier, după un început greu, umplură curând văzduhul. Erau cel puţin o mie. Manon nu voia să ştie unde era armata din trecătoarea Ferian. Nu încă.

Pe turnurile castelului, pe acoperişurile oraşului şi de-a lungul meterezelor, vrăjitoarele Crochan îşi îndreptară măturile pe lângă corp, aşteptând semnalul ca să îşi ia zborul.

Un semn de la Bronwen, din cornul sculptat de la centură, crăpat şi îngălbenit de vreme, simbolurile sculptate fiind atât de învechite încât abia se vedeau.

Observând privirea lui Manon, Bronwen spuse:

– Este o relicvă din vechiul regat. I-a aparţinut lui Telyn Venora, o războinică tânără şi fără experienţă în timpul ultimelor zile ale războiului, care era aproape de porţi când a căzut Rhiannon. Înaintaşa mea. Ea îşi trecu o mână peste corn. A suflat din cornul ăsta ca să avertizeze oamenii că Rhiannon a fost ucisă şi că trebuie să fugă din oraş. La câteva clipe după ce a dat semnalul de avertisment, matroana Sânge-Albastru a ucis-o. Dar asta i-a oferit poporului nostru timp să fugă. Să supravieţuiască. Lacrimile mărgineau ochii negri ai lui Bronwen. Sunt onorată să suflu din nou în cornul ăsta azi. Nu ca să ne avertizez oamenii, ci să îi adun.

Niciuna dintre Cele Treisprezece nu se uită spre Bronwen, dar Manon ştia că ele auziseră fiecare cuvânt.

Bronwen îşi atinse platoşa de piele.

– Telyn este aici astăzi. În inima fiecărei vrăjitoare Crochan care a scăpat şi a supravieţuit până acum. Toate cele căzute în războaiele vrăjitoarelor sunt cu noi, chiar dacă nu le putem vedea.

Manon se gândi la cele două prezenţe pe care le simţise în lupta cu matroanele şi îşi dădu seama că vorbele lui Bronwen erau adevărate.

– Pentru ele luptăm! spuse Bronwen, coborându-şi privirea la armata care se apropia. Şi pentru viitorul pe care vrem să îl obţinem!

– Un viitor pe care toate vrem să-l avem, zise Manon şi se uită în ochii Celor Treisprezece. Deşi ele nu zâmbiră, înverşunarea de pe chipurile lor spunea destule.

Manon se întoarse spre Glennis.

– Chiar vrei să lupţi?

Glennis dădu din cap, ferm şi hotărât.

– În urmă cu cinci sute de ani, mama a ales viitorul descendenţei regale în loc să lupte alături de cei dragi. Şi chiar dacă nu şi-a regretat alegerea, povara lucrurilor rămase în urma ei a afectat-o. I-am purtat povara toată viaţa. Bătrâna gesticulă spre Bronwen, apoi spre Asterin. Toate cele care luptăm aici azi o facem având pe cineva invizibil în spatele nostru.

Privirea din ochii negri cu pete aurii ai lui Asterin se îndulci puţin.

– Da, fu tot ce spuse aghiotanta lui Manon când mâna-i alunecă spre pântec.

Nu în amintirea cuvântului plin de ură însemnat acolo, a ceea ce i se făcuse.

În amintirea fetiţei născute moartă care fusese aruncată de bunica lui Manon în foc înainte ca Asterin să aibă şansa să o îmbrăţişeze.

În amintirea vânătorului pe care îl iubise Asterin aşa cum nicio vrăjitoare Dinţi-de-fier nu iubise vreodată un bărbat şi la care nu se întorsese niciodată de ruşine şi frică; în amintirea vânătorului care nu încetase să îi aştepte întoarcerea, nici măcar la bătrâneţe.

Pentru ele, pentru familia pe care o pierduse, Manon ştia că aghiotanta avea să lupte azi. Ca aşa ceva să nu se mai întâmple niciodată.

În lupta de astăzi, şi pe Manon o mâna acelaşi imbold.

– Deci am ajuns la asta după cinci sute de ani, spuse Glennis cu o voce fermă şi totuşi distantă, ca şi când s-ar fi pierdut în amintiri. Soarele dimineţii scălda în auriu zidurile albe ale Orynthului. Ultima înfruntare a vrăjitoarelor Crochan.

Ca şi când cuvintele ar fi fost un semn, Bronwen duse cornul lui Telyn Vanora la buze şi suflă.

~

Cei mai mulţi credeau că râul Florine curgea din Coarnele Cerbului, chiar prin marginea vestică a Orynthului înainte să traverseze câmpiile.

Dar majoritatea nu ştia că anticul rege Fae îşi construise oraşul cu înţelepciune, săpând scurgeri şi canale subterane care aduceau apa proaspătă a muntelui direct în oraş, tocmai până sub castel.

Cu o torţă ridicată în aer, Lysandra se uită într-unul dintre aceste canale de apă subterane. Apa întunecată se învolbură când curse prin tunelul de piatră şi dincolo de zidurile oraşului. Suflarea ei scoase aburi când spuse grupului de soldaţi din legiunea Bane care o însoţiseră:

– Să încuiaţi poarta după ce ies!

Un mormăit fu singura confirmare pe care o primi.

Lysandra se încruntă la poarta grea din fier din partea cealaltă a râului subteran, ale cărei bare de metal erau la fel de groase ca antebraţul ei. Lordul Murtaugh fusese cel care sugerase această cale de atac, cunoscând căile navigabile de sub oraş şi castelul mult mai bine decât Aedion.

Lysandra se pregăti să plonjeze, ştiind că apa avea să fie rece. Foarte rece.

Dar Morathul se mişca, iar dacă ea nu-şi ocupa curând poziţia, putea fi prea târziu.

– Zeii să fie cu tine! spuse unul dintre soldaţii legiunii Bane.

Lysandra îi aruncă bărbatului un zâmbet încordat.

- Şi cu voi toţi!

Fără să-şi dea timp să se răzgândească, sări direct de pe marginea de piatră.

Plonjonul fu rapid şi adânc. Frigul îi scoase aerul din plămâni, dar deja se transforma, lumina şi căldura umplându-i trupul când oasele i se deformară şi pielea dispăru. Magia ei pulsă, consumându-se repede din cauza efortului de a crea acest trup, dar, apoi, totul se termină.

Pe mal, soldaţii Bane înjurau. Ei nu-i păsa dacă de frică sau din admiraţie.

Ieşind la suprafaţă cât să respire, Lysandra se scufundă din nou. Chiar şi în forma asta, frigul o afecta; apa era tulbure şi întunecată, dar ea înotă odată cu curentul, lăsându-l să o ghideze spre ieşirea din vechiul tunel, sub zidurile oraşului şi în Florine, care era mai lat. Acolo frigul deveni aproape insuportabil. Blocuri groase de gheaţă pluteau deasupra, ascunzând-o de ochii inamicilor.

Înotă de-a lungul flancului estic al armatei Morathului şi aşteptă semnalul.

~

Vrăjitoarele Crochan se înălţară la cer, un val roşu care zbură peste oraş şi zidurile lui.

Pe partea sudică a zidului, cu Ren alături, Aedion îşi lăsă capul pe spate când le privi înălţându-se deasupra câmpiei.

- Chiar crezi că pot lupta împotriva lor?

Ren dădu din cap spre marea de vrăjitoare Dinţi-de-fier şi balauri care se apropiau.

- Cred că nu avem de ales decât să sperăm că pot, spuse Aedion, scoţându-şi arcul de pe spate.

Ren făcu la fel.

La semnalul tăcut, arcaşii de pe zidurile oraşului îşi luară arcurile.

Împrăştiaţi printre ei, mycenienii lui Rolfe îşi poziţionară suliţele de foc, sprijinind aparatele metalice de zid.

Morathul mărşălui. Nu mai erau întârzieri sau surprize. Lupta urma să se desfăşoare.

Aedion aruncă o privire spre cotul râului Florine, straturile de gheaţă strălucind orbitor în soarele dimineţii. Îşi ignoră groaza din inimă. Erau prea disperaţi şi prea copleşiţi numeric încât să îi refuze Lysandrei sarcina pe care o acceptase astăzi.

O privire peste umăr îl făcu pe Aedion să confirme că soldaţii Bane aveau catapultele pregătite pe metereze, nobilii Fae fiind gata să îşi folosească magia ca să le încarce cu blocuri imense de piatră de râu. Iar pe zidurile oraşului, arcaşii Fae rămaseră atenţi aşteptând semnalul.

Aedion puse o săgeată în arc, încordându-şi braţul când trase coarda.

La unison, soldaţii adunaţi pe zidurile oraşului procedară la fel.

– Să facem lupta asta demnă de un cântec! spuse Aedion.

CAPITOLUL
85

Manon şi Cele Treisprezece se avântară în văzduh când armata vrăjitoarelor Crochan zbură dedesubt, un val roşu grăbindu-se spre marea neagră din faţă, forţând legiunea Dinţi-de-fier să aleagă: vechii lor inamici sau cei noi.

Era o încercare, şi una pe care Manon dorise să o facă mai devreme. Voia să vadă câte vrăjitoare Dinţi-de-fier aveau să asculte ordinul de a înainta şi câte i-ar fi ignorat ordinele, tentaţia de a se lupta cu Cele Treisprezece fiind insuportabilă. Şi o încercare, presupunea ea, pentru matroanele şi moştenitoarele care le conduceau legiunea – ar fi căzut în capcană? Şi-ar fi împărţit forţele ca să se adune în jurul vrăjitoarelor Dinţi-de-fier sau şi-ar fi continuat atacul asupra vrăjitoarelor Crochan?

Tot mai sus se înălţară Manon şi Cele Treisprezece, cele două armate apropiindu-se.

Vrăjitoarele Crochan nu ezitară când săbiile licăriră în soare, îndreptate spre balaurii care se apropiau.

Vrăjitoarele Dinţi-de-fier nu se antrenaseră împotriva inamicilor capabili să lupte, a unor duşmani care s-ar fi putut afla în aer, mai mici şi mai rapizi, şi în stare să atace punctul cel mai sensibil: călăreţele. Acesta era ţelul vrăjitoarelor Crochan – să doboare călăreţele, nu bestiile.

Dar ca să facă asta ar fi trebuit să înfrunte maxilarele care muşcau şi cozile ţepoase, otrava care le acoperea. Ca şi când ar fi putut ocoli balaurii în zbor, problema rămânând să înfrunte săgeţile trase şi luptătoarele instruite care călăreau bestiile. N-ar fi fost uşor, şi nici rapid.

Cele Treisprezece se înălţară atât de mult încât aerul se rarefie; destul de sus încât Manon putea să vadă partea din spate a armatei, unde zbura balaurul îngrozitor şi inconfundabil de mare al Iskrei Picioare-Galbene.

Nici urmă de Petrah sau de cele două matroane rămase. Manon nu ştia cine o înlocuise pe bătrâna Picioare-Galbene ca să devină Mare Vrăjitoare. Nici nu îi păsa. Poate că bunica ei le convinsese să nu o numească încă pe Iskra sau pe altcineva – ca să îşi elibereze calea spre domnie.

Tocmai în clipa în care Manon ameţi din cauza altitudinii, vreo cincizeci de balauri se desprinseră din formaţia inamică, zburând în sus – se grăbiră spre ele, scăpate de sub control. Însetate de gloria şi funcţiile pe care le-ar fi adus uciderea Celor Treisprezece.

Manon zâmbi.

Cele două armate se izbiră una în cealaltă.

Expirând, Manon trase o dată frâiele lui Abraxos.

Balaurul ei feroce îşi întinse aripile când se arcui şi plonjă.

Lumea se înclină când se răsuciră şi plonjară tot mai mult, Cele Treisprezece venind din urmă. Ele spintecară norii, armata în conflict pierzându-se în ceaţă, castelul şi oraşul ivindu-se dedesubt.

Iar când vrăjitoarele Dinţi-de-fier ajunseră destul de aproape încât Manon să vadă că erau Picioare-Galbene şi Sânge-Albastru, Abraxos se înclină brusc într-o parte şi un curent de aer îl aruncă direct în mijlocul lor.

Cele Treisprezece intrară în formaţie în spatele ei, ca un berbec ce se izbea în vrăjitoarele Dinţi-de-fier.

Arcul lui Manon şuieră când trase săgeată după săgeată.

La prima împroşcare de sânge albastru, o parte din ea dispăru.

Dar continuă să tragă. Iar Abraxos zbură neîncetat, sfâşiind aripi şi gâturi cu coada şi dinţii.

Şi astfel începu lupta.

~

Chiar şi în râu, freamătul picioarelor în marş trecu pe lângă Lysandra.

Ei nu văzură botul mare şi alb care ieşea periodic dintre sloiuri ca să respire. Cerul era întunecat acum, plin cu balauri şi vrăjitoare Crochan care se luptau.

Trupurile plonjau ocazional în râu, vrăjitoare Dinţi-de-fier şi Crochan deopotrivă.

Pe vrăjitoarele Crochan care se zbăteau, care erau încă în viaţă, Lysandra le purta pe ascuns spre malul îndepărtat. Ele nu spuseseră cum părea în ochii lor, iar ea nu zăbovea suficient cât să le dea ocazia.

Vrăjitoarele Dinţi-de-fier care cădeau în râu erau trase la fund şi ţintuite de pietre.

Era nevoită să îşi mute privirea de fiecare dată când o făcea.

Botul Lysandrei ieşi la suprafaţă când un corn strident spintecă vuietul, direct dinspre zidurile oraşului. Nu era un semnal de avertisment, ci o dezlănţuire.

Lysandra plonjă spre fundul apei. Plonjă, apoi se ridică, coada puternică zbătându-se ca să o arunce spre suprafaţă.

Ieşi din gheaţă şi apă, arcuindu-se prin aer, şi se izbi direct în flancul estic al Morathului.

Soldaţii ţipară când ea se dezlănţui într-un vârtej de dinţi şi gheare şi cu o coadă uriaşă care biciuia în orice direcţie.

Unde se mişca dragonul alb de mare, ţâşnea sânge negru.

Şi tocmai când soldaţii îşi stăpâniră suficient groaza ca să tragă săgeţi şi suliţe spre solzii opalescenţi întăriţi cu mătase de păianjen, ea se răsuci şi sări din nou în râul adânc, dispărând sub gheaţă. Suliţele plonjară în apele turcoaz, ratându-şi ţinta, dar Lysandra deja se grăbea mai departe.

Trupul dragonului de mare - de râu, presupunea ea - nu încetini. Îl forţă la maxim, plămânii mari lucrând ca un burduf.

Râul coti, iar ea se folosi de asta în avantajul ei când sări din nou din apă.

Soldaţii, atât de concentraţi la ravagiile pe care le făcuse în faţă, nu se uitară în direcţia ei înainte ca Lysandra să-i atace.

Înainte să revină în adâncimile îngheţate ale râului, ea aruncă doar o privire la zidurile oraşului, la valul negru care se izbea în ele, la scările de asediu ce erau ridicate şi săgeţile care zburau, flăcări izbucnind în mijlocul lor.

Sânge negru îi curse din bot, coadă şi gheare când făcu cale întoarsă, vrăjitoarele războindu-se în aer deasupra gheţii.

Aşadar, ea se luptă având drept scut sloiurile de gheaţă, atacând, apoi mişcându-se; destabilizând flancul estic cu fiecare atac, forţându-i să fugă de pe marginea râului ca să aglomereze rândurile din mijloc.

Încet, apele turcoaz ale râului Florine se colorară în albastru şi negru.

Totuşi, Lysandra continuă să muşte din coastele monstrului care năvălea asupra Orynthului.

~

Căldura suliţelor de foc îi ardea obrajii lui Aedion, încălzindu-i aproape insuportabil coiful.

Un mic preţ, când exploziile de foc îi aruncară pe soldaţii valgi înapoi. Unde arcaşii lor doborau inamicul, veneau mai mulţi. Iar unde suliţele de foc îi pârjoleau, rămânea doar pământ ars şi armuri topite. Dar nu era suficient – nici pe departe.

Deasupra, dincolo de ziduri, vrăjitoarele Dinţi-de-fier şi Crochan se luptau.

Atât de violent şi de rapid încât o ceaţă albastră plutea în văzduh din cauza măcelului.

El nu îşi putea da seama cine domina. Cele Treisprezece luptau printre ele şi unde intrau în luptă, vrăjitoarele Dinţi-de-fier şi balaurii lor cădeau, strivind soldaţii valgi sub ei.

Scările de asediu din fier fură iarăşi ridicate, îndreptate spre zidurile oraşului. Pe cei deja căţăraţi, exploziile suliţelor de foc îi aruncară înapoi pe pământ sub formă de cadavre carbonizate. Dar mai mulţi valgi urcară, frica de foc nefiind suficientă ca să îi împiedice să o facă.

Alergând spre cea mai apropiată scară, Aedion puse săgeată după săgeată în arc, trăgând în soldaţii care urcau pe treptele ei. Ţintind precis în spaţiile din armura neagră.

Arcaşii din jurul său îl imitară, soldaţii Bane din spatele lui luând poziţii de luptă, aşteptând ca primii să străpungă zidurile.

La porţile oraşului, focul izbucni violent. Pe mulţi dintre mycenieni, îi poziţionase la fiecare din cele două porţi ale Orynthului, punctele cele mai slabe din ziduri.

Faptul că focul ardea în continuare îi spunea suficient: Morathul năvălea acolo.

Auzindu-l pe Rolfe strigând „Nu risipiţi focul!“, simţi o groază în stomac, dar se concentră la scara de asediu. Arcul îi zvâcni şi un alt soldat căzu, urmat de încă unul.

Pe zid, Ren se ocupa de altă scară de asediu apropiată, arcul lordului şuierând.

Retrăgându-se, lăsând arcaşii să îi ia locul, el îşi ridică sabia, făcând semn soldaţilor Bane de la catapulte, nobililor Fae şi arcaşilor de lângă ele.

– Acum!

Lemnul pocni şi scârţâi. Bolovani mari cât căruţele plutiră peste ziduri, fiecare fiind uns cu ulei şi strălucind în soare când se ridică.

Iar când bolovanii ajunseră sus şi începură să plonjeze spre inamic, arcaşii Fae dezlănţuiră săgeţile aprinse care atinseră bolovanii unşi cu ulei chiar înainte ca pietrele să se izbească de pământ.

Focul izbucni, pătrunzând în găurile pe care Aedion ordonase să fie făcute în rocă, direct în grămada de pulbere explozivă pe care o luaseră din rezerva preţioasă a suliţelor lui Rolfe.

Bolovanii explodară în bile de foc şi piatră.

Pe zidurile oraşului, soldaţii aclamară măcelul pe care îl dezvăluiră rămăşiţele fumegânde: doar soldaţi valgi topiţi, striviţi sau spulberaţi. În fiecare loc în care traseseră cele şase catapulte, acum era un cerc de pământ carbonizat.

– Repoziţionaţi! strigă Aedion.

Soldaţii Bane deja împingeau roţile care aveau să mişte catapultele pe suporturile lor din lemn. În câteva secunde, ţintiseră alt loc;

în câteva secunde, nobilii Fae ridicară alţi bolovani unşi cu ulei din grămada adunată de Darrow de-a lungul multor săptămâni.

El nu îi dădu şansa Morathului să îşi revină.

- *Foc!*

Bolovanii se ridicară, urmaţi de săgeţile aprinse.

Exploziile de pe câmpul de luptă scuturară zidurile oraşului de data asta.

Se auziră alte ovaţii, iar Aedion făcu semn soldaţilor Bane şi nobililor Fae să se oprească, să lase Morathul să creadă că rezerva lor se consumase, că avuseseră doar câteva posibilităţi norocoase în arsenal.

Aedion reveni la scara de asediu când primul soldat valg ajunse pe zid.

Bărbatul fu ucis înainte ca picioarele lui să atingă pământul, mulţumită soldatului Bane, care aştepta.

Aedion îşi scoase scutul de la spate şi-şi înclină sabia când un val de soldaţi trecu peste zid.

Dar, urcând cu uşurinţă pe scară, un soldat valg îşi făcu apoi apariţia.

Chipul tânărului era rece ca moartea, ochii lui negri fiind luminaţi de o sete diabolică.

La gât avea un colier negru.

Venise un prinţ valg.

CAPITOLUL
86

– Concentraţi-vă la scară! le strigă Aedion soldaţilor care dădeau înapoi din faţa chipeşului prinţ-demon care păşi pe zidul oraşului ca şi când ar fi intrat doar într-o cameră.

Nu purta nicio armură, numai o tunică neagră croită pentru corpul său suplu.

Prinţul valg zâmbi.

– Prinţe Aedion, spuse mieros creatura din el, scoţând o sabie dintr-o teacă neagră de la centură. Te-am aşteptat!

Aedion lovi.

El nu avea magie, nu avea nimic cu care să combată puterea întunecată din venele prinţului, dar avea viteză şi forţă.

Aedion fentă cu sabia, acea sabie obişnuită şi fără nume, iar prinţul lovi cu sabia lui – chiar în clipa în care Aedion izbi scutul în coastele bărbatului.

Împingându-l înapoi. Nu spre scară, ci spre mycenianul care ţinea o suliţă de foc...

Mycenianul era mort.

Prinţul chicoti şi un bici de putere întunecată lovi spre Aedion.

Aedion se feri, ridicând scutul, de parcă ar fi reuşit să se ferească de acea putere.

Întunericul lovi metalul, iar braţul lui Aedion vibră.

Dar durerea şi agonia nu se făcură simţite.

Aedion pară imediat, o lovitură în sus de care prinţul valg se feri sărind într-o parte.

Ochii demonului erau mari când studie scutul. Apoi pe Aedion.

– Spiriduş ticălos! zise prinţul valg printre dinţi.

Aedion nu ştia ce însemna asta, nu se arătă interesat când încasă încă o lovitură în scut, meterezele fiind deja unse cu sânge negru şi roşu. Dacă mycenianul din apropiere era mort, atunci mai era unul lângă scara lui Ren...

Prinţul valg dezlănţui lovitură după lovitură.

Aedion le încasă pe toate în scut, puterea prinţului ricoşând din acesta ca şi când ar fi fost apă împroşcată pe piatră. Şi la fiecare explozie de putere trimisă spre el, Aedion lovi cu sabia.

Metalul întâlni metalul; întunericul se izbi în metalul vechi. Aedion avu impresia vagă că soldaţii valgi şi oamenii se opriră când el şi prinţul demon se luptară pe zidul oraşului.

El rămase în picioare, aşa cum îl învăţase Rhoe, aşa cum îl învăţaseră Quinn şi Cal Lochan, cum îl învăţaseră toţi mentorii şi războinicii pe care îi admirase mai mult decât pe oricare alţii. Pentru această clipă, când avea să fie chemat să apere chiar zidurile Orynthului.

Pentru ei lovea cu sabia, pentru ei încasa lovitură după lovitură.

Prinţul valg şuieră la fiecare dintre aceste lovituri, ca şi când s-ar fi enervat că puterea lui nu putea sparge acel scut.

Scutul lui Rhoe.

Nu avea niciun strop de magie. Brannon nu îl purtase niciodată. Dar unul dintre ei îl făurise, unul din descendenţa neîntreruptă a regilor şi reginelor care veniseră după el şi care îşi iubiseră regatul mai mult decât propriile vieţi. Care purtaseră acest scut în luptă, în război, ca să apere Terrasenul.

Şi în timp ce Aedion şi prinţul valg se luptară pe ziduri, când scutul antic refuză să cedeze, el se întrebă dacă nu cumva metalul avea o altfel de putere. Una pe care valgii nu o înţelegeau şi pe care n-ar fi înţeles-o niciodată. Nu magie adevărată, nu aşa cum aveau Brannon şi Aelin. Ci una la fel de puternică – mai puternică, pe care valgii nu ar fi reuşit să o străpungă niciodată, indiferent cât de mult ar fi încercat.

Sabia lui Aedion scoase un sunet, iar prinţul valg strigă când Aedion îi atinse braţul, tăind adânc.

Sângele negru țâșni. Aedion profită de avantaj, împingând cu scutul și lovind cu sabia.

Dar prințul așteptase.

Întinsese o capcană, trupul lui fiind momeala.

Iar când Aedion se izbi în prințul valg, demonul scoase un pumnal de la centura sabiei și lovi chiar acolo unde armura lui Aedion era expusă doar puțin în apropierea axilei, vulnerabilă în poziția cu brațul întins.

Cuțitul pătrunse, sfâșiind carnea, mușchiul și osul.

Durerea, atroce și orbitoare, amenință să îl facă să întindă mâna, să scape sabia. Doar anii de instrucție și de muncă ai lui Aedion îl ținură în picioare când sări înapoi, scoțând cuțitul.

Prințul valg chicoti; Aedion nu era foarte atent la lupta de pe ziduri, strigătele și muribunzii și pâlpâirile focului când prințul zâmbi la pumnalul însângerat.

Ducându-l la gura lui senzuală, prințul își trecu limba peste lamă, lingând sângele lui Aedion.

– Excelent! șuieră demonul, tremurând de plăcere.

Aedion se retrase încă un pas, brațul usturându-l încontinuu, sângele adunându-i-se în armură.

Prințul veni după el.

Un bici de putere întunecată lovi spre Aedion, iar el îl încasă din nou în scut. Îl lăsă să îl doboare la pământ, căzând pe trupul îmbrăcat în fier al unui soldat Bane.

Respirația lui deveni înțepătoare precum cuțitul care îl înjunghiase.

Prințul se opri în fața lui Aedion.

– O să fie o încântare să mă înfrupt din tine!

Aedion se acoperi cu scutul, pregătindu-se pentru lovitură.

Prințul vru să ducă pumnalul însângerat la gură din nou, ochii jucându-i în cap.

Dar îi făcu mari când o săgeată îi străpunse pielea gâtului, chiar deasupra colierului.

Prințul se înecă, întorcându-se spre săgeata care nu venise dinspre Aedion, ci din spate. Privi spre Ren Allsbrook și sulița de foc pe care o ținea în mâini.

Ren lovi cu mâna cremenea, iar flacăra izbucni.

Aedion se feri, ghemuindu-se sub scut când flacăra amenința să îi topească oasele.

Lumea se transformă în căldură și lumină. Apoi se auziră doar strigătele luptei și ale muribunzilor.

Aedion reuși să coboare scutul.

Unde fusese prințul valg, rămăsese o grămadă de cenușă și un colier negru din piatră Wyrd.

Aedion gâfâi, ducând mâna spre coastele însângerate.

– Îl țineam sub control.

Ren doar scutură din cap și se roti pe un călcâi, dezlănțuind sulița de foc asupra celui mai apropiat soldat valg.

Lordul din Allsbrook se întoarse din nou spre el, deschizând gura ca să spună ceva. Dar Aedion era amețit, corpul său răcindu-se ca niciodată. Apoi nu mai simți nimic.

~

Lupta era mult mai înfiorătoare decât își imaginase Evangeline.

Doar sunetul o făcea să tremure și numai faptul că ducea mesajele lordului Darrow, care se afla într-unul dintre cele mai înalte balcoane ale castelului, o împiedicase să se ghemuiască de frică.

Respirația îi era sacadată și uscată când reveni în grabă pe balcon, unde Darrow stătea lângă balustrada de piatră, în fața celorlalți doi lorzi din Terrasen.

– De la Kyllian, reuși Evangeline să spună, făcând o plecăciune, ca de fiecare dată când aducea un mesaj.

Știa că în luptă manierele nu-și mai aveau locul – cu siguranță Aelin ar fi spus asta. Dar ea tot făcea o plecăciune, deși îi tremurau picioarele. Nu se putea opri.

Mesagerul lui Kyllian o întâlnise pe treptele castelului, iar acum aștepta răspunsul lui Darrow. Doar atât se apropiase de luptă. Nu că ar fi fost mult mai bine să rămână aici, sus.

Lipindu-se de pietrele zidului turnului, Evangeline îl lăsă pe Darrow să citească scrisoarea. Vrăjitoarele Crochan și balaurii erau mult mai aproape de locul acesta. Atât de sus, ea era la nivelul lor, lumea de dedesubt abia zărindu-se. Evangeline îşi lipi palmele de pietrele reci, ca şi când ar fi putut extrage vreo putere din ele.

Chiar şi în vuietul luptei, îl auzi pe Darrow spunându-le celorlalţi lorzi:

– Aedion a fost rănit.

Evangeline simţi un gol în stomac şi o greaţă intensă.

– Se simte bine?

Cei doi lorzi o ignorară, dar Darrow se uită spre ea.

– Şi-a pierdut cunoştinţa şi l-au mutat într-o clădire din apropierea zidului. Vindecătoarele se ocupă de el în momentul ăsta. Îl vor aduce aici de îndată ce o să îşi revină.

Evangeline se deplasă clătinându-se către balustrada balconului, ca şi când ar fi putut vedea clădirea în marea de haos de lângă zidurile oraşului.

Nu avusese un frate sau un tată. Încă nu hotărâse ce i-ar fi plăcut să-i fie Aedion. Iar dacă era atât de rănit încât Darrow să primească mesaj...

Îşi apăsă pântecul cu mâna, încercând să nu verse fierea care îi ardea gâtul.

Se auziră şoapte, iar apoi o mână îi atinse umărul.

– Lordul Gunnar o să-mi transmită mesajul, spuse Darrow. Tu ai să rămâi aici, cu mine. S-ar putea să am nevoie de tine.

Cuvintele erau serioase, dar mâna de pe umărul ei era blândă.

Evangeline dădu pur şi simplu din cap, tristă şi dezamăgită, şi apucă balustrada balconului de parcă prinsoarea ei ar fi putut, cumva, să-l ţină pe Aedion în viaţă.

– Gustări calde, Sloane! ordonă Darrow, vocea lui nelăsând loc de discuţii.

Ceilalţi lorzi plecară. Evangeline nu ştia cât timp trecu după asta sau cât dură ca lordul să revină înainte ca Darrow să-i dea o cană fierbinte.

– Bea!

Evangeline se supuse, aflând că era un fel de supă. Probabil de vită. Nu îi păsa.

Prietenii ei erau acolo jos. Familia pe care şi-o făcuse.

Departe, în apropierea râului, o mişcare înceţoşată fu singurul semn că Lysandra era încă în viaţă.

Nicio veste despre soarta lui Aedion.

Aşa că Evangeline zăbovi în turn şi se rugă, Darrow rămânându-i alături în tăcere.

CAPITOLUL
87

Chiar dacă se mişcau cât de repede posibil, soldaţii khaganului erau prea lenţi. Prea înceţi şi prea mulţi ca să ajungă la timp în Terrasen.

În săptămâna în care înaintaseră spre nord, Aelin cerând iertare Oakwaldului, Neamului Mititelelor şi lui Brannon când croise o cale prin pădure, ei abia se apropiau de Endovier şi de graniţa de la doar câţiva kilometri de dincolo de acesta. De acolo, dacă aveau noroc, Orynthul era la zece zile distanţă. Şi probabil se transforma într-un dezastru dacă Morathul îşi păstra armata postată în Perranth după prădarea oraşului.

Aşadar, ei aleseseră să ocolească oraşul prin flancul vestic, înconjurând munţii Perranth în loc să meargă spre câmpii pentru o călătorie mai uşoară prin ţinut. Ascunşi în pădurea Oakwald, ar fi putut lua prin surprindere armata Morathului în Orynth.

Dacă mai rămânea ceva din Orynth până la sosirea lor. Erau încă oricum prea departe astfel încât călăreţii păsărilor ruk să plece în cercetare, şi niciun mesager nu le ieşise în cale. Nici măcar sălbaticii din Colţi, care rămăseseră cu ei, iar acum jurau să mărşăluiască spre Orynth ca să îşi răzbune neamul, nu cunoşteau o rută mai scurtă.

Aelin încercă să nu se gândească la asta. Sau la Maeve şi Erawan, oriunde ar fi fost şi indiferent ce ar fi plănuit.

În Endovier, singurul avanpost al civilizației pe care îl văzuseră în ultima săptămână, aveau să primească primele noutăți de la plecarea din trecătoarea Ferian.

Încercă să nu se gândească nici la asta, la faptul că urmau să treacă prin Endovier a doua zi sau peste două zile și că avea să vadă munții gri care găzduiau minele de sare.

Stând pe pat întinsă pe burtă - n-avea rost să pună pe cineva să monteze un pat regal pentru ea și Rowan când ar fi mărșăluit peste câteva ore -, Aelin tresări la usturimea arzătoare de pe spate.

Zăngănitul uneltelor lui Rowan și pârâitul coșurilor pentru jar erau singurele sunete din cortul lor.

- O să fie gata în seara asta? întrebă ea când el se opri ca să înmoaie acul în cerneala cu urme de sare.

- Dacă nu mai vorbești, fu răspunsul lui sec.

Aelin pufni, ridicându-se pe coate ca să-l privească peste umăr. Nu vedea ce scria el, dar cunoștea tiparul. Era o replică a ceea ce-i scrisese pe spate primăvara trecută, povestirile celor dragi ei și morțile lor, chiar acolo unde fuseseră cicatricele ei. Exact unde fuseseră, ca și când amintirea lor i-ar fi fost fixată în minte.

Dar acum, mai jos, avea un alt tatuaj. Unul care îi acoperea omoplații de parcă ar fi fost o pereche de aripi întinse. Sau așa le desenase el.

Povestea lor. A lui Rowan și a lui Aelin.

O poveste care începuse furios și trist și se transformase în ceva cu totul diferit.

Ea se bucura ca el să-l lase așa. În etapa fericirii lor.

Aelin își sprijini bărbia pe mâini.

- Curând o să ne apropiem de Endovier.

Rowan se apucă iar de muncă, dar ea știa că-i asculta fiecare cuvânt, că se gândea bine la fiecare răspuns.

- Ce vrei să faci în privința asta?

Ea tresări la usturimea unui loc foarte sensibil din apropierea coloanei.

- Să-l ard din temelii. Să transform munții în moloz.

- Bun! Am să te ajut!

Aelin schiță un zâmbet.

- N-o să-mi spună legendarul prinţ-războinic să evit să îmi consum nesăbuit puterea?

- Legendarul prinţ-războinic ţi-ar spune să nu te abaţi de la planul tău, dar dacă distrugerea oraşului Endovier o să te ajute, atunci el o să te susţină.

Aelin tăcu în timp ce Rowan continuă să lucreze alte câteva minute.

- Nu îmi aduc aminte ca ultima dată să fi durat atât de mult să-mi faci tatuajul.

- I-am adus îmbunătăţiri. Iar tu te alegi cu unul complet nou.

Ea mormăi, dar nu spuse nimic o vreme.

Rowan îşi continuă treaba, ştergând sângele când era necesar.

- Nu cred că pot, şopti Aelin. Nu cred că suport să mă uit măcar la Endovier, ca să nu mai zic să îl distrug.

- Vrei să o fac eu?

O întrebare calmă, de războinic. Ştia că el ar fi făcut-o. Dacă i-ar fi cerut-o, ar fi zburat spre Endovier şi l-ar fi spulberat.

- Nu, recunoscu ea. Oricum supraveghetorii şi sclavii sunt plecaţi cu toţii. Nu ai pe cine să distrugi şi pe cine să salvezi. Vreau doar să trec pe lângă oraş şi să nu mă mai gândesc niciodată la asta. Înseamnă că sunt laşă?

- Aş spune că înseamnă că eşti om. Făcu o pauză. Sau oricum s-ar zice în cazul unui Fae.

Ea se încruntă la degetele împreunate sub bărbie.

- Se pare că acum sunt mai mult Fae decât altceva. Uneori chiar uit când am fost ultima dată în corpul meu uman.

- E un lucru bun sau rău?

Mâinile lui erau ferme.

- Nu ştiu. *Sunt* om, în sinea mea, lăsând la o parte prostia cu regina spiriduşilor. Am avut părinţi umani, iar părinţii lor au fost umani, în mare parte, şi chiar dacă descendenţa lui Mab era reală... Sunt un om care se poate transforma într-un Fae. Un om care poartă un corp Fae.

Nu zise nimic de nemurire. Nu uitase ce îi aştepta.

– Pe de altă parte, replică Rowan, aş spune că eşti un om cu instincte Fae. Poate mai multe decât cele umane. Ea îl simţi zâmbind. Eşti posesivă, dominantă, agresivă...

– Ai un stil unic de a face complimente unei femei!

Pe spate, îi simţi râsul ca pe o atingere de aer cald.

– De ce nu putem să fim şi om, şi Fae? De ce să alegem?

– Pentru că oamenii întotdeauna par să ne ceară să fim una sau alta.

– Nu ţi-a păsat niciodată de ce vor alţi oameni.

Ea schiţă un zâmbet.

– Adevărat.

Scrâşni din dinţi când acul lui o înţepă de-a lungul spinării.

– Mă bucur că eşti aici – că am să revăd oraşul Endovier alături de tine.

Că avea să-şi înfrunte acea parte a trecutului, suferinţa şi chinul, dacă tot nu se putea gândi încă prea mult la ultimele câteva luni.

Uneltele lui şi durerea amorţitoare se opriră. Apoi, el îşi atinse buzele de spatele ei, chiar deasupra locului în care începea noul tatuaj – acelaşi pe care i-l făcuseră Gavriel şi Fenrys pe spate în ultimele câteva zile, ori de câte ori se opreau peste noapte.

– Şi eu mă bucur că sunt aici, Inimă de Foc!

Cât timp i-ar mai fi permis zeii.

~

Elide se trânti pe pat, gemând uşor când se aplecă să-şi dezlege şireturile cizmelor. O zi în care să o ajute pe Yrene în căruţă nu era o sarcină uşoară, iar perspectiva de a-şi unge glezna şi piciorul cu alifie părea aproape divină. Cel puţin munca-i ţinea în frâu gândurile agitate: ce îi făcuse lui Vernon, ce se întâmplase cu Perranthul, ce îi aştepta în Orynth şi ce puteau face pentru a-l apăra.

Din patul opus, Lorcan doar o privi, ţinând în mâini un măr curăţat pe jumătate.

– Ar trebui să te odihneşti mai des.

Elide flutură o mână, scoţându-şi cizma şi apoi ciorapul.

– Yrene este însărcinată şi vomită cam la fiecare oră. Dacă ea nu se odihneşte, nici eu n-am s-o fac.

– Nu sunt prea sigur că Yrene este întru totul om.

Chiar dacă vocea îi era răguşită, amuzamentul sclipi în ochii lui Lorcan.

Elide scoase cutia cu alifie din buzunar. Era din eucalipt, îi spusese Yrene, numind o plantă de care Elide nu mai auzise, dar al cărei miros – iute şi calmant totodată – îi plăcea. Pe lângă planta cu miros înţepător, alifia albă şi opacă mai conţinea şi lavandă şi rozmarin.

Se auzi foşnetul unor haine, iar apoi Lorcan îngenunche în faţa ei, ţinându-i piciorul în mâini. De fapt, i-l cuprindea cu totul.

– Dă-mi voie! se oferi el.

Elide fu destul de uluită încât să-l lase să-i ia cutia din mână şi urmări în linişte cum Lorcan îşi înmuie degetele în alifie şi începu să-i maseze glezna.

Degetul lui mare întâlni locul în care oasele gleznei ei se frecau unele de celelalte. Elide mormăi. El începu să îi aline durerea cu multă grijă, aproape cu evlavie.

Acele mâini îşi făcuseră loc prin regate ucigând, cicatricile fiind dovada faptelor sale. Şi totuşi, el îi ţinea piciorul ca şi când ar fi fost o mică pasăre, ca şi când ar fi fost ceva... sfânt.

Nu dormeau în acelaşi pat – paturile erau prea mici, iar Elide adormea deseori după cină. Dar stăteau în acelaşi cort. Uneori, i se părea că, oferindu-i inimitate când se schimba sau făcea baie, fusese precaut, poate prea precaut.

Într-adevăr, din cada din colţul cortului ieşeau aburi, mulţumită lui Aelin care păstra apa caldă. Multe dintre băile din tabără erau încălzite mulţumită ei, spre eterna recunoştinţă a nobililor şi a soldaţilor.

Alternând mişcările lungi cu cele circulare, Lorcan îi alungă încet durerea din picior. Părea mulţumit să facă doar asta toată noaptea, dacă ea şi-ar fi dorit.

Dar, pentru prima dată, nu era aproape adormită. Şi fiecare mişcare a degetelor lui pe piciorul ei o făcu să se ridice, încălzindu-i ceva în pântec.

Cu degetul mare, apăsă pe scobitura piciorului ei, iar Elide scoase un mic sunet. Nu de durere, ci...

Obrajii i se încălziră. Se încălziră şi mai mult când Lorcan o privi pe sub gene, o scânteie de şiretenie licărind în ochii lui negri.

Elide deschise uşor gura şi apoi îl lovi în umăr, simţind muşchiul tare ca piatra.

– Ai făcut-o intenţionat!

Uitându-se încă în ochii ei, singurul răspuns al lui Lorcan fu repetarea mişcării.

Se simţea *atât de bine...*

Elide îşi smuci piciorul din mâna lui şi îşi strânse picioarele.

Lorcan îi schiţă un zâmbet care o făcu să-şi îndoaie degetele de la picioare.

– Acum eşti cu adevărat doamna din Perranth! zise el apoi.

Ea ştia. Se gândise neîncetat la asta în ultimele zile grele ale călătoriei.

– Chiar despre asta vrei să vorbeşti?

Degetele lui nu se opriră din munca miraculoasă şi păcătoasă.

– Nu am vorbit despre... Vernon.

– Ce e cu el? spuse ea, încercând şi eşuând să fie nonşalantă.

Dar Lorcan o privi pe sub genele dese, perfect conştient de eschiva ei. Elide expiră, uitându-se la tavanul boltit.

– Felul în care am ales să-l pedepsesc la sfârşit... mă face mai bună decât Vernon?

Nu-şi regretase alegerea în prima zi. Nici în a doua. Dar în ultimii kilometri, întrucât se lămurise că Vernon era foarte probabil mort, îşi pusese întrebări.

– Doar tu poţi hotărî asta, cred, spuse Lorcan. Totuşi, degetele lui se opriră pe piciorul ei. După părerea mea, a meritat-o.

Puterea lui întunecată vui prin cameră.

– Nu mă aşteptam să spui altceva.

El ridică din umeri, fără să se deranjeze să nege.

– Ştii, Perranthul o să îşi revină, zise el. După jaful Morathului şi tot ce a făcut Vernon înainte.

Acesta fusese celălalt gând care o apăsase cu fiecare kilometru spre nord: că oraşul ei şi al părinţilor fusese distrus, că Finnula, doica ei, s-ar fi putut număra printre morţi, că oricare dintre oameni ar fi putut să sufere.

- Dacă o să câştigăm războiul ăsta, spuse Elide.

Lorcan îşi reluă mişcările liniştitoare.

- Perranthul o să fie reconstruit, fu tot ce spuse el. O să ne asigurăm noi de asta.

- Ai făcut-o vreodată? Ai reconstruit vreun oraş?

- Nu, recunoscu el, degetele lui alinându-i durerea din oase. Doar le-am distrus. Se uită în ochii ei, sincer şi pătrunzător. Dar mi-ar plăcea să încerc. Împreună cu tine.

Ea îşi dădu seama de oferta căreia nu-i dăduse glas - nu doar de a construi un oraş, ci o viaţă împreună.

Obrajii i se încălziră când dădu aprobator din cap.

- Da, şopti ea. Cât timp om mai avea la dispoziţie.

Pentru că şi dacă supravieţuiau războiului, nemurirea lui tot ar fi fost o problemă.

Ceva se închise în privirea lui Lorcan auzind asta, iar ea crezu că avea să-i spună mai multe, dar el îşi plecă fruntea şi începu să dezlege şireturile de la cealaltă cizmă.

- Ce faci?

Cuvintele ei erau şoptite.

Degetele lui abile - pe toţi zeii, *degetele* acelea - îi desfăcură repede şireturile.

- Ar trebui să îţi relaxezi picioarele. Şi corpul. Aşa cum am spus, lucrezi prea mult.

- Ai spus că ar trebui să mă odihnesc mai mult.

- Din cauză că lucrezi prea mult, zise şi făcu semn din bărbie spre cadă când îi scoase cealaltă cizmă şi o ajută să se ridice. Mă duc să caut ceva de mâncare.

- Deja am mâncat...

- Ar trebui să mănânci mai mult.

El încerca să îi ofere intimitate fără ca ea să se simtă jenată cerându-i asta.

Desculţă în faţa lui, Elide se uită la chipul cu trăsături dure. Îşi scoase mantia şi jacheta. Lorcan înghiţi.

Ştia că putea să îi audă inima bătând repede şi că, probabil, îi simţea toate emoţiile, dar ea spuse:

– Am nevoie de ajutor. Să intru în cadă.

– Serios? spuse el aproape gutural.

Elide îşi muşcă buza, sânii devenindu-i grei şi furnicând-o.

– Aş putea să alunec.

El o măsură din priviri, dar nu se mişcă.

– Este un moment periculos.

Elide găsi puterea să se îndrepte spre cada de cupru. El veni încet la câţiva paşi în urmă, lăsându-i spaţiu. Lăsând-o să controleze situaţia.

Elide se opri lângă cada aburindă şi îşi scoase tivul cămăşii din pantaloni.

Lorcan îi urmări fiecare mişcare. Nu era foarte sigură că el respira.

Dar mâinile i se opriră. Nesigure. Nu de el, ci de acest ritual, de această cale.

– Arată-mi ce să fac, şopti ea.

– Te descurci foarte bine, mormăi Lorcan.

Dar Elide îi aruncă o privire neajutorată, iar el se apropie. Degetele lui găsiră tivul liber al cămăşii ei.

– Îmi dai voie? întrebă el încet.

– Da, şopti Elide.

Lorcan încă îi studia privirea, ca şi când ar fi citit sinceritatea acelui cuvânt. Considerându-l adevărat.

Uşor, îi scoase cămaşa. Aerul rece îi atinse pielea, făcând-o ca de găină. Banda flexibilă din jurul sânilor rămase la locul ei, dar Lorcan o fixă cu privirea şi-i zise răguşit:

– Spune-mi ce vrei să fac mai departe.

Cu mâinile tremurânde, Elide îşi trecu un deget peste bandă.

Mâinile lui Lorcan tremurară când o dezlegă. Când o dezvălui aerului... şi lui.

Ochii lui părură să se întunece pe deplin când îi studie sânii, respiraţia sacadată.

– Eşti frumoasă, şopti el.

Elide zâmbi cât se gândi la spusele lui, găsind destul curaj încât să-şi întindă mâinile spre jacheta lui şi să o descheie până ce pieptul lui Lorcan fu gol, iar ea îşi trecu degetele peste puţinul păr negru de pe muşchii sculptaţi.

– Frumos, spuse ea.

Nu ştia dacă Lorcan tremura pentru că încerca să se înfrâneze sau din cauza emoţiilor. Mârâitul său adorabil vui prin ea când îl sărută pe piept.

Cu mâinile în părul ei, Lorcan îi desfăcu cosiţa.

– Avansăm doar cât de mult vrei, spuse el.

Totuşi, ea îndrăzni să îşi coboare privirea spre corpul lui – spre acea încordare din pantalonii săi.

Gura i se uscă.

– Eu... nu ştiu ce fac.

– Orice ai face o să fie suficient, spuse el.

Ea îşi ridică fruntea, studiindu-i chipul.

– Suficient pentru ce?

Lorcan schiţă din nou un zâmbet.

– Suficient ca să îmi faci pe plac.

Aroganţa lui o făcu să râdă zeflemitor, dar Lorcan o sărută pe gât. O cuprinse cu mâinile de talie, atingându-i uşor coastele cu degetele mari, fără să ajungă cu ele mai sus.

Elide se arcui spre atingerea lui, scoţând un mic sunet când buzele lui o atinseră sub ureche, sărutând-o apoi pe gură, cu pasiune şi blândeţe.

Ea îi cuprinse de gât, iar Lorcan o ridică, ducând-o nu în cadă, ci în patul din spatele lor, sărutând-o în continuare.

Acasă. Experienţa asta alături de el. Era casa pe care nu o avusese niciodată. Cine ştia cât ar mai fi avut la dispoziţie ca s-o împartă...

Iar când Lorcan o întinse pe pat, respirând la fel de sacadat ca ea, când se opri, lăsând-o să decidă ce să facă şi cum să continue, Elide îl sărută din nou şi şopti:

– Arată-mi totul!

Iar Lorcan o ascultă.

~

Vedea o poartă şi un coşciug.

Nu alesese nici poarta, nici coşciugul.

Era într-un spaţiu care nu era un loc, învăluită de ceaţă, şi se uita la opţiunile ei.

Din coşciug se auzeau un zgomot surd şi ţipetele înăbuşite şi rugăminţile tot mai intense ale unei femele.

Iar poarta era o boltă neagră spre eternitate pe ale cărei margini sângele curgea, intrând în piatra neagră. După ce poarta terminase cu tânărul rege, rămăsese doar sângele.

- Nu eşti mai bună decât mine, spuse Cairn.

Ea se întoarse spre el, dar nu războinicul care o chinuise era cel învăluit în ceaţă.

Doisprezece stăteau ascunşi, fără trup şi totuşi prezenţi, vechi şi reci. Ei vorbiră la unison.

- Mincinoaso! Trădătoareo! Laşo!

Sângele de pe poartă intra în piatră, ca şi când însăşi poarta ar fi devorat ultima bucată din cel care plecase în locul ei. Din cel pe care l-ar fi lăsat să îi ia locul.

Zgomotul surd din coşciug nu încetă.

- Cutia aia n-o să se deschidă niciodată, spuseră ei.

Ea clipi şi se trezi în cutia de piatră rece, în aerul înăbuşitor. Clipi şi lovi în capac, ţipând neîncetat. Clipi şi se trezi legată în lanţuri, cu o mască fixată pe faţă...

~

Aelin se trezi în lumina slabă a vasului cu jăratic şi mirosul de pin şi zăpadă al partenerului ei o învălui. În afara cortului lor, vântul şuiera, făcând pereţii de pânză să se legene şi să se umfle.

Era atât de obosită!

Aelin se holbă în întuneric multe ore, nereuşind să mai adoarmă.

~

Chiar şi la adăpostul pădurii Oakwald, în ciuda potecii mai late pe care o arsese Aelin de-a lungul drumului vechi care traversa continentul ca o venă uscată, simţea că Endovier se ivea. Simţea munţii Rhunn ridicându-se către ei, ca un zid la orizont.

Ea călărea aproape de partea din faţă a grupului, fără să spună multe odată cu trecerea orelor de dimineaţă şi după-amiază. Rowan îi rămase alături, stând mereu în stânga ei – ca şi când ar fi putut fi un scut între ea şi Endovier – cât trimise dâre de foc ce topiră copacii bătrâni din faţă. Vântul lui Rowan înăbuşi fumul ca să nu alerteze inamicul de apropierea lor.

Îi terminase tatuajul cu o noapte în urmă. Luase o mică oglindă de mână ca să îi arate opera, tatuajul făcut pentru ei.

Aelin aruncase o privire la aripile întinse – aripile de şoim – de pe spate şi îl sărutase. Îl sărutase până ce se dezbrăcase şi el, iar ea îl încălecase, niciunul deranjându-se să vorbească, incapabili să îşi caute cuvintele.

Spatele i se vindecase până dimineaţă, deşi rămăsese sensibil în câteva locuri de pe coloană, iar în orele în care călăriseră mai aproape de Endovier, greutatea invizibilă a cernelii i se păruse calmantă.

Ieşise. Supravieţuise.

Celor întâmplate în Endovier... şi lui Maeve.

Iar acum era răspunderea ei să călărească repede spre nord, să încerce să îşi salveze poporul înainte ca Morathul să îl facă să dispară pentru totdeauna, aşa cum intenţionau Erawan şi Maeve.

Dar asta nu era o piedică pentru greutatea care o apăsa şi atracţia de a se îndrepta spre vest, ca să caute locul din care durase atât de mult să evadeze, chiar şi după ce fusese eliberată fizic.

După prânz, o găsi pe Elide în dreapta ei, călărind tăcută pe sub copaci. Călărind mai mândră decât înainte, roşie în obraji.

Aelin avea senzaţia că ştia exact de ce era îmbujorată; că, dacă s-ar fi uitat în spate spre locul în care călărea Lorcan, l-ar fi văzut afişând un zâmbet satisfăcut, pur masculin.

Dar cuvintele lui Elide fură orice, numai nu cele ale unei domniţe îndrăgostite.

– Nu credeam că o să mai văd vreodată Terrasenul, după ce m-a scos Vernon din Perranth.

Aelin clipi. Şi până şi bujorii lui Elide dispărură când strânse din buze.

Dintre toţi, doar Elide văzuse Morathul. Locuise acolo. Îi supravieţuise.

– Era o vreme când nici eu nu credeam că o să-l mai văd, zise Aelin.

Elide căzu pe gânduri.

– Când erai asasină sau când erai sclavă?

– Ambele. Şi poate că Elide venise lângă ea doar ca să o facă să vorbească, dar Aelin îi explică: A fost un alt fel de tortură să ştiu că, fiind în Endovier, mă aflam la doar câţiva kilometri de casa mea. Şi că n-am să pot să o revăd o ultimă dată înainte să mor.

Ochii negri ai lui Elide străluciră de înţelegere.

– Credeam că o să mor în turnul ăla şi că nimeni nu o să-şi mai aducă aminte că am existat.

Amândouă fuseseră prizoniere... un fel de sclave. Amândouă fuseseră înlănţuite şi căpătaseră cicatrice.

Sau Elide avea. Pe Aelin încă o afecta lipsa lor – era o absenţă pe care niciodată n-ar fi crezut că avea să o regrete.

– Totuşi, până la urmă am scăpat, spuse Aelin.

Elide se întinse ca s-o apuce de mână pe Aelin.

– Da, aşa e.

Chiar dacă acum îşi dorea să se termine totul, fiecare respiraţie părând îngreunată de acea dorinţă.

Mergând mai departe, tocmai când Aelin văzu că drumul se bifurca – era răscrucea care avea să-i ducă spre minele de sare –, rukhinul care zbura pe marginea dintre pădure şi munţi îi avertiză pe toţi cu un strigăt.

Aelin scoase imediat sabia Goldryn. Rowan se înarmă lângă ea, şi toată armata se opri când ei scrutară pădurea şi cerul.

Tânăra auzi avertismentul tocmai în clipa în care o siluetă neagră trecu repede pe lângă ei, atât de mare încât întunecă soarele de deasupra pădurii.

Un balaur.

Arcurile scârţâiră, iar păsările ruk îi depăşiră în grabă, urmărind balaurul. Dacă îi reperase o iscoadă Dinţi-de-fier...

Aelin îşi pregăti magia. Balaurul se înclină spre ei, abia vizibil printre crengi.

Dar atunci licări lumina, făcându-i pe rukhini să se retragă – era inofensiv.

Nu era lumină. Ci gheaţă, pâlpâind şi strălucind înainte să devină foc.

Şi Rowan îl recunoscu. Strigă ordinul să nu tragă.

Nu Abraxos era cel care aterizase la răscruce. Şi nu era nici urmă de Manon Cioc-Negru.

Lumina licări din nou, iar Dorian Havilliard se arătă tuturor, cu jacheta şi mantia pătate şi uzate.

Aelin galopă spre el, alături de Rowan şi Elide şi urmată de ceilalţi.

Dorian ridică o mână, chipul lui fiind serios ca moartea, chiar dacă făcu ochii mari când o văzu.

Dar atunci, Aelin simţi ce avea Dorian asupra lui.

Cheile Wyrd.

Toate trei.

CAPITOLUL
88

Pe Aedion îl ardeau coastele şi braţul.

Mai rău decât căldura dogoritoare a suliţelor de foc, mai rău decât orice ungher din ţinutul arzător al lui Hellas.

Îşi recăpătase cunoştinţa când vindecătoarea începuse să îl coasă. Muşcase din căluşul de piele pe care i-l oferise ea şi ţipase de durere cât îl cususe.

Înainte să termine, leşinase din nou. Se trezise după câteva minute, potrivit soldaţilor desemnaţi să se asigure că nu avea să moară, şi aflase că durerea cedase cumva, dar era încă destul de puternică încât să-i fie aproape imposibil să-şi folosească braţul în care ţinea sabia. Cel puţin până când sângele Fae l-ar fi vindecat – mai repede decât pe muritori.

Faptul că nu murise din cauza hemoragiei şi putea încerca să îşi mişte braţul când ordonase să i se fixeze din nou armura, mergând pe străzile oraşului şi îndreptându-se către zid, se datora moştenirii Fae. Din partea mamei, da, dar, în principal, din partea tatălui.

Aflase Gavriel, dincolo de mare sau pe unde îl dusese căutarea lui Aelin, că Terrasenul era pe cale să cadă? I-ar fi păsat?

Nu conta. Chiar dacă o parte din el îşi dorea ca Leul să fie acolo. Şi Rowan, şi ceilalţi, cu siguranţă, dar prezenţa constantă a lui Gavriel ar fi fost un balsam pentru aceşti oameni. Poate şi pentru el.

Aedion scrâşni din dinţi, legănându-se când urcă scările ude de sânge spre zidurile oraşului, ferindu-se de trupurile oamenilor şi ale valgilor. Fusese inconştient o oră.

Nu se schimbase nimic. Valgii încă se învălmăşeau pe ziduri şi la porţile sudice şi vestice, dar armata Terrasenului îi ţinea departe. În aer, vrăjitoarele Crochan şi Dinţi-de-fier se împuţinaseră, dar nu cu mult. Cele Treisprezece erau un grup distant şi feroce, sfâşiind pe oricine le zbura în cale.

Iar la râu... sângele roşu păta malurile înzăpezite. Prea mult sânge roşu.

Se împiedică un pas, pierzând din vedere râul pentru o clipă când soldaţii trecură pe lângă el cărând valgi; abia reuşi să respire cât scrută malurile însângerate. Soldaţii zăceau morţi peste tot împrejur, dar erau acolo. Mai aproape de zidurile oraşului decât îşi dăduse seama.

Albă în contrast cu zăpada şi gheaţa, ea încă lupta, sângele curgându-i din coaste. Sânge roşu.

Dar nu se retrăgea în apă, ci rămânea pe loc.

Era nesăbuit... inutil. Fusese mult mai eficient să îi atace prin surprindere.

Totuşi, Lysandra lupta, coada rupând spinări şi botul imens smulgând capete, chiar acolo unde râul cotea pe lângă oraş. El îşi dădu seama atunci că era ceva în neregulă. În afară de sângele care o murdărea.

Ştia că Lysandra aflase ceva ce ei nu ştiau şi că, rămânând pe loc, încerca să le facă semn celor de pe ziduri.

Ameţit, cu braţul şi coastele zvâcnindu-i, Aedion scrută câmpul de luptă. Un grup de soldaţi o atacă, dar, cu o lovitură de coadă, rupse suliţele şi purtătorii lor.

Un alt grup de soldaţi încercă să treacă de ea, pe malul râului.

Aedion văzu ceea ce cărau ei, ce încercau să care, şi înjură. Cu coada ei lungă, Lysandra zdrobi barca, dar nu reuşi să ajungă la al doilea grup de soldaţi... care cărau o altă barcă.

Ei ajunseră la apele îngheţate, barca plescăind, iar Lysandra atacă fix în clipa în care alţi soldaţi se năpustiră asupra sa cu atât de multe suliţe încât nu avu de ales decât să îi înfrunte, permiţând bărcii şi soldaţilor care o cărau să se strecoare pe lângă ea.

Aedion observă încotro se îndreptau şi începu să strige ordine, gândurile învolburându-i-se cu fiecare comandă.

Faptul că Lysandra se furişase spre râu prin tuneluri reprezentase o surpriză, dar dezvăluise şi Morathului că exista o altă cale să intre în oraş. Una chiar pe sub picioarele lor.

Iar dacă ar fi intrat prin grilaj, dacă ar fi reuşit să treacă de ziduri...

Luptându-se cu gândurile din ce în ce mai tulburi, Aedion începu să facă semne. Mai întâi femeii metamorfice care rezista atacului, încercând atât de curajos să ţină la distanţă armata. Apoi spre Cele Treisprezece, aflate la o înălţime periculos de mare în văzduh, ca să se întoarcă spre ziduri - ca să oprească Morathul din a se furişa înainte să fie prea târziu.

~

La înălţime, unde şuieratul vântului îneca strigătele muribunzilor şi ale răniţilor, Manon văzu semnalul de lumină al generalului, ales cu grijă, pe care i-l arătase cu o seară în urmă.

Un ordin să se întoarcă la ziduri - imediat. Doar ea şi Cele Treisprezece.

Vrăjitoarele Crochan ţineau la distanţă valul vrăjitoarelor Dinţi-de-fier, dar să se retragă, *să plece...*

Prinţul Aedion le făcu din nou semn. „Acum! Acum! Acum!"

Ceva era în neregulă.

„Râul, le atrase el atenţia. Inamicul!"

Manon îşi aruncă privirea spre pământul de la mare distanţă dedesubt şi văzu ce încerca să facă Morathul pe ascuns.

- *Spre ziduri!* strigă ea la Cele Treisprezece care încă luptau în spatele ei, şi îl îndreptă pe Abraxos spre oraş, trăgând de frâie ca să depăşească în zbor bătălia.

Strigătul de avertisment al lui Asterin ajunse la ea o clipă mai târziu.

Ţâşnind de dedesubt, ca un prădător care îşi ataca prada, balaurul masiv se îndreptă direct spre Abraxos.

Manon o recunoscu pe călăreaţă când balaurul se izbi în Abraxos, înfigându-şi adânc ghearele şi dinţii.

Iskra Picioare-Galbene deja zâmbea.

Lumea se roti, dar Abraxos, ţipând de durere, rămase în aer, continuând să bată din aripi.

Chiar dacă balaurul Iskrei îşi retrase capul... doar ca să cuprindă grumazul lui Abraxos cu fălcile.

CAPITOLUL

89

Balaurul Iskrei îl apucă de gât, dar Abraxos îi ţinu în aer.

Văzând maxilarul puternic din jurul grumazului lui Abraxos, frica şi suferinţa din ochii lui...

Manon nu putea respira. Nu putea evita groaza care o cuprindea, atât de puternic încât, pentru câteva clipe, încremeni.

Abraxos, Abraxos...

Îi aparţinea. Era al ei, ea era a lui, iar Întunericul îi alesese să fie împreună.

Pierdu noţiunea timpului, neştiind cât trecuse între muşcătură şi momentul în care se mişcă din nou. Ar fi putut fi o secundă sau un minut.

Dar apoi scoase o săgeată din tolba aproape goală. Vântul care şuiera ameninţa să i-o smulgă din mână, dar o poziţionă în arc, lumea rotindu-se încontinuu, şi ţinti.

Balaurul Iskrei se încovoie când săgeata îl nimeri – la un milimetru de ochi.

Dar el nu renunţă.

Nu muşcase atât de adânc încât să sfâşie grumazul lui Abraxos, dar, dacă îl ţinea strâns suficient de mult timp, dacă sufoca balaurul...

Manon trase o altă săgeată. Vântul o mişcă suficient încât abia să lovească maxilarul bestiei, înfigându-se în pielea groasă.

Iskra râdea când Abraxos se lupta şi nu reuşea să se elibereze...

Manon se uită după oricare dintre Cele Treisprezece, după oricine ar fi putut să-i salveze. Să-l salveze.

Pe el, care conta mai mult decât oricine altcineva, cu care ea ar fi făcut schimb de locuri dacă Zeiţa cu Trei Feţe i-ar fi permis să aibă gâtul prins în fălcile îngrozitoare...

Dar Cele Treisprezece se împrăştiaseră, despărţite de sabatul Iskrei. Asterin şi aghiotanta Iskrei se luptau când balaurii lor îşi uniseră ghearele şi plonjaseră spre câmpul de luptă.

Manon estimă distanţa până la balaurul Iskrei şi maxilarul din jurul gâtului. Estimă rezistenţa frâielor. Dacă ar fi putut să coboare, dacă ar fi avut noroc, ar fi putut să taie gâtul balaurului, doar cât să îl elibereze...

Însă aripile lui Abraxos oboseau. Coada cu care încerca să îl lovească pe celălalt începea să se mişte mai lent.

Nu.

Nu!

Nu aşa. Orice, în afară de asta.

Manon îşi aruncă arcul pe spate, bâjbâind şi căutând cu degetele aproape îngheţate chingile şi cataramele şeii.

Nu putea să suporte. Nu voia să suporte această moarte, suferinţa şi frica lui.

Poate suspinase. Poate ţipase când ritmul aripilor lui şovăi din nou.

Avea de gând să sară prin vântul nenorocit, să o smulgă pe căţeaua aia din şa şi să taie grumazul balaurului ei...

Abraxos începu să cadă.

Nu să cadă. Ci să plonjeze, ca să coboare. Să ajungă la pământ, trăgând balaurul după el.

Astfel încât Manon să poată supravieţui.

– *TE ROG!* Strigătul ei pentru Iskra se auzi pe câmpul de luptă, prin lume. *TE ROG!*

Ar fi implorat-o şi s-ar fi umilit, dacă asta i-ar fi dat balaurului ei cu inimă de războinic – care o salvase de mai multe ori decât o făcuse ea, în moduri care contau cel mai mult – şansa să trăiască.

– *TE ROG!* strigă ea din tot sufletul ei sfâşiat.

Iskra doar râse. Iar balaurul nu cedă, nici măcar când Abraxos încercă din răsputeri să se apropie de pământ.

Cu lacrimile smulse de vânt, Manon desfăcu şi ultima cataramă a şeii. Spaţiul dintre balauri era imposibil, dar ea mai fusese norocoasă.

Nu îi păsa de nimic. De Pustiuri, de vrăjitoarele Crochan şi Dinţi-de-fier, de coroana ei. Nu îi păsa de nimic, dacă Abraxos nu îi era alături.

Abraxos îşi încordă aripile, luptând cu inima lui mare şi iubitoare să ajungă la o altitudine mai joasă.

Manon măsură distanţa până la coastele balaurului, scoţându-şi mănuşile ca să îşi elibereze unghiile de fier, la fel de puternice ca orice căngi.

Se ridică pe şa, strecurându-şi un picior sub ea, şi se încordă ca să sară înainte. Şi îi spuse lui Abraxos, atingându-i spatele: „Te iubesc!"

Era singurul lucru care conta până la urmă. Singurul lucru care conta acum.

Abraxos se zbătu ca şi când ar fi încercat să o oprească.

Manon îşi adună toată puterea în picioare şi braţe şi inspiră, probabil ultima dată...

Ţâşnind din cer, mai repede ca o stea căzătoare, o siluetă se izbi în balaurul Iskrei.

Fălcile eliberară grumazul lui Abraxos, cei doi balauri căzând rotindu-se.

Manon avu destulă minte încât să se ţină din răsputeri de şa când vântul ameninţă să o smulgă de pe spatele lui.

În cădere, sângele îi pluti în sus, dar el îşi întinse aripile şi se înclină, înălţându-se. Îşi căpătă echilibrul suficient cât Manon să urce în şa, prinzându-se bine când se roti să vadă ce se întâmplase în spatele ei. Cine îi salvase.

Nu era Asterin.

Nu erau Cele Treisprezece.

Ci Petrah Sânge-Albastru.

Şi în spatele moştenitoarei clanului de vrăjitoare Sânge-Albastru, izbindu-se acum în legiunea aeriană a Morathului din locul în care se furişaseră pe câmpul de luptă de deasupra norilor, erau vrăjitoarele Dinţi-de-fier.

Cu sutele.

Sute de vrăjitoare Dinţi-de-fier călare pe balauri se izbiră în ai lor.

Petrah şi Iskra se despărţiră, moştenitoarea Sânge-Albastru zburând spre Manon cât Abraxos se luptă să rămână vertical.

În ciuda vântului care şuiera şi a vuietului luptei, Manon tot o auzi pe Petrah când moştenitoarea Sânge-Albastru îi spuse „O lume mai bună!"

Manon rămase fără cuvinte, uitându-se pur şi simplu spre zidurile oraşului, spre armata care încerca să intre prin grilajul râului.

- Zidurile...

- Pleacă!

Apoi, Petrah îi arătă unde se oprise Iskra în aer ca să se holbeze la ce se întâmpla, la actul de sfidare şi răzvrătire atât de incredibil încât multe dintre vrăjitoarele Dinţi-de-fier ale Morathului erau la fel de uluite. Petrah îşi dezgoli dinţii, dezvăluind fierul care licărea în lumina apoasă a soarelui.

- Mă ocup eu de ea!

Manon se uită la zidurile oraşului şi la Iskra, întorcându-se din nou spre ele. Dacă ar fi fost două împotriva uneia singure, ar fi spulberat-o cu siguranţă...

- *Pleacă!* strigă Petrah. Iar când Manon ezită din nou, Petrah spuse doar atât: Pentru Keelie!

Pentru femela balaur pe care o iubise Petrah la fel de mult cum îl iubea Manon pe Abraxos. Care luptase pentru Petrah până la ultima suflare, în timp ce balaurul Iskrei o ucidea.

Aşadar, Manon dădu din cap.

- Întunericul să te învăluie!

Abraxos se avântă spre zid, bătând instabil din aripi şi respirând superficial.

El trebuia să se odihnească, trebuia să fie văzut de o vindecătoare...

Manon se uită în spate chiar în clipa în care Petrah se izbi în Iskra.

Cele două moştenitoare se rostogoliră spre pământ, luptându-se din nou, balaurii lovind.

Manon nu îşi putea întoarce privirea nici dacă voia.

Balaurii se despărţiră, iar apoi se înclinară, executând întoarceri bruşte care îi făcură din nou să se întâlnească, înălţându-se în văzduh şi lovind cu cozile în timp ce îşi uneau ghearele.

Iskra şi Petrah se înălţară tot mai mult, balaurii lovind şi muşcând, prinzându-se cu ghearele şi pocnindu-şi fălcile. Tot mai sus, depăşind luptele ce se dădeau în văzduh, printre vrăjitoare Crochan şi Dinţi-de-fier, printre nori.

Era o cursă, o simulare a dansului de împerechere a balaurilor: să se ridice până în cel mai înalt punct pe cer, iar apoi să plonjeze uniţi spre pământ.

Vrăjitoarele Dinţi-de-fier se opriră din luptă. Cele Crochan încremeniră în aer. Chiar şi pe câmpul de luptă, soldaţii Morathului îşi ridicară privirea.

Cele două moştenitoare ţâşniră tot mai sus. Iar când ajunseră acolo unde nici măcar balaurii nu puteau trage aer în plămâni, îşi strânseră aripile şi ghearele şi plonjară cu capul în jos spre pământ.

Manon văzu capcana înaintea lui Iskra.

O văzu în clipa în care Petrah se eliberă, părul auriu fluturându-i când îşi scoase sabia, iar balaurul ei începu să zboare în cerc.

În cercuri strânse şi precise în jurul lui Iskra şi al balaurului ei, în timp ce plonjau.

Atât de strânse încât bestia Iskrei nu avu loc să îşi deschidă aripile. Iar când încercă să o facă, balaurul lui Petrah fu acolo, lovindu-l cu coada sau muşcându-l. Când încercă să o facă, sabia lui Petrah licări, sfâşiind fiara.

Atunci îşi dădu seama Iskra.

Îşi dădu seama în timp ce cădeau tot mai mult, iar Petrah se mişca în cerc în jurul lor, atât de repede încât Manon se întrebă dacă, în ultimele luni, moştenitoarea Sânge-Albastru se antrenase exact pentru clipa asta.

Ca să se răzbune pentru Keelie.

Însăşi lumea păru să se oprească.

Petrah şi balaurul ei zburară în cerc, sângele din bestia Iskrei curgând în sus, fiara agitându-se tot mai mult cu fiecare metru mai aproape de pământ.

Dar nici Petrah nu-şi îndemnase balaurul să-şi întindă aripile. Nu trăsese frâiele ca să îl încline.

– Retrage-te, şopti Manon. Înclină-te acum!

Petrah nu o făcu. Cei doi balauri se avântară spre pământ ca două stele întunecate căzând din cer.

– Încetează! strigă Iskra.

Petrah nu catadicsi să-i răspundă.

Nu se puteau înclina la viteza aceea. Şi, curând, Petrah n-ar mai fi reuşit să se încline deloc. Avea să se izbească de pământ, împreună cu Iskra.

– Încetează!

Frica transformă ordinul lui Iskra într-un ţipăt strident.

Manon nu simţea nici urmă de milă pentru ea.

Pământul se apropia, brutal şi neiertător.

– *Căţea nebună, am spus să încetezi!*

Şaizeci de metri până la pământ. Apoi treizeci. Manon abia mai respira.

Cincisprezece metri.

Iar când pământul păru să se ridice ca să îi întâmpine, Manon auzi singurele cuvinte ale lui Petrah adresate Iskrei ca şi când ar fi fost purtate de vânt.

– Pentru Keelie!

Balaurul lui Petrah îşi întinse aripile, înclinându-se mai brusc decât orice balaur pe care îl văzuse vreodată Manon. Ridicându-se, vârful aripii atinse pământul îngheţat înainte să ţâşnească din nou spre cer, lăsându-i pe Iskra şi balaurul ei să se izbească de pământ.

Bubuitul răsună pe lângă Manon, explodând prin lume.

Iskra şi balaurul ei nu se mai ridicară.

Abraxos scoase un geamăt de durere, iar Manon se roti în şa, inima bătându-i cu putere.

Iskra era moartă. Moştenitoarea Picioare-Galbene era moartă.

Întâmplarea nu o umplu de bucuria la care se aşteptase. Nu cu acel grilaj vulnerabil din zidul oraşului care era atacat.

Aşa că lovi frâiele, iar Abraxos zbură spre zidurile oraşului, iar apoi Sorrel şi Vesta ajunseră în spatele ei, Asterin venind repede din urmă. Ele zburau la înălţime joasă, sub vrăjitoarele Dinţi-de-fier care se luptau acum cu alte vrăjitoare Dinţi-de-fier, primele încă războindu-se cu sabatul Crochan, îndreptându-se acolo unde râul curgea direct spre flancurile lor.

O barcă ajunsese deja la mal. Săgeţile zburau deja din micul grilaj, străjerii agitându-se să ţină inamicii la distanţă.

Soldaţii Morathului erau atât de preocupaţi de ţinta lor din faţă, încât nu se uitară în spate înainte ca Abraxos să îi atace.

Sângele lui curse pe lângă ei când ateriză lovind cu ghearele, dinţii şi coada. Sorrel şi Vesta se ocupară de ceilalţi, distrugându-le curând barca.

Dar nu era suficient. Nici pe departe.

- Stâncile, şopti Manon, întorcându-l pe Abraxos spre cealaltă parte a râului.

El înţelese. Inima i se frângea pentru că îl forţa, dar balaurul zbură către partea cealaltă a râului şi cără unul dintre bolovanii mai mici peste rău. Cele Treisprezece îi înţeleseră planul şi o urmară, repede şi hotărâte.

Fiecare bătaie a aripilor lui era mai lentă decât ultima, pierzând altitudine cu fiecare metru de râu traversat.

Dar apoi reuşi, chiar în clipa în care un alt grup de soldaţi de-ai Morathului încercară să intre în micul culoar vulnerabil. Manon izbi piatra în apă în faţa acestora. Cele Treisprezece îşi aruncară şi ele pietrele, împroşcând apa peste zidurile oraşului.

Fiecare călătorie peste râu era mai lentă decât cea dinaintea ei.

Dar pietrele se adunară, ieşind la suprafaţă, ridicându-se şi blocând accesul în râul subteran. Destul de mult încât să îl închidă – dar să nu le ofere sprijin soldaţilor Morathului care dădeau năvală pe celălalt mal.

Abraxos gâfâi, plecându-şi capul.

Manon se întoarse în şa ca să îi ordone aghiotantei să nu mai adune pietre, dar Asterin o făcuse deja. Aghiotanta ei arătă spre zidurile oraşului de deasupra lor.

- Intră!

Manon nu-şi pierdu timpul ca să o contrazică. Pocnind frâiele lui Abraxos, Manon îl făcu să zboare peste zidurile oraşului, sângele lui picurând peste soldaţii care se luptau acolo.

Reuşise să ajungă pe meterezele castelului înainte să se epuizeze. Înainte să atingă pietrele şi să alunece, bubuitura impactului răsunând prin Orynth.

Se izbi de un zid al castelului, cu aripile moi, iar Manon sări din şa în timp ce strigă după o vindecătoare.

Rana de la grumazul său era mai rea decât crezuse.

Şi totuşi, luptase pentru ea. Rămăsese în aer.

Manon apăsă cu mâinile rana adâncă, sângele curgându-i pe lângă degete ca apa printr-un baraj crăpat.

- Vin ajutoare! îi spuse ea şi-şi dădu seama de vocea ei spartă şi răguşită. Vin!

Cele Treisprezece aterizară, Sorrel alergă în castel, fără îndoială ca să aducă o vindecătoare cu forţa dacă era nevoie, iar apoi unsprezece perechi de mâini atinseră grumazul lui Abraxos, oprind hemoragia. Apăsând la unison, ca să împiedice sângele preţios să curgă până ar fi găsit o vindecătoare.

Manon nu avu inimă să se uite la ele, nu reuşi decât să închidă ochii şi să se roage Întunericului şi Mamei cu Trei Feţe cât apăsă rănile însângerate.

Sunetul paşilor grăbiţi se auzi pe pietrele meterezei, iar Sorrel ajunse lângă Manon, ridicând şi ea mâinile ca să acopere rana.

O femeie mai în vârstă desfăcu o trusă, avertizându-le să continue să apese.

Manon nu se deranjă să îi spună că nu plecau nicăieri. Niciuna dintre ele nu pleca, în ciuda luptei care se ducea în văzduh şi pe pământul de dedesubt.

* * *

Lysandra abia putea să inspire, fiecare bătaie a aripilor sale fiind mai grea decât cea precedentă când se îndreptă spre locul unde le văzuse pe Manon Cioc-Negru şi vrăjitoarele din sabatul ei prăbuşindu-se pe meterezele castelului.

Se transformase la rândul ei în balaur, folosind ca diversiune haosul sosirii vrăjitoarelor rebele Dinţi-de-fier, dar consumul de magie îşi spusese cuvântul. Iar lupta, rănile pe care nici ea nu le putea opri din sângerat...

Lysandra văzu cele două siluete purtând un războinic cunoscut cu păr auriu pe scările castelului chiar în clipa în care ajunse pe metereze, vrăjitoarele întorcându-se către ea.

Dar îşi impuse să se transforme, forţându-şi corpul să o facă o ultimă dată, ca să revină în trupul său uman. Abia îmbrăcase pantalonii şi cămaşa pe care le ascunsese într-un sac de lângă zidul castelului când Ren Allsbrook şi un soldat Bane ajunseră pe metereze, cu Aedion pe jumătate conştient între ei, plin de atât de mult sânge...

Lysandra alergă în direcţia lor, ignorându-şi şchiopătatul şi durerea din piciorul stâng şi umărul drept. Pe metereze, o vindecătoare se ocupa de Abraxos care era rănit, Cele Treisprezece, pline de sângele lui, stând de veghe.

– Ce s-a întâmplat?

Lysandra se opri brusc în faţa lui Aedion, care reuşi să îşi înalţe capul ca să îi zâmbească macabru.

– Un prinţ valg, spuse Ren, acoperit de sânge şi palid de oboseală.

Pe toţi zeii!

– Nu a plecat, spuse răguşit Aedion.

– Iar tu nu te-ai odihnit suficient, ticălos prost! izbucni Ren. Ţi-ai rupt firele!

Lysandra îşi trecu mâinile peste faţa şi fruntea lui Aedion.

– Hai să te ducem la o vindecătoare...

– Am fost deja la una, mormăi Aedion, punându-şi piciorul pe pământ şi încercând să se îndrepte. M-au adus aici ca să mă *odihnesc*, spuse de parcă un asemenea lucru ar fi fost o idee ridicolă.

Ren îşi luă braţul din jurul umerilor lui Aedion.

– Ia loc înainte să cazi şi să îţi spargi capul de pietre! Lysandra fu înclinată să îi dea dreptate, dar Ren mai adăugă: Mă întorc pe ziduri!

– Stai!

Ren se întoarse spre ea, dar Lysandra nu vorbi până ce soldatul Bane nu îl ajută pe Aedion să se rezeme de zidul castelului.

– Stai! repetă ea când el deschise gura, inima bătându-i cu putere şi greaţa adunându-i-se în stomac.

Fluieră, iar Manon Cioc-Negru şi Cele Treisprezece se uitară în direcţia ei. Le făcu semn să se apropie, simţind o durere în braţ.

– Eşti rănită, mormăi Aedion.

Lysandra îl ignoră când veniră vrăjitoarele, toate împroşcate din plin cu sânge.

– Abraxos o să trăiască? o întrebă ea pe Manon.

Aceasta dădu uşor din cap, ochii aurii ai reginei vrăjitoarelor fiind întunecaţi.

Lysandra nu avea cum să o consoleze, având în vedere veştile pentru care zburase cu atâta disperare ca să le aducă. Îşi înghiţi fierea din gât, arătând spre câmpul de luptă, spre mijlocul întunecat şi ceţos.

– Au ridicat din nou turnul vrăjitoarelor. Se îndreaptă încoace. Tocmai l-am văzut. Vrăjitoarele s-au adunat în vârful lui.

Tăcere absolută.

Ca şi când ar fi dat un răspuns, turnul explodă.

Nu către ei, ci spre cer. Se zări lumină, se auzi un bubuit mai puternic decât un tunet, iar apoi o parte din văzduh se goli.

Unde luptaseră vrăjitoarele Dinţi-de-fier, cele rebele, cât şi cele loiale, unde vrăjitoarele Crochan şerpuiseră printre ele, nu mai era nimic.

Doar cenuşă.

Vocea Lysandrei se sparse când turnul continuă să se mişte, în linie dreaptă, spre Orynth.

– Vor să distrugă oraşul.

~

Cu mâinile şi braţele pline de sângele lui Abraxos, Manon se uită la câmpul de luptă. Se uită spre locul în care toate vrăjitoarele Dinţi-de-fier şi Crochan care luptaseră pentru armata lor... dispăruseră pur şi simplu.

Tot ce spusese bunica ei despre turnurile vrăjitoarelor era adevărat.

Şi nu Kaltain şi focul umbrelor ei alimentaseră explozia, ci vrăjitoarele Dinţi-de-fier.

Vrăjitoare tinere Dinţi-de-fier care se oferiseră, care se supuseseră când săriseră în puţul căptuşit cu oglinzi din turn.

O Supunere obişnuită ar fi putut să ucidă douăzeci sau treizeci de vrăjitoare în jurul ei. Poate mai multe.

Dar una amplificată de puterea oglinzilor vrăjitoarelor... O explozie, şi castelul care se contura deasupra lor s-ar fi transformat în moloz. Încă o explozie, poate două, şi Orynthul l-ar fi urmat.

Vrăjitoarele Dinţi-de-fier se îngrămădiră în turn, formând un zid urât care le ţinea afară pe vrăjitoarele Crochan şi rebelele Dinţi-de-fier.

Câteva din sabatul Crochan încercară să străpungă apărarea, iar trupurile lor înroşite căzură în bucăţi pe pământ.

Petrah, acum în mijlocul sabatului ei, se îndreptase chiar spre turn, ca să îl distrugă, doar ca să fie respinsă de un roi de vrăjitoare Dinţi-de-fier.

Turnul avansă tot mai mult.

Curând, urma să intre în raza de acţiune. După alte câteva minute, turnul ar fi ajuns destul de aproape încât explozia să ajungă la castel şi să distrugă pentru totdeauna armata şi restul rezistenţei.

N-aveau să existe supravieţuitori. N-avea să fie o doua şansă.

Manon se întoarse spre Asterin şi spuse încet:

– Îmi trebuie un alt balaur.

Aghiotanta ei se holbă la ea.

– Îmi trebuie alt balaur, repetă Manon.

Abraxos nu putea să zboare... câteva ore sau zile.

– Nimeni nu trece prin zidul vrăjitoarelor Dinţi-de-fier, zise răguşit Aedion Ashryver.

Manon își dezgoli dinții.

– *Eu* am să trec, spuse și arătă spre femeia metamorfică. Tu ai să mă duci!

– *Nu!* strigă Aedion.

Dar Lysandra scutură din cap, tristețea și disperarea citindu-se în ochii ei verzi.

– Nu pot – am rămas fără magie. Dacă aveam o oră...

– Avem cinci minute! izbucni Manon și se întoarse spre Cele Treisprezece. Ne-am antrenat să împrăștiem rândurile inamice. Putem să trecem de ele și să distrugem turnul ăla!

Dar ele se uitară unele la celelalte ca și când ar fi avut o discuție și o înțelegere tăcută.

Cele Treisprezece se îndreptară spre balaurii lor. Sorrel puse o mână pe umărul lui Manon când trecu pe lângă ea, urcând apoi în spatele balaurului ei și lăsând-o pe Asterin în fața lui Manon.

Aghiotanta, verișoara și prietena ei, zâmbi cu ochii strălucitori ca stelele.

– Supraviețuiește, Manon!

Manon clipi.

Asterin zâmbi mai larg, o sărută pe frunte pe Manon și-i șopti din nou:

– Supraviețuiește!

Manon nu intui lovitura.

Pumnul în stomac, atât de puternic și precis încât îi tăie respirația și o făcu să cadă în genunchi.

Se lupta să respire, să se ridice, în momentul în care Asterin ajunse la Narene și se urcă pe balaurul albastru, luând frâiele.

– Adu-ne poporul acasă, Manon!

Atunci își dădu Manon seama ce voiau să facă.

Picioarele și trupul o lăsară baltă când încercă să se ridice. Când spuse răgușită:

– Nu!

Dar Asterin și Cele Treisprezece erau deja în aer, deja în formație, dând viață berbecului care le servise atât de bine. Îndreptându-se spre câmpul de luptă, spre turnul vrăjitoarelor care se apropia.

Manon se târî până la marginea meterezei şi se ridică în picioare. Se rezemă de pietre, gâfâind, încercând să respire ca să găsească o cale de a zbura, ca să găsească o vrăjitoare Crochan şi să îi fure mătura...

Dar nu era nicio vrăjitoare aici. Nu se găsea nicio mătură. Abraxos încă era leşinat.

Manon nu prea era atentă la femeia metamorfică şi prinţul Aedion care veniră lângă ea, însoţiţi de lordul Ren. Era puţin conştientă de liniştea care se aşternuse peste castel, oraş şi ziduri.

Toţi urmăreau cum turnul vrăjitoarelor se apropia, aducând cu sine pieirea lor.

Cum Cele Treisprezece se grăbiră spre acesta, împotriva vântului şi a morţii.

Un zid de vrăjitoare Dinţi-de-fier se ridica în faţa turnului, blocându-le calea.

O sută împotriva celor douăsprezece.

În turnul vrăjitoarelor, care acum era destul de aproape încât Manon să poată vedea prin bolta deschisă a ultimului nivel, o tânără vrăjitoare în veşminte negre păşi spre interiorul gol.

Păşi spre locul în care stătuse bunica lui Manon, gesticulând spre puţul de dedesubt.

Cele Treisprezece se apropiară de inamicul din calea lor şi nu ezitară.

Manon îşi înfipse degetele în pietre atât de puternic încât unghiile ei de fier se crăpară. Începu să scuture din cap, ceva din pieptul ei frângându-se cu totul.

Frângându-se când Cele Treisprezece se izbiră în blocada vrăjitoarelor Dinţi-de-fier.

Manevra era perfectă. Mai corectă decât oricare alta. O grupare mortală care străpungea rândurile inamice, îndreptându-se direct spre turn.

Câteva secunde. Aveau la dispoziţie câteva secunde înainte ca tânăra vrăjitoare să invoce puterea şi să dezlănţuie Supunerea într-o explozie de întuneric.

Cele Treisprezece trecură printre vrăjitoarele Dinţi-de-fier, împrăştiindu-se şi dându-le la o parte.

Croindu-şi loc direct spre turn în timp ce Asterin veni din spate, îndreptându-se către ultimul nivel.

Imogen coborî prima.

Apoi Lin.

Şi Ghislaine, inamicul dând năvală spre balaurul ei.

Urmară Thea şi Kaya, împreună, aşa cum fuseseră mereu.

După aceea, cele două demoniţe gemene cu ochi verzi, râzând din mers. Umbrele, Eda şi Briar, trăgeau încă săgeţi, nimerind ţintele.

Vesta li se alătură, strigând sfidătoare spre văzduh.

Iar apoi, Sorrel. Sorrel care ţinu calea deschisă pentru Asterin, un zid solid pentru aghiotanta lui Manon în timp ce se înălţă. Un zid de care se spărgeau valuri de vrăjitoare Dinţi-de-fier.

Tânăra vrăjitoare din turn începu să strălucească negru, la câţiva paşi de puţ.

Lângă Manon, Lysandra şi Aedion se luară în braţe, gata să moară.

Iar apoi Asterin ajunse acolo, dând buzna spre spaţiul deschis, spre turn, obţinut cu vieţile Celor Treisprezece. Cu ultima lor înfruntare.

Manon nu putea decât să privească, scuturând din cap ca şi când ar fi putut anula situaţia, când Asterin îşi scoase hainele de piele şi cămaşa de dedesubt şi se ridică în şa, eliberată de catarame, cu un pumnal în mână în timp ce balaurul ei se îndreptă chiar spre turn.

Atunci se întoarse bunica lui Manon. Departe de puţ, acolita era pe cale să sară înăuntru şi să îi distrugă pe toţi.

Asterin aruncă pumnalul.

Lama zbură drept şi se înfipse în spatele acolitei, aruncând vrăjitoarea pe pietre, la un pas distanţă de gura puţului.

Asterin scoase cele două săbii din tecile de la şolduri şi-şi izbi balaurul de marginea turnului. Pocnetul osului pe piatră răsună prin lume.

Dar Asterin deja sărea. Deja se arcuia prin aer, cu săbiile ridicate, balaurul rostogolindu-se dedesubt, trupul lui Narene distrugându-se din cauza impactului.

Manon începu atunci să ţipe.

Să ţipe încontinuu şi fără cuvinte, când acel lucru din pieptul şi inima ei se frânse.

Când Asterin ateriză în bolta deschisă a turnului vrăjitoarelor, lovind cu săbiile în vrăjitoarele care se grăbiră să o ucidă. La fel de bine ar fi putut fi fire de iarbă. Ar fi putut să fie nişte fuioare de ceaţă la cât de uşor le doborî Asterin, una după alta, înaintând spre matroana care însemnase cu fierul literele de pe pântecul lui Asterin.

„NECURATĂ."

Învârtindu-se şi răsucindu-se, săbiile zburară, Asterin făcându-şi loc ucigând, spre bunica lui Manon.

Marea Vrăjitoare a Clanului Cioc-Negru se retrase, scuturând din cap. Gura i se mişcă de parcă ar fi şoptit: „Asterin, nu..."

Dar Asterin deja era acolo.

Şi nu întunericul izbucni din Asterin, ci lumină – lumină strălucitoare şi pură ca soarele pe zăpadă.

Lumină, când Asterin execută Supunerea.

Când Cele Treisprezece, cu trupurile distruse împrăştiate în jurul turnului într-un semicerc, se supuseră la rândul lor.

Lumină. Toate străluceau. Radiau.

Lumina izvorî din sufletele lor, din inimile lor aprige când se oferiră acelei puteri, devenind incandescente.

Asterin o doborî pe matroana Cioc-Negru la pământ, bunica lui Manon fiind doar o umbră în contrast cu strălucirea. Apoi, abia o urmă de ură şi o amintire când Asterin explodă.

Când ea şi Cele Treisprezece se supuseră întru totul şi se aruncară în aer odată cu turnul vrăjitoarelor.

CAPITOLUL
90

Manon căzu pe pietrele meterezelor castelului şi nu se mişcă multă vreme.

Nu îi auzea pe cei care îi vorbeau, care o atingeau pe umăr. Nu simţea frigul.

Soarele urcă şi coborî.

La un moment dat, zăcea pe pietre, ghemuită lângă perete. Când se trezi, văzu că o acoperise o aripă şi simţi respiraţia caldă în păr când Abraxos aţipi.

Rămăsese fără cuvinte. Nu era decât o tăcere apăsătoare.

Manon se ridică în picioare, făcându-şi loc pe lângă aripa care o protejase.

Se crăpa de ziuă.

Şi unde fusese turnul vrăjitoarelor, unde fusese armata, rămăsese doar pământ ars.

Morathul se retrăsese mult.

Oraşul şi zidurile erau încă în picioare.

Îl trezi pe Abraxos punând o mână pe coastele lui.

El încă nu putea zbura, aşa că merseră împreună.

Coborâră treptele meterezei, ieşind pe porţile castelului şi pe străzile oraşului de dincolo de ele.

Nu îi păsa că îi urmau şi alţii. Tot mai mulţi.

Străzile erau pline de sânge şi moloz, toate poleite de soarele dimineţii.

Nu simţi căldura soarelui pe faţă când trecură prin poarta sudică şi în câmpia de dincolo de ea. Nu îi păsa că deschisese cineva poarta pentru ei.

Lângă ea, Abraxos dădu la o parte grămezi de soldaţi valgi, făcându-i loc. Făcându-le loc celor care veneau în urma lor.

Era atât de multă linişte! În ea şi pe câmpie.

Atât de multă linişte şi pustietate...

Manon traversă câmpul de luptă liniştit. Nu se opri până ce nu ajunse în mijlocul exploziei, în inima ei.

Nici urmă de turn. Sau de cele care fuseseră în el şi în jurul lui. Chiar şi pietrele fuseseră mistuite.

Nici urmă de Cele Treisprezece sau de balaurii lor nobili şi curajoşi.

Manon căzu în genunchi.

Cenuşa se ridică, agitându-se uşor ca zăpada când se lipi de lacrimile de pe chipul ei.

Abraxos se întinse lângă ea, îndoindu-şi coada în jurul ei când Manon se aplecă peste genunchi şi plânse.

În spatele ei, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut-o pe Glennis. Şi pe Bronwen. Pe Petrah Sânge-Albastru.

Pe Aedion Ashryver, Lysandra şi Ren Allsbrook.

Pe prinţul Galan, căpitanul Rolfe, Ansel din Briarcliff, Illias şi nobilii Fae lângă ei.

Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut micile flori albe pe care le ţineau. S-ar fi întrebat cum şi de unde le luaseră în toiul iernii.

Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut oamenii adunaţi în spatele lor, atât de mulţi încât ajungeau tocmai până la porţile oraşului. Ar fi văzut oamenii stând unul lângă celălalt, împreună cu vrăjitoare Crochan şi Dinţi-de-fier.

Veniţi cu toţii ca să le onoreze pe Cele Treisprezece.

Dar Manon nu se uită. Nici măcar când liderii care veniseră cu ea, care o conduseseră tocmai până aici, începură să îşi lase florile pe pământul ars şi însângerat. Nici măcar când lacrimile lor curseră, căzând în cenuşă împreună cu tributul lor.

Nu rostiră nicio vorbă. Şi nici oamenii care veniseră după ei. Câţiva aveau flori, dar mulţi aduseseră mici pietre ca să le lase acolo. Cei care nu aveau de niciunele, puseseră obiectele personale pe care le puteau oferi. Până ce locul exploziei fu acoperit, ca şi când o grădină ar fi crescut din câmpul de sânge.

Glennis rămase până la sfârşit.

Iar când fură singure pe câmpul de luptă liniştit, străbunica lui Manon puse o mână pe umărul ei şi spuse încet, cu vocea oarecum distantă:

- Fii podul, fii lumina! Când fierul se topeşte, când florile răsar din câmpurile de sânge - lasă pământul să fie martor şi întoarce-te acasă!

Manon nu auzi cuvintele. Nu observă că până şi Glennis se întoarse spre oraşul care se contura în spatele ei.

Ore în şir, Manon rămase în genunchi pe câmpul de luptă, cu Abraxos alături, ca şi când ar fi putut să rămână cu ele, cu Cele Treisprezece ale ei, încă puţin timp.

Şi în depărtare, de partea cealaltă a munţilor acoperiţi cu zăpadă, pe o câmpie aridă din faţa ruinelor unui oraş cândva măreţ, o floare începu să răsară.

CAPITOLUL
91

Dorian nu crezuse – nu îndrăznise să spere la ceea ce vedea.

O armată străină, mărşăluind spre nord. O armată pe care o studiase de mic. Erau infanteriştii khaganului şi cavaleria Darghan. Erau legendarele păsări ruk, splendide şi minunate, care zburau deasupra lor într-o mare de aripi.

El se apropiase cât mai mult posibil de partea din faţă a armatei, întrebându-se care nobili veniseră şi dacă era şi Chaol cu ei. Dacă prezenţa acestei armate miraculoase însemna că prietena lui reuşise, în ciuda condiţiilor vitrege.

Păsările ruk îl văzuseră atunci.

Îl urmăriseră, iar el începuse să facă semne când se apropiase, sperând că ele aveau să se oprească.

Dar apoi, aterizase la răscruce, văzându-i. O văzuse pe ea.

Pe Aelin, galopând spre el, alături de Rowan, Elide şi ceilalţi.

Maeve crezuse că Aelin se îndreptase spre Terrasen. Şi iat-o împreună cu armata khaganului!

Aelin nu mai zâmbi atât de larg când se apropie, ca şi când ar fi simţit ce avea asupra lui.

– Unde e Manon? fu tot ce întrebă ea.

– În Terrasen, şopti el, gâfâind puţin. Şi foarte probabil cu vrăjitoarele Crochan, dacă totul a decurs conform planului.

Ea deschise gura, cu ochii mari, dar încă un călăreţ veni în galop pe drum.

Lumea se linişti.

Călăreţul care se apropia se opri, urmat de un altul – o femeie frumoasă pe care Dorian o putea descrie doar ca aurie.

Dar Dorian se uită la călăreţul din faţa lui. La poziţia corpului, la funcţia pe care o avea.

Şi când Chaol Westfall descălecă şi alergă ultimii câţiva paşi spre Dorian, regele Adarlanului plânse.

* * *

Chaol nu îşi ascunse lacrimile şi tremuratul care îl cuprinse când se ciocni de Dorian şi îşi îmbrăţişă regele.

Nimeni nu spuse un cuvânt, deşi Chaol ştia că erau adunaţi cu toţii. Ştia că Yrene stătea în spatele lui, plângând cu ei.

El pur şi simplu îşi îmbrăţişă prietenul şi fratele.

– Ştiam c-o să reuşeşti! spuse Dorian cu vocea răguşită. Ştiam că ai să găseşti o cale. Pentru toate astea.

Se referea la armată şi la faptul că acum putea să meargă.

Chaol doar îl apucă mai strâns pe Dorian.

– Şi tu ai să ne zici o poveste dată naibii!

Dorian se retrase, serios.

Chaol îşi dădu seama că, probabil, povestea nu era la fel de fericită ca a lui.

Totuşi, înainte ca osândirea pe care o aducea Dorian să se abată asupra lor, Chaol gesticulă spre locul unde descălecase Yrene, iar acum îşi ştergea lacrimile.

– Femeia responsabilă pentru asta, spuse Chaol, referindu-se la faptul că stătea în picioare şi mergea şi la armata care se întindea pe drum. Yrene Towers! O vindecătoare din Torre Cesme. Şi soţia mea!

Yrene făcu o plecăciune, iar Chaol ar fi putut jura că un licăr de tristeţe umbri privirea lui Dorian. Dar apoi regele lui o apucă pe Yrene de mâini, ridicând-o din plecăciunea ei. Şi chiar dacă acea tristeţe îi dantela încă zâmbetul, Dorian îi spuse:

– Mulţumesc!

Yrene roşi.

– Am auzit atât de multe despre tine, Maiestate!

Dorian făcu doar un semn din ochi, o umbră a bărbatului care fusese.

– Sper că numai lucruri rele!

Yrene râse, iar fericirea de pe chipul ei – fericirea de care Chaol ştia că era pentru amândoi – îl făcu să se îndrăgostească din nou de ea.

– Mereu mi-am dorit o soră, zise Dorian şi se înclină ca să o sărute pe Yrene pe obraji. Bine ai venit în Adarlan, lady!

Zâmbetul lui Yrene deveni mai blând, mai profund, şi-şi atinse pântecul cu o mână.

– Atunci o să te bucuri că, în curând, ai să fii unchi.

Dorian se întoarse spre el. Chaol dădu din cap, nereuşind să dea glas sentimentelor care-i umpleau inima.

Dar zâmbetul lui Dorian se întunecă în timp ce se întoarse spre locul unde Aelin era acum rezemată de un copac, alături de Rowan şi Elide.

– Ştiu, spuse Aelin, iar Chaol îşi dădu seama că nu se referea la sarcină.

Dorian închise ochii, iar Chaol, simţind povara pe care urma să o dezvăluie, puse o mână pe umărul regelui său.

– Am recuperat-o pe a treia din Morath, zise Dorian.

Lui Chaol îi cedară genunchii, iar Yrene veni imediat lângă el, cuprinzându-l de talie cu braţul.

Cheile Wyrd.

Chaol îl întrebă pe Dorian:

– Acum le ai pe toate trei?

Dorian dădu o dată din cap.

Cu o privire, Rowan îşi făcu soldaţii să plece ca să se asigure că nimeni din armată nu se apropia ca să audă.

– M-am furişat în Morath ca să o iau pe a treia, spuse Dorian.

– Pe toţi zeii, şopti Aelin.

Chaol doar clipi.

– Aia a fost partea uşoară, spuse Dorian, albindu-se.

Nobilii khaganatului ieşiră dintre soldaţi, iar Dorian îi zâmbi lui Nesryn şi dădu din cap spre nobili. Aveau să se prezinte mai târziu.

– Maeve era acolo, îi zise Dorian lui Aelin.

Flăcările dansară în vârfurile degetelor lui Aelin când puse o mână pe Goldryn. Focul păru să intre în sabie, rubinul pâlpâind.

– Ştiu, spuse ea încet.

Dorian ridică din sprâncene. Aelin doar scutură din cap, făcându-i semn să continue când soldatul se întoarse.

– Maeve mi-a descoperit prezenţa şi...

Dorian oftă şi le povesti toată tărăşenia.

Când termină, Chaol se bucură că Yrene îşi ţinuse braţul în jurul taliei lui. Se lăsă tăcerea, apăsătoare şi încordată. Dorian distrusese Morathul.

– Nu mă îndoiesc de faptul că Erawan şi Maeve au supravieţuit prăbuşirii Morathului, recunoscu Dorian. Probabil că întâmplarea doar i-a înfuriat.

Asta nu îl împiedică pe Chaol să se minuneze de prietenul lui, ceilalţi uitându-se cu gura căscată.

– Bine lucrat! spuse Lorcan, studiindu-l pe rege din cap până în picioare. Foarte bine lucrat!

Aelin fluieră impresionată.

– Aş fi vrut să văd aşa ceva, îi zise lui Dorian, scuturând din cap, şi se întoarse spre Rowan. Aşadar, unchiul tău şi Essar au făcut-o. Au dat-o la o parte pe Maeve.

Prinţul Fae pufni.

– Ai spus că ţi-ai ales bine cuvintele când ai scris scrisoarea. Ar fi trebuit să te cred. Aelin schiţă o reverenţă. Chaol nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeau, dar Rowan continuă: Aşadar, dacă Maeve nu poate fi regina spiriduşilor, o să-şi găsească alt tron.

– Căţeaua! spuse cu năduf Fenrys.

Chaol era înclinat să-i dea dreptate.

– Aşadar, cele mai mari frici ale noastre au fost confirmate, zise prinţul Sartaq, uitându-se spre fraţii lui. Un rege şi o regină valgă uniţi. Dădu din cap spre Elide. Unchiul tău nu a minţit.

– Maeve nu are nicio armată acum, le aminti Dorian. Doar puterea ei.

Nesryn se crispă.

- Hibrizii pe care i-a creat cu prinţesele ar putea să facă destule ravagii.

Chaol se uită la Yrene, femeia în al cărei trup se afla cea mai puternică armă împotriva valgilor.

- Când ai plecat din Morath? întrebă Rowan.

- Acum trei zile, spuse Dorian.

Rowan se întoarse spre Aelin, palid în timp ce ea rămase rezemată de copac. Chaol se întrebă dacă stătea acolo doar pentru că nu era în stare să se ţină pe picioare.

- Atunci, cel puţin ştim că Erawan încă nu a ajuns în Terrasen.

- Armata lui de vrăjitoare Dinţi-de-fier a plecat înainte, spuse Dorian.

- Ştim, zise Chaol. Deja sunt în Orynth.

Dorian scutură din cap.

- E imposibil! Au plecat imediat după mine. Sunt surprins că nu le-ai văzut zburând peste munţii Ruhnn.

Linişte.

- Nu toată armata Dinţi-de-fier este încă în Orynth, spuse Aelin încet.

Prea încet.

- Am numărat peste o mie în armata cu care am zburat, zise Dorian. Multe erau însoţite de soldaţi - toţi valgi.

Chaol închise ochii, iar Yrene îi strânse mai mult talia cu braţul, alinându-l tăcută.

- Oricum ştim că rukhinii o să fie copleşiţi numeric, spuse Nesryn.

- Rukhinii n-o să mai aibă ce să apere în Terrasen, rosti prinţul Kashin, scărpinându-se în barbă. Chiar dacă vrăjitoarele Crochan ar sosi înaintea noastră.

Regina Terrasenului se dezlipi de copac în sfârşit.

- Atunci avem două opţiuni, spuse ea cu hotărâre, în ciuda iadului care se abătuse asupra lor. Continuăm spre nord, cât de repede putem. Să vedem cu ce ne luptăm când sosim în Terrasen. Aş putea să dobor mulţi balauri.

- Şi care e cealaltă variantă? întrebă prinţesa Hasar.

Chipul lui Aelin era inexpresiv.

- Avem cele trei chei Wyrd. Mă aveți pe mine. Pot să pun acum capăt situației. Sau cel puțin să îl scot din joc pe Erawan înainte să ne găsească, să fure din nou cheile și să conducă lumea asta și pe toate celelalte.

Rowan tresări, scuturând din cap. Dar Aelin ridică o mână. Și chiar și prințul Fae renunță.

- Nu este doar alegerea mea.

Iar Chaol își dădu seama că într-adevăr regina stătea în fața lor, și nu asasina pe care o scosese dintr-o mină de sare de la câțiva kilometri distanță. Nici măcar femeia care fusese în Rifthold.

Dorian își îndreptă umerii.

- Alegerea este și a mea.

Lent, foarte lent, Aelin se uită la el. Chaol se pregăti. Vocea ei fu mortal de blândă când îi spuse lui Dorian:

- Ai recuperat cea de-a treia cheie. Ți-ai făcut partea.

- Pe naiba! spuse Dorian, ochii lui de safir licărind. Același sânge și aceeași datorie îmi curg și mie prin vene!

Chaol își strânse pumnii pe lângă corp când se luptă să își țină gura închisă. Rowan păru să facă același lucru când cei doi conducători se înfruntară.

Chipul lui Aelin rămase inexpresiv și distant.

- Ești nerăbdător să mori?

Dorian nu dădu înapoi.

- Dar tu?

Liniște deplină în poiană.

Apoi Aelin ridică din umeri, ca și când greutatea întregii lumi nu ar fi atârnat în balanță.

- Indiferent cine o să bage din nou cheile în poartă, este o soartă care ne aparține tuturor. Așadar, ar trebui să decidem toți. Ea își ridică bărbia. Continuăm să purtăm războiul, sperând să ajungem în Orynth la timp, iar apoi distrugem cheile? Sau distrugem acum cheile, iar apoi o să ne îndreptăm spre nord? Făcu o pauză, oribilă și insuportabilă. Fără mine.

Chaol nu își dădu seama dacă Rowan tremura pentru că se înfrâna sau de groază.

Aelin spuse, ferm și calm:

– Aş vrea să votăm.

* * *

Să voteze.

Rowan nu mai auzise niciodată ceva atât de absurd.

Chiar dacă o parte din el strălucea de mândrie că ea alesese ca acum şi aici să fie momentul în care să se ridice acea lume nouă pe care o promisese.

O lume în care nu cei puţini deţineau toată puterea, ci cei mulţi. Începând cu această alegere importantă. Această soartă insuportabilă.

Toţi se îndepărtaseră, iar lui Rowan nu-i scăpase din vedere că stăteau la o răscruce. Sau că Dorian, Aelin şi Chaol stăteau în mijlocul răscrucii, la doar câţiva kilometri de minele de sare, unde începuse o mare parte din povestea asta, cu doar un an în urmă.

Cât se purtă dezbaterea, Rowan auzi un vuiet surd în urechi.

El ştia că ar fi trebuit să cadă în genunchi şi să îi mulţumească lui Dorian pentru că recuperase cea de-a treia cheie. Dar tot îl ura pe rege.

Ura această cale pe care fuseseră obligaţi să păşească în urmă cu o mie de ani. Ura că alegerea era în faţa lor, când deja luptaseră şi oferiseră atât de mult.

Prinţul Kashin spunea:

– Mărşăluim spre o sută de mii de soldaţi inamici, posibil mai mulţi. Numărul n-o să se schimbe când poarta Wyrd o să se închidă. O să avem nevoie de Aducătoarea-Focului ca să îi spulberăm.

Prinţesa Hasar scutură din cap.

– Dar există posibilitatea ca armata să se prăbuşească dacă ar dispărea Erawan. Taie corpul bestiei şi trupul ar putea muri!

– Ne asumăm un mare risc, spuse Chaol încleştându-şi maxilarul. Eliminarea lui Erawan ar putea ajuta sau nu. O armată inamică atât de mare, poate plină de valgi nerăbdători să îi ia locul, ar putea fi imposibil de oprit în momentul ăsta.

– Atunci, de ce să nu folosim cheile? întrebă Nesryn. De ce să nu aducem cheile în nord şi să le folosim, să distrugem armata şi...

- Cheile nu pot fi folosite, interveni Dorian. Nu fără să-l distrugă pe cel care le folosește. Nu suntem prea siguri că un *muritor* ar putea rezista puterii. El dădu din cap spre Aelin, tăcut și atent, în timp ce Rowan se străduia din răsputeri să nu vomite. Să le punem din nou în poartă înseamnă să sacrificăm totul. Pe unul din noi, adăugă ferm.

Rowan știa că ar fi trebuit să îl contrazică, să strige.

Dorian continuă.

- Eu ar trebui să o fac.

- Nu! Cuvântul se auzi de pe buzele lui Chaol și ale lui Aelin. Primul ei cuvânt de când începuse dezbaterea.

Dar Fenrys îl întrebă pe Chaol, cu vocea mortal de blândă:

- Ai prefera să moară regina mea decât regele tău?

Chaol înțepeni.

- Aș prefera să nu moară niciunul din prietenii mei. Aș prefera să nu se întâmple nimic din toate astea!

Înainte ca Fenrys să poată răspunde, interveni Yrene.

- Deci după făurirea Lacătului și închiderea porții Wyrd, zeii o să dispară?

- Călătorie sprâncenată! mormăi Fenrys.

Dar Yrene înțepeni la răspunsul nonșalant și-și atinse pieptul în dreptul inimii.

- O iubesc pe Silba! Foarte mult! Când o să dispară din lumea asta, n-am să mai am puteri?

Ea gesticulă spre grupul adunat.

- Mă îndoiesc, spuse Dorian. Cel puțin prețul ăsta n-a fost cerut niciodată.

- Și cum rămâne cu ceilalți zei din lumea asta? întrebă Nesryn încruntându-se. Cei treizeci și șase ai khaganatului. Nu sunt și ei zei? Vor fi alungați sau doar aceștia doisprezece?

- Poate că zeii noștri sunt diferiți, spuse gânditoare prințesa Hasar.

- Așadar, ei nu ne pot ajuta? întrebă Yrene, tristețea pentru zeița care o binecuvântase întunecându-i încă ochii aurii. Nu pot să intervină?

– Într-adevăr, şi alte forţe acţionează în lumea asta, spuse Dorian atingând mânerul sabiei Damaris. Zeul adevărului – el este cel care a binecuvântat sabia lui Gavin. Dar cred că dacă ar fi putut să ne ajute, ar fi făcut-o deja.

Aelin bătu cu piciorul în pământ.

– Să aştepţi pomană de la zei este o pierdere de timp! Şi nu despre asta vorbim, zise şi îl fixă pe Dorian cu privirea-i pătrunzătoare. Nici nu dezbatem cine o să plătească preţul.

– De ce?

Rowan rosti întrebarea, incapabil să se abţină.

Lent, partenera lui se întoarse spre el.

– Pentru că nu o facem! Cuvinte tăioase şi reci. Ea îi aruncă o privire lui Dorian, iar regele Adarlanului deschise gura. Nu o facem! strigă ea.

Dorian deschise din nou gura, dar Rowan îi întâlni privirea. Se uită în ochii lui şi îl lăsă să citească vorbele de acolo. „O să discutăm mai târziu despre asta."

Fie că Aelin observă conversaţia lor tăcută, fie că îl văzu pe Dorian dând subtil din cap, ea nu lăsă să se înţeleagă clar, ci spuse doar atât:

– Nu avem timp de pierdut cu dezbateri nesfârşite.

Lorcan dădu din cap aprobator.

– În fiecare clipă în care avem toate cele trei chei, riscăm ca să ne găsească Erawan şi să obţină în sfârşit ce caută. Sau Maeve, adăugă el încruntându-se. Dar, chiar şi aşa, m-aş îndrepta spre nord – ca să o las pe Aelin să reducă legiunile Morathului.

– Fii obiectiv, mormăi Aelin. Ea îi studie pe toţi. Imaginaţi-vă că nu mă cunoaşteţi. Imaginaţi-vă că sunt nimeni şi nimic. Că sunt o armă. Mă folosiţi acum sau mai târziu?

– Nu eşti nimeni, totuşi, spuse încet Elide. Pentru foarte mulţi oameni.

– Cheile trebuie să ajungă din nou în poartă, spuse Aelin cu puţină răceală. La un moment dat. Iar eu am să plec odată cu ele. Decidem dacă se întâmplă acum sau peste câteva săptămâni.

Rowan nu putea suporta să mai audă vreun cuvânt.

– Nu!

Toată lumea se opri din nou.

Aelin îşi dezgoli dinţii.

– Nu pot să nu fac nimic!

– Le ascundem din nou, spuse Rowan. Le-a pierdut de mii de ani. O putem face din nou. El arătă spre Yrene. L-ar putea distruge de una singură.

– *Asta* nu e o opţiune, mormăi Aelin. Yrene este însărcinată...

– Pot s-o fac, zise Yrene, îndepărtându-se de Chaol. Dacă există o cale, aş putea s-o fac. Să văd dacă şi celelalte vindecătoare ar putea ajuta...

– O să fie mii de valgi pe care să îi distrugi sau să îi salvezi, lady Westfall! spuse Aelin cu aceeaşi răceală. Erawan te-ar putea ucide înainte să ai măcar şansa să îl atingi.

– De ce tu ai voie să renunţi la viaţă pentru asta, şi nimeni altcineva? o provocă Yrene.

– Eu nu sunt însărcinată.

Yrene clipi încet.

– Hafiza ar putea să...

– N-am de gând să mă joc cu presupuneri, zise Aelin pe un ton pe care Rowan îl auzise atât de rar. Tonul reginei. Votăm! Acum! Punem cheile înapoi în poartă imediat sau continuăm drumul spre Terrasen, şi o facem apoi, dacă reuşim să oprim armata aia?

– Erawan poate fi oprit, insistă Yrene, netulburată de cuvintele reginei. Netemându-se de furia ei. Ştiu că poate fi oprit. Fără chei, îl putem opri.

Rowan voia să o creadă. Voia mai mult decât orice să o creadă pe Yrene Westfall. Chaol, privindu-l pe Dorian, păru înclinat să facă la fel.

Dar Aelin arătă spre prinţesa Hasar.

– Tu cum votezi?

Hasar se uită în ochii lui Aelin şi se gândi o clipă.

– Votez să o facem acum.

Aelin arătă doar spre Dorian.

– Tu?

Dorian se încordă şi spuse „Fă-o acum!“, chiar dacă era clar că nu era prea hotărât.

Rowan închise ochii. Abia îi auzi pe ceilalţi conducători şi aliaţii lor când răspunseră. Se îndreptă spre marginea pădurii, pregătit să fugă dacă ar fi început să vomite.

- Tu eşti ultimul, Rowan, zise Aelin.

- Votez „nu“. Nu acum, niciodată!

Ochii ei erau reci şi distanţi, ca în Mistward.

- Atunci s-a stabilit, spuse încet şi trist Chaol.

- La răsărit, Lacătul o să fie făurit, iar cheile o să se întoarcă în poartă, încheie Dorian.

Rowan pur şi simplu se uită la partenera lui, motivaţia lui de a trăi.

Elide întrebă încet:

- Cum votezi, Aelin?

Aelin îşi mută privirea de la Rowan, iar el simţi absenţa privirii sale ca pe un vânt îngheţat când ea spuse „Nu contează“.

CAPITOLUL
92

Aelin nu le spusese că le ceruse să voteze doar ca să îi lase să decidă, ca oameni liberi ai lumii, soarta acesteia. Nu spusese că fusese o laşitate din partea ei să lase pe altcineva să decidă ce să facă ea.

În acea noapte, ei ridicară tabăra în Endovier, minele de sare fiind la doar şase kilometri distanţă.

Rowan îi puse să ridice şi cortul, şi patul lor regal.

Ea nu mâncă împreună cu toţi ceilalţi. Abia se atinse de mâncarea lăsată de Rowan pe birou. Încă stătea în faţa iepurelui fript, însă rece acum, aplecată peste cărţile inutile despre semnele Wyrd, când Rowan spuse din partea cealaltă a mesei:

– Nu accept aşa ceva!

– Eu accept, rosti ea cuvintele monotone şi moarte.

Tot aşa cum şi ea avea să fie înainte ca soarele să răsară în toată splendoarea lui. Aelin închise cartea veche din faţa ei.

Doar câteva zile îi separau de graniţa Terrasenului. Poate că ar fi trebuit să accepte să facă asta acum, dar cu condiţia să fie pe teritoriul Terrasenului, nu în Endovier.

Dar fiecare zi care trecea era un risc imens.

– Niciodată nu ai acceptat nimic! spuse furios Rowan, ridicându-se în picioare şi sprijinindu-şi mâinile de masă. Iar acum, brusc, eşti dispusă să o faci?

Ea îşi înghiţi nodul din gât şi aruncă o privire la cărţile pe care le răsfoise deja de trei ori fără folos.

– Ce ar trebui să fac, Rowan?

– Să dai totul naibii! El lovi cu pumnul în masă, făcând farfuriile să zăngăne. Spui să se ducă naibii planurile lor, profeţiile şi sorţii, şi să ţi le faci pe ale tale! Faci *orice*, dar nu accepţi asta!

– Oamenii din Erilea au hotărât.

– La naiba şi cu asta! mormăi el. Poţi să-ţi creezi noua lume *după* război. Lasă-i să-şi voteze propriii regi şi regine, dacă asta vor.

Şi ea mormăi.

– Nu mai vreau povara asta nicio secundă! Nu vreau să aleg şi să aflu că, amânând, am făcut alegerea greşită.

– Aşadar, ai fi votat împotrivă. Te-ai fi dus în Terrasen.

– Contează? Ea se ridică în picioare. Oricum voturile nu erau în favoarea mea. Dacă ar fi auzit că vreau să merg în Orynth ca să lupt o ultimă dată, ar fi ezitat.

– Tu eşti cea pe cale să moară. Aş spune că ai voie să îţi exprimi părerea.

Ea îşi dezgoli dinţii.

– Asta e *soarta* mea. Elena a încercat mi-o schimbe. Şi uite cum a ajuns ea – cu un grup de zei răzbunători care jură să îi distrugă sufletul etern. Când o să se făurească Lacătul, când am să închid poarta, am să distrug şi o altă viaţă în afară de a mea.

– Elena a mai avut parte de o mie de ani de existenţă, fie în viaţă, fie ca spirit. Iartă-mă dacă nu îmi pasă că vremea ei s-a sfârşit, când tu ai primit doar douăzeci de ani!

– Am ajuns la douăzeci de ani datorită ei.

Nici măcar douăzeci. Ziua ei de naştere era peste câteva luni. Într-o primăvară pe care nu avea s-o mai apuce.

Rowan începu să facă paşi, mersul lui distrugând covorul.

– Problema asta e şi din cauza ei. De ce să porţi singură povara?

– Pentru că, în primul rând, a fost a mea dintotdeauna.

– Pe naiba! La fel de bine ar fi putut fi Dorian. El este dispus să o facă.

Aelin clipi.

– Elena şi Nehemia au spus că Dorian nu este pregătit.

– Dorian a intrat şi a ieşit din Morath, a înfruntat-o pe Maeve şi a distrus tot locul. Aş spune că este la fel de pregătit ca tine.

– N-am să-l las să se sacrifice în locul meu!

– De ce?

– Pentru că este *prietenul* meu. Pentru că n-am să pot să mă *suport* dacă îl las să plece.

– El a spus că ar face-o, Aelin.

– Nu știe ce vrea. Abia depășește ororile pe care le-a suportat.

– Și tu nu? o provocă Rowan, complet netulburat. Este matur. Poate să aleagă și singur – *noi* putem alege fără să ne conduci tu.

Ea își dezgoli dinții.

– *S-a hotărât!*

El își încrucișă brațele.

– Atunci o s-o facem noi doi. Împreună.

Inima ei se opri în piept.

– Nu făurești singură Lacătul, continuă el.

– Nu. Mâinile ei începură să tremure. Asta nu e o opțiune.

– După părerea cui?

– După părerea *mea*. Gândindu-se la dispariția lui, nu putea să respire. Dacă ar fi fost posibil, Elena mi-ar fi spus. Cineva din descendența mea *trebuie* să plătească.

El deschise gura, dar văzu pe chipul ei că spunea adevărul. Scutură din cap.

– Ți-am promis că o să găsim o cale să plătim datoria asta – împreună.

Aelin studie cărțile împrăștiate. Nimic – cărțile și fărâma de speranță pe care i-o oferiseră se dovediseră *inutile.*

– Nu am de ales. Își trecu degetele prin păr. Eu nu am de ales, se corectă.

Nu avea niciun avantaj, nicio surpriză pe care s-o poată folosi. Nu în acest caz.

– Atunci nu o facem mâine, insistă el. Așteptăm. Spune-le celorlalți că vrem mai întâi să ajungem în Orynth. Poate găsim niște cărți în biblioteca regală...

– Ce rost are votul, dacă îl ignorăm? *Ei au hotărât,* Rowan. Mâine o să se termine totul.

Cuvintele răsunară în ea.

– Lasă-mă să găsesc altă cale. Vocea lui se sparse, dar pașii îi erau fermi. *Am să găsesc* altă cale, Aelin...

– Nu există altă cale. Înţelegi? Toate astea, zise printre dinţi, întinzându-şi braţele. *Toate astea* au fost ca să vă ţină în viaţă *pe toţi.*

– Cu preţul tău. Ca să ispăşeşti o vinovăţie rămasă.

Ea lovi cu mâna teancul de cărţi vechi.

– Crezi că *vreau* să mor? Crezi că îmi este uşor să mă uit la cer şi să mă întreb dacă este ultimul lucru pe care am să îl văd? Să mă uit la tine şi să mă gândesc la anii pe care n-o să-i avem?

– Nu ştiu ce vrei, Aelin! se răsti Rowan. Nu ai fost complet sinceră.

Inima îi bubui în piept.

– Vreau să se termine, într-un fel sau altul! Îşi strânse pumnii. Vreau *să se termine* cu asta!

El scutură din cap.

– Ştiu. Şi ştiu prin ce ai trecut, că lunile din Doranelle au fost de iad, Aelin. Dar nu poţi opri lupta. Nu acum.

Ochii o usturau.

– Am rezistat pentru asta. Pentru scopul ăsta. Ca să pun cheile la loc în poartă. Când Cairn m-a distrus, când Maeve mi-a luat tot ce ştiam, numai faptul că mi-am amintit că sarcina asta se bazează pe supravieţuirea mea m-a împiedicat să cedez. Ştiam că, dacă dau greş, o să muriţi cu toţii. Ea începu să respire sacadat. Şi de atunci, am fost atât de *proastă* să cred că poate n-o să fiu nevoită să plătesc datoria, că aş putea vedea din nou Orynthul. Că ar putea să o facă în schimb Dorian. Scuipă pe pământ. Ce fel de om sunt, dacă azi, când a sosit, m-am umplut de groază?

Rowan deschise din nou gura ca să răspundă, dar ea îl întrerupse, vocea ei spărgându-se.

– Am crezut că aş putea să scap – doar pentru o clipă. Şi imediat ce am crezut asta, zeii l-au adus din nou pe Dorian în calea mea. Spune-mi că nu e intenţionat! Spune-mi că zeii ăia, sau ce *forţe* conduc lumea asta, nu strigă că tot eu ar trebui să fiu cea care făureşte Lacătul.

O clipă îndelungată, Rowan nu făcu decât să se uite la ea, gâfâind.

– Dar dacă forţele alea nu l-au adus pe Dorian în calea noastră ca să poţi plăti singură datoria? zise el apoi.

– Nu înţeleg.

– Dacă v-au adus împreună? Nu ca să alegeţi pe unul din voi, ci să împărţiţi povara. Amândoi.

Până şi focul din coşul de cărbuni păru să amuţească.

Ochii lui Rowan străluciră când continuă:

– În ziua în care ai distrus castelul de cleştar – când v-aţi unit mâinile, puterea ta... Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Aţi reuşit să vă amestecaţi puterile, să deveniţi *o singură fiinţă*. Dacă Lacătul îţi cere *toată* fiinţa, atunci, de ce să nu-i dai jumătate? Jumătate din *fiecare* – când *amândoi* aveţi sângele Malei?

Aelin se aşeză din nou încet pe scaun.

– Eu... Noi nu ştim dacă o să funcţioneze.

– Este mai bine decât să te îndrepţi spre execuţie cu capul plecat.

Ea mormăi.

– Cum aş putea să îi cer vreodată să o facă?

– Pur şi simplu pentru că nu este doar povara ta. Dorian ştie şi a acceptat asta. Pentru că alternativa este să te pierdem pe tine. Furia din ochii lui se frânse, odată cu vocea sa. Aş merge eu în locul tău, dacă aş putea.

Lui Aelin i se frânse inima.

– Ştiu.

Rowan căzu în genunchi în faţa ei, lăsându-şi capul în poala lui Aelin când o cuprinse cu braţele de talie.

– Nu pot să suport aşa ceva, Aelin! Nu pot!

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

– Cu tine am vrut să-mi petrec o mie de ani, spuse încet. Cu tine mi-am dorit să am copii. Mi-am dorit să mergem împreună în Lumea de Dincolo.

Lacrimile îi căzură în părul lui.

Rowan îşi ridică fruntea.

– Atunci, luptă pentru asta! Încă o dată. Luptă pentru viitor!

Se uită la el, la viaţa pe care o vedea pe chipul lui. La tot ce-i oferea Rowan.

Şi la tot ce ar fi putut avea şi ea.

~

- Trebuie să te rog să faci ceva.

Vocea lui Aelin îl trezi din somn pe Dorian. El se ridică pe pat. După liniştea din tabără, trebuia să fie miezul nopţii.

- Ce?

Rowan stătea de pază în spatele ei, urmărind armata campată în spatele copacilor. Dorian îi zări ochii de smarald - văzu răspunsul care îi trebuia deja.

Prinţul îşi respectase promisiunea tăcută de mai devreme.

Aelin înghiţi.

- Împreună, spuse ea cu vocea spartă. Dacă am făuri împreună Lacătul?

Dorian îşi dădu seama de planul ei; îi intui speranţa disperată înainte să îi dea glas. Iar când termină, Aelin spuse doar atât:

- Îmi pare rău că îţi cer aşa ceva!

- Mie îmi pare rău că nu m-am gândit la asta, îi răspunse el şi se ridică în picioare, punându-şi cizmele.

Rowan se întoarse acum spre ei, aşteptând un răspuns pe care ştia că Dorian avea să i-l dea.

Aşadar, Dorian le spuse amândurora:

- Da.

Aelin închise ochii, iar el nu îşi dădu seama dacă din cauza uşurării sau a regretului. El îi puse o mână pe umăr. Nu voia să ştie cât se certase cu Rowan ca să o facă să accepte asta. Faptul că Aelin venise cu această propunere...

Când deschise ochii, în privirea ei se citi doar hotărârea.

- O facem acum, spuse ea răguşită. Înaintea celorlalţi. Înainte să ne luăm rămas-bun.

Dorian dădu din cap.

- Vrei să vină şi Chaol? fu tot ce întrebă ea.

El se gândi să refuze. Se gândi să îşi cruţe prietenul de încă o despărţire, când pe chipul lui Chaol se citea atâta veselie şi linişte.

Dar Dorian tot spuse „Da“.

CAPITOLUL
93

Toţi patru merseră în linişte printre copaci, pe drumul vechi spre minele de sare.

Era singurul lucru pe care nu îl supravegheau cercetaşii.

Cu fiecare pas i se făcea greaţă, transpiraţia curgându-i lent pe spate. Rowan o ţinu de mână, mângâindu-i pielea cu degetul mare.

Aici, în acest loc oribil şi sterp al suferinţei – aici urma să îşi înfrunte soarta, ca şi când niciodată nu ar fi scăpat de asta cu adevărat.

La adăpostul întunericului, munţii în care erau cioplite minele erau doar nişte umbre. Marele zid care înconjura tabăra morţii era doar o pată întunecată.

Porţile fuseseră lăsate deschise, una fiind ruptă în balamale. Poate sclavii eliberaţi încercaseră să o distrugă în drum spre ieşire.

Aelin îl strânse de mână pe Rowan când trecură pe sub boltă şi intrară în curtea deschisă a minelor. Acolo, în mijloc, erau stâlpii de lemn unde fusese biciuită. În prima ei zi şi în multe altele.

Iar acolo, în muntele din stânga ei, erau puţurile. Puţurile întunecate în care o băgaseră cu forţa.

Clădirile supraveghetorilor minelor erau întunecate. Goale.

Fu nevoită să se controleze din răsputeri ca să nu se uite la încheieturile mâinilor unde fuseseră cicatricile lăsate de lanţuri, să nu simtă transpiraţia rece care îi curgea pe spate şi să ştie că nu avea cicatrici nici acolo. Doar tatuajul lui Rowan, desenat pe ielea netedă.

Ca şi când acest loc ar fi fost un vis - un coşmar invocat de Maeve.

Îşi dădu seama de ironie. Ea scăpase deja de două ori din lanţuri - doar ca să ajungă din nou aici. O libertate temporară. O amânare.

O lăsase pe Goldryn în cortul lor. Sabia nu i-ar fi fost de mare folos unde mergeau ei.

- Nu credeam că o să mai vedem vreodată locul ăsta, şopti Dorian. Cu siguranţă nu aşa.

Paşii regelui erau fermi; chipul i se posomorî când apucă mânerul sabiei Damaris, gata să întâmpine orice i-ar fi aşteptat.

Durerea pe care ea ştia că avea să o simtă.

Nu, ea nu scăpase niciodată cu adevărat, nu-i aşa?

Ei se opriră aproape de mijlocul curţii de pământ. Elena o învăţase cum să făurească Lacătul, cum să pună cheile în poartă. Deşi nu şi-ar fi folosit magia şi n-ar fi fost nicio ameninţare pentru vreunul din jurul lor, ea îşi dorise să fie la distanţă. Deoparte de toţi ceilalţi.

În lumina lunii, chipul lui Chaol era palid.

- Ce vrei să facem?

- Să fiţi aici, spuse categoric Aelin. Este suficient.

Era singurul motiv pentru care încă putea suporta să stea aici, în acest loc detestabil.

Ea întâlni privirea întrebătoare a lui Dorian şi dădu aprobator din cap. Nu avea rost să piardă timpul.

Dorian îl îmbrăţişă pe Chaol, amândoi vorbind prea încet ca să audă Aelin.

Aelin începu pur şi simplu să deseneze pe pământ semnele Wyrd, destul de mari încât să-i poată găzdui pe ea şi pe Dorian. Aveau să fie două, suprapuse: Deschis. Închis.

Încuiat. Descuiat.

Aflase asta de la început. Le folosise.

- Fără despărţiri siropoase, prinţesă? întrebă Rowan când ea contură semnele cu piciorul.

- Mi se par teatrale, spuse Aelin. Mult prea teatrale, chiar şi pentru mine.

Dar Rowan o opri, al doilea simbol rămânând neterminat. Îi ridică bărbia.

– Chiar și când ai să fii... acolo, spuse el, ochii lui verzi ca pinul fiind atât de strălucitori în lumina lunii. Am să fiu cu tine. Îi atinse pieptul în dreptul inimii. Aici. Sunt aici cu tine.

Ea puse o mână pe pieptul lui și-i inspiră profund parfumul în plămâni, în inimă.

– Și eu sunt cu tine. Întotdeauna.

Rowan o sărută.

– Te iubesc, îi șopti el. Întoarce-te la mine!

Apoi Rowan se retrase, chiar în afara semnelor neterminate.

Absența parfumului și a căldurii lui o umplu de frig, dar își ținu spatele drept. Își păstră respirația calmă când memoră trăsăturile chipului lui Rowan.

Dorian, cu ochii strălucindu-i puternic, păși pe semne. Aelin îi spuse lui Rowan:

– Închide-l pe ultimul când terminăm!

Prințul, partenerul ei, dădu din cap.

Dorian scoase o bucată de pânză împăturită din jachetă. O despături dezvăluind două bucăți de piatră neagră. Și Amuleta din Orynth.

Ei i se agită stomacul, îngrețoșându-se la puterea lor supranaturală care amenința să o îngenuncheze. Dar luă Amuleta din Orynth de la el.

– M-am gândit că ai vrea să o deschizi tu, spuse încet Dorian.

Aici, unde suferise și suportase totul; aici, unde începuseră atât de multe lucruri.

Aelin cântări amuleta veche în palme și își trecu degetele mari peste marginea aurie. Pentru o clipă, fu din nou în camera primitoare din casa de lângă râu, primind amuleta de la mama ei.

Aelin își trecu degetele peste semnele Wyrd de pe spate. Peste runele care îi descriau soarta detestabilă: „Necunoscut este prețul meu".

Fuseseră scrise aici în tot acest timp, vreme de multe secole. Un avertisment și o confirmare din partea lui Brannon. Sacrificiul lor. Sacrificiul ei.

Brannon se înfuriase pe zei, însemnase amuleta şi lăsase toate aceste indicii ca ea să le găsească într-o zi şi să poată să le înţeleagă. Ca şi când Aelin ar fi putut cumva sfida această soartă. O speranţă deşartă.

Aelin întoarse amuleta, trecându-şi degetele peste cerbul nemuritor din faţă.

O amânare. Totul fusese o amânare.

Aurul care închidea amuleta se topi în mâinile ei, şuierând când căzu pe pământul îngheţat. Cu o răsucire, despărţi cele două feţe ale amuletei.

Duhoarea nepământeană a celei de-a treia chei o atinse, chemând-o. Îi şopti în limbi care nu existau şi n-aveau să existe niciodată în Erilea.

Aelin aruncă pur şi simplu cheia Wyrd în mâna întinsă a lui Dorian. Aceasta ţăcăni pe celelalte două, iar sunetul poate răsună în eternitate, în toate lumile.

Dorian se cutremură, Chaol şi Rowan tresărind.

Aelin băgă în buzunar cele două jumătăţi ale amuletei, ca să ia cu ea o parte din Terrasen, oriunde ar fi urmat să plece.

Aelin întâlni pentru ultima oară privirea lui Rowan. Văzu cuvintele din ochii lui. „Întoarce-te la mine!"

Voia să ia acele cuvinte şi chipul său cu ea. Chiar dacă Lacătul îi cerea totul, acestea i-ar fi rămas pentru totdeauna.

Ea îşi înghiţi nodul din gât, îşi mută privirea de la ochii pătrunzători ai lui Rowan, iar apoi se tăie în palmă, tăind apoi palma lui Dorian.

Stelele părură să se apropie, munţii zărindu-se deasupra umerilor lui Aelin şi ai lui Dorian când se tăie cu cuţitul pentru a treia oară, pe antebraţ, pielea străpungându-se adânc şi lung.

Ca să deschidă poarta, *trebuia* să devină poarta.

Erawan începuse procesul transformării lui Kaltain Rompier în poartă – îi pusese piatra în braţ nu ca să o păstreze, ci să îi pregătească trupul pentru celelalte pietre. Să o transforme într-o poartă Wyrd vie pe care ar fi putut să o controleze.

Doar o bucată în corpul ei o distrusese pe Kaltain. Să le pună pe toate trei în al său...

„Numele meu este Aelin Ashryver Galathynius şi nu am să mă tem!

Nu am să mă tem!

Nu am să mă tem!“

- Gata? şopti Aelin.

Dorian dădu aprobator din cap.

Uitându-se pentru ultima oară la stele, la Lordul Nordului care stătea de pază deasupra Terrasenului care se afla la doar câţiva kilometri distanţă, Aelin luă cioburile din palma întinsă a lui Dorian.

Şi, în clipa în care ea şi Dorian îşi uniră mâinile însângerate, când magia lor vui prin ei şi se împleti, orbitor şi etern, Aelin îşi înfipse cele trei chei Wyrd în rana deschisă a braţului.

* * *

Rowan închise semnele Wyrd cu o mişcare a piciorului peste pământul îngheţat, tocmai în momentul în care Aelin îşi acoperi braţul cu palma, închizând cele trei chei Wyrd în trupul ei, ţinându-l de mână pe Dorian.

Trebuia să funcţioneze. Trebuia să fi fost motivul pentru care drumurile lor se intersectaseră, motivul pentru care Aelin şi Dorian se găsiseră deja de două ori, exact în acest loc. El nu putea accepta o alternativă. Nu ar fi putut altfel să o lase să plece.

Rowan nu respira. Lângă el, nu era sigur că respira nici Chaol.

Dar în timp ce Aelin şi Dorian stăteau nemişcaţi, cu capetele ridicate în ciuda fricii pe care o simţise emanând din ei, chipurile lor deveniră inexpresive. Goale.

Niciun licăr de lumină.

Nicio sclipire a puterii.

Aelin şi Dorian stăteau pur şi simplu ţinându-se de mână şi uitându-se înainte.

În gol. Fără să vadă. Înţepeniţi.

Plecaţi.

Eau prezenţi, dar plecaţi, ca şi când trupurile lor ar fi fost vacante.

– Ce s-a întâmplat? şopti Chaol.

Mâna lui Aelin căzuse de unde îşi lipise palma peste braţ şi i se legăna moale pe lângă corp, dezvăluind rana deschisă şi bucăţile negre de piatră băgate înăuntru.

Ceva în pieptul lui Rowan, complicat şi esenţial, începu să se încordeze. Începu să se strângă.

Legătura dintre parteneri.

Rowan înaintă un pas, cu o mână pe piept.

Nu. Legătura dintre parteneri se zvârcoli ca şi când ar fi fost cuprinsă de agonie, de groază. El se opri, cu numele lui Aelin pe buze.

Rowan căzu în genunchi în clipa în care cele trei chei Wyrd din braţul lui Aelin se dizolvară în sângele ei.

Ca roua în soare.

CAPITOLUL
94

Era din nou aşa cum fusese înainte.

Începutul, sfârşitul şi eternitatea, un şuvoi de lumină, *de viață* care curgea între ei, două jumătăţi ale unei descendenţe separate.

Ceaţa se roti, acoperind pământul solid de dedesubt. Probabil era o iluzie – ca minţile lor să suporte locul în care se aflau acum. Un loc ce nu era un loc, într-o cameră cu multe uşi. Mai multe uşi decât ar fi putut număra vreodată. Unele făcute din aer, altele din sticlă, unele din foc şi aur şi lumină.

În spatele fiecăreia se afla o lume nouă; o nouă lume care îi chema.

Dar ei rămaseră acolo, la răscrucea tuturor lucrurilor.

În trupuri care nu le aparțineau, stăteau printre toate aceste uşi, puterea lor emanând, adunându-se în faţa lor. Amestecându-se şi unindu-se, o sferă de lumină, a creației, plutind în aer.

Fiecare tăciune care plutea dinspre ei în sfera tot mai mare din faţa lor, în Lacătul care se făurea, nu avea să se mai întoarcă, să se reîntregească.

Precum un puţ care seca. Pentru totdeauna.

Tot mai mult, unduindu-se din ei cu fiecare respirație. Creaţie și distrugere.

Sfera se roti, conturul său deformându-se, micşorându-se. Formându-se în ceea ce aleseseră ei, un obiect din aur şi argint. Lacătul care urma să închidă pe vecie toate aceste uși infinite.

Ei își oferiră în continuare puterea, Lacătul care încă se forma cerând mai multă.

Și începu să-i doară.

* * *

Ea era și nu era Aelin.

Era Aelin, și totuși, era infinită; era toate lumile, era...

Era Aelin.

Era *Aelin.*

Și, pentru că lăsase cheile în ea, acestea intraseră în *adevărata* poartă Wyrd. Un pas, un gând sau o dorință le-ar fi permis să pătrundă în orice lume și-ar fi dorit. Puteau face orice.

O boltă zăbovea în spatele lor. O boltă care avea să miroasă a pin și zăpadă.

Lent, Lacătul căpătă formă, lumina transformându-se în metal – aur și argint.

Dorian gâfâia, cu maxilarul încordat, cât îi oferiră puterea, fără să o mai recupereze vreodată.

Era agonie. O agonie pe care nu o mai simțise.

Ea era Aelin. Era Aelin și nu obiectele pe care și le înfipsese în braț, nu acest loc ce exista în afara rațiunii. Era Aelin; era Aelin; și venise aici pentru a face ceva, venise aici promițând că va face *ceva...*

Se luptă cu strigătul care i se înălța în gât în timp ce puterea i se îndepărtă unduindu-se, ca și cum cineva i-ar fi jupuit pielea de pe oase. Exact cum făcuse Cairn, bucurându-se de asta. Ea, totuși, îi rezistase. Scăpase de influența lui Maeve. Rezistase în fața amândurora. Ca să facă asta. Ca să vină aici.

Dar se înșelase.

Nu putea suporta așa ceva. Nu putea suporta pierderea, durerea și nebunia tot mai mare odată ce un nou adevăr devenea tot mai clar: nu aveau să părăsească acest loc. Oricum nu le-ar mai fi rămas nimic. Urmau să se dizolve ca un abur, plutind în ceața din jurul lor.

* * *

Era o agonie pe care Dorian nu o mai simţise niciodată. Sinele i se destrăma fir cu fir.

Forma Lacătului nu conta, îi spusese Elena lui Aelin. Ar fi putut fi o pasăre, o sabie sau o floare. Acestui loc, acestei porţi, nu-i păsa. Dar minţile lor, ce mai rămânea din ele în timp ce se destrămau, alegeau forma pe care o cunoşteau, pe cea care avea cel mai mult sens. Ochiul Elenei, renăscut... devenind din nou Lacătul.

Aelin începu să tot ţipe.

Magia lui îi era smulsă din acel loc perfect şi sacru din el.

Ca să-l făurească, aveau să moară amândoi. Veniseră aici din dorinţa disperată că ar fi reuşit să scape.

Iar dacă nu se opreau, dacă nu puneau capăt lucrurilor, niciunul n-ar fi rămas în viaţă.

El încercă să îşi mişte capul şi să îi spună „Încetează!“

Magia ieşea din Dorian, iar Lacătul, o forţă care nu putea fi controlată, o consuma. Era o sete nepotolită care îi devora.

„Încetează!“

El încercă să vorbească, să se retragă.

Aelin suspina acum printre dinţi.

Curând, Lacătul urma să ia totul, iar distrugerea finală avea să fie cea mai brutală şi dureroasă dintre toate.

Oare i-ar fi obligat zeii să urmărească în timp ce revendicau sufletul Elenei? Ar fi avut măcar şansa, posibilitatea de a încerca să o ajute, aşa cum îi promisese lui Gavin? El cunoştea răspunsul.

„Încetează!“

„Încetează!“

– Încetează.

Dorian auzi cuvintele şi, pentru o clipă, nu-l recunoscu pe cel care le rostise.

Până când un bărbat apăru din spatele uneia din acele uşi imposibile şi posibile totodată. Un bărbat care părea din carne şi oase, la fel ca ei, dar al cărui contur licărea totuşi.

Era tatăl său.

CAPITOLUL
95

Tatăl lui era acolo. Bărbatul pe care îl văzuse ultima dată pe un pod dintr-un castel de cleştar şi totuşi, nu era acelaşi.

Pe chipul lui se citea bunătatea. Omenia.

Şi tristeţea. O tristeţe atât de profundă!

Magia lui Dorian şovăi.

Chiar şi magia lui Aelin încetini surprinsă, şuvoiul transformându-se într-un firicel, curgând constant şi chinuitor.

– Încetează, şopti bărbatul, venind clătinându-se către ei şi uitându-se la panglica de putere, orbitoare şi pură, care alimenta făurirea Lacătului.

– Procesul nu poate fi oprit, spuse Aelin.

Tatăl său scutură din cap.

– Ştiu. Ce a început nu poate fi oprit.

Era tatăl lui.

– Nu, zise Dorian. E imposibil să fii aici!

Bărbatul doar îşi coborî privirea spre şoldul lui Dorian, unde ar fi putut să fie o sabie.

– Nu tu m-ai invocat?

Damaris. În cercul de semne Wyrd, o purtase pe Damaris. În lumea şi existenţa lor, încă o purta.

După câte se vedea, sabia, care servea unui zeu anonim, considerase că mai avea de înfruntat un singur adevăr. Încă un adevăr, înainte să moară.

– Nu, repetă Dorian, fiind singurul cuvânt pe care reuşi să-l spună când se uită la el, la bărbatul care le făcuse tuturor lucruri atât de îngrozitoare.

Tatăl său ridică mâinile în semn de iertare.

– Băiatul meu, fu tot ce şopti el.

Dorian nu avea ce să îi spună. Ura faptul că acest bărbat era aici, la sfârşit şi la început.

Totuşi, tatăl său se uită la Aelin.

– Lasă-mă să fac asta! Lasă-mă să-i pun capăt!

– Ce?

Cuvântul izbucni din Dorian.

– Nu ai fost ales, spuse Aelin, deşi răceala din vocea ei şovăi.

– Necunoscut este preţul meu, zise regele.

Aelin înţepeni.

– Necunoscut este preţul meu, repetă tatăl lui. Avertismentul bătrânei vrăjitoare, cuvintele blestemate scrise pe spatele Amuletei din Orynth. Datorită semnului bastardului pe care îl porţi, tu eşti cel Necunoscut, şi totuşi, nu sunt şi eu? El se uită la ei, cu ochii mari. Care este numele meu?

– E ridicol, zise Dorian printre dinţi. Numele tău este...

Dar, unde ar fi trebuit să fie un nume, era doar un gol.

– Tu..., şopti Aelin. Numele tău este... Cum se face că nu ai unul, că nu îl ştim?

Lui Dorian îi trecu furia. Iar agonia faptului că magia şi sufletul îi erau destrămate deveni secundară când tatăl lui spuse:

– Erawan l-a luat. L-a şters din istorie, din memorie. Este o vrajă veche şi teribilă şi atât de puternică încât poate fi folosită o singură dată. A făcut totul ca să îi pot fi cel mai credincios servitor. Nici măcar eu nu îmi mai ştiu numele. L-am uitat.

– Necunoscut este preţul meu, şopti Aelin.

Dorian se uită atunci la bărbatul care fusese tatăl său. Se uită cu adevărat la el.

– Băiatul meu, şopti din nou bărbatul, iar pe chipul lui străluciră dragostea, mândria şi tristeţea.

Tatăl său, care fusese posedat ca şi el, care încercase să îi salveze în felul lui şi eşuase. Tatăl său, căruia i se luase totul, dar nu se supusese niciodată lui Erawan – nu întru totul.

– Vreau să te urăsc, spuse Dorian, vocea spărgându-i-se.

– Ştiu, îi răspunse tatăl său.

– Ai distrus totul!

Nu se putu abţine să nu lăcrimeze. Aelin doar îl strânse de mână.

– Îmi pare rău! şopti tatăl său. Îmi pare rău pentru tot, Dorian!

Nu-l mai auzise niciodată rostindu-i numele astfel.

Să îl ignore. Să îl arunce într-o lume de iad. Asta se cuvenea să facă.

Şi totuşi, Dorian ştia pentru cine distrusese cu adevărat Morathul. Pentru cine îngropase camera colierelor şi mormântul detestabil din jurul lor.

– Îmi pare rău! repetă tatăl său.

El nu avea nevoie de Damaris ca să îi spună că vorbele erau adevărate.

– Lasă-mă să plătesc datoria, spuse tatăl său, apropiindu-se. Lasă-mă s-o plătesc, să fac asta. Oare sângele Malei nu curge şi prin venele mele?

– Tu nu ai magie – nu ca noi, zise Aelin, cu tristeţe în privire.

Tatăl său se uită în ochii lui Aelin.

– Am suficientă în sânge. Ca să ajut.

Dorian privi peste umăr, spre bolta care se deschise spre Erilea. Spre casă.

– Atunci, lasă-l! spuse el, deşi cuvintele nu se auziră pe cât de reci îşi dorise el, ci doar greoaie şi însoţite de oboseală.

– Intenţionam să o fac înainte să ajungă la sfârşit, îi zise încet Aelin tatălui lui Dorian.

– Atunci, n-ai să fii singură acum, îi răspunse el. Apoi, bărbatul zâmbi la el – o imagine a regelui şi tatălui care ar fi putut fi. Care fusese întotdeauna, în ciuda a tot ceea ce se abătuse asupra lui. Sunt recunoscător că am apucat să te văd din nou. O ultimă dată.

Dorian nu îşi găsea cuvintele. Aelin se întoarse spre el, lacrimile curgându-i pe chip când spuse:

– Unul din noi trebuie să conducă.

Înainte ca Dorian să poată să înţeleagă, înainte să îşi dea seama de învoiala pe care ea tocmai o făcuse, Aelin îşi smuci mâna din a lui.

Şi îl împinse prin poarta din spatele lui, înapoi în lumea lor.

Strigând, Dorian căzu.

Când ţinutul ceţos al porţii Wyrd se risipi, Dorian o văzu pe Aelin luându-l de mână pe tatăl său.

CAPITOLUL
96

Rowan nu se mişcase în orele în care rămăseseră lângă Aelin şi Dorian şi se uitaseră la ei privind în gol. Nici Chaol nu se mişcase.

Noaptea trecu, stelele rotindu-se deasupra acestui loc detestabil şi rece.

Iar apoi Dorian se arcui gâfâind şi căzu în genunchi.

Aelin rămase unde era. Rămase în picioare, pur şi simplu dând drumul mâinii lui Dorian.

Sufletul lui Rowan se poticni.

– Nu, zise Dorian răguşit, mergând spre ea şi încercând să o apuce din nou de mână, să i se alăture.

Dar rana de pe mâna lui Aelin se vindecase.

– Nu, *nu!* strigă Dorian, iar Rowan îşi dădu atunci seama.

Îşi dădu seama de ceea ce făcuse ea.

De ultima înşelăciune şi ultima minciună.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Chaol, întinzându-se ca să îl ridice pe Dorian în picioare. Regele suspină, desfăcându-şi sabia veche de la centură şi aruncând-o. Damaris zăngăni cu un zgomot surd când atinse pământul.

Rowan doar se uită la Aelin.

La partenera lui, care îl minţise. Care îi minţise pe toţi.

– Nu a fost suficient să fim doar noi doi. Ne-ar fi distrus pe amândoi, suspină Dorian. Totuşi, Damaris l-a invocat cumva pe tatăl meu, iar... el mi-a luat locul. S-a oferit să îmi ia locul astfel încât ea... Dorian fandă, întinzându-se spre mâna lui Aelin, dar părăsise cercul semnelor Wyrd.

Ele îl ţineau acum în afară.

Formau un zid care o izola pe Aelin.

Legătura dintre parteneri se subţia tot mai mult.

– Ea şi el... o să termine totul, spuse Dorian tremurând.

Rowan abia auzi cuvintele.

Ar fi trebuit să îşi dea seama. Ar fi trebuit să ştie că, dacă planul lor ar fi eşuat, Aelin nu şi-ar fi sacrificat de bunăvoie un prieten. Nici măcar pentru asta. Nici măcar pentru viitorul ei.

Ea ştiuse că el ar fi încercat să o împiedice să făurească Lacătul dacă ar fi menţionat posibilitatea asta, ce ar fi făcut dacă totul s-ar fi dus naibii. Fusese de acord să îl lase pe Dorian să o ajute doar ca să ajungă aici şi, foarte probabil, s-ar fi eliberat din legătura cu el chiar dacă tatăl lui nu ar fi apărut.

Spusese de multe ori că îşi dorea să se termine. Ar fi trebuit să o asculte.

Chaol îl apucă pe Dorian, iar tânărul lord îi spuse lui Rowan, încet şi trist:

– Îmi pare rău!

Ea minţise.

Inima lui de Foc minţise.

Şi acum, el avea să o privească murind.

~

Ţinându-se de mână cu duşmanul ei, Aelin îi permise magiei să curgă din nou, să izvorască furios din ea.

Puterea regelui necunoscut nu se compara cu a lui Dorian, dar era suficientă, aşa cum spusese. Doar cât să ajute.

Ea nu intenţionase niciodată să-i permită lui Dorian să se distrugă pentru asta. Doar ca el să dea suficient. Iar apoi, l-ar fi aruncat înapoi în Erilea, ca să poată duce totul la bun sfârşit singură.

Plata pentru zece ani de egoism, zece ani departe de Terrasen, zece ani de fugă.

Agonia se transformă într-un vuiet amorţit. Până şi bătrânul rege gâfâia de durere.

Nu mai aveau mult. Spiralele şi cercurile de aur ale Lacătului deveniră solide.

Totuşi, era nevoie de mai multă putere ca să lege locul acesta şi toate lumile.

N-avea să-şi ierte niciodată partenera.

Îşi dorise ca el să o lase să plece şi să accepte situaţia. Nu ar fi putut niciodată să facă asta, să vină aici, dacă ar fi implorat-o să nu o facă, dacă ar fi plâns aşa cum îşi dorise şi ea să plângă atunci când îl sărutase ultima dată.

„Întoarce-te la mine!", îi şoptise el.

Ştia că ar fi aşteptat-o. Până ar fi trecut în Lumea de Dincolo, Rowan ar fi aşteptat ca ea să se întoarcă. Să revină la el.

Magia lui Aelin se smulse dinăuntrul ei, o parte atât de importantă şi profundă încât ea strigă, clătinându-se. Doar mâna regelui o împiedică să cadă.

Cu cele două cercuri suprapuse ale Ochiului aproape complete, făurirea Lacătului se apropia de final.

Magia ei se zvârcoli, implorând-o să înceteze, dar ea nu putea şi nu voia să o facă.

- Curând, îi promise regele.

Ea îl văzu pe bărbat zâmbind.

- Mi s-a dat un mesaj pentru tine, spuse el încet şi conturul trupului său începu să se înceţoşeze odată cu puterea care se scurgea din el. Însă bărbatul încă zâmbea. Încă părea împăcat. Părinţii tăi sunt... Sunt foarte mândri de tine. Mi-au cerut să îţi spun că ei te iubesc foarte mult. El era acum aproape invizibil, cuvintele lui fiind doar o şoaptă în vânt. Şi că datoria a fost plătită suficient, Inimă de Foc.

Apoi, se făcu nevăzut. Ce mai rămăsese din el pluti în Lacăt, dispărând în neant.

Ea abia simţi lacrimile pe chip când căzu în genunchi, cedându-şi în continuare magia, însăşi fiinţa ei. „Numele meu este Aelin Ashryver Galath..."

Când Lacătul din nou făurit, la fel de real ca propriul ei trup, se închise, când magia lui Aelin se risipi, un strigăt îi sfâşie măruntaiele.

CAPITOLUL
97

Ea abia se putea mişca. Abia putea gândi.

Dispăruse. Unde o străbătuseră lumina şi viaţa, nu mai era nimic.

Niciun tăciune. Doar o picătură de apă, doar una.

O ţinu şi o protejă când, prin portalul din spatele ei, douăsprezece siluete se furişară în acest loc al locurilor, în această răscruce a eternităţii.

– Aşadar, s-a făcut, spuse una dintre multele feţe, apropiindu-se de Lacătul care plutea în aer.

Cu o mişcare a unei mâini fantomatice şi schimbătoare, Lacătul pluti spre Aelin şi ateriză în poala ei, auriu şi strălucitor.

– Invocă lumea noastră, fato, se auzi o voce stridentă şi rece. Şi lasă-ne să mergem în sfârşit acasă!

Despărţirea finală. Ca să îi trimită înapoi şi să încuie poarta. Voia să-şi folosească ultima fărâmă de energie, ultima picătură, ca să încuie poarta cu Lacătul înainte să dispară.

„A fost odată ca niciodată, într-un ţinut ars demult din temelii, o tânără prinţesă care îşi iubea regatul...“

– Acum! îi ordonă cel cu vocea ca vuietul valurilor. Am aşteptat destul!

Aelin reuşi să îşi ridice capul şi să se uite la siluetele lor strălucitoare. Creaturi din altă lume.

Dar printre ei, înghesuită ca şi când ar fi ţinut-o captivă...

Elena avea ochii mari şi plini de suferinţă.

„Care își iubea regatul..."

Una dintre ele pocni din degetele fantomatice spre Aelin.

– Destul!

Aelin își ridică privirea la ea, la zeița care vorbise. Vocea îi era cunoscută. Era Deanna.

Tăcută, Aelin le studie. O găsi pe cea ca un apus strălucitor, cu inima de foc.

Mala nu se uita la ea. Sau la Elena, fiica ei.

Aelin își mută privirea de la Aducătoarea-Focului și zise mai mult ca pentru sine:

– Aș vrea să facem un târg.

Zeii înțepeniră. Deanna spuse printre dinți:

– Un târg? Îndrăznești să ne ceri să ne târguim?

– Eu vreau să aud, spuse cel cu vocea blândă și tandră.

Obiectul din brațul ei se zvârcoli, iar Aelin îi impuse să dezvăluie ce-și doreau zeii.

Poarta spre ținutul lor. Lumina soarelui peste câmpia înverzită aproape o orbi. Ei se întoarseră spre aceasta, unii oftând văzând priveliștea.

Dar Aelin spuse:

– Un schimb. Înainte să vă respectați înțelegerea.

Cuvintele erau distante, atât de dificile și îndurerate, dar ea se forță să le rostească.

Zeii se opriră. Aelin se uită doar la Elena și schiță un zâmbet.

– Ai jurat să îl iei pe Erawan cu tine. Ca să îl distrugi, zise Aelin, iar cel cu vocea ca moartea se întoarse spre ea ca și când și-ar fi amintit că, într-adevăr, promiseseră un lucru atât de cumplit. Aș vrea să facem schimb, repetă Aelin și reuși să arate cu brațul în care se afla toată eternitatea. Sufletul lui Erawan pentru cel al Elenei.

Mala se întoarse acum spre ea și o fixă cu privirea.

– Lăsați-l pe Erawan pe mâna celor din Erilea, zise Aelin când ei tăcură. Dar, în schimb, dați-i drumul Elenei. Lăsați-i sufletul să rămână în Lumea de Dincolo alături de cei dragi ei.

– Aelin, șopti Elena și lacrimi ca argintul îi curseră pe obraji.

Aelin zâmbi la antica regină.

– Datoria a fost plătită suficient.

Ea își dorise să discute despre asta cu prietenii ei. Ceruse un vot pentru poartă nu doar ca să le fie mai ușor să aleagă, ci și ca să îi audă spunând că îl puteau învinge și singuri pe Erawan. Că Yrene Towers ar fi putut avea o șansă să îl distrugă.

Astfel încât să poată face înțelegerea asta și să nu le asigure pieirea.

– Nu o faceți! îi imploră Elena pe acei zei reci și nepăsători. Să nu încuviințați!

– Lăsați-o în pace și plecați, le spuse Aelin.

– Aelin, *te rog!* spuse Elena, acum plângând.

Aelin zâmbi.

– Ai tras de timp ca să pot supraviețui. Lasă-mă să-ți ofer asta.

Elena își acoperi fața cu mâinile și plânse.

Zeii se uitară unul la celălalt. Apoi Deanna se mișcă, grațioasă ca o căprioară prin pădure.

Aelin expiră, lăsându-se în genunchi când zeița se apropie de Elena.

Nu ar fi permis nimănui altcuiva să fie sacrificat pentru această ultimă sarcină.

Deanna îi atinse obrajii Elenei.

– Speram la asta.

Apoi își apropie mâinile, cuprinzând capul Elenei.

Mala trimise un licăr de lumină în semn de avertisment și suferință când Elena deschise ochii mari. Când Deanna se strânse.

Iar apoi, Elena explodă într-o mie de bucăți strălucitoare care se stinseră în cădere.

Lui Aelin îi rămase strigătul în gât, trupul ei fiind incapabil să se ridice când Deanna își șterse mâinile fantomatice și spuse:

– Nu ne târguim cu muritorii. Nu mai facem așa ceva. Păstrează-l pe Erawan, dacă asta vrei!

Apoi, zeița trecu prin boltă și intră în lumea ei.

Aelin se uită la locul gol unde fusese Elena în urmă cu doar câteva clipe.

Nu mai rămăsese nimic.

Nici măcar un tăciune strălucitor pe care să îl trimită înapoi în Lumea de Dincolo, partenerului rămas în urmă.

Nimic.

CAPITOLUL
98

Legătura dintre parteneri se rupea.

Aplecat pe genunchi, Rowan gâfâi ţinându-se cu o mână de piept în timp ce legătura se destrăma.

Se agăţă de aceasta, o învălui cu magia şi sufletul său ca şi când ar fi putut să o împiedice, oriunde s-ar fi aflat, să se ducă unde el n-ar fi putut să o urmeze.

Nu accepta asta. Nu putea accepta niciodată această soartă. Niciodată.

Undeva în depărtare, îi auzi pe Dorian şi Chaol discutând ceva. Nu îi păsa.

Legătura dintre parteneri se rupea.

Iar el nu putea face altceva decât să reziste.

~

Unul câte unul, zeii trecură prin boltă şi intrară în lumea lor, unii surâzând batjocoritor pe lângă ea.

Nu intenţionau să-l ia pe Erawan.

Nu voiau... să facă *nimic.*

Pieptul îi era gol, sufletul îi era sfâşiat şi totuşi, asta...

Şi totuşi asta...

Aelin se agăţă de pământul învăluit de ceaţă care nu era pământ când ultimul dintre ei dispăru. Până ce rămase doar unul.

Un stâlp de lumină şi foc. Strălucind în ceaţă.

Mala zăbovi în pragul lumii ei.

Ca şi când şi-ar fi amintit.

Ca şi când şi-ar fi amintit de Elena şi Brannon, care îngenuncheaseră înaintea sa. Sânge din sângele ei. Beneficiarii puterii ei. Moştenitorii ei.

– Închide poarta, Aducătoare a Luminii, spuse încet Mala.

Dar Doamna Luminii încă ezita.

Şi, de departe, Aelin auzi vocea altei femei.

„Asigură-te că o să fie pedepsiţi cândva. Toţi!"

„O să fie", îi jurase ea lui Kaltain.

Minţiseră. O trădaseră pe Elena şi trădaseră ţinutul Erilea, tot aşa cum se consideraseră la rândul lor înşelaţi.

Lumea lor scăldată în lumina verde a soarelui dispăru unduindu-se.

Mormăind, Aelin se ridică în picioare.

Nu era un miel de sacrificiu. Nici un sacrificiu pe un altar al binelui comun.

Şi încă nu terminase.

Aelin întâlni privirea pătrunzătoare a Malei.

– Fă-o, spuse încet Mala.

Aelin se uită pe lângă ea, spre acea lume imaculată în care voiau să se întoarcă de foarte mult timp. Şi îşi dădu seama că Mala ştia... că-i citea gândurile.

– N-ai de gând să mă opreşti?

Mala întinse doar o mână, ţinând în palmă o fărâmă de putere incandescentă. O stea căzătoare.

– Ia-o! Un ultim dar pentru urmaşii mei. Ea ar fi putut jura că Mala zâmbi. Pentru ce ai oferit în numele ei. Pentru că ai luptat pentru ea. Pentru toţi.

Aelin înaintă câţiva paşi clătinându-se spre zeiţă, spre puterea pe care i-o oferea.

– Îmi amintesc, spuse încet Mala, cuvintele fiind dantelate de bucurie, suferinţă şi dragoste. Îmi amintesc.

Aelin luă fărâma de putere din palma ei.

Era răsăritul prins într-o sămânţă.

– După ce termini, închide poarta şi gândeşte-te la casa ta. Semnele te vor îndruma.

Clipitul lui Aelin fu singurul care-i trădă confuzia când puterea o umplu neîncetat, pătrunzând în locurile distruse şi goale.

Mala întinse din nou mâna, iar în palma ei se formă o imagine. A tatuajului de pe spatele lui Aelin.

A noului tatuaj, cu aripile întinse, a poveştii sale cu Rowan, scrisă în Vechea Limbă printre pene.

Mala pocni din degete şi simbolurile se ridicară dintre cuvinte şi pene.

Semne Wyrd.

Rowan ascunsese semne Wyrd în tatuajul ei.

Scrisese semne Wyrd peste tot.

– O hartă spre casă, spuse Mala, imaginea dispărând. Spre el.

Cumva, Rowan bănuise că s-ar fi putut ajunge la aşa ceva. Îi ceruse să îl înveţe semnele ca să poată să facă o încercare.

Iar când Aelin se uită în spate, spre bolta în care era lumea ei, le *simţi* într-adevăr, ca şi când semnele Wyrd pe care i le tatuase în secret ar fi fost o funie. Un fir către casă.

Un colac de salvare în eternitate.

O ultimă înşelătorie.

Atunci se auziră şoaptele unei alte voci, dând glas unui fragment dintr-o amintire, pe un acoperiş din Rifthold.

„Dar dacă nu ne îndreptăm decât spre mai multă suferinţă şi disperare?

Atunci, nu este sfârşitul."

Acea putere pluti prin Aelin. Ea zâmbi.

Nu era sfârşitul, iar ea nu era terminată.

Dar ei erau.

– Spre o lume mai bună, spuse Mala şi păşi pragul în lumea ei.

O lume mai bună.

O lume fără zei. Fără stăpâni ai sorţii.

O lume liberă.

Aelin se apropie de bolta spre ţinutul zeilor, spre locul în care acum Mala, o simplă rază de soare, traversa iarba strălucitoare.

Doamna Luminii se opri şi ridică braţul în semn de rămas-bun.

Aelin zâmbi şi făcu o plecăciune.

Departe, urcând dealurile, zeii se opriră.

Zâmbetul lui Aelin se transformă într-un rânjet răutăcios şi furios care nu şovăi când găsi lumea pe care o căuta. Când ea se afundă în acea putere eternă şi teribilă.

Fusese o sclavă şi un pion, însă nu şi acum.

Nu pentru ei. Niciodată pentru ei.

Zeii începură să strige şi să alerge spre ea când Aelin deschise o gaură în cerul lor.

Direct într-o lume pe care o văzuse doar o dată, deschizând întâmplător o poartă într-o noapte, într-un castel de piatră. Strigăte îndepărtate se auziseră din întinderea monotonă de culoare gri.

Era o poartă spre un ţinut de iad. O uşă acum deschisă.

Aelin încă zâmbea când închise bolta spre lumea zeilor.

Şi îi lăsă acolo, strigătele lor indignate şi înfricoşate răsunând.

* * *

Mai rămăsese o ultimă sarcină ca să închidă poarta pentru totdeauna.

Aelin deschise palma, studiind Lacătul pe care îl făurise şi îl lăsă să plutească spre centrul spaţiului ceţos, plin de uşi.

Nu se temu când deschise cealaltă palmă şi puterea ei se revărsă.

Ultimul dar al Malei. Şi ultima sfidare.

Forţa a o mie de sori explodă din palma lui Aelin.

„Încuie. Închide. Pecetluieşte."

Îi impuse Lacătului de nenumărate ori să se închidă când îşi oferi puterea.

Dar nu şi acea ultimă rămăşiţă a ei.

„Datoria deja a fost plătită suficient."

O hartă spre casă, o hartă tatuată în cuvintele universurilor, avea să-i arate calea.

Din ce în ce mai mult, dar nu pe deplin.

Nu voia să renunţe la esenţa sufletului său.

Nu voia să se predea.

N-aveau să o lipsească de această ultimă fărâmă.

Nu intenţiona să o cedeze.

Lumina circulă prin Lacăt, despărţindu-se ca într-o prismă, îndreptându-se către toate acele uşi nenumărate.

Închizându-le şi încuindu-le. O boltă spre toate uşile care se închideau.

Ei n-aveau să o distrugă. Nu le *permitea* să-i ia asta.

„Întoarce-te la mine!"

Ultima putere a Malei se scurse tot mai mult din ea, intrând în Lacăt.

Zeii n-aveau să câştige. Nu puteau să i-o ia – nu puteau să o aibă.

Refuza.

Acum ţipa, urlând sfidătoare.

O rază de lumină ţâşni spre bolta din spatele ei, începând să o închidă şi pe aceasta.

Avea să *trăiască,* iar ei puteau să se ducă naibii cu toţii.

O lume mai bună. Fără zei şi sorţi.

O lume făcută de ei.

Aelin strigă, urletele răsunând prin toate lumile.

N-aveau să o învingă şi să o lipsească de cea mai importantă fărâmă a sufletului ei.

„A fost odată ca niciodată, într-un ţinut ars demult din temelii, o tânără prinţesă care îşi iubea regatul..."

Regatul ei. Patria ei. Urma să o revadă.

Nu se terminase.

În spatele ei, bolta se închidea lent.

Şansele erau mici; şansele nu erau de partea ei. Nu fusese predestinată să scape din asta – să ajungă în acest punct şi să supravieţuiască.

Aelin îşi atinse pieptul în dreptul inimii.

„Puterea inimii contează, îi spusese mama ei cu mult timp în urmă. Aelin, oriunde te-ai duce, indiferent cât de departe, o să te călăuzească spre casă."

Indiferent unde s-ar fi aflat.

Indiferent cât de departe.

Chiar dacă ar fi dus-o dincolo de toate lumile cunoscute.

Aelin îşi îndoi degetele, cu palma lipită de inima care bătea cu putere dedesubt. „O să te călăuzească spre casă."

Bolta spre Erilea se tot închidea.

Mergătoarea prin lumi. Călătoarea.

Ceilalţi o mai făcuseră. Avea şi ea să găsească o cale spre casă.

Nu mai era regina care fusese promisă, ci regina care umbla printre lumi.

Nu intenţiona să cedeze cu uşurinţă.

Nu se temea.

Aşadar, Aelin îşi smulse puterea. Scoase o parte din ce îi dăruise Mala, o forţă care să distrugă lumea, şi o aruncă spre Lacăt.

Ultima fărâmă.

Şi apoi, Aelin sări prin poartă.

CAPITOLUL
99

Cădea.

Cădea şi era aruncată.

Poarta Wyrd se închise în urma ei şi totuşi, nu era acasă.

Când aceasta se închise, toate lumile se suprapuseră.

Iar ea cădea acum prin ele.

Una după alta. Lumi de apă, de gheaţă, de întuneric.

Se izbi de ele, mai repede ca o stea căzătoare, mai repede ca lumina.

Acasă.

Trebuia să-şi găsească *locul de baştină*...

Lumi de lumină, lumi cu turnuri care se înălţau spre cer, lumi liniştite.

Atât de multe!

Erau atât de multe lumi, toate miraculoase, toate atât de preţioase şi perfecte încât, căzând prin ele, inima i se frânse văzându-le.

Acasă. Calea spre *casă*...

Ea bâjbâi după fir, după legătura din sufletul ei, tatuată pe piele.

„Întoarce-te la mine!“

Aelin plonjă dintr-o lume în alta.

Prea repede.

Avea să ajungă prea repede în lumea ei, trecând pe lângă ea.

Dar nu putea încetini. Nu se putea opri.

Rostogolindu-se şi răsucindu-se, trecu prin toate, rând pe rând.

„Puterea inimii contează. Aelin, oriunde te-ai duce, indiferent cât de departe, o să te călăuzească spre casă."

Aelin strigă, o scânteie din ea licărind în văzduh.

Firul deveni mai puternic. Mai rezistent. Atrăgând-o.

Prea repede. Trebuia să încetinească...

Plonjă în ce mai rămăsese din sinele ei, căutând să se apuce de orice putere care să o încetinească.

Trecu printr-o lume unde un mare oraş fusese construit de-a lungul cotului unui râu, iar clădirile erau imposibil de înalte, strălucind de lumină.

Trecu printr-o lume cu ploaie, verdeaţă şi vânt.

Strigând, încercă să încetinească.

Trecu printr-o lume cu oceane fără uscat.

Aproape. Casa era atât de aproape, încât mai că simţea mirosul de pin şi zăpadă. Dacă o rata, dacă trecea prin ea...

Trecu printr-o lume cu munţi acoperiţi de zăpadă sub cer înstelat. Trecu peste unul dintre acei munţi, unde un mascul înaripat stătea lângă o femelă însărcinată, privind stelele. Fae.

Erau *Fae,* dar asta nu era lumea ei.

Întinse o mână, ca şi când le-ar fi putut face semn, ca şi când ar fi putut să o ajute cumva când ea era doar o fărâmă invizibilă de putere...

Masculul înaripat, incredibil de chipeş, întoarse capul spre ea când traversă cerul înstelat.

El ridică o mână, ca şi când ar fi salutat-o.

În ea se izbi o explozie de putere întunecată, ca o noapte blândă de vară.

Nu ca să o atace – ci să o încetinească.

Un zid, un scut, prin care ea plonjă.

Dar acesta o încetini. Puterea masculului înaripat o încetini puţin.

Aelin dispăru din lumea lui fără să scoată un sunet.

Şi iat-o!

Iată pinul şi zăpada, piscurile munţilor şerpuind pe continentul ei, pădurea Oakwald în dreapta, Pustiurile în stânga! Un tărâm cu mulţi oameni şi multe fiinţe.

Ea le văzu pe toate, cunoscute și străine, luptându-se și pașnice, în orașe întinse sau ascunse în mijlocul sălbăticiei. I se dezvăluiau atât de mulți oameni! Erilea.

Se aruncă spre ținut. Apucă firul și strigă când se lăsă să atârne.

Acasă.

Acasă.

Acasă.

Nu era sfârșitul. Ea nu era terminată.

Își impuse ca lumea să se oprească. Chiar în clipa în care poarta Wyrd se închise cu un pocnet asurzitor, împreună cu toate ușile.

Iar Aelin plonjă înapoi în corpul ei.

* * *

Semnele Wyrd se șterseră de pe pământul stâncos când soarele se înălță peste Endovier.

Rowan era în genunchi în fața lui Aelin, pregătindu-se pentru ultima ei suflare, pentru sfârșitul care spera să vină și pentru el.

Avea să se asigure că, odată cu ea, murea și el.

Dar apoi simți. Când soarele răsări, simți acel val prin legătura de împerechere zdrențuită.

Un val de căldură și lumină care lipi firele rupte.

Nu îndrăzni să respire sau să spere.

Nici măcar când Aelin se prăbuși în genunchi, acolo unde fuseseră semnele Wyrd.

Rowan veni imediat lângă ea, întinzându-se spre trupul ei fără vlagă.

O bătaie a inimii răsună în urechile și sufletul lui.

Iar acela era pieptul ei care se înălța și cobora. Aceia erau ochii ei care se deschideau încet.

Mirosul lacrimilor lui Dorian și ale Chaol fiind înlocuit de parfumul sării din Endovier când Aelin își ridică privirea la Rowan și zâmbi.

Rowan o ținu la piept și plânse în lumina răsăritului.

O mână slabă îl atinse pe spate, trecând peste tatuajul desenat de el, ca și când ar fi conturat simbolurile ascunse acolo dintr-o speranță disperată.

– M-am întors, spuse ea răguşită.

* * *

Era caldă, dar... rece cumva. O străină în propriul corp.

Aelin se ridică, mormăind la durerea din oase.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dorian, ţinut în picioare de Chaol, care-i cuprindea talia cu un braţ.

Aelin îşi făcu palmele căuş. O mică flacără apăru în ele.

Nimic mai mult.

Ea se uită la Rowan, apoi la Chaol şi Dorian, chipurile lor fiind atât de palide în lumina dimineţii.

– A dispărut, spuse încet. Puterea. Îşi întoarse mâinile, flacăra rostogolindu-se peste ele. A rămas doar o fărâmă.

Ei nu spuseră nimic.

Dar Aelin zâmbi când constată că puţul şi marea agitată de foc din ea dispăruseră. Iar ce mai rămăsese era, într-adevăr, un dar important, dar nimic extraordinar.

Tot ce mai rămăsese din ce îi dăruise Mala, mulţumită Elenei.

Dar...

Aelin privi spre acel loc din sufletul ei.

Cu o mână, îşi atinse pieptul şi simţi bătăile inimii dinăuntru.

Inima de Fae. Preţul.

Se dăruise pe deplin. Renunţase la viaţa ei.

La viaţa de om. Arsă, transformată în praf între lumi.

N-avea cum să se mai transforme, rămânând pentru totdeauna în acest trup.

Ea le povesti ce se întâmplase.

Iar după ce termină, când Rowan rămase cu ea în braţe, Aelin întinse din nou mâna doar ca să vadă.

Poate că fusese şi ultimul dar de la Mala. Ca să păstreze această parte din ea care se forma acum în mâna ei – această picătură de apă.

Darul mamei ei.

Ceea ce salvase Aelin până la sfârşit şi lucrul de care nu dorise să se despartă până ce nu şi-ar fi oferit toată energia Lacătului şi porţii Wyrd.

Aelin întinse cealaltă mână, iar mica flacără se aprinse în ea.

Un dar obişnuit. Nu mai era Aducătoarea-Focului.

Dar tot Aelin era.

CAPITOLUL
100

Înghiontindu-l cu piciorul, Kyllian îl trezi pe Aedion înainte de răsărit.

El mormăi când se întinse coborând din patul din Marea Sală, locul fiind încă slab luminat. Nenumăraţi alţi soldaţi dormeau în jurul lui, respiraţia lor greoaie umplând camera.

Se uită mijit la mica lampă pe care o ţinea Kyllian deasupra lui.

– Este momentul, spuse Kyllian, cu ochii obosiţi şi roşii.

Cu toţii arătaseră mai bine. Se simţiseră mai bine.

Dar erau în viaţă. La o săptămână după ce Cele Treisprezece se sacrificaseră şi respinseseră valul Morathului, ei erau în viaţă. Vieţile vrăjitoarelor le oferiseră o zi întreagă de odihnă. O zi, iar apoi Morathul mărşăluise din nou spre zidurile Orynthului.

Aedion îşi puse pe umeri mantia groasă din blană pe care o folosise drept pătură, tresărind la durerea din braţul stâng. O rană pe care o căpătase din neglijenţă când, mutându-şi atenţia de la scut pentru o clipă, un soldat valg reuşise să îl taie.

Dar cel puţin nu şchiopăta. Şi cel puţin rana pe care i-o făcuse prinţul valg se vindecase.

Punându-şi scutul pe acelaşi umăr, îşi luă sabia şi şi-o atârnă la centură când îşi croi drum prin labirintul de trupuri adormite şi extenuate. Kyllian se îndreptă spre zidurile oraşului când el îi făcu semn din cap.

Dar Aedion coti la stânga când ieşi din Marea Sală, mergând spre turnul nordic.

Era o plimbare solitară şi rece spre camera pe care o căuta. Ca şi când tot castelul ar fi fost un mormânt.

Bătu uşor în uşa de lemn din apropiere de vârful turnului, iar aceasta se deschise şi se închise imediat, Lysandra ieşind pe hol înainte să se trezească Evangeline.

În lumina pâlpâitoare a lumânării lui Aedion, umbrele de pe chipul Lysandrei erau mai puternice şi profunde în urma bătăliilor purtate vreme de o săptămână, din zori şi până seara.

– Eşti pregătită? o întrebă încet, întorcându-se din nou spre scări.

Devenise obiceiul lor ca el să o vadă pe Lysandra la etaj noaptea şi, apoi, dimineaţa. Era singurul moment vesel din zilele lor lungi şi oribile. Evangeline îi însoţea uneori, povestindu-le cum transmitea mesaje şi făcea comisioane pentru Darrow. Alteori, se plimbau singuri.

Lysandra era tăcută, mersul ei graţios fiind mai greoi cu fiecare treaptă pe care o coborau.

– Vrei să luăm micul dejun? o întrebă Aedion când se apropiară de parter.

Ea dădu din cap. Ouăle şi pastrama făcuseră loc terciului şi supei calde. În urmă cu două seri, Lysandra zburase în chip de balaur după încetarea luptei şi revenise după o oră, cu o inimă prinsă în fiecare picior cu gheare.

Preţioasa carne dispăruse prea curând.

Ei ajunseră la baza scării turnului, iar Aedion dădu să se îndrepte spre sala de mese când tânăra îl opri punându-şi o mână pe braţul lui. În lumina slabă, el se întoarse spre ea.

Dar Lysandra, al cărei chip frumos era atât de obosit, îl cuprinse pur şi simplu de talie şi îşi lipi capul de pieptul lui. Îşi lăsă destul de mult greutatea pe el, iar Aedion puse lumânarea pe o margine din apropiere şi o strânse în braţe.

Lysandra se aplecă, rezemându-se mai mult de el, ca şi când povara extenuării ar fi fost insuportabilă.

Aedion îşi sprijini bărbia de capul ei şi închise ochii, inspirându-i parfumul mereu schimbător.

Bătăile inimii ei bubuiră în pieptul lui când Aedion o mângâie pe spate cu mişcări lungi şi liniştitoare.

Nu dormiseră în acelaşi pat. Oricum nu aveau unde să o facă. Dar îmbrăţişarea asta fusese ideea ei, în seara în care se sacrificaseră Cele Treisprezece. Îl oprise chiar în acest loc şi îl îmbrăţişase câteva minute lungi, până când durerea şi suferinţa se potoliseră îndeajuns încât să poată să ajungă din nou la etaj.

Lysandra se retrase din braţele lui, dar nu de tot.

– Eşti pregătit?

~

– Rămânem fără săgeţi, îi spuse Petrah Sânge-Albastru lui Manon în lumina gri-albastruie de dinaintea răsăritului cât merseră prin cuibul improvizat într-unul dintre turnurile castelului. Ar trebui să ne gândim să punem pe cineva din sabaturile inferioare să rămână aici şi să făurească mai multe.

– Fă-o, spuse Manon, studiind balaurii încă necunoscuţi care împărţeau locul cu Abraxos.

Balaurul ei se trezise deja, uitându-se, singur şi rece, spre câmpul de luptă de dincolo de zidurile oraşului. Spre pământul ars pe care nici zăpada nu reuşise să îl acopere întru totul.

Ea îşi petrecuse ore întregi uitându-se într-acolo. Abia putea să-l traverseze în luptele nesfârşite din fiecare zi.

Pieptul şi trupul îi fuseseră golite.

Doar faptul că se mişca şi făcea lucruri obişnuite o împiedica să se ghemuiască în colţul cuibului şi să nu mai iasă afară.

Trebuia să se mişte. Era obligată.

Altfel, n-ar mai fi fost în stare de nimic.

Nu îi păsa dacă era evident pentru ceilalţi. Cu o seară în urmă, Ansel din Briarcliff o căutase în Marea Sală din cauza asta. Războinica roşcată se aşezase pe bancă lângă ea, ochii ei de culoarea vinului văzând mâncarea de care abia se atinsese Manon.

– Îmi pare rău, spusese Ansel.

Manon doar se uitase la farfuria plină de mâncare.

Tânăra regină studiase sala solemnă din jurul lor.

– Mi-am pierdut majoritatea soldaţilor, spusese ea, chipul ei pistruiat fiind palid. Morathul i-a măcelărit înainte să soseşti.

Lui Manon îi fusese greu să îşi întoarcă faţa spre Ansel. Să se uite în ochii ei pătrunzători. Ea clipise o dată, singurul gest de confirmare pe care se deranjase să îl facă.

Ansel se întinsese spre felia de pâine a lui Manon, rupând o bucată şi mâncând-o.

– Ştii, putem împărţi Pustiurile. Dacă rupi blestemul ăla.

La masa lungă, o parte din vrăjitoare se încordaseră, dar fără să se uite spre ele.

– Am să respect vechile graniţe ale Regatului Vrăjitoarelor, dar am să păstrez restul, continuase Ansel. Regina se ridicase, luând şi pâinea lui Manon. E ceva la care să te gândeşti, dacă se iveşte ocazia. Apoi plecase, mergând fudulă spre grupul ei de soldaţi.

Manon nu se uitase după ea, dar se gândise la oferta ei.

Să împartă pământul, să recupereze ce avuseseră, dar nu în întregime Pustiurile... „Adu-ne poporul acasă, Manon!"

Cuvintele nu încetaseră să-i răsune în urechi.

– Poţi să nu vii azi pe câmpul de luptă, spunea acum Petrah Sânge-Albastru, cu o mână pe coastele balaurului ei. Profită de ziua asta ca să îi ajuţi pe ceilalţi şi să te odihneşti.

Manon o fixă cu privirea.

Chiar dacă cele două matroane muriseră, Iskra îşi pierduse viaţa, iar mama lui Petrah era de negăsit, vrăjitoarele Dinţi-de-fier reuşiseră să rămână organizate, ca să le ţină ocupate pe Manon, Petrah şi vrăjitoarele Crochan.

În fiecare zi, tot mai puţine plecau de pe câmpul de luptă.

– Nimeni nu se odihneşte, spuse cu răceală Manon.

– Totuşi, toate celelalte reuşesc să doarmă, zise Petrah. Când Manon se uită în ochii vrăjitoarei, Petrah spuse fără să clipească: Crezi că nu văd cum stai trează toată noaptea?

– Nu am nevoie de odihnă.

– Extenuarea poate fi la fel de mortală ca orice armă. Odihneşte-te azi, şi ai să ni te alături mâine!

Manon îşi dezgoli dinţii.

– Ultima dată când am verificat, nu *tu* erai la conducere.

Petrah nici măcar nu îşi coborî privirea.

– Atunci luptă, dacă asta vrei! Dar gândeşte-te că multe vieţi depind de tine, iar dacă tu cazi pentru că eşti atât de obosită încât devii neglijentă, *cu toţii* o să sufere din cauza asta.

Era un sfat înţelept şi bun.

Totuşi, Manon se uită la câmpul de luptă, marea de întuneric abia devenind vizibilă. Cam într-o oră, tobele de oase aveau să răsune din nou, iar vuietul războiului să se audă iarăşi.

Nu putea şi nu voia să se oprească.

– Nu mă odihnesc.

Manon se întoarse ca să o caute pe Bronwen în camera vrăjitoarelor Crochan. Cel puţin ea nu avea idei atât de ridicole. Chiar dacă Manon ştia că Glennis avea să fie de partea lui Petrah.

Petrah oftă, sunetul făcând-o pe Manon să simtă fiori pe şira spinării.

– Atunci ne vedem pe câmpul de luptă!

~

Până la amiază, vuietul războiului devenise un bâzâit distant în urechile lui Evangeline. Chiar şi cu vântul rece, transpiraţia îi curse pe spate pe sub hainele groase când alergă din nou pe scările meterezei cu un mesaj în mână. Darrow şi ceilalţi lorzi bătrâni stăteau în picioare, ca în ultimele două săptămâni: de-a lungul zidurilor castelului, supraveghind lupta din afara oraşului.

Mesajul pe care îl primise ea, direct de la o vrăjitoare Crochan care aterizase atât de puţin timp încât picioarele abia atinseră pământul, fusese de la Bronwen.

Evangeline aflase că vrăjitoarele Dinţi-de-fier sau Crochan arareori raportau ceva oamenilor. Faptul că întâlnise o vrăjitoare Crochan şi că aceasta ştiuse cine era... Evangeline simţise mai mult mândrie decât frică în timp ce alergase pe scări, apoi pe metereze spre lordul Darrow.

Lordul Darrow, care stătea lângă Murtaugh, întinsese deja o mână înainte ca Evangeline să se oprească brusc.

– Fii atentă! o avertiză Murtaugh. Gheaţa poate fi înşelătoare.

Evangeline dădu din cap, deși plănuia să îl ignore în ciuda faptului că alunecase pe scări cu o zi în urmă... Dar, din fericire, nu o văzuse nimeni. Mai ales Lysandra. Dacă i-ar fi văzut vânătaia de pe picior și cea similară de pe antebraț, ar fi încuiat-o în turn.

Lordul Darrow citi mesajul și se încruntă spre oraș.

– Bronwen raportează că au văzut soldații Morathului împingând un turn de asediu spre zidul vestic. O să ajungă la noi într-o oră sau două.

Evangeline se uită dincolo de haosul de pe zidurile orașului, unde Aedion, Ren și legiunea Bane luptau atât de curajos, la încăierarea din văzduh, unde vrăjitoarele se luptau între ele, iar Lysandra zbura în trupul ei de balaur.

O formă masivă se deplasa greoi în direcția lor.

Lui Evangeline i se strânse stomacul.

– Este... unul dintre turnurile vrăjitoarelor?

– Un turn de asediu e diferit, spuse Darrow cu răgușeala obișnuită. Slavă zeilor!

– Tot e mortal, zise Murtaugh. Doar că într-un alt fel. Bătrânul se încruntă la Darrow. Mă duc într-acolo.

Evangeline clipi auzind așa ceva. *Niciunul* dintre lorzii mai bătrâni nu plecase pe front.

– Ca să îi avertizezi? întrebă precaut Darrow.

Murtaugh atinse ușor mânerul sabiei lui.

– Aedion și Ren au puțini soldați. Nici Kyllian nu stă mai bine, dacă tot îți spui că el este cel care îi conduce. Murtaugh nici măcar nu își coborî bărbia spre Darrow, care înțepeni. Mă ocup eu de zidul vestic. Și de turnul de asediu. Îi făcu semn din ochi lui Evangeline. Nu toți putem fi mesageri curajoși, nu-i așa?

Evangeline se forță să zâmbească, chiar dacă o cuprinse groaza.

– Să... îl avertizez pe Aedion că te duci acolo?

– Îi spun chiar eu, zise Murtaugh și îi zburli părul când trecu pe lângă ea. Fii atentă când mergi pe gheață! o avertiză el din nou.

Darrow nu încercă să îl oprească în clipa în care Murtaugh plecă de pe metereze. El părea lent, bătrân și fragil și totuși, își ținea fruntea sus și spatele drept.

Dacă şi-ar fi putut alege un bunic, el ar fi fost.

Încordarea acapară chipul lui Darrow când Murtaugh dispăru în sfârşit.

- Neghiob bătrân! spuse Darrow şi îngrijorarea i se citi în privire când se întoarse către lupta care se purta în faţa ochilor lui.

CAPITOLUL
101

Nu mai era om.

Respirația anevoioasă îi zgâria urechile permanent ascuțite de nemuritoare la fiecare pas înapoi spre tabăra armatei. Rowan îi rămăsese alături, cuprinzându-i talia cu un braț.

De când mersese printre lumi și se întorsese, nu-i dăduse drumul nici măcar o dată.

Încă putea să le vadă. Chiar dacă mergea în liniște pe sub copaci, întunericul cedând luminii gri de dinaintea răsăritului, vedea fiecare dintre acele lumi prin care trecuse.

Poate că avea să le vadă pentru totdeauna. Poate că, în lumea aceasta și în toate celelalte, doar ea știa ce se afla dincolo de zidurile invizibile care le separau, câte viețuitoare erau și cum prospera *viața;* câți iubeau, urau și se chinuiau să supraviețuiască.

Atât de multe lumi... Mai multe decât ar fi putut să conceapă. Oare aveau să-i bântuie visele pe vecie? Ar fi chinuit-o dorința de a le explora, deși abia le zărise?

Deasupra, crengile pădurii Oakwald formau o rețea scheletică, precum gratiile unei cuşti.

Aşa cum ar fi putut să fie trupul ei și această lume.

Ea alungă gândul. Supraviețuise când ar fi trebuit să moară, chiar dacă sinele ei muritor... fusese distrus. Spulberat.

Se apropiară de marginea taberei, iar Aelin își privi mâinile acum ușor înghețate.

Transformată în toate felurile.

– Ce ai să le spui? o întrebă Dorian când se apropiară de primii rukhini.

Erau primele cuvinte rostite de oricare din ei de când porniseră înapoi spre tabără.

– Adevărul, zise Aelin.

Presupunea că era tot ce le putea oferi, după ceea ce făcuse.

– Îmi pare rău de tatăl tău! îi spuse lui Dorian.

Vântul rece îi dădu lui Dorian la o parte şuviţele de păr de pe frunte.

– Şi mie, rosti tânărul, cu o mână pe mânerul sabiei Damaris.

Lângă el, Chaol nu vorbea, deşi se uita la rege din când în când. Urma să aibă grijă de Dorian. Aşa cum făcuse dintotdeauna, presupunea Aelin.

Trecură de primele păsări ruk, acestea privindu-i, şi îi găsiră pe Lorcan, Fenrys, Gavriel şi Elide aşteptând lângă corturi.

Chaol şi Dorian stabiliră în şoaptă să-i adune pe ceilalţi nobili şi se îndepărtară.

Aelin rămase lângă Rowan când se apropiară de curtenii lor. Fenrys o studie din cap până în picioare, umflându-şi nările când o mirosi. El înaintă un pas clătinându-se, groaza apărându-i pe chip. Gavriel se albi la faţă.

Elide suspină.

– Ai reuşit, nu-i aşa?

Dar Lorcan fu cel care răspunse, înţepenind, ca şi când ar fi simţit schimbarea care o cuprinsese:

– Nu... eşti om.

Rowan mârâi în semn de avertisment. Aelin se uită la ei, la cei care oferiseră atât de mult şi aleseseră să o urmeze aici, dar a căror soartă era încă aceeaşi. Să reuşească şi totuşi, să eşueze întru totul.

Erawan şi armata lui rămâneau.

Şi pe ei n-aveau să-i mai ajute nici Aducătoarea-Focului, nici cheile Wyrd şi nici zeii.

– Au dispărut cu totul? întrebă încet Elide.

Aelin dădu aprobator din cap, urmând să le explice totul, tuturor, mai târziu.

Ucigaşă de zei. Asta era. O ucigaşă de zei. Nu regreta deloc.

– Te simţi diferit? îl întrebă Elide pe Lorcan, referindu-se la zeii care nu mai vegheau asupra lor.

Lorcan îşi ridică privirea la coroanele copacilor ca şi când ar fi citit răspunsul în crengile lor încâlcite, căutându-l acolo pe Hellas.

– Nu, recunoscu el.

– Ce înseamnă, spuse gânditor Gavriel, prima rază de soare începând să îi poleiască părul blond, că ei au plecat? Există un ţinut de iad al cărui tron este acum gol?

– Este prea devreme pentru prostii din astea filosofice, zise Fenrys şi îi schiţă lui Aelin un zâmbet care nu i se citi în privire.

Acolo era reproşul – nu pentru alegerea ei, ci pentru că nu le spusese. Totuşi, încerca să nu dramatizeze.

Era posibil ca minunatul zâmbet de lup să fie osândit – să nu mai apuce multe zile.

Din cauza ei, era posibil ca toţi să-şi trăiască ultimele zile.

Rowan citi asta în ochii şi pe chipul ei şi-i strânse mai puternic talia.

– Să îi găsim pe ceilalţi!

~

Stând într-unul dintre corturile elegante de război ale khaganului, Dorian îşi întinse mâinile în faţa unui foc făcut de el şi tresări.

– Întâlnirea aia ar fi putut să decurgă mai bine.

Chaol, care o ţinea în poală pe Yrene de partea cealaltă a focului, îşi sucea pe degete vârfurile cosiţei soţiei sale.

– Chiar aşa.

Yrene se încruntă.

– Nu ştiu cum de nu a renunţat, ca să îi lase pe toţi să putrezească! Eu aş fi făcut-o.

– Nu subestima niciodată puterea vinovăţiei când vine vorba de Aelin Galathynius, spuse Dorian şi oftă.

Focul pe care îl invocase pâlpâi.

– A închis poarta Wyrd. Yrene se încruntă. Pentru asta, ar putea măcar să se arate recunoscători.

– O, sigur sunt, zise Chaol, încruntându-se şi el acum. Dar Aelin a promis ceva şi a făcut tocmai pe dos.

Într-adevăr. Dorian nu prea ştia ce să creadă despre alegerea lui Aelin sau despre faptul că le spusese să-l dea pe Erawan la schimb, în locul Elenei, şi că zeii o trădaseră la rândul lor, Aelin distrugându-i din cauza asta.

– Tipic, spuse Dorian, încercând să fie amuzant, dar nereuşind.

Într-o anumită măsură, încă avea impresia că se afla în acel loc multidimensional.

Mai ales că oferise o parte din el pentru făurirea Lacătului.

Magia care cu o zi în urmă păruse nesfârşită avea acum o limită cât se poată de reală. Da, era un dar puternic, dar nu credea că ar mai fi putut vreodată să distrugă castele de cleştar sau fortăreţe inamice.

Încă nu ştia dacă era o uşurare.

Cel puţin îi rămăsese mai multă putere decât ce i se oferise lui Aelin. Ea îşi consumase până şi ultimul tăciune de magie. Ce avea acum era tot ce rămăsese din ceea ce îi dăduse Mala ca să închidă poarta – ca să-i pedepsească pe zeii care îi trădaseră pe amândoi.

Ideea tot îl făcea pe Dorian să se îngreţoşeze, iar când îşi aducea aminte că Aelin alesese să îl împingă în afara acelui loc, încă scrâşnea din dinţi. Nu din cauza alegerii ei, ci a faptului că tatăl lui...

Avea să se gândească mai târziu la tatăl său. Niciodată.

Tatăl lui fără nume care, la sfârşit, venise după el.

Chaol nu-i pusese întrebări şi nici nu insistase în privinţa asta, iar Dorian ştia că, oricând ar fi fost pregătit să discute, prietenul lui l-ar fi aşteptat.

– Aelin nu l-a ucis pe Erawan, spuse Chaol. Dar măcar nu o să-şi poată aduce fraţii aici vreodată. Sau să folosească acele chei ca să ne distrugă pe toţi. Măcar atât. Meritul este al ei – al *amândurora*.

N-aveau să mai existe coliere şi nici camere sub o fortăreaţă întunecată în care să le ţină.

Yrene îşi trecu degetele prin părul castaniu al lui Chaol, iar Dorian încercă să alunge durerea din piept când văzu dragostea care plutea atât de liber între ei.

El nu îl dispreţuia pe Chaol pentru fericirea lui, dar asta nu îl împiedica să simtă o durere în piept de fiecare dată când îi vedea.

De fiecare dată când le vedea pe vindecătoarele din Torre şi îşi dorea ca Sorscha să le fi găsit.

- Deci lumea a fost doar parţial salvată, spuse Yrene. Este mai bine decât nimic.

Dorian zâmbi auzind-o. Deja o adora pe soţia prietenului său. Probabil s-ar fi căsătorit şi el cu ea, dacă ar fi avut posibilitatea.

Chiar dacă gândurile i se îndreptau încă spre nord - spre o vrăjitoare cu ochi aurii care înfrunta moartea şi nu se temea de ea. Oare se gândea la el? Se întreba ce i se întâmplase în Morath?

- Eu şi Aelin încă avem magie, spuse Dorian. Nu la fel ca înainte, dar încă o avem. Nu suntem complet neajutoraţi.

- Suficientă cât să îl înfruntaţi pe Erawan? întrebă Chaol, grija citindu-se în ochii lui căprui. Era perfect conştient de răspuns. Şi cum rămâne cu Maeve?

- Va trebui să găsim o cale, spuse Dorian şi se ruga să fie adevărat.

Dar nu mai rămăseseră zei la care să se roage.

~

Cât se spălară în cortul reginei, Elide aruncă un ochi la Aelin şi unul la apa minunat de caldă care fusese adusă.

Şi menţinută caldă de femeia din cada de lângă ea.

Ca şi când ar fi sfidat întâlnirea îngrozitoare pe care o avuseseră cu nobilii khaganatului la întoarcerea neaşteptată a lui Aelin.

Triumfătoare, însă numai în anumite privinţe.

O ameninţare fusese eliminată, cealaltă încă ridicând probleme.

Aelin ascunsese bine asta, dar anumite gesturi o puteau da de gol: faptul că era complet nemişcată, înclinându-şi capul ca un prădător. Dimineaţa, cât fusese luată la întrebări şi criticată, cât se ţipase la ea, rămăsese încremenită.

Regina nu mai fusese atât de tăcută din ziua în care scăpase de Maeve.

Şi nu trauma o făcea să îşi plece capul, ci vinovăţia. Groaza. Ruşinea.

Cu apa ajungându-i aproape până la umeri în cada înaltă şi lungă, Elide fusese cea care îi sugerase să facă o baie, astfel încât să îi dea prinţului Rowan şansa de a zbura departe ca să se calmeze şi lui Aelin o clipă să se liniştească.

Oricum intenţionase să facă o baie în dimineaţa asta, deşi îşi imaginase un alt partener alături.

Nu că Lorcan ar fi ştiut. De dimineaţă, el doar o sărutase pe tâmplă înainte să plece pentru a li se alătura lui Fenrys şi Gavriel ca să pregătească mutarea armatei şi continuarea marşului spre nord.

Aelin îşi frecă părul lung care-i acoperea trupul. Tatuajele de pe spatele reginei păreau să curgă ca un râu negru.

– Deci nu ţi-ai pierdut de tot magia? o întrebă Elide fără să gândească prea mult.

Aelin îşi îndreptă ochii turcoaz spre ea.

– Este caldă apa ta?

Elide pufni, trecându-şi degetele prin apă.

– Da.

– Vrei să afli exact câtă mai am.

– Am voie să aflu?

– Nu am minţit la întâlnire, spuse Aelin, cu vocea încă goală. Ea stătuse acolo şi auzise toate întrebările strigate de prinţesa Hasar, văzuse cum prinţul Sartaq se încruntase dezaprobator de fiecare dată. Este... Îşi ridică braţele şi îşi poziţionă mâinile una peste alta în aer, la distanţă de treizeci de centimetri. Înainte aici era limita, spuse şi-şi mişcă degetele de la mâna de dedesubt. Apoi, ridică acea mână până ce ajunse la cinci centimetri faţă de cea de sus. Acum este aici.

– Ai încercat-o?

– O simt. În ochii turcoaz, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse, se vedea oboseala. Seriozitatea. Nu am mai simţit o limită până acum. Am simţit-o fără să fiu nevoită să o caut. Aelin îşi scufundă capul înspumat în apă, clătind bulele şi uleiurile. Nu este chiar atât de impresionant, nu-i aşa?

– Nu mi-a păsat niciodată dacă ai sau nu magie.

– De ce? Tuturor celorlalţi le-a păsat.

Era o întrebare directă. Da, în copilărie, mulţi se temuseră de puterea pe care o avea Aelin, de ceea ce devenea.

– Nu magia te reprezintă, zise categoric Elide.

– Nu? Aelin îşi sprijini capul de spătarul căzii. Îmi plăcea magia mea. O adoram.

– Şi faptul că erai om? Elide ştia că nu ar fi trebuit să întrebe, dar nu reuşise să se abţină.

Aelin se uită pieziş la ea.

– Mai sunt om, în sinea mea, dacă n-am trupul unui om?

Elide se gândi.

– Cred că eşti singura persoană care poate să decidă în privinţa asta.

Aelin fredonă, scufundându-se din nou sub apă.

Când ieşi, Elide o întrebă:

– Ţi-e frică să îl înfrunţi pe Erawan în luptă?

Aelin îşi cuprinse genunchii, tatuajul întinzându-i-se pe spate, şi tăcu o perioadă îndelungată.

– Mă tem că nu am să ajung la timp în Orynth, spuse în sfârşit. Dacă Erawan alege să îşi târâie hoitul până aici ca să se lupte cu mine, am să mă ocup atunci de asta.

– Şi Maeve? Dacă soseşte şi ea cu Erawan?

Dar Elide ştia răspunsul. Ei urmau să moară. Cu toţii.

Trebuia să existe o cale să îi învingă pe amândoi. Presupunea că Anneith n-avea să le mai fie de folos acum. Şi, oricum, poate că era timpul să se bazeze pe propria-i persoană, chiar dacă sincronizarea ar fi putut fi mult mai bună.

– Ce multe întrebări, lady din Perranth...

Elide se îmbujoră şi se întinse după săpun, frecându-şi braţele.

– Scuze!

– Acum înţelegi de ce nu te-am lăsat să depui jurământul de sânge?

– Masculii Fae te provoacă tot timpul.

– Da, dar îmi place că nu eşti legată de mine, zise şi oftă uşor. Nu am plănuit nimic din toate astea.

– Ce?

– Să supravieţuiesc Lacătului. Porţii. Să fiu chiar nevoită să... conduc. Să trăiesc. Se pare că sunt într-o zonă necunoscută.

Elide se gândi şi scoase apoi inelul auriu de pe deget. Inelul Silbei – nu al Malei.

– Poftim, spuse întinzând inelul între căzile lor, spuma curgându-i de pe degete.

Aelin clipi văzând inelul.

– De ce?

– Pentru că, din noi două, este mai probabil ca tu să îi înfrunţi pe Erawan şi Maeve.

Aelin nu se întinse după inel.

– Aş prefera să îl păstrezi.

– Iar eu aş prefera să îl ai, o provocă Elide, uitându-se în ochii reginei. Nu ai dăruit destule, Aelin? o întrebă încetişor. Nu vrei să laşi pe nimeni dintre noi să facă un lucru pentru tine?

Aelin îşi coborî privirea la inel.

– Am eşuat. Îţi dai seama, nu-i aşa?

– Ai pus cheile înapoi în poartă. Nu e un eşec. Şi chiar dacă nu ai fi reuşit să o faci, tot ţi-aş fi dat inelul.

– Îi sunt datoare mamei tale şi trebuie să mă asigur că ai să supravieţuieşti.

Lui Elide i se strânse inima.

– Eşti datoare mamei mele să *supravieţuieşti*, Aelin, zise şi se apleacă mai mult, aproape împingându-i inelul în faţă. Ia-l! Dacă nu pentru mine, atunci pentru ea.

Aelin se uită din nou la inel şi apoi îl luă.

Elide încercă să nu ofteze când regina şi-l puse pe deget.

– Mulţumesc, şopti Aelin.

Elide era pe cale să-i răspundă când se deschiseră clapele cortului, aerul rece intrând şuierând... împreună cu Borte.

– Nu m-ai invitat să fac o baie? întrebă călăreaţa, încruntându-se teatral la regină.

Aelin zâmbi.

– Credeam că rukhinii sunt prea duri ca să facă baie.

– Vezi cât de frumos îşi îngrijesc bărbaţii părul? Nu crezi că asta implică o obsesie pentru curăţenie? Borte păşi prin cortul regal şi se aşeză pe taburetul de lângă cada reginei. Nu părea să îi pese că regina şi Elide erau dezbrăcate.

Elide se forţă din răsputeri să nu se acopere. Cel puţin cu Aelin în cada alăturată, marginea căzii era destul de înaltă ca să le ofere intimitate. Dar cu Borte care stătea astfel deasupra lor...

– Uite ce cred, afirmă Borte, dând un bobârnac unei cosiţe.

Aelin schiţă un zâmbet.

– Hasar este capricioasă şi rece. Sartaq este obişnuit cu condiţiile astea şi nu îi pasă. Kashin încearcă să se adapteze situaţiei, pentru că este al naibii de drăguţ, dar pe toţi îi nelinişteşte *puţin* că o să mărşăluim spre o sută de mii de soldaţi, posibil mai mulţi pe drum, şi că Erawan nu este mort. Nici Maeve. Aşadar, sunt supăraţi. Te agreează, dar sunt supăraţi.

– Atâta am înţeles şi eu, spuse sec Aelin, când Hasar m-a făcut „vacă proastă“.

Elide se forţă să nu sară spre prinţesă. Şi, după mârâitul masculilor Fae, chiar şi al lui Lorcan, pe toţi zeii, îşi dădu seama că şi lor le fusese la fel de greu.

Aelin pur şi simplu îşi înclinase capul spre prinţesă şi zâmbise. La fel cum zâmbea acum.

Borte ignoră cuvintele lui Aelin.

– Hasar se adresează oricui aşa. Eşti într-o companie selectă. Aelin zâmbi din nou auzind-o. Dar nu am venit ca să vorbesc despre asta. Vreau să discut despre noi două.

– Subiectul meu preferat, spuse Aelin, chicotind puţin.

Borte zâmbi.

– Eşti în viaţă. Ai reuşit. Toţi am crezut că ai să mori, spuse şi făcu un gest ca şi când şi-ar fi tăiat gâtul ca să evidenţieze faptul, iar Elide se crispă. Probabil Sartaq o să mă pună să conduc în luptă unul din flancuri, dar am mai făcut-o şi am făcut-o bine. Zâmbi mai larg. Vreau să conduc flancul *tău*.

– Nu am un flanc.

– Atunci, cu cine ai să intri în luptă?

– Nu m-am gândit atât de departe, spuse Aelin ridicând o sprânceană. De vreme ce mă aşteptam să mor.

– Ei bine, când te gândeşti, aşteaptă-te să fiu în văzduh, deasupra ta. Nu aş vrea ca lupta să fie plictisitoare.

Doar rukhinii cu ochi aprigi ar fi avut curajul să spună că înfruntarea a o sută de mii de soldaţi era *plictisitoare.*

Dar înainte ca Aelin să poată spune ceva sau Elide să o întrebe pe Borte dacă păsările ruk erau pregătite împotriva balaurilor, călăreaţa ruk dispăru.

Când Elide se uită la Aelin, chipul reginei era sobru.

Aelin dădu din cap spre clapele cortului.

– Ninge.

– Ninge deja de câteva zile, aproape încontinuu.

Aelin înghiţi zgomotos.

– Este zăpada nordică.

~

Furtuna izbise tabăra atât de aprig încât Nesryn şi Sartaq dăduseră ordin păsărilor ruk să se ascundă restul zilei şi pe timpul nopţii ca şi când, intrând în Terrasen cu câteva zile înainte, ar fi adus iarna cu ele.

– Continuăm spre nord, spunea Kashin, stând întins lângă foc în cortul uriaş al lui Hasar.

– Ca şi când am avea de ales, zise Hasar, sorbind din vinul fiert. Am ajuns până aici. Am putea la fel de bine să mergem tocmai până în Orynth.

Nesryn, care stătea pe o canapea joasă lângă Sartaq, încă se întreba ce căuta mai exact la întâlnirile astea. Se mira că stătea cu prinţii şi alături de moştenitorul khaganatului.

Împărăteasă. Cuvântul părea să o urmărească la orice pas.

– Oamenii noştri s-au mai confruntat cu astfel de riscuri, spuse Sartaq. O să le înfruntăm din nou.

Într-adevăr, Sartaq se culcase târziu în ultimele săptămâni, citind istorisirile şi jurnalele războinicilor khaganatului şi ale liderilor din generaţiile trecute. Pentru asta, ei aduseseră un cufăr din khaganat. Sartaq îi spusese că pe majoritatea le citise deja, dar că nu strica să îşi amintească.

Dacă le dădea o şansă împotriva celor o sută de mii de soldaţi, nu se plângea.

- N-o să-i înfruntăm dacă nu se potoleşte furtuna, spuse Hasar, încruntându-se la clapele închise ale cortului. După ce mă întorc în Antica, n-am să mai plec niciodată.

- Nu îţi place aventura, soro?

Kashin schiţă un zâmbet.

- Nu într-un iad îngheţat, mormăi Hasar.

Nesryn râse încet, iar Sartaq îi cuprinse nonşalant şi uşor umerii cu braţul.

- Mergem mai departe, spuse Sartaq. Tocmai până la zidurile Orynthului. Asta am jurat, şi o să ne respectăm promisiunea.

Nesryn s-ar fi îndrăgostit de el doar pentru acea afirmaţie. Se rezemă de el, savurând căldura, mulţumindu-i în tăcere.

- Atunci să ne rugăm ca furtuna asta să nu ne încetinească atât de mult încât să nu mai avem ce apăra din Orynth, zise Kashin.

CAPITOLUL
102

Ca el să fie examinat, ei eliberaseră o cămăruță din apropierea Marii Săli.

Cele câteva lumânări în plus alungau întunericul, aruncând o lumină pâlpâitoare pe pietrele din jurul mesei pe care îl întinseseră.

Lysandra zăbovi lângă ușă când se uită spre trupul înfășurat în cearșaf din spatele camerei.

Ren stătea în genunchi în fața lui, plecându-și capul, așa cum făcea deja de câteva ore. De când, la apus, primise vestea că Murtaugh murise doborât de soldații valgi când căutase să le oprească valul peste zidurile orașului.

Ei îl aduseseră pe Murtaugh înapoi de pe zidul orașului, înconjurat de un grup de soldați.

Chiar și de la înălțime, venind în zbor cu vrăjitoarele după ce Morathul dăduse din nou ordinul să se oprească, Lysandra auzise strigătele lui Ren. Văzuse de deasupra cum Ren alergase pe metereze spre trupul purtat pe străzile orașului.

Aedion ajunsese acolo în câteva secunde și îl ținuse în picioare pe Ren când tânărul lord plânsese și aproape îl cărase aici, în ciuda rănilor prințului.

Și, asfel, rămase și Aedion de veghe lângă Ren în tot acest timp, cu o mână pe umărul lui.

Lysandra venise cu Evangeline. O îmbrățișase pe fată când izbucnise în plâns și rămăsese prin preajmă când Evangeline se dusese lângă trupul lui Murtaugh ca să îl sărute pe frunte - era tot ce permitea cearşaful să se vadă, după ceea ce-i făcuseră valgii.

La sosirea lui Darrow şi a celorlalţi, ea îşi însoţise protejata afară din cameră.

Lysandra nu se deranjase să se uite la Darrow sau la ceilalţi care nu îndrăzniseră să facă ce făcuse Murtaugh. Ei aflaseră că moartea lui adunase oamenii pe zid, făcându-i să răstoarne turnul de asediu şi obţinând, astfel, o victorie norocoasă şi costisitoare.

Lysandra o ajutase pe Evangeline să se îmbăieze, se asigurase că avea să primească o mâncare caldă şi o pregătise de culcare înainte să se întoarcă.

Pe Aedion îl găsise stând încă lângă Ren, cu mâna pe umărul lordului îngenuncheat.

Aşadar, ea zăbovise acolo, în pragul uşii, stând de veghe în timp ce îşi recăpăta puterile, în timp ce rănile i se vindecau centimetru cu centimetru.

Aedion îi şopti ceva lui Ren şi îşi retrase mâna. Ea se întrebă dacă erau primele lui cuvinte din ultimele ore.

Aedion se întoarse atunci spre Lysandra, clipind. Era pustiit. Devastat. Extenuat şi mâhnit, purta o povară pe care ea nu suporta să o vadă.

Până şi mersul lui Aedion, de obicei ţanţoş, era doar un târşâit.

Ea îl urmă afară, aruncând doar o privire spre locul unde Ren era încă în genunchi, cu capul plecat şi înconjurat de o linişte apăsătoare.

Lysandra ţinu pasul lângă Aedion când el coti spre sala de mese. La ora asta, mâncarea era puţină, dar ar fi găsit ceva. Pentru amândoi. S-ar fi dus la vânătoare, dacă ar fi fost nevoie.

Când deschise gura ca să îi spună asta lui Aedion, lacrimile curseră pe chipul lui, brăzdând sângele şi murdăria.

Lysandra se opri, trăgându-l ca să-l determine să stea locului.

El nu se uită în ochii ei când ea îi şterse lacrimile de pe un obraz şi apoi de pe celălalt.

- Ar fi trebuit să fiu pe zidul vestic, spuse Aedion cu vocea spartă.

Lysandra ştia că niciun cuvânt nu l-ar fi consolat. Aşadar, îi şterse din nou lacrimile, lacrimi pe care le lăsa să curgă doar în acest hol întunecat, după ce toţi ceilalţi plecaseră la culcare.

Iar când tot nu se uită în ochii ei, ea îi cuprinse faţa, ridicându-i capul.

Pentru o clipă, o eternitate, ei se uitară unul la celălalt.

Ea nu putea suporta tristeţea şi suferinţa de pe chipul lui.

Lysandra se ridică pe vârfuri şi îşi atinse buzele de ale lui, oferindu-i un sărut tandru, o promisiune a vieţii când îi ameninţa moartea.

Se retrase şi văzu că Aedion era la fel de distras ca înainte.

Aşadar, îl sărută din nou şi zăbovi lângă gura lui când şopti:

– A fost un om bun. Un om curajos şi generos, ca şi tine. Îl sărută a treia oară. Iar când o să se termine războiul ăsta, oricum s-ar termina, eu tot am să-ţi fiu alături, ori în viaţa asta, fie în cealaltă, Aedion.

El închise ochii, ca şi când i-ar fi sorbit cuvintele. Pieptul i se înălţă, umerii lui laţi tremurând.

Apoi deschise ochii, acum o flacără de turcoaz pur, alimentat de tristeţe, furie şi sfidare a morţii din jurul lor.

Cu o mână îi apucă mijlocul, iar cu cealaltă îi răsfiră părul şi îi înclină capul pe spate în timp ce o sărută.

Sărutul îi străbătu oasele mereu schimbătoare, iar ea îi cuprinse gâtul cu braţele când îl îmbrăţişă strâns.

Singuri în holul întunecat şi liniştit, moartea pândind pe câmpul de luptă din apropiere, Lysandra se oferi acelui sărut aprins, lui Aedion, incapabilă să îşi înăbuşe geamătul când limbile lor se atinseră.

Sunetul îl făcu să se dezlănţuie, iar Aedion o răsuci, lipind-o de zid. Ea se arcui, disperată să îl simtă lipit de trupul ei. Aedion mormăi în gura ei, iar mâna de pe şoldul Lysandrei alunecă spre coapsă, ridicându-i-o în jurul taliei lui când se împinse exact unde avea nevoie tânăra să-l simtă.

Aedion îşi dezlipi buzele de ale ei şi începu să îi exploreze gâtul, maxilarul şi urechea. Ea îi şopti numele, trecându-şi mâinile pe spatele lui puternic în timp ce acesta se încordă la atingerea ei.

Își dorea tot mai mult.

Mai mult din viața asta, din focul care să alunge toate umbrele.

Mai mult din el.

Lysandra îi atinse pieptul cu mâinile, înfigându-și degetele în reverele jachetei lui, căutând căldura pielii de dedesubt. Aedion doar o mușcă ușor de ureche, trecându-și dinții peste maxilarul ei și o sărută din nou, făcând-o să geamă iarăși.

Zgomotul pașilor de pe hol și dresul unei voci îl făcură pe Aedion să se oprească.

Probabil că erau prea zgomotoși...

Dar Aedion nu se clinti, deși Lysandra își luă piciorul din jurul taliei lui chiar în clipa în care santinela trecu mai departe privind în jos.

Trecu *repede* mai departe.

Aedion îl urmări pe bărbat în tot acest timp, fără ca în privirea lui să se vadă ceva uman. Era un prădător care își găsise în sfârșit prada.

Nu, nu prada. Niciodată pentru el.

Ci partenera.

Când santinela dispăru după colț, alergând fără îndoială ca să zică tuturor ce întrerupsese, iar Aedion se apleca să o sărute din nou, Lysandra îl opri ușor, lipindu-și palma de buzele lui.

– Mâine, spuse ea încet.

Aedion mormăi, deși fără să o muște.

– Mâine, îi repetă și îl sărută pe obraz, desprinzându-se din brațele lui. Supraviețuiește zilei de mâine luptând și... o să continuăm.

El respira sacadat și în ochii lui se citea neîncrederea.

– Ai făcut-o din milă?

O întrebare jalnică.

Lysandra își trecu mâna pe obrazul lui acoperit de barbă și îl sărută pe gură. Își permise să îl guste din nou.

– Am făcut-o pentru că m-am săturat de moarte. Și aveam nevoie de tine.

Aedion scoase încet un sunet îndurerat, așadar Lysandra îl sărută o ultimă dată, ba chiar își trecu limba peste marginea buzelor lui. Se sărutară, iar apoi se îmbrăţişară din nou, atingându-se, pipăindu-se şi gustându-se.

Însă Lysandra reuşi să se îndepărteze încă o dată, gâfâind la fel ca el.

– Mâine, Aedion, îi şopti ea.

~

– Ne-au mai rămas destule în arsenal pe care să le folosească arcaşii noştri încă trei zile, poate patru, dacă fac economie, spuse lordul Darrow cu braţele încrucişate când citi inventarul.

Manon nu îl displăcea pe bătrân – o parte din ea chiar îi admira autoritatea de fier, dar consiliile de război din fiecare seară începeau să o obosească.

Mai ales că aduceau ştiri tot mai triste.

Cu o zi în urmă, mai fusese unul în picioare în camera asta. Lordul Murtaugh.

Azi, doar nepotul lui stătea pe un scaun, cu ochii roşii. Ca o fantomă.

– Proviziile de mâncare? întrebă Aedion din cealaltă parte a mesei.

Şi prinţul-general arătase mai bine cândva. Cu toţii arătaseră mai bine. Fiecare chip din camera asta afişa aceeaşi expresie tristă şi obosită.

– Avem mâncare cel puţin pentru o lună, spuse Darrow. Dar asta nu o să conteze dacă nu o să aibă cine să apere zidurile.

Căpitanul Rolfe se apropie de masă.

– Suliţele de foc sunt din ce în ce mai puţine. O să fim norocoşi dacă o să ne ajungă mâine.

– Atunci să le economisim şi pe ele, spuse Manon. Să le folosim pentru orice valg de rang superior care ajunge peste zidurile oraşului.

Rolfe dădu din cap aprobator. Încă un bărbat pe care îl admira cu o oarecare invidie – deşi lăudăroşenia lui putea fi enervantă.

Era dificil să nu se uite la uşile închise ale camerei. Unde ar fi trebuit să aştepte Asterin şi Sorrel. Păzind.

În schimb, acolo stăteau Petrah şi Bronwen. Nu ca aghiotantă şi locţiitoarea ei, ci doar ca reprezentante ale propriilor sabaturi.

- Să spunem că facem ca săgeţile să ajungă patru zile, zise încruntată Ansel din Briarcliff. Şi suliţele de foc trei zile, dacă le folosim cumpătat. După ce se termină, ce ne rămâne?

- Catapultele încă funcţionează, spuse o nobilă Fae cu părul argintiu.

- Totuşi, sunt menite să producă pagube la distanţă pe câmp, spuse prinţul Galan care, ca şi Aedion, avea ochii lui Aelin. Nu pot fi folosite în lupta de aproape.

- Atunci avem săbii, spuse răguşit Aedion. Şi curaj.

Manon ştia că şi curajul era tot mai puţin.

- Le putem ţine la distanţă pe vrăjitoarele Dinţi-de-fier, spuse Manon, dar putem să vă ajutăm să păziţi şi zidurile.

Într-adevăr, se luptau cu un val neobosit care nu se potolea.

- Aşadar, ăsta e sfârşitul? întrebă Ansel. În patru, cinci zile o să ne oferim gâturile Morathului?

- Luptăm până la ultimul, mormăi Aedion. Până la ultimul!

Nici măcar lordul Darrow nu obiectă când îl auzi. Aşadar, ei plecară, întâlnirea încheindu-se.

Nu mai era nimic de discutat. În câteva zile, toţi aveau să fie mâncare pentru ciori.

CAPITOLUL 103

Furtuna le forţase armata să se oprească.

În prima dimineaţă, fusese atât de aprigă încât Rowan nu reuşise să vadă la câţiva paşi în faţă. Păsările ruk rămăseseră la sol şi fuseseră trimise doar cele mai dure iscoade – pe jos.

Aşadar, armata stătea pe loc. La mai puţin de optzeci de kilometri de graniţa Terrasenului. La o săptămână distanţă de Orynth.

Dacă Aelin ar fi avut toate puterile ei...

Nu toate puterile. Nu le mai avea, îşi aminti Rowan când se afla în cortul lor de război, partenera, soţia şi regina lui stând pe o canapea joasă lângă el.

Nu prea ştia... cum erau puterile depline ale lui Aelin. Probabil cum fuseseră la Mistward, când încă şi le limita. Nu la fel de slabe ca atunci când sosise, dar nici atât de intense ca atunci când încercuise tot oraşul Doranelle cu focul ei.

Cu siguranţă nu suficiente ca să îl înfrunte pe Erawan şi să supravieţuiască. Şi pe Maeve.

Lui nu îi păsa dacă ea avea toată puterea soarelui sau nici măcar un tăciune.

Afară, vântul şuiera, cortul clătinându-se.

– Mereu este atât de rău? întrebă Fenrys, încruntându-se la pereţii cortului care tremura.

– Da, spuseră Elide şi Aelin, apoi zâmbiră.

Era un miracol să vadă acel zâmbet de pe buzele lui Aelin, dar al lui Elide dispăru când zise:

– Furtuna asta ar putea dura câteva zile, iar zăpada să măsoare un metru.

Lorcan, care zăbovea lângă coşul cu cărbuni, mormăi.

– Chiar dacă se opreşte ninsoarea, tot trebuie să înfruntăm zăpada. Soldaţii o să-şi piardă degetele de la mâini şi picioare în ger şi umezeală.

Lui Aelin îi pieri zâmbetul.

– Am să topesc cât mai multă posibil.

Plănuia să se ţină de cuvânt, fiind în stare să se epuizeze ca să reuşească. Dar împreună, dacă şi-ar fi unit puterile, forţa magiei lui Rowan ar fi putut fi îndeajuns cât să facă o potecă, să încălzească armata.

– Tot o să avem o armată care soseşte epuizată în Orynth, spuse Gavriel scărpinându-se în barbă.

Câte zile îl văzuse Rowan privind spre nord, spre fiul care lupta în Orynth? Întrebându-se, fără îndoială, dacă Aedion trăia încă.

– Ei sunt profesionişti, zise sec Fenrys. Fac faţă.

– Ocolişul doar o să-i epuizeze şi mai mult, se auzi Lorcan.

– Ultima dată, am auzit că Morathul controlează Perranthul, rosti Rowan. Elide tresări îndurerată auzindu-l. Nu o să riscăm să traversăm prin apropiere. Nu când ar putea însemna să intrăm într-un conflict care doar ne-ar întârzia sosirea în Orynth şi ne-ar împuţina la număr.

– M-am uitat la hărţi de zece ori. Gavriel se încruntă spre locul unde erau întinse pe masa de lucru. Nu există o altă cale spre Orynth fără să ne apropiem prea mult de Perranth.

– Dacă avem noroc, spuse Fenrys, furtuna asta a lovit tot nordul şi poate a îngheţat o parte din armata Morathului pentru noi.

Rowan se îndoia că erau atât de norocoşi, cuprins fiind de senzaţia că orice noroc ar fi avut fusese consumat de femeia care-i stătea alături.

Aelin se uită la el, serioasă şi obosită. Rowan nu-şi putea imagina cum se simţea. Ea îşi cedase toată fiinţa, renunţase la umanitatea şi magia ei. Partenerul său ştia că prima îi lăsase acea expresie bântuită şi rănită în privire şi care o făcea să se simtă străină în propriul corp.

Cu o seară în urmă, Rowan nu se grăbise să-i facă din nou cunoştinţă cu unele părţi ale corpului ei. Şi cu unele din ale lui. Îşi petrecuse şi mult timp făcând asta, până ce acea expresie bântuită dispăruse, până ce ea se zvârcolise sub el, arzând în timp ce o pătrundea. Nu-şi împiedicase lacrimile să curgă, chiar dacă se transformaseră în abur înainte să îi atingă corpul, vărsând şi ea lacrimi la rândul ei, strălucitoare ca argintul în foc în timp ce îl ţinea strâns.

Totuşi, în dimineaţa asta, când o trezise cu săruturi pe maxilar şi gât, acea expresie bântuită revenise, fără să mai plece.

Mai întâi, cicatricile ei. Apoi, trupul muritor de om.

Renunţase la destule lucruri. El ştia că ea plănuia să renunţe la şi mai multe.

O cercetaşă rukhină o strigă pe regină de la clapele cortului, iar Aelin îi ordonă încet să intre. Dar cercetaşa băgă doar capul, cu ochii mari. Zăpada îi acoperea gluga, sprâncenele şi genele.

– Maiestate, Maiestăţile Voastre, se corectă ea, uitându-se la el. Rowan nu se deranjă să îi spună că el era şi avea să rămână întotdeauna doar „înălţimea sa“. Trebuie să veniţi! Cercetaşa gâfâia destul de tare încât să scoată aburi în aerul rece care intra prin clapele cortului. Toţi!

Ei avură nevoie de câteva minute să se îmbrace cu hainele călduroase şi să se pregătească pentru zăpadă şi vânt.

Dar apoi, înaintară cu toţii încet prin nămeţi, cercetaşa călăuzindu-i pe lângă corturile pe jumătate înzăpezite. Nici măcar sub copaci nu se puteau adăposti.

Totuşi, ajunseră la marginea taberei, zăpada orbitoare viscolind pe lângă ei şi ascunzând locul spre care arătă cercetaşa când spuse „Uitaţi!“

Lângă el, Aelin se poticni un pas. Rowan se întinse spre ea ca să o împiedice să cadă.

Dar nu cădea. Se înclinase în faţă – ca şi când ar fi vrut să alerge înainte.

Rowan văzu în sfârşit la ce se uita ea, cine ieşise dintre copaci.

Înconjurat de zăpadă, era aproape invizibil în haina albă de blană. Ar fi fost invizibil dacă n-ar fi fost flacăra aurie care pâlpâia între coarnele lui mândre.

Lordul Nordului.

Iar la picioarele lui și peste tot în jur... Neamul Mititelelor.

Cu zăpada lipindu-i-se de gene, Aelin scoase un sunet când cea mai apropiată ființă își îndoi mâna, făcându-le semn ca și când ar fi spus: „Urmați-ne!"

Ceilalți se holbară tăcuți la cerbul măreț care venise să îi salute.

Să o îndrume spre casă pe regina Terrasenului.

Dar apoi, vântul începu să șoptească, și nu era cântecul pe care îl auzea de obicei Rowan.

Nu, era o voce pe care o auziră *cu toții* când trecu pe lângă ei.

„Orynthul este osândit, moștenitoare a lui Brannon. Trebuie să te grăbești!"

Un fior care nu avea nicio legătură cu frigul îl străbătu pe Rowan.

– Furtuna, spuse Aelin deodată, cuvintele fiind înghițite de zăpadă.

„Trebuie să te grăbești. O să-ți arătăm calea, rapidă și nevăzută."

Aelin înțepeni și-i zise vocii, veche precum copacii, la fel de veche precum pietrele dintre ei:

– Deja m-ai ajutat de multe ori.

„Și tu ai dăruit multe, moștenitoare a lui Brannon. Noi, cei care ne amintim de el, știm că ar fi făcut o asemenea alegere, dacă ar fi fost posibil. Pădurea Oakwald nu o să uite niciodată de Brannon sau de moștenitoarea lui."

Aelin se îndreptă și studie copacii, vântul care viscolea zăpada.

„Dryad." Acesta era cuvântul pe care îl căuta el. Dryad. Un spirit al copacului.

– Care este prețul tău? întrebă Aelin, vocea ei fiind mai puternică acum.

– Chiar vrei să întrebi? mormăi Fenrys.

Rowan mârâi la el.

Dar Aelin rămase nemişcată cât aşteptă ca dryadul să-i răspundă. Vocea pădurii Oakwald, a Neamului Mititelelor şi a fiinţelor care aveau demult grijă de ea.

„O lume mai bună, răspunse în sfârşit dryadul. Chiar şi pentru noi.“

* * *

Armata se agita cât se pregăti de marş, ca să se grăbească spre nord.

Dar Aelin îl târî pe Rowan în cortul lor, spre teancul de cărţi aduse de Chaol şi Yrene din continentul sudic.

Ea îşi trecu degetul peste titluri, căutând, studiind.

- Ce faci? o întrebă partenerul ei.

Aelin ignoră întrebarea şi fredonă când găsi cartea pe care o căuta. O răsfoi, atentă să nu rupă paginile vechi.

- Poate că sunt o vacă proastă, dar nu fără opţiuni mormăi ea, rotind cartea ca să îi arate lui Rowan pagina pe care o căuta.

Ochii lui Rowan scânteiară.

„Mă incluzi şi pe mine în complotul ăsta, prinţesă?“

Aelin zâmbi. „Nu vreau să te simţi ignorat.“

El îşi înclină capul.

- Atunci, trebuie să ne grăbim!

Ascultând zgomotul armatei care se pregătea în afara cortului lor, Aelin dădu aprobator din cap. Şi începu.

CAPITOLUL
104

Cu transpirația și sângele care-i curgeau înghețând rapid, Aedion gâfâi când se rezemă de zidurile distruse ale orașului și privi inamicul din tabără retrăgându-se pentru seara asta.

Era un fel de glumă proastă, o tortură, ca războinicii Morathului să se oprească la fiecare apus. Ca și când ar fi fost oarecum civilizați, ca și când ființele care-i infestau pe atât de mulți dintre soldații de dedesubt ar fi avut nevoie de lumină.

El știa de ce Erawan ordonase să îi obosească zi de zi, să le distrugă moralul, asta fiind mai rău decât să îi lase să moară în glorie.

Erawan nu își dorea o simplă victorie, ci ca ei să i se predea. Să-l implore să se termine, să îi omoare, să îi conducă.

Aedion scrâșni din dinți când coborî pe metereze șchiopătând, lumina și căldura scăzând cu repeziciune.

Cinci zile.

Armele pe care le estimaseră că ar fi ajuns la epuizare în trei sau patru zile rezistaseră până azi. Până acum.

Pe zid, unul dintre mycenieni aruncă o limbă de foc asupra unui valg care tot încerca să urce pe scara de asediu. Unde ardea aceasta, demonii cădeau.

Rolfe stătea lângă femeia care folosea sulița de foc, fața fiindu-i la fel de însângerată și transpirată ca a lui Aedion.

O mână cu armură neagră se apucă de meterezele de lângă Aedion când el trecu mai departe, voind să se prindă.

Abia uitându-se, Aedion lovi cu scutul vechi. Un țipăt tot mai slab fu singura lui confirmare că soldatul inamic căzuse la pământ.

Rolfe zâmbi macabru când Aedion se opri, simțind greutatea armurii ca pe o mie de tone. În aer, vrăjitoarele Crochan și Dinți-de-fier treceau înapoi peste zidurile orașului, mantiile roșii atârnând peste mături, aripile de piele bătând neregulat. Aedion privi cerul până ce văzu balaurul fără călăreață pe care îl căuta în fiecare zi și seară.

Reperându-l și ea, Lysandra se înclină și începu să coboare încet spre zidul orașului.

Atât de mulți morți! Tot mai mulți în fiecare zi. Viețile pierdute îi îngreunau fiecare pas. Nu putea face nimic pentru a îndrepta lucrurile.

– Arcașii nu mai au săgeți, îi spuse Aedion lui Rolfe în loc de salut când Lysandra se apropie, cu sângele ei și al altora pe aripi și piept.

Rolfe făcu semn din bărbie spre războinica myceniană care încă trăgea din când în când cu sulița de foc.

Lysandra ateriză, transformându-se într-o sclipire și, instantaneu, ajunse lângă Aedion, ascunsă sub brațul pe care-și purta scutul. Un sărut ușor și rapid fu singurul lor salut. Singurul lucru pe care el îl aștepta cu nerăbdare în fiecare seară.

Câteodată, după ce erau bandajați și mâncau ceva, reușea să capete mai mult de atât. Adesea, nu se deranjau să se spele înainte să găsească o firidă umbrită. Apoi, nu mai exista decât ea; nu mai contau decât perfecțiunea ei și micile sunete pe care le scotea când o lingea pe gât, când mâinile lui îi explorau foarte încet fiecare centimetru al trupului, lăsând-o să impună ritmul, să îi arate și să îi spună cât de departe voia să meargă. Însă nu până la acea împreunare finală... nu încă.

Era ceva pentru care să trăiască amândoi – acela era jurământul lor nerostit.

Ea duhnea a sânge valg, dar Aedion o sărută din nou pe tâmplă înainte să se uite din nou la Rolfe. Lordul piraților zâmbi macabru, perfect conştient că, probabil, acestea aveau să fie ultimele lor zile. Ultimele ore.

Războinica myceniană îşi îndreptă din nou suliţa de foc, iar valgul rămas se rostogoli în întuneric, doar nişte oase topite şi pânză fluturândă.

– Asta e ultima, spuse încet Rolfe.

Lui Aedion îi luă o clipă ca să îşi dea seama că nu se referea la ultimul soldat din seara asta.

Războinica myceniană lăsă suliţa de foc cu un zgomot metalic.

– S-au terminat suliţele de foc, spuse Rolfe.

~

Întunericul se lăsă peste Orynth, atât de dens încât până şi flăcările castelului se micşorară.

Pe meterezele castelului, cu Darrow stând tăcut lângă ea, Evangeline privi rândurile soldaţilor venind încet de pe ziduri şi din aer.

Tobele începură să bată.

Ritmul era ca o bătaie a inimii, ca şi când armata inamică de pe câmp ar fi fost o bestie mare care se trezea, pregătindu-se acum să îi devoreze.

În majoritatea zilelor, băteau toba de la răsărit la apus, zgomotul fiind înghiţit de vuietul luptei. Faptul că începuseră din nou odată cu apusul soarelui... Stomacul ei se agită.

– Mâine, şopti lordul Sloane din locul unde stătea lângă Darrow. Sau poimâine. Atunci o să se termine.

Nu se aşteptau la o victorie. Evangeline ştia asta acum.

Darrow nu spuse nimic, iar lordul Sloane îl bătu uşor pe umăr înainte să intre în clădire.

– Ce se întâmplă la sfârşit? îndrăzni Evangeline să îl întrebe pe Darrow.

Bătrânul privi peste oraş, câmpul de luptă fiind învăluit în beznă.

– Fie ne predăm, spuse el răguşit, şi Erawan ne înrobeşte pe toţi, fie luptăm până murim cu toţii.

Erau nişte cuvinte atât de dure şi totuşi, tinerei îi plăcea că nu îi ascundea nimic.

– Cine o să decidă ce facem?

Ochii lui gri îi studiară chipul.

– O să fie răspunderea noastră, a lorzilor din Terrasen.

Evangeline dădu din cap. Focurile din tabăra inamică se aprinseră, flăcările lor părând să imite ritmul tobelor.

– Tu ce ai hotărî? întrebarea lui Darrow era rostită încet, de încercare.

Ea se gândi la asta. Nu o mai întrebase nimeni aşa ceva.

– Mi-ar fi plăcut foarte mult să locuiesc în Caraverre, recunoscu Evangeline. Ştia că el nu cunoştea teritoriul, dar asta nu conta acum, nu-i aşa? Murtaugh mi-a arătat ţinutul – râurile şi munţii din apropiere, pădurile şi dealurile. O durere îi zvâcni în piept. Am văzut grădinile de lângă casă şi mi-ar fi plăcut să le văd primăvara. Gâtul i se strânse. Mi-ar fi plăcut să fi fost casa mea. Aş fi vrut ca... tot Terrasenul să fi fost patria mea.

Darrow nu spuse nimic, iar Evangeline se sprijini cu o mână de pietrele castelului, privind acum spre vest, ca şi când ar fi putut vedea tocmai până în Allsbrook şi micul teritoriu din umbra lui. Spre Caraverre.

– Ştii, asta a însemnat întotdeauna Terrasenul pentru mine, continuă Evangeline, vorbind mai mult ca pentru sine. Imediat ce Aelin a eliberat-o pe Lysandra şi s-a oferit să o lase să se alăture regatului ei, Terrasenul a însemnat întotdeauna acasă. Un loc unde... oamenii care-i rănesc pe alţii nu au voie să trăiască. Unde oricine, indiferent cine este, de unde a venit şi ce rang are, poate să trăiască în pace. Unde putem avea o grădină primăvara şi să înotăm în râu vara. Nu am mai avut aşa ceva. Adică o casă. Şi mi-ar fi plăcut să fi fost ale mele Caraverre şi Terrasenul. Îşi muşcă buza. Până la sfârşit. Pentru casa mea, oricât de nouă ar fi, aleg să lupt.

Darrow rămase tăcut atât de mult timp încât ea îşi ridică privirea la el.

Nu îi văzuse niciodată ochii atât de trişti, ca şi când povara tuturor anilor lui l-ar fi apăsat cu adevărat.

– Vino cu mine! zise el simplu.

Ea îl urmă pe metereze şi în căldura castelului, prin diverse holuri întortocheate, tocmai până în Marea Sală, unde se pregătea o cină prea mică. Una dintre ultimele lor mese.

Nimeni nu se deranjă să îşi ridice privirea din farfurie când Evangeline şi Darrow trecură printre mesele lungi la care se înghesuiau soldaţi răniţi şi epuizaţi.

Nici Darrow nu se uită la ei când merse direct la cei care aşteptau mâncarea. Direct spre Aedion şi Lysandra care se ţineau în braţe în timp ce îşi aşteptau rândul. Aşa cum ar fi trebuit să fie de la început - împreună.

Aedion, simţind apropierea lui Darrow, se întoarse. Generalul părea foarte obosit.

Aşadar, ştia că a doua zi sau a treia avea să fie ultima lor zi. Lysandra îi schiţă un zâmbet lui Evangeline şi îşi dădu seama că şi ea ştia. Că ar fi încercat să găsească o cale să o scape, înainte de final.

Chiar dacă Evangeline nu ar fi permis niciodată aşa ceva.

Darrow îşi desfăcu sabia de la centură şi i-o întinse lui Aedion.

Liniştea începu să se unduiască prin sală la vederea sabiei lui Aedion, sabia din Orynth.

Darrow o întinse între ei, mânerul vechi din os strălucind.

- Terrasenul este căminul tău.

Chipul palid al lui Aedion rămase nemişcat.

- A fost din ziua în care am sosit aici.

- Ştiu, spuse Darrow, privind sabia. Şi l-ai apărat mai mult decât ar fi făcut-o orice localnic. Mai mult decât i s-ar putea cere cuiva să o facă. L-ai apărat fără să te plângi, fără frică, şi ţi-ai servit regatul cu generozitate. Îi întinse sabia. Să ierţi un bătrân mândru care a vrut să facă şi el asta!

Aedion îşi luă braţul de pe umărul Lysandrei şi apucă sabia.

- Să servesc acest regat a fost cea mai mare onoare din viaţa mea!

- Ştiu, repetă Darrow şi-şi coborî privirea la Evangeline înainte să se uite la Lysandra. Cineva foarte înţelept mi-a spus recent că Terrasenul nu este doar un loc, ci un ideal. O casă pentru toţi cei care rătăcesc, pentru cei care au nevoie să fie primiţi cu braţele deschise. Îşi înclină capul spre Lysandra. Recunosc oficial Caraverre şi teritoriile acestuia şi pe tine ca lady.

Lysandra o luă de mână pe Evangeline şi o strânse puternic.

– Pentru curajul neclintit în faţa inamicului adunat în pragul uşii noastre, pentru tot ce ai făcut ca să aperi acest oraş şi regat, Carraverre o să fie recunoscut şi o să-ţi aparţină pentru totdeauna. Ea făcu un schimb de priviri cu Aedion. Urmaşii tăi şi urmaşii urmaşilor lor o să-l moştenească.

– Evangeline este moştenitoarea mea, spuse cu vocea groasă, punând o mână caldă pe umărul ei.

Darrow schiţă un zâmbet.

– Ştiu şi asta. Dar aş vrea să mai spun ceva, probabil în ultima noastră seară. Îşi înclină capul spre Evangeline. Nu am avut copii şi nici nu am adoptat vreunul. Ar fi o onoare să numesc o tânără atât de înţeleaptă şi curajoasă drept moştenitoare a mea.

Linişte absolută. Evangeline clipi de câteva ori.

Darrow continuă în liniştea apăsătoare:

– Aş vrea să îmi înfrunt inamicii ştiind că inima tărâmului meu, a acestui regat, o să bată în pieptul lui Evangeline. Că, indiferent de întunericul tot mai mare, Terrasenul o să trăiască întotdeauna în cineva care-i înţelege esenţa fără să trebuiască să fie învăţat, care întruchipează cele mai bune calităţi ale lui. El gesticulă spre Lysandra. Dacă accepţi.

Să o facă protejata lui – şi lady... Evangeline strânse cu putere mâna lui Darrow.

– Eu... Lysandra clipi şi se întoarse spre ea cu ochi strălucitori. Nu eu hotărăsc, nu-i aşa?

Aşadar, Evangeline îi zâmbi lui Darrow.

– Mi-ar plăcea foarte mult!

~

Tobele bătură toată noaptea.

Manon nu ştia ce orori noi aveau să se dezlănţuie la răsărit.

Stând lângă Abraxos în cuibul din turn, priviră împreună marea nesfârşită de întuneric.

Curând, avea să se termine totul. Speranţa disperată a lui Aelin Galathynius se stinsese.

Ar fi reuşit să scape cineva, de îndată ce zidurile oraşului ar fi fost sparte? Şi unde s-ar fi dus? L-ar mai fi oprit cineva pe Erawan, după ce umbra lui ar fi preluat controlul?

Dorian - el ar fi putut să o facă. Dacă luase cheile. Dacă supravieţuise.

Era posibil să fie mort. Să mărşăluiască acum spre ei, cu un colier negru la gât.

Manon îşi sprijini capul de coastele calde şi aspre ale lui Abraxos.

N-avea să-şi ducă poporul acasă, în Pustiuri.

A doua zi - în oasele ei bătrâne şi viclene, ştia că oraşul urma să cadă a doua zi. În afară de săbii şi sfidare, nu mai aveau alte arme şi, astfel, ar fi rezistat prea puţin împotriva armatei nesfârşite care îi aştepta.

Abraxos îşi mişcă aripa ca să o protejeze de vânt.

- Aş fi vrut să le văd, spuse încet Manon. Pustiurile. Doar o dată.

Abraxos forăi, înghiontind-o uşor cu capul. Ea îl mângâie pe bot.

Şi, în ciuda întunericului care se pogorâse peste câmpul de luptă, reuşi să-şi imagineze dealurile verzi care se întindeau spre o mare agitată şi gri. Un oraş strălucitor pe ţărm, vrăjitoarele zburând pe mături sau balauri în văzduh. Auzi râsetul micilor vrăjitoare pe străzi, muzica demult uitată a poporului lor plutind în vânt. Un spaţiu deschis, luxuriant şi verde pentru totdeauna.

CAPITOLUL
105

Sângele şiroia pe câmpul de luptă.

Curgea atât de mult sânge şi atât de multe săgeţi zburau, încât atunci când îşi găseau ţinta în coastele şi aripile Lysandrei, abia le simţea.

Morathul îşi folosise cu chibzuinţă arsenalul. Până astăzi.

La răsărit, dezlănţuise un val de săgeţi care, ajungând în văzduh, se transformase într-o mănuşă mortală. Ea nu voia să ştie câte vrăjitoare Crochan muriseră, în ciuda eforturilor vrăjitoarelor rebele Dinţi-de-fier de a le proteja cu trupurile balaurilor lor.

Dar cele mai multe reuşiseră să se înalţe în văzduh şi direct în atacul violent al legiunii Dinţi-de-fier.

Dedesubt, războinicii Morathului roiau cu o grabă nemaivăzută – o mare neagră care se izbea în zidurile oraşului, trecând pe deasupra din când în când.

Scările de asediu erau ridicate mai repede decât puteau fi doborâte, iar acum, în razele soarelui ce abia răsărea, turnurile de asediu înaintau încet.

Lysandra se năpusti asupra unei vrăjitoare Dinţi-de-fier – Cioc-Negru, după fâşia de piele neagră de pe fruntea ei – şi o smulse din şa înainte să sfâşie gâtul balaurului pe care-l călărea.

Una. Doar una din mulţimea ce întuneca văzduhul.

Ea plonjă, alegându-şi altă ţintă.

Apoi o alta. Şi încă una. Efortul n-avea să fie suficient.

Şi dacă în ultimele săptămâni legiunea Dinţi-de-fier se mulţumise doar să îi atace, azi forţau limitele. Îi împingeau pas cu pas spre Orynth.

Iar Lysandra sau orice vrăjitoare Crochan sau rebelă Dinţi-de-fier nu putea face nimic pentru a împiedica asta.

Aşadar, vrăjitoarele mureau.

Iar sub ele, mureau şi soldaţii din atât de multe regate.

Ultima înfruntare... ultimele câteva ore din alianţa lor disperată.

~

Manon respira sacadat, iar mâna în care ţinea sabia o durea.

Se adunaseră împotriva legiunii Dinţi-de-fier de nenumărate ori şi tot de atâtea ori fuseseră respinşi, împinşi către Orynth. Spre ziduri.

Vrăjitoarelor Crochan se poticneau. Chiar şi rebelele Dinţi-de-fier începuseră să zboare neglijent.

Cum de se ajunsese la asta, în ciuda faptului că luptaseră necontenit? Cele Treisprezece îşi dăduseră viaţa; pieptul îi era pustiit, vuietul luptei fiind încă unul distant în liniştea din mintea ei. Şi totuşi, se ajunsese la asta.

În cazul în care continuau în acelaşi ritm, urmau să fie cotropite înainte de lăsarea nopţii. Dacă nu îşi regândeau planul de atac, nu mai rămâneau cu nimic până la răsărit. Spiritul ei, aşa sfâşiat cum era, considera că aşa ceva era inacceptabil. Să se înfurie în pragul morţii ce-i aştepta.

Trebuiau să se retragă spre zidurile oraşului. Să se regrupeze şi să folosească Orynthul şi munţii din spatele lui în avantajul lor. Cu cât mai mult zăboveau în spaţiul deschis, cu atât mai mortal avea să devină totul.

Manon scoase cornul de la centură şi suflă de două ori.

Vrăjitoarele Crochan şi Dinţi-de-fier se întoarseră spre ea, cu ochii mari de groază. Manon suflă din nou în corn.

„Retragerea!“ răsuna cornul. „Retragerea spre oraş!“

~

Poarta vestică a oraşului se cutremură.

Acolo unde vechile cioplituri împodobiseră cândva plăcile înalte de fier, rămăseseră doar adânciturile stropite de sânge.

O bubuitură asurzitoare răsună prin oraş şi munţi, iar Aedion, gâfâind în timp ce se lupta pe meterezele de deasupra porţilor, îndrăzni să îşi mute privirea de la ultimul adversar. Îndrăzni să studieze urma ultimei lovituri a berbecului.

Soldaţii umpleau coridorul spre poartă, mai mulţi flancând străzile de dincolo de acesta. Cât de mulţi puteau să nu fie prezenţi pe ziduri.

Curând, poarta vestică avea să cedeze. După mii de ani, s-ar fi deschis în sfârşit.

Sabia din Orynth îi aluneca din mâna însângerată, scutul lui vechi fiind plin de sânge.

Oamenii deja fugeau spre castel - cei curajoşi care zăboviseră în oraş în tot acest timp, sperând să supravieţuiască. Acum fugeau cu odraslele în braţe, spre castel - ultimul bastion împotriva hoardelor Morathului pentru cine ştie câtă vreme.

Probabil câteva ore.

Manon dăduse ordinul de retragere, iar vrăjitoarele Crochan şi Dinţi-de-fier aterizară pe zidul de lângă poarta încă stabilă din sud, unele alăturându-se luptei, altele ţinând piept legiunii inamice aeriene venite în urma lor.

Poarta vestică se cutremură din nou, legănându-se către interior, lemnul, metalul şi lanţurile care o întăreau cedând.

Aedion simţi inamicul care se grăbea în stânga lui expusă şi îşi ridică scutul nespus de greu, însă un balaur fără călăreţ interceptă soldatul, rupând bărbatul în două înainte să îi arunce rămăşiţele de pe metereze.

Cu un licăr de lumină, Lysandra ajunse acolo, luând hainele, sabia şi scutul unui Asasin Tăcut doborât.

- Spune-mi încotro să le ordon lui Manon şi celorlalţi postaţi în oraş să se îndrepte, rosti ea gâfâind puternic.

Din rana de pe braţ, sângele îi curgea peste tot, dar nu părea să observe.

Aedion încercă să-şi capete calmul care îl îndrumase în alte lupte aproape pierdute. Însă aceasta nu era o luptă aproape pierdută.

Avea să fie o înfrângere, clară și brutală. Un măcel.

– Aedion! se auzi numele lui ca o rugăminte frenetică pe buzele Lysandrei.

Un soldat valg se năpusti asupra lor, iar Aedion îl spintecă pe bărbat de la buric la nas cu o lovitură a sabiei din Orynth. Lysandra abia clipi când sângele negru o împroșcă.

Poarta vestică se clătină, fierul scârțâind când începu să se deschidă.

El trebuia să plece, să coboare acolo ca să conducă lupta de la poartă, unde avea să fie ultima lui înfruntare și unde urma să-și găsească sfârșitul, apărând locul pe care îl iubise cel mai mult. Măcar atât putea face, având în vedere toți războinicii care căzuseră din cauza lui și a alegerilor sale. Să moară pentru Terrasen.

O moarte demnă de un cântec. Un sfârșit demn de a fi povestit în jurul focului, dacă în noua lume a întunericului, a lui Erawan, s-ar fi permis aprinderea focurilor.

Legiunea Dinți-de-fier a Morathului dădu buzna în suratele rebele; vrăjitoarele Crochan, extenuate, stăteau pe pietre și beau apă, verificându-și rănile. Își acordau un răgaz înaintea ultimei lupte.

De-a lungul zidului, soldații valgi copleșeau meterezele.

Așadar, Aedion se aplecă și o sărută pe Lysandra; o sărută o ultimă dată pe femeia care ar fi trebuit să-i fie soție și parteneră.

– Te iubesc!

Tristețea îi umbri chipul frumos.

– Și eu te iubesc! Ea gesticulă spre poarta vestică, spre soldații care așteptau să se deschidă. Până la final?

Aedion își ridică scutul și învârti sabia din Orynth în mâini, scăpând de rigiditatea care îi cuprinsese degetele.

– Am să te regăsesc! îi promise el. În orice viață ne-ar aștepta după asta.

Lysandra dădu din cap.

– În toate viețile!

Împreună, se întoarseră spre scările care duceau către porți și îmbrățișarea morții care îi aștepta.

Sunetul unui corn spintecă aerul, lupta și lumea.

Aedion înțepeni.

Se întoarse în direcţia sunetului, spre sud. Se auzea de dincolo de rândurile înghesuite ale Morathului, de dincolo de marea de întuneric, dinspre poalele dealurilor care mărgineau câmpia întinsă din Theralis.

Cornul răsună din nou, sfidător.

– Nu este cornul Morathului, şopti Lysandra.

Şi apoi îşi făcură apariţia. La poalele dealurilor. Un rând de războinici în armuri aurii, infanterişti şi cavalerie. Tot mai mulţi, un şir lung traversând coama ultimului deal.

Umplând cerul şi întinzându-se către orizont, păsările mărețe în armuri îşi purtau călăreţii. Erau păsări ruk.

Şi înaintea tuturor, cu sabia ridicată în aer când cornul răsună o ultimă dată, rubinul din mânerul sabiei mocnind ca un mic soare...

Înaintea tuturor, călare pe Lordul Nordului, era Aelin.

CAPITOLUL
106

Lodul Nordului şi Neamul Mititelelor îi conduseseră pe potecile vechi şi uitate din Oakwald şi prin munţii Perranth. Repede şi cu hotărâre, grăbindu-se să scape de osândă, înaintaseră pe ultima parte a drumului spre nord.

Nu prea se opriseră ca să se odihnească, lăsând în urmă proviziile inutile.

Cercetaşii ruk nu îndrăzniseră să zboare înainte de frică să nu fie descoperiţi de Morath. De frică să strice surpriza.

Şase zile mărşăluise armata impresionantă din spatele său.

Terenul accidentat se nivelase. Micile râuri îngheţaseră ca ei să treacă, arborii stăvilind ninsoarea.

Călătoriseră toată noaptea, iar când se crăpase de ziuă, Lordul Nordului îngenunchease lângă Aelin şi se oferise să o poarte călare.

Nu exista o şa pentru el; nu era necesară şi nimănui nu i s-ar fi permis vreodată să-i facă una. Aelin ştia că niciun călăreţ n-ar fi căzut de pe spatele lui, dacă l-ar fi lăsat să-l încalece.

Unii îngenuncheaseră când ea trecuse pe lângă ei. Chiar şi Dorian şi Chaol îşi plecaseră capetele.

Rowan, călare pe un cal Darghan cu privire aprigă, dăduse pur şi simplu din cap ca şi când s-ar fi aşteptat dintotdeauna ca ea să ajungă acolo, în fruntea armatei care, în ultimele ore, venise la galop către marginea Orynthului.

Îşi pusese coroana de luptă, îmbrăcase armura luată din Anielle şi se echipase cu armele care le prisoseau lui Fenrys şi Lorcan.

Yrene, Elide şi vindecătoarele trebuiau să rămână în urmă, până ce păsările ruk puteau să le ducă în Orynth. Dorian şi Chaol aveau să-i conducă pe sălbaticii Colţilor în flancul drept, nobilii khaganatului fiind în stânga, iar Sartaq şi Nesryn în văzduh, cu păsările ruk, urmând ca Aelin şi Rowan, însoţiţi de Fenrys, Lorcan şi Gavriel, să ocupe centrul.

Armata se întinsese odată cu apropierea de poalele dealului din afara Orynthului, dealurile care urmau să-i ducă spre marginea câmpiei Theralis şi să le ofere prima privelişte a oraşului de dincolo de aceasta.

Cu inima bătându-i cu putere şi Lordul Nordului mergând fără să şovăie, Aelin urcase pe ultimul deal, cel mai înalt şi mai abrupt, şi se uită la Orynth pentru prima dată în ultimii zece ani.

O linişte îngrozitoare pulsă prin ea.

Acolo, între un râu, o câmpie şi munţi, unde strălucise cândva un oraş alb şi minunat...

Domneau fumul, haosul şi groaza. Florine, cândva de culoarea turcoazului, curgea negru.

Vuietul ce răsuna din rândurile numeroase de soldaţi bubuia în zidurile lui, în văzduh...

Ea nu îşi dăduse seama cât de mare avea să fie armata Morathului. Cât de mic şi preţios părea Orynthul în faţa ei.

– Aproape că au reuşit să intre pe poarta vestică, şopti Fenrys care, cu vederea lui de Fae, observa detaliile.

Armata khaganului se împrăştie în jurul lor, pe deal, precum coama unui val ce urma să se spargă în curând. Totuşi, până şi soldaţii Darghan ezitară văzând armata dintre ei şi oraş, caii bătând pasul pe loc.

Studiindu-şi inamicul, Rowan se arătă serios şi totuşi neînfricat.

Erau mulţi soldaţi, legiunea Dinţi-de-fier zburând deasupra lor.

– Vrăjitoarele Crochan luptă la zidurile oraşului, observă Gavriel.

Într-adevăr, ea abia zărea mantiile roşii.

Manon Cioc-Negru nu îşi încălcase jurământul.

Şi nici ea nu intenţiona să o facă.

Aelin se uită la mâna ascunsă sub mănuşă, acolo unde ar fi trebuit să aibă o cicatrice.

„Îţi promit că, indiferent cât de departe aş pleca, indiferent de preţ, am să vin când ai să-mi ceri ajutorul."

N-ar fi avut timp de discursuri sau să-i adune pe soldaţi în spatele ei.

Ei erau pregătiţi, ca şi ea.

– Suflă! îi ordonă Aelin lui Lorcan, care duse cornul la gură şi suflă.

Mai departe, vestitorii khaganatului îi răspunseră suflând din cornurile lor, până când toate sunetele se contopiră într-unul asurzitor ce se grăbea spre Orynth.

Suflară din nou în cornuri.

Aelin o scoase pe Goldryn din teaca de pe spate şi îşi cântări în mână scutul când ridică sabia spre cer, când un fir al magiei ei străpunse rubinul din mâner şi îl făcu să strălucească.

Soldaţii Darghan îşi îndreptară *sulde*-le înainte, lemnul scârţâind, părul cailor fluturând în vânt.

Mai departe, prinţesa Hasar şi prinţul Kashin îşi îndreptară propriile suliţe spre armata inamică. Dorian şi Chaol îşi scoaseră săbiile, cu vârful înainte.

Rowan îşi scoase sabia, cu o secure în cealaltă mână şi chipul ca piatra. De neînfrânt.

Cornurile se auziră a treia şi ultima oară, strigătul de adunare traversând câmpia însângerată.

Lordul Nordului se ridică în două picioare, înălţând sabia Goldryn mai mult spre cer, iar Aelin dezlănţui un licăr de foc prin rubin – semnalul pe care îl aşteptase armata din spatele ei.

Pentru Terrasen. Toţi pentru Terrasen.

Lordul Nordului reveni la poziţia iniţială, flacăra eternă dintre coarne strălucind puternic în clipa în care porni atacul. Armata din jurul şi din spatele lui îl urmă pe deal, apropiindu-se cu fiecare pas, dând năvală spre ultimele rânduri ale Morathului.

Dând năvală spre Orynth.

Spre casă.

* * *

Intrară în luptă neînfricaţi şi furioşi.

Regina de pe cerbul alb nu ezită să se apropie de legiunile care aşteptau, rotindu-şi pur şi simplu sabia în mână - o dată, de două ori - lipindu-şi scutul de trup.

Nici războinicii nemuritori de lângă ea nu ezitară, fixând cu privirea inamicul din faţă.

Cavaleria khaganatului galopă lângă ea, formând prima linie odată cu apropierea de primele rânduri din spate ale Morathului.

Inamicul se întoarse acum spre ei. Suliţele fură îndreptate, iar arcaşii se grăbiră să îşi ocupe poziţiile.

Primul impact avea să fie dureros, aducând moartea multora înainte ca măcar să ajungă acolo.

Dar prima linie trebuia să ajungă. Ei nu puteau ceda.

Din rândurile inamice, răsună un ordin.

- *Arcaşi!*

Corzile scârţâiră, iar ţintele fură fixate.

- *Trageţi!*

Săgeţi uriaşe de fier întunecară soarele, îndreptându-se spre cavaleria grăbită.

Dar păsările ruk, aurii, maronii şi negre ca noaptea plonjară din aer, zburând una lângă cealaltă. Când săgeţile se arcuiră spre pământ, păsările ruk le interceptară, încasându-le ca să protejeze armata de dedesubt.

Păsările ruk fură doborâte.

Şi până şi regina care conducea atacul plânse de furie şi întristare când păsările şi călăreţii lor se prăbuşiră la pământ. Deasupra ei, încasând săgeată după săgeată, cu scutul ridicat spre cer, o tânără călăreaţă scoase un strigăt de luptă.

Primele linii nu puteau ceda.

Vrăjitoarele Dinţi-de-fier, călare pe balauri, se înclinară spre ei, spre păsările ruk care se înălţau spre spatele lor expus.

În oraş, pe zidurile Orynthului, o regină cu părul alb strigă:

- *Atacaţi! Atacaţi! Atacaţi!*

Vrăjitoarele epuizate se înălţară spre cer, călare pe mături şi bestii, ridicându-şi săbiile şi grăbindu-se spre partea din faţă a legiunii aeriene care se întorcea spre păsările ruk. Ca să strivească legiunea Dinţi-de-fier între ele.

Pe pământul însângerat, Morathul îndreptă suliţele, săbiile şi alte arme spre cavaleria care se apropia.

Însă gestul nu era suficient să le oprească.

Căci scuturi de vânt, foc şi moarte întunecată se înălţară şi spintecară primele rânduri ale Morathului, doborând soldaţii pregătiţi de luptă şi expunându-i pe cei din spate care încă aşteptau să îşi ridice armele.

Lăsând Morathul descoperit pentru armata aurie când aceasta se izbi în inamic cu forţa unui val.

CAPITOLUL 107

Rowan gâfâia constant atacând rândurile soldaţilor valgi, strigătele răsunând în jurul lui. În apropiere, trecând prin mulţimea de soldaţi ai Morathului, luptau Aelin şi Lordul Nordului. Soldaţii năvăleau, dar regina şi cerbul nu dădeau înapoi.

Pentru că focul lui Aelin, aşa molcom cum era, îi împiedica pe cei nevăzuţi să o lovească.

Cavaleria Darghan împingea Morathul înapoi şi, deasupra lor, păsările ruk şi balaurii se luptau.

Bestiile, cu pene şi solzi, se prăbuşeau spre pământ.

Borte tot lupta deasupra reginei, păzind-o de vrăjitoarele Dinţi-de-fier care, văzând cerbul alb ca pe un stindard în mijlocul mării întunecate, se îndreptau spre ea. Lângă Borte, logodnicul ei le păzea flancul, iar Falkan Ennar, în trupul unei păsări ruk, păzea celălalt flanc.

Pe calul său neînfricat Darghan, Rowan întinse braţul stâng, securea şuierând. Un cap de valg se rostogoli, dar Rowan deja sfâşia următorul inamic cu sabia.

În ciuda planului pe care-l făcuseră, probabilitatea să iasă învingători era mică. Totuşi, dacă ar fi reuşit să elibereze oraşul, să se regrupeze şi să-şi refacă stocul de provizii înainte de sosirea lui Erawan şi a lui Maeve, ar fi putut să aibă o şansă.

Căci Erawan şi Maeve urmau să vină. Ar fi venit la un moment dat, iar Aelin ar fi vrut să îi înfrunte. Rowan nu intenţiona s-o lase să o facă de una singură.

Rowan se uită spre Aelin. Ea înaintase mai mult, prima linie împrăştiindu-se, grupurile de soldaţi ai Morathului fiind între ei. El trebuia să-i rămână alături.

O vrăjitoare Crochan zbură prin apropiere, ţâşnind pe lângă Rowan ca să se înalţe tot mai sus – direct spre burta fără armură a balaurului unei vrăjitoare Dinţi-de-fier.

Cu sabia ridicată, vrăjitoarea se grăbi de-a lungul burţii acestuia, iute şi brutală.

Sângele curgea pe unde trecea ea.

Bestia mormăi, întinzându-şi aripile, iar Rowan răspândi o rafală de vânt. Balaurul se izbi în soldaţii Morathului cu un bubuit care îi clătină armăsarul.

Când aripile tremurânde înţepeniră şi după ce Rowan îşi ajută calul să-şi recapete echilibrul şi-i doborî pe soldaţii care îi atacau, o căută din nou pe Aelin.

Dar partenera lui nu mai era lângă el.

Înaintând ca o vedenie aurie şi argintie, Aelin ajunsese atât de departe încât era aproape invizibilă. Gavriel nu se zărea pe nicăieri.

Totuşi, Fenrys se lupta în partea cealaltă a lui Rowan, iar Lorcan în stânga lui – un vânt întunecat şi mortal ce lovea şi cu sabia.

Cândva, fuseseră doar nişte sclavi ai unei regine care îi dezlănţuise prin lume. Împreună, învinseseră armate şi decimaseră oraşe.

Atunci, nu îi păsase dacă reuşea să părăsească în viaţă acele câmpuri de luptă. Nu îi păsase dacă regatele cădeau sau supravieţuiau. Primise ordine şi le executase.

Dar aici, astăzi... Aelin nu îi dăduse niciun ordin, niciunul în afară de primul jurământ pe care trebuiau să îl onoreze amândoi: acela de a proteja Terrasenul.

Aşadar, asta aveau să facă. Împreună, fiind din nou o forţă.

Aveau să lupte pentru acest regat, pentru noul lor regat. Noua lor patrie.

Văzu asta în ochii lui Fenrys când, cu o mişcare fermă, tăie în două un soldat... de la mijloc. Văzu acea imagine a unui viitor pe chipul furios al lui Lorcan când războinicul îşi folosi magia şi sabia ca să treacă prin rândurile inamice.

Erau o forță și totuși, mai mult de atât. Frați – războinicii care luptau lângă el erau frații lui. Îi rămăseseră alături în toate situațiile, intenționând ca și pe viitor să facă același lucru.

Asta îl întărea la fel de mult ca gândul la partenera lui, care încă lupta în față. Trebuia să ajungă la ea, să rămână aproape. Cu toții trebuiau să o facă. Orynthul depindea de ei.

Nu mai erau sclavi. Nu mai erau furioși și distruși.

O patrie. Orynthul avea să fie patria lor. Viitorul lor. Împreună.

Soldații Morathului cădeau în fața lor. Unii fugeau de-a dreptul când vedeau cine se lupta în apropiere.

Era probabil motivul pentru care Maeve îi adunase de la bun început. Totuși, ea nu reușise să le folosească pe deplin potențialul și adevărata putere, alegând lanțurile și durerea ca să îi controleze, incapabilă să înțeleagă sau măcar să se gândească la faptul că gloria și bogățiile erau limitate.

Dar pentru o adevărată patrie și o regină care îi considera masculi și nu arme... merita să lupte. Niciun inamic nu se putea împotrivi acestui lucru.

Cu Lorcan și Fenrys luptând lângă el, Rowan scrâșni din dinți și dădu pinteni calului ca să se ducă după Aelin, în vârtejul continuu al haosului și morții.

~

Aelin venise.

Scăpase de Maeve și venise.

Lui Aedion nu îi venea să creadă. Nici măcar când văzu armata care lupta împreună cu ea. Nici măcar când îi văzu pe Chaol și Dorian conducând flancul drept, atacând cu primele rânduri și cu sălbaticii din Colți, magia regelui aruncând fuioare de gheață în inamic.

Chaol Westfall nu îi dezamăgise și, cumva, îl convinsese pe khagan să trimită ceea ce părea a fi cea mai mare parte a armatei lui.

Dar acea armată se apropia încet de Orynth, încă prea departe în câmpia Theralis.

Morathul nu îşi opri atacul la cele două porţi ale Orynthului. Cea sudică rezista, dar poarta vestică începea să cedeze.

Lysandra se transformase în balaur şi zburase într-un ultim atac al lui Manon Cioc-Negru şi al vrăjitoarelor Crochan asupra legiunii Dinţi-de-fier, sperând să o strivească între ele şi păsările ruk. Femeia metamorfică lupta acum acolo, pierdută în toiul încăierării.

Aşadar, Aedion se grăbi spre poarta vestică, scoţând un strigăt de luptă când oamenii lui îl lăsară să ajungă direct la uşile de fier şi la armata inamică abia vizibilă printre plăcile separate. În clipa în care poarta se deschidea, totul se sfârşea.

Lui Aedion îi tremurau picioarele de epuizare şi braţele îi erau încordate, dar rămânea pe loc. Pentru cele câteva clipe pe care le mai avea de trăit.

Aelin venise. Era suficient.

~

Magia lui Dorian izbucni din el, doborând soldaţii care atacau. Alături de Chaol şi înconjuraţi de sălbaticii din Colţi, făcură o potecă printre soldaţii Morathului, săbiile lor lovind şi ridicându-se, respiraţia arzându-le gâturile.

El nu văzuse niciodată o luptă. Ştia că nu îşi dorea să mai vadă vreodată. Haosul, zgomotul, sângele, caii care nechezau...

Dar nu se temea. Iar Chaol care călărea lângă el, distrugându-i pe soldaţii dintre ei, nu ezita. Scrâşnind din dinţi, era o maşină de ucis ce nu se mai oprea.

Pentru Adarlan – pentru ce i se făcuse şi ce ar fi putut deveni.

Cuvintele îi răsunau în urechi cu fiecare respiraţie gâfâită. „Pentru Adarlan!“

Armata Morathului se întindea în faţă, încă între ei şi zidurile distruse ale Orynthului.

Dorian nu îşi permise să se gândească la câţi rămăseseră. Se gândi doar la sabia şi scutul din mâinile lui, Damaris fiind deja scăldată în sânge şi în magia pe care o folosea ca să îi însoţească loviturile. Nu voia să se transforme – nu încă. Nu înainte ca armele şi magia să înceapă să cedeze. Nu mai luptase într-un alt trup, dar ar fi încercat. Ca balaur sau pasăre ruk, ar fi încercat.

Undeva deasupra lui zbura Manon Cioc-Negru. El nu îndrăzni să îşi ridice privirea suficient cât să caute licărul unui păr alb-argintiu sau strălucirea aripilor întărite cu mătase de păianjen.

Nu o vedea pe niciuna dintre Cele Treisprezece şi nici nu le recunoştea pe vrăjitoarele Crochan din înaltul cerului.

Aşadar, Dorian continuă să lupte, alături de fratele lui de suflet şi de arme.

Intenţiona să-i numere pe toţi la sfârşitul zilei. Dacă supravieţuiau. Dacă ajungeau la zidurile oraşului.

Doar atunci avea să numere morţii.

~

Existau doar oraşul asediat al lui Aelin, armata din faţa lui şi sabia antică din mâna ei.

Turnurile de asediu se apropiau de ziduri, trei astfel de turnuri adunându-se în preajma porţii sudice, toate pline cu soldaţi.

Se afla încă prea departe pentru magia ei.

Magie fără de care începea să rămână, dispărându-i repede din vene.

Nu mai avea un puţ nesfârşit de putere. Ea trebuia să o păstreze, să o folosească în avantajul ei, împreună cu instruirea primită în ultimii zece ani. Era asasină cu mult timp înainte de a-şi fi stăpânit puterea.

Nu îi era greu să revină la ceea ce fusese cândva. Să îi permită lui Goldryn să verse sânge, să atace mai mulţi soldaţi şi să îi lase însângeraţi în urmă.

Sub ea, Lordul Nordului era o furtună, blana albă fiindu-i pătată de sânge roşu şi negru.

Flacăra nemuritoare dintre coarnele lui nici măcar nu pâlpâia.

Din cer ploua cu sânge, vrăjitoare, balauri şi păsări ruk luptând şi murind deopotrivă.

Borte încă o apăra, atacând orice vrăjitoare Dinţi-de-fier care se năpustea asupra ei din zbor.

Minutele se transformau în ore... sau poate era invers. Trecând de amiază, soarele începea să apună, umbrele devenind mai lungi.

Rowan şi ceilalţi se împrăştiaseră pe câmp, dar, din când în când, o rafală de vânt rece îi spunea că partenerul ei încă lupta şi îşi făcea loc ucigând, încercând să ajungă din nou lângă ea.

Încet, Orynthul începu să se ivească mai aproape. Lent, zidurile însemnate drept reper îndepărtat se transformară într-o prezenţă impunătoare.

Turnurile de asediu ajunseră la ziduri, iar soldații luară cu asalt meterezele.

Totuşi, porţile mai rezistau.

Aelin îşi ridică privirea ca să le ordone lui Borte şi Yeran să doboare turnurile de asediu.

Chiar la timp ca să îi vadă pe cei şase balauri Dinţi-de-fier izbindu-se în păsările ruk, împrăştiindu-i pe Borte, Falkan şi Yeran, păsările şi balaurii ţipând când loviră pământul şi se rostogoliră, făcând astfel loc unui balaur imens să plonjeze spre Aelin.

Tânăra regină aruncă un zid de foc spre cer când balaurul îşi întinse ghearele spre ea şi Lordul Nordului.

Balaurul se înclină, ridicându-se şi plonjând din nou.

Lordul Nordului se ridică în două picioare, rămânând pe loc în timp ce balaurul se îndreptă către ei, dar Aelin sări de pe spatele lui, nereuşind să rostească „Pleacă!" din cauza gâtului rănit de la atâta ţipat.

Lordul Nordului pur şi simplu îşi plecă privirea când balaurul se năpusti asupra lor.

Ea nu avea suficientă magie – nu încât să transforme creatura în cenuşă.

Aşadar, Aelin îşi proiectă magia în jurul cerbului şi ieşi din sfera de foc ţinând scutul ridicat şi sabia înclinată.

Se pregăti pentru impact, studiind fiecare detaliu al armurii balaurului: unde era cel mai slab punct, unde putea lovi dacă reuşea să se ferească de muşcătura lui.

Duhoarea de hoit din respiraţia lui se simţi ca o rafală fierbinte când îşi deschise larg botul.

Capul acestuia se rostogoli la pământ.

Nu se rostogoli, cât se izbi de o coadă mare şi ţepoasă - era a balaurului cu ochi de smarald care atacase.

Aelin se ghemui când balaurul fără călăreţ se roti spre vrăjitoarea Dinţi-de-fier care se holba, încă pe spatele balaurului decapitat.

Cu o lovitură rapidă a cozii, balaurul cu ochi verzi o împunse pe vrăjitoare cu ţepii şi îi azvârli trupul pe câmp.

Apoi se zări un licăr... o strălucire. Acum se grăbea spre ea un leopard-fantomă, iar Aelin spre acesta.

Îşi aruncă braţele în jurul leopardului când acesta se ridică, trupul masiv aproape doborând-o la pământ.

- Bine că ne-am întâlnit, prieteno! fu tot ce reuşi să spună Aelin când o îmbrăţişă pe Lysandra.

Un corn răsună din oraş... un strigăt frenetic după ajutor.

Aelin şi Lysandra se întoarseră spre Orynth şi cele trei turnuri de asediu lipite de zidurile de lângă poarta sudică.

Ochii de smarald îi întâlniră pe cei turcoaz cu auriu. Lysandra dădu din coadă.

Aelin zâmbi.

- O facem?

* * *

Trebuia să ajungă din nou lângă ea.

Separaţi fiind de un câmp de luptă, Rowan îşi făcu loc spre Aelin ucigând, Fenrys şi Lorcan rămânând aproape.

Durerea devenise un vuiet slab în urechile lui. Pierduse de mult şirul rănilor căpătate. Îşi aducea aminte de ele doar din cauza vârfului de fier al unei săgeţi primite în umăr, rămas acolo când îi fusese scoasă.

Fusese o greşeală prostească, din grabă. Vârful de fier era suficient ca să îl împiedice să se transforme, să zboare spre ea. Nu îndrăznise să se oprească destul de mult timp ca să îl scoată... având în apropiere mulţimea de inamici. Aşadar, continua să lupte alături de tovarăşii lui. Caii lor atacau neînfricaţi sub ei, câştigând teren, dar nu o vedea pe Aelin.

Doar pe Lordul Nordului care traversa câmpul de luptă, îndreptându-se spre Oakwald, ca şi când ar fi fost eliberat.

Fenrys, cu faţa stropită de sânge negru, strigă:

- Unde este?

Rowan scrută câmpul, inima bătându-i cu putere. Dar legătura din pieptul lui strălucea intens.

Lorcan doar îi arătă zidurile oraşului de lângă poarta sudică, leopardul-fantomă care dobora grupuri de soldaţi ai Morathului, însoţit de rafale de foc şi de un războinic în armură aurie şi cele trei turnuri de asediu care aduceau haosul pe ziduri.

Rowan putea urmări totul.

Le vedea pe Aelin şi Lysandra urcând pe rampa dinăuntru, tăind şi sfâşiind soldaţii dintre ele, nivel după nivel. Unde una rata un soldat, cealaltă îl dobora. Unde lovea una, cealaltă apăra, croindu-şi drum spre catapulta mică din vârf.

Soldaţii ţipară, unii sărind din turn când Lysandra îi sfâşie, iar Aelin se avântă spre treptele care flancau baza cu roţi a catapultei şi începu să împingă.

Întorcând-o. Cu spatele la Orynth şi la castel. Exact cum îi spusese Aelin că procedase Sam Cortland în Golful Craniului, mecanismul catapultei permiţându-i să îi rotească baza. Văzând-o cum împingea catapulta în poziţie, tocmai spre turnul de asediu din stânga, Rowan se întrebă dacă tânăra asasină zâmbea.

În al doilea turn, o siluetă cu păr roşcat se luptase ca să ajungă la nivelul superior, rotind acum catapulta spre cel de-al treilea şi ultim turn.

Era Ansel din Briarcliff.

Sabia lui Ansel licări şi catapulta fu pusă în funcţiune, aruncând bolovanul pe care îl ţinea, chiar în clipa în care Aelin o coborî pe Goldryn spre catapulta din faţa ei.

Cei doi bolovani se înălţară şi se izbiră în turnul de asediu de lângă ele.

Fierul scârţâi, lemnul se sfărâmă, iar cele două turnuri începură să se răstoarne. Nici măcar Rowan nu reuşi să vadă unde plecase Ansel din Briarcliff ca să scape de dezastru,.

Aelin rămase în vârful primului turn de asediu şi sări pe braţul acum întins al catapultei, ieşind în afară, deasupra câmpului de luptă de dedesubt. Îi strigă ceva Lysandrei, care se transformă din nou, un balaur ridicându-se din săritura unui leopard-fantomă, apucând braţul întins al catapultei cu ghearele unui picior în timp ce o ridică pe Aelin.

Cu o bătaie puternică a aripilor, Lysandra smulse catapulta din niturile de deasupra turnului. Şi, răsucind-o, o aruncă în ultimul turn de asediu, doborându-l la pământ - direct peste o hoardă de soldaţi ai Morathului care încerca să intre pe poarta sudică.

Cu ochii mari, cei trei războinici Fae clipiră.

- Acolo este Aelin, fu tot ce spuse Fenrys.

~

Salkhi rămăsese în aer. La fel şi Sartaq, alături de Kadara.

Asta era tot ce ştia Nesryn; era singurul lucru de care îi păsa când atacă balaur după balaur.

Lupta era mult mai rea decât anticipase. Deşi păsările ruk erau rapide şi neînfricate, balaurii aveau avantajul staturii impresionante şi al ţepilor otrăviţi din cozile lor, iar călăreţii fără suflet nu se temeau să îşi spulbere balaurii dacă asta însemna să doboare o pasăre ruk odată cu ei.

Deja se apropia. Armata khaganatului se apropiase tot mai mult de Orynthul asediat, incendiat şi distrus. Dacă ar fi reuşit să îşi păstreze în continuare avantajul, ar fi putut să îi izbească pe inamici de ziduri, aşa cum procedaseră cu legiunea Morathului în Anielle.

Totuşi, fură nevoiţi să acţioneze rapid. Inamicul se năpusti spre ambele porţi ale oraşului, hotărât să pătrundă înăuntru. Poarta sudică rezistă, turnurile de asediu care atacaseră în urmă cu câteva clipe fiind acum distruse.

Dar poarta vestică nu avea să rămână închisă mult timp.

Când Salkhi se ridică din încăierare ca să îşi tragă sufletul, Nesryn îndrăzni să arunce o privire şi să estimeze câţi rukhini mai zburau. În ciuda vrăjitoarelor Crochan şi a rebelelor Dinți-de-fier, ei erau copleşiţi numeric, dar rukhinii erau odihniţi. Pregătiţi şi nerăbdători să lupte.

Însă nu numărul rukhinilor rămaşi îi tăie respiraţia, ci ceea ce se întâmpla în spatele lor.

Nesryn plonjă spre Sartaq, Kadara sfâşiind gâtul unui balaur în zbor.

Prinţul gâfâia, stropit cu sânge albastru şi negru, când Nesryn zbură lângă el.

– Transmite mesajul! strigă ea acoperind vacarmul şi şuieratul vântului. Îndreaptă-te spre zidurile oraşului! Spre poarta sudică!

Sartaq miji ochii sub coif, iar Nesryn îi arătă în spatele lor cea de-a doua armată întunecată care se furişa direct din Perranth, unde fără îndoială se ascunsese.

Restul armatei Morathului. Împreună cu vrăjitoarele Dinţi-de-fier şi balaurii lor.

Lupta fusese o capcană ca să îi atragă aici şi să îşi risipească forţele învingând armata asta, în timp ce restul se furişa pe la spate şi îi prindea la zidurile Orynthului.

~

Poarta vestică fu doborâtă în cele din urmă.

Aedion era pregătit când berbecul o împunse cu putere, fierul scârţâind când cedă. Apoi, soldaţii Morathului se împrăştiară peste tot.

Scut lângă scut, Aedion îşi aranjase oamenii într-o grupare ca să îi întâmpine.

Tot nu era suficient. Legiunea Bane nu putea face nimic pentru a opri valul care se grăbea dinspre câmpul de luptă, împingându-i tot mai mult înapoi pe culoar. Şi nici măcar Ren, care-i conducea pe oamenii de pe ziduri, nu putea opri valul care venea peste ei.

Trebuiau să închidă din nou poarta. Erau nevoiţi să găsească o cale să o închidă.

Aedion abia putea să respire şi să se ţină pe picioare.

Un corn de avertisment răsună. Morathul trimisese o a doua armată, întunericul învăluind-o pe a lor.

Erau mulţi prinţi valgi. Morathul aşteptase.

Ren strigă la el, acoperind vuietul luptei:

– Au eliberat poarta sudică! Aduc în spatele zidurilor cât mai mulţi soldaţi de-ai noştri!

Ca să se regrupeze şi să se adune înainte să întâlnească a doua armată. Dar, cu poarta vestică încă deschisă şi Morathul care năvălea înăuntru, nu aveau nicio şansă.

El trebuia să închidă poarta. Aedion şi legiunea Bane se luptau cu săbiile, împungând şi tăind, ca un val în care să se izbească Morathul, însă efortul nu era suficient.

Un balaur se prăbuşi prin poartă, rostogolindu-se pe pământ spre ei. Aedion se pregăti de impact.

Totuşi, bestia doborâtă se opri, strivind soldaţii sub ea, chiar în boltă, blocând calea şi creând o baricadă în faţa porţii vestice.

Intenţionat, îşi dădu seama Aedion când un războinic blond sări din şaua balaurului care încă ţinea în gheare o vrăjitoare Dinţi-de-fier moartă, din al cărei gât curgea sânge albastru pe coastele aspre.

Războinicul alergă spre ei cu o sabie într-o mână, cu cealaltă scoţând un pumnal. Alergă spre Aedion, ochii lui negri scrutându-l din cap până în picioare.

Era tatăl lui.

CAPITOLUL
108

Soldaţii Morathului se căţărară şi se târâră peste balaurul doborât care le bloca drumul, îngrămădindu-se sub boltă şi în culoar.

Un scut auriu îi ţinu la distanţă, însă nu pentru mult timp.

Totuşi, răgazul oferit de Gavriel le permise celor din legiunea Bane să bea apa rămasă în ploştile lor şi să adune armele căzute.

Aedion gâfâi, rezemându-şi un braţ de culoarul porţii. În spatele scutului lui Gavriel, inamicul se agită furios.

– Eşti rănit? îl întrebă tatăl lui. Erau primele cuvinte pe care i le adresa.

Aedion reuşi să îşi ridice capul.

– Ai găsit-o pe Aelin, fu tot ce spuse el.

Chipul lui Gavriel se îmblânzi.

– Da. Iar ea a încuiat poarta Wyrd.

Aedion închise ochii. Măcar reuşise să o închidă.

– Erawan?

– Nu.

Nu avea nevoie să ştie în detaliu de ce ticălosul nu era mort, ce mersese prost.

Aedion se desprinse de zid, clătinându-se, iar tatăl său îl ajută să-şi recapete echilibrul apucându-l de cot.

– Trebuie să te odihneşti.

Aedion îşi smuci braţul din mâna lui Gavriel.

– Spune-le asta soldaţilor care au murit!

– Ai să mori şi tu, îi spuse tatăl său, mai tăios ca niciodată, dacă nu te aşezi un minut!

Aedion şi Gavriel se fixară din priviri.

N-avea ce să-i mai spună, cum să-l contrazică pe Leu.

Aedion doar scutură din cap.

Scutul auriu al lui Gavriel se clătină sub atacul violent al valgilor care încă se agitau dincolo de el.

– Trebuie să închidem din nou poarta, spuse Aedion, arătând spre cele două uşi deschise, dar intacte, lipite de ziduri. Accesul către acestea era blocat de soldaţii Morathului care tot încercau să treacă de scutul lui Gavriel. Sau o să copleşească oraşul înainte ca armata noastră să apuce să se regrupeze.

Pentru că poarta vestică încă era larg deschisă, nu ar fi contat dacă s-ar fi adăpostit în spatele zidurilor.

Tatăl său îi urmări privirea. Se uită la soldaţii care încercau să treacă de apărarea lui, numărul uriaş fiind redus de balaurul pe care îl doborâse cu grijă în faţa lor.

– Atunci asta o să facem, spuse Gavriel şi zâmbi macabru. Împreună.

Ultimul cuvânt era mai mult o întrebare subtilă şi tristă.

Împreună. Ca tată şi fiu. Ca doi războinici ce erau.

Gavriel, tatăl său, venise.

Şi uitându-se în acei ochi negri, Aedion îşi dădu seama că tatăl său nu o făcuse pentru Aelin sau pentru Terrasen.

– Împreună, spuse răguşit Aedion.

Nu doar în calea acestui obstacol şi a luptei care se dădea, ci în orice ar fi urmat după aceea, dacă ar fi supravieţuit. Împreună.

Aedion ar fi putut jura că ceva asemănător bucuriei şi mândriei umplu ochii lui Gavriel. Bucurie, mândrie şi tristeţe, apăsătoare şi vechi.

Aedion se întoarse la cei din legiunea Bane, făcându-le semn soldaţilor de lângă el să se dea la o parte pentru ca Gavriel să se alăture formaţiei. Mai trebuiau să împingă puternic o dată şi să închidă poarta. Armata lor trebuia să intre pe poarta sudică şi să găsească o cale să îi adune pe toţi înainte ca noua armată să ajungă la oraş. Dar cea vestică trebuia eliberată şi încuiată. Permanent.

Împreună, ca tată şi fiu, aveau să facă faţă situaţiei.

Dar când tatăl lui nu veni lângă el, Aedion se întoarse.

Gavriel mersese direct spre poartă şi spre linia aurie a scutului său, care acum împingea tot mai mult înapoi, urnind zidul de soldaţi inamici odată cu el, încovoindu-se în fiecare clipă. Prin culoar. Prin boltă.

Nu.

Gavriel îi zâmbi.

– Închide poarta, Aedion! fu tot ce-i spuse tatăl său.

Iar apoi Gavriel păşi dincolo de porţi, scutul auriu subţiindu-se.

„Nu!“

Cuvântul luă forma unui strigăt în gâtul lui Aedion.

Dar soldaţii Bane se grăbeau spre uşile porţii, închizându-le.

Aedion deschise gura ca să le strige să se oprească. Să se oprească... Să se oprească...

Gavriel îşi ridică sabia şi pumnalul strălucind auriu în lumina tot mai slabă a zilei. Poarta se închise în spatele lui, lăsându-l afară.

Aedion nu se putea mişca.

Niciodată nu se oprise, fiind mereu în mişcare, şi totuşi, nu fu în stare să-i ajute pe soldaţii care acum îngrămădeau lemne, lanţuri şi metale în faţa porţii vestice.

Gavriel ar fi putut să rămână şi să împingă scutul suficient de mult timp încât să închidă porţile. Ar fi putut să rămână aici...

Aedion alergă atunci.

Prea încet. Paşii îi erau prea lenţi, trupul imens şi greoi împiedicându-l când îşi făcu loc printre oamenii lui, când se îndreptă spre scările care urcau pe ziduri.

Lumina aurie licări pe câmpul de luptă.

Apoi se stinse.

Aedion alergă mai repede, un suspin arzându-i gâtul, sărind şi cărăţându-se pe soldaţii căzuţi, muritori şi valgi.

Ajunse pe ziduri şi alergă spre marginea lor.

„Nu!“

Cuvântul îi însoţea bătăile inimii.

Aedion îi ucise pe valgii care-i stăteau în cale şi pe oricine trecea peste scara de asediu.

Scara. Putea să coboare luptând, ca să ajungă pe câmpul de luptă, la tatăl său...

Aedion lovi atât de puternic cu sabia în soldatul valg din faţa lui încât bărbatului îi sări capul de pe umeri.

Apoi ajunse la zid şi se uită la spaţiul de lângă poartă.

Berbecul era ţăndări.

Valgii erau grămadă unii peste ceilalţi pe câteva rânduri în jurul lui. În faţa porţii. Pe lângă balaur.

Erau atât de mulţi încât accesul spre poarta vestică era oprit; atât de mulţi încât poarta era consolidată, ca o rană deschisă a cărei hemoragie fusese oprită.

Cât timp rămăsese el acolo, incapabil să se mişte, incapabil să facă nimic, în timp ce tatăl său făcuse *asta*?

Prima dată îi văzu părul blond.

În faţa muntelui de valgi pe care îl înălţase – a porţii pe care o închisese pentru ei, a oraşului pe care îl protejase.

O linişte îngrozitoare şi rapidă cuprinse trupul lui Aedion.

Nu mai auzi strigătele luptei şi nu mai văzu cine se războia în jurul şi deasupra sa.

Nu mai văzu decât războinicul căzut care se uita în gol spre cerul care se întuneca şi al cărui gât tatuat era sfâşiat. Încă ţinea sabia în mână.

Gavriel.

Tatăl său.

~

Armata Morathului se retrase de la poarta vestică închisă, către restul soldaţilor din Morath care înaintau.

Şchiopătând din cauza tăieturii adânci din picior, cu umărul amorţit de la vârful săgeţii rămas acolo, Rowan îşi înfipse sabia în faţa unui soldat care fugea. Sângele negru ţâşni, dar Rowan deja se mişca, îndreptându-se către poarta vestică, unde lucrurile se liniştiseră prea mult.

Se îndreptase într-acolo doar când o zărise pe Aelin făcându-și loc luptând spre poarta sudică, împreună cu Ansel; după ce doborâse turnurile de asediu din jurul acesteia. Acum, prin acea poartă intra cea mai mare parte a armatei lor, cea a khaganului alergând ca să ajungă în spatele zidurilor înainte să se închidă.

Aveau cel mult o oră înainte ca Morathul să îi atace din nou – înainte să fie forțați să închidă și poarta sudică, lăsând afară pe cei rămași în urmă, ca să fie izbiți de ziduri.

Poarta vestică urma să rămână închisă, datorită balaurului doborât și grămezilor de cadavre care-l înconjurau, și apărării din interior.

Rowan văzuse lumina aurie pâlpâind în urmă cu câteva minute. Își făcuse loc luptându-se, înjurând vârful de fier din braț care îl împiedica să se transforme. Fenrys și Lorcan plecaseră ca să-i ucidă pe soldații Morathului care încercau să îi atace pe cei care fugeau spre poarta sudică și, în aer, păsările ruk ce le purtau pe vindecătoare, Elide și Yrene numărându-se printre ele, intraseră în orașul cuprins de panică.

Trebuia să o găsească pe Aelin și să își pună planurile în aplicare înainte să fie prea târziu.

Știa cine mărșăluia alături de armata care înainta. Nu intenționa să o lase să înfrunte singură situația.

Dar sarcina asta... el știa ce îi aștepta. Știa, și tot plecă.

Rowan îl găsi pe Gavriel în fața porții vestice, înconjurat de zeci de morți – un adevărat zid între poartă și armata inamică.

Lumina pierea cu fiecare minut. Soldații rămași ai Morathului și vrăjitoarele Dinți-de-fier fugiră spre întăririle care se apropiau.

Grăbindu-se către poarta sudică, armata khaganului încercă să ucidă cât mai mulți.

Ei trebuiau să intre în oraș, indiferent cum.

Ridicând scările de asediu care fuseseră doborâte la pământ cu doar câteva minute sau ore înainte, armata khaganului se cățără pe ziduri, unii cărându-i pe cei răniți în spate.

Cu magia doar o briză, Rowan scrâșni din dinți din cauza piciorului și a umărului care-i zvâcneau și dădu la o parte soldatul Morathului pe jumătate întins peste Gavriel.

Secolele de existență, anii petrecuți purtând războaie și călătorind prin lume... dispăruseră. Dispăruseră în neant, în afara acestui trup nemișcat, a carcasei părăsite.

Genunchii lui Rowan amenințau să cedeze. Tot mai mulți din armata lor urcau pe zidurile orașului, ordonat, dar rapid, într-un sanctuar temporar.

Ei trebuiau să continue. Gavriel și-ar fi dorit ca el să facă asta – își dăduse viața ca acesta să reușească.

Totuși, Rowan își plecă fruntea.

– Sper că ți-ai găsit pacea, frate. Și, în Lumea de Dincolo, sper să o regăsești.

Rowan se aplecă, gemând când durerea îi săgetă coapsa, și îl ridică pe Gavriel pe umărul sănătos. Apoi, urcă pe scara de asediu încă ancorată de zidul vestic, pe ziduri, fiecare pas fiind mai greoi decât ultimul, o amintire a prietenului său, o imagine a regatelor pe care le văzuseră, a inamicilor cu care luptaseră, a clipelor liniștite care n-aveau să fie cântate vreodată.

Totuși, cântecele aveau să-l pomenească pe Leul căzut în fața porții vestice a Orynthului, apărând orașul și pe fiul său. Dacă ar fi supraviețuit cumva zilei de astăzi, barzii le-ar fi cântat faptele.

Chiar și în haosul provocat de soldații khaganatului și cavaleria Darghan care se îndrepta spre oraș, liniștea se lăsă când Rowan coborî pe scările meterezelor, purtându-l pe Gavriel.

El abia reuși să dea recunoscător și ușurat din cap spre Enda și Sellene care, obosite și însângerate, își trăgeau sufletul împreună cu un grup de verișoare lângă rămășițele catapultelor. Erau rudele lui și totuși, războinicul de pe umărul său... și Gavriel făcuse parte din familia sa, chiar și când el nu își dăduse seama de asta.

Greutatea imposibilă și oribilă de pe umărul lui îl împovăra cu fiecare pas spre locul unde Aedion stătea la baza scărilor, sabia din Orynth legănându-i-se în mână.

– Ar fi putut să rămână, fu tot ce spuse Aedion când Rowan îl lăsă ușurel pe Gavriel pe primele trepte. Ar fi putut să rămână...

Rowan se uită la prietenul lui căzut. La cel mai apropiat prieten, care-l însoțise în multe războaie și pericole și meritase această nouă patrie la fel de mult ca oricare dintre ei.

Rowan închise ochii goi ai lui Gavriel.

– Ne vedem în Lumea de Dincolo!

Părul blond al lui Aedion atârna umed din cauza sângelui și a transpirației, sabia veche din mâinile lui fiind plină de sânge negru. Soldații trecură pe lângă el, coborând scările meterezelor, și totuși, Aedion nu făcu decât să se uite fix la tatăl său. La piatra însângerată din râul războiului.

Apoi, Aedion ieși pe străzi. Lacrimile și strigătele aveau să se audă mai târziu. Rowan îl urmă.

– Trebuie să ne pregătim pentru a doua parte a luptei, spuse răgușit Aedion. Altfel, nu o să supraviețuim nopții.

Enda și Sellene își foloseau deja magia ca să ridice grămezile de resturi căzute pe poarta vestică. Pietrele se clătinară, dar se mișcară. Puterea lor era mai mult decât ar fi putut să le ceară Rowan.

Rowan se întoarse ca să urce din nou pe ziduri și nu îndrăzni să-și dea voie să privească în spatele lor – spre locul unde știa că soldații îl mutau pe Gavriel mai aproape de inima orașului, într-un loc sigur.

Prietenul – fratele lui – murise.

– Înălțimea Ta! Călărețul ruk stropit cu sânge care stătea pe zidul meterezei arătă spre orizont. Întunericul îi acoperă în mare parte, dar am estimat numărul soldaților care se apropie. Rowan se pregăti. Sunt cel puțin douăzeci de mii. Călărețul înghiți. Rândurile lor sunt pline de valgi – și șase *kharankui.*

Nu *kharankui.* Ci șase prințese valge care infestaseră păienjenițele.

Rowan își impuse să se transforme, dar corpul său refuză.

Scrâșnind din dinți, își scoase armura de pe umăr și întinse mâna spre rană, dar aceasta se închisese, prinzând vârful de fier înăuntru și împiedicându-l să se transforme – să zboare spre Aelin, oriunde s-ar fi aflat.

Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să îi găsească pe Fenrys și Lorcan și să o găsească pe ea. Înainte să fie prea târziu.

Dar odată cu lăsarea întunericului, când scoase un pumnal și îl ridică spre rana închisă de la umăr, Rowan își dădu seama că, probabil, era deja prea târziu.

Chiar dacă acum zeii dispăruseră, Rowan încă se trezi rugându-se. În agonia provocată de gestul care-i sfâşie umărul, se rugă să ajungă la timp la Aelin.

Ei supravieţuiseră până acum, în ciuda aşteptărilor şi sfidând profeţiile antice. Rowan înfipse mai adânc pumnalul, căutând vârful de fier prins înăuntru.

Trebuia să se grăbească.

CAPITOLUL
109

Chaol își simțea spatele încordat, durerea străbătându-i șira spinării. Nu știa dacă din cauza tratamentelor oferite de soția lui în castel sau a orelor de luptă.

Nu se arătă interesat când el și Dorian trecură la galop dincolo de poarta sudică spre Orynth, fără să poarte vreun însemn în mijlocul soldaților care se grăbeau să intre, pregătindu-se de impactul cu noua armată care mărșăluia spre ei.

Noaptea avea să se lase curând, iar Morathul nu intenționa să aștepte până la răsărit, pentru că întunericul plutea deasupra lor ca un nor îngrozitor.

Ce zbura și se mișca rapid în acel întuneric, ce îi aștepta...

Dorian stătea aproape pleoștit în șa, cu scutul prins la spate și Damaris în teaca de la brâu.

– Arăți așa cum mă simt eu, reuși Chaol să spună.

Dorian își îndreptă ochii de culoarea safirului spre el, un licăr de amuzament luminând profunzimile bântuite.

– Știu că un rege nu ar trebui să stea cocoșat, zise frecându-și fața stropită de noroi și sânge. Dar nu îmi pasă.

Chaol zâmbi macabru.

– Avem lucruri mai rele de care să ne îngrijorăm.

Mult mai rele.

Se grăbiră spre castel, urcând dealul care avea să-i ducă spre ușile acestuia, când un corn răsună pe câmpul de luptă.

Un avertisment.

De pe deal, vedeau clar ceea ce îi făcuse pe soldaţi să alerge grăbiţi spre ei.

Morathul prindea viteză, ca şi când şi-ar fi dat seama că prada era epuizată şi nu ar fi vrut să o lase să îşi revină.

Chaol se uită la Dorian, iar cei doi îşi îndreptară caii din nou spre zidurile oraşului. Soldaţii khaganului procedară la fel, coborând dealurile pe care le urcaseră.

Înapoi spre metereze. Şi spre iadul care urma să fie încă o dată dezlănţuit asupra lor.

~

Rezemată de un balaur mort, Aelin bău tot ce-i mai rămăsese în burduful pentru apă.

Lângă ea, Ansel din Briarcliff gâfâi printre dinţi când magia vindecătoarei îi închise rana, tăietura urâtă de pe braţ.

Atât de gravă încât Ansel nu reuşise să ţină o armă. Aşadar, ele se opriseră chiar în clipa în care se schimbase soarta luptei, inamicul lor fugind acum dinspre zidurile Orynthului.

Cu magia epuizată şi membrele ca de plumb, Aelin era năucită. Vuietul luptei încă îi bâzâia în urechi.

Pline de sânge uscat şi noroi, nimeni nu le recunoscu pe regine în locul în care căzuseră în genunchi, atât de aproape de poarta sudică. Soldaţii alergau pe lângă ele, încercând să intre în oraş înainte de sosirea armatei din spatele lor.

Avea nevoie de un minut, doar de unul, să-şi recapete suflarea, urmând să se grăbească spre poarta sudică. În Orynth.

În patria ei.

Ansel înjură, clătinându-se, iar vindecătoarea îi întinse o mână ca să o sprijine.

Nu era bine deloc.

Aelin ştia ce şi cine mărşăluia spre ei.

Trecuse o vreme de când Lysandra se înălţase în văzduh, alăturându-se din nou vrăjitoarelor rebele Dinţi-de-fier şi Crochan. Ea nu ştia unde erau acum Rowan şi tovarăşii lui. Îi pierduse în urmă cu câteva ore, zile sau o eternitate.

Rowan era în siguranţă – legătura dintre parteneri îi spunea destule. Nu avea nicio rană mortală. Şi, prin jurământul de sânge, ştia că Fenrys şi Lorcan mai trăiau.

Nu ştia dacă putea spune acelaşi lucru despre restul prietenilor ei. Nu voia să ştie, nu încă.

Vindecătoarea termină cu Ansel, iar când femeia se întoarse, Aelin ridică o mână.

– Du-te şi ajută pe cineva care are nevoie, spuse răguşit Aelin.

Vindecătoarea nu ezită şi plecă în grabă, alergând încotro se auzeau strigătele.

– Trebuie să intrăm în oraş, şopti Ansel, rezemându-şi capul de pielea îmbrăcată în fier din spatele ei. Înainte să închidă poarta.

– Aşa este, spuse Aelin, adunându-şi puterea în picioarele obosite ca să poată să se ridice, aproximând cât de departe era ultima armată.

Avea un plan pentru asta. Cu toţii aveau.

Dar timpul nu fusese de partea ei. Poate rămăsese fără noroc odată cu zeii pe care îi distrusese.

Aelin îşi înghiţi uscăciunea din gură şi mormăi când se ridică în picioare. Lumea se clătină, dar ea nu-şi pierdu echilibrul, reuşind să apuce frâiele unui călăreţ Darghan care trecea pe acolo şi ordonându-i să oprească şi să o ducă pe regina roşcată care delira pe jumătate, întinsă pe pământ.

Ansel abia protestă când Aelin o urcă în şa, în spatele soldatului.

Aelin rămase lângă balaurul doborât, privindu-şi prietena până ce trecu prin poarta sudică, intrând în Orynth.

Încet, Aelin se întoarse spre valul tot mai mare de întuneric.

Ea îi condamnase.

În spatele ei, poarta sudică se închise cu un scârţâit.

Bubuitul îi răsună în oase.

Soldaţii rămaşi pe câmp strigară cuprinşi de panică, dar ordinele fură transmise mai departe. Trebuiau să formeze rândurile şi să se pregătească de luptă.

Putea să regândească planul.

Încă scruta cerul în căutarea unui şoim cu coada albă.

Nici urmă de el.

Bun, își spuse ea.

Aelin închise ochii o clipă și-și atinse pieptul cu o mână ca și când asta ar fi putut să o calmeze, să o pregătească pentru ce pândea în întunericul care se apropia.

Soldații strigară când se adunară, țipetele răniților și ale muribunzilor răsunând peste tot, aripile vuind pretutindeni.

Totuși, Aelin mai rămase o clipă dincolo de porțile orașului ei, ale casei sale, cu mâna încă lipită de piept, simțind inima ce bătea cu putere și praful fiecărui drum pe care călătorise în ultimii zece ani ca să revină aici.

Pentru clipa asta. Cu scopul acesta.

Așadar, își șopti povestea o ultimă dată.

Povestea ei.

„Odată ca niciodată, într-un ținut demult ars din temelii, trăia o tânără prințesă care își iubea regatul..."

~

Yrene se oprise doar pentru câteva minute din a-i vindeca pe alții, puterea sa circulând intens și strălucitor, fără să scadă în ciuda faptului că lucra de câteva ore.

Dar se oprise, trebuind să vadă ce se întâmplase. Auzind că soldații lor, aproape victorioși, se întorseseră la zidurile orașului, alergase și mai repede spre meterezele castelului împreună cu Elide, întrucât fata îi fusese alături toată ziua, ajutând-o.

Elide tresări când urcară pe scări spre metereze, dar nu se plânse, ci scrută spațiul aglomerat, căutând pe cineva, ceva. Privirea i se opri asupra unui bătrân însoțit de un copil cu păr blond-roșcat. Mesagerii se apropiară de el, plecând apoi în grabă.

Cel care șchiopăta spre ele era un lider – cineva de la conducere – își dădu seama Yrene.

Apropiindu-se, bătrânul tresări când o văzu pe Elide.

Lui Yrene nu îi mai păsă de prezentări când zări câmpul de luptă.

Armata – o altă armată – care mărșăluia spre ei, aproape învăluită în întuneric. Cu șase *kharankui* în primele rânduri.

Soldaţii khaganului se adunaseră lângă ziduri, atât în afara, cât şi în interiorul oraşului. Poarta sudică era acum închisă.

Nu era suficient să înfrunte ce mărşăluia perseverent, *creaturile* pe care abia le vedea agitându-se în rândurile lor. Prinţese valge – printre ei se aflau prinţese valge.

Chaol. Unde era *Chaol*...

Elide şi bătrânul vorbeau.

– Nu putem să înfruntăm atât de mulţi soldaţi şi să scăpăm, spuse Elide pe un ton atât de diferit de oricare altul auzit de Yrene. Poruncitor şi rece.

Elide arătă spre câmpul de luptă, la întunericul – pe toţi zeii, întunericul – care se aduna deasupra lor.

Pe Yrene o trecu un fior.

– Ştii ce este? întrebă Elide prea încet. Pentru că eu ştiu.

Bătrânul doar înghiţi.

Yrene îşi dădu atunci seama ce era în întuneric. Cine era în el. Erawan.

Ultima rază de soare dispăru, colorând zăpada însângerată în nuanţe albăstrui.

Un licăr de lumină pâlpâi în spatele lor, iar copilul se întoarse, suspinând când o femeie uimitor de frumoasă, însângerată şi obosită îşi făcu apariţia. Cu o mantie, îşi acoperi trupul gol, fără să tremure de frig.

Femeia metamorfică o îmbrăţişă pe fată.

Chaol îi spusese Lysandra. O lady din regatul lui Aelin. Nepoata neştiută a lui Falkan Ennar.

Lysandra se întoarse spre bătrân.

– Aedion şi Rowan au dat ordinul, Darrow. Trebuie să-i evacuăm imediat pe toţi cei care pot pleca.

Bătrânul – Darrow – pur şi simplu se uită la câmpul de luptă, rămânând fără cuvinte în faţa armatei care se apropia tot mai mult şi în fruntea căreia se conturau două siluete ce se îndreptau nestânjenite spre zidurile oraşului, întunericul roind în jurul lor.

Erawan. Tânărul cu părul blond. L-ar fi recunoscut şi dacă ar fi fost oarbă.

O femeie brunetă cu piele albă mergea lângă el, veşmintele umflându-se în jurul ei pe un vânt-fantomă.

- Maeve, şopti Lysandra.

Atunci oamenii începură să ţipe de groază şi disperare.

Maeve şi Erawan veniseră ca să supravegheze personal căderea Orynthului.

Veneau către porţile oraşului urmaţi de un întuneric tot mai intens şi de o armată din ce în ce mai mare. Piciorușele păianjenilor, creaturile care puteau devora viaţa şi bucuria, ţăcăneau în beznă.

Pe toţi zeii...

- Lord Darrow! interveni Elide, brusc şi poruncitor. Există o cale de ieşire din oraş? Un fel de ieşire secretă prin munţi, pe unde pot să meargă copiii şi bătrânii?

Darrow îşi luă privirea de la regele valg şi regina valgă care se apropiau.

În ochi i se citeau neajutorarea şi disperarea care îi sparseră vocea când spuse:

- Nicio cale care să le permită să scape la timp.

- Spune-mi unde este! îi ordonă Lysandra.

Ca măcar să poată încerca, zise şi dădu să o apuce pe fată de braţ. Ca Evangheline să încerce să fugă.

O înfrângere. Ceea ce păruse o victorie era pe cale să devină o înfrângere totală. Un măcel condus de Maeve şi Erawan, aflaţi la mai puţin de o sută de metri de zidurile oraşului.

Doar pietrele vechi şi fierul stăteau între ei şi Orynth.

Darrow ezita. Bătrânul era şocat.

Dar Evangeline arătă cu degetul spre porţi, spre Maeve şi Erawan.

- Uite!

Şi, iat-o!

În nuanţele tot mai albastre ale nopţii, printre fulgii care începeau să cadă, Aelin Galathynius apăruse în faţa porţii sudice închise.

Apăruse în faţa lui Erawan şi a lui Maeve.

Părul ei despletit flutura în vânt ca un stindard auriu, o ultimă rază de lumină la sfârşitul zilei.

Se lăsă tăcerea. Chiar şi ţipetele încetară când toţi se întoarseră spre poartă.

Însă Aelin nu dădu înapoi. Nu fugi de regina valgă şi regele valg care se opriră ca şi când ar fi fost încântaţi de silueta singuratică ce îndrăznise să îi înfrunte.

Lysandra scoase un suspin gâtuit.

- Ea... nu mai are magie. Vocea femeii metamorfice se sparse. Nu i-a mai rămas nimic.

Aelin tot îşi ridică sabia.

Flăcările străbătură lama.

O flacără împotriva întunericului adunat.

O flacără ca să lumineze noaptea.

Aelin îşi ridică scutul, iar flăcările îl învăluiră şi pe acesta, făcându-l să ardă strălucitor şi neînfricat. O imagine veche, renăscută.

Un strigăt străbătu meterezele castelului, oraşul şi zidurile.

Regina venise în sfârşit.

Regina venise ca să păzească poarta.

CAPITOLUL
110

Numele ei era Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius.

Şi nu se temea.

Maeve şi Erawan se opriră. La fel şi soldaţii din spatele lor, ca o ultimă lovitură de ciocan, gata să zdruncine Orynthul.

Magia din venele ei era doar un tăciune care pâlpâia, dar ei nu ştiau asta.

Mâinile ei tremurânde ameninţau să scape armele, dar ea le ţinea ferm.

Nici măcar un pas.

N-avea de gând să le permită să mai facă niciun pas spre Orynth.

Maeve zâmbi.

– Ce mult ai călătorit, Aelin!

Aelin pur şi simplu o înclină pe Goldryn şi se uită în ochii aurii ai lui Erawan care licăriră când studie sabia şi şi-o aminti.

Aelin îşi dezgoli dinţii, lăsându-şi focul să-i lumineze mai intens sabia.

Maeve se întoarse spre regele valg.

– Aşadar, purcedem?

Dar Erawan se uită la Aelin şi ezită.

Curând, toţi aveau să-şi dea seama că puterea care îl făcea să ezite nu mai exista.

Însă ea nu rămăsese dincolo de poarta sudică pentru a-i apăra, ci pentru a trage de timp astfel încât cei din oraşul pe care îl iubea atât de mult să poată să fugă; să fugă și să trăiască pentru a lupta a doua zi.

Ajunsese acasă.

Era suficient.

Cuvintele îi răsunau cu fiecare respirație, îi limpezeau vederea și îi întăreau spatele. O coroană de flăcări indestructibile îi apăru pe creștet, rotindu-se.

Nu putea câștiga împotriva celor doi.

Dar nu intenționa să le ușureze treaba. Dacă putea, voia să-l ia pe unul din ei cu ea, în viața de apoi. Sau cel puțin să îi încetinească suficient încât ceilalți să își facă planul, să găsească o cale de a-i opri sau de a-i învinge, chiar dacă ambele opțiuni păreau puțin probabile. Imposibile.

Dar de aceea rămânea aici.

Ca să le dea o mică speranță, să le insufle dorința de a lupta.

La final, dacă asta era tot ce putea face împotriva lui Erawan și a lui Maeve, putea să treacă în Lumea de Dincolo cu fruntea sus, fără să-i fie rușine să îi vadă pe cei pe care îi iubea cu inima ei de foc.

Așadar, Aelin schiță o plecăciune înaintea lui Erawan și spuse cu ultima fărâmă de curaj pe care o mai avea:

– Ne-am întâlnit de câteva ori, dar niciodată așa cum suntem cu adevărat, zise și îi făcu semn din ochi. Chiar dacă genunchii îi tremurau, îi făcu semn din ochi. Pe cât de frumos e trupul ăsta, Erawan, cred că îmi lipsește Perrington. Doar puțin.

Maeve își umflă nările, dar în ochii lui Erawan licări amuzamentul.

– Crezi că a fost mâna destinului că ne-am întâlnit în Rifthold fără să ne recunoaștem?

Cu ce nonșalanță îi vorbea un gunoi atât de dezgustător și corupt! Aelin se forță să ridice din umeri.

– A destinului sau a norocului? întrebă ea, gesticulând spre câmpul de luptă și orașul ei distrus. Nu crezi că e un decor cam grandios pentru confruntarea noastră finală? Mult prea demn de noi.

Maeve scoase un șuierat.

– Destul!

Aelin ridică o sprânceană.

– Mi-am petrecut anul trecut – zece ani, dacă ne gândim altfel – pregătindu-mă pentru clipa asta, zise şi ţâţâi. Iartă-mă dacă vreau să o savurez! Să discut cu marele meu duşman mai mult de o clipă.

Erawan chicoti, iar sunetul îi râcâi oasele.

– S-ar putea crede că încerci să ne reții, Aelin Galathynius.

Ea făcu semn spre zidurile oraşului din spatele ei.

– De la ce? Cheile nu mai sunt, iar zeii au dispărut odată cu ele, zise zâmbind. Ştiai, nu-i aşa?

Amuzamentul dispăru de pe chipul lui Erawan.

– Ştiu. Ce moarte îngrozitoare se simţea în vocea lui...

Aelin ridică din nou din umeri.

– Să ştii că ţi-am făcut o favoare.

– Nu o lăsa să vorbească, şopti Maeve. Să terminăm ce am început!

Aelin râse.

– S-ar putea spune că *te* temi, Maeve. De orice fel de întârziere. Se întoarse din nou spre Erawan. Zeii plănuiau să te ia cu ei. Să te sfâşie. Aelin îi schiţă un zâmbet. I-am rugat să renunţe la ideile lor, ca noi să ne putem duela grandios.

– Cum de ai supravieţuit? întrebă Maeve.

– Am învăţat să împart, spuse mieros Aelin. După tot acest timp.

– Minţi! zise furioasă Maeve.

– Am o întrebare pentru tine, rosti Aelin, privind între cei doi conducători întunecaţi, de care o separa doar zăpada viscolită. *Tu* ai să împarţi puterea? Acum că sunteţi amândoi captivi aici. Gesticulă spre Maeve cu scutul aprins. Din câte ştiu, erai hotărâtă să îl trimiţi acasă. Şi ţi-ai adunat o mică armată de vindecătoare din Doranelle ca să îl poţi distruge în clipa în care s-ar fi ivit ocazia.

Erawan clipi lent.

Aelin zâmbi.

– *Ce ai să faci* acum cu toate acele vindecătoare, Maeve? Aţi discutat despre asta?

Întunericul învălui degetele lui Maeve.

– Am suportat destul vorbăria asta!

– Eu nu, spuse Erawan, ochii lui aurii strălucind.

– Bun! zise Aelin. Ştii, *am fost* prizoniera ei. Luni de zile. Ai fi surprins să ştii câte am aflat. Despre soţul ei – fratele tău. Despre biblioteca din castelul lui şi cum Maeve a aflat atât de multe lucruri interesante despre umblatul printre lumi. Ai să împărtăşeşti cunoştinţele, Maeve, sau asta nu face parte din târgul tău?

Îndoiala începea să întunece privirea lui Erawan.

– Să ştii că vrea să dispari, insistă Aelin. Ce ţi-a spus când ţi-a dispărut cheia Wyrd? Lasă-mă să ghicesc: că regele Adarlanului s-a furişat în Morath, a ucis-o pe fata pe care ai înrobit-o ca să-ţi fie poartă vie, ţi-a distrus castelul, iar Maeve a sosit chiar la timp ca să încerce să îl oprească – dar a eşuat? Ştiai că a lucrat cu el mai multe zile? Încercând să-ţi ia cheia?

– Asta e o *minciună*! izbucni Maeve.

– Aşa să fie? Să repet unele lucruri pe care le-ai spus în cele mai private întâlniri cu lordul Erawan? Lucruri pe care mi le-a spus regele Adarlanului?

Erawan zâmbi mai larg.

– Mereu ţi-a plăcut să te dai în spectacol. Poate că minţi, aşa cum afirmă sora mea.

– Poate da, poate nu. Deşi cred că adevărul trădării noului tău aliat este mult mai interesant decât orice minciună pe care aş putea să o născocesc.

– Aşadar, să îţi spunem un alt adevăr? zise încet Maeve. Vrei să ştii cine ţi-a ucis părinţii? Cine a ucis-o pe lady Marion?

Aelin înţepeni.

Maeve flutură o mână spre Erawan.

– Nu el a fost. Nici măcar regele Adarlanului. Nu, el a trimis un prinţ valg de rang inferior ca să o facă. Nu s-a deranjat să meargă personal. Nu a crezut că este cu adevărat necesar să o ucidă cineva important.

Aelin îi fixă cu privirea pe regina şi regele valg.

Iar apoi ridică o sprânceană.

– Încerci cumva să mă descurajezi? Ai o mie de ani şi doar atâta ţi-a trecut prin cap să-mi spui? Râse din nou şi, cu Goldryn, arătă spre Erawan. Ar fi putut jura că el se feri de sabia în flăcări. Ştii, îmi pare rău pentru tine! Că te-ai încătuşat de plictisitorul ăla nemuritor, spuse şi-şi supse un dinte. Iar când Maeve o să te trădeze, cred c-o să-mi pară un pic rău şi pentru tine.

– Vezi cum vorbeşte? rosti furioasă Maeve. Ăsta a fost întotdeauna darul ei: să distragă şi să trăncănească în timp ce...

– Da, da. Dar e aşa cum am spus: tu ai controlul. De fapt, nu te mai poate opri nimic.

– În afară de tine, zise Erawan.

Aelin îşi lipi scutul de piept.

– Sunt flatată că tu crezi asta. Ridică din sprâncene. Deşi cred că vindecătoarele pe care le avem chiar acum în oraş, cele două sute, s-ar putea simţi uşor ofensate că le-ai uitat. Mai ales când le-am văzut expulzându-i cu atâta sârg pe soldaţii tăi valgi din gazdele infectate.

Erawan înţepeni. Doar o secundă.

– Sau e altă minciună? spuse gânditoare Aelin. Aşadar, este riscant să intri în oraş. În oraşul meu. Şi să vezi cine te aşteaptă. Am auzit că vara trecută te-ai chinuit foarte mult încercând să o ucizi pe una dintre prietenele mele. Pe moştenitoarea Silbei. Dacă aş fi fost în locul tău, mi-aş fi dat mai mult silinţa. Să ştii că este aici. A venit tocmai până aici ca să te vadă şi să îţi întoarcă favoarea. Aelin îşi lăsă focul să ardă mai strălucitor când Erawan ezită din nou. Maeve ştie că vindecătoarele sunt aici, aşteptându-te. Şi o să le permită să te atace. Întreab-o unde este bufniţa ei – vindecătoarea pe care a înlănţuit-o de ea, ca să o protejeze de tine.

– Nu-i asculta prostiile! spuse Maeve furioasă.

– Ba chiar a făcut şi o înţelegere: să le cruţe vieţile ca să o scape de tine. Aelin flutură sabia Goldryn spre Orynth. Intri într-o capcană în clipa în care calci în oraş. Tu şi toţi prietenii tăi valgi. Şi doar Maeve o să supravieţuiască la sfârşit. Doamna tuturor.

Umbrele lui Maeve se ridicară ca un val.

– M-am săturat să te aud, Aelin Galathynius!

Aelin ştia că Maeve intenţiona să meargă mai departe fără Erawan, ba chiar să lucreze fără el, la nevoie.

Regele întunecat se uită spre Maeve şi păru să îşi dea seama de asta la rândul său.

Părul negru al lui Maeve flutura în jurul ei.

- Unde este regele Adarlanului? Vrem să discutăm cu el.

Furia emana din regină.

Aelin ridică din umeri.

- E plecat la luptă pe undeva. Foarte probabil fără să se sinchisească să se gândească la tine. Ea îşi înclină capul. Maeve, ai făcut un efort curajos ca să încerci să schimbi subiectul! Se întoarse spre Erawan. Vindecătoarele te aşteaptă acolo. Ai să vezi că îţi spun adevărul. Deşi presupun că atunci o să fie prea târziu.

În ochii lui Erawan, îndoiala se ivea ca o uşă deschisă.

Iar acum avea să fie rândul lui Yrene şi al celorlalte să profite de situaţie.

Ea nu îşi dorise să le ceară sau să plănuiască asta. Nu dorise să târască pe nimeni altcineva în mizeria asta. Dar avea încredere că Yrene şi prietenele ei s-ar fi îngrijit să ducă totul la capăt, când ea ar mai fi încetat să respire.

Maeve înaintă.

- Sper că te-ai bucurat de ultimele câteva clipe! zise şi îşi dezgoli dinţii prea albi, orice urmă a graţiei calme dispărând. Chiar şi Erawan păru să clipească surprins văzând aşa ceva şi ezită din nou, ca şi când s-ar fi întrebat dacă vorbele lui Aelin erau adevărate. Sper că te încântă vorbăria ta idioată!

- Extraordinar de mult! spuse Aelin simulând o plecăciune. Cred că am să mă distrez şi mai mult când am să te rad de pe faţa pământului. Ea oftă spre cer. Pe toţi zeii, ce privelişte o să fie!

Maeve întinse o mână în faţă, întunericul rotindu-se în palma ei făcută căuş.

- Mă tem că nu mai sunt zei care să privească sau care să te ajute acum, Aelin Galathynius.

Aelin zâmbi, iar sabia Goldryn străluci mai mult.

- Eu sunt o zeiţă! spuse şi se dezlănţui asupra lor.

~

Rowan îşi scoase bucata de fier din umăr când sosiră Maeve şi Erawan.

Când Aelin plecase ca să îi întâmpine în fața zidurilor Orynthului.

Magia îi curse prin vene, dar își prinse brațul însângerat cu o mână când alergă spre poarta sudică, impunându-și să se vindece.

Carnea îl ustură când se lipi – prea lent. Al naibii de lent!

Dar nu putea zbura cu o aripă rănită, așa cum ar fi făcut-o cu siguranță dacă s-ar fi transformat acum. Stradă după stradă, prin orașul care i-ar fi fost cămin, alergă spre poarta sudică.

Trebuia să ajungă la ea.

Un strigăt de avertisment de pe metereze îl făcu să-și ridice instinctiv scutul chiar în clipa în care o scară de asediu se lovi de zidul de deasupra lui.

Soldații Morathului se cățărară pe acesta, ajungând în săbiile soldaților khaganului și ai legiunii Bane care așteptau. Erau prea mulți.

Vrăjitoarele Dinți-de-fier și Crochan se luptau deasupra lor, fiecare dintre cele din clanul Dinți-de-fier purtând câțiva soldați ai Morathului pe care îi lăsară pe metereze și pe străzi.

Oamenii țipau. Mai departe în oraș, oamenii țipau fugind.

Se afla doar la câteva străzi distanță de poarta sudică, de Aelin.

Și totuși... țipetele de groază și durere ale familiilor și copiilor se tot auzeau.

Asta trebuia să fie casa lui. Dacă Aelin i-ar fi fost alături, ar fi fost căminul lui. Își dorea să-l apere.

Rowan își scoase sabia și securea.

Focul izbucni dincolo de ziduri, scăldând orașul în auriu. Era imposibil ca ea să aibă mai mult de un tăciune. Dacă luptase împotriva lui Erawan și Maeve, ar fi trebuit să fie deja moartă. Totuși, flacăra încă ardea. Legătura dintre parteneri era puternică.

Albul licări lângă el, iar apoi apăru Fenrys, pătat de sânge și mârâind la soldații care veneau peste ziduri. Unul se apropie de ei și doar o lovitură a unei labe puternice fu necesară ca să îl sfâșie pe soldat.

O lovitură urmată de o rafală de vânt întunecat. Lorcan.

Se opriră doar o clipă. Ambii masculi se uitară întrebători la el, perfect conștienți unde era Aelin și care fusese planul.

Încă o explozie de foc răvăşi totul dincolo de ziduri.

Dar ţipetele nevinovaţilor din oraş... Dacă ar fi plecat, ea nu l-ar fi iertat niciodată. Dacă ar fi plecat.

Aşadar, Rowan îşi înclină armele şi se întoarse în direcţia ţipetelor.

- Am făcut un jurământ reginei şi regatului ăstuia, mormăi el, evaluând soldaţii care treceau peste ziduri. Nu o să-l încălcăm!

~

Nici măcar trei dintre cele mai grozave puteri ale ţinutului care se luptau în faţa porţilor oraşului nu fură suficiente să oprească războiul din jurul lor.

Morathul dădu năvală, iar armata extenuată a khanatului se întoarse ca să îl întâmpine din nou. Ca să întâmpine noile orori care apăreau, bestii cu dinţi care urlau, ilkeni care zburau deasupra lor. Nici urmă de prinţesele valge, încă. Dar Elide ştia că ele erau acolo. Morathul îşi golise puţurile cele mai întunecate pentru acest prăpăd final.

Iar pe câmpie, în faţa porţilor, focul şi întunericul mai adânc decât noaptea se războiau.

Elide nu ştia unde să se uite: la lupta dintre armate sau la cea dintre Maeve, Erawan şi Aelin.

Yrene rămase lângă ea, lordul Darrow, Lysandra şi Evangeline urmărind totul de alături.

Un licăr de lumină şi un val întunecat fură răspunsul.

Aelin era un vârtej de foc între Maeve şi Erawan, lupta dându-se rapid şi brutal.

Rămăsese fără putere. Înainte ca poarta Wyrd să i-o fi luat, Aelin poate ar fi reuşit să înfrunte pe unul din ei şi să iasă triumfătoare. Însă cu doar un strop rămas şi după o zi în care şi-l irosise pe câmpul de luptă...

Maeve şi Erawan nu ştiau că Aelin doar respingea, nu ataca; nu ştiau că dansul prelungit nu era pentru spectacol, ci pentru că trăgea de timp pentru toţi.

În întunericul de după ziduri, soldații mureau pe capete. Și în oraș, când scările de asediu ajunseră la metereze, Morathul dădu năvală în Orynth.

Aelin păzea în continuare poarta de Erawan și Maeve. Nu îi lăsa să se apropie un pas de oraș. Era ultimul sacrificiu al lui Aelin Galathynius pentru Terrasen.

În clipa în care ei și-ar fi dat seama că Aelin nu mai avea putere, totul s-ar fi terminat. Orice amuzament pe care li l-ar fi stârnit acest mic schimb de putere și pricepere s-ar fi spulberat.

Unde erau ceilalți? Unde erau Rowan, Lorcan și Dorian? Sau Fenrys și Gavriel? Unde erau? Sau nu știau ce se întâmpla în fața porților orașului?

Lysandra respira superficial. Femeia metamorfică nu putea face nimic împotriva lor. Și să o ajute pe Aelin ar fi putut fi chiar gestul care să-i facă pe Erawan și Maeve să își dea seama că regina îi ducea de nas.

Elide nu mai auzea vocea blândă la ureche. N-avea să mai audă niciodată vocea șoptită și înțeleaptă care să o îndrume.

„Uită-te, îi șoptise întotdeauna Anneith. Să vezi!"

Elide scrută câmpul, orașul, uitându-se la regina care se lupta cu stăpânii valgi.

Aelin nu făcea nimic fără motiv. Ieșise ca să tragă de timp pentru ei, să îi obosească doar puțin pe conducătorii valgi. Dar nu îi putea învinge.

Era o singură persoană care ar fi putut să o facă.

Elide o fixă pe Yrene cu privirea, vindecătoarea pălind cât o urmări pe Aelin.

Regina nu le-ar fi cerut niciodată asta; nu i-ar fi cerut-o nici lui Yrene.

Dar putea lăsa o cale deschisă. Dacă ei sau Yrene ar fi vrut să o aleagă.

Simțindu-se privită, Yrene își mută atenția de la luptă.

– Ce?

Elide se uită la Lysandra și la zidurile orașului, spre gheața și focul ce le mărgineau.

Își dădu seama ce trebuiau ei să facă.

CAPITOLUL
111

Nesryn nu anticipase prezenţa ilkenilor; nu se gândise la cât de periculoase ar fi fost chiar şi câteva zeci de asemenea fiinţe.

Sprinteni şi răi, zburau peste primele rânduri ale mulţimii de soldaţi ai Morathului. Negri ca noaptea şi mai nerăbdători să întâlnească în luptă păsările ruk.

Sartaq dăduse ordin să dezlănţuie săgeţile aprinse care le mai rămăseseră. Căldura uneia arse degetele lui Nesryn când îşi alese ţinta în încăierarea întunecată şi trase.

Focul ţâşni în noapte, direct spre un ilken pregătit să sfâşie un cal Darghan. Săgeata îşi atinse ţinta, iar ţipătul ilkenului ajunse la urechile lui Nesryn. Călăreţul Darghan îşi înfipse adânc *sulde*-ul, iar ţipătul ilkenului amuţi. O lovitură norocoasă şi curajoasă.

Nesryn se întindea după o altă săgeată şi după provizii când călăreţul Darghan căzu.

Ilkenul nu era mort, ci se prefăcuse. Nechezatul de durere al calului frumos spintecă noaptea când ghearele îi sfâşiară pieptul. După o altă lovitură, sternul călăreţului fu sfărâmat.

Nesryn bâjbâi după cremene ca să aprindă pânza îmbibată în ulei din jurul vârfului săgeţii.

Iklenii atacară pe tot câmpul de luptă. Călăreţii cailor şi ai păsărilor ruk căzură.

Şi, conturându-se în spatele câmpului de luptă, ca şi când ar fi aşteptat să-şi facă intrarea triumfală şi să doboare pe câţi mai rămăseseră din ei, pândea un altfel de întuneric.

Prinţesele valge. În noile lor corpuri de *kharankui*. Ultima surpriză a lui Erawan.

Nesryn ţinti şi trase săgeata, căutându-l pe Sartaq. Prinţul condusese o unitate de rukhini în mijlocul rândurilor inamice, flancat de Borte, care era obosită, Falkan şi Yeran.

Un ultim atac disperat.

Unul din care, foarte probabil, n-aveau să scape cu viaţă.

~

Yrene respira greoi şi inima-i bătea cu putere şi totuşi, nu cedase fricii care se aşteptase să o cuprindă. Nu încă.

Lysandra, în trupul unei păsări ruk, ateriză pe zidurile oraşului destul de ferm încât Yrene şi Elide reuşiră să descalece repede. Chiar unde luptau Chaol şi Dorian, într-un efort disperat de a-i ţine pe valgi departe de ziduri.

Era cea mai mică dintre grijile lor. Pentru că în apropiere, ilkenii îşi făceau loc ucigând.

Silba să îi salveze pe toţi!

Chaol o văzu primul. Ochii i se umplură de groază.

– Întoarce-te în castel!

Yrene nu îl ascultă. Iar când Dorian se întoarse, ea îi spuse regelui:

– Avem nevoie de tine, Maiestate!

Chaol se îndepărtă de zid, şchiopătând apăsat.

– Întoarce-te în castel!

Yrene îl ignoră din nou. La fel şi Dorian, când regele spintecă valgul din faţa lui, aruncă demonul peste zid şi se grăbi spre Yrene.

– Ce este?

Elide arătă spre poarta sudică şi focul care licărea în mijlocul întunericului care ataca.

Chipul stropit de sânge al lui Dorian se albi.

– Nu mai are putere!

– Ştim, spuse Elide, strângând din buze. Şi de asta avem nevoie de tine.

Probabil Chaol înţelesese planul înaintea regelui, pentru că se întoarse către soţia sa, scutul şi sabia atârnându-i pe lângă corp.

– Nu poţi.

Elide le explică rapid și pe scurt ideea lor nebună, nesăbuită. Ideea doamnei din Perranth.

Yrene încercă să nu tremure când își dădu seama că, într-adevăr, asta urmau să facă.

Dar Elide urcă pur și simplu pe spatele aspru al femeii metamorfice și îi făcu semn regelui să o urmeze. Iar Dorian, spre meritul său, nu ezită.

Totuși, Chaol își aruncă sabia și scutul pe pietrele însângerate și-i cuprinse lui Yrene fața cu mâinile.

– Nu poți! spuse el din nou, vocea spărgându-i-se. Nu poți!

Yrene îi acoperi mâinile cu ale ei și își lipi fruntea de a lui.

– Tu ești bucuria mea, fu tot ce îi spuse ea.

Soțul și cel mai drag prieten al ei închise ochii. Duhnea a sânge de valg și metal și totuși, parfumul său se mai simțea. Mirosul de acasă.

Chaol deschise în sfârșit ochii căprui și vii. Plini de încredere, înțelegere și mândrie.

– Du-te și salvează lumea, Yrene, șopti el și o sărută pe frunte.

Yrene lăsă sărutul să îi intre în piele, ca un semn de protecție și de iubire pe care l-ar fi luat cu ea în iad și dincolo de acesta.

Chaol se întoarse spre locul în care Dorian și Elide erau călare pe creatura metamorfică, dragostea de pe chipul soțului ei transformându-se în ceva aprig și hotărât.

– Ai grijă de ea! fu tot ce spuse Chaol.

Poate singurul ordin, își dădu seama Yrene, pe care i l-ar fi dat vreodată regelui său. Regelui lor.

Era motivul pentru care îl iubea și pentru care știa că bebelușul din pântecul ei n-avea să-și petreacă nicio clipă întrebându-se dacă era iubit.

Dorian făcu o plecăciune.

– Cu viața mea! Apoi regele întinse o mână ca să o ajute pe Yrene să urce pe spatele Lysandrei. Să ne dăm silința!

~

Pieptul o ustura pe Manon de fiecare dată când inspira, dar Abraxos traversa cu hotărâre încăierarea.

Erau atât de mulţi... Prea mulţi.

Iar noile orori pe care le dezlănţuise Morathul, ilkenii din mijlocul lor...

Ţipetele şi sângele umpleau văzduhul. Vrăjitoare Crochan, Dinţi-de-fier şi păsări ruk luptau pentru supravieţuire.

Orice speranţă la victorie ar fi avut Aelin Galathynius la început dispărea.

Manon şi Abraxos năvăliră în rândurile vrăjitoarelor Dinţi-de-fier, plonjând ca să-i sfâşie pe ilkeni şi soldaţi. Tăietoarea-de-vânt era grea în mâna ei. Nu-şi mai deosebea sângele de transpiraţie.

Regina Terrasenului venise cu o armată, dar tot nu avea să fie destul.

~

Lorcan ştia că Maeve venise. Îi putea simţi prezenţa în oase, ca pe un cântec întunecat şi îngrozitor prin lume. Un cântec valg.

El lupta departe pe zidurile oraşului, Whitethorn şi Fenrys fiind în apropiere, Aedion dezlănţuindu-se asupra soldaţilor cu o ferocitate despre care Lorcan ştia că izvora dintr-o mare suferinţă.

Gavriel era mort. Murise ca să le dea fiului său şi celor de la poarta vestică şansa să o închidă din nou.

Lorcan ignoră durerea din piept când se gândi la asta. La faptul că Leul nu mai era. Care dintre ei avea să fie următorul?

Lumina licări dincolo de zid, dar întunericul o devoră. Prea repede şi uşor.

Aelin trebuia să fie nebună. Sigur îşi pierduse minţile, dacă ea crezuse că îi putea înfrunta pe amândoi, şi pe Maeve, şi pe Erawan.

Totuşi, Rowan se opri. Ar fi fost doborât de un soldat valg dacă Lorcan nu ar fi aruncat un pumnal direct în faţa demonului.

Dând din cap spre Lorcan şi Fenrys, Rowan se transformă, un uliu zburând imediat peste ziduri.

Lorcan se uită la Fenrys şi îl văzu pe mascul enervându-se. Conştient de schimbarea de după ziduri. Era timpul.

– Îi punem capăt împreună! spuse Fenrys şi se transformă şi el, un lup alb sărind de pe metereze, pe străzile oraşului de dedesubt. Spre poartă.

Lorcan se uită la castel, de unde ştia că Elide urmărea totul.

El îşi luă rămas-bun în tăcere, transmiţând ce mai rămăsese din inima lui în vânt spre femeia care îl salvase.

Apoi, Lorcan alergă spre poartă şi regina întunecată care ameninţa tot ce ajunsese să îşi dorească şi lucrul la care ajunsese *să spere*. Aflase că era ceva mai bun în lume. *Cineva* mai bun.

Iar el ar fi murit în luptă ca să apere toate astea.

~

Era un dans, şi unul pe care Aelin îl exersase toată viaţa.

Nu ţinea doar de mişcările sabiei şi ale scutului, ci şi de rânjetul pe care îl afişa când întâlnea fiecare explozie de întuneric, când îşi dădea seama de nenumărate ori cine îi erau partenerii de dans.

Unde cei doi înaintau un pas, Aelin arunca o dâră de foc. Nu îşi arăta îndoiala, nu îndrăznea să se întrebe dacă ei îşi puteau da seama că focul era, în mare parte, lumină şi culoare.

Totuşi, se fereau de acesta. Îl evitau, aşteptând ca ea să se afunde mai mult în puterea ei, să le dea lovitura de graţie pe care o anticipau.

Şi chiar dacă focul ei devia întunericul, chiar dacă Goldryn era ca o melodie de foc în mâna ei, ştia că puterea lor avea să se dezlănţuie în curând.

Cheile nu mai erau. Şi nici Aducătoarea-Focului nu mai exista.

Nu le-ar mai fi fost de folos. N-ar mai fi fost nevoiţi să o înrobească, decât ca să o tortureze.

Ambele variante erau posibile: să moară sau să fie luată ca sclavă.

Însă n-avea să mai existe nicio posibilitate ca Erawan să facă mai multe pietre Wyrd sau să îşi aducă valgii ca să îi posede pe alţii.

Aelin fandă cu Goldryn, îndreptându-se spre Erawan în timp ce își ridică scutul spre Maeve. Trimise un val de foc spre coastele lor, făcându-i să se apropie unul de celălalt.

Erawan îl respinse, dar Maeve se opri când Aelin se îndepărtă un pas, gâfâind.

Gustul metalic al sângelui îi umplu gura, un vestitor al epuizării care se întrevedea.

Maeve urmări focul lui Aelin sfârâind prin zăpadă, topind-o până la iarba uscată a câmpiei Theralis, o mare unduioasă de verde în lunile mai călduroase și, acum, o mocirlă însângerată.

– Pentru o zeiță, spuse Maeve, rostind primele cuvinte de când începuse acest dans în urmă cu câteva minute, ore sau o eternitate, nu pari dispusă să ne lovești!

– Simbolurile au putere, zise Aelin gâfâind și zâmbi când o roti pe Goldryn în mână, flacăra șuierând prin aer. Dacă vă dobor prea curând, nu o să aibă efect. Aelin își adună ultimul strop de aroganță și îi făcu semn din ochi lui Erawan. Știi, ea vrea să te epuizez, ca vindecătoarele din castel să poată să te distrugă fără prea mult efort.

– *Destul!* Maeve își aruncă puterea, iar Aelin își ridică scutul, focul deviind atacul violent.

Dar abia reuși, impactul unduindu-i-se prin oase și sânge.

Aelin nu își permise nici măcar să se crispeze când trimise un bici de foc spre Maeve, iar regina întunecată se retrase.

– Așteaptă doar – o să declanșeze curând capcana asupra voastră.

– Este o mincinioasă și o proastă! spuse Maeve furioasă. Vrea să ne despartă pentru că știe că împreună o putem învinge.

Acea putere întunecată se adună iarăși în jurul lui Maeve.

Regele întunecat se uită pur și simplu la Aelin cu acei ochi aurii și pătrunzători și zâmbi.

– Într-adevăr. Tu...

El se opri. Acei ochi aurii se ridicară deasupra lui Aelin. Deasupra porților și a zidului din spatele ei. Spre ceva la înălțime.

Aelin nu îndrăzni să privească. Să își mute atenția atât de mult timp. Să spere.

Dar auriul din ochii lui Erawan străluci de furie şi, probabil, puţin de frică.

El îşi întoarse capul spre Maeve.

– În castel sunt vindecătoare.

– Bineînţeles că sunt! izbucni Maeve.

Totuşi, Erawan înţepeni.

– Sunt vindecătoare *pricepute*. Pline de putere.

– Direct din Torre Cesme, spuse Aelin, dând solemn din cap. Aşa cum ţi-am zis.

Erawan doar se uită la Maeve, iar acea îndoială licări din nou.

Se uită la Aelin. La focul şi sabia ei. Ea făcu o plecăciune.

Erawan îi spuse printre dinţi lui Maeve:

– Dacă a zis adevărul, eşti moartă!

Şi înainte ca Aelin să poată aduna un tăciune de putere ca să atace, o siluetă întunecată şi masivă ieşi din întunericul din spatele lui Erawan şi îl ridică. Un ilken.

Aelin nu îşi risipi puterea încercând să îi doboare, fiind conştientă de protecţia ilkenului împotriva magiei. Mai ales că Maeve îl urmărea pe Erawan în timp ce era purtat în văzduh, pe deasupra uriaşului.

Pentru că luptase împotriva celor doi conducători valgi, ar fi trebuit să fie deja moartă. Împotriva femeii din faţa ei, Aelin ştia că nu putea să supravieţuiască mult timp. Dar dacă Yrene şi prietenele ei îl puteau doborî pe Erawan...

– Aşadar, am rămas doar noi, spuse Maeve, zâmbind ca un păianjen.

Zâmbetul creaturilor oribile care atacau Orynthul.

Aelin o ridică din nou pe Goldryn.

– Exact cum îmi doream, spuse ea.

Era adevărat.

– Dar eu îţi cunosc secretul, Moştenitoare a Focului, şopti Maeve şi lovi din nou.

CAPITOLUL
112

În vârful celui mai înalt turn al castelului din Orynth, pe un balcon vast care dădea spre lumea de dedesubt, vindecătoarea trimise încă o explozie de putere.

Strălucirea albă veşteji noaptea, făcând pietrele turnului să iasă în evidenţă.

Un far, o provocare pentru regele întunecat care se luptase jos cu Aelin Galathynius.

„Iată-mă! cântă puterea prin noapte. Iată-mă!“

Erawan îi răspunse.

Furia, frica şi ura lui umplură vântul când se apropie în membrele deşirate ale ilkenului. El zâmbi la tânăra vindecătoare ale cărei mâini străluceau cu lumină pură, ca şi când deja i-ar fi gustat sângele, savurând distrugerea lucrului pe care îl oferea, a darului pe care îl primise.

Simpla lui prezenţă îi făcu pe oamenii din castelul de dedesubt să ţipe în timp ce fugeau.

Nu era moartea întruchipată, ci ceva mult mai rău. Ceva aproape la fel de vechi şi aproape la fel de puternic.

Ilkenul zbură peste turn, aruncându-l pe pietrele balconului. Erawan ateriză cu graţia unei pisici, nu prea obosit când se îndreptă şi îi zâmbi.

* * *

– Nu am crezut niciodată că ai s-o faci! spuse Maeve, puterea sa întunecată răsucindu-se în jurul ei când Aelin gâfâi. Încordarea care-i cuprinsese şalele i se ridica acum spre şira spinării, coborând în acelaşi timp spre picioare. Că ai să fii destul de nesăbuită să pui cheile înapoi în poartă. Ce s-a întâmplat cu viziunea aia glorioasă pe care mi-ai arătat-o cândva, Aelin? Cu tine chiar în oraşul ăsta şi mulţimea care te venera strigându-ţi numele? Te-ar fi plictisit prea mult să fii venerată?

Aelin îşi adună puterile cu fiecare respiraţie, Goldryn arzând încă puternic.

Las-o să vorbească – să se laude şi să bată câmpii. Fiecare secundă în care trebuia să îşi revină, să-şi recâştige o parte din putere, era o binecuvântare.

Erawan muşcase momeala; lăsase îndoiala pe care i-o plantase în minte să prindă rădăcini. Ea ştiuse că era doar o chestiune de timp până ar fi simţit puterea lui Yrene. Aelin doar se ruga ca Yrene Towers să fie pregătită să îl înfrunte.

– Întotdeauna am sperat că noi două suntem cu adevărat egale, într-un fel, continuă Maeve. Că tu, mai mult decât Erawan, ai înţeles adevărata natură a puterii şi ce înseamnă să o foloseşti. Ce dezamăgită am fost să aflu că, în sinea ta, îţi doreai să fii atât de obişnuită!

Scutul devenise insuportabil de greu. Aelin nu îndrăzni să se uite înapoi ca să vadă unde dispăruse Erawan şi ce făcea. Simţise explozia de putere a lui Yrene, îndrăznise să spere că ar fi putut fi chiar un semnal, o momeală, dar nimic de atunci. Totuşi, îl atrăsese pe Erawan. Era suficient.

Întunericul din jurul lui Maeve se roti.

– Regina care a fost promisă nu mai există, spuse ea, ţâţâind. Acum nu eşti decât o asasină cu o coroană. Şi cu darul magiei unui om de rând.

Două biciuri de putere brutală se îndreptară spre Aelin din ambele părţi.

Ridicând scutul şi lovind cu sabia Goldryn din cealaltă mână, Aelin le blocă, focul licărind.

Scutul se îndoi, dar Goldryn arse constant.

Însă ea simţi durerea cunoscută şi nesfârşită. Umbrele care puteau devora totul.

Se apropiau, consumându-i puterea.

Maeve se uită la sabia care ardea.

– Te-a dus mintea să îţi impregnezi sabia cu propriile daruri! Sunt sigură că ai făcut-o înainte să cedezi toată puterea porţii Wyrd.

– A fost o măsură de precauţie, în caz că nu mă întorceam, spuse Aelin gâfâind. O armă care să ucidă valgi.

– Rămâne de văzut!

Maeve lovi din nou. Şi încă o dată, forţând-o pe Aelin să cedeze pas după pas, dând înapoi spre linia invizibilă pe care o trasase între ei şi poarta sudică.

Maeve înaintă, părul negru şi veşmintele-i fluturând.

– Mi-ai refuzat două lucruri, Aelin Galathynius! Cheile pe care le căutam. Încă un bici de putere se îndreptă spre Aelin. Focul ei abia îl devie de data asta. Şi marele duel pe care mi l-ai promis.

Ca şi când Maeve ar fi ridicat capacul unui cufăr al puterii ei, fuioarele de întuneric izbucniră.

Aelin lovi cu Goldryn, focul din lamă fiind puternic, dar nu suficient. Iar când Aelin se mai retrase un pas, unul dintre acele fuioare o pocni peste picioare.

Aelin nu reuşi să-şi înghită ţipătul. Căzu, scutul rostogolindu-se în noroiul îngheţat.

Totuşi, ţinuta ei de războinică o ajută s-o ţină ferm pe Goldryn în mână.

Dar apăsarea, şerpuirea insuportabilă începu să îi intre în minte.

– Trezeşte-te!

Lumea se mişcă, zăpada fiind înlocuită de lumina focului, pământul devenind o placă de fier.

Presiunea din capul ei se zvârcoli, iar Aelin se aplecă pe genunchi, refuzând să o recunoască. Lupta asta, zăpada şi sângele erau reale.

– Trezeşte-te, Aelin! îi şopti Maeve.

Aelin clipi şi se trezi în cutia de fier, Maeve aplecându-se peste capacul ridicat şi zâmbind.

– Suntem aici, spuse Regina Spiriduşilor.

Nu Fae. Valgă. Maeve era *valgă*...

– Ai visat, zise Maeve, trecându-şi un deget peste masca încă prinsă de faţa ei. Ce vise ciudate şi de hoinară, Aelin!

Nu. Nu, fusese *real*. Ea reuşi să îşi ridice suficient fruntea încât să se privească. Să vadă transformarea şi corpul prea slab, cicatricile pe care încă le avea.

Erau tot acolo. Neşterse. Nu avea o piele nouă.

– Pot să-ţi uşurez situaţia, continuă Maeve, mângâindu-i părul cu mişcări blânde şi tandre. Spune-mi unde sunt cheile Wyrd, jură-mi cu sânge, iar lanţurile, masca şi cutia... au să dispară.

Ei încă nu începuseră să o distrugă.

Toate erau un vis. Un coşmar lung. Cheile erau libere, iar Lacătul nu fusese făurit.

Un vis pe care-l avusese navigând aici, oriunde s-ar fi aflat.

– Ce spui, nepoată? Ai să te cruţi? Ai să-mi cedezi?

„Să nu cedezi!"

Aelin clipi.

– Este mai uşor, nu-i aşa? spuse Maeve gânditoare, sprijinindu-şi antebraţele de marginea coşciugului. Să rămâi aici. Să nu fii nevoită să iei hotărâri îngrozitoare. Să îi laşi pe alţii să poarte povara. Să plătească preţul. Schiţă un zâmbet. În sinea ta, asta te bântuie. Dorinţa de a fi *liberă*.

Libertatea – o cunoscuse, nu-i aşa?

– Nu de asta te temi cel mai mult? Nu de mine, Erawan sau de chei. Faptul că vrei să fii eliberată de povara coroanei, a puterii, o să te consume. O să te amărască până nu ai să te mai recunoşti, zise şi zâmbi mai larg. Vreau să te scutesc de asta. Împreună cu mine, ai să fii liberă într-un fel pe care nu ţi l-ai imaginat niciodată, Aelin. Îţi jur!

Un jurământ.

Ea depusese un jurământ. Faţă de Terrasen. De Nehemia. De Rowan.

Aelin închise ochii, ignorând regina de deasupra ei, masca, lanţurile şi cutia de fier.

Nu era real.

Nu era real.

Nu-i aşa?

– Ştiu că eşti obosită, continuă Maeve convingătoare şi cu blândeţe. Tu tot ai oferit şi tot nu a fost suficient. Niciodată n-o să fie destul pentru ei, nu-i aşa?

Aşa era. Nimic din ce făcuse vreodată sau urma să facă nu ar fi fost destul. Chiar dacă ar fi salvat Terrasenul, Erilea, tot ar fi trebuit să ofere mai mult. Povara acestui lucru deja o strivea.

– Cairn, spuse Maeve.

Se auziră paşi în apropiere. Târşâiţi pe piatră.

Începu să tremure din senin. Ea cunoştea acel mers, cunoştea...

Chipul detestabil şi dispreţuitor apăru lângă Maeve, amândoi studiind-o.

– Cum să începem, Maiestate?

El deja îi adresase cuvintele. Dansaseră astfel de multe ori.

Fierea îi otrăvi gâtul. Nu se putea opri din tremurat. Ştia ce urma să facă el şi cum avea să înceapă. Nu ar fi încetat niciodată să simtă urma asta de durere.

Cairn îşi trecu o mână peste marginea coşciugului.

– Am distrus o parte din tine, nu-i aşa?

„Te numesc Elentiya, spiritul care nu ar putea fi distrus.“

Aelin îşi trecu degetele îmbrăcate în metal peste palmă. Unde ar fi trebuit să fie o cicatrice. Unde era încă. Unde avea să rămână întotdeauna, chiar dacă nu o putea vedea.

Nehemia, cea care oferise totul pentru Eyllwe. Şi totuşi...

Şi totuşi, Nehemia tot simţise povara alegerilor sale. Tot voia să se elibereze de povara ei.

Asta nu o făcuse mai slabă. Deloc.

Cairn îi studie corpul înlănţuit, încercând să îşi dea seama de unde să înceapă. Încântat de ce urma, începu să respire mai apăsat.

Ea îşi strânse mâinile în pumni. Fierul scârţâi.

„Spiritul care nu ar putea fi distrus.“

„Să nu cedezi!“

Ar fi suportat din nou tortura, dacă i s-ar fi cerut. Ar fi făcut-o. Ar fi îndurat fiecare oră brutală şi fiecare fărâmă de agonie.

Ar fi durut-o şi ar fi ţipat, dar ar fi înfruntat totul şi ar fi supravieţuit.

Arobynn nu o distrusese. Nici Endovier.

Nu intenţiona să-i permită acestei existenţe risipite să facă asta acum.

Tremuratul încetă, corpul ei rămânând nemişcat. Aşteptând.

Maeve clipi la ea. Doar o dată.

Aelin inspiră – brusc şi calm.

Nu voia să se termine nimic din toate astea.

Cairn dispăru în vânt, odată cu lanţurile.

Aelin se ridică în coşciug. Maeve se îndepărtă doar un pas.

Aelin studie iluzia lucrată cu multă îndemânare. Camera de piatră, cu coşurile ei de cărbuni şi cârligul din tavan. Altarul de piatră. Uşa deschisă şi vuietul râului de afară.

Se forţă să privească. Să confrunte acel loc al suferinţei şi disperării. Ar fi marcat-o pentru totdeauna, dar nu i-ar fi permis să o definească.

Povestea ei nu era una întunecată.

Nu asta avea să fie povestea. Voia ca-n sinea ei să găsească un ungher pentru locul acesta şi frica sa, însă nu şi pentru întreaga poveste. Nu avea să fie povestea ei.

– Cum? întrebă pur şi simplu Maeve.

Aelin ştia că o lume şi un câmp de luptă vuiau pe lângă ele. Dar ea zăbovi în camera de piatră. Ieşi din coşciugul de fier.

Maeve o privi pur şi simplu.

– Ar fi trebuit să îţi dai seama, spuse Aelin, tăciunii rămaşi înăuntrul ei strălucind puternic. Tu, care te-ai temut de captivitate şi ai făcut toate astea ca să o eviţi. Nu ar fi trebuit să mă ţii prizonieră. Ar fi trebuit să ştii că am să găsesc o cale.

– Cum? întrebă din nou Maeve. Cum de nu ai cedat?

– Pentru că nu mă tem, spuse Aelin. Frica ta de Erawan şi fraţii lui te-a controlat şi te-a distrus. Dacă mai era ceva ce merita distrus.

Maeve şuieră, iar Aelin chicoti.

– Şi ţi-a fost frică şi de Brannon. De mine. Uite ce ţi-a adus asta. Ea gesticulă spre camera din jurul lor şi lumea de dincolo de ea. E tot ce o să-ţi rămână din Doranelle. Iluzia asta.

Puterea lui Maeve vui prin cameră.

Aelin zâmbi.

– Mi-ai rănit partenerul. Ai rănit femeia despre care l-ai făcut să creadă că este partenera lui. Ai ucis-o pe ea şi l-ai distrus pe el.

Maeve schiţă un zâmbet.

– Da, şi am savurat fiecare moment!

Aelin zâmbi la rândul ei.

– Ai uitat ce ţi-am spus pe plaja din Eyllwe?

Când Maeve doar clipi din nou la ea, Aelin atacă.

Lovind cu un scut de foc, o dădu la o parte pe Maeve şi aruncă o suliţă de foc albastru.

Maeve se feri de atac apelând la un zid de putere întunecată, dar Aelin se apără, lovind de nenumărate ori. Cuvintele pe care i le spusese cu furie lui Maeve în Eyllwe răsunară între ele: „Am să te ucid!"

Şi avea să se ţină de cuvânt; pentru ce-i făcuse Maeve nu doar ei, ci şi lui Rowan, Lyryei, lui Fenrys şi Connall, şi multor altora, intenţiona s-o şteargă de pe faţa pământului.

După o clipă, Goldryn fu din nou în mâna ei, sabia şuierând cuprinsă de flăcări.

Chiar dacă şi-ar fi dat ultima suflare, voia să moară atacând.

Maeve îi blocă fiecare lovitură, acestea vuind prin cameră.

Altarul se crăpă şi dispăru.

Cârligul din tavan se transformă în metal topit şi şuieră pe pietre.

Ea distruse locul unde stătuse Fenrys, legat în lanţuri invizibile.

De nenumărate ori, adunându-şi ultimii tăciuni ai focului său şi cu transpiraţia apărându-i pe frunte, Aelin lovi spre Maeve.

Coşciugul de fier se încălzi, înroşindu-se. Doar aici, în iluzia în care se afla, putea face asta.

Maeve se gândise să o închidă din nou aici.

Dar nu regina ar fi fost cea care să plece de data asta.

Aelin se roti, făcând-o pe Maeve să se retragă spre coşciugul aprins.

Pas cu pas, o împinse spre acesta..

Întunericul se răspândi prin cameră, blocând ploaia de săgeţi aprinse care se îndreptară spre Maeve, iar regina îndrăzni să privească peste umăr către soarta încinsă care o aştepta.

Maeve se albi mai mult decât moartea.

Aelin râse răguşit şi înclină sabia Goldryn, adunându-şi puterea o ultimă dată.

Dar un licăr de mişcare îi atrase atenția – în dreapta.

Elide.

Elide stătea acolo, vădit îngrozită. Ea întinse o mână spre Aelin, în semn de avertisment.

– Ai grijă...

Maeve aruncă un bici negru spre doamna din Perranth.

Nu...

Aelin fandă, focul sărind spre Elide, ca să blocheze lovitura mortală.

Ea îşi dădu seama de greşeală după o clipă. Îşi dădu seama când mâinile îi trecură prin corpul lui Elide, iar prietena ei dispăru.

O iluzie. Se lăsase păcălită de o iluzie şi rămăsese expusă şi vulnerabilă...

Aelin se întoarse din nou spre Maeve, flăcările ridicându-se din nou, dar era prea târziu.

Mâini întunecate se înfăşurară în jurul gâtului ei. Neclintite. Eterne.

Aelin se arcui, cu respirația tăiată cât acele mâini strânseră încontinuu...

Camera dispăru. Pietrele de dedesubt se transformară în noroi şi zăpadă, vuietul râului fiind înlocuit de cel al luptei. Ele licăriră de la o clipă la alta, între iluzie şi adevăr, simţind aerul cald în locul iernii aspre, viaţa în locul morţii sigure.

Aelin îşi învălui mâinile în flăcări, trăgând de umbra care o strângea de gât.

Maeve stătea în faţa ei, veşmintele umflându-i-se în timp ce ea gâfâia.

– Uite ce-o să se întâmple, Aelin Galathynius!

Fuioare de întuneric ţâşniră spre ea, lovind şi sfâşiind, şi nicio flacără, indiferent câtă voinţă ar fi avut, nu reuşi să le ţină la distanţă. Nu când se strânseră, tăindu-i respirația ca să nu poată ţipa.

Focul ei se stinse.

– Ai să-mi juri cu sânge. Iar apoi o să descâlcim amândouă ițele pe care le-ai încurcat. Tu şi regele Adarlanului o să îndreptaţi ce aţi făcut. Poate că nu mai eşti Aducătoarea-Focului, dar tot ai să fii utilă.

Un vânt rece trecu pe lângă ea. „Nu!“

Încă un licăr de lumină apăru în spatele lui Aelin, iar Maeve se opri.

Umbrele o strânseră şi Aelin se arcui din nou, un ţipăt tăcut străbătând-o.

– Poate te întrebi de ce am crezut că ai să fii de acord cu asta. Ce aş putea avea împotriva ta. Ea râse încet. Chiar lucrurile pe care vrei să le protejezi – pe acelea am să le distrug, dacă mă sfidezi. Ce este mai de preţ pentru tine. Iar când am să termin, ai să mi te supui!

Nu, nu...

Întunericul pulsă din Maeve, iar lui Aelin i se înceţoşă privirea.

O rafală de vânt rece o aruncă înapoi suficient cât să inspire şi să îşi ridice fruntea ca să vadă o mână tatuată care se întindea acum spre ea, ca să se ridice. Era Rowan.

În spatele lui apărură alte două siluete. Lorcan şi Fenrys, cel din urmă în formă de lup.

Tovarăşii lui, care nu se opriseră atunci ca să o ajute în Mistward – dar care o făceau acum.

Însă Rowan îşi ţinu mâna întinsă spre Aelin, dorinţa de a o ridica în picioare fiind fermă, şi nu îşi mută privirea de la Maeve când îşi dezgoli dinţii şi mârâi.

Dar Fenrys fu cel care atacă primul. Cel care aşteptase acest moment şi această ocazie.

Arătându-şi colţii, cu blana zburlită, o atacă pe Maeve, aruncându-se direct la gâtul ei palid.

Aelin se forţă, iar Rowan strigă ca să îl avertizeze, dar prea târziu.

Pierdut în răzbunare şi furie, lupul alb sări spre Maeve.

Un bici întunecat pocni către el.

Ţipătul de durere al lui Fenrys răsună prin oasele ei înainte ca el să atingă pământul. Sângele curse din rană, din tăietura adâncă de pe faţa lui.

Totul se petrecuse atât de repede! Aproape într-o clipită.

Puterea lui Rowan şi cea a lui Lorcan se adunară ca să lovească. Fenrys se chinui să se ridice în picioare. Întunericul se năpusti din nou spre el şi îl izbi în faţă, ca şi când Maeve ar fi ştiut exact unde să lovească.

Fenrys căzu din nou, sângele împroşcând zăpada. Cu un licăr de lumină, reveni în trupul său Fae. Ce îi făcuse ea feţei lui...

Nu. Nu...

Aelin reuşi să inspire suficient cât să spună răguşită:

- *Fugi!*

Rowan se uită atunci la ea, auzind avertismentul chiar în clipa în care Maeve lovi din nou ca şi când şi-ar fi păstrat puterea - aşteptându-i. Pentru asta.

Un val de întuneric îl învălui pe partenerul ei. Îi învălui şi pe Lorcan şi Fenrys.

Magia lor licări, luminând întunericul ca un fulger în spatele unui nor. Totuşi, nu îndeajuns cât să se elibereze din strângerea lui Maeve. Gheaţa şi vântul se izbiră împotriva acesteia, de nenumărate ori. Loviturile erau brutale şi calculate.

Puterea lui Maeve spori.

Gheaţa şi vântul nu mai bătură. Cealaltă magie din întuneric dispăru ca şi când ar fi fost înghiţită.

Iar apoi, ei începură să ţipe.

Rowan începu să ţipe.

CAPITOLUL
113

Erawan gâfâi când se apropie.

– Videcătoareo, şopti acesta, puterea lui demonică emanând din el ca o aură neagră.

Ea se retrase un pas, mai aproape de balustrada balconului. Regele întunecat o urmă, ca un prădător care se apropia de prada mult aşteptată.

– Ştii cât timp te-am căutat? Vântul îi zburli părul blond. Ştii măcar ce poţi *face*?

Vindecătoarea ezită, izbindu-se în balustrada balconului din spatele ei care dădea spre prăpastia oribil de nesfârşită.

– Cum crezi că am luat cheile, în primul rând? spuse şi afişă un zâmbet urât. În lumea mea, există şi neamul vostru. Nu sunt vindecătoare, ci călăi. Fecioare ale morţii, capabile să vindece, dar şi să îmbolnăvească, desfăcând chiar firul vieţii. Al lumilor. Erawan rânji. Aşadar, le-am luat pe cele din spiţa voastră şi le-am folosit ca să deschidem poarta Wyrd şi să smulgem trei bucăţi din esenţa ei. Maeve nu a aflat şi nu o să afle niciodată. Respiraţia lui sacadată deveni mai profundă când savură fiecare cuvânt şi cu fiecare pas mai aproape. Lor le-a luat totul ca să scoată cheile din poartă. Dar tu, cu darurile tale... ai reuşi singură dacă ai face-o din nou. Iar cu cheile înapoiate porţii... El zâmbi din nou. Maeve crede că am plecat să te ucid, să te distrug. Şi mica ta regină de foc credea asta. Nu putea concepe că *vreau* să te găsesc. Înaintea lui

Maeve. Înainte să ți se întâmple ceva rău. Iar acum că te-am găsit... Ce mult o să ne distrăm noi doi, Yrene Towers!

El mai făcu un pas în față, dar atât.

Erawan înțepeni. Încercă să se miște, însă nu reuși.

Atunci se uită la pietrele balconului și la semnul însângerat pe care călcase, prea concentrat la prada lui încât să observe.

Un semn Wyrd menit să-l prindă.

Tânăra vindecătoare îi zâmbi, iar lumina albă din jurul mâinilor ei se stinse când ochii aurii deveniră de safir.

– Nu sunt Yrene.

* * *

Erawan întoarse capul spre cer când Lysandra, în trupul unei păsări ruk, ocoli în zbor turnul din locul unde se ascunsese în partea cealaltă, ținând-o pe Yrene în gheare.

Puterea lui Erawan spori, dar Yrene deja strălucea puternic precum răsăritul.

Lysandra întinse ghearele, lăsând-o cu grijă pe Yrene pe pietrele balconului, lumina emanând din ea când se avântă cu capul înainte spre Erawan.

Dorian reveni în trupul său, lumina vindecătoarei emanând și din el când înconjură semnul Wyrd care îl ținea pe Erawan cu puterea lui. Ușile turnului se deschiseră brusc, Elide ieșind chiar în clipa în care Lysandra se transformă și ateriză fără zgomot pe labele unui leopard-fantomă pe balcon.

Erawan nu părea să știe încotro să se uite. Dorian trimise un pumn al luminii lui vindecătoare care îl dezechilibră; Lysandra sări asupra regelui întunecat, țintuindu-l de pietre; Elide, cu Damaris în mâini, înfipse bine lama în burta lui Erawan și între pietrele de dedesubt.

Erawan țipă, dar sunetul nu se compară cu ce ieși din trupul său când Yrene ajunse la el, cu mâinile ca niște stele aprinse, și-i lovi pieptul.

Lumea încetini și se încovoie.

Totuși, Yrene nu se temu.

Nu se temu de toată lumina orbitoare care izbucni din ea, arzându-l pe Erawan.

El se arcui și urlă, dar vechea sabie Damaris îl țintui cu hotărâre.

Puterea lui întunecată se ridică precum un val gata să devoreze lumea.

Yrene nu îi permise să se atingă de ea sau de ceilalți.

Speranță.

Chaol spusese că ea purta cu ea speranța. Speranța care-i creștea acum în pântec.

Pentru un viitor mai bun. Pentru o lume mai bună.

Speranța le îndrumase pe cele două femei din capetele opuse ale continentului în urmă cu zece ani. Speranța o îndrumase pe mama lui Yrene să ia un cuțit și să ucidă soldatul care i-ar fi ars de vie odrasla. Speranța o îndrumase pe Marion Lochan când alesese să tragă de timp ca tânăra moștenitoare să scape cu viață.

Două femei care nu se cunoscuseră niciodată, două femei pe care lumea le considera obișnuite. Două femei, Josefin și Marion, care aleseseră speranța în fața întunericului.

Două femei care, la sfârșit, le aduseseră tuturor acest moment, această singură șansă la un viitor.

Pentru ele, Yrene nu se temea. Pentru copilul pe care îl purta, nu se temea.

Pentru lumea pe care ea și Chaol aveau s-o clădească pentru acel copil, nu se temea deloc.

Poate că zeii dispăruseră, împreună cu Silba, dar Yrene ar fi putut jura că simți acele mâini blânde și calde îndrumând-o, apăsând pe pieptul lui Erawan în timp ce el se zvârcolea, forța a o mie de sori întunecați încercând să o sfâșie.

Puterea ei trecu prin toate.

Intră în el și-și croi loc sfâșiind spre viermele care se zvârcolea înăuntru.

Către parazit, infecția care se hrănea cu viață, putere și bucurie.

De departe, Yrene știa că era învăluită de lumină, mai strălucitoare decât soarele amiezii. Știa că regele întunecat de sub ea nu era decât un cuib de șerpi care voiau să o muște, încercând să îi otrăvească lumina.

– Nu ai putere asupra mea! îi spuse Yrene corpului care găzduia parazitul.

– Am să te sfâşii! spuse el furios. Începând cu bebeluşul din...

Într-o clipită, puterea lui Yrene deveni mai strălucitoare.

Erawan ţipă.

Puterea creaţiei şi a distrugerii. Asta era în ea, dătătoarea de viaţă şi creatoarea lumii.

Puţin câte puţin, îl arse. Începând de la membre, lucrând înăuntrul lui.

Iar când magia ei începu să încetinească, Yrene întinse o mână.

Nu simţi usturimea din palmă şi nici apăsarea mâinii cu bătături care o ţinea pe a ei.

Dar când magia brută a lui Dorian Havilliard dădu buzna în ea, Yrene suspină.

Suspină şi se transformă în lumina unei stele, în căldură, putere şi bucurie.

* * *

Puterea lui Yrene era însăşi viaţa. Viaţă pură, curată.

Aproape îl îngenunchease pe Dorian când se întâlnise cu a lui. Când el îi predă ei puterea, de bunăvoie, Erawan căzu la pământ în faţa lor. Ţintuit.

Regele demon ţipă.

Durerea, ţipătul şi sfârşitul care venea cu siguranţă ar fi trebuit să-l bucure.

Pentru Adarlan, pentru Sorscha, pentru Gavin şi Elena. Pentru toţi, Dorian îşi lăsă puterea să curgă prin Yrene.

Erawan se zbătu, puterea lui ridicându-se doar ca să se lovească de zidul impenetrabil de lumină.

Şi totuşi, Dorian se trezi spunând:

– Numele lui!

Yrene se concentră la ce trebuia să facă, fără măcar să se uite la el.

Dar Erawan, chiar şi ţipând, se uită în ochii lui Dorian.

Ura din ochii regelui demon era suficientă să devoreze lumea.

– Numele tatălui meu, zise Dorian fără ca vocea să-i tremure. Tu i l-ai luat.

Nu își dăduse seama că voia să-l afle. Că avea atât de multă nevoie de el.

– A fost un om jalnic și laș, spuse furios Erawan. La fel ca tine...

– Spune-mi numele lui! Dă-l înapoi!

Erawan râse printre țipături.

– Nu!

– Dă-l înapoi!

Yrene se uită acum la el, cu îndoială în privire. Magia ei se opri – doar o clipă.

Erawan sări, puterea lui explodând.

Dorian o respinse și se avântă către regele demon. Spre Damaris.

Țipătul lui Erawan amenință să crape pietrele castelului când Dorian împinse mai adânc lama, răsucind-o și trimițând puterea lor prin aceasta.

– Spune-mi numele lui! gâfâi el printre dinți. Yrene, ținându-l de cealaltă mână, îl avertiză în șoaptă. Dorian abia o auzi.

Erawan pur și simplu râse din nou, înecându-se când puterea lor îl arse.

– Contează? întrebă încet Yrene.

Da. El nu știa de ce, dar conta.

Tatăl său fusese șters din Lumea de Dincolo, din toate ținuturile existențiale, dar el tot putea să îi recupereze numele.

Fie și numai ca să plătească datoria, ca Dorian să îi poată oferi bărbatului o fărâmă de liniște.

Puterea lui Erawan se ridică din nou la ei. Dorian și Yrene o împinseră înapoi.

Acum. Trebuia să o facă acum.

– Spune-mi numele lui! rosti Dorian furios.

Erawan zâmbi la el.

– Nu.

– Dorian! îl avertiză Yrene.

Transpirația îi curgea pe față. Nu îl mai putea ține mult. Și ca să riște să...

Dorian trimise puterea lor prin sabie. Mânerul lui Damaris străluci.

- Spune-mi...

- Este al tău.

Erawan făcu ochii mari când cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

Când Damaris le scoase din el. Dar Dorian nu se miră de puterea sabiei.

Numele tatălui său...

Era Dorian.

- I-am luat numele, spuse furios Erawan, zbătându-se când cuvintele îi ieşiră pe gură sub puterea lui Damaris. L-am şters de pe faţa pământului. Totuşi, şi l-a amintit doar o dată. Prima dată când te-a privit.

Auzind adevărul insuportabil, Dorian plânse.

Poate că tatăl său ascunsese fără să ştie numele în el, săvârşind un ultim mărunt act de sfidare înaintea lui Erawan. Şi îşi numise fiul pentru acea sfidare, un semn secret că bărbatul dinăuntru încă se lupta. Că nu încetase niciodată să lupte.

Dorian. Numele tatălui său.

Dorian o scăpă pe Damaris din mână.

Yrene începu să respire sacadat. Acum - trebuia să o facă acum.

Chiar şi cu regele valg în faţa lui, ceva din pieptul lui Dorian se relaxă. Se vindecă.

Aşadar, Dorian îi spuse lui Erawan, lacrimile evaporându-i-se în căldura magiei lor.

- Ţi-am dărâmat fortăreaţa. El zâmbi feroce. Iar acum, noi o să te distrugem şi pe tine.

Apoi, dădu aprobator din cap spre Yrene.

Ochii lui Erawan sclipiră ca nişte cărbuni încinşi, iar Yrene dezlănţui din nou puterea lor.

~

Erawan nu putea face nimic împotriva acelei magii brute care, unindu-se cu a lui Yrene, se împletise cu puterea creatoare a lumii.

Tot oraşul şi câmpia deveniră orbitor de strălucitoare. Atât de strălucitoare încât Elide şi Lysandra îşi feriră privirea. Chiar şi Dorian închise ochii.

Dar atunci văzu Yrene ce zăcea în inima lui Erawan.

Creatura schimonosită şi odioasă dinăuntru. Veche şi furioasă, palidă ca moartea. Palidă, de la o eternitate într-un întuneric atât de profund că nu văzuse niciodată lumina soarelui.

Nu văzuse niciodată lumina *ei,* care acum îi ardea carnea veche şi albă ca luna.

Erawan se zbătu, contorsionându-se înăuntrul său.

– Jalnic, spuse Yrene.

Ochii aurii schipiră, plini de furie şi ură.

Dar Yrene pur şi simplu zâmbi, invocându-şi în inimă chipul minunat al mamei sale, arătându-i-l.

Dorindu-şi să fi ştiut cum arătase mama lui Elide ca să i-o poată arăta şi pe Marion Lochan.

Erau cele două femei pe care le ucisese el, direct sau indirect, fără să se gândească.

Cele două mame a căror dragoste pentru fiicele lor şi speranţa la o lume mai bună erau mai mărețe decât orice putere ar fi putut avea Erawan. Mai importante decât orice cheie Wyrd.

Şi cu imaginea mamei ei strălucind încă în faţa lui, arătându-i acea greşeală pe care nu ştia să o fi făcut, Yrene îşi strânse pumnul.

Erawan ţipă.

Yrene strânse degetele mai mult şi, distant, îşi simţi mâna fizică făcând acelaşi lucru. Simţi usturimea unghiilor care îi intrau în palmă.

Ea nu ascultă rugăminţile şi ameninţările lui Erawan, ci doar strânse tot mai mult pumnul, până când el nu fu decât o flacără întunecată.

Până ce strânse pumnul o ultimă dată şi acea flacără întunecată se stinse.

Yrene avea senzaţia că se prăbuşea, că se rostogolea înapoi în trupul său. Şi chiar cădea, clătinându-se înapoi în trupul blănos al Lysandrei, mâna alunecându-i din a lui Dorian.

Dorian se întinse ca să o apuce din nou de mână, dar nu mai era nevoie.

Puterea lui sau a lui Yrene nu mai era necesară.

Erawan, cu ochii aurii deschişi şi orbi privind spre cerul nopţii, se lăsă moale pe pietrele balconului.

Pielea lui căpătă o nuanţă gri şi începu să se ofilească, să se descompună.

- Arde-l! spuse Yrene răguşită, atingându-şi cu o mână pântecul care îi răspunse cu un puls de bucurie, o scânteie de lumină.

Dorian nu ezită. Flăcările ţâşniră, devorând şi distrugând trupul din faţa lor.

Fură inutile.

Înainte să înceapă măcar să îi facă hainele scrum, Erawan se dizolvă. Nu era decât o bucată moale de carne şi oase fragile.

Dorian îl arse oricum, ei urmărind în linişte cum regele valg se transformă în cenuşă, vântul de iarnă care mătură balconul turnului purtând-o foarte departe.

CAPITOLUL
114

Ea era moartă.

Aelin era moartă.

Trupul neînsufleţit fusese ţintuit de porţile Orynthului, părul fiindu-i tuns până la scalp.

Rowan îngenunche în faţa porţilor, armata Morathului trecând pe lângă el. Nu era real. Nu putea fi. Totuşi, soarele îi încălzea faţa. Duhoarea morţii îi umplea nările.

El scrâşni din dinţi, impunându-şi să plece din acest loc. Din acest coşmar.

Acesta nu şovăi.

O mână îl atinse pe umăr, uşor şi nu pentru mult timp.

– Ştii, tu eşti singurul vinovat, se auzi vocea vioaie a unei femei.

Cunoştea vocea. Nu ar fi uitat-o niciodată.

Lyria.

Ea stătea în spatele lui, uitându-se la Aelin. Era îmbrăcată în armura neagră a lui Maeve, cu părul şaten împletit la spatele capului delicat şi frumos.

– Cred că din cauza ta a păţit-o şi ea, spuse gânditoare falsa lui parteneră.

Moartă. Lyria era moartă, iar Aelin era cea care trebuia să supravieţuiască...

– Ai alege-o în locul meu? întrebă Lyria, ochii ei căprui umplându-se de lacrimi. Aşa ai ajuns?

El nu îşi găsea cuvintele; nu ştia cum să îi explice, să se scuze.

Aelin era moartă.

Nu putea respira. Nu voia să o facă.

~

Connall rânjea la el.

– Tot ce mi s-a întâmplat este din cauza ta!

În genunchi pe veranda din Doranelle, într-un palat pe care spera să nu îl mai vadă vreodată, Fenrys se opunea fierii care i se ridica în gât.

– Îmi pare rău!

– Îți pare rău, dar ai schimba situația? Eu am fost sacrificiul pe care erai dispus să îl faci ca să obții ce vrei?

Fenrys scutură din cap, dar, brusc, era cel al unui lup – trupul pe care îl îndrăgise cândva aprig și mândru. Trupul unui lup – fără abilitatea de a vorbi.

– Mi-ai luat tot ce am vrut vreodată, continuă geamănul lui. *Totul.* M-ai jelit măcar? Măcar a contat?

Trebuia să îi spună geamănului său tot ce voise să zică; își dorea să poată comunica. Dar lupul nu putea vorbi nici limba oamenilor, nici pe a spiridușilor. Nu avea voce.

– Am murit din cauza ta, șopti Connall. Am suferit din cauza ta. Și nu am să uit niciodată asta.

„Te rog. Cuvintele îi ardeau limba. Te rog..."

~

Ea nu putea îndura să-l vadă pe Rowan îngenuncheat acolo, țipând, pe Fenrys care suspina spre cerul întunecat.

Iar Lorcan... amuțit, urmărea cu ochi goi desfășurarea unei orori.

Maeve fredonă în sinea ei.

– Vezi ce pot face? Vezi ce-i face neputincioși?

Rowan țipă mai tare, tendoanele gâtului său umflându-se – împotrivindu-se din răsputeri lui Maeve.

Ea nu putea suporta așa ceva.

Nu era o iluzie, și nici un vis creat. Suferința lor... era reală.

În cele din urmă, Maeve îşi dezvăluise puterile de valg. Era aceeaşi putere malefică pe care o aveau prinţii valgi şi pe care ea o suportase şi o învinsese cu flăcările ei.

Dar nu mai avea nicio flacără care să îi ajute. Nici măcar una.

– Chiar că nu mai ai cu ce să negociezi, spuse Maeve. În afară de propria-ţi persoană.

Orice în afară de asta. Orice în afară de asta...

~

– Eşti o nulitate.

Elide stătea în faţa lui, turnurile impunătoare ale unui oraş pe care Lorcan nu îl văzuse niciodată, ale oraşului care ar fi trebuit să-i fie cămin, salutându-l la orizont. Vântul îi flutura părul negru, la fel de rece ca lumina din ochii ei.

– Un nimeni născut din flori, continuă ea. Credeai că te-aş lăsa să mă pângăreşti?

– Cred că ai putea fi partenera mea, spuse el răguşit.

Elide râse batjocoritor.

– Parteneră? De ce să crezi vreodată că ai fi îndreptăţit la un asemenea lucru, după tot ce ai făcut?

Nu putea fi real – nu era real. Şi totuşi, răceala chipului ei... Distanţarea...

El meritase asta.

~

Maeve îi studie pe cei trei masculi care-i fuseseră sclavi, pierduţi în puterea ei întunecată când aceasta le sfâşie minţile, amintirile, şi râse.

– Păcat de Gavriel! Cel puţin a murit vitejeşte!

Gavriel...

Maeve se întoarse spre ea.

– Nu ştiai, nu-i aşa? Ea ţâţâi. Leul nu o să mai ragă, viaţa lui fiind preţul cerut pentru apărarea puiului său.

Gavriel era mort. Simţi adevărul din cuvintele lui Maeve, lăsându-le să îi găurească inima.

– Se pare că nu l-ai putut salva, continuă Maeve. Dar pe ei poţi să-i salvezi.

Fenrys ţipă. Rowan tăcuse, ochii lui verzi privind în gol. Ceea ce văzuse îl făcuse să nu mai ţipe sau să plângă.

Suferinţă. O suferinţă inimaginabilă, de nedescris. Aşa cum îndurase ea – poate mai rău.

Şi totuşi...

Aelin nu îi lăsă timp lui Maeve să reacţioneze, nici măcar capul să îl întoarcă atunci când apucă sabia Goldryn şi o aruncă spre regină.

Aceasta o ratâ pe Maeve cu doi centimetri, regina valgă ferindu-se într-o parte înainte ca lama să se înfigă în zăpadă, sfârâind acolo unde aterizase. Încă arzând.

Era tot ce avea nevoie Aelin.

Ea atacă, focul ţâşnind în lume, dar nu spre Maeve.

Acesta se izbi în Rowan, Fenrys şi Lorcan, lovindu-i cu forţă în umeri.

Arzându-i... Însemnându-i.

~

Aelin era moartă. Era moartă, iar el o dezamăgise.

– Eşti un mascul jalnic, spuse Lyria, studiind încă poarta de care se legăna trupul lui Aelin. Meriţi asta. După ce mi s-a făcut, o meriţi!

Aelin era moartă.

Masculul nu voia să trăiască în lumea asta. Nu voia să mai trăiască nicio clipă în plus.

Aelin era moartă. Iar el...

În umăr, simţi o înţepătură şi, apoi, o *arsură*, ca şi când cineva l-ar fi atins cu un vătrai înroşit.

Cu o flacără.

Îşi coborî privirea, dar nu văzu nicio rană.

– Aduci numai suferinţă celor pe care îi iubeşti, continuă Lyria.

Cuvintele se auzeau parcă din depărtare, lipsite de importanţă pe lângă rana arzătoare.

Aceasta îl pârjoli din nou, o rană-fantomă, o amintire...

Nu o amintire, ci un colac de salvare aruncat în întuneric. Într-o iluzie.

O ancoră.

Aşa cum o ancorase cândva pe ea, ridicând-o din strânsoarea unui prinţ valg.

Aelin.

Îşi strânse pumnii pe lângă corp. Aelin, care cunoscuse suferinţa la fel ca el; căreia i se arătaseră vieţi liniştite şi îl alesese tot pe el, exact aşa cum era, pentru ceea ce suportaseră amândoi. Iluzii – fuseseră iluzii.

Rowan scrâşni din dinţi. Simţi cum ceva îi acapara mintea, ţinându-l prizonier.

Mârâi.

Nu era prima dată când pătrundea în mintea lui, pervertindu-i-o şi lipsindu-l de cel mai important lucru pentru el. „Aelin."

Nu intenţiona să-i permită să i-o fure din nou.

~

Lorcan urlă la fierul înroşit care îi sfâşia simţurile prin cuvintele batjocoritoare ale lui Elide, prin imaginea Perranthului, casa pe care şi-o dorea atât de mult şi pe care, probabil, n-avea s-o vadă niciodată.

Ţipă, iar lumea se undui, transformându-se în zăpadă, întuneric şi luptă.

Maeve stătea în faţa lor, palidă la faţă.

Puterea ei se năpusti asupra lui ca o panteră...

Elide stătea acum întinsă pe un pat mare şi opulent, întinzând spre el o mână ridată. O mână îmbătrânită, plină de semne, venele delicate şi albastre împletindu-se ca multele râuri din jurul oraşului Doranelle.

Iar chipul ei... Ochii negri erau înceţoşaţi, iar ridurile profunde. Părul rar era alb ca zăpada.

– E un adevăr de care nu poţi scăpa, murmură ea. Este ca o sabie care atârnă deasupra capetelor noastre.

Patul ei de moarte. Asta era. Iar mâna cu care o atinse pe a ei rămăsese tânără. El rămăsese tânăr.

Fierea îl înecă.

- Te rog! Îşi atinse pieptul cu o mână, ca şi când ar fi oprit frângerea implacabilă, doar ca să-i răspundă o durere slabă, pulsândă.

Respiraţia lui Elide îi zgâria urechile. Nu putea să se uite la aşa ceva, nu putea...

Îşi apăsă mai mult pieptul cu mâna, locul din care izvora durerea.

Viaţa - viaţa era suferinţă. Suferinţă şi bucurie. Bucurie *datorită* suferinţei.

Vedea asta pe chipul lui Elide. În fiecare rid şi semn de bătrâneţe. În fiecare fir de păr alb. O viaţă trăită împreună. Despărţirea plină de suferinţă de viaţa minunată pe care o trăiseră.

Întunericul de dincolo se risipi. Lorcan îşi apăsă cu mâna rana usturătoare din umăr.

Tusea lui Elide îl distruse şi totuşi, el puse totul la inimă. Tot ce i-ar fi putut oferi viitorul.

Asta nu îl înspăimânta.

~

Connall muri de nenumărate ori. La nesfârşit.

Zăcea pe podeaua verandei, sângele curgând spre râul înceţoşat din depărtare.

Soarta lui... Ar fi trebuit să aibă soarta lui.

Dacă ar fi păşit peste marginea verandei, în râul învolburat, i-ar fi remarcat cineva moartea? Dacă ar fi sărit, cu fratele său în braţe, oare râul l-ar fi ucis repede?

Nu merita o moarte rapidă, ci una lentă şi brutală, cu vărsare de sânge.

Pedeapsa lui, răsplata dreaptă pentru ce îi făcuse fratelui său; pentru viaţa căreia îi permisese să rămână în umbra lui, viaţa despre care ştiuse dintotdeauna că rămânea în umbra lui şi căreia nu îndrăznise cu adevărat să-i împărtăşească lumina.

O arsură violentă şi fermă îl străbătu ca şi când cineva i-ar fi vârât umărul într-un cuptor.

Merita şi îmbrăţişa tot ce i se întâmpla, cu speranţa că avea să-l distrugă.

~

Durerea era cea pe care se temuse să o abată asupra lor, de care tot luptase ca să îi scape.

Mirosul cărnii lor arse îi înţepă nările, iar Maeve râse încet.

– Ăla era un scut, Aelin? Sau încercai să le curmi suferinţa?

Când Rowan îngenunche lângă ea, mâna îi zvâcni la oroarea pe care o văzu, chiar peste marginea securii lui aruncate.

Mirosul de pin şi de zăpadă şi izul metalic al sângelui se amestecară, ridicându-se ca să o întâmpine când forţa acelei zvâcnituri îi sfâşie palma.

– Ştii, putem s-o facem la nesfârşit, continuă Maeve. Până la distrugerea Orynthului.

Rowan se uită în gol înainte, din palmă sângele-i curgând pe zăpadă.

Îşi strânse uşor de degetele.

Era o chemare, prea slabă ca să o observe Maeve sau altcineva... în afară de ea. Cu excepţia limbajului lor tăcut, a felului în care-şi vorbiseră trupurile lor din clipa în care se întâlniseră pe acea alee prăfuită din Varese.

Un mic act de sfidare. Ca atunci când o sfidase pe Maeve în faţa tronului ei din Doranelle.

Fenrys suspină din nou, iar Maeve se uită la el.

Aelin îşi trecu mâna peste securea lui Rowan, durerea fiind o şoaptă prin trupul ei.

Partenerul ei tremură, opunându-se minţii care o invadase din nou pe a lui.

– Ce risipă! spuse Maeve, întorcându-se din nou spre ei. Ca aceşti masculi de ispravă să nu mă mai servească, doar ca să ajungă legaţi de o regină care mai are doar câteva picături de putere.

Aelin îl strânse de mână pe Rowan.

O uşă se deschise între ei. O uşă secretă.

El îi strânse degetele.

Aelin râse încetişor.

– Poate că eu nu am magie, dar partenerul meu are.

Aşteptând să lovească din partea cealaltă a uşii întunecate, Rowan o ridică pe Aelin în picioare în timp ce puterile şi sufletele lor se uniră.

Forţa magiei lui Rowan o lovi, veche şi furioasă. Gheaţa şi vântul se transformară într-o flacără intensă.

Inima ei cântă, vuind la puterea pe care o primea de la Rowan. Lângă ea, partenerul ei rămase ferm. Indestructibil.

Rowan zâmbi – aprig, feroce şi viclean. O coroană de foc, la fel ca a ei, îi apăru pe creştet.

La unison, se uitară spre Maeve.

Maeve şuieră, puterea ei întunecată adunându-se din nou.

– Rowan Whitethorn nu are puterea brută pe care ai avut-o tu cândva.

– Poate că nu, spuse Lorcan de la un pas în spatele lor, cu ochii limpezi şi nepărtinitori, dar împreună avem. Se uită la Aelin, ridicând o mână spre arsura care îi păta pieptul.

– Şi dincolo de noi, zise Aelin, desenând în zăpadă un semn cu sângele vărsat de ea şi de Rowan... Cred că ei au destulă.

Lumina licări la picioarele lor, iar puterea lui Maeve se adună, dar prea târziu.

Poarta se deschise, aşa cum promiseseră semnele Wyrd din cărţile aduse de Chaol şi Yrene din continentul sudic, exact unde își dorise Aelin. În locul pe care îl zărise căzând înapoi prin poarta Wyrd. În locul în care ea şi Rowan se aventuraseră în urmă cu câteva zile, încercând chiar acest portal.

Poiana era scăldată în lumina lunii, iar zăpada era înaltă. Arborii erau vechi şi ciudați – mai vechi decât cei din Oakwald. Copaci care puteau fi găsiţi doar în nordul Terrasenului, în pustiul de dincolo.

Însă nu arborii o făcură pe Maeve să se oprească. Nu, ci mulțimea de oameni în armuri şi armele care licăreau pe sub hainele lor groase de blană. Printre ei, mari ca nişte cai, lupii mârâiau. Lupi care-şi purtau stăpânii.

Pe câmpul de luptă, portalurile se deschiseră unele după altele, chiar acolo unde Rowan şi tovarăşii lor le desenaseră cu propriul sânge în timp ce luptau. Ca toate să fie deschise de această vrajă. La acest ordin. Şi dincolo de fiecare portal se vedea mulţimea de oameni. Armata.

– Ştii, am auzit că ai de gând să vii aici, îi spuse Aelin lui Maeve, puterea lui Rowan fiind o simfonie în sângele ei. Am auzit că plănuieşti să aduci prinţesele *kharankui* cu tine. Ea zâmbi. Aşadar, m-am gândit să-mi aduc şi eu nişte prieteni.

Primele siluete de dincolo de poartă îşi făcură apariţia călare pe lupi mari argintii. Şi, în ciuda hainelor groase de blană ce acopereau armurile grele, urechile ascuţite ale femelelor erau vizibile.

– Spiriduşii care locuiau în Terrasen nu au fost raşi de pe faţa pământului, spuse Aelin. Lorcan începu să zâmbească. Şi-au găsit un nou cămin – alături de tribul Lupului. Căci aceia care călăreau lupii erau oameni, conform tuturor legendelor. Şi ştiai că, deşi mulţi dintre ei au venit aici împreună cu Brannon, un întreg clan Fae a sosit de pe continentul sudic? Fugind de tine, probabil. Îmi pare rău să îţi spun că niciunul nu te place cu adevărat.

Tot mai mulţi Fae şi călăreţi ai lupilor ieşiră prin poartă, cu armele scoase. Dincolo de ei, întinzându-se la distanţă, venea armata lor.

Maeve se retrase un pas. Doar unul.

– Dar ştii pe cine urăsc ei şi mai mult? Aelin arătă cu Goldryn spre câmpul de luptă. Pe păianjenii ăia. Nesryn Faliq mi-a povestit tot despre cum strămoşii lor s-au luptat cu ei pe continentul sudic. Cum au fugit *de tine* când ai încercat să le ţii prizoniere vindecătoarele, fiind nevoiţi apoi să se lupte cu prietenii tăi. Iar când au venit în Terrasen, tot şi-au amintit. O parte din adevăr s-a pierdut, s-a denaturat, dar ei şi-au amintit. Şi-au instruit urmaşii.

Spiriduşii şi lupii lor de dincolo de porţi se uitară fix la hibrizii *kharankui* care apărură, în sfârşit, pe câmp.

– Le-am zis că mă ocup eu de tine, spuse Aelin, iar Rowan chicoti, dar păianjenii... O, păianjenii sunt ai lor! De fapt, cred că aşteaptă de ceva vreme să facă asta. Şi vrăjitoarele Dinţi-de-fier.

Se pare că Picioare-Galbene nu au fost foarte blânde cu cele prinse în trupul lor de animal în ultimii zece ani.

Aelin proiectă o rază de lumină. Singurul semnal pe care trebuia să îl dea unui popor care ceruse un singur lucru când Aelin îl implorase să lupte, să se alăture ultimei bătălii: să revină acasă. Să se întoarcă în Orynth după ce se ascunseseră zece ani.

Focul ei dansă deasupra câmpului de luptă, iar spiriduşii pierduţi ai Terrasenului şi legendarul trib al Lupului care îi primise şi le protejase flancurile dădură năvală prin portaluri, direct în rândurile surprinse ale Morathului.

Maeve devenise albă ca moartea. Păli şi mai mult când magia scânteie şi clocoti, iar acei păianjeni hibrizi căzură, ţipetele lor surprinse fiind amuţite de săbiile Asterion.

Totuşi, Rowan o strânse de mână pe Aelin, iar ea îşi ridică privirea la partenerul ei. Dar el se uita la Fenrys. La puterea întunecată cu care Maeve încă îl învăluia.

Masculul rămase întins în zăpadă, lacrimile-i fiind tăcute şi nesfârşite. Chipul îi era însângerat, distrus.

Prin vuietul puterii lui Rowan, Aelin simţi iţele care porneau din inima şi sufletul ei.

„Uită-te la mine!“ Ordinul ei tăcut răsună prin jurământul de sânge – spre Fenrys.

„Uită-te la mine!“

– Presupun că ai impresia că poţi să mă omori într-un mare fel, se adresă Maeve ei şi lui Rowan, puterea întunecată sporind. Voi, pe care v-am nedreptăţit cel mai mult.

„Uită-te la mine!“

Cu faţa sfâşiată şi plină de sânge, Fenrys se uită, întorcându-şi ochii înceţoşaţi spre ea. Privirea i se limpezi puţin.

Aelin clipi de patru ori. „Sunt aici, cu tine.“

Niciun răspuns.

– Înţelegeţi ce este o regină valgă? îi întrebă Maeve, cu un chip triumfător în ciuda spiriduşilor demult dispăruţi care călăreau lupi, dând năvală pe câmpul de luptă din depărtare. Sunt imensă şi eternă ca marea! Erawan şi fraţii lui m-au *căutat* pentru puterea mea. Magia ei o înconjura ca o aură malefică. Te crezi o ucigaşă de zei, Aelin Galathynius? Ce au fost, dacă nu doar nişte creaturi vanitoase, blocate în lumea asta? Ce au fost, dacă nu nişte fiinţe pe care mintea umană nu le poate înţelege? Îşi ridică braţele. *Eu* sunt o zeiţă!

Aelin clipi din nou la Fenrys, puterea lui Rowan adunându-se în venele ei, pregătindu-se pentru primul şi foarte probabil ultimul atac pe care l-ar fi putut da, cea a lui Lorcan alăturându-se şi ea. Totuşi, de nenumărate ori, Aelin clipi la Fenrys, spre acei ochi goi.

„Sunt aici, cu tine."

* * *

„Sunt aici, cu tine."

O regină îi spusese asta. În limba lor secretă şi tăcută. În timpul orelor rele de tortură, ei îşi spuseseră asta.

Nu era singur.

Niciunul din ei nu fusese singur atunci.

Veranda din Doranelle şi zăpada însângerată din faţa Orynthului se amestecară şi licăriră.

„Sunt aici, cu tine."

Maeve stătea acolo. În faţa lui Aelin şi a lui Rowan, clocotind de putere. În faţa lui Lorcan, ale cărui daruri întunecate îl înconjurau ca o umbră. Spiriduşi – atât de mulţi spiriduşi şi lupi, unii călărindu-i – năvăleau pe câmpul de luptă prin găurile din văzduh.

Aşadar, planul lor nesăbuit ce urma să fie pus în practică atunci când totul s-ar fi dus naibii, când nu le-ar mai fi rămas nimic, funcţionase.

Totuşi, puterea lui Maeve creştea.

Aelin îl privea în continuare, ancorându-l. Scoţându-l de pe veranda însângerată, către un trup care tremura de durere. Un chip care-l ustura şi zvâcnea.

„Sunt aici, cu tine."

Iar Fenrys se trezi clipind. Doar o dată.

„Da."

Iar când Aelin îşi mută din nou privirea, el înţelese.

* * *

Aelin se uită la Rowan. Îşi văzu partenerul zâmbindu-i, conştient de ceea ce, foarte probabil, îi aştepta. „Împreună", spuse ea încet. Rowan îşi trecu degetul mare peste al ei. În semn de iubire şi rămas-bun.

Iar apoi, izbucniră.

Focul, fierbinte şi orbitor, vui spre Maeve.

Dar regina întunecată aşteptase. Două valuri de întuneric se arcuiră şi se îndreptară către ei, doar ca să fie oprite de un scut de vânt negru. Date la o parte.

Aelin şi Rowan loviră din nou, repede ca o viperă, aruncând săgeţi şi suliţe de flăcări care o făcură pe Maeve să cedeze un pas. Apoi încă unul.

Lorcan o atacă dintr-o parte, forţând-o pe Maeve să se mai retragă un pas.

– Aş spune, zise Aelin gâfâind, acoperind vuietul magiei din ea, cântecul indestructibil al ei şi al lui Rowan, că nu ne-ai nedreptăţit deloc.

Ca şi când i-ar fi dat pumni, Lorcan o lovi cu foc, urmat de o moarte întunecată.

Maeve se încruntă.

Aelin azvârli un val de flăcări care o mai împinse pe Maeve un pas înapoi.

– Dar el – o, el are ceva de împărţit cu tine!

Maeve căscă ochii şi dădu să se întoarcă. Dar nu destul de repede.

Nu destul de repede când Fenrys dispăru din locul în care îngenunchease şi reapăru – chiar în spatele lui Maeve.

Goldryn arse strălucitor când i-o înfipse în spate, până-n inima-i neagră.

CAPITOLUL
115

Sângele negru al lui Maeve curse pe zăpadă când căzu în genunchi, apucând cu mâna sabia aprinsă înfiptă în pieptul ei.

Fenrys o ocoli, lăsând sabia acolo unde o înfipsese când veni lângă Aelin.

Cu tăciunii care o înconjurau pe ea și pe Rowan, Aelin se apropie de regină.

Dezgolindu-și dinții, Maeve șuieră când încercă și nu reuși să scoată sabia.

– Scoate-o!

Aelin se uită la Lorcan.

– Ai ceva de spus?

Lorcan zâmbi macabru, atent la spiridușii și călăreții lupilor care îi nenoroceau pe păianjeni.

– Trăiască regina! Regina Spiridușilor din Vest.

Maeve mormăi, iar sunetul nu fu al unui Fae sau al unui om, ci al unui valg pur.

– Ei bine, uite cine nu se mai preface! spuse Aelin.

– Am să plec oriunde ai să alegi să mă alungi! zise furioasă Maeve. *Numai scoate-o odată!*

– Oriunde? o întrebă Aelin, dând drumul mâinii lui Rowan.

Lipsa magiei și a puterii lui o lovi ca plonjatul într-un lac înghețat.

Dar mai avea și ea destulă.

Nu magie, niciodată ca înainte, ci o forță mai intensă și mai profundă.

Mama ei îi spusese „Inimă de Foc“.

Nu pentru puterea ei. Numele nu se referise niciodată la puterea sa.

Maeve şuieră din nou, apucând sabia.

Învăluindu-şi degetele în flăcări, Aelin întinse o mână spre Maeve.

- Ai venit aici ca să scapi de soţul pe care nu îl iubeai. De o lume care nu-ţi plăcea.

Maeve se opri, studiind mâna şi noile bătături ale lui Aelin. Tresări de durere din cauza sabiei care îi sfâşia inima, fără s-o ucidă.

- Da, şopti Maeve.

- Şi îți place lumea asta. Îţi place Erilea.

Maeve îşi îndreptă privirea întunecată spre Aelin, apoi către Rowan şi Lorcan înainte să răspundă.

- Da. Aşa cum poate să-mi placă orice lucru.

Aelin rămase cu mâna întinsă, fără să rostească oferta.

- Și dacă aleg să te alung, ai să te duci oriunde hotărâm noi. Și nu ai să ne mai deranjezi pe noi sau pe altcineva.

- Da! izbucni Maeve, strâmbându-se la sabia nemuritoare care îi străpungea inima. Regina îşi plecă fruntea, gâfâind, şi apucă mâna întinsă a lui Aelin.

Aelin se apropie, strecurându-i lui Maeve ceva pe deget şi șoptindu-i la ureche:

- Atunci, du-te naibii!

Maeve dădu înapoi, dar prea târziu.

Prea târziu când inelul de aur - cel al Silbei şi al lui Athril - străluci pe mâna ei albă.

Aelin se retrase lângă Rowan când Maeve începu să ţipe.

Să ţipe necontenit spre cerul întunecat, spre stele.

Maeve îşi dorise inelul nu pentru protecţia împotriva valgilor. Nu, ea era valgă. Și-l dorise ca să nu îl mai aibă nimeni altcineva.

Totuşi, când Elide i-l dăduse lui Aelin, nu o făcuse ca să distrugă o regină valgă, ci să o păzească pe Aelin. Iar Maeve nu avea să afle niciodată darul şi puterea prieteniei.

Ceea ce ştia Aelin o împiedicase pe regina din fața ei să devină o oglindă. O salvase pe ea şi acest regat.

Maeve se zbătu, sabia Goldryn arzând, la fel ca lumina de pe degetul ei.

Imunitate împotriva valgilor. Şi otravă pentru ei.

Maeve ţipă, sunetul fiind destul de strident încât să cutremure lumea.

Ei rămaseră pur şi simplu printre fulgii care cădeau, fără să trădeze vreo emoţie, privind-o, martori ai unei morţi în numele tuturor celor pe care îi distrusese ea.

Maeve se schimonosi, apucându-şi trupul. Pielea albă începu să se coşcovească precum vopseaua veche, dezvăluind părticele din creatura ce se ascundea în spatele vrăjii. Pielea pe care o crease pentru sine.

Aelin doar se uită la Rowan, la Lorcan şi Fenrys, cu o întrebare nerostită în privire.

Rowan şi Lorcan dădură aprobator din cap. Fenrys clipi o dată, faţa lui distrusă încă sângerând.

Aşadar, Aelin se apropie de regina care ţipa şi de creatura de dedesubt. Se duse în spatele ei şi o smulse pe Goldryn.

Maeve căzu în zăpadă şi noroi, dar inelul continuă să o sfâşie din interior.

Maeve o privi cu ochi negri şi plini de ură când Aelin ridică sabia Goldryn.

Aelin îi zâmbi pur şi simplu.

– O să ne imaginăm că ultimele cuvinte pe care ţi le-am zis au fost demne de un cântec.

Ea lovi cu sabia de foc.

Maeve încă ţipa când capul i se rostogoli în zăpadă.

Sângele negru ţâşni, iar Aelin se mişcă din nou, înfigând-o pe Goldryn în ţeasta lui Maeve şi-n pământul de dedesubt.

– Arde-o! spuse răguşit Lorcan.

Mâna lui Rowan, caldă şi puternică, o găsi din nou pe a lui Aelin.

Iar când ea îşi ridică privirea la el, văzu că lacrimile îi brăzdau chipul.

Nu din cauza reginei valge care zăcea moartă în faţa lor şi nici măcar din cauza a ceea ce făcuse Aelin.

Nu, prinţul - soţul şi partenerul ei - se uita spre sud, la câmpul de luptă.

Chiar dacă puterile li se împleteau, iar ea o transformase pe Maeve în cenuşă şi amintiri, Rowan se uită spre câmpul de luptă, unde nenumărate rânduri de soldaţi valgi cădeau în genunchi în mijlocul bătăliei cu spiriduşii, lupii şi cavaleria Darghan.

Unde păsările ruk băteau uimite din aripi când ilkenii căzură din cer, ca şi când ar fi fost ucişi.

Departe, câteva ţipete stridente sfâşiară aerul, amuţind apoi.

O întreagă armată în mijlocul luptei se prăbuşi.

Prăbuşirea şi liniştea puseră stăpânire pe tot, până ce toată armata Morathului zăcu nemişcată. Până ce vrăjitoarele Dinţi-de-fier care luptau în aer îşi dădură seama ce se întâmplase şi cotiră spre sud, fugind de rukhini şi de vrăjitoarele care acum le urmăreau.

Până ce umbra întunecată care înconjura armata căzută dispăru şi ea în vânt.

Atunci, Aelin ştiu cu siguranţă încotro plecase Erawan.

Cine îl doborâse în sfârşit.

Aşadar, Aelin îşi scoase sabia din grămada de cenuşă care fusese Maeve şi o ridică spre cerul nopţii şi spre stele şi-şi lăsă strigătul de victorie să umple lumea. Lăsă numele pe care îl strigă să răsune, soldaţii de pe câmp şi din oraş preluând strigătul până ce tot Orynthul îl intonă. Până ce acesta ajunse la stelele strălucitoare ale Lordului Nordului care licăreau deasupra lor, fără să mai aibă nevoie să o îndrume spre casă.

„Yrene!

Yrene!

Yrene!“

CAPITOLUL
116

Chaol se trezi simţind mâinile calde şi delicate care îl mângâiau pe frunte şi maxilar.

El cunoştea acea atingere. Ar fi recunoscut-o şi dacă ar fi fost orb.

Luptase pe metereze o clipă, ca în următoarea să cadă în uitare, ca şi când valul de putere care o străbătuse pe Yrene i-ar fi slăbit nu doar spatele, ci şi conştiinţa.

– Nu ştiu dacă să încep să ţip sau să plâng, spuse el, mormăind când deschise ochii şi o văzu pe Yrene în genunchi în faţa lui.

Într-o clipă evaluă împrejurimile, zărind un fel de scară, unde fusese întins pe treptele de jos de lângă palier. O boltă deschisă spre aerul rece al nopţii dezvăluia cerul înstelat şi senin de dincolo. Nici urmă de balauri sau ovaţii frenetice victorioase.

Nu se auzea nicio tobă de război. Niciun mârâit, niciun urlet.

Iar Yrene, încă mângâindu-i faţa, îi zâmbea cu lacrimi în ochi.

– Poţi să ţipi cât vrei, spuse ea, câteva lacrimi curgându-i pe obraz.

Dar Chaol doar se holbă la ea când îşi dădu seama ce se întâmplase mai exact, de ce izbucnise acel val de putere.

Ce făcuse această femeie remarcabilă din faţa sa.

Pentru că îi strigau numele. Armata şi oamenii din Orynth îi strigau numele.

El se bucura că stătea jos, chiar dacă nu-l surprindea câtuşi de puţin că Yrene reuşise imposibilul.

Chaol o cuprinse de talie şi îşi cufundă faţa în gâtul ei.

– Aşadar, s-a terminat! îi zise el, incapabil să oprească tremuratul care îl cuprinsese, amestecul de uşurare, bucurie şi urma de groază rămasă.

Yrene îşi trecu mâna prin părul lui, pe spate, iar el o simţi zâmbind.

– S-a terminat!

Totuşi, femeia pe care o îmbrăţişa, copilul care creştea în pântecul ei...

Poate că se terminase cu Erawan, ameninţarea şi armata lui odată cu el, şi cu Maeve.

Dar viaţa, îşi dădu seama Chaol, abia începea.

~

Lui Nesryn nu îi venea să creadă. Inamicul pur şi simplu... se prăbuşise. Chiar şi hibrizii *kharankui.*

Era la fel de puţin probabil ca spiriduşii şi lupii care apăruseră pur şi simplu prin găurile din lume. O armată dispărută, care nu pierduse timpul şi se avântase asupra Morathului, ca şi când ar fi ştiut exact unde şi cum să atace. Ca şi când ar fi fost chemată din miturile antice ale Nordului.

Nesryn coborî pe zidurile ude de sânge ale oraşului, privind rukhinii şi vrăjitoarele aliate care fugăreau legiunea Dinţi-de-fier spre orizont. Dacă Salkhi nu ar fi avut urme de gheare şi sânge în jurul ochilor, li s-ar fi alăturat.

Abia reuşi să strige după o vindecătoare când descălecă.

Abia reuşi să descalece de pe pasărea ruk, şoptindu-i păsării în tot acest timp. Îi curgea mult sânge, zgârieturile lăsate de ilken fiind adânci. Nici urmă de otravă, dar...

– Eşti rănită? se auzi Sartaq.

Prinţul avea ochi mari şi faţa însângerată când o studie din cap până în picioare. În spatele lui, Kadara gâfâia pe metereze, cu penele la fel de însângerate ca şi călăreţul ei.

Sartaq o apucă de umeri.

– Eşti rănită?

Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de neliniştit.

Nesryn arătă pur şi simplu spre inamicul acum nemişcat, incapabilă să îşi găsească vorbele.

Dar ceilalţi o făcură, rostind un cuvânt, un nume, de nenumărate ori. „Yrene!“

Vindecătoarele se grăbiră să urce pe metereze, îndreptându-se spre ambele păsări ruk, iar Nesryn îşi permise să îl cuprindă de talie pe Sartaq. Să îşi lipească faţa de pieptul lui protejat de armură.

– Nesryn!

Numele ei era o întrebare şi un ordin. Dar Nesryn doar îl îmbrăţişă mai strâns. Atât de aproape! Fuseseră atât de aproape de înfrângerea totală!

„Yrene! Yrene! Yrene!“ strigau soldaţii şi oamenii oraşului.

Sartaq îşi trecu o mână prin părul ei murdar.

– Ştii ce înseamnă victoria, nu?

Nesryn îşi ridică privirea, încruntându-se. În spatele lor, Salkhi aşteptă răbdător cât magia vindecătoarei îi alină ochiul.

– Sper că o noapte de somn! spuse ea.

Sartaq râse şi o sărută pe tâmplă.

– Înseamnă că mergem acasă, îi şopti pe piele. Înseamnă că vii acasă – cu mine.

Şi chiar dacă lupta tocmai se terminase, în ciuda morţilor şi a răniţilor din jurul lor, Nesryn zâmbi. Da, urma să-l însoţească acasă, pe continentul sudic, dispusă să îmbrăţişeze tot ce o aştepta acolo.

~

Aelin, Rowan, Lorcan şi Fenrys zăboviră pe câmpia din faţa porţilor oraşului până ce se asigurară că armata doborâtă nu avea să se ridice. Până ce soldaţii khaganului umblară printre soldaţii inamici, înghiontindu-i, fără să primească un răspuns.

Dar nu îi decapitară. Nu îi tăiară în bucăţi ca să termine treaba.

Nu pe cei cu inele sau coliere negre, pe care vindecătoarele ar fi putut să-i salveze.

Asta avea să se petreacă a doua zi.

Luna ajunsese la apogeu când hotărâseră în tăcere că văzuseră destul încât să stabilească faptul că armata lui Erawan nu se mai ridica niciodată. Când păsările ruk, vrăjitoarele Crochan şi rebelele Dinţi-de-fier dispăruseră, urmărind restul legiunii aeriene în noapte.

Apoi, Aelin se întoarse spre poarta sudică a Orynthului.

Ca un răspuns, aceasta se deschise scârţâind ca să o întâmpine.

Două braţe se deschiseră larg.

Aelin se uită la Rowan, coroanele lor de foc încă arzând strălucitor. Îl luă de mână.

Cu pulsul vuindu-i prin oase, Aelin făcu un pas spre poartă. Spre Orynth. Spre casă.

Lorcan şi Fenrys o ajunseră din urmă. Rana celui din urmă încă sângera, dar refuzase oferta lui Aelin şi Rowan de a-l vindeca, spunând că voia să aibă o amintire. Nu îndrăzniseră să-l întrebe de ce – nu încă.

Aelin îşi ridică bărbia, îndreptându-şi umerii când se apropiară de boltă.

Soldaţii deja flancau ambele laturi.

Nu soldaţii khaganului, ci bărbaţi şi femei în armura Terrasenului. Şi civili printre ei – cu uimire şi bucurie pe chipuri.

Aelin se uită la pragul porţii. La pietrele vechi şi familiare, acum pline de sânge.

Trimise o urmă de foc peste ele. Ultima fărâmă a puterii ei.

Când focul dispăru, pietrele fură din nou curate. Noi. Aşa cum avea să fie înnoit şi acest oraş, adus la noi culmi şi splendori. Din nou un far al învăţăturii şi al luminii.

Rowan o strânse de mână, dar ea nu se uită la el când păşiră peste prag, intrând pe poartă.

Aelin se uită doar la poporul ei, zâmbind larg când intră în Orynth, iar oamenii începură să ovaţioneze, primind-o în sfârşit acasă.

CAPITOLUL
117

Aedion luptase până ce soldatul inamic din fața lui căzuse în genunchi, ca şi când ar fi murit.

Dar bărbatul, cu un inel negru pe deget, nu era mort.

Doar demonul din el era.

Iar când soldații nenumăratelor națiuni începuseră să ovaționeze, când se răspândise vestea că vindecătoarea din Torre Cesme îl înfrânsese pe Erawan, Aedion făcuse pur şi simplu cale întoarsă dinspre metereze.

Îl găsise doar după miros. Chiar şi mort, mirosul zăbovea, Aedion urmându-l pe străzile distruse şi printre grupurile de oameni care sărbătoreau şi plângeau.

O singură lumânare fusese aprinsă în baraca goală unde îi întinseseră trupul pe o masă de lucru.

Acolo îngenunchease Aedion în fața tatălui său.

Cât timp rămăsese aici, cu capul plecat, nu ştia. Iar lumânarea arsese până aproape de bază când uşa se deschise scârțâind şi simți un parfum cunoscut.

Ea nu spuse nimic în timp ce se apropie fără să facă zgomot. În timp ce se transformă şi îngenunche lângă el.

Lysandra doar se sprijini de bărbat, până ce Aedion o cuprinse cu brațul, strângând-o puternic.

Împreună, îngenuncheară acolo, iar el îşi dădu seama că suferința ei era la fel de reală ca a lui. Îşi dădu seama că suferea pentru Gavriel, dar şi pentru pierderea lui.

Pentru anii pe care n-avea să-i mai petreacă alături de tatăl său, ani de care el îşi dăduse seama că voia să îi trăiască; pentru poveştile pe care îşi dorea să le audă, pentru masculul pe care îşi dorea să îl cunoască. Şi n-avea s-o facă niciodată.

Oare Gavriel ştiuse? Sau murise crezând că fiul lui nu voia să aibă de-a face cu el?

El nu putea suporta acel posibil adevăr. Povara lui ar fi fost insuportabilă.

Când lumânarea se stinse, Lysandra se ridică şi îl luă cu ea.

O înmormântare cu fast, îi promisese în tăcere Aedion. Cu toate onorurile şi toate însemnele regale pe care le-ar fi găsit în urma luptei. Intenţiona să îşi îngroape tatăl în cimitirul regal, printre eroii din Terrasen, unde şi el avea să fie îngropat într-o zi. Alături de acesta.

Măcar atât putea face: să se asigure că tatăl lui ştia în Lumea de Dincolo.

Ei ieşiră pe stradă, iar Lysandra se opri ca să îi şteargă lacrimile, să îl sărute pe obraji, apoi pe gură, cu atingeri uşoare şi tandre.

Aedion o cuprinse în braţe şi o strânse sub stele şi lumina lunii.

Cât timp rămaseră pe stradă, el nu ştia. Dar apoi cineva îşi drese vocea în apropiere, iar ei se despărţiră ca să se întoarcă spre acesta.

Acolo stătea un tânăr nu cu mult trecut de treizeci de ani.

Uitându-se la Lysandra.

Nu era un mesager sau vreun soldat, deşi purta hainele groase ale rukhinilor. Părea hotărât şi puternic după trupul înalt, când înghiţi.

– Tu eşti... lady Lysandra?

Lysandra îşi înclină capul.

– Da.

Bărbatul făcu un pas, iar Aedion îşi înfrână impulsul de a o împinge în spatele lui, de a scoate sabia la bărbatul ai cărui ochi gri se măriră şi străluciră de lacrimi.

Care îi zâmbi larg şi vesel.

– Numele meu este Falkan Ennar, spuse el, punându-şi o mână pe piept.

Lysandra se arătă confuză şi circumspectă.

Zâmbetul lui Falkan nu dispăru.

– Te caut de foarte mult timp.

Iar apoi, vorbindu-i printre lacrimi, îi povesti totul şi-i spuse că era unchiul ei.

Tatăl ei fusese mult mai bătrân decât el, dar de când Falkan aflase de existenţa ei, o căutase. Zece ani căutase copilul abandonat al fratelui său mort, vizitând Riftholdul ori de câte ori avusese ocazia. Fără să îşi dea seama vreodată că şi ea ar fi putut avea darurile lui – sau niciuna dintre trăsăturile fratelui său.

Dar Nesryn Faliq îl găsise. Sau se găsiseră unul pe celălalt. Iar apoi îşi dăduseră seama, un mic noroc în lumea asta mare.

Averea lui de negustor avea s-o moştenească ea, dacă voia.

– Orice vrei, îi spuse Falkan. N-ai să-ţi mai doreşti niciodată nimic.

Lysandra plângea, pe chipul ei citindu-se doar bucuria când îl cuprinse în braţe pe Falkan şi îl strânse puternic.

Aedion urmări totul, tăcut şi afectat, bucurându-se totuşi pentru ea – întotdeauna s-ar fi bucurat pentru ea, pentru orice rază de lumină pe care ar fi găsit-o.

Lysandra se retrase de lângă Falkan, zâmbind încă larg, mai minunat decât cerul înstelat. Ea îşi împleti degetele cu ale lui Aedion şi i le strânse puternic în clipa în care îi răspunse în sfârşit unchiului ei:

– Am deja tot ce îmi trebuie.

~

Câteva ore mai târziu, stând încă pe balconul unde fusese spulberat Erawan, lui Dorian nu îi venea să creadă.

Se tot uita la acel loc, la pata neagră de pe pietrele dintre care se înălţa sabia Damaris. Singura urmă rămasă.

Numele tatălui său. Numele lui. Povara îl apăsa, fără a fi pe deplin un lucru neplăcut.

Dorian îşi îndoi degetele însângerate. Îşi consumase magia, iar pe limbă tot mai simţea gustul metalic al sângelui. Aproape se epuizase. Nu mai trăise aşa ceva. Presupunea că ar fi fost mai bine să se obişnuiască, într-un fel, cu starea asta.

Cu picioarele tremurânde, Dorian o smulse pe Damaris dintre pietre. Lama se făcuse neagră ca onixul. Trecându-și degetele peste lamă, își dădu seama că pata era imposibil de curățat.

Trebuia să plece din turn. Ca să îi găsească pe Chaol și pe ceilalți. Ca să înceapă să-i ajute pe răniți și pe soldații inconștienți de pe câmp. Cei care nu fuseseră posedați fugiseră deja, urmăriți de spiridușii ciudați care apăruseră, însoțiți de lupii uriași și călăreții lor.

Trebuia să plece și să părăsească locul acesta.

Și totuși, se uita fix la pata neagră. La tot ce mai rămăsese.

Zece ani de suferință, chin și frică, și singurul lucru rămas era pata aceea.

În mână, întoarse sabia mai grea decât înainte. Sabia adevărului.

Care fusese adevărul, până la urmă? Care era adevărul chiar și acum?

Erawan făcuse asta, ucigând și înrobind pe atât de mulți ca să își poată vedea din nou frații. Voia să le cucerească lumea, să o pedepsească, dar își dorise să-i revadă. După câteva milenii, Erawan nu își uitase frații. Tânjea după ei.

El, Dorian, ar fi făcut la fel pentru Chaol și Hollin? Ar fi distrus o lume ca să îi găsească din nou?

Lama neagră a sabiei Damaris nu reflecta lumina. Nu strălucea deloc.

Dorian îi strânse mânerul auriu și spuse:

– Eu sunt om.

Aceasta se încălzi în mâna lui.

Se uită la sabie. Sabia lui Gavin. O relicvă dintr-o vreme când Adarlanul fusese un ținut al păcii și al abundenței.

Și avea să fie din nou așa.

– Sunt om, repetă el, spre stelele acum vizibile deasupra orașului.

Sabia nu-i mai răspunse, ca și când ar fi știut că nu mai avea nevoie de o confirmare.

Aripile vuiră, apoi Abraxos ateriză pe balcon, cu o călăreață cu păr alb pe spatele lui.

Dorian se ridică şi clipi când Manon Cioc-Negru descălecă. Ea îl studie din cap până-n picioare, uitându-se apoi la pata de pe pietrele balconului.

Ochii ei aurii se ridicară spre ai lui. Obosiţi, grei – totuşi strălucitori.

– Bună, prinţişorule, şopti ea.

Un zâmbet se contură pe buzele lui.

– Bună, vrăjitoareo!

El scrută cerul după Cele Treisprezece, după Asterin Cioc-Negru care, fără îndoială, strigau stelelor victoria ei.

Manon spuse încet:

– Nu ai să le vezi. Nici pe cerul ăsta, nici pe altul.

Inima i se strânse când înţelese, când pierderea celor douăsprezece vieţi aprige mai creă un gol în el. Unul pe care nu avea să îl uite, ci să îl onoreze. Tăcut, traversă balconul.

Manon nu se retrase când el o cuprinse în braţe.

– Îmi pare rău! spuse el.

Lent, ea îi mângâie spatele şi apoi îl îmbrăţişă.

– Mi-e dor de ele! şopti tremurând.

Dorian o îmbrăţişă mai strâns şi o lăsă pe Manon să se sprijine de el cât timp ar fi avut nevoie, Abraxos uitându-se spre acea bucată de pământ arsă de pe câmp, spre partenera care nu avea să se mai întoarcă, în timp ce oraşul de dedesubt sărbătorea.

~

Aelin se plimbă cu Rowan pe străzile abrupte ale Orynthului.

Oamenii ei flancau străzile, cu lumânări în mâini. Un râu de lumină şi foc, indicând calea spre casă.

Direct spre porţile castelului.

Spre locul unde stăteau lordul Darrow şi Evangeline. Fata radia de bucurie.

Chipul lui Darrow era rece ca piatra. Dur precum munţii Staghorn de dincolo de oraş când rămase în calea lor.

Rowan mormăi încet şi, la un pas în urma lor, Fenrys îl imită.

Totuşi, Aelin eliberă mâna partenerului ei, coroanele lor de foc stingându-se când parcurseră ultimii paşi spre bolta castelului. Spre Darrow.

Liniştea se lăsă pe strada iluminată auriu.

Nu voia să-i permită să intre. Aici, în faţa lumii, voia să o alunge. Să-i dea o ultimă palmă batjocoritoare.

Dar Evangeline îl trase de mânecă pe Darrow, ca şi când ar fi vrut să îi amintească.

Gestul păru să îl îndemne pe bătrân să vorbească.

– Mie şi tinerei mele protejate ni s-a spus că, atunci când ai plecat să îi înfrunţi pe Erawan şi Maeve, nu mai aveai cine ştie ce magie.

– Într-adevăr; şi situaţia nu o să se mai schimbe niciodată.

Darrow scutură din cap.

– De ce?

Nu îl interesa de ce rămăsese fără magie, ci de ce plecase ca să îi înfrunte cu doar câţiva tăciuni aprinşi în vene.

– Terrasenul este casa mea, spuse Aelin.

Era singurul răspuns din inima ei.

Darrow zâmbi – doar puţin.

– Aşa este. El îşi plecă fruntea, făcând o plecăciune. Bine ai venit, spuse şi adăugă în timp ce se ridică: Maiestate!

Dar Aelin se uită la Evangeline care încă radia.

„Recâştigă-mi regatul, Evangeline!“ era ordinul pe care i-l dăduse în urmă cu câteva luni.

Nu ştia cum de reuşise Evangeline. Cum îl schimbase pe acest lord bătrân din faţa lor. Totuşi, iată-l pe Darrow gesticulând spre porţi şi castelul din spatele lui.

Evangeline îi făcu semn din ochi lui Aelin, ca şi când i-ar fi confirmat.

Aelin râse pur şi simplu, luând-o de mână pe fată şi conducând promisiunea acelui viitor strălucit al Terrasenului în castel.

~

Toate holurile vechi şi zgâriate îi aduceau aminte. Îi tăiau respiraţia şi o făceau să plângă, amintindu-şi cum fuseseră cândva şi cum arătau acum, triste şi uzate. Cu gândul la cum aveau să fie ca odinioară.

Darrow îi conduse spre sala de mese, ca să găsească mâncare şi nişte gustări la miezul nopţii, după lupta crâncenă.

Totuşi, Aelin aruncă o privire la cel care aştepta în grandoarea ştearsă a Marii Săli şi uită de foame şi sete.

Toată sala se cufundă în tăcere când se aruncă spre Aedion cu atâta forţă încât se clătinară înapoi un pas.

În sfârşit acasă, împreună.

Avu vag senzaţia că Lysandra se alăturase lui Rowan şi celorlalţi din spatele ei, dar nu se întoarse. Râsul ei vesel încetă văzând chipul palid şi obosit al lui Aedion, tristeţea care-l marca.

Ea îi atinse obrazul cu o mână.

– Îmi pare rău!

Aedion închise ochii, aplecându-se în atingerea ei, gura tremurându-i.

Nu remarcă scutul de pe spatele lui – scutul tatălui ei. Nu îşi dăduse niciodată seama că el îl purta.

În schimb, îl întrebă încet:

– Unde este?

În tăcere, Aedion o conduse afară din sala de mese şi pe culoarele întortocheate ale castelului lor, spre o cămăruţă luminată de lumânări.

Gavriel fusese întins pe o masă, o pătură de lână ascunzându-i corpul pe care-l ştia a fi sfârşit. Doar chipul lui frumos era vizibil, încă nobil şi blând în faţa morţii.

Aedion zăbovi lângă pragul uşii când Aelin se apropie de războinic. Ea ştia că Rowan şi ceilalţi stăteau lângă el, partenerul ei ţinându-şi o mână pe umărul lui Aedion. Ştia că Fenrys şi Lorcan îşi plecară capetele.

Ea se opri în faţa mesei pe care fusese întins Gavriel.

– Am vrut să aştept şi să îţi ofer jurământul de sânge după ce l-a depus fiul tău, spuse ea, vocea ei aproape ca o şoaptă răsunând din pietre. Dar ţi-l ofer acum, Gavriel! Cu onoare şi recunoştinţă, îți ofer jurământul de sânge! Lacrimile ei căzură pe pătura care îl acoperea, iar ea șterse una înainte să ia pumnalul din teaca de la centură și să-i scoată brațul de sub pătură.

Cu o mișcare a cuțitului, îl tăie în palmă. Nu curse sânge, ci doar se umflă puțin. Totuși, așteptă ca o picătură să curgă pe pietre. Apoi se tăie pe braț, își înmuie degetele în sânge și lăsă trei picături să cadă în gura lui.

– Să afle lumea, spuse Aelin, vocea spărgându-i-se, că ești un mascul onorabil! Că ai rămas lângă fiul tău și acest regat și ai ajutat la salvarea lui. Ea sărută fruntea rece. Ești legat de mine cu sânge. Și, astfel, ai să fii îngropat aici. Ea se retrase, mângâindu-l o dată pe obraz. Mulțumesc!

Era tot ce mai rămăsese de spus.

Când se întoarse, nu doar Aedion avea lacrimi pe obraji.

Ea îi lăsă acolo pe tovarășii ce acum doreau să își ia rămas-bun, în felul lor.

Fenrys, cu fața însângerată și încă neîngrijită, se lăsă pe un genunchi lângă masă. O clipă mai târziu, Lorcan făcu la fel.

Ajunse la ușă când Rowan îngenunche și el și începu să recite cuvintele vechi – cele de jale, la fel de vechi ca Terrasenul. Aceleași rugăciuni pe care le spusese ea cândva, când el o tatuase.

Vocea clară și profundă a lui Rowan umplu camera; Aelin îl luă de braț pe Aedion și îl lăsă să se reazeme de ea când se întoarseră în Marea Sală.

– Darrow mi-a spus „Maiestate“, îi zise ea după un minut.

Aedion își îndreptă ochii roșii spre ea, dar o scânteie îi lumină – doar puțin.

– Ar trebui să ne îngrijorăm?

Aelin zâmbi.

– Mi-ai citit gândurile!

~

Erau atât de multe vrăjitoare Dinți-de-fier și Crochan pe holurile castelului!

Elide le studie chipurile cât lucră cu vindecătoarele în Marea Sală. Lordul întunecat și regina fuseseră învinși – totuși, mai rămăseseră răniţii. Şi, de vreme ce mai avea putere, voia să dea o mână de ajutor.

Dar când o vrăjitoare cu părul alb intră în sală şchiopătând, cu o vrăjitoare Crochan atârnând între ea şi o alta pe care Elide nu o recunoscu... Înainte să-şi dea seama că se mişca, Elide ajunsese la jumătatea sălii unde îşi petrecuse multe zile fericite în copilărie.

Manon se opri văzând-o şi o lăsă pe vrăjitoarea Crochan rănită în grija tovarăşei sale de arme, dar nu făcu nicio mişcare să se apropie.

Elide văzu tristeţea de pe chipul ei înainte să ajungă la ea. Tristeţea şi suferinţa din ochii aurii.

Ea înţepeni.

– Cine?

Manon înghiţi.

– Toate.

Toate Cele Treisprezece. Toate acele vrăjitoare aprige muriseră.

Elide îşi atinse pieptul în dreptul inimii, ca şi când ar fi putut-o împiedica să se frângă.

Dar Manon se apropie şi, în ciuda suferinţei de pe chipul ei obosit şi însângerat, puse o mână pe umărul lui Elide. Ca să o aline.

Ca şi când vrăjitoarea ar fi învăţat cum să facă asemenea lucruri.

Lui Elide i se înceţoşă privirea, iar Manon şterse lacrima care curse.

– Să trăieşti, Elide! fu tot ce îi spuse vrăjitoarea înainte să iasă iar din sală. Să trăieşti!

Manon dispăru în holul aglomerat, cosiţa legănându-i-se, iar Elide se întrebă dacă ei i se adresase.

Câteva ore mai târziu, Elide îl găsi pe Lorcan priveghind lângă trupul lui Gavriel.

Când aflase, plânsese pentru masculul care îi arătase atâta bunătate. Şi, după cum Lorcan îngenunchea în faţa lui Gavriel, îşi dădu seama că tocmai terminase de făcut acelaşi lucru.

Simţind-o în pragul uşii, Lorcan se ridică în picioare, o mişcare dureroasă şi lentă a celor cu adevărat extenuaţi. Într-adevăr, pe faţa lui se citeau tristeţea, suferinţa şi regretul.

Ea îşi întinse braţele, iar Lorcan rămase fără aer în plămâni când o lipi de el.

– Am aflat că ţie trebuie să îţi mulţumim pentru distrugerea lui Erawan, îi şopti.

Elide se retrase din îmbrăţişare, conducându-l în afara camerei tristeţii şi a luminii lumânărilor.

– Yrene a făcut-o, spuse ea, mergând până ce găsi un loc liniştit lângă un rând de ferestre care dădeau spre oraşul care sărbătoreau. Eu doar am venit cu ideea.

– Fără idee, am fi umplut burţile bestiilor lui Erawan!

Elide îşi dădu ochii peste cap, în ciuda tuturor lucrurilor petrecute şi a celor care îi aşteptau.

– Atunci, a fost un efort de grup. Ea îşi muşcă buza. Ai auzit ceva despre Perranth?

– Un călăreţ ruk a sosit în urmă cu câteva ore. Situaţia e aceeaşi ca aici: odată cu moartea lui Erawan, soldaţii care deţineau oraşul ori s-au prăbuşit, ori au fugit. Populaţia a preluat controlul, dar cei care au fost posedaţi vor avea nevoie de vindecătoare. Un grup o să plece mâine în zbor, ca să se apuce de treabă.

Uşurarea era pe cale să îi facă genunchii să cedeze.

– Slavă lui Anneith pentru asta! Sau Silbei, presupun.

– Au dispărut amândouă. Mulţumeşte-ţi ţie!

Elide flutură o mână, dar Lorcan o sărută.

Când el se retrase, Elide şopti:

– Asta pentru ce a fost?

– Cere-mi să rămân, fu tot ce spuse el.

Inima ei începu să bată repede.

– Rămâi, şopti ea.

Ochii lui negri se luminară.

– Cere-mi să vin în Perranth cu tine.

Vocea i se sparse, dar reuşi să spună:

– Vino în Perranth cu mine!

Lorcan dădu din cap drept răspuns, iar zâmbetul lui fu cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată.

– Cere-mă în căsătorie!

Elide începu să plângă, chiar dacă râdea.

- Vrei să te căsătoreşti cu mine, Lorcan Salvaterre?

El o luă în braţe, sărutând-o pe faţă ca şi când o ultimă parte încătuşată din el s-ar fi eliberat.

- Mă mai gândesc!

Elide râse, lovindu-l în umăr, râzând mai tare apoi.

Lorcan o lăsă jos.

- Ce este?

Elide îşi mişcă gura când încercă să nu mai râdă.

- Doar că... Eu sunt doamna din Perranth. Dacă te căsătoreşti cu mine, ai să iei numele familiei mele.

El clipi.

Elide râse din nou.

- Lordul Lorcan Lochan?

Era la fel de ridicol precum suna.

Lorcan clipi la ea, apoi chiui.

Ea nu mai auzise niciodată un sunet atât de vesel.

El o luă din nou în braţe, învârtind-o.

- Am să-l folosesc cu mândrie în fiecare zi din viaţa mea, îi spuse, zâmbetul dispărându-i când o lăsă jos, fiin înlocuit de multă tandreţe în privire când îi dădu o şuviţă după ureche. Am să mă însor cu tine, Elide Lochan. Şi am să-mi spun cu mândrie Lord Lorcan Lochan, chiar dacă tot regatul o să râdă auzindu-mi numele. El o sărută, uşor şi tandru. Iar după ce o să ne căsătorim, îi şopti, am să-mi leg viaţa de a ta. Ca să nu mai fim niciodată despărţiţi sau singuri.

Elide îşi acoperi faţa cu mânile când suspină, auzindu-l cum îi oferea inima, dispus să se lipsească de nemurirea lui pentru ea. Pentru *ei*.

Dar Lorcan o prinse de mâini, luându-i-le uşor de pe faţă şi-i schiţă un zâmbet.

- Dacă ai să vrei.

Elide îl cuprinse de gât, simţind bătăile inimii lui şi lăsându-i căldura să îi intre în oase.

- Mai mult decât orice, şopti ea.

CAPITOLUL
118

Yrene se trânti pe taburetul cu trei picioare din mijlocul haosului ce domnea în Marea Sală. Povestea îi era cunoscută, deşi scena era puţin diferită: altă mare sală transformată temporar în infirmerie. Răsăritul nu era departe şi totuşi, ea şi celelalte vindecătoare continuau să lucreze. Cei care sângerau nu ar fi putut supravieţui fără ele.

Oameni şi Fae, vrăjitoare şi lupi – Yrene nu mai văzuse niciodată o asemenea varietate de fiinţe într-un singur loc.

Elide venise la un moment dat, radiind în ciuda răniţilor din jurul lor.

Yrene presupuse că toţi aveau acelaşi zâmbet. Deşi al ei dispăruse în ultima oră, când extenuarea o cuprinsese. Fusese forţată să se odihnească după ce se ocupase de Erawan şi aşteptase să-şi recapete puterea doar cât să reînceapă să lucreze.

Nu putea sta locului. Vedea creatura de sub pielea lui Erawan de fiecare dată când închidea ochii. Dispăruse pentru totdeauna, dar... se întreba când avea să-l uite. Când avea să scape de senzaţia aceea întunecată şi uleioasă. În urmă cu câteva ore, nu reuşise să îşi dea seama dacă greaţa era urmarea faptului că îşi amintea de el sau că era însărcinată.

– Ar trebui să îl găseşti pe soţul tău şi să te duc la culcare, spuse Hafiza, apropiindu-se şi încruntându-se. Când ai dormit ultima dată?

Yrene îşi ridică fruntea - mai grea decât în urmă cu câteva minute.

- Pariez că atunci când ai dormit şi tu. Acum două zile.

Hafiza ţâţâi.

- L-ai ucis pe lordul întunecat, ai vindecat răniţi... Mă mir că nu ai leşinat, Yrene!

Yrene era pe cale să leşine, dar dezaprobarea din vocea Hafizei o întări.

- Pot să lucrez.

- Îţi ordon să îţi găseşti soţul ăla frumos şi să te duci la culcare! Pentru copilul din pântecul tău.

Au! Când Vindecătoarea Supremă punea astfel problema...

Yrene mormăi când se ridică în picioare.

- Eşti nemiloasă!

Hafiza doar o bătu uşurel pe umăr.

- Vindecătoarele bune ştiu când să se odihnească. Extenuarea te face să iei decizii neglijente. Iar deciziile neglijente...

- Costă vieţi, termină Yrene. Îşi ridică privirea spre tavanul înalt şi boltit. Nu încetezi niciodată să dai lecţii, nu-i aşa?

Hafiza zâmbi.

- Asta e *viaţa,* Yrene. Nu încetăm să învăţăm. Nici măcar la vârsta mea.

Yrene bănuise de multă vreme că dragostea de învăţătură era ceea ce o ţinuse tânără în toţi aceşti ani pe Vindecătoarea Supremă. Îi zâmbi la rândul ei.

Dar privirea Hafizei se îmblânzi, vindecătoarea căzând pe gânduri.

- O să rămânem cât timp o să fie nevoie - până ce soldaţii khaganului pot fi duşi acasă. O să lăsăm câteva vindecătoare aici ca să se îngrijească de răniţii rămaşi, dar peste câteva săptămâni o să plecăm.

Yrene înghiţi cu greu.

- Ştiu.

- Iar tu, continuă Hafiza, luând-o de mână, nu ai să ne însoţeşti.

Ochii o usturau, dar Yrene şopti.

- Nu.

Cu mâna caldă și tare ca oțelul, Hafiza îi strânse degetele lui Yrene.

– Atunci, se pare că am să fiu nevoită să-mi găsesc o nouă moștenitoare.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Pentru ce? Hafiza chicoti. Ai găsit dragostea și fericirea, Yrene! Nu ți-aș fi dorit altceva.

Yrene își șterse lacrimile care-i curseră.

– Eu doar – nu vreau să crezi că ți-ai pierdut timpul...

Hafiza râse în hohote.

– Mi-am pierdut timpul? Yrene Towers... Yrene Westfall. Bătrâna femeie îi cuprinse fața cu mâinile ei puternice. Ne-ai salvat *pe toți*! Yrene închise ochii când Hafiza o sărută pe frunte. O binecuvântare și un rămas-bun. Ai să rămâi pe tărâmul ăsta, spuse Hafiza, zâmbind în continuare. Dar, în ciuda oceanului care ne desparte, aici o să rămânem împreună, zise și își atinse pieptul, chiar deasupra inimii. Și, indiferent după câți ani, o să ai întotdeauna un loc în Torre. Mereu.

Yrene își puse o mână tremurândă pe inimă și dădu aprobator din cap.

Hafiza o strânse de umăr și dădu să se întoarcă la pacienții ei, însă Yrene spuse:

– Dar dacă...

Hafiza se întoarse, ridicând din sprâncene.

– Da?

Yrene înghiți.

– Dacă după ce mă instalez în Adarlan și am să nasc... Dacă, la momentul potrivit, am să-mi stabilesc propriul Torre aici?

Hafiza își înclină capul ca și când ar fi ascultat ritmul declarației când aceasta răsună în inima ei.

– Un Torre Cesme în nord.

– În Adarlan, continuă Yrene. În Rifthold. Un nou Torre care să repare ce a distrus Erawan. Ca să-i învăț pe copiii care poate nu își dau seama că au un dar, și pe cei care au să se nască avându-l.

Pentru că mulți dintre spiridușii care veneau dinspre câmpul de luptă erau descendenții vindecătoarelor care le dăruiseră femeilor din Torre puterile cu mult timp în urmă. Poate şi-ar fi dorit să ajute din nou.

Hafiza zâmbi din nou.

– Îmi place foarte mult ideea ta, Yrene Westfall!

Spunând asta, Vindecătoarea Supremă se întoarse în agitaţia vindecării şi suferinţei.

Dar Yrene rămase acolo, ducându-şi o mână spre pântecul uşor rotunjit.

Şi zâmbi – larg şi ferm – la viitorul care se deschidea în faţa ei, strălucitor ca răsăritul care urma.

~

Răsăritul era aproape, şi totuşi, Manon nu putea dormi. Nu încercase să găsească un loc de odihnă, pentru că vrăjitoarele Crochan şi Dinţi-de-fier erau rănite, iar ea nu terminase de numărat câte supravieţuiseră luptei şi războiului.

În ea, locul în care cândva arseseră aprig douăsprezece suflete era gol.

Poate de aceea nu reuşise să adoarmă, nici măcar când ştia că, foarte probabil, Dorian le găsise un loc de dormit. Era motivul pentru care încă zăbovea în cuib, Abraxos dormind lângă ea, şi se uita la câmpul de luptă acum tăcut.

După ce trupurile ar fi fost luate şi zăpada s-ar fi topit odată cu venirea primăverii, ar mai fi rămas bucata de pământ ars pe câmpia din faţa oraşului? Ar fi rămas astfel pentru totdeauna, un semn al locului unde muriseră ele?

– Avem numărul final, spuse Bronwen în spatele ei, iar Manon le găsi pe vrăjitoarele Crochan şi pe Glennis ieşind din scara turnului, urmate de Petrah.

Manon se pregăti pentru asta când ea flutură tăcută o mână.

Era rău, dar nu pe cât de rău ar fi putut fi.

Când Manon deschise ochii, cele trei doar o fixară cu privirea. Vrăjitoarele Dinţi-de-fier şi Crochan stăteau împreună în linişte. Ca aliate.

– Mâine o să adunăm morţii, spuse încet Manon. Şi o să-i ardem la răsăritul lunii.

Aşa cum făceau vrăjitoarele Crochan şi Dinţi-de-fier. A doua zi era lună plină – Pântecul Mamei. Era o fază bună a lunii ca să le ardă, să le ofere înapoi Zeiţei cu Trei Feţe, şi ca acestea să renască în pântecul ei.

– Şi după asta? întrebă Petrah. Ce facem?

Manon se uită de la Petrah la Glennis şi Bronwen.

– Ce ai vrea să facem?

– Să mergem acasă, zise Glennis încet.

Manon înghiţi.

– Tu şi vrăjitoarele Crochan puteţi pleca oricând...

– Spre Pustiuri, spuse Glennis. Împreună.

Manon şi Petrah făcură un schimb de priviri.

– Nu putem, spuse Petrah.

Bronwen zâmbi.

– Puteţi.

Manon clipi. Şi clipi din nou când Bronwen întinse un pumn spre Manon şi îl deschise.

Înăuntru era o floare de un mov-deschis, la fel de mică precum unghia lui Manon. Frumoasă şi delicată.

– Un bastion al vrăjitoarelor Crochan tocmai a ajuns acolo – puţin cam târziu, dar ele au auzit chemarea şi au venit. Tocmai din Pustiuri.

Manon se uită la floarea mov.

– Au adus-o cu ele. De pe câmpia din faţa Oraşului Vrăjitoarelor.

Câmpia stearpă şi însângerată. Ţinutul care nu dădea nicio floare, nimic viu în afară de iarbă şi muşchi şi...

Vederea lui Manon se înceţoşă, iar Glennis o luă de mână, îndrumând-o spre Bronwen înainte ca vrăjitoarea să lase floarea în palma lui Manon.

– Doar împreună putem repara totul, şopti Glennis. Fii puntea! Fii lumina!

O punte între cele două popoare, asta devenise Manon.

O lumină – aşa cum Cele Treisprezece explodaseră luminos, nu întunecat, în ultimele lor clipe.

- Când fierul se topeşte, şopti Petrah, ochii ei albaştri fiind plini de lacrimi.

Cele Treisprezece topiseră acel turn şi pe vrăjitoarele Dinţi-de-fier dinăuntru. Şi pe ele însele.

- Când florile răsar din câmpuri de sânge, continuă Bronwen.

Genunchii lui Manon cedară când se uită spre câmpul de luptă, unde nenumărate flori fuseseră lăsate peste sânge şi rămăşiţe, acolo unde Cele Treisprezece îşi găsiseră sfârşitul.

- Lasă ţinutul să fie martor, termină Glennis.

Câmpul de luptă unde conducătorii şi cetăţenii multor regate şi naţiuni veniseră să îşi aducă omagiile. Să vadă sacrificiul Celor Treisprezece şi să le onoreze.

Se lăsă liniştea, iar Manon şopti, vocea ei tremurând când ţinu în palmă floarea mică şi foarte preţioasă:

- Şi să revenim acasă.

Glennis îşi plecă fruntea.

- Şi, astfel, blestemul o să se rupă. Şi o să mergem acasă împreună - ca un singur popor.

Blestemul era rupt.

Manon doar se uită la ele, începând să respire sacadat.

Apoi îl trezi pe Abraxos şi sări în şa în câteva clipe. Nu le oferi nicio explicaţie, niciun rămas-bun când se avântară în noapte, îndrumându-şi balaurul spre bucata de pământ ars de pe câmpul de luptă şi direct în mijlocul acesteia.

Şi, zâmbind printre lacrimi, râzând de bucurie şi tristeţe, Manon lăsă floarea preţioasă din Pustiuri pe pământ.

În semn de mulţumire şi dragoste.

Ca ele să ştie, ca Asterin, în ţinutul unde ea, vânătorul ei şi copilul mergeau ţinându-se de mână, să ştie că reuşiseră.

Că plecau acasă.

~

Aelin voia, dar nu putea să doarmă. Ignorase ofertele de a i se găsi o cameră, un pat, în haosul castelului.

În schimb, ea şi Rowan plecaseră în Marea Sală ca să discute cu răniţii, să le ofere ajutor celor care aveau cea mai mare nevoie. Spiriduşii pierduţi ai Terrasenului, lupii lor uriaşi împreună cu clanul de oameni voiau să discute cu ea în aceeaşi măsură cu cetăţenii Orynthului. Cum găsiseră întâmplător Tribul Lupului în urmă cu zece ani în sălbăticia munţilor era o poveste pe care avea să o afle în curând, ca şi restul lumii.

Vindecătorii lor umplură Marea Sală, alăturându-se femeilor din Torre. Toţi proveneau din continentul sudic şi, după toate aparenţele, fuseseră instruiţi de aceştia. Zeci de noi vindecători, fiecare aducând proviziile atât de necesare. Începură imediat să lucreze alături de vindecătoarele din Torre, ca şi când ar fi făcut asta de secole întregi.

Iar când vindecătorii umani şi Fae îi alungaseră, Aelin hoinărise prin fiecare hol şi pe la fiecare etaj, uitându-se în camere pline de fantome şi amintiri. Rowan o însoţise ca o prezenţă tăcută.

Se plimbaseră de la un etaj la altul, urcând tot mai sus, apropiindu-se de vârful turnului nordic la crăpatul zorilor.

Dimineaţa era foarte friguroasă, chiar mai mult în vârful turnului aflat la înălţime deasupra lumii, dar ziua avea să fie senină. Luminoasă.

– Iată-l! spuse Aelin dând din cap spre locul înnegrit de pe pietrele balconului. Aici şi-a găsit sfârşitul Erawan, din mâna unei vindecătoare. Se încruntă. Sper c-o să iasă pata.

Rowan pufni, iar când ea se uită peste umărul lui, vântul fluturându-i părul, îl văzu rezemat de uşa scării, cu braţele încrucişate.

– Adică, spuse ea, ar fi odios ca mizeria lui să mai rămână pe aici. Şi am de gând să folosesc balconul ăsta ca să mă bronzez. Mi-ar strica priveliştea.

Rowan chicoti şi se dezlipi de uşă, mergând spre balustrada balconului.

– Dacă nu iese pata, o să o acoperim cu un covor.

Aelin râse şi i se alătură, aplecându-se în căldura soarelui când acesta polei câmpul de luptă, râul şi munţii Staghorn.

– Ei bine, acum ai văzut toate holurile, camerele şi scările. Ce zici de noua ta casă?

– E puţin cam mică, dar o să ne descurcăm!

Aelin îl înghionti şi făcu semn din bărbie spre turnul vestic din apropiere. Spre deosebire de turnul nordic, care era înalt, cel vestic era lat. Mare. Aproape de ultimele etaje, atârnând peste prăpastie, o grădină cu ziduri de piatră strălucea în lumina soarelui. Grădina regelui.

A reginei, se gândi ea.

Nu rămăsese nimic, în afară de spini şi zăpadă. Totuşi, ea şi-o amintea din vremea în care îi aparţinuse lui Orlon: trandafirii şi ramurile glicinei, fântânile care se revărsau peste marginea grădinii spre prăpastia de dedesubt, mărul cu flori ca bulgării de zăpadă primăvara.

– Nu mi-am dat niciodată seama cât de convenabil ar fi pentru Fleetfoot, spuse ea despre grădina privată şi secretă.

Rezervată *doar* familiei regale. Câteodată chiar doar regelui şi reginei. Să nu fie niciodată nevoită să fugă pe scările turnului ori de câte ori ar fi trebuit să îşi facă nevoile.

– Sunt sigur că înaintaşii tăi s-au gândit la obiceiurile canine când au construit-o.

– Eu aşa aş fi făcut, mormăi Aelin.

– O, te cred! spuse Rowan zâmbind. Dar îmi poţi explica de ce nu suntem chiar acum acolo, dormind?

– În grădină?

El îi atinse nasul.

– În camera de după grădină. În dormitorul nostru.

Ea îl condusese repede prin turnul încă destul de bine întreţinut, în ciuda tuturor celorlalte locuri din castel, care necesitau reparaţii. Cineva din Adarlan îl folosise fără îndoială.

– Vreau să se şteargă orice urmă de Adarlan înainte să stau aici, recunoscu ea.

– Ah!

Tânăra regină inspiră aerul dimineţii.

Aelin îi auzi şi le simţi mirosul înainte să îi vadă. Iar când ei se întoarseră, îi găsiră pe Lorcan şi Elide intrând pe balconul turnului, urmaţi de Aedion, Lysandra şi Fenrys. Ren Allsbrook, timid şi atent, ieşi în spatele lor.

Cum de ştiuseră unde să îi găsească, de ce veniseră, Aelin nu ştia. Cel puţin rănile lui Fenrys se închiseseră, deşi două cicatrici roşii îi coborau de la frunte până la maxilar. El nu părea să bage de seamă... sau să îi pese.

Ea observă şi mâna lui Lorcan de pe spatele lui Elide. Strălucirea de pe chipul doamnei.

Aelin putea să presupună cu succes de ce radia. Până şi ochii negri ai lui Lorcan erau strălucitori.

Asta nu o împiedică pe Aelin să surprindă privirea lui Lorcan şi să-l avertizeze tot dintr-o privire care transmitea tot ce nu se deranja să-i spună: dacă îi frângea inima doamnei din Perranth, avea să-l facă să ardă şi s-o invite pe Manon Cioc-Negru să pregătească masa pe cadavrul lui.

Lorcan îşi dădu ochii peste cap, iar Aelin se consideră mulţumită de confirmarea primită când îi întrebă pe toţi:

– S-a deranjat *cineva* să doarmă?

Doar Fenrys ridică mâna.

Aedion se încruntă la pata neagră de pe pietre.

– O s-o acoperim cu un covor, îi spuse Aelin.

Lysandra râse.

– Cu unul de prost gust, sper!

– Cu roz şi purpuriu. Brodat cu flori. Exact cum i-ar fi plăcut lui Erawan.

Masculii Fae se uitară la ei, Ren clipind. Elide îşi plecă fruntea când chicoti.

Rowan pufni din nou.

– Cel puţin regatul ăsta n-o să fie plicticos.

Aelin îşi atinse pieptul cu o mână, prefăcându-se indignată.

– Chiar te îngrijorai că o să fie?

– Zeii să ne ajute! mormăi Lorcan, iar Elide îl înghionti.

Aedion i se adresă lui Ren, tânărul lord zăbovind lângă boltă ca şi când încă s-ar fi gândit dacă să plece repede:

– Ştii, acum ai şansa să scapi. Înainte să fii atras în prostia asta fără sfârşit.

Dar ochii negri ai lui Ren îi întâlniră pe ai lui Aelin. Îi studiară.

Ea auzise despre Murtaugh. Ştia că acum nu era timpul să deschidă subiectul, pierderea întunecând privirea lui. Aşadar, se afişă în continuare binevoitoare şi sinceră.

– Întotdeauna ne-ar mai prinde bine unul care să participe la prostii, spuse Aelin.

Ren o studie din nou.

– Ai renunţat la absolut orice şi tot te-ai întors aici. Tot ai luptat.

– Totul pentru Terrasen, spuse ea încet.

– Da, ştiu, spuse Ren, cicatricea de pe chipul lui contrastând în soarele dimineţii. Acum înţeleg asta. El îi zâmbi. Cred că şi mie mi-ar prinde bine nişte prostioare, după războiul ăsta.

– Ai să regreţi că ai spus asta, mormăi Aedion.

Dar Aelin făcu o plecăciune.

– O, cu siguranţă! Ea zâmbi la masculii adunaţi. Îţi jur că n-am să te plictisesc de moarte! Este jurământul unei regine.

– Aşadar, ce o să presupună lipsa plictiselii? întrebă Aedion.

– Reconstrucția, spuse Elide. Reconstruirea multor lucruri.

– Negocieri negustoreşti, zise Lysandra.

– Instruirea unei noi generaţii în magie, continuă Aelin.

Masculii clipiră la ele, din nou.

Aelin îşi înclină capul, clipind şi ea la ei.

– Nu contribuiţi şi voi cu ceva important? Ea ţâţâi. Ştiţi, sunteţi al naibii de bătrâni! M-aş fi aşteptat la mai mult de la nişte ticăloşi bătrâni şi ţâfnoşi!

Nările lor se umflară. Aedion zâmbi, Ren strângând cu înţelepciune din buze ca să nu facă la fel.

– Patru, spuse Fenrys. Noi patru suntem al naibii de bătrâni!

Aelin ridică o sprânceană.

Fenrys zâmbi, mişcarea întinzând cicatricile.

– Vaughan este încă acolo. Iar acum este liber.

Rowan îşi încrucişă braţele.

– N-o să mai fie prins niciodată.

Dar Fenrys zâmbi cu subînţeles şi arătă spre tabăra armatei Fae de pe câmp, lupii şi oamenii numărându-se printre ei.

– Am senzaţia că cineva de acolo s-ar putea să ştie de unde să începem, zise şi îi aruncă o privire lui Aelin. Dacă ai accepta încă un bătrân ticălos şi ţâfnos în acest regat.

Aelin ridică din umeri.

– Dacă îl poţi convinge, nu văd de ce nu. Rowan zâmbi auzind asta, şi studie cerul ca şi când şi-ar fi putut vedea prietenul dispărut care zbura pe-acolo.

Fenrys îi făcu semn din ochi.

– Te asigur că nu este la fel de nesuferit ca Lorcan! Elide îl lovi în braţ, iar Fenrys fugi ridicând mâinile în timp ce râse. O să-ţi placă! îi promise el lui Aelin. Toate doamnele îl plac, adăugă făcând din nou semn din ochi spre Lysandra şi Elide.

Aelin râse mai liber decât până acum şi se întoarse spre regatul agitat.

– Am promis tuturor o lume mai bună, spuse ea după o clipă, cu vocea solemnă. Aşadar, o să începem cu asta.

– Începem cu lucruri neînsemnate! spuse Fenrys. Îmi place!

Aelin zâmbi la el.

– Mi-a cam plăcut când am votat pentru cheile Wyrd. Aşa că o să începem să supunem mai multe chestii la vot.

La o clipă după ce liniştea se lăsă, Lysandra o întrebă:

– Pentru ce să votăm?

Aelin ridică din umeri, băgându-şi mâinile în buzunare.

– Pentru unele lucruri.

Aedion ridică o sprânceană.

– Cum ar fi cina?

Aelin dădu ochii peste cap.

– Da, pentru cină. Cină aleasă de comitet.

Elide tuşi.

– Cred că Aelin se referă la lucruri importante. La cum să conducă regatul ăsta.

– Tu eşti regina, spuse Lorcan. De ce să votăm?

– Oamenii ar trebui să aibă un cuvânt de spus în privinţa felului în care sunt conduşi, a politicilor care îi afectează. Ar trebui să aibă ceva de zis despre cum o să fie reconstruit regatul. Aelin îşi ridică bărbia. Am să fiu regină, iar copiii mei... Obrajii i se încălziră când îi zâmbi lui Rowan. Copiii noştri, spuse ea puţin prea încet, vor conduce. Într-o zi. Dar Terrasenul ar trebui să aibă o voce. Fiecare teritoriu, indiferent de lorzii care îl conduc, ar trebui să aibă o voce. Una aleasă de poporul lui.

Războinicii se uitară atunci unul la celălalt. Rowan spuse:

– Exista un regat – în est. Cu mult timp în urmă. Ei credeau în astfel de lucruri. Mândria străluci în ochii lui, mai puternic decât răsăritul. Era un loc al păcii şi al înţelepciunii. Un far într-o parte distantă şi violentă a lumii. După reconstruirea bibliotecii din Orynth, o să-i rugăm pe dascăli să afle tot ce se poate despre asta.

– Am putea să ne ducem în regat, spuse Fenrys. Să vedem dacă unii dintre dascălii sau liderii lor ar vrea să vină ca să ne ajute aici. Ridică din umeri. Aş putea să o fac eu. Să călătoresc până acolo, dacă vrei.

Ea ştia că el vorbea serios – că voia să călătorească în calitate de emisar. Poate ca să aibă timp să se gândească la toate lucrurile pe care le văzuse şi suportase. Să se împace cu pierderea fratelui său. Să se împace cu sine. Ea avea senzaţia că cicatricea de pe faţa lui ar fi dispărut doar dacă el şi-ar fi dorit asta.

Dar Aelin dădu din cap. Şi, chiar dacă l-ar fi trimis bucuroasă pe Fenrys oriunde şi-ar fi dorit...

– Biblioteca? zise deodată.

Rowan zâmbi.

– Şi teatrul regal.

– Nu a fost niciun teatru – nu ca în Rifthold.

Rowan zâmbi mai larg.

– O să fie!

Aelin flutură o mână.

– Trebuie să îţi aduc aminte că, în ciuda faptului că am câştigat războiul, nu mai suntem plini de aur?

Rowan o cuprinse de umeri cu un braţ.

– Trebuie să îţi aduc aminte că, de vreme ce ai decapitat-o pe Maeve, sunt din nou prinţul din Doranelle, cu acces la bunurile şi proprietăţile mele? Şi că, odată ce Maeve a fost respinsă, ca impostoare, jumătate din averea ei îţi revine ţie... şi cealaltă, familiei Whitethorn?

Aelin clipi lent. Ceilalţi zâmbiră. Chiar şi Lorcan.

Rowan o sărută.

– O bibliotecă nouă şi un teatru regal, îi şopti el. Consideră-le cadoul meu de împerechere, Inimă de Foc!

Aelin se retrase, studiindu-i chipul pe care citi sinceritatea şi convingerea.

Şi îmbrăţişându-l, râzând spre cerul care se lumina, izbucni în lacrimi.

~

Trebuia să fie o zi cu multe întruniri, hotărâse Aelin stând în camera prăfuită şi aproape goală şi zâmbindu-le aliaţilor şi prietenilor ei.

Ansel din Briarcliff, rănită şi zgâriată, zâmbi.

– Creatura ta metamorfică este o mincinoasă pricepută, spuse ea. Sunt ruşinată că nu am observat nimic!

Prinţul Galan, la fel de lovit, râse.

– În apărarea mea, nu te-am întâlnit niciodată. El îşi înclină capul spre Aelin. Deci, bună, verişoaro!

Aelin, rezemându-se de biroul aproape putrezit care servea ca singura piesă de mobilier din cameră, îi zâmbi.

– Te-am văzut o dată, de la distanţă.

Ochii lui Galan Ashryver străluciră.

– Presupun că în trecut, când încă erai o asasină, şi îţi mulţumesc pentru că nu m-ai ucis!

Aelin chicoti, chiar dacă Rolfe îşi dădu ochii peste cap.

– Da, corsarule?

Rolfe flutură o mână tatuată, având încă sânge sub unghii.

– Mă abţin de la comentarii!

Aelin zâmbi.

– Tu eşti moştenitorul poporului mycenian, spuse ea. Micile certuri sunt acum sub demnitatea ta.

Ansel pufni. Rolfe îi aruncă o privire.

– Ce vrei să faci acum cu ei? întrebă Aelin.

Presupunea că restul curtenilor trebuiau să fie aici, dar când o trimise pe Evangeline să îi adune aliaţii, ea alesese să le permită să se odihnească. Rowan plecase ca să îi caute pe Endymion și Sellene. După câte se părea, cea din urmă era pe cale să afle multe despre viitorul ei. Viitorul orașului Doranelle.

Rolfe ridică din umeri.

- Va trebui să hotărâm unde mergem. Dacă ne întoarcem în Golful Craniului sau...

Miji ochii verzi ca marea.

- Sau? întrebă dulce Aelin.

- Sau să hotărâm dacă am prefera să ne reconstruim vechea patrie, în Illium.

- De ce nu hotărăști tu? întrebă Ansel.

Rolfe flutură o mână tatuată.

- Și-au oferit viețile ca să lupte în războiul ăsta. Ei ar trebui să poată alege unde vor să trăiască după asta.

- Înțelept din partea ta, spuse Aelin, țâțâind. Rolfe înțepeni, dar se relaxă văzând amabilitatea din ochii ei. Dar ea se uită la Illias, armura asasinului fiind îndoită și zgâriată. Ai spus ceva în tot războiul ăsta?

- Nu, răspunse Ansel în locul lui.

Fiul Maestrului Mut se uită la tânăra regină, în ochii ei.

Aelin clipi la privirile pe care și le aruncară cei doi. Fără dușmănie și frică. Ea ar fi putut jura că Ansel roși.

Scutindu-și vechea prietenă, Aelin le spuse tuturor:

- Mulțumesc!

Ei se întoarseră din nou spre ea.

Aelin înghiți și-și duse o mână în dreptul inimii.

- Vă mulțumesc pentru că ați venit când v-am rugat! Vă mulțumesc în numele Terrasenului! Vă sunt îndatorată.

- Noi îți eram îndatorați, replică Ansel.

- Eu nu eram, mormăi Rolfe.

Aelin îi zâmbi.

- Noi doi o să ne distrăm. Ea își studie aliații, obosiți, dar încă în picioare. Supraviețuiseră cu toții. Cred că o să ne distrăm de minune!

~

La amiază, Aelin o găsi pe Manon într-unul dintre cuiburile vrăjitoarelor, Abraxos uitându-se spre câmpul de luptă.

Cu aripile şi coastele bandajate, o acoperea pe fosta Aripă Conducătoare.

- Regina vrăjitoarelor Crochan şi Dinţi-de-fier, spuse Aelin în loc de salut, fluierând încet şi făcând-o pe Manon să se întoarcă lent. Aelin îşi privi unghiile. Impresionant!

Totuşi, chipul care se întoarse spre ea...

Era extenuat. Suferind.

- Am aflat, spuse încet Aelin, coborându-şi mâinile, dar fără să se apropie.

Manon nu spuse nimic, liniştea ei transmiţând tot ce trebuia Aelin să ştie.

Nu, nu se simţea bine. Da, o distrusese ce se întâmplase. Nu, nu voia să discute despre asta.

- Mulţumesc, fu tot ce spuse Aelin.

Manon dădu uşor din cap. Aşa că Aelin se îndreptă către vrăjitoare, trecând, totuşi, pe lângă ea. Se duse chiar în locul din care Abraxos se uitase spre Theralis. Spre peticul de pământ ars.

Inima i se strânse văzând priveliştea asta, balaurul, pământul şi vrăjitoarea din spatele ei. Dar Aelin se aşeză lângă balaur. Îşi trecu o mână peste capul lui aspru. El se aplecă în atingerea ei.

- O să fie un monument, le spuse ea lui Abraxos şi Manon. Dacă vrei, o să înalţ un monument chiar acolo. Ca să nu uite nimeni vreodată cine s-a sacrificat şi cui trebuie să mulţumim.

Vântul şuieră prin turn, gol şi rece. Dar apoi paşii scârţâiră în fân, iar Manon se aşeză lângă ea.

Totuşi, Aelin nu mai vorbi şi nu mai puse întrebări. Iar Manon, dându-şi seama de asta, îşi plecă umerii şi fruntea, aşa cum nu ar fi putut să o facă niciodată în prezenţa altcuiva. Întrucât nimeni altcineva nu ar fi putut să înţeleagă povara pe care o purtau amândouă.

În linişte, cele două regine se uitară spre câmpul distrus. Spre viitorul de dincolo de el.

CAPITOLUL
119

Pregătirile duraseră zece zile.

Zece zile să golească sala tronului, să spele holurile de la etajele inferioare, să găsească mâncarea şi bucătarii necesari. Zece zile să cureţe apartamentul regal, să găsească haine potrivite şi să decoreze splendid sala tronului.

Ghirlande veşnic verzi atârnau de scaune şi căpriori, iar când Rowan ajunse pe podiumul din sala tronului, monitorizând mulţimea adunată, fu nevoit să recunoască faptul că Lysandra făcuse ceva impresionant. Lumânările pâlpâiau peste tot, iar zăpada proaspătă căzuse cu o seară înainte, acoperind cicatricile rămase în urma luptei.

Lângă el, Aedion se mişca pe loc, Lorcan şi Fenrys uitându-se direct înainte.

Cu toţii se spălaseră şi se pieptănaseră şi purtau haine care îi făceau să pară... nobili.

Lui Rowan nu îi păsa. Jacheta lui verde, cu fir de argint, era cel mai puţin practic lucru pe care îl purtase vreodată. Cel puţin avea asupra lui sabia, la celălalt şold atârnând Goldryn.

Din fericire, Lorcan părea la fel de jenat ca el, fiind îmbrăcat în negru. „Dacă ai purta altceva, îi spusese Aelin lui Lorcan, lumea s-ar întoarce pe dos. Aşadar, ai să te îmbraci în negru, ca de doliu!“

Lorcan îşi dăduse ochii peste cap. Dar Rowan zărise chipul lui Elide când le reperase pe ea şi Lysandra în holul sălii tronului cu câteva clipe înainte. Văzuse dragostea şi dorinţa când se uitase la Lorcan în noile lui haine. Şi se întrebase cât de curând avea sala asta să găzduiască o nuntă.

Aruncându-i o privire lui Aedion, îmbrăcat şi el în verdele Terrasenului, Rowan schiţă un zâmbet. Două nunţi, probabil înaintea verii. Deşi nici Lysandra şi nici Aedion nu menţionaseră aşa ceva.

Ultimul dintre invitaţii lor ajunse în spaţiul aglomerat, iar Rowan îi studie pe conducătorii şi aliaţii aşezaţi în primele rânduri. Ansel din Briarcliff se tot foia în pantalonii şi jacheta la fel de noi, Rolfe punându-şi un braţ peste scaunul din spatele ei când îi zâmbi. Ilias, îmbrăcat în hainele albe în mai multe straturi ale poporului său, stătea în partea cealaltă a lui Ansel, o întruchipare a calmului. La un rând în faţă, Galan stătea tolănit în hainele princiare, cu fruntea sus. El făcu semn din ochi când întâlni privirea lui Rowan.

Rowan pur şi simplu îşi înclină capul în direcţia lui, iar apoi spre verii săi, Enda şi Sellene, aşezaţi lângă palier, cea din urmă simţind nevoia să-şi petreacă nişte ore bune în tăcere când Rowan îi spusese că acum era regina din Doranelle. Regina Spiriduşilor din Est.

Totuşi, vara lui cu părul argintiu nu se îmbrăcase azi pentru noul ei titlu - ca şi Enda, alesese hainele care erau mai puţin uzate după luptă.

Doranelle avea să fie supus multor schimbări, unele pe care Rowan ştia că nu le putea prezice. La conducere urma să fie familia Whitethorn, descendenţa Morei fiind readusă în sfârşit la putere, dar de ei, de Sellene avea să depindă acea domnie şi de modul în care s-ar fi organizat spiriduşii fără ca regina întunecată să îi conducă.

Rămânea de văzut câţi spiriduşi alegeau să rămână aici, în Terrasen. Câţi şi-ar fi dorit să îşi clădească o viaţă în regatul distrus de război, să aleagă anii grei de reconstruire, în locul întoarcerii la viaţa uşoară şi la bogăţie? Războinicii Fae pe care îi întâlnise în ultimele două săptămâni nu îi dăduseră de înţeles ce intenţionau şi totuşi, el îi văzuse pe câţiva privind cu jind spre munţii Staghorn şi Oakwald, ca şi când ar fi auzit şi ei chemarea sălbatică a vântului.

Mai era şi celălalt factor: spiriduşii care locuiseră aici înainte de căderea Terrasenului. Cei care răspunseseră rugăminţii disperate a lui Aelin şi reveniseră din patria lor secretă, din mijlocul sălbăticiei în care trăiau cei din Tribul Lupilor, ca să se pregătească de călătoria spre locul în care se aflau acum. Ca să se întoarcă în sfârşit în Terrasen. Şi, poate, să aducă o parte din lupi cu ei.

Intenţiona să depună toate eforturile ca să facă acest regat demn de întoarcerea lor. Demn de toţi cei care locuiau aici, fie că erau oameni, Fae sau vrăjitoare. Un regat la fel de mare cum fusese cândva - mai mare. La fel de mare ca acel lucru care se afla în sudul îndepărtat, dincolo de Marea Îngustă, dovadă că un ţinut al păcii şi abundenţei putea exista.

Nobilii khaganatului îi povestiseră multe despre regatul lor zilele astea, despre politicile şi oamenii lor. Ei stăteau acum împreună în partea cealaltă a sălii tronului, alături de Chaol şi Dorian. Yrene şi Nesryn erau şi ele acolo, amândouă elegante în nişte rochii despre care Rowan putea doar să presupună că fuseseră împrumutate. Nu era nicio prăvălie deschisă şi niciuna cu provizii. Într-adevăr, era un miracol că aveau măcar haine curate.

Cel puţin Manon refuzase hainele elegante. Ea purta hainele de piele ale vrăjitoarelor - deşi avea pe frunte coroana de stele a cărei lumină se răsfrângea asupra lui Petrah Sânge-Albastru şi Bronwen Crochan, aşezate lângă ea.

Aedion înghiţi zgomotos, iar Rowan privi spre uşile deschise. Spre locul unde stătea lordul Darrow lângă tronul gol.

Nu era un tron oficial - doar un scaun mai mare şi mai elegant care fusese ales dintre cele jalnice.

Şi Darrow se uită spre uşile deschise, aparent cu indiferenţă. Totuşi, ochii îi străluceau.

Trompetele răsunară.

O chemare cu patru note. Repetată de trei ori.

Scaunele scârţâiră când toată lumea se întoarse spre uşă.

În spatele podiumului, ascunşi în spatele unui paravan de lemn pictat, câţiva muzicanţi începură să cânte muzica de ceremonie. Nu era marea orchestră care ar fi putut însoţi un eveniment atât de grandios, dar era mai bine decât nimic.

Oricum nu conta.

Elide apăru într-o rochie liliachie, cu o ghirlandă de panglici în părul brunet şi împletit la spate. Şchiopătă la fiecare pas, iar Rowan îşi dădu seama că era din cauză că îi ceruse lui Lorcan să nu îi sprijine piciorul. Voia să meargă fără ajutor pe culoarul lung.

Sigură şi graţioasă, doamna din Perranth îşi ţinu umerii drepţi când luă buchetul de ilice din faţa ei şi se îndreptă către podium. Doamna din Perranth... şi una dintre slujitoarele lui Aelin. Pentru astăzi.

Pentru încoronarea lui Aelin.

Elide era la jumătatea culoarului când Lysandra apăru îmbrăcată în catifea verde. Oamenii şoptiră, minunându-se nu doar de frumuseţea extraordinară, ci şi de ceea ce era ea.

Femeia metamorfică fusese cea care le apărase regatul şi ajutase la distrugerea lui Erawan.

Lysandra îşi ţinu fruntea sus când merse pe culoar, iar Aedion ridică privirea când o văzu pe doamna din Caraverre.

Apoi veni Evangeline, cu panglici verzi în părul blond-roşcat, radiind, cicatricile întinzându-se de bucurie. Tânăra doamnă din Arran. Protejata lui Darrow. Care cucerise cumva inima lordului suficient încât să îi convingă pe ceilalţi lorzi să accepte dreptul lui Aelin la tron.

Ei aduseseră documentele în urmă cu două zile, semnate de toţi.

Elide ocupă un loc în dreapta tronului, urmată de Lysandra şi de Evangeline.

Inima lui Rowan începu să bată cu putere când toată lumea se uită la culoarul acum gol. Când muzica se auzi tot mai tare, cântecul Terrasenului răsunând.

Iar când muzica ajunse la apogeu, când lumea explodă de sunet, regal şi ferm, apăru ea.

Genunchii lui Rowan cedară când toată lumea se ridică în picioare.

Îmbrăcată în haine transparente verzi şi argintii, cu părul blond despletit, Aelin se opri în pragul sălii tronului.

El nu mai văzuse niciodată o ființă atât de frumoasă.

Aelin se uită de-a lungul culoarului ca și când ar fi cântărit fiecare pas pe care urma să-l facă spre podium.

Spre tronul ei.

Toată lumea păru să se oprească odată cu ea, zăbovind în prag.

Strălucind mai puternic decât zăpada de afară, Aelin își ridică fruntea și păși pe ultimul drum spre casă.

* * *

Toți pașii făcuți și toate căile alese o conduseseră aici.

Chipurile prietenilor și aliaților ei se încețoșară când trecu mai departe, spre tronul care aștepta, spre coroana pe care Darrow avea să i-o potrivească pe creștet.

Fiecare pas păru să răsune prin pământ. Aelin își lăsă o parte din tăciunii aprinși să plutească prin aer, înălțându-se în urma trenei rochiei care îi flutura la spate.

Cu toate că-i tremurau mâinile, apucă mai strâns buchetul de brebenei, simbolul suveranității eterne a Terrasenului.

Cu fiecare pas se apropia de tronul care o chema.

Rowan stătea în dreapta acestuia, dezgolindu-și dinții într-un zâmbet pe care nici măcar antrenamentul său nu reușea să îl stăpânească.

Iar în stânga tronului, cu fruntea sus și lacrimi brăzdându-i chipul, se afla Aedion, la șoldul căruia atârna sabia din Orynth.

Pentru el zâmbi ea atunci. Pentru copilăria lor, pentru ceea ce pierduseră ei.

Pentru ceea ce dobândeau acum.

Aelin trecu pe lângă Dorian și Chaol și dădu din mână în direcția lor, făcându-i semn din ochi lui Ansel din Briarcliff, care se ștergea pe față cu mâneca jachetei.

Iar apoi, Aelin ajunse la trei pași de podium, iar Darrow se îndreptă către marginea acestuia.

Așa cum o instruise cu o seară în urmă, așa cum exersase de nenumărate ori într-o scară prăfuită preț de câteva ore, Aelin urcă treptele și îngenunche pe treapta de sus.

Singura dată din domnia ei când avea să facă vreo plecăciune.

Singurul lucru în faţa căruia avea să îngenuncheze.

Coroana, tronul, regatul ei.

Cei din sală rămaseră în picioare, chiar dacă Darrow le făcu semn să se aşeze.

Iar apoi se auziră cuvintele, rostite în Vechea Limbă. Sacră şi antică, vorbită perfect de Darrow, care îl încoronase şi pe Orlon în urmă cu câteva decenii.

– Îţi oferi viaţa, trupul şi sufletul în slujba Terrasenului?

Ea răspunse în Vechea Limbă, aşa cum repetase cu Rowan cu o seară în urmă, până ce limba i se făcuse ca de plumb.

– Îmi ofer toată fiinţa şi tot ce am Terrasenului!

– Atunci, rosteşte-ţi jurămintele!

Lui Aelin începu să-i bată inima mai repede şi, chiar dacă ştia că Rowan o auzea, îşi plecă fruntea şi spuse:

– Eu, Aelin Ashryver Galathynius, jur pe sufletul meu nemuritor să păzesc, să dezvolt şi să onorez Terrasenul începând de astăzi şi până la ultima mea suflare!

– Atunci, aşa să fie! răspunse Darrow şi întinse o mână.

Nu spre ea, ci spre Evangeline, care înaintă cu perna din catifea verde pe care se afla coroana.

Adarlanul îi distrusese tronul din coarne. Îi topise coroana.

Aşadar, ei făuriseră una nouă. În cele zece zile de când se luase hotărârea ca ea să fie încoronată aici, în faţa lumii, găsiseră un aurar care să facă una din aurul rămas, furat din cufărul din Wendlyn.

Două benzi, ca nişte coarne împletite, se ridicau ca să ţină piatra nestemată din mijloc.

Nu una adevărată, ci una infinit mai preţioasă, dăruită chiar de Darrow.

Bucata de cristal conţinea singura floare flacăra-regelui de pe timpul domniei lui Orlon.

Chiar şi în metalul strălucitor al coroanei, floarea cu petale roşii şi portocalii scânteia ca un rubin, orbitor în lumina soarelui dimineţii când Darrow luă coroana de pe pernă şi o ridică spre raza de lumină care pătrundea prin rândul de ferestre din spatele podiumului. Ceremonia fusese stabilită la ora aceasta, pentru această rază de soare, binecuvântare de la Mala însăşi.

Şi chiar dacă Doamna Luminii dispăruse pentru totdeauna, Aelin ar fi putut jura că simţi o mână caldă pe umăr când Darrow ridică spre soare coroana.

Ar fi putut jura că îi simţi pe toţi ridicându-se în picioare odată cu ea, cei pe care îi iubise cu inima ei de foc şi ale căror poveşti îi erau din nou tatuate pe piele.

Şi când coroana fu coborâtă, când îşi pregăti capul, gâtul şi inima să o primească, Aelin îşi lăsă puterea să strălucească. Pentru cei care nu supravieţuiseră, pentru cei care luptaseră, pentru lumea care privea.

Darrow îi aşeză coroana pe cap, mai grea decât o crezuse.

Aelin închise ochii, lăsând greutatea, povara şi darul să se adâncească în fiinţa ei.

– Ridică-te, Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius, regina Terrasenului! spuse Darrow.

Ea îşi înghiţi un suspin. Şi încet, respirând calm în ciuda inimii care ameninţa să îi sară din piept, Aelin se ridică.

Ochii gri ai lui Darrow erau strălucitori.

– Lungă să-i fie domnia!

Iar când Aelin se întoarse, strigătul se răspândi prin sală, răsunând din pietrele vechi şi în oraşul adunat dincolo de castel.

– Trăiască Aelin! Regina Terrasenului!

Sunetul de pe buzele lui Rowan şi ale lui Aedion ameninţă să o îngenuncheze, dar Aelin zâmbi. Îşi ţinu fruntea sus şi zâmbi.

Darrow gesticulă spre tronul care aştepta, spre ultimele două trepte.

Odată aşezată, ceremonia avea să ia sfârşit.

Dar nu încă.

Aelin se întoarse spre stânga. Spre Aedion. Şi spuse încet, dar nu fără putere:

– A fost al tău din ziua în care te-ai născut, prinţe Aedion!

Aedion înţepeni când Aelin trase mâneca transparentă a rochiei, expunându-şi braţul.

Din cauza lacrimilor pe care se străduia să le împiedice să curgă, lui Aedion îi tremurară umerii.

Aelin nu şi le opri pe ale ei când îl întrebă, gura tremurându-i:

– Vrei să depui jurământul de sânge?

Aedion pur şi simplu căzu în genunchi în faţa ei.

Rowan îi dădu în tăcere un pumnal, dar Aelin se opri când îl ţinu deasupra braţului.

– Ai luptat pentru Terrasen când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Când erau puţine şanse de reuşită şi nicio speranţă, ai luptat pentru acest regat. Pentru mine. Pentru aceşti oameni. Juri să faci în continuare asta, cât timp ai să trăieşti?

Aedion îşi plecă fruntea când şopti:

– Da. În viaţa asta şi în toate celelalte, am să te slujesc pe tine. Şi regatul Terrasen.

Aelin îi zâmbi lui Aedion, celeilalte jumătăţi menite să conducă, şi îşi tăie antebraţul înainte să i-l întindă.

– Atunci bea, prinţe! Şi fii binevenit!

Uşor, Aedion îi luă braţul şi-şi lipi gura de rana ei.

Iar când se retrase, cu sângele-i pe buze, Aelin îi zâmbi.

– Ai spus că vrei să depui jurământul în faţa întregii lumi, zise astfel încât doar el să audă. Ei bine, ai făcut-o.

Aedion se înecă râzând şi se ridică îmbrăţişând-o strâns înainte să se retragă la locul lui din partea cealaltă a tronului.

Aelin se uită la Darrow, care încă aştepta.

– Unde am rămas?

Bătrânul lord schiţă un zâmbet şi gesticulă spre tron.

– La ultima parte a ceremoniei.

– Apoi urmează prânzul, mormăi Fenrys, oftând.

Aelin îşi reprimă zâmbetul şi urcă treptele spre tron, oprindu-se iarăşi când se întoarse ca să se aşeze.

Se opri în dreptul siluetelor firave care îşi băgară captele pe după uşile sălii tronului. Ea suspină uşor, suficient încât toată lumea să se întoarcă şi să privească.

– Neamul Mititelelor, şoptiră oamenii, unii retrăgându-se când micile siluete ţâşniră prin umbrele de pe culoar, cu aripile foşnind şi solzii strălucind.

Una dintre ele se apropie de podium și, cu mâini subțiri și verzui, lăsă ofranda lor la picioarele ei.

A doua coroană. Coroana lui Mab.

Luată din desagile ei – oriunde ar fi ajuns după bătălie. La ele, din câte se vedea, ca și când n-ar fi permis să se piardă din nou, s-o lase să uite.

Aelin luă coroana pe care i-o puseseră la picioare, uitându-se către micul grup adunat în umbrele de după scaune, la ochii lor negri și mari care clipeau.

– Regina Spiridușilor din Vest, spuse încet Elide, deși o auziră cu toții.

Lui Aelin îi tremurară degetele, inima umplându-i-se până aproape de durere când studie coroana veche și strălucitoare și se uită apoi spre Neamul Mititelelor.

– Da, am să vă slujesc și pe voi, zise ea. Până la sfârșitul vieții.

Iar Aelin făcu atunci o plecăciune spre ființele aproape invizibile care o salvaseră de multe ori și nu ceruseră nimic. Spre Lordul Nordului care supraviețuise, la fel ca ea, când avuseseră puține șanse. Care nu o uitaseră niciodată. Avea să-i slujească tot așa cum ar fi slujit orice cetățean al Terrasenului.

Toată lumea de pe podium făcu o plecăciune. Apoi, toată lumea din sala tronului.

Dar Neamul Mititelelor dispăruse deja.

Așadar, își puse coroana lui Mab peste cea din aur, cristal și argint, coroana antică așezându-se perfect în spatele acesteia.

Iar apoi, în sfârșit, Aelin se așeză pe tron.

Noua povară o apăsa, i se culcușea pe oase. Nu mai era o asasină. Nu mai era o prințesă vagaboandă.

Iar când Aelin își înălță fruntea ca să se uite cu atenție la mulțimea care ovaționa, când zâmbi, Regina Terrasenului și Regina Spiridușilor din Vest străluci precum o stea.

* * *

Ritualul nu se terminase. Nu încă.

În clipa în care clopotele răsunară peste oraș, declarând încoronarea ei, mulțimea adunată afară ovaționă.

Aelin ieşi să-şi salute poporul.

Curtenii şi prietenii o urmară alături de mulţimea din sala tronului spre porţile castelului. Iar când se opri în faţa porţilor închise, metalul cioplit şi vechi începând să se zărească, odată cu oraşul şi lumea care aştepta în afara lor, Aelin se întoarse spre ei.

Spre toţi cei care o însoţiseră, care îi oferiseră ziua de astăzi şi sunetul vesel al clopotelor.

Le făcu semn curtenilor să înainteze.

Apoi zâmbi la Dorian şi Chaol, la Yrene, Nesryn şi Sartaq şi tovarăşii lor, făcându-le şi acestora semn să înainteze.

Ridicând din sprâncene, ei se apropiară.

Dar Aelin, încoronată şi strălucitoare, spuse doar atât:

– Urmaţi-mă! Ea gesticulă spre porţile din spatele ei. Cu toţii.

Ziua asta nu îi aparţinea doar ei. Nici pe departe.

Iar când ei toţi dădură înapoi, Aelin înaintă. O luă pe Yrene Westfall de mână ca să o îndrume spre partea din faţă. Apoi pe Manon Cioc-Negru. Pe Elide Lochan, Lysandra, Evangeline, Nesryn Faliq. Pe Borte şi Hasar şi pe Ansel din Briarcliff.

Pe toate femeile care luptaseră alături de ea sau la distanţă. Care sângeraseră, se sacrificaseră şi nu renunţaseră la speranţa că această zi avea să vină.

– Veniţi cu mine, le spuse Aelin, bărbaţii şi masculii urmând-o. Prietenii mei!

În sunetul clopotelor ce încă răsunau, Aelin dădu din cap spre străjerii de la porţile castelului.

Acestea se deschiseră în sfârşit, iar vuietul mulţimii adunate fu destul de puternic încât să zguduie stelele.

La unison, ieşiră în oraşul care ovaţiona.

Pe străzi, unde oamenii dansau şi cântau, unde plângeau şi îşi duceau mâna la inimă văzând parada de conducători care zâmbeau şi făceau semn din mână şi pe războinicii şi eroii care le salvaseră regatul şi ţinuturile – văzând-o pe regina proaspăt încoronată şi bucuria care îi lumina ochii.

Era o lume nouă.

O lume mai bună.

CAPITOLUL
120

Două zile mai târziu, Nesryn Faliq încă își revenea în urma balului care durase până la răsărit.

Dar ce sărbătoare fusese!

Nu la fel de grozavă ca una de pe continentul sudic, dar bucuria și amuzamentul din Marea Sală, festinul și dansul... N-avea să uite niciodată.

Chiar dacă ar fi durat o viață să se simtă din nou odihnită.

Picioarele încă o dureau de la cât dansase, zărindu-le pe Aelin și Lysandra mormăind despre asta la micul dejun din urmă cu o oră.

Totuși, regina dansase – o altă priveliște pe care Nesryn n-avea să o dea uitării nicicând.

Primul dans fusese inițiat de Aelin și îl alesese pe partenerul ei să i se alăture. Ambele regine și consorții lor se schimbaseră pentru petrecere, Aelin într-o rochie neagră cu fir de aur, Rowan în negru brodat cu argintiu. Și ce pereche fuseseră ei, singuri pe ringul de dans!

Regina păruse șocată – încântată – când prințul Fae o luase la vals și nu șovăise la niciun pas. Atât de încântată încât se încoronaseră amândoi cu flăcări.

Acesta fusese începutul.

Iar dansul fusese... Nesryn nu putea să descrie în cuvinte rapiditatea și grația dansului lor. Fusese primul dans ca regină și consort. Mișcările lor fuseseră ca o întrebare și un răspuns, iar când ritmul muzicii devenise mai intens, Rowan o rotise şi o aplecase, poalele rochiei negre dezvăluind picioarele lui Aelin în pantofii aurii.

Picioare care se mişcau atât de repede pe podea încât scântei îi străluceau la călcâie şi pluteau în urma rochiei lungi.

Tot mai repede dansaseră Aelin şi Rowan, rotindu-se la nesfârşit, rochia reginei strălucind ca şi când tocmai ar fi fost forjată când muzica se apropiase de sfârşit.

Iar când valsul ajunsese la ultima notă triumfătoare, ei se opriseră – brusc şi perfect. Chiar înainte ca regina să îl cuprindă în braţe pe Rowan şi să îl sărute.

Nesryn încă zâmbea aducându-şi aminte, chiar dacă o dureau picioarele stând în camera prăfuită care devenise sediul nobililor khaganatului, ascultându-i cum vorbeau.

– Vindecătoarea Supremă spune că mai durează cinci zile ca ultimii noştri soldaţi să fie pregătiţi, le spuse prinţul Kashin fraţilor săi şi lui Dorian căruia i se ceruse să vină la întânirea de astăzi.

– Plecaţi şi voi atunci? întrebă Dorian, zâmbind un pic trist.

– Majoritatea dintre noi, spuse Sartaq, zâmbind la fel de trist.

Pentru că aici, în ciuda războiului, se născuse o prietenie. O prietenie adevărată, care să dureze dincolo de oceanul care avea să-i despartă din nou.

Sartaq îi spuse lui Dorian:

– Te-am chemat azi aici pentru că trebuie să îţi cerem ceva oarecum neobişnuit.

Dorian ridică o sprânceană.

Sartaq tresări.

– Când am vizitat trecătoarea Ferian, o parte din rukhinii noştri au găsit ouă de balaur. Neîngrijite şi abandonate. Unii dintre ei vor acum să rămână aici. Ca să aibă grijă de ei. Să îi instruiască.

Nesryn clipi, odată cu Dorian. Nimeni nu îi povestise aşa ceva.

– Eu... Credeam că rukhinii nu îşi părăsesc niciodată cuibul, spuse Nesryn din senin.

– Ăştia sunt călăreţi tineri, zise Sartaq zâmbind. Doar douăzeci. El se întoarse spre Dorian. Dar m-au implorat să te rog să le permiţi să rămână după plecarea noastră.

Dorian se gândi.

– Nu văd de ce nu ar putea să o facă. Ceva străluci în ochii lui, îi veni o idee, iar apoi o ignoră. De fapt, aş fi onorat!

– Doar să nu îi laşi să aducă balaurii acasă, spuse Hasar. Nu vreau să mai văd niciodată niciun balaur!

Kashin o mângâie uşor pe cap. Hasar scrâşni din dinţi la el.

Nesryn chicoti, dar zâmbetul ei dispăru când îl văzu pe Dorian zâmbindu-i trist.

– Cred că sunt pe cale să pierd încă un căpitan al gărzii, spuse regele Adarlanului.

Nesryn făcu o plecăciune.

– Eu...

Ea nu anticipase conversaţia. Cel puţin nu în momentul acesta.

– Dar o să mă bucure, continuă Dorian, să am o altă regină pe care să o pot numi prietenă.

Nesryn roşi. Se îmbujoră şi mai mult când Sartaq zâmbi şi spuse:

– Nu regină. Împărăteasă.

Nesryn se crispă, iar Sartaq râse, împreună cu Dorian.

Regele o îmbrăţişă strâns.

– Mulţumesc, Nesryn Faliq! Pentru tot ce ai făcut.

Nesryn era prea gâtuită de emoţie ca să vorbească, aşa că-l îmbrăţişă pe Dorian.

Iar după ce plecă regele, când Kashin şi Hasar plecară în căutarea unui prânz, Nesryn se întoarse spre Sartaq şi se crispă din nou.

– Împărăteasă? Serios?

Ochii negri ai lui Sartaq licăriră.

– Am câştigat războiul, Nesryn Faliq! El o trase mai aproape. Iar acum o să plecăm acasă!

Nicicând nu mai auzise ea nişte cuvinte atât de frumoase.

~

Chaol se holbă la scrisoarea din mâinile sale.

Aceasta sosise în urmă cu o oră, iar el încă nu o deschisese. Doar o luase de la mesager - unul dintre copiii comandaţi de Evangeline - şi o aduse în dormitor.

Aşezat pe pat, lumina lumânării pâlpâind prin camera aproape-n paragină, tot nu era în stare să rupă sigiliul de ceară roşie.

Mânerul uşii se răsuci, iar Yrene intră obosită şi veselă în acelaşi timp.

- Ar trebui să dormi.

- Şi tu, spuse el uitându-se insistent la pântecul ei.

Ea îl ignoră, tot aşa cum ignorase şi titlurile date: „Salvatoarea" şi „Eroina din Erilea". La fel de uşor cum ignorase privirile uimite şi lacrimile când trecea pe lângă oameni.

Astfel încât Chaol să fie mândru de amândoi, să îi povestească odraslei lor despre curajul şi isteţimea ei.

- Ce-i cu scrisoarea aia? întrebă ea, spălându-se pe mâini şi pe faţă în vasul de lângă fereastră.

Afară, oraşul era tăcut - dormea după o zi lungă de reconstrucţie. Sălbaticii din Colţi rămăseseră ca să îi ajute, un act de bunăvoinţă pe care Chaol cu siguranţă avea să-l răsplătească. Deja studiase unde şi-ar fi putut extinde teritoriul... şi pacea dintre ei şi Anielle.

Chaol oftă.

- Este de la mama mea.

Yrene se opri, apa curgându-i încă pe faţă.

- De la mama ta... De ce nu ai deschis-o?

El ridică din umeri.

- Ştii, nu toţi suntem destul de curajoşi încât să înfruntăm lorzi întunecaţi.

Yrene îşi dădu ochii peste cap, se şterse pe faţă şi se aşeză pe pat lângă el.

- Vrei s-o citesc eu mai întâi?

Chiar voia. Al naibii să fie, dar voia! Fără să spună ceva, Chaol îi dădu scrisoarea.

Yrene nu spuse nimic în timp ce deschise pergamentul sigilat, ochii ei aurii trecând repede peste cuvintele scrise. Chaol îşi bătu uşurel genunchiul cu un deget. După o zi lungă în care îşi revenise, ştia că nu trebuia să încerce să facă paşi. Abia reuşise să revină în cameră, în baston, înainte să se trântească pe pat.

Yrene îşi duse o mână la gât când întoarse pagina şi citi cealaltă pagină.

Când îşi ridică din nou privirea, lacrimile îi curgeau pe obraji. Ea îi dădu scrisoarea.

– Ar trebui să o citeşti.

– Spune-mi tu. Avea să o citească mai târziu. Doar... spune-mi ce scrie.

Yrene îşi şterse faţa. Buzele îi tremurau, dar în ochii ei se vedea bucuria. O bucurie pură.

– Scrie că te iubeşte şi că îi este dor de tine. Scrie că dacă ai să vrei, i-ar plăcea să vină să locuiască împreună cu noi. Şi cu fratele tău, Terrin.

Chaol se întinse după scrisoare, citind textul, şi tot nu-i veni să creadă până nu ajunse la următoarele rânduri:

„Te-am iubit din clipa în care am ştiut că îmi creşti în pântec."

El nu îşi împiedică lacrimile să-i curgă pe obraji.

„Tatăl tău mi-a spus ce a făcut cu scrisorile de la tine. I-am zis că nu am să mă întorc în Anielle."

Yrene îşi rezemă capul de umărul lui cât el citi în continuare.

„Anii au fost mulţi, iar distanţa dintre noi uriaşă", scrisese mama lui. „Dar când te stabileşti undeva cu noua ta soţie şi cu bebeluşul tău, aş vrea să te vizitez. Să rămân mai mult de atât, împreună cu Terrin. Dacă nu ai nimic împotrivă."

Cuvinte neliniştite şi timide. Ca şi când nici mama lui nu credea că el ar fi fost de acord.

Chaol citi restul, înghiţind cu greu când ajunse la ultimele rânduri.

„Sunt atât de mândră de tine! Întotdeauna am fost şi voi fi. Şi sper să te văd foarte curând."

Chaol puse jos scrisoarea, îşi şterse obrajii şi zâmbi la soţia lui.

– Va trebui să construim o casă mai mare, spuse el.

Zâmbetul de răspuns al lui Yrene era singurul lucru la care sperase el.

~

În ziua următoare, Dorian îi găsi pe Chaol şi Yrene în infirmeria care fusese mutată la etajele inferioare, primul în scaunul său cu rotile, ajutându-şi soţia să îngrijească o vrăjitoare Crochan, şi le făcu semn să îl urmeze.

Ei o făcură, fără să îi pună întrebări, până ce el o găsi pe Manon în cuib. Punând şaua pe Abraxos pentru plimbarea de dimineaţă. Unde fusese în fiecare zi, făcându-şi o rutină despre care Dorian ştia că o făcea să uite de suferinţă şi să menţină ordinea.

Manon înţepeni când se uită la el, încruntându-se. Ea se întâlnise cu Chaol şi Yrene în urmă cu câteva zile, reuniunea lor fiind liniştită dar nu rece, în ciuda primei întâlniri cu Chaol care fusese jalnică. Yrene doar îmbrăţişă vrăjitoarea, Manon strângând-o rigid, iar când se depărtaseră, Dorian ar fi putut jura că paloarea dispăruse de pe chipul lui Manon.

Dorian o întrebă pe regina vrăjitoare:

– Unde mergi, când pleacă toată lumea?

Ochii aurii ai lui Manon nu îi părăsiră chipul.

El nu îndrăznise să o întrebe. Ei nu îndrăzniseră să vorbească despre asta. La fel cum el nu vorbise încă despre tatăl său şi numele lui. Nu încă.

– Spre Pustiuri, spuse ea în cele din urmă. Să văd ce s-ar putea face.

Dorian înghiţi. El auzise vrăjitoarele Dinţi-de-fier şi Crochan discutând despre asta. Simţise neliniştea lor tot mai mare – şi entuziasmul.

– Şi după?

– Nu va mai exista nimic după.

El îi schiţă un zâmbet secret, cu subînţeles.

– Nu va fi?

Manon întrebă:

– Ce vrei?

„Pe tine," aproape spuse el. „Toată fiinţa ta."

Dar Dorian spuse:

– O mică parte din rukhini rămân în Adarlan ca să instruiască puii de balauri. Vreau ca ei să fie noua mea legiune aeriană. Şi aş vrea ca tu şi celelalte vrăjitoare Dinţi-de-fier să îi ajutaţi.

Chaol tuşi şi îi aruncă o privire care spunea: „Când voiai să îmi spui asta?“

Dorian făcu semn din ochi spre prietenul lui şi se întoarse din nou spre Manon.

– Mergi în Pustiuri. Reconstruieşte. Dar gândeşte-te la asta – să revii. Dacă nu pentru a fi călăreaţa mea încoronată, atunci ca să îi instruieşti. El adăugă puţin încet: Şi să mă saluţi din când în când.

Manon îl fixă cu privirea.

El încercă să ascundă faptul că îşi ţinea respiraţia, ca şi când ideea asta pe care o avusese în urmă cu doar câteva minute în camera nobililor khaganatului nu l-ar fi traversat din nou.

Apoi Manon spuse:

– Durează doar câteva zile zborul cu balaurul din Pustiuri până în Rifthold. Ochii ei erau circumspecţi şi totuşi ea schiţă un zâmbet. Cred că Bronwen şi Petrah vor putea să conducă dacă mai plec ocazional pe furiş. Ca să ajut rukhinii.

El văzu promisiunea din ochii ei, din acel mic zâmbet. Amândoi încă suferinzi, încă distruşi pe alocuri, dar în această nouă lume a lor... probabil că s-ar putea vindeca. Împreună.

– Aţi putea să vă căsătoriţi, spuse Yrene, iar Dorian întoarse capul spre ea, neîncrezător. Ar fi mai uşor pentru amândoi, ca să nu mai trebuiască să vă prefaceţi.

Chaol se holbă la soţia lui.

Yrene ridică din umeri.

– Şi va fi o alianţă puternică pentru regatele noastre.

Dorian ştia că faţa lui era roşie când se întoarse spre Manon, cu scuze şi dezminţiri pe buze.

Dar Manon zâmbi la Yrene, părul ei alb-argintiu ridicându-se în briză, ca şi când s-ar fi gândit la poporul unit care urma să zboare curând spre vest. Acel zâmbet se domoli când urcă pe Abraxos şi luă frâiele.

- Vom vedea, fu tot ce spuse Manon Cioc-Negru, Marea Regină a vrăjitoarelor Crochan şi Dinţi-de-fier, înainte ca ea şi balaurul să se înalţe la cer.

Chaol şi Yrene începură să se ciondănească, râzând la ce făcuseră, dar Dorian merse spre marginea cuibului. Privi călăreaţa cu părul alb şi balaurul cu aripi argintii îndepărtându-se când zburară spre orizont.

Dorian zâmbi. Şi se trezi, pentru prima dată în ultima vreme, privind încrezător spre viitor.

CAPITOLUL
121

Rowan ştia că ziua asta urma să fie grea pentru ea.

Pentru ei toţi, care deveniseră atât de apropiaţi în ultimele săptămâni şi luni.

Totuşi, la o săptămână după încoronarea lui Aelin, ei se adunară din nou. De data asta, nu ca să sărbătorească, ci să îşi ia rămas-bun.

Ziua începuse senină şi însorită şi totuşi încă foarte friguroasă. Aşa cum avea să fie o vreme.

Aelin le ceruseră în seara dinainte tuturor să rămână. Să aştepte să treacă lunile de iarnă şi să plece primăvara. Rowan ştia că ea fusese conştientă că acea cerere era puţin probabil să fie acceptată.

Unii păruseră înclinaţi să se gândească la asta, dar la sfârşit, toţi în afară de Rolfe hotărâseră să plece.

Azi – la unison. Împrăştiaţi în cele patru zări. Vrăjitoarele Dinţi-de-fier şi Crochan plecaseră când se crăpase de ziuă, dispărând repede şi în linişte. Îndreptându-se spre vest şi spre vechea lor patrie.

Rowan stătea lângă Aelin în curtea castelului, iar el putea simţi tristeţea, dragostea şi recunoştinţa care o cuprinseseră pe ea când îi studie. Nobilii khaganatului şi rukhinii deja îşi luaseră rămas-bun, Borte fiind aproape reticentă să facă acelaşi lucru, iar îmbrăţişarea lui Aelin cu Nesryn Faliq fusese lungă. Ei vorbiseră în şoaptă, iar el ştiuse ce oferea Aelin: camaraderie, chiar şi la două mii de kilometri distanță. Două tinere regine, conducând regate puternice.

Vindecătoarele plecaseră cu ei, unele călare pe cai împreună cu Darghanii, unele în căruțe, unele cu rukhinii. Yrene Westfall suspinase când se îmbrățișase cu vindecătoarele, și cu Vindecătoarea Supremă, o ultimă dată. Iar apoi suspinase în brațele soțului ei multă vreme după aceea.

Apoi Ansel din Briarcliff, împreună cu ce rămăsese din oamenii ei. Ea și Aelin se tachinaseră, apoi râseseră, apoi plânseseră, îmbrățișându-se. Încă o legătură care nu se putea rupe cu ușurință în ciuda distanței.

Următorii plecară Asasinii Tăcuți, Ilias zâmbind la Aelin când se îndepărtă călare.

Apoi prințul Galan, ale cărui nave rămaseră sub supravegherea lui Ravi și Sol în Suria și care urma să meargă acolo înainte să plece spre Wendlyn. El îl îmbrățișă pe Aedion, apoi dădu mâna cu Rowan înainte să se întoarcă spre Aelin.

Soția, partenera și regina lui îi spusese prințului:

– Ai venit când te-am rugat. Ai venit fără să cunoști pe vreunul dintre noi. Știu că deja am spus-o, dar voi fi întotdeauna recunoscătoare.

Galan zâmbi.

– Era o datorie pe care o aveam demult, verișoară. Și una pe care am plătit-o cu bucurie.

Apoi plecă și el, împreună cu poporul lui. Dintre toți aliații pe care îi adunase, doar Rolfe avea să rămână peste iarnă, de vreme ce acum era lordul din Ilium. Și Falkan Ennar, unchiul Lysandrei, care dorea să afle ce știa nepoata lui despre transformare. Poate să își facă propriul imperiu comercial – și să ajute la înțelegerile de comerț exterior pe care trebuiau să le facă.

Tot mai mulți plecară sub soarele iernii până ce rămaseră doar Dorian, Chaol și Yrene.

Yrene o îmbrățișă pe Elide, cele două femei jurând să își scrie des. Yrene, în mod înțelept, doar dădu din cap spre Lorcan, apoi zâmbi Lysandrei, lui Aedion, lui Ren și Fenrys înainte să se apropie de Rowan și Aelin.

Yrene zâmbi în continuare când se uită la ei.

– Când se apropie naşterea primului vostru copil să trimiteţi după mine şi voi veni. Ca să ajut la naştere.

Rowan nu îşi găsea cuvintele de recunoştinţa care era pe cale să îi curbeze umerii. Naşterile spiriduşilor... El nu voia să se gândească la asta. Nu când o îmbrăţişa pe vindecătoare.

Pentru o clipă, Aelin şi Yrene doar se uitară una la cealaltă.

– Suntem departe de Innish, şopti Yrene.

– Dar nu mai suntem pierdute, îi răspunse Aelin în şoaptă, vocea spărgându-i-se când se îmbrăţişară.

Cele două femei care aveau soarta lumii între ele. Care o salvaseră.

În spatele lor, Chaol îşi şterse faţa. Rowan, plecând capul, făcu la fel.

Despărţirea de Chaol fu rapidă, îmbrăţişarea lor fiind fermă. Dorian mai zăbovi, graţios şi ferm, chiar în timp ce Rowan se trezi că nu putea să vorbească din cauza nodului din gât.

Iar apoi Aelin stătu în faţa lui Dorian şi Chaol, iar Rowan se retrase, venind lângă Aedion, Fenrys, Lorcan, Elide, Ren şi Lysandra. Noua lor curte – curtea care avea să schimbe lumea asta. Să o reconstruiască.

Lăsând-o pe regina lor să îşi ia ultimul şi cel mai greu rămas-bun.

~

Ea se simţi ca şi când ar fi plâns încontinuu câteva minute.

Totuşi această despărţire finală...

Aelin se uită la Chaol şi Dorian şi suspină. Îşi deschise braţele spre ei şi plânse când se îmbrăţişară.

– Vă iubesc pe amândoi, şopti ea. Şi indiferent ce s-ar putea întâmpla şi cât de departe vom fi, nu se va schimba niciodată asta.

– Ne vom revedea, spuse Chaol, dar chiar şi vocea lui era plină de lacrimi.

– Împreună, şopti Dorian tremurând. Vom reconstrui împreună lumea asta.

Ea nu putea suporta durerea din piept. Dar se forță să se îndepărteze și să zâmbească la chipurile lor brăzdate [illegible] lacrimi, ținând o mână pe inimă.

– Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mi[illegible]

Dorian făcu o plecăciune.

– Astea sunt cuvinte pe care nu am crezut să le aud [illegible] tine vreodată.

Ea râse și îl înghionti.

– Acum ești rege. Asemenea insulte sunt sub demnitat[illegible]

El zâmbi, ștergându-și fața.

Aelin zâmbi la Chaol, la soția care aștepta în spatele lui.

– Vă doresc toată fericirea, îi spuse ea. Amândurora.

Ochii căprui ai lui Chaol străluceau cu o lumină pe care [illegible] nu o mai văzuse.

– Ne vom revedea, repetă el.

Apoi, el și Dorian se întoarseră spre caii lor, spre ziua senină de după porțile castelului. Spre regatul lor din sud. Distrus acum, dar nu pentru totdeauna.

Nu pentru totdeauna.

* * *

Aelin rămase tăcută mult timp după aceea, iar Rowan o însoți, urmând-o în timp ce ea se îndreptă spre meterezele castelului ca să îi privească pe Chaol, Dorian și Yrene mergând pe drumul care trecea prin câmpia sălbatică din Theralis. Până ce ei dispărură după orizont.

Rowan o cuprinse cu un braț, inspirând parfumul ei când își sprijini capul de umărul lui.

Rowan ignoră durerea slabă care zăbovea acolo de la tatuajele pe care îl ajutase ea să le facă noaptea trecută. Numele lui Gavriel, scris în Vechea Limbă. Exact așa cum își tatuase cândva Leul pe pielea lui numele războinicilor căzuți.

Fenrys și Lorcan, încercând să facă pace între ei, aveau și ei acum tatuajul – ceruseră unul imediat ce aflaseră ce voia să facă Rowan.

Totuşi, Aedion îi ceruse lui Rowan alt desen. Să adauge numele lui Gavriel nodului din Terrasen deja tatuat deasupra inimii lui.

Aedion fusese tăcut când lucrase Rowan – destul de tăcut încât acesta din urmă să înceapă să îi spună poveşti. O poveste după alta despre Leu. Aventurile lor, ţinuturile pe care le văzuseră, războaiele purtate. Aedion nu vorbise în timp ce Rowan discutase şi lucrase, mirosul suferinţei lui transmiţând destule lucruri.

Era mirosul care foarte probabil avea să zăbovească multe luni.

Aelin oftă prelung.

– Mă vei lăsa să plâng în pat tot restul zilei ca un vierme jalnic, întrebă ea în sfârşit, dacă îţi promit să încep mâine reconstrucţia?

Rowan ridică o sprânceană, străbătut de o bucurie liberă şi strălucitoare ca un pârâu de munte.

– Vrei să îţi aduc prăjituri şi ciocolată ca să te laşi complet copleşită de emoţii?

– Dacă găseşti.

– Ai distrus cheile Wyrd şi ai ucis-o pe Maeve. Cred că reuşesc să îţi găsesc nişte dulciuri.

– Aşa cum mi-ai spus cândva, a fost un efort comun. Aş putea cere unul ca să obţii prăjituri şi ciocolată.

Rowan râse şi o sărută pe cap. Şi pentru un moment lung, el se minună că o putea face. Că putea sta aici cu ea, în acest regat, în acest oraş, în acest castel care avea să devină căminul lor.

El îşi dădea seama acum ce avea să le aducă viitorul: holurile readuse la măreţia lor, câmpia şi râul care strălucea la distanţă, Coarnele Cerbului chemându-i. Putea auzi muzica pe care ea avea să o aducă în acest oraş şi râsul copiilor pe străzi. Pe aceste holuri. În apartamentul lor regal.

– La ce te gândeşti? întrebă ea, ridicându-şi privirea la chipul lui.

Rowan o sărută pe gură.

– Că am ajuns să fiu aici. Cu tine.

– Sunt multe lucruri de făcut. Unii ar putea spune că la fel de rele ca înfruntarea lui Erawan.

– Nimic nu va fi vreodată atât de rău.

Ea pufni.

– Adevărat.

El o trase mai aproape.

– Mă gândesc la cât de recunoscător sunt. Că am reușit. Că te-am găsit. Și cum, chiar și cu toată munca pe care trebuie să o facem, nu mă va deranja nimic pentru că ești cu mine.

Ea se încruntă, ochii ei umezindu-se.

– Mă va durea capul foarte tare de la atâta plâns, iar tu nu mă ajuți.

Rowan râse și o sărută din nou.

– Foarte demn de o regină.

Ea fredonă.

– Da, la drept vorbind sunt portretul desăvârșit al grației regale.

El chicoti.

– Și al modestiei. Să nu uităm asta.

– O, da, spuse ea, punându-și brațele în jurul gâtului său.

Sângele lui se încălzi, strălucind cu o putere mai mare decât orice forță a unui zeu sau a unei chei Wyrd care putea fi invocată.

Dar Rowan se retrase, doar cât să își sprijine fruntea de a ei.

– Să te duc în camera ta, Maiestate, ca să poți începe să te lași copleșită de emoții.

Ea râse.

– Poate că acum mă gândesc la altceva.

Rowan mormăi și o mușcă de ureche, de gât.

– Bine. Și eu la fel.

– Și mâine? întrebă ea cu respirația tăiată și amândoi se opriră ca să se uite unul la celălalt. Ca să zâmbească. Vei lucra mâine la reconstruirea acestui regat și a acestei lumi, împreună cu mine?

– Mâine și în fiecare zi după aceea.

În fiecare zi pentru cei o mie de ani binecuvântați pe care urmau să îi petreacă împreună. Și după.

Aelin îl sărută din nou și îl luă de mână, ghidându-l în castel. În casa lor.

– Până la sfârșit? șopti ea.

Rowan o urmă, așa cum făcuse toată viața, înainte să se fi întâlnit măcar, înainte ca sufletele lor să existe.

– Până la sfârșit, Inimă de foc. El se uită pieziș la ea. Pot să îți fac o sugestie pentru ce ar trebui să reconstruim mai întâi?

Aelin zâmbi, şi eternitatea se deschise în faţa lor, strălucitoare şi minunată.

– Spune-mi mâine.

O LUME MAI BUNĂ

Iarna aspră lăsă loc primăverii blânde.

Ei lucraseră în lunile nesfârşite şi înzăpezite. La reconstrucţia Orynthului, la toate înţelegerile comerciale, la formarea legăturilor cu regate pe care nu le contactase nimeni de o sută de ani. Spiriduşii pierduţi ai Terrasenului reveniseră împreună cu mulţi călăreţi ai lupilor şi începură imediat reconstrucţia. Alături de câţiva spiriduşi din Doranelle care aleseseră să rămână, chiar dacă Endymion şi Sellene reveniseră în ţinuturile lor.

Pe tot continentul, Aelin ar fi putut jura că se auzea sunetul ciocanelor, mulţi oameni şi multe ţinuturi apărând din nou.

Iar în sud, niciun ţinut nu lucra mai cu sârg la reconstruire decât Eyllwe. Pierderile lor fuseseră mari, totuşi ei rezistaseră – rămăseseră întregi. Scrisoarea pe care o scrisese Aelin părinţilor Nehemiei fusese cea mai veselă din viaţa ei. „Sper să vă cunosc în curând", scrisese ea. „Şi să reparăm împreună lumea asta."

„Da", răspunseseră ei. „Nehemia ar fi vrut asta."

Aelin păstrase scrisoarea pe birou câteva luni. Fără nicio cicatrice pe palmă, dar cu o promisiune a viitorului. Un jurământ de a face viitorul la fel de strălucitor cum visase Nehemia că putea fi.

Iar când primăvara se furişase în sfârşit peste Coarnele Cerbului, lumea devenise verde, aurie şi albastră, pietrele pătate ale castelului fiind curăţate şi strălucind mai mult decât oricând.

Aelin nu ştia de ce se trezise la răsărit. Ce o făcuse să iasă de sub braţul lui Rowan care o acoperise în timpul somnului.

Partenerul ei rămăsese adormit, la fel de extenuat ca ea – la fel ca toți, în fiecare seară.

Extenuați amândoi și toți cei din curtea lor, dar fericiți. Elide și Lorcan – acum lordul Lorcan Lochan, spre amuzamentul veșnic al lui Aelin – se întorseseră în Perranth doar în urmă cu o săptămână ca să înceapă acolo reconstrucția, acum că vindecătoarele terminaseră munca la ultimul posedat de valgi. Urmau să se întoarcă totuși peste trei săptămâni. Împreună cu toți ceilalți lorzi care călătoriseră spre proprietățile lor imediat ce iarna își micșorase influența. Toată lumea urma să vină atunci în Orynth. La nunta lui Aedion și a Lysandrei.

A prințului din Wendlyn care nu mai era prinț, ci un adevărat lord al Terrasenului.

Aelin zâmbi gândindu-se la asta când îmbrăcă halatul, târșâind picioarele în papucii căptușiți cu lână. Chiar dacă primăvara se instalase complet, diminețile erau răcoroase. Într-adevăr, Fleetfoot stătea întinsă lângă foc în micul pat căptușit, ghemuită strâns. Și la fel de obosită ca Rowan, se părea. Câinele nu se deranjă să deschidă un ochi.

Aelin puse din nou pătura peste corpul gol al lui Rowan, zâmbind când el nici măcar nu se mișcă. El prefera să reconstruiască fizic – lucrând ore în șir la repararea clădirilor și a zidurilor orașului – prostiilor rafinate, așa cum le spunea el. Adică orice îl obliga să îmbrace haine frumoase.

Totuși, el promisese să danseze cu ea la nunta Lysandrei cu Aedion. Partenerul ei avea abilități neașteptat de bune la dans. „Doar la ocazii speciale“, avertizase el după încoronarea ei.

Scoțând limba la el, Aelin se întoarse dinspre patul lor și merse spre ferestrele care conduceau spre balconul lat de deasupra orașului și a câmpiei din depărtare. Ritualul ei de dimineață – să coboare din pat, să iasă printre draperii pe balcon ca să inspire aerul dimineții.

Să se uite la regatul ei, al lor și să vadă că reușise.

Să vadă verdeața primăverii și să miroasă pinul și zăpada vântului dinspre Coarnele Cerbului. Câteodată, Rowan o însoțea, îmbrățișând-o tăcut când tot ce se întâmplase o împovăra prea mult. Alte dăţi, în zilele când ea se trezea zâmbind şi cu ochi luminoşi, el se transforma şi zbura pe vântul montan, ridicându-se deasupra oraşului sau a pădurii Oakwald, sau deasupra Coarnelor Cerbului. Aşa cum îi plăcea să facă, aşa cum făcuse când inima lui era tristă sau plină de bucurie.

Ea ştia că inima lui îl făcuse să zboare zilele astea.

Nu înceta să fie recunoscătoare pentru asta. Pentru lumina şi viaţa din ochii lui Rowan.

Aceeaşi lumină care ştia că strălucea şi în ochii ei.

Aelin ajunse la draperiile groase, pipăind mânerul uşii balconului dincolo de ele. Cu un ultim zâmbet spre Rowan, ieşi în soarele dimineţii şi în vântul rece.

Ea înţepeni, lăsând mâinile moi pe lângă corp, când privi ce dezvăluise răsăritul.

- Rowan, şopti ea.

După foşnetul cearşafurilor îşi dădu seama că el se trezi imediat. Mergând spre ea, chiar în timp ce îmbrăca pantalonii.

Dar Aelin nu se întoarse când el veni în grabă pe balcon. Şi se opri.

În linişte, ei se uitară. Clopotele începură să bată, oamenii să strige.

Nu de frică. Ci de mirare.

Ducând o mână la gură, Aelin scrută lumea largă.

Vântul montan îi şterse lacrimile, purtând cu el un cântec vechi şi minunat. Chiar din mijlocul pădurii Oakwald. Chiar din mijlocul pământului.

Rowan îşi împleti degetele cu ale ei şi şopti, cu admiraţie în fiecare cuvânt:

- Pentru tine, Inimă de Foc. Totul este pentru tine.

Aelin plânse atunci. De bucuria care îi lumină inima, mai strălucitor decât orice magie.

Pentru că pe fiecare munte, întinzându-se sub cupola verde a pădurii Oakwald, acoperind toată câmpia Theralis, răsărea flacăra-regelui.

MULȚUMIRI

Nu este o sarcină uşoară să termin o serie la care am lucrat (literalmente) jumătate din viaţa mea, dar găsirea unei căi prin care să le mulţumesc aşa cum se cuvine tuturor oamenilor care au jucat un rol în împlinirea acestui vis al meu este la fel de intimidantă.

Presupun că ar trebui să încep cu părinţii mei, cărora le dedic această carte şi a căror dragoste pentru lectură a inspirat-o pe a mea. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi citit în fiecare seară când eram mică, pentru că nu mi-aţi spus niciodată că sunt prea mare pentru basme şi pentru că m-aţi încurajat să îmi urmez visurile!

Nimic nu ar fi fost posibil fără agenta mea curajoasă şi minunată, Tamar Rydzinski. Tamar, tu ai semnat un contract cu mine când eram o scriitoare de douăzeci şi doi de ani, nepublicată, şi ai crezut în seria aceasta când nimeni altcineva nu a făcut-o. A fost un privilegiu şi o bucurie să lucrez alături de tine în ultimii zece ani – mulţumesc pentru că m-ai promovat, că ai fost zâna mea cea bună şi, cel mai important, prietena mea.

Cât am scris la această serie, am avut onoarea să lucrez cu câțiva editori fantastici. Margaret Miller, îţi mulţumesc pentru că ai riscat cu această carte şi pentru îndrumarea editorială profundă şi genială pe care mi-ai oferit-o de-a lungul anilor. Sunt o scriitoare mai bună pentru că am lucrat cu tine. Lui Michelle Nagler şi Cat Onder le mulţumesc pentru sprijin, viziune şi bunătate. Laura Bernier: îţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit cu *Turnul zorilor* – a fost o încântare să colaborăm! Bethany Strout, îţi mulţumesc din inimă pentru feedback-ul minunat şi important acordat acestui volum, *Tărâmul de cenuşă*. M-ai ajutat să transform această carte în ceva de care sunt cu adevărat mândră. Şi Kamillei Benko: nu lucrăm împreună de foarte mult timp, dar este deja o mare plăcere!

Lui Lynette Noni: îţi mulţumesc pentru notiţele incredibile pe marginea acestei cărţi, pentru că ai citit-o de multe ori şi pentru toate trucurile de ultim moment pe care le-ai făcut. Sunt foarte bucuroasă că, în urmă cu mulţi ani, drumurile ni s-au intersectat în Australia.

Le mulţumesc tuturor celor din echipa Bloomsbury, din trecut şi din prezent, care au lucrat necontenit la aceste cărţi: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Emma Hopkin, Lizzy Mason, Erica Barmash, Emily Ritter, Alona Fryman, Alexis Castellanos, Courtney Griffin, Beth Eller, Jenny Collins, Phoebe Dyer, Nick Parker, Lily Yengle, Frank Bumbalo, Donna Mark, John Candell, Yelena Safronova, Melissa Kavonic, Oona Patrick, Liz Byer, Diane Aronson, Kerry Johnson, Christine Ma, Linda Minton, Chandra Wohleber, Jill Amack, Emma Saska, Donna Guther, Doug White, Nicholas Church, Claire Henry, Lucy MacKay-Sim, Elise Burns, Andrea Kearney, Maia Fjord, Laura Main Ellen, Sian Robertson, Emily Moran, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Fabia Ma, Grace Whooley, Alice Grigg, Joanna Everard, Jaqueline Sells, Tram-Anh Doan, Beatrice Cross, Jade Westwood, Cesca Hopwood, Jade Purdie, Saskia Dunn, Sonia Palmisano, Catriona Feeney, Hermoine Davis, Hannah Temby, Grainne Reidy, Kate Sederstrom, Hali Baumstein, Charlotte Davis, Jennifer Gonzalez, Veronica Gonzalez, Elizabeth Tzetzo. Vă mulţumesc din inimă pentru că aţi făcut ca această serie să devină realitate! Vă ador pe toţi!

Mulţumesc echipei de la agenţia literară Laura Dail: sunteţi cei mai tari şi vă iubesc. Giovannei Petta şi lui Gracve Beck: vă mulţumesc *foarte mult* pentru ajutor! Lui Jon Cassir şi echipei de la CAA: vă mulţumesc pentru colaborarea fantastică şi pentru că le-aţi găsit cărţilor mele nişte case atât de bune. Maurei Wogan şi Victoriei Cook: vă mulţumesc pentru că sunteţi o echipă juridică fruntaşă. Lui David Arntzen: îţi mulţumesc pentru toate îndrumările şi amabilitatea din ultimii ani. Lui Cassie Homer:

îţi mulţumesc pentru că eşti cea mai bună asistentă! Lui Talexi: îţi mulţumesc pentru copertele superbe!

Mulţumesc mult tuturor editorilor din toată lumea: Bosnia: Sahinpasic, Brazilia: Record, Bulgaria: Ergmont, China: Hongua Culture, Croaţia: Fokus, Republica Cehă: Albatros, Danemarca: Tellerup, Estonia: Pikoprit, Finlanda; Gummerus, Franţa: Editions du Seuil, Georgia: Palitra, Germania: DTV Junior, Grecia: Psivhogios, Ungaria: Konyvmolykepzo, Israel: Kor'im, Italia: Mondadori, Japonia: Villagebooks, Coreea: Athena, Lituania: Alma Littera, Olanda: Meulenhof/Van Goor, Norvegia: Gyldendal, Polonia: Wilga, Portugalia: Marcador, România: RAO, Rusia: Azbooka Atticus, Serbia: Laguna, Slovacia: Slovart, Slovenia: Ucila International, Spania: Santillana & Planeta, Suedia: Modernista, Taiwan: Sharp Point Press, Tailanda: Nanmee Books, Turcia: Dogan Kitap, Ucraina: Vivat. Sper ca într-o zi să vă cunosc pe toţi personal!

Fără o parte a primilor mei cititori, comunitatea Fictionpress, nu aş fi ajuns atât de departe. Cum să-mi exprim recunoştinţa pentru tot ce aţi făcut? Dragostea voastră pentru aceste personaje şi această lume mi-a dat curaj să încerc să fiu publicată. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi rămas alături până la sfârşit!

Una dintre cele mai bune părţi ale acestei călătorii a fost că, pe parcurs, mi-am făcut prieteni. Louisse Ang, Steph Brown, Jennifer Kelly, Alice Fanchiang, Diyana Wan, Laura Ashforth, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Jessica Reigle, Jennifer Armentrout, Christina Hobbs, Lauren Billings şi Kelly Garbowski – vă mulţumesc şi vă trimit dragostea mea nesfârşită! Lui Charlie Bowater: a fost un moment culminant al carierei mele să te cunosc, iar arta ta incredibilă m-a inspirat în multe feluri. Îţi mulţumesc pentru toată munca asiduă (şi pentru că eşti un geniu).

Familiei mele: vă mulţumesc pentru dragostea voastră neclintită. M-a purtat mai departe decât ştiţi. Socrilor mei, Linda şi Dennis: vă mulţumesc pentru că aţi avut atât de multă grijă de mine şi de Josh în ultimele luni (bine, să fim sinceri: în ultimii paisprezece ani!), şi pentru că sunteţi nişte bunici minunaţi şi altruişti!

Ţie, dragă cititorule: îţi mulţumesc din inimă pentru tot! Nimic nu ar fi fost posibil fără tine! Aş putea să mai scriu o mie de pagini despre cât de recunoscătoare îţi sunt şi am să îţi fiu întotdeauna. Dar, la sfârşit, singurul lucru pe care îl pot spune este că sper ca visurile tale, oricare ar fi ele, să devină realitate. Sper să îţi urmăreşti visurile din toată inima; sper să munceşti pentru ele indiferent cât ar dura să devină realitate, indiferent cât de mici ar fi şansele. Să crezi în tine, chiar dacă pare că lumea nu o face. Să crezi în tine, şi asta o să te ducă mai departe decât îţi poţi imagina. Poţi să reuşeşti şi ai să o faci! Te susţin.

Lui Annie, însoţitoarea mea canină şi (altă) prietenă bună: ai stat lângă mine (...sau în poala mea, pe canapea, la picioarele mele) cât am scris aceste cărţi. Dacă aş putea, ţi-aş dărui provizii nesfârşite de mâncare de iepure pentru toată dragostea ta necondiţionată şi pentru toată fericirea pe care mi-ai adus-o. Am să te iubesc pentru totdeauna, căţeluşo!

Lui Josh, soţul meu, *carranam*-ul, partenerul meu. Ce pot să spun? Te cunosc aproape de când am început să lucrez la aceste cărţi – şi ce călătorie a fost! În fiecare zi, mă trezesc cu inima plină de bucurie şi recunoştinţă că pot merge pe acest drum cu tine. Îţi mulţumesc pentru că ai atâta grijă de mine, pentru că eşti cel mai bun prieten al meu, pentru că mă faci să râd şi mă sprijini când simt că nu mai pot continua. Nu aş fi reuşit fără tine şi sunt foarte entuziasmată şi binecuvântată că mă însoţeşti în această călătorie!

Şi în cele din urmă lui Taran: tu ai fost destinaţia de la bun început, prietene! Spre tine m-am îndreptat toată viaţa, fără măcar să ştiu. Eşti perfect, eşti minunat, eşti mândria mea! Nu ai să-ţi aminteşti primele luni, dar mi se pare ciudat de potrivit că această serie se termină odată cu sosirea ta. Este adevărat că un capitol din viaţa mea se închide şi următorul începe.

Aşadar, acum că sunt la răscruce, vreau să ştii că, indiferent ce drum ai alege, Taran, sper să găseşti bucurie, lucruri minunate şi noroc. Sper să fii îndrumat de curajul, compasiunea şi curiozitatea mea. Sper să îţi ţii ochii şi inima deschise şi să mergi întotdeauna pe drumul mai puţin umblat. Dar, în mare parte, sper că ai să ştii că, indiferent de drum, indiferent cât de departe ai ajunge, eu te iubesc. Pentru totdeauna!

TRONUL DE CLEȘTAR

„O lectură captivantă.“ – *Publishers Weekly*

„Fani ai scriitorilor Tamora Pierce și George R.R. Martin, puneți mâna pe această carte!“ – *RT Book Reviews*

IAMANTUL DE LA MIEZUL NOPȚII

„O poveste grozavă, în care cititorii se vor cufunda și apoi nu-și vor mai dori să o părăsească.“ – *Kirkus Reviews*

„O călătorie uimitoare într-o lume fantastică.“ – *USA Today*

MOȘTENITOAREA FOCULUI

Celaena e un personaj la fel de impresionant ca Frodo și Jon Snow.“ – Tamora Pierce, autoare de bestselleruri

„Cititorii vor devora cea mai recentă carte a lui Maas... E o achiziție obligatorie.“ – *SLJ*

REGINA UMBRELOR

CÂȘTIGĂTOAREA GOODREADS CHOICE AWARD LA CATEGORIA FANTASY & SCIENCE FICTION PENTRU TINERI

Scriitura frumoasă și firele narative meșteșugite se împletesc în această nouă carte din seria fantasy, ce îi va face pe cititori să aștepte cu nerăbdare următorul volum.“ – *SLJ*

IMPERIUL FURTUNILOR

„O încântătoare evadare din cotidian.“ – *Kirkus Reviews*

anii devotați ai seriei (și nu sunt puțini) se vor bucura de ritmul rt, întorsăturile de situație și dezvăluirile secretelor.“ – *Booklist*

TURNUL ZORILOR

e trecerea elegantă de la complexitatea narativă la cea psihologică... u capitol demn de admirație din saga *Tronul de cleștar*.“ – *HuffPos*

ISBN: 978-606-006-473-2

www.raobooks.com